TRUYỆN CẤM VÀ TÀI LIỆU ĐỘC QUYỀN CỦA QUẢNG NÀNG

ĐỒNG RỤC CÙNG MỘ

EDITOR: NHAN NHAN

STENT

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Đêm Khuya Đột Nhập
Chương 2: Cha Con Gặp Nhau
Chương 3: Bồi Thường
Chương 4: Tháo Xuống Ngụy Trang
Chương 5: Có Người Cướp Ngục
Chương 6: Bớt Phong Diệp
Chương 7: Kèm Hai Bên Rời Đi
Chương 8: Lên Thuyền Giặc
Chương 9: Hỏi Bớt
Chương 10: Một Cuộc Giao Dịch
Chương 11: Thừa Nhận Sai Lầm
Chương 12: Chọc Phu Tử Tức Giận
Chương 13: Tìm Tới Cửa
Chương 14: Nơi Tỷ Thí
Chương 15: Tập Viết
Chương 16: Sách Khổng Đan
Chương 17: Chuột Chạy Qua Đường
Chương 18: Cuộc Tỷ Thí Hỗn Loạn
Chương 19: Trần Ninh Nổi Điên
Chương 20: Tham Gia Dạ Yến
Chương 21: Con Gái Của Thái Úy
Chương 22: Tin Tức Quan Trọng
Chương 23: Bỗng Dưng Bị Điên
Chương 24: Đi Sứ Nam Trụ
Chương 25: Nướng Khoai
Chương 26: Ám Sát Trong Khách Sạn
Chương 27: Vô Diện Thích Khách

https://thuviensach.vn

Chương 28: Tới Thăm Tiểu Nha Đầu Ngươi Một Chút
Chương 29: Tin Tức Của Nàng
Chương 30: Xóm Cô Đầu
Chương 31: Tiểu Thú Trong Lồng
Chương 32: Mua Cho Được Tiểu Mạo Ngao
Chương 33: Công Chúa Mất Nước
Chương 34: Bán Đấu Giá Hồi Cuối
Chương 35: Sợ Mất
Chương 36: Phải Bị Tội Gì
Chương 37: Hôn Má
Chương 38: Ký Tên Đồng Ý
Chương 39: Hun Khói Sòng Bạc
Chương 40: Định Ra Mua Bán
Chương 41: Tâm Kế Của Mỹ Nhân
Chương 42: Dẫn Người Đi Bắt Gian
Chương 43: Quân Pháp Bất Vị
Chương 44: Cùng Nhau Tắm Rửa
Chương 45: Mặt Trời Mọc Hướng Đông
Chương 46: Đá Lăn
Chương 47: Thoát Hiểm Như Thế Nào
Chương 48: Đốt Lửa Rừng Cây
Chương 49: Quân Đồn Trú
Chương 50: Mờ Mịt Con Đường Ra Phía Trước
Chương 51: Tính Toán
Chương 52: Đệ Nhất Sủng Phi
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59

https://thuviensach.vn

Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20

https://thuviensach.vn

Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8

https://thuviensach.vn

Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13

https://thuviensach.vn

Chương 14
Chương 15: Đại Kết Cục (1)
Chương 16: Đại Kết Cục 2
Chương 17: Đại Kết Cục 3
Chương 18: Đại Kết Cục 4
Chương 19: Đại Kết Cục 5
Chương 20: Đại Kết Cục 6

https://thuviensach.vn

Mục lục

Chương 1: Đêm Khuya Đột Nhập
Chương 2: Cha Con Gặp Nhau
Chương 3: Bồi Thường
Chương 4: Tháo Xuống Ngụy Trang
Chương 5: Có Người Cướp Ngục
Chương 6: Bớt Phong Diệp
Chương 7: Kèm Hai Bên Rời Đi
Chương 8: Lên Thuyền Giặc
Chương 9: Hỏi Bớt
Chương 10: Một Cuộc Giao Dịch
Chương 11: Thừa Nhận Sai Lầm
Chương 12: Chọc Phu Tử Tức Giận
Chương 13: Tìm Tới Cửa
Chương 14: Nơi Tỷ Thí
Chương 15: Tập Viết
Chương 16: Sách Khổng Đan
Chương 17: Chuột Chạy Qua Đường
Chương 18: Cuộc Tỷ Thí Hỗn Loạn
Chương 19: Trần Ninh Nổi Điên
Chương 20: Tham Gia Dạ Yến
Chương 21: Con Gái Của Thái Úy
Chương 22: Tin Tức Quan Trọng
Chương 23: Bỗng Dưng Bị Điên
Chương 24: Đi Sứ Nam Trụ
Chương 25: Nướng Khoai
Chương 26: Ám Sát Trong Khách Sạn
Chương 27: Vô Diện Thích Khách
Chương 28: Tới Thăm Tiểu Nha Đầu Ngươi Một Chút
Chương 29: Tin Tức Của Nàng
Chương 30: Xóm Cô Đầu
Chương 31: Tiểu Thú Trong Lồng
Chương 32: Mua Cho Được Tiểu Mạo Ngao
Chương 33: Công Chúa Mất Nước
Chương 34: Bán Đấu Giá Hồi Cuối
Chương 35: Sợ Mất
Chương 36: Phải Bị Tội Gì
Chương 37: Hôn Má
Chương 38: Ký Tên Đồng Ý

https://thuviensach.vn

Chương 39: Hun Khói Sòng Bạc
Chương 40: Định Ra Mua Bán
Chương 41: Tâm Kế Của Mỹ Nhân
Chương 42: Dẫn Người Đi Bắt Gian
Chương 43: Quân Pháp Bất Vị
Chương 44: Cùng Nhau Tắm Rửa
Chương 45: Mặt Trời Mọc Hướng Đông
Chương 46: Đá Lăn
Chương 47: Thoát Hiểm Như Thế Nào
Chương 48: Đốt Lửa Rừng Cây
Chương 49: Quân Đồn Trú
Chương 50: Mở Mịt Con Đường Ra Phía Trước
Chương 51: Tính Toán
Chương 52: Đệ Nhất Sủng Phi
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9

https://thuviensach.vn

Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7

https://thuviensach.vn

Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15: Đại Kết Cục (1)
Chương 16: Đại Kết Cục 2
Chương 17: Đại Kết Cục 3
Chương 18: Đại Kết Cục 4
Chương 19: Đại Kết Cục 5
Chương 20: Đại Kết Cục 6

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Đêm Khuya Đột Nhập

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Đêm khuya tối đen như mực, một vầng trăng sáng cong cong chiếu rọi.

Gió lạnh xuyên thấu qua cửa sổ hoang tàn, đem không khí bên trong phòng nhỏ lạnh xuống thêm vài độ

trên giường trừ một cái chăn bông, ngoài ra không còn bất cứ thứ gì có thể giữu ấm. Tịch Mạn Duẫn dùng chăn bông đem thân thể che phủ để gió thổi không lọt,nhưng vẫn như cũ không ngăn được rét lạnh, ở trong chăn lạnh cóng đến mức run lẩy bẩy, chớ nói chi là ngủ say sưa.

Hồi tưởng một chút, từ lần nhiệm vụ trước thất bại, kẻ địch lựa chọn Ngọc Thạch Câu Phần, nổ chết mọi người, Tịch Mạn Duẫn liền như vậy qua tám năm.

Trong không gian thu hẹp, Tịch Mạn Duẫn nghe thấy mình thở hổn hển, coi như như vậy, Tịch Mạn Duẫn như cũ không dám vén lên chăn bông để thở. một khi vén lên, chăn bông cũ rách này liền rất khó giữ được độ ấm lần nữa.

Cửa kẽo kẹt vang lên hạ xuống, thân thể Tịch Mạn Duẫn khẽ động.

"Ai?" Thanh âm lành lạnh buồn buồn xuyên thấu qua chăn bông.

https://thuviensach.vn

Thân thể này, chỉ mới tám tuổi, ở Sầm vương phủ là một Tiểu Quận Chúa không được sủng ái, thường ngày trừ vú em săn sóc cho nàng, tiểu tử viện này liền không có những người khác bước vào. Mà bà vú thấy nàng không được sủng ái, luôn là đem thức ăn đặt trước cửa, căn bản không để ý tới một Quận chúa không có mẹ như nàng, lại càng sẽ không khuya khoắt đi đến nơi này.

Huống chi..... Cửa có cài chốt!

Tịch Mạn Duẫn lật người lên, có một tốc độ khác so với nàng nhanh hơn. một đôi tay nhanh chóng đưa qua, nắm chặt cổ áo của nàng, đem lấy nàng kéo đứng lên.

không bao lâu, bên ngoài sân nhỏ đèn đuốc dần dần rõ ràng.

Tịch Mạn Duẫn giãy giụa mấy cái, có mấy phần tức giận đối với thân thể nghiêm trọng suy dinh dưỡng này. Đối phương mặt che miếng vải đen, không xem được toàn cảnh, nhưng trong tròng mắt nóng nảy đã lộ ra nổi sợ của hắn.

Là một thích khách, mặc dù nói không biết hắn đêm khuya xông vào vương phủ, vì chuyện gì. Nhưng Tịch Mạn Duẫn rõ ràng cảm thấy trên cổ thanh kiếm kia, là cỡ nào lạnh lẽo. Có lẽ nhiều năm như vậy, trên vương phủ, đã sớm quên còn có một Quận chúa tồn tại.

Thay vì chờ người khác tới cứu, còn không bằng tự cứu.

"không đi nữa, hộ vệ vừa đến, ngươi liền có chạy đằng trời."

Người áo đen sửng sốt, cúi đầu quan sát con tin trong tay.

rõ ràng sống chết nắm giữ ở trong tay hắn, tiểu nữ hài này lại mặt bình thản trầm tĩnh, không chút nào khiếp đảm vì kiếm trên cổ.

https://thuviensach.vn

Tại sao có thể lạnh lung bình tĩnh như vậy? Trầm ổn rõ ràng khác hẳn với gương mặt ngây thơ, trong mắt càng thêm không có một chút sợ hãi.

"không sợ ta giết chết ngươi?" không biết tại sao hỏi như thế, nhưng trực giác nói cho hắn biết, cô bé này tương lai khẳng định không đơn giản. Ở gian phòng nhỏ rách nát như thế, đoán chừng thân phận cao không tới đến đâu, bắt nàng, uy hiếp không được hộ vệ. Thoáng qua trong mắt một tia sát ý.....

Tịch Mạn Duẫn ở trong tổ chức sát thủ ở thế kỉ 21 lăn lộn vài chục năm, ánh mắt như thế, nàng quá mức hiểu.

"Nếu như ngươi giết chết ta rồi, nhất định tìm không thấy lối ra vương phủ. hiện tại chỉ có ta có thể giúp ngươi chỉ ra một con đường, tránh ra hộ vệ truy kích, mới có thể làm cho ngươi toàn thân mà lui." Tịch Mạn Duẫn hai mắt trong trẻo rõ ràng, nhìn thẳng vào hắn.

Đôi mắt của người áo đen lóe lên một cái, tựa hồ đang suy nghĩ.

"Ngươi đã không có thời gian suy tính, quyết định đi!"

Tiểu nữ hài này nói đúng, đã có không ít hộ vệ tiến vào tiểu viện rồi, trì hoãn nữa một hồi tiểu nử này nhà sẽ bị đoàn người vây lại. hắn thật sự không có thời gian lo lắng đứa nhỏ này, đến cùng phải lừa gạt hắn hay không.

Thu hồi kiếm, người áo đen khiêng cô gái nhỏ lên, "Làm thế nào cho ta đi ra ngoài? Nếu ta không đi ra được, ngươi cũng đừng mong sống."

"Từ cửa sổ, sau nhà có một con đường nhỏ, có thể đi ra tiểu viện." Đôi mày thanh tú của Tịch Mạn Duẫn cau lại, bị khiêng đi, hết sức khó chịu.

Gió lạnh phả vào mặt, làm Tịch Mạn Duẫn rùng mình một cái. Chỉ mặc áo đơn, ở ban đêm nhìn xuống cũng thật rất yếu ớt.

https://thuviensach.vn

Người áo đen mới vừa lắc mình ra cửa sổ, cửa phòng nhỏ ầm ầm một tiếng bị đá văng. Tịch Mạn Duẫn quay lại nhìn một cái, cả ngày không người nào bái phỏng tiểu viện, lần đầu tiên nghênh đón nhiều ‘khách quý’ như vậy.

Nơi này là đường nhỏ vắng vẻ, là Tịch Mạn Duẫn tản bộ lúc nhàm chán phát hiện. Nhưng có thể đi ra khỏi vương phủ hay không, Tịch Mạn Duẫn không thể nào biết được, bởi vì nàng chưa bao giờ đi tìm tòi nghiên cứu qua. Mới vừa nói trợ giúp người áo đen chạy trốn, cũng chỉ là kế sách tạm ứng.

Người áo đen thân thể rất cao, từ mũi nhìn trở lên, nhìn ra được là một thanh niên, và còn là một thanh niên có dáng dấp không tệ. hoàn cảnh Nhìn chung quanh càng lúc cànga xa lạ, người áo đen lộ ra không kiên nhẫn, không như hắn tưởng tượng, Sầm vương phủ không có lớn như vậy, đi lâu như vậy, vẫn chưa ra được cửa.

"Tiểu nha đầu, ngươi có phải gạt ta hay không?"

"không có." Tịch Mạn Duẫn mồm miệng rõ ràng phun ra hai chữ, liền ngậm miệng không đáp.

Người áo đen thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Mạn Duẫn cau có, đè xuống âm thanh khóe mắt nâng lên một tia giảo hoạt, nói: "Đứa nhỏ là không thể nói láo, ngươi dẫn ta ra khỏi vương phủ, ta liền thả ngươi trở về, như thế nào?"

"Ngươi cho ta là đứa trẻ ba tuổi sao?" Tịch Mạn Duẫn hừ lạnh một tiếng, giọng nói nhàn nhạt, tựa hồ mang theo giễu cợt.

thật là đứa trẻ ngu ngốc cứng mềm không ăn, người áo đen có chút ngạc nhiên, rốt cuộc cái dạng cha mẹ gì, mới có thể dạy ra quỷ linh tinnhư vậy h!

https://thuviensach.vn

"Cây này, ta dường như mới vừa gặp một lần." Tịch Mạn Duẫn chỉ hướng bên phải trên đường một thân cây.

Tịch Mạn Duẫn tỉnh táo lại một chút, người áo đen cũng phát hiện không đúng. Khi hắn chạy ra khỏi phòng nhỏ không lâu, đám kia hộ vệ còn đi theo, mà bây giờ sau lưng một tên hộ vệ cũng không còn theo tới? Bọn họ dừng lại khi nào?

"Khó trách! Nơi này bát quái càn khôn! Bát quái 64 cung, vòng đi vòng lại biến hóa vô cùng. Sau khi chúng ta đi vào, không lạc đường mới là lạ."

"Bát quái?" Tịch Mạn Duẫn nhớ tới Bát Quái Trận Trung Quốc cổ đại thần bí, chẳng lẽ triều đại này cũng có bát quái?

Người áo đen hiếm khi lộ ra vẻ hài lòng, "Ngươi chính là đứa trẻ, những thứ này không hiểu rất bình thường."

Tịch Mạn Duẫn không giải thích, nhưng bát quái huyền bí, người bình thường xác thực không thể hiểu. Tịch Mạn Duẫn nhìn chung quanh, cảm thấy người thiết trận,nói không chừng cũng là người xuyên qua giống mình?

Dù sao cũng là Lão Tổ Tông gì đó, Tịch Mạn Duẫn biết đến bát quái, tuyệt đối không phải là người của thời đại này có thể so sánh được. Trong mắt chợt lóe lên tinh quang rồi mất, mới vừa còn chưa có nghĩ đến nên thoát thân như thế nào, cánh rừng cây này ngược lại cho nàng một cơ hội tốt.

"đi ra khỏi cánh rừng cây này, chính là cửa sau của vương phủ." Tịch Mạn Duẫn nói láo, không có một chút đỏ mặt.

Người áo đen càng nhìn tiểu hài này, càng thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn này rất thuận mắt.

https://thuviensach.vn

"Ta thấy ngươi ở vương phủ này, sống qua ngày cũng vất vả, không bằng đi theo ta? Ít nhất có thể để cho ngươi ăn no, nơi ở tốt." Người áo đen nhìn Tịch Mạn Duẫn, sát tâm dần dần thu hồi. Cảm thấy đứa trẻ đáng yêu như vậy, giết rất đáng tiếc, không bằng giữ ở bên cạnh vui đùa một chút.

Đôi mắt của Tịch Mạn Duẫn đảo một vòng, rời khỏi vương phủ? Vấn đề này nàng còn chưa có nghĩ tới. Nàng hiện tại cũng chỉ là đứa bé tám tuổi, ra khỏi vương phủ, bị người bán nói cũng không chừng.

Mà người áo đen này, vừa nhìn thì biết không phải là người tốt, đi cùng hắn, cuộc sống yên tĩnh của mình, coi như hết.

Đời trước vừa sanh ra, thì đã ở trong tổ chức huấn luyện, sau đó chính là tiếp nhận nhiệm vụ không ngừng giết người. Mặc dù trải qua tám năm có cuộc sống không tốt, nhưng phần yên tĩnh này, Tịch Mạn Duẫn không muốn đánh vỡ.

"Ta không đi." Nàng liên tiếp nói láo, nếu như chờ người áo đen phát hiện nàng đang lừa gạt hắn, đến lúc đó tuyệt đối không phải là chết vì dao đơn giản như vậy.

"không đi? Ngươi đang trên tay ta, có đi hay không, không phải do ngươi quyết định."

"Ngươi không có bản lãnh vây khốn được ta!”

Tịch Mạn Duẫn chống bả vai hắn, lật người nhảy xuống, dùng hết hơi sức, bằng tốc độ nhanh nhất vọt vào trong rừng cây.

Người áo đen cảm thấy đầu vai hơi nặng, trọng tâm trầm xuống, chờ quay người lại, đã thấy cô gái nhỏ từ từ biến mất ở rừng cây.

"thật là một quỷ linh tinh, sớm muộn ta sẽ quay trở về tìm ngươi!" Người áo đen nhìn chung quanh một chút, Bát Quái Trận không dễ phá, hắn

https://thuviensach.vn

phải sớm một chút phá trận rời khỏi vương phủ, bằng không đợi trời vừa sáng, muốn ra vương phủ, liền khó càng thêm khó rồi.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Cha Con Gặp Nhau

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Chân trời dần dần lộ ra những tia nắng đầu tiên, Tịch Mạn Duẫn bị đông lạnh cả đêm, tay chân đã cứng ngắc. Cây tùng lâm mặc dù không lớn, nhưng quẻ trận cũng là trải qua tỉ mỉ thiết kế mà thành. Mất hơn hai canh giờ, nàng mới lượn quanh ra rừng cây.

Tịch Mạn Duẫn biết mình không kiên trì được bao lâu, thân thể vốn không được dinh dưỡng đầy đủ, hôm nay lại bị đông lạnh cả đêm, đi vài bước, đã ho khan mấy tiếng. Nhìn rừng cây cuối Tiểu Lâu, Tịch Mạn Duẫn tiến lùi đều khó.

Nếu như không đi vào, lấy thể lực của nàng, không thể nào dọc theo đường trở lại phòng nhỏ. Nhưng nếu như đi vào.....Làm sao biết được có nguy hiểm hay không.

Tịch Mạn Duẫn dựa vào cây khô, hai mắt đã bắt đầu choáng váng.

Thấy vậy cũng không phải nàng lựa chọn.

Đứng thẳng người, Tịch Mạn Duẫn hướng về phía trước nhảy mấy bước.

https://thuviensach.vn

Dát chi một tiếng, dưới chân nhánh cây vang lên, phía bên phải nhanh chóng bay ra một mũi tên, ngay sau đó là mười mấy tên một lượt.

Có cơ quan!

Tuy là thể lực không được, đầu óc cũng lờ mờ phát giác ra.Bên ngoài Tiểu Lâu đã sắp đặt quẻ trận, dĩ nhiên đến bên trong Tiểu Lâu cơ quan chẳng phải là nhiều hơn?

Hướng phải bên tránh, rậm rạp chằng chịt tên đảo mắt tới. Tịch Mạn Duẫn nghiêng người, tay mắt lanh lẹ níu lại một mũi tên thiếu chút nữa xuyên qua cánh tay nàng.

Trong lòng âm thầm may mắn, may mà trước kia cảm thấy thân thể kém, luôn chăm chỉ luyện tập lại mấy chiêu thức vẫn còn nhớ từ kiếp trước, rèn luyện thân thể. Thân thể này mặc dù kém, nhưng sự linh hoạt rất cao.

"Vương Gia, có người xông vào Tiểu Lâu."

Chu Phi bước chạy lên Tiểu Lâu thật nhanh, bàn tay nắm bội kiếm bên hông, thái độ rất nghiêm túc rất khô khan.

Đứng trước hàng rào của tiểu lâu là một nam tử trẻ tuổi, tóc đen bóng thuận thẳng, trực đạt bên hông. Chu Phi không dám ngẩng đầu nhìn người nọ, ánh mắt theo hàng rào nhìn về phía rừng cây, tầm mắt rơi vào thân ảnh của người đang tránh né mưa tên. Trong rừng cây tràn ngập sương mù, loáng thoáng chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, những thứ khác nhìn không rõ lắm.

thì ra là Vương Gia đã phát hiện.

"Là ai?"

https://thuviensach.vn

Người nọ xoay người, trên người chỉ khoác một cái hoa bào màu đen, mỏng manh y phục giữa khí trời rét lạnh, làm cho người ta nhìn đã cảm thấy lãnh. Thế nhưng khi thân ảnh xoay người lại, khuôn mặt anh tuấn, giống nhau ngàn năm không thay đổi trong sạch.

"Thuộc hạ đã phái người đi thăm dò, phải đi bắt giữ người nọ ngay."

Tiếng nói vừa dứt, dưới tiểu lâu truyền đến một tiếng kêu đau.

Tịch Mạn Duẫn che bị mủi tên sát qua đầu vai, thể lực cạn kiệt, làm nàng tốc độ chậm lại, mà bắn tới mủi tên càng ngày càng nhiều.

"Chẳng lẽ..... Là một đứa trẻ?" Chu Phi không tin xoa một chút mắt, xuyên thấu qua sương mù, thân ảnh người kia không cao, một đầu tóc đen tán lạc, tỏ rõ đây là một đứa bé.

một nữ hài tử thật sự có thể đi ra quẻ trận! Còn có thể trong mưa tên mà sống lâu như vậy!

Quá nhiều không thể tưởng tượng nổi.

đang chuẩn bị xin phép Vương Gia nên xử lý đứa nhỏ này như thế nào, quay đầu nhìn lại, bóng dáng của Vương Gia đã biến mất.

Tịch Mạn Duẫn nhìn phía trước mặt rậm rạp chằng chịt mủi tên, cũng không còn bao nhiêu hơi sức đi tránh né. Dù sao xuyên qua, lại sống thêm được tám năm, ông trời muốn đem mạng này lấy lại, cũng không có lỗi gì, tại sao không thản nhiên tiếp nhận?

Tịch Mân Sầm nghe được là một đứa bé thì lại cảm thấy kinh ngạc, thiên hạ người có thể đi ra phiến rừng cây kia thật sự không có mấy ai. Hôm nay lại bị một đứa bé phá được, nhất thời hắn đối với đứa nhỏ này sinh ra một chút xíu hứng thú. Mà lúc nhìn thấy đứa bé trước mắt, lạnh nhạt tiếp nhận tử vong, lại không thể không nghi ngờ.

https://thuviensach.vn

Mới chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, đối mặt mưa tên vì sao không có khiếp đảm, tại sao ở trên mặt nàng, viết đầy một cỗ tang thương?

"thật có thể nhìn thấu tử vong?" Thanh âm lạnh lẽo vang lên ở bên tai.

"Nhìn thấy sao? Dĩ nhiên không phải." Cơ hồ là bật thốt lên, nàng nếu là thật có thể nhìn thấu tử vong, sẽ mỗi ngày chịu được bà vú khấu trừ thức ăn, mỗi ngày ở phòng nhỏ bị đông cứng tay chân sao?

Bên hông đột nhiên bị một sức lực nắm chặt, trời đất quay cuồng, Tịch Mạn Duẫn đụng vào một lồng ngực ấm áp.

Mà cách bọn họ chỉ có một thước mũi tên, lại giống như đụng vào một cỗ phản khí bị bắn ngược trở về. Lúc Tịch Mạn Duẫn kinh ngạc về võ công của người này, nháy mắt sau đó, địa phương bọn họ đứng đã dời đến trên tiểu lâu.

một bàn tay to đè lại đầu vai chảy máu của nàng, "Đau không?"

Tịch Mạn Duẫn nhìn chằm chằm mặt của người nọ, theo bản năng gật đầu một cái, căn bản không ý thức được nàng còn tại trong ngực của người kia.

Chu Phi trợn to hai mắt, không nghĩ tới Vương Gia thế nhưng lại cứu đứa bé không giống ai này. Nhưng những thứ này đều không phải là mấu chốt, mấu chốt là Vương Gia ôm đứa bé này! Vương Gia nhưng là ngay cả ruột thịt đứa nhỏ của mình cũng không ôm qua lần nào.

Dán lên lồng ngực ấm áp, tri giác của Tịch Mạn Duẫn bắt đầu từ từ khôi phục.

Mặt trời đỏ rực ló lên sau rừng cây, dần dần leo lên phía chân trời, đuổi đi một chút băng hàn còn sót lại

https://thuviensach.vn

"Vương Gia, nên vào triều sớm rồi." Chu Phi nhắc nhở một tiếng.

Tịch Mân Sầm gật đầu, nhìn thấy tiểu nữ hài chỉ mặc một cái áo đơn màu trắng, không thể không nhíu mày.

"đi chuẩn bị một bộ y phục, mặc vào cho nàng. Trước lúc bổn vương trở về, phải chăm sóc thật tốt đứa nhỏ này." Tịch Mân Sầm phân phó nói, ôm đứa bé đi vào trong nhà.

Mỗi một góc của gian phòng, đều bày lò lửa, vừa mới vào nhà, từng trận ấm áp giống như là thủy triều vọt tới bao quanh nàng.

Chu Phi có chút khó xử, tại sao Vương Gia dường như rất quan tâm đứa nhỏ này? Nhưng mệnh lệnh của Vương gia, hắn không thể cãi lời. Trước khi hiểu Vương Gia tính toán gì, hắn cũng chỉ có thể phục tùng.

Tịch Mân Sầm thích thanh tĩnh, chỗ Tiểu Lâu này là địa phương nghỉ ngơi của hắn. Trừ một tên hộ vệ là Chu Phi, những người khác toàn bộ ở lại ngoài rừng cây Mà Tịch Mân Sầm ngoại trừ ngủ ở chỗ này, những thời gian khác đều ở bên ngoài. Nếu như người áo đen kia may mắn đi ra ngoài, đối mặt không phải là cửa sau vương phủ, mà là đông đảo thủ vệ của Tịch Mân Sầm. Trong thâm tâm của Tịch Mạn Ngọc mặc niện cho người áo đen một chút, đường thoát thân quả thật rất gian nan a.

Tịch Mạn Duẫn nằm cọ xát vào trong ngực hắn, nam nhân còn quá trẻ này, là phụ thân trên sinh lý của nàng? Có liên hệ máu mủ với nàng? Cửu vương gia Tịch Mân Sầm máu lạnh vô tình trong truyền thuyết?

Đối chiếu một chút về gương mặt của hai người bọn họ, Tịch Mạn Duẫn cảm thấy tuyệt không giống. hắn là loại nam tử có ngũ quan kiên nghị, chỉ là liếc mắt nhìn, cũng biết này là loại người mạnh mẽ cực kỳ tự tin kiêu ngạo, dĩ nhiên, hắn có tư cách kiêu ngạo.

https://thuviensach.vn

trên triều đình cơ hồ tất cả quân quyền, toàn bộ nắm giữ ở trong tay của nam nhân này. Có thể nói như thế này, người đàn ông này hắt hơi một cái, đại thần của triều đình liền muốn run rẩy theo.

"Ngươi đang nghĩ cái gì?" Tịch Thiên Sầm để đứa bé xuống, tỉ mỉ quan sát nàng.

"Mấy tuổi?"

"Tám tuổi." Tịch Mạn Duẫn nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, cũng muốn xem thử phụ thân trên danh nghĩa của nàng tám năm qua có còn nhớ đến sự tồn tại của nàng không.

Tám tuổi sao? Tịch Mân Sầm ngắt cánh tay của nàng, nhìn giống như chỉ có sáu tuổi.

"Ngoan ngoãn sống ở chỗ này, trước lúc Bổn vương chưa trở lại, không cho phép ra khỏi phòng." Tịch Mân Sầm đứng lên, đi ra phía ngoài.

Cửa phòng đóng lại, Tịch Mạn Duẫn nhìn xuống gian phòng, bố trí rất đơn giản, mỗi một món đồ bình thường xem như đẹp mắt, lại trân quý phi phàm.

"Tra thân phận của đứa nhỏ kia một chút, Bổn vương muốn tin tức xác thực." Tịch Mân Sầm vừa đi ra Tiểu Lâu, vừa hướng Chu Phi phân phó nói.

Đứa bé này, hắn rất cảm thấy hứng thú.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Bồi Thường

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Trong thời gian ngắn ngủi Tịch Mân Sầm vào triều, Chu Phi đã thăm dò chuyện xảy ra đêm qua. Nhưng giật mình nhất vẫn là tin tức,tiểu nữ hài gầy đến chỉ còn lại đầu khớp xương, chính là Mạn Duẫn Quận chúa con gái lớn của Vương Gia.

Năm Tịch Mân Sầm mười bảy tuổi, từng có được một đứa con gái ban tên cho Mạn Duẫn. Mẹ của nàng tên Thẩm Đậu, do khó sanh mà mất. Cách đây tám năm, đứa trẻ không có mẹ không được ai nhắc tới, cho nên rất nhanh bị người quên lãng ở góc tối không người.

Chu Phi điều tra, đem tất cả cuộc sống tám năm nay của nàng toàn bộ điều tra thấu đáo. Ngay cả khi nàng đi đường nào, khi nào nói chuyện, cũng tra được rất rõ ràng.

"Quận chúa, mời bôi thuốc." Chu Phi nghiêm mặt, hai hàng lông mày nhíu chung một chỗ. Lời này hắn nói không dưới mười lần, mà tiểu cô nương kia ngồi ở trên ghế, một tiếng cũng không qua cổ họng. Vị này chủ tử không uốn thuốc, chờ vị kia chủ tử trở lại, hắn sẽ không có quả ngọt để ăn

https://thuviensach.vn

Thấy cô gái nhỏ còn là thờ ơ, Chu Phi đem Kim Sang Dược đặt xuống bàn, "Quận chúa, thuộc hạ đắc tội."

nói xong, Chu Phi thế nhưng đưa tay tới bắt Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn ngồi nghĩ một lát, hơi sức đã khôi phục một chút, tránh sang bên cạnh, bàn tay duỗi ra của Chu Phi nhất thời thất bại.

Lúc Chu Phi kinh ngạc về sự linh hoạt của Mạn Duẫn thì Mạn Duẫn một cước đạp vào bụng hắn, nhắc nhở.

"Ta không thích người khác đến gần." Lại ngồi xuống lần nữa, Mạn Duẫn cảm thấy đầu vai đau nhói một trận, hiển nhiên là mới vừa rồi động tác quá lớn, động vết thương.

"Quận chúa, người đừng cử động, xin cho thuộc hạ giúp ngài bôi thuốc."

Hàng lông mày thanh tú của Mạn Duẫn cau lại, "Ta nói, không thích người khác chạm vào thân thể ta."

Chu Phi khó xử nhìn Quận chúa, "Nhưng vết thương....."

Mạn Duẫn đưa đôi mắt lạnh lung nhìn hắn, trong mắt không chút nào thỏa hiệp. Vết thương ở đầu vai là gần sau lưng, dựa vào một mình nàng, là không thể bôi thuốc. Nhưng nhiều năm kinh nghiệm làm sát thủ, để cho nàng luôn duy trì cảnh giác, không thích có người dựa vào mình quá gần.

Tịch Mân Sầm hạ triều vừa đúng lúc nhìn thấy một màn này, thấy đứa trẻ vẫn còn mặc quần áo đơn độc như lúc hắn rời đi, nhiệt độ chung quanh nhanh chóng hạ xuống mấy bậc. Cái loại cảm giác bị áp bức đó c, làm Tịch Mạn Duẫn cảm thấy vô cùng không thoải mái.

"Chu Phi, ngươi đi xuống trước đi." Tịch Mân Sầm khoát khoát tay, ý bảo hắn lưu lại Kim Sang Dược, có thể đi ra.

https://thuviensach.vn

Chờ cửa phòng vừa đóng, bên trong phòng một mảnh an tĩnh. Tịch Mân Sầm không mở miệng, Mạn Duẫn cũng giữ vững trầm mặc.

trên đường trở về phủ, Tịch Mân Sầm đã nghe thuộc hạ hồi báo chuyện đêm qua. Mạn Duẫn ở tiểu viện, ở rừng cây phía bên phải. Con đường nhỏ kia, đã hoang phế hơn mười năm, khi mới lập tạo vương phủ thì công nhân không cẩn thận lưu lại lối đi. Rất khó tưởng tượng, một đứa bé tám tuổi, có thể từ trong tay của thích khách chạy trốn, bình thản đi ra quẻ trận.

Nhớ tới bản lĩnh lúc nàng tránh né mũi tên Tịch Mân Sầm rất rõ ràng đứa nhỏ này mặc dù biết một chút võ công, nhưng lại không có một tia nội lực.

"Ngươi học võ công với ai?" Tịch Mân Sầm ngồi ở bên trái Mạn Duẫn.

hắn mới vừa ngồi xuống, Mạn Duẫn theo bản năng dời đi, cách hắn xa một chút. Động tác nhỏ này không hề thoát được ánh mắt của Tich Mân Sầm, chẳng biết tại sao, loại động tác phòng bịnày, làm trong lòng hắn vô cùng không thoải mái.

"không có học qua." Mạn Duẫn không có ngu đến nỗi nói ra chuyện mình vẫn còn giữ lại kí ức của kiếp trước cho Tịch Mân Sầm biết.

Biết đứa trẻ nói dối, nhưng Tịch Mân Sầmcũng không có hỏi tới. Cầm Kim Sang Dược để trên bàn lên, lại nhìn một chút đầu vai đã khô máu của nàng..

"Tới đây." Dùng tay bỏ ra nắp bình, Tịch Mân Sầm thấy Mạn Duẫn vẫn không hề động, giọng nói không mang theo một chút nhiệt độ, " Cùng một lời nói, đừng để Bổn vương nói lần thứ hai."

Người từ trước đến giờ đều là lấn thiện sợ ác, Tịch Mạn Duẫn cũng không khác. Nàng có can đảm cùng Chu Phi qua chiêu, nhưng không dám làm trái ý với nam nhân ở trước mắt. không biết có phải liên hệ máu mủ

https://thuviensach.vn

đang tác quái hay không, Mạn Duẫn cảm giác được nam nhân ở trước mắt, không hề đáng sợ giống tin đồn như vậy.

Thân thể nghiêng tới trước, Mạn Duẫn đang chuẩn bị cởi váy, một đôi bàn tay lập tức đè lại tay nhỏ bé của nàng.

"Đừng cởi, Bổn vương tới."

Sau khi máu khô lại, vết thương cùng y phục đã dính vào cùng nhau. Mới vừa nhìn thấy đứa nhỏ này muốn trực tiếp cởi y phục, tay của Tịch Mân Sầm không biết tại sao lại đưa tới. Tịch Mân Sầm không biết mình là vì sao, chỉ biết là nếu như cởi xuống váy áo, vết thương này lại sẽ chảy máu.

hắn mười tám tuổi liền ra chiến trường chinh chiến, từng giết vô số kẻ địch, xem qua máu tươi chảy thành sông cũng không chút bận tâm, nhưng lúc nhìn thấy đứa nhỏ này chảy máu thì trong lòng có một chút không thoải mái.

nhẹ nhàng cởi dây thắt trên quần áo, đang đến gần đầu vai thì động tác của Tịch Mân Sầm không khỏi càng thêm trở nên cẩn thận.

Mạn Duẫn cắn chặt hàm răng, nhịn đau lúc vết thương tách ra với quần áo khô máu. Vết thương mặc dù đau, nhưng trong lòng lại toát ra một sự ngọt ngào nho nhỏ. Nhìn vẻ mặt người nọ nghiêm túc giúp mình bôi thuốc, Mạn Duẫn cảm thấy mắt cay cay. Kiếp trước không có cảm nhận được mảy may thân tình, càng không có người sẽ sợ nàng bị thương. Mà bởi vì người kia cực kỳ cẩn thận giúp nàng xử lý vết thương, còn bất chợt dùng miệng thổi hơi, được người khác quan tâm như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

"Rất đau?" Tịch Mân Sầm dừng lại thao tác rắc thuốc trên tay, ngẩng đầu lên hỏi.

Mạn Duẫn lắc đầu, "không đau."

https://thuviensach.vn

Vết thương trên đầu vai, không thấm vào đâu. Kiếp trước cho dù trúng đạn, nàng cũng trực tiếp sử dụng dao găm gắp đi ra, điểm thương tổn này, thật không coi là cái gì.

"Chịu đựng một chút." nói xong, Tịch Mân Sầm đổ chút ít bột thuốc lên vết thương.

Mạn Duẫn hít vào một hơi, đôi môi cắn đến trắng bệch.

Tịch Mân Sầm thấy đứa trẻ chịu đựng vết thương, không kêu đau một tiếng, tâm tình khác thườngthoáng qua trong mắt, nhưng rất nhanh bị hắn áp chế xuống.

Từ trên bàn lấy lụa trắng tới, hắn đem đầu vai Mạn Duẫn băng bó kỹ, tay đặt lên môi của nàng.

"Đừng cắn nữa còn cắn sẽ chảy máu." Tách đôi môi của nàng ra, Tịch Mân Sầm xoa trán đứa nhỏ. Sau này, lúc rãnh rỗi, hắn cũng nghĩ không ra tại sao lần đầu thấy tiểu nữ hài này, liền muốn đặt nàng trong lòng bàn tay để cưng chiều. Đừng nói đến liên hệ máu mủ,trong hoàng gia, thứ không bền chắc nhất chính là máu mủ. Lại nói, giữa hắn và nàng.....

Cúi đầu nhìn vẻ mặt mang theo nét ngây thơ, Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng nhéo, nếu đã gặp, không có lý gì phải buông tay.

Mạn Duẫn buông ra đôi môi đang cắn chặt, nâng lên cặp mắt trong suốt, "Ngươi không phải hỏi ta là ai sao?" Bởi vì vừa mới cắn răng rất chặt, thanh âm còn có chút khàn khàn.

"Bổn vương muốn biết, tự nhiên sẽ biết." Tịch Mân Sầm nhìn nàng, "Ngươi làTịch Mạn Duẫn..... Con gáicủa ta."

"Vậy ta có phải nên gọi ngài một tiếng phụ vương hay không?" Mạn Duẫn dời đầu trong tay hắn, cái động tác vô hình này, khiến tay Tịch Mân

https://thuviensach.vn

Sầm tay dừng tại giữ không trung.

Nhìn ra đứa trẻ cự tuyệt hắn, sắc mặt Tịch Mân Sầm lạnh xuống. Trong mắt lạnh lẽo, may là Mạn Duẫn nhìn, cũng có mấy phần khiếp đảm.

"Ngươi là đang trách Bổn vương tám năm nay đối với ngươi chẳng quan tâm?" Tịch Mân Sầm thu tay lại, trên mặt không có bất kỳ vẻ mặt. Nhưng từ giọng điệu lạnh lẽo, có thể phán đoán được người này đã tức giận.

Mạn Duẫn tự hỏi, trách hắn sao? không phải. Nàng chỉ là không muốn cùng người khác quá mức thân cận. Năm đó vào tổ chức sát thủ, nàng nhớ mang máng đó là câu nói đầu tiên được dạy.

Sát thủ, không nên có tình cảm.

"Nếu như ngươi là đang trách Bổn vương, như vậy Bổn vương nói cho ngươi biết, bắt đầu từ bây giờ, Bổn vương sẽ bồi thường lại cho ngươi tám năm đã qua." Tịch Mân Sầm đưa tay ra bắt, Mạn Duẫn đã bị hắn ôm vào trong ngực, tốc độ nhanh nàng không cách nào tránh được.

"Tôi không hề cảm thấy ngài thiếu gì với tôi." Mạn Duẫn há mồm phản bác, ở trong lòng hắn giãy dụa mấy cái, dù sao thân thể của nàng chỉ có tám tuổi, hơi sức của nàng đối với Tịch Mân Sầm mà nói, căn bản không trị giá nhắc tới.

"Vậy sao? Nhưng mà Bổn vương nói có."

"Từ nay về sau..... Ngươi ở cùng Tiểu Lâu với Bổn vương."

dễ nghe hơn.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Tháo Xuống Ngụy Trang

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Mạn Duẫn có thể phản kháng sao? Từ đầu đến cuối đều là người nam nhân này một mực nói. Coi như nàng không cần bồi thường, sợ rằng người nam nhân này cũng sẽ cứng rắn mạnh mẽ bắt nàng nhận.

Đông đông đông..... Cửa phòng truyền đến tiếng gõ.

"Vương Gia, y phục của tiểu Quận chúa đưa tới."

"Vào đi." Tịch Mân Sầm nắm chặt tay Mạn Duẫn, đem lấy nàng vững vàng cố định vào trong ngực.

Chu Phi thấy Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn, ánh mắt lóe lên. Nhưng rốt cuộc là thủ hạ đắc lực của Tịch Mân Sầm, chỉ kinh ngạc một cái chớp mắt, liền che giấu xong tâm tình của mình.

"Cầm quần áo để xuống, liền lui ra đi." Tịch Mân Sầm không giương mắt nhìn hắn, nhàn nhạt phân phó.

"Vâng" Chu Phi mới để xuống y phục, bên cửa sổ đột nhiên truyền đến mấy tiếng đập cánh..

https://thuviensach.vn

Tiểu Lâu chưa bao giờ cho người ngoài bước vào, mỗi ngày đến thời gian ăn cơm, vương phủ sẽ phái một con chim bồ câu trắng tới thông báo. Chim bồ câu trắng dừng ở trên cửa sổ, thầm thì kêu lên mấy tiếng, giống như là nhắc nhở bọn họ nên ăn cơm, liền bay lên trời xanh.

"Thay y phục đi, đợi lát nữa đi ra ngoài ăn trưa." Tịch Mân Sầm cầm lên y phục đưa cho Mạn Duẫn.

Cư xử quan tâm tỉ mỉ đối với người khác như vậy, Tịch Mân Sầm vẫn là lần đầu tiên. Chu Phi quay đầu nhìn một cái, lúc chạm đến ánh mắt băng hàn của Vương Gia thì nhanh chóng cúi đầu bước nhanh đi ra ngoài.

Ở trong ấn tượng của Chu Phi, Vương Gia vẫn luôn là người vô tình, điển hình là lúc tiên hoàng qua đời, Vương Gia một chút cũng không có biểu hiện gì khác thường. trên mặt băng hàn, càng không có một chút xíu biến hóa.

Nếu không phải đối phương chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, Chu Phi nhất định sẽ nghi ngờ có phải Vương Gia bị hạ cổ hay không, nếu không Vương Gia làm sao sẽ vô duyên vô cớ đối với một người tốt như vậy? Cho dù là hoàng thượng, là tam hoàng huynh cùng cha cùng mẹ với Vương Gia, Vương Gia cũng không có quan tâm tới mức như thế!

Ở trong ngực Tịch Mân Sầm động mấy cái, Mạn Duẫn thấy hắn còn chưa có ý buông tay, quay đầu nhìn hắn, "Nếu ngài vẫn không buông tay, tôi làm sao thay quần áo?"

Nghe vậy, Tịch Mân Sầm không khỏi buông tay ra. Tiểu nữ hài này mặc dù gầy giống như sói đói, nhưng ôm vào trong ngực, có một loại thoải mái không nói ra được. Tịch Mân Sầm từ trước đến giờ là một tùy tâm, trong lòng nghĩ cái gì, sẽ làm cái đó. Đặc biệt là đối thứ mà mình thích, cho tới bây giờ cũng sẽ không buông tay.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn trượt xuống cái ghế, dùng tay không bị thương cầm y phục lên, hướng phía sau tấm bình phong đi tới.

Tựa hồ không yên tâm đối với Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn quay đầu lại, cau mày nói: "Ngài đừng tới đây."

Biết mình cũng chỉ là là một đứa trẻ tám tuổi, hơn nữa đối phương còn là phụ thân của thân thể này, nhất định sẽ không sinh ra bất kì ý tưởng kì hoặc nào. Nhưng Mạn Duẫn làm sát thủ, sớm đã có thói quen không tin tưởng bất kì người nào, cho nên đối với vị phụ thân mạnh mẽ này, khó tránh khỏi có một tia phòng bị.

Tịch Mân Sầm chống cằm sửng sốt một chút, cho là đứa trẻ xấu hổ, liền gật đầu.

Thở phào nhẹ nhõm, Mạn Duẫn đi tới sau tấm bình phong. Bởi vì bả vai bị thương, cái tay kia căn bản không có thể giơ cao, một chút lực cũng dùng không được. Bình thường chuyện mặc quần áo đơn thuần như thế này đột nhiên trở nên khó khăn. Cởi váy ra, trên mặt có màu vàng vọt cùng da thịt trắng noãn tạo thành một sự đối lập rõ ràng.

Mạn Duẫn từ nhỏ đã tạo lớp vỏ bọc cho bản thân, luôn là ở trên mặt thoa một chút dược liệu, như vậy có thể để cho nàng trở nên tầm thường, càng có thể tại người khác dưới mí mắt lấy được một phần cuộc sống yên tĩnh. Quần áo mới may có cảm giác mềm mại, cùng với quần áo tang tám năm nay nàng mặc căn bản không ở một cấp bậc. Quả nhiên, người có tiền tài, mỗi người đều có cách tiêu xài riêng. Chỉ mỗi một bộ y phục như thế này cũng đủ để cho bình dân sống hết một đời.

Bình phong là làm bằng gỗ, không thấy được tình hình phía sau. Cách hồi lâu, Tịch Mân Sầm chờ lời cảm tạ của tiểu nữ hài bên trong, vậy mà tiểu nhân nhi vẫn không có ra ngoài. không kiên nhẫn đứng lên, đang chuẩn bị

https://thuviensach.vn

thúc giục mấy tiếng, lại nghe được sau tấm bình phong bùm một tiếng tiếng ngã xuống đất.

Vận khởi khinh công, Tịch Mân Sầm không kịp nghĩ nhiều, đã vọt vào.

Mạn Duẫn nhếch nhác nằm trên mặt đất, có một nữa y phục đổi chiều ở trên người nàng. Ngẩng đầu nhìn thấy Tịch Mân Sầm đứng ở trước người, vội vàng dùng y phục bao lại thân thể.

"không phải bảo ngài không được phép đi vào sao?" Mạn Duẫn không chút hoang mang đứng dậy từ dưới đất.

Cúi đầu nhìn một đoạn y phục bày trên mặt đất..... Dài,mặc không hợp. nàng lúc nãy chính là đạp vạt áo, mới ngã xuống.

"không cần che, nên nhìn, hay không nên nhìn, Bổn vương đều nhìn thấy"

Mạn Duẫn nổi đóa, chưa từng thấy qua có người có thể thẳng thừng khi nói ra lời nói này!

"Duẫn nhi thẹn quá thành giận rồi ư?" Tịch Mân Sầm chậm rãi đi tới, trong mắt thoáng ánh lên đùa giỡn.

đã sớm cảm thấy đứa nhỏ này không đơn giản, không biết nàng còn có một chiêu như vậy. hắn đã nói, nữ nhân kia sanh đứa bé, dung mạo làm sao lại bình thường? Cho dù không phải khuynh thành, cũng không nên có khuôn mặt vàng vọt như vậy, giống như một vịt con xấu xí.

Duẫn nhi? Mạn Duẫn không ghét sự xưng hô này, ít nhất từ trong miệng nam nhân này nói ra, nàng không ghét.

một tay nắm đứa trẻ dậy rồi ôm lấy, Tịch Mân Sầm trăm năm không thấy vẻ tươi cười trên mặt nhưng lộ ra nhất mạt hứng, "Duẫn nhi không tiện

https://thuviensach.vn

mặc quần áo, không bằng để cho phụ vương cực khổ một phen. Duẫn nhi từ nhỏ cũng không ở cạnh bổn vương, hôm nay bị thương, Bổn vương càng thêm phải chăm sóc thật chu đáo."

Từng món một giúp nàng sắp xếp ổn thỏa, Tịch Mân Sầm vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Nhớ kĩ, có Bổn vương ở đây, không ai có thể tổn thương Duẫn nhi, cho nên những thứ này không đáng ngụy trang, nên cất đi." Ôm lấy Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm đi ra bình phong, một tay cầm lên khăn ướt vắt trên chậu nước, lau lên khuôn mặt của Mạn Duẫn.

Khăn trắng đi qua nơi nào trên mặt, lập tức nơi ấy liền hiện ra làn da trắng noãn.

Tịch Mân Sầm lần nữa quan sát Mạn Duẫn, mặc dù nàng không có cao lớn như những đứa trẻ cùng tuổi, nhưng gương mặt này lại như một đóa phù dung sắp hé nở, cho dù ai nhìn đều sẽ cảm giác được sự tươi mát.

Siết chặt cánh tay nhỏ của nàng, xem ra phải bồi bổ thật nhiều, dinh dưỡng không đầy đủ, cũng không phải là chuyện tốt.

"Ngài không phải có thể mỗi thời mỗi khắc đều có thể ở bên cạnh tôi, cho nên lời ngài mới vừa nói, tôi không tin." Trong tròng mắt vô cùng nghiêm túc, Mạn Duẫn đỡ tay của hắn, tựa hồ hắn mới vừa nói, cũng chỉ là một câu nói đùa.

"Bổn vương cũng không nói đùa, lời nói đã nói ra khỏi miệng, thì nhất định sẽ tuân thủ hứa hẹn." không để ý Mạn Duẫn đưa tay cản trở, Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng lau thảo dịch trên mặt nàng.

"Tại sao tôi phải tin ngài?" Mạn Duẫn thử hỏi.

https://thuviensach.vn

"Nếu Bổn vương vi phạm lời nói này, trời giáng ngũ lôi, như thế nào?" Tịch Mân Sầm không thể nghi ngờ nhìn nàng, "Duẫn nhi, hoài nghi ai, cũng đừng hoài nghi phụ vương của Duẫn nhi, bởi vì phụ vương tuyệt đối sẽ không làm ra bất cứ thương tổn gì với Duẫn nhi."

Giống như là bảo đảm, giống như là cam kết, bức tường rào cuối cùng trong lòng Mạn Duẫn hoàn toàn sụp đổ. Ôm lấy cổ của Tịch Mân Sầm, vùi đầu vào cổ hắn, giống như con mèo nhỏ không ngừng cà xát lung tung.

"Phụ vương....." Đây là Mạn Duẫn lần đầu tiên gọi như vậy, giống như là một loại nhận định. Khi một tiếng ‘ phụ vương ’ kêu ra miệng, người đàn ông này trong lòng nàng, đã có phân lượng nhất định.

Tựa hồ rất ưa thích nghe cái âm thanh ‘ phụ vương ’ kêu từ trong miệng nàng, Tịch Mân Sầm không nhịn được bảo Mạn Duẫn gọi thêm mấy lần.

Khi Tịch Mân Sầm ôm Quận chúa đi ra, Chu Phi cả người cả kinh ngây người tại chỗ. Khóe miệng Vương Gia treo một nụ cười tươi, không phải là mắt của hắn có vấn đề chứ? Xoa nhẹ mắt mấy cái, Chu Phi mới phản ứng được, đuổi theo cước bộ của Vương Gia

không nhìn lầm, mặc dù nét thoáng cười rất nhạt, đạm đến cơ hồ không thể phát hiện, nhưng Chu Phi biết..... Vương Gia xác thực đang cười.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Có Người Cướp Ngục

Mạn Duẫn mất một buổi tối mới đi ra khỏi rừng cây, Tịch Mân Sầm chỉ tốn một khắc thời gian. Ngoài rừng cây vây cách mỗi một mét, liền có một hộ về trông coi, nhìn thấy Vương Gia sau khi ra ngoài, liền khom lưng hành lễ. Ánh mắt chạm đến đứa bé Vương Gia trong ngực, đều nhìn nhiều thêm mấy lần.

Đứa bé mặc dù rất gầy, nhưng một khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại hết sức đáng yêu.

Sớm nghe nói về Vương Gia không thích gần người khác, bọn họ luôn cách rất xa, hôm nay nhìn thấy Vương Gia ôm đứa bé, không nói ra được có bao nhiêu kinh ngạc.

Mạn Duẫn hướng trong ngực Tịch Mân Sầm rụt một cái, chặn ánh mắt người khác nhìn nàng. Cũng không phải xấu hổ, chỉ là những ánh mắt kia nhìn nàng là tìm tòi nghiên cứu, làm cho nàng có cảm giác chán ghét.

Khi Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn đi vào đại sảnh vương phủ, trên cái bàn tròn đã bày đầy món ngon.

Mùi thơm từ thức ăn, xa xa liền bay vào trong mũi. một cái đĩa bốc hơi nóng món ngon, làm cho người rất động lòng.

Kể từ tối hôm qua, Mạn Duẫn vẫn đói bụng. Hôm nay nhìn thấy một bàn món ăn, bụng nàng liền không có tiền đồ mà kêu lên.

https://thuviensach.vn

"Đúng là một tiểu trùng tham ăn." Tịch Mân Sầm gẩy nhẹ sống mũi Mạn Duẫn, ánh mắt mang theo vài phần cưng chiều.

Cũng không có để Mạn Duẫn xuống dưới, Tịch Mân Sầm ôm nàng, ngồi vào chủ vị.

Ngẩng đầu nhìn bọn nô tỳ đang đứng bên cạnh, lập tức có người tiến lên gắp thức ăn.

Bọn nô bộc trong lòng đều nói thầm, đây là đứa trẻ nhà ai a? Dáng dấp đáng yêu như thế, khó trách Vương Gia sẽ thích.

"Nhìn cái gì vậy, đây là Tiểu Quận Chúa." Ánh mắt lợi hại của Chu Phi quét tới, nhắc nhở tụi nô tỳ không phải chuyện gì cũng có thể tò mò.

Chu Phi là một người nghiêm túc, trong ngày thường vẫn luôn nghiêm mặt, hạ nhân trên dưới trong vương phủ đều có chút sợ hắn. Nhìn thấy ánh mắt hắn quăng tới, lúc này thu hồi lại ý định tò mò của bản thân.

Lòng dạ của chủ tử từ trước đến giờ không phải gia nhân có thể phỏng đoán. Bọn họ thiếu chút nữa liền phạm vào cấm kỵ.

Câu trả lời này, làm trái tim mọi người run lên. Tiểu cô nương này là tiểu quận chúa ở tại tiểu viện đó sao???

Vương Gia từ trước tới nay vẫn chưa có cưới về bất kì nữ tử nào vào vương phủ, kể từ tám năm trước có một nữ nhân vác bụng to tìm đến trước cửa vương phủ, liền vào ở tiểu viện kia. Nữ nhân kia không có được phong phong hào nào, thế nhưng sau khi sinh hạ Tiểu Quận Chúa, chuyện Vương Gia Kim Ốc Tàng Kiều không cẩn thận truyền vào hoàng cung.

Khi đó tiên hoàng còn tại thế, cơ hồ là không nói hai lời, liền cho ban danh hiệu‘ Quận chúa ’ cho đứa trẻ vừa mới ra đời.

https://thuviensach.vn

Tám năm nay, Tiểu Quận Chúa chưa hề bước ra gặp người đời, thế nhưng gặp được Vương Gia? Xem ra là cao xanh có mắt.

"Ăn cái này thử xem." Tịch Mân Sầm gắp lên một miếng măng hầm, đưa đến khóe miệng của Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn muốn cự tuyệt, thế nhưng trước mặt nhiều người như vậy không muốn làm phật ý của hắn. Đành phải đem lấy miếng măng hầm ngậm vào trong miệng.

Khe khẽ cắn một miếng, Mạn Duẫn nhíu mày.

Tịch Mân Sầm chú ý tới biến hóa trên mặt nàng, vỗ vỗ cằm của nàng, nói: "Phun ra."

"Hả?" Mạn Duẫn không hiểu nhìn hắn.

"không thích ăn thứ gì, lần sau nói cho bổn vương biết, Bổn vương sẽ không ép Duẫn nhi."

Tịch Mân Sầm bưng tới một chén nhỏ, Mạn Duẫn nhắm ngay cái chén nhỏ, phun phiến măng ra.

Trong lòng dâng lên từng tia ngọt ngào, cảm giác có phụ thân thật tốt.

"Muốn ăn cái gì, phụ vương gắp cho."

Nhìn phụ từ tử hiếu một màn, trên dưới vương phủ có một loại cảm giác không chân thực lắm. Đây là Cửu vương gia lạnh lùng băng giá của bọn họ sao???

"Bẩm..... Bẩm báo Vương Gia, có người cướp ngục." Ngoài cửa có một người vội vàng hấp tấp chạy vào, đụng vào cái bàn, vài đĩa thức ăn tung tóe rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Người này cùng Chu Phi có tám phần giống nhau, nhưng trên trán có nhiều hơn một phần linh hoạt.

"Chu Dương, chú ý lời nói của đệ." Chu Phi quát mắng một tiếng, làm Chu Dương dừng lại. May là không có bắn vào trên người Vương Gia, nếu không chọc cho Vương Gia tức giận, nghĩ đến hậu quả hắn liền chịu không nổi.

"Ca, cả ngày mặt nhăn lại thành một khối có ích lợi gì? Vương Gia mới sẽ không hẹp hòi như vậy!" Tay khoác lên trên đầu vai Chu Phi nhấn một cái, vận công tăng thêm mấy phần nội lực, tăng thêm lực lượng.

Chu Phi cũng không ngồi không, đầu vai run lên, cũng dùng tới mấy phần nội lực, đem cái tay kia đánh bay ra ngoài.

Rốt cuộc không phải là đối thủ Chu Phi, Chu Dương run rẩy thu bàn tay về, hung hăng trợn mắt nhìn Chu Phi một cái.

"Hừ, ỷ lớn hiếp nhỏ."

Chu Phi chen chân vào liền đạp hắn một cước, vô cùng ân hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "nói chánh sự, Vương Gia đem an toàn của cả vương phủ giao cho ngươi, không phải cho ngươi làm trò đùa."

"Chỉ là huynh xem ta không vừa mắt chứ gì!" Chu Dương xuất chưởng liền muốn cùng Chu Phi đánh nhau, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh của Tịch Mân Sầm bắn tới, nuốt nước miếng theo bản năng, lập tức thu chưởng, đoan chánh đứng ngay ngắn.

Mạn Duẫn âm thầm quan sát hai người, hai người này mặc dù là sanh đôi, nhưng tính tình lại kém cách xa vạn dặm. một khô khan nghiêm túc, một hoạt bát hiếu động.

https://thuviensach.vn

"Vương Gia, vừa rồi có một nhóm lớn người mặt áo đen xông vào vương phủ đang chạy về hướng phía đại lao."

Chu Dương ở trước mặt Tịch Mân Sầm, không dám càn rỡ, nói chuyện cũng đâu ra đấy, không dám qua loa. Có lẽ người ngoài không biết Vương Gia lạnh lẽo đến mức độ nào, nhưng huynh đệ Chu gia từ nhỏ theo hắn thì rất rõ ràng. Mắt vụng trộm nhìn về hướng Mạn Duẫn, thật là một đứa trẻ đáng yêu, đặc biệt là cặp mắt kia, so hồ thu còn trong suốt hơn.

"Có người cho rằng Sầm vương phủ của ta là nơi không người sao? Muốn xông vào liền xông vào? Chu Phi, Chu Dương, mang chút hộ vệ đi bắt hết bọn chúng về đây!" Tịch Mân Sầm buông chén đũa xuống, đem Mạn Duẫn đặt ở trên ghế, mới vừa còn băng hàn không thay đổi ánh mắt của trở nên dịu dàng, nói: "Duẫn nhi trước ở chỗ này ăn cơm, phụ vương có chuyện, một hồi nữa sẽ trở lại."

Xoa xoa đầu nhỏ của nàng, Tịch Mân Sầm cũng không có quên, tối qua chính là người áo đen kia bắt Duẫn nhi đi!

"đã biết, phụ vương." Đẩy ra bàn tay to còn đang tiếp tục giày xéo tóc của nàng, Mạn Duẫn có một chút bất mãn, còn vuốt tới vuốt lui nữa đầu nàng có khác gì ổ gà đâu?

Thích khách xông vào vương phủ, tỳ nữ phục vụ đều có mấy phần sợ hãi, mắt thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn ra ngoài.

Thanh âm đánh nhau rất lớn, từ chỗ rất xa chậm rãi mà tới gần. Chỉ chốc lát hàng loạt người bịt mặt xuất hiện tại đại sảnh, mà phía sau bọn họ theo sát chính là hộ vệ.

Binh khí đụng vào nhau, Đao Quang Kiếm Ảnh, khi mấy người bịt mặt xông tới thì trong đại sảnh lập tức bị phá hỏng. Nhiều tỳ nữ lập tức giải tán, trốn vào trong góc của gian phòng.

https://thuviensach.vn

Ở giữa đám người bịt mặt che chở chính là cái người kia, Mạn Duẫn đã gặp qua. Mặc dù hắn không có che mặt nữa, nhưng Mạn Duẫn vẫn nhớ đôi mắt giảo hoạt kia.

Cơ hồ ở trong nháy mắt, ánh mắt của hai người giao nhau.

"Là ngươi! Tiểu nha đầu làm hại ta không tìm đường được, tối hôm qua ngươi hại ta thật thảm!" Người thanh niên kia chần chờ một chút, nhận ra Mạn Duẫn. Mặc dù gương mặt của tiểu nha đầu so với đêm qua sạch sẽ,mềm mại hơn. Thế nhưng cặp mắt linh động, tựa như một dấu hiệu, làm hắn không thể quên.

Đôi tay xòe thành chưởng, thanh niên nhanh chóng công kích về hướng Mạn Duẫn, Mạn Duẫn đá văng ra cái ghế, bay về hướng nam nhân kia

Cái ghế nhất thời chia năm xẻ bảy.

trên thân người kia mang theo mấy cái vết roi, Mạn Duẫn nghĩ cũng không cần nghĩ, nhất định là đêm qua hắn đi ra khỏi rừng cây, bị thủ vệ bắt được sau đó bị nghiêm hình tra khảo một trận.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Bớt Phong Diệp

Mạn Duẫn xoay tròn tránh né, nhảy lên cái bàn tròn. Khó khăn lắm mới tránh thoát được công kích của chàng trai kia, khi hắn lại muốn đưa tay đánh tới, chân dài đảo qua, nhắm ngay giữa vết roi bên hông của thanh niên.

Thanh niên ăn đau, không nhịn được rống: "Tiểu nha đầu, hèn hạ!"

Đánh chỗ nào không tốt, cố tình đánh vào địa phương hắn bị thương.

Vết roi còn chưa có kết vẩy, bị tiểu nha đầu này đá một cái, máu tươi lại lần nữa chảy ra, nhiễm ướt áo đen.

Tối hôm qua hắn thế nhưng ngốc đến nổi tin tưởng tiểu nha đầu miệng đầy lời nói dối này! Nha đầu này đêm qua còn ăn mặc rách bươm, ở trong căn phòng nhỏ chịu đói chịu lạnh, hôm nay lại tại nơi này ăn ngon mặc đẹp. Vất vả hắn mới được thuộc hạ từ trong địa lao cứu ra, liền vội vội vàng vàng phái người đi tìm cái tiểu nha đầu lường gạt này.

Sợ tiểu nha đầu này không tìm được đường ra, đói chết ở trong rừng cây!

Xem ra thuần túy là hắn lo lắng nhiều, cuộc sống của nha đầu này xem ra rất là khoái hoạt.

Sử Minh Phi hận nghiến răng nghiến lợi, hận không được bắt được nha đầu này, sau đó đánh một trận, giải trừ đi nỗi hận của mình. Khi hạ thủ

https://thuviensach.vn

chính là chiêu số càng phát ra bén nhọn, xuống tay không có một chút lưu tình.

Mạn Duẫn dùng hết sức so chiêu với hắn, cắn chặt răng răng, không để ý đến vết thương trên vai đang nứt ra.

Máu liền thấm áo hiện ra ngoài, Sử Minh Phi liền có chút hối hận, hắn một đại nam nhân, cùng một tiểu cô nương đánh nhau làm gì?

Nhưng mà hắn hiện tại hết sức tò mò thân phận của tiểu nha đầu! Nơi này là đại sảnh vương phủ, người không có thân phận, làm sao có thể ở chỗ này ăn cơm? Nhìn một thân ăn mặc này của nàng, nhìn thế nào cũng cùng tiểu cô nương ngày hôm qua, không dính nổi một chút liên quan.

"Tiểu nha đầu, thù này đã kết rồi!" Sử Minh Phi hắn là ai chứ? Từ trước đến giờ ân oán rõ ràng, nha đầu này làm hại hắn bị quất roi, món hận này, tuyệt đối nuốt không nổi.

"Có bản lãnh thì liền đánh một trận, ta không sợ ngươi!"

nói dọa, ai không biết? Nếu là nàng thật là một tám tuổi hài đồng, sợ rằng sớm bị dọa sợ đến tè ra quần rồi. Nhưng trên thực tế, nàng không phải!

Hai mươi năm làm người kiếp trước, nàng không phải sống không có ý nghĩa. Chỉ bằng một câu nói, liền muốn dọa lui nàng, tuyệt đối không có khả năng.

Mạn Duẫn gặp chiêu phá chiêu, thế nhưng cùng Sử Minh Phi đánh đến bất phân thắng bại.

"Thiếu chủ, đi mau. Cửu vương gia sắp đuổi đến rồi." Bên cạnh một người trung niên người bịt mặt chém đứt một người thủ vệ, tiếp cận đến khuyên nhủ.

https://thuviensach.vn

Sử Minh Phi biết thời gian cấp bách, Sầm vương phủ này phòng giữ sâm nghiêm. Nếu không phải tối hôm qua hắn bị bắt, một đám thuộc hạ cũng sẽ không mạo hiểm đi vào cứu người. Bọn họ trì hoãn thời gian, bên ngoài hơn phân nửa nhân mã đã bị hộ vệ giải quyết.

Lần này xông vào Sầm vương phủ, bọn họ có thể nói tổn thất nghiêm trọng.

Chỉ tiếc, thương vong lớn như vậy, thế nhưng cũng không còn tìm được người mà hắn muốn tìm.

"Mạnh thúc, giúp ta bắt tiểu nha đầu lường gạt này, cùng nhau mang đi!" Rút kiếm ra, Sử Minh Phi động tâm thật rồi.

Mới vừa rồi là sợ bị thương nha đầu này, bây giờ nhìn lại bản lĩnh của nàng không tệ, nếu muốn bắt được nàng phải ra công phu thật.

"Thiếu chủ, bây giờ đến lúc nào rồi! Còn muốn bắt người!" Mạnh thúc kéo cánh tay của Sử Minh Phi, liền chạy về hướng bên ngoài.

Hết sức ảo não Thiếu chủ bình thường chững chạc, bây giờ lại không hiểu chuyện nặng nhẹ. Nếu là hôm nay lại bị Cửu vương gia bắt được, bọn họ liền chịu không nổi. Coi như Chủ Thượng ra mặt, chỉ sợ cũng không dám đắc tội Cửu vương gia.

Chỉ là bọn họ tối hôm qua bị phát hiện, đã làm cho chủ thượng thật khó khăn.

hiện tại nếu tiếp tục lưu lại nhược điểm gì..... Hậu quả nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Mạnh thúc, ông đừng kéo ta. Hôm nay không mang tiểu nha đầu này theo, ta sẽ không đi." Hất ra tay của Mạnh thúc, ống tay áo liền bị xé toạt.

https://thuviensach.vn

trên cánh tay phải của Sử Minh Phi lộ ra một khối bớt Phong Diệp màu đỏ rất dễ thấy, hết sức huyết lệ. Mạnh thúc vừa mới nhìn thấy, nhanh chóng kéo xuống một khối vải quần áo, đem cái bớt gắt gao cuốn lấy, tựa hồ không cho người khác nhìn ra.

Sử Minh Phi sắc mặt cũng nhất thời đen đi xuống, nhìn xung quanh, thật may là không có ai trông thấy.

Nhưng ánh mắt nhìn tới Mạn Duẫn thì vẻ mặt mới vừa tức giận, lập tức trở nên ác độc. Tựa hồ chỉ cần Mạn Duẫn dám nói ‘ nàng nhìn thấy ’, Sử Minh Phi sẽ quả quyết cho nàng một đao, để cho nàng vĩnh viễn giấu đi bí mật này.

Mặt Mạn Duẫn đồng thời liền biến sắc, tay nhỏ bé âm thầm đè lại bên hông.

Cái bớt đó.....

Mạn Duẫn không kịp ngẫm nghĩ nữa, Mạnh thúc nâng bàn tay lên, đã hướng nàng bổ tới.

Động tác mau, hung ác, chính xác. Căn bản không giống như Sử Minh phi chừa cho Mạn Duẫn một con đường sống.....

Mạn Duẫn trượt đến dưới mặt bàn, cái bàn vừa lúc ngăn trở đại đao bổ tới. Cái bàn chia ra làm hai, toàn bộ tỳ nữ núp ở góc bị dọa sợ đến run lên.

Sử Minh Phi cảm thấy sát khí trong mắt Mạnh thúc liền xông lại giương kiếm đỡ chiêu thứ hai của Mạnh thúc.

"Mạnh thúc, bắt lại trước đi."

"Thiếu chủ, hiện tại ngài còn che chở nàng ta làm chi. Nếu nàng ta nói ra, hậu quả này, không phải và ta ngài có thể gánh nổi!" Đại đao đi phía

https://thuviensach.vn

trước vút qua mấy phần, tránh thoát đường kiếm của Sử Minh Phi.

Mạn Duẫn chống tay lên, chạy ra ngoài.

Mà Mạnh thúc đó làm sao chịu bỏ qua! Giơ đại đao, nhanh chóng đuổi theo.

Mạn Duẫn không có học qua khinh công, chỉ chạy bằng cặp chân, rất nhanh bị Mạnh thúc đuổi theo.

Cái bớt đó, phải là ấn ký của một gia tộc. Chỉ cần bị người phát hiện, liền có thể phát hiện ra thân phận của người kia đến tám chín phần. Nếu không phải như thế, nam nhân được gọi là Mạnh thúc, cũng sẽ không lo lắng đến mức muốn giết người duy nhất nhìn thấy cái bớt chính là Mạn Duẫn như vậy.

Thế lực của Cửu vương gia ở Phong Yến quốc, một tay che trời. Làm chuyện đắc tội hoàng thượng, cũng không thể đắc tội Cửu vương gia tay cầm binh quyền!

Nếu thân phận của Sử Minh Phi bại lộ, đến lúc đó nhấc lên phong ba, ai cũng không có biện pháp cứu vãn!

Mạn Duẫn trong tay không có vũ khí, thể lực cùng tốc độ cũng kém hơn Mạnh thúc một nửa. Nếu không phải Sử Minh Phi liên tiếp ngăn trở Mạnh thúc, Mạn Duẫn sớm đã bị chém thành mấy khối rồi.

"Ta xem ngươi còn tránh thế nào!" Mạnh thúc vung đại đao, phần lưng ngăn trở Thiếu chủ. một đao hướng về Mạn Duẫn chém tới.....

Đao của hắn, có chừng ba thước. một đao đi xuống, sẽ không ai hoài nghi, có thể đem người chém thành hai khúc.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn tránh né không kịp, chỉ có thể mở to mắt nhìn đao kia hạ xuống.

Nhưng cảm giác đau tâm tê liệt phế kia không có giáng xuống giống trong tưởng tượng,

Nhìn nam tử lạnh lùng tàng khốc như thần như quỷ, cơ hồ là trong nháy mắt ngăn trở trước người. Khuôn mặt lãnh khốc, ánh mắt thâm thúy, mày kiếm như đao nhọn. Vào giờ khắc này, so với bất cứ lúc nào càng thêm có mị lực hơn.

trên mặt Tịch Mân Sầm không biểu hiện gì, nhưng ánh mắt hàm chứa băng hàn, làm cho người ta vừa nhìn liền lạnh đến tận tâm. Cánh tay khẽ nâng, hai ngón nhẹ nhàng kẹp lấy, vững vàng kẹp lại chặt đại đao đang bổ xuống.

Đại đao tràn đầy tính nguy hiểm, trong tay hắn giống như là một cây đồng nát sắt vụn. Ngón tay khép lại, đại đao vỡ vụn thành vài đoạn.

Ngay tại chỗ, đám người bịt mặc liền bị dọa đến sợ chết khiếp.

Công phu của Mạnh thúc là cao nhất trong bọn họ. Ngay cả Mạnh thúc cũng không tiếp nổi một chiêu của Cửu vương gia, như vậy bọn họ thuần túy chính là đi tìm cái chết.

Khiếp đảm, sợ hãi, ở thời khắc này ở trong lòng cuồn cuộn dậy sóng.

Sớm nghe nói về Cửu vương gia một thân võ công cái thế, nhưng ở khắc này nhìn thấy, ngoại trừ không dám tin, không còn điều gì khác. Mạnh thúc mở to mắt, trong mắt không có sự hung ác vừa rồi, thay thế vào đó chính là sự sợ hãi tột độ.

"Đến cả con gái của bổn vương cũng muốn chạm vào, có phải mật ngươi quá lớn rồi hay không?" Vứt bỏ miếng sắt vụn trong tay, Tịch Mân Sầm liếc

https://thuviensach.vn

mắt nhìn xuống Mạnh thúc.

Đây là loại coi rẻ của người mạnh đối với kẻ yếu Tịch Mân Sầm đi về phía trước một bước. Mạnh thúc bị sợ đến hai chân run lên, té ngã trên đất.

"Ngươi..... Ngươi....." Mạnh thúc nuốt nước miếng, lại một câu cũng nói không thành lời.

yêu

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Kèm Hai Bên Rời Đi

"Như thế nào? Mạnh tướng quân uy danh lan xa sao lại là một người không có tiền đồ như vậy? Nhìn thấy bổn vương liền không nói nổi nên lời?"

So với sợ hãi lúc nãy, trái tim của Mạnh thúc như là rơi vào trong hầm băng. Tứ chi khẽ phát run không dám ngẩng đầu lền ngước nhìn người kia một cái.

Mạnh Hình là tướng quân trụ cột của nước láng giềng nam Trụ quốc, cũng coi như có một chút danh tiếng, ở một số nước nhỏ vẫn còn lưu truyền chiến tích của hắn.

Nếu nói đến Nam trụ quốc, không thể không nhắc đến cường quốc đứng đầu Phong Yến quốc. Mười mấy năm trước Phong Yến quốc chinh chiến các nước, lần lượt thu vào dưới trướng, mà Nam Trụ quốc cũng chính là một nước bại trận dưới Phong Yến quốc.

Lúc ấy thực lực Nam Trụ quốc cùng Phong Yến quốc tương đương nhau. Hai nước đối chiến ba năm, không thấy thắng bại. Nhưng kể từ lúc Tịch Mân Sầm mười tám tuổi gia nhập quân đội cầm binh, một bộ quân pháp chiến lược, chiếm hết Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa, đem một đại quốc mênh mông đánh cho quân lính tan rã.

Con dân Nam Trụ quốc, hận nhất, chính là Cửu vương gia Tịch Mân Sầm.

https://thuviensach.vn

Nhưng Nam Trụ là Nam Trụ quốc, Phong Yến là Phong Yến quốc. Khi Tịch Mân Sầm thu quân khải hoàng hồi kinh, Phong Yến quốc liền tôn hắn làm Chiến thần. Hôm nay, hắn là Thống soái lục quân, tay cầm trọng binh. một đám đại tướng quân, chỉ nghe lời một mình hắn. Nếu hắn rống một tiếng khởi binh tạo phản, hơn 80% tướng lãnh cũng sẽ khởi nghĩa vũ trang.

Mạnh Hình không nghĩ tới mình lại bại lộ thân phận.....

Bọn họ dẫn người tư xông vào Vương phủ, đã là tội lớn. Chứ đừng nói bọn họ là con dân của một nước khác, Cửu vương gia tức giận, có thể mang binh lần nữa san bằng Nam Trụ hay không, còn là một vấn đề.

Tịch Mân Sầm một cước giẫm lên ngực hắn, lần nữa chà đạp như muốn nghiền nát.

ngực lan ra một bãi vết máu, đau đến mức Mạnh Hình khom người lên, ói ra một vũng máu tươi.

"Mạnh thúc." Sử Minh Phi tiến lên, một kiếm đẩy chân Tịch Mân Sầm ra.

Nhưng Tịch Mân Sầm nào có phải là người thường, sớm nhìn thấy ý nghĩ của hắn, phản chân đá một cái, đem hắn đạp đến bên bồn hoa, phần lưng đụng vào bồn hoa mới dừng lại.

Mạnh Hình lúc tới đã tính đến chuyện xấu nhất, nghĩ rằng, cho dù chết, cũng không thể bại lộ thân phận. Lại không nghĩ rằng Tịch Mân Sầm vừa thấy mặt hắn, liền nói ra thân phận của hắn.

Lần nhận thức này làm cho hắn không khỏi hoảng sơ..

Rốt cuộc Cửu vương gia làm sao nhìn thấu thân phận của hắn?

https://thuviensach.vn

Tựa hồ biết suy nghĩ trong lòng hắn, Tịch Mân Sầm khẽ khom lưng, cánh môi khẽ đóng mở, "Nếu là thích khách bình thường mặc dù bản lĩnh không tệ, nhưng không thể làm giống như các ngươi nghiêm mật thống nhất như vậy. Các ngươi hiển nhiên chịu qua huấn luyện nghiêm khắc, mục tiêu chính xác là chạy thẳng tới địa lao. Huống chi, Mạnh tướng quân chẳng lẽ quên mấy năm trước, ngươi đã từng cùng bổn vương trên sa trường tỷ thí qua sao? Mặc dù chỉ là một chiêu, nhưng Bổn vương lại nhớ kỹ bộ dáng của tướng quân."

Giống như là nhạo báng, ánh mắt sắc bén bức bách Mạnh Hình.

trên trán Mạnh Hình có một nốt ruồi to, chỉ cần tỉ mỉ lưu ý, nhận ra hắn một chút cũng không khó.

Có trách thì hắn nên trách bản thân mình xem thường trí nhớ của Tich Mân Sầm

Trận chiến dịch kia, không chỉ có một mình đại tướng quân Mạnh Hình ra sân. Năm đó cũng là như thế, chỉ là một chiêu, hắn liền bị Cửu vương gia đánh ngã.

Võ công của Cửu vương gia đã sớm đạt tới mức sâu không lường được. Dáng sợ nhất cũng không phải cái này, mà là ý định của người này.

Người này giống như Hàn Băng, vẻ mặt vốn đã thâm hiểm nay càng thâm hiểm hơn. Ý định muốn giấu còn muốn sâu hơn biển, cho dù có cho người đoán, cũng đoán không trúng.

Loại người này thường làm cho người ta khó nắm bắt, là loại người thường thường làm cho người ta sợ hãi nhất

Mạnh Hình lui về phía sau một bước, ít nhất lấy tình hình bây giờ mà nhìn, Cửu vương gia còn chưa muốn tánh mạng của hắn.

https://thuviensach.vn

Gạt mặt nạ, treo lên một tia nụ cười tự giễu, Mạnh Hình nói: "Nhiều năm không gặp, Cửu vương gia mạnh khỏe chứ."

Rốt cuộc vẫn là một đại tướng quân, mặc dù là tướng bên thua, nhưng khí thế không giảm.

"Khỏe? Dáng vẻ Bổn vương như thế này được gọi là khỏe sao? thật không nghĩ tới Nam Trụ quốc lễ nghi như thế, không mời mà tới."

Tịch Mân Sầm nói chuyện không lưu lại một chút tình cảm và thể diện, băng hàn trong lời nói, thẳng làm cho người ta run sợ không thôi..

Khóe miệng Mạnh Hình cứng đờ, mang theo bi ai nhìn Thiếu chủ. Bọn họ lần này chọc trúng sơn vương rồi!

Mạn Duẫn cũng không có chú ý một màn trước mắt này, vừa thanh nhàn một chút liền suy nghĩ đến cái bớt Phong Diệp kia. không sai, trên eo nàng cũng có cái bớt như vậy. Lúc ra đời, mẫu thân liền vì sinh khó mà mất. Nàng nhớ mang máng nữ nhân kia trước khi chết nhìn nàng đầy ôn nhu, đưa tay, muốn đụng vào nàng, lại vì không chạm đến được,mà bi thương.

Có lẽ là liên hệ máu mủ, tình cảm của Mạn Duẫn vốn rất mỏng manh, thế nhưng nhớ đến bộ dáng nữ nhân kia trước khi chết. Nàng là người tướng mạo thanh lệ bình thường, nhưng lông mi luôn mang theo nổi ưu thương. Trong trí nhớ, nàng bất tri bất giác để lại cho nữ nhân kia một chỗ nhỏ nhoi trong tim.

Thân tình, thứ này rất vi diệu. Giống như là có một sợi dây vô hình, đưa bọn họ liên hệ cùng một chỗ với nhau. rõ ràng không thèm để ý, lại không hề quên mất.

Từ nhỏ đến lớn, Mạn Duẫn chưa từng nghe qua bất kỳ nghe về chuyện của mẫu thân.

https://thuviensach.vn

Khi xuất hiện một cái bớt giống nhau, cái loại nghi vấn đó lại một lần nữa trào lên trong đầu nàng.

Khẽ cúi đầu nhìn Sử Minh Phi nằm trên mặt đất, người này, có thể cũng cùng nàng có một ít liên hệ máu mủ hay không?

một khi cái tư tưởng này xông tới, liền càng không thể thu thập.

Nàng muốn hỏi một câu..... Cho dù như thế nào, cũng coi như nữ nhân kia là mẫu thân đời này của nàng, nàng có quyền hiểu rõ người ấy.

Đối với Sử Minh Phi nháy mắt thêm vài lần, Sử Minh Phi tựa hồ không hiểu, mờ mịt nhìn nàng.

Bốn phía bị hộ vệ bao quanh, động tác của Mạn Duẫn không dám quá lớn, thừa dịp không có người chú ý, hướng lên cổ mình, Sử Minh Phi sáng tỏ gật đầu.

Tịch Mân Sầm vừa mới chuẩn bị hướng trên người Mạnh Hình bổ một cước, cảm giác sau lưng kình phong lướt qua, nhanh chóng quay đầu lại.

Sử Minh Phi một tay giơ kiếm, đâm về Tịch Mân Sầm. Tịch Mân Sầm giơ tay muốn đánh trả, lại phát hiện thân hình Sử Minh phi chuyển một cái, chuyển sang Mạn Duẫn.

Tịch Mân Sầm đưa tay bắt được Sử Minh Phi, nhưng trong lòng Sử Minh Phi sớm có tính toán, không để ý Tịch Mân Sầm công kích, thân thể nghiêng sang một bên, một thanh kiếm rơi vào trên cổ của Mạn Duẫn.

Mà bàn tay của Tịch Mân Sầm đang bắt được bắp chân của Sử Minh Phi.

Chỉ cần Tịch Mân Sầm nghĩ, dễ dàng có thể hất Sử Minh Phi ra, nhưng kiếm của Sử Minh Phi lại cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần Sử Minh Phi vừa khẽ

https://thuviensach.vn

động, thanh kiếm kia bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng của Mạn Duẫn.

Tịch Mân Sầm từ trước đến giờ không sợ trời không sợ đất, càng không có thứ gì khả năng thao túng hắn. Đổi thành ngày trước, vô luận trong tay đối phương là tánh mạng của ai, hắn cũng có thể chân mày không nhíu một cái, một chưởng giải quyết người dám uy hiếp hắn.

Nhưng hôm nay..... hắn có một chút do dự.

Buông tay ra, Tịch Mân Sầm xoay người, ánh mắt thâm thúy băng hàn tựa hồ cái gì đều có thể nhìn thấu.

"Muốn đi, có thể. Buông con gái của Bổn vương ra." Tịch Mân Sầm đứng chắp tay.

Mạn Duẫn nhìn không thấu trong lòng Tịch Mân Sầm nghĩ như thế nào..... rõ ràng Sử Minh Phi cái gì cũng còn chưa nói, thế nhưng hắn lại đánh đòn phủ đầu. Chẳng lẽ không sợ khi vừa buông tay, Sử Minh Phi sẽ phút chốc lấy tánh mạng của nàng sao?

Hay là nói, người nam nhân này thấu đáo tất cả? Chỉ là đang phối hợp nàng diễn trò?

"Tạ vương gia để một con đường sống, Mạnh thúc, đi mau." Sử Minh Phi kèm hai bên Mạn Duẫn, hướng đến cửa chính của vương phủ nhanh chóng chạy đi.

Chung quanh hộ vệ không dám đến quá gần, nhìn thái độ Vương Gia, ai cũng biết địa vị của Tiểu Quận Chúa, ở đêm qua đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mạnh Hình chống thân thể lên, ánh mắt nhìn Tịch Mân Sầm đang không nỡ rời Mạn Duẫn. Gian nan bước đi, thối lui đến sau lưng Sử Minh Phi.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Lên Thuyền Giặc

Mới ra khỏi vương phủ, Sử Minh Phi kèm hai bên Mạn Duẫn liền nhảy lên một chiếc xe ngựa đã sớm chuẩn bị từ trước. Quay đầu lại nhìn Mạnh Hình khó khăn leo lên ngựa, nói: "Mạnh thúc, người bị thương có nặng lắm không?."

"Thiếu chủ yên tâm, mạt tướng còn chịu đựng được. Chúng ta đi nhanh lên." Khi nhìn thấy Mạn Duẫn thì Mạnh Hình lúng túng không biết làm sao.

Người khác không biết, nhưng ông nhìn thấy rất rõ ràng tiểu nha đầu này ra dấu cho Thiếu chủ như thế nào.

Còn hao tổn công sức mình mới vừa rồi còn đuổi theo nàng, muốn giết nàng.

hiện tại phải lấy bảo vệ tánh mạng, là dựa vào tiểu nha đầu này. Cửu vương gia tài mạo song tuyệt kinh tài phong dật, sanh ra con gái còn nhỏ tuổi, cũng là cơ trí phi phàm. Nếu là nam tử, sau khi lớn lên, chỉ sợ cũng có thể như Cửu vương gia bình thường dưới một người, trên vạn người chứ?

Mạnh Hình nghĩ như vậy, cho đến khi nghe Sử Minh Phi thúc giục mấy tiếng, mới nắm chặt cương ngựa, thúc ngựa rời đi.

"Vương Gia, có muốn phái người đuổi theo hay không?" Chu Phi giết chết vài người bịt mặt cuối cùng, đứng ở sau lưng Tịch Mân Sầm.

https://thuviensach.vn

"không cần, trong lòng Bổn vương đã có tính toán. Chu Dương, đem thi thể trong sân dọn dẹp sạch sẽ, chặt đầu của bọn hắn, mang đến Nam Trụ quốc."

Nếu dám xông vào Sầm vương phủ, Bổn vương cũng phải nên đáp lễ đúng không?

không truy cứu, đó là không thể nào. Sầm vương phủ không phải là nơi mà bất luận kẻ nào cũng có thể tùy ý xông vào..... Mặc dù nói không biết bọn họ vì nguyên nhân gì mà đêm khuya xông vào Sầm vương phủ, nhưng Tịch Mân Sầm từ trước đến giờ không phải người sợ phiền phức. Dám chọc giận hắn, đương nhiên cũng phải trả giá rất đắt.

Mấy năm này quốc thái dân an, hôm nay có người đưa tới cửa cho hắn giải buồn, hắn cũng không ngại bồi bọn họ vui đùa một chút.

Lúc lắc ống tay áo, Tịch Mân Sầm trầm mặt đi về phía cửa chính vương phủ.

Chu Phi dặn dò Chu Dương mấy câu, đuổi theo Tịch Mân Sầm, đi ra khỏi vương phủ.

Chu Dương mặt khổ sở, "Cuộc sống thật là khổ, mấy người các ngươi toàn đem công việc nặng nhọc đẩy qua cho ta, sao các ngươi không đến dọn dẹp thi thể?" Thấy hai người biến mất ở cửa chính, Chu Dương hướng phương hướng kia mắng.

"Ặc, các ngươi đừng tưởng rằng không thêm tiền công, là có thể lười biếng, nhanh lên một chút, dọn dẹp xong rồi, ta còn chờ đi ăn cơm đây nè." Chu Dương giám đốc mấy hộ vệ, hận hận giẫm mấy đá.

Vó ngựa chạy như điên, thổi tung nhiều bụi bậm.

https://thuviensach.vn

Khi không còn thấy Sầm vương phủ nữa, Sử Minh Phi đem để xuống, muốn nhéo gương mặt của Mạn Duẫn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Mạn Duẫn thì kịp thời thu tay về.

"Tiểu nha đầu, phát hiện ra mình có lương tâm, muốn cứu ta một mạng rồi hả?" Quăng mấy cái roi ngựa, con ngựa lại phi với tốc độ nhanh hơn.

Mạn Duẫn lơ đễnh, lương tâm? Ở kiếp trước, khi lần đầu tiên giết người, đã cho chó ăn rồi.

Nàng nơi nào còn có lương tâm? Trong lòng nàng, người khác đối tốt với nàng, nàng liền đối với tốt người đó, giống như là một cuộc giao dịch công bình. Những người khác, nàng không quan tâm.

"Ta cứu ngươi, có mục đích." Mạn Duẫn không chút nào giấu giếm.

Nhìn lại hướng vương phủ đã biến mất, nàng đột nhiên có chút nhớ nhung phụ vương mới vừa quen biết nhau không lâu.

Nàng cứ như vậy để cho Sử Minh Phi chạy, phụ vương có tức giận hay không? Bọn họ có quan hệ đối lập, nàng làm như vậy, có phải gây ra chuyện có lỗi với hắn hay không?

Tại sao lại để ý đến tâm tình của phụ vương như vậy? Nhưng làm thì cũng đã làm, dù nghĩ thế nào, cũng không có cơ hội hối hận.

"Tìm một chỗ, chúng ta hảo hảo mà nói chuyện. Ta có lời muốn hỏi ngươi, hỏi xong, ta liền trở về vương phủ."

Sử Minh Phi nhìn đứa bé tự tin này, bật cười một tiếng, "Tiểu nha đầu, bây giờ mới biết phải đi về? Ngươi lên nhầm thuyền giặc rồi, há có thể nói đi là đi?"

https://thuviensach.vn

"Ta nói rồi, ngươi không có bản lãnh giam giữ ta." Mạn Duẫn nhìn thẳng hắn, không hề bỏ qua.

"Đó là tối hôm qua, hôm nay không có quẻ trận như trong rừng cây, ngươi còn có thể chạy ra lòng bàn tay ta?" Sử Minh Phi nắm tay lại, nụ cười trong mắt không thể che hết. Mặc dù nói không biết đứa nhỏ này làm sao có thể đi ra quẻ trận. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, vương phủ là nhà nàng, một cái quẻ trận nho nhỏ, làm sao có thể vây khốn nàng.

"Người đừng quên, ngươi và vị tướng quân kia đều bị thương, các ngươi có bản lãnh giam giữ ta sao?" Mạn Duẫn khí thế không giảm, trên mặt tự tin không có một tia biến hóa. Nhưng chỉ có nàng biết, tình thế hôm nay, xác thực nàng cũng không dám nắm chắc.

Bọn họ là tàn binh, chính bản thân mình cũng không phải như thế sao?

Vết thương ở đầu vai, cảm giác ẩn ẩn đau. Mặc dù tối hôm qua đã bôi thuốc, nhưng mới vừa rồi động tác lớn như vậy, vết thương đã sớm nứt ra.

"Có bản lãnh hay không, một hồi liền biết. Trước kia người nào đắc tội Cửu vương gia, còn có ai có thể sống trên đời. Hôm nay ta coi như là nhờ vào hồng phúc của ngươi, dựa vào ngươi mới có thể bảo vệ một cái mạng. Người kia sao quan tâm ngươi như vậy, ngươi nói thử xem, một con cờ tốt như thế, không dùng thật là đáng tiếc." Sử Minh Phi cũng không phải là người tốt, người có giá trị lợi dụng, đương nhiên phải lưu lại.

Dùng nàng để ngăn trở Cửu vương gia, tựa hồ là lựa chọn không sai.

thì ra người nam nhân bất khả chiến bại không có điểm yếu đó, thế nhưng lại quan tâm con gái của mình như thé.

Mạn Duẫn là uy hiếp đối với hắn, vậy đối phó hắn liền dễ dàng.

https://thuviensach.vn

"Ta không phải là người có thể dễ dàng thao túng, ngươi nên hiểu rõ ràng." Mạn Duẫn không nhịn được phát ra hàn khí.

"Đúng vậy, một đứa trẻ tám tuổi như ngươi, ta vẫn lần đầu tiên nhìn thấy. Thao túng ngươi thật sự không dễ dàng, cho nên chúng ta từ từ đi." Sử Minh Phi cười như không cười, ý vị sâu xa. Quay đầu nhìn về phía Mạnh Hình, nói: "Mạnh thúc, người của chúng ta cũng mất hết ở Sầm trong vương phủ rồi. Dù sao cũng không tìm được nữ nhân kia, hay là chúng ta trở về Nam Trụ trước. Nếu Cửu vương gia mang binh đuổi theo, chúng ta liền chạy không thoát."

"Thiếu chủ nói đúng, đáng tiếc lần này không tìm được, cuối cùng Chủ Thượng vẫn phải chịu khổ. Lão phu không hiểu những thứ gọi là tình tình ái ái như thế này, hầu hạ Chủ Thượng mấy mươi năm, nhưng ngay cả tâm nguyện cuối cùng của người cũng thỏa mãn không được. Thần thật thẹn với hoàng thượng." Mạnh Hình tâm tình kích động, lại khạc ra một búng máu.

một cước kia của Cửu vương gia, làm cho nội lực của ông tiêu mất bảy thành, máu bầm tụ ở tâm, trong chốc lát không thể liền tốt lên được..

Hai người không có sức tự vệ, vì kế hoạch hôm nay, chỉ có 36 Kế, tẩu vi thượng sách.

"Các ngươi đang tìm người nào? Ngươi lại là ai?" Mạn Duẫn nâng lên ánh mắt sắc bén, lai lịch của tên này khẳng định không nhỏ.

Sử Minh Phi nhìn Mạn Duẫn bị trói ở trước ngực, nói: "Nam Trụ quốc Tứ hoàng tử Sử Minh Phi."

"Về phần người mà chúng ta tìm, ngươi không cần phải biết. Chỉ cần nhớ tên của ta là được." Sử Minh Phi giảo hoạt mà cười cười, mắt cong cong đào hoa hết sức tà mị.

https://thuviensach.vn

hắn trên dưới hai mươi, dáng dấp anh tuấn lỗi lạc. Cho người ta có cảm giác, tựa như con hồ ly. Bề ngoài vô hại, lại một bụng đầy ý nghĩ xấu. Bộ dáng có mấy phần cà lơ phất phơ, nhưng là người lòng dạ sâu không lường được. Là hoàng tử Nam Trụ hoàng sủng ái nhất, nếu như không có gì ngoài ý muốn, NamTrụ hoàng đời sau chính là hắn.

Đột nhiên nhớ tới câu nói kia mà Mạnh Hình mới vừa nói, cái gì gọi là..... không thỏa mãn được nguyện vọng cuối cùng của Nam Trụ hoàng?

Chẳng lẽ..... "Nam Trụ hoàng sắp băng hà rồi sao?"

Sử Minh Phi cả kinh, sau đó thở dài, "Chuyện này không có gì phải lừa ngươi, lần này ta trở về, phụ hoàng đoán chừng nhẫn không được mấy ngày."

Thái y ngay từ mấy tháng trước, đã nói cho phụ hoàng nói kỳ hạn chót. hắn lần này đêm khuya xông vào Sầm vương phủ, chính là vì thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của phụ hoàng, không để cho hắn mang theo tiếc nuối mà đi. Chỉ tiếc, chạy vào Sầm vương phủ một chuyến, bọn họ không thể tìm được nữ nhân kia.

"Ai." Mạnh Hình tiếp lời hắn mà thở dài.

Mạn Duẫn không nói chuyện nữa, Nam Trụ hoàng băng hà, nói không chừng triều đình sẽ có một lễ rửa tội thay da đổi thịt.

Chẳng biết tại sao, Mạn Duẫn nhìn nụ cười của Sử Minh Phi, thế nhưng lại cảm thấy có mấy phần khổ sở.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Hỏi Bớt

Sắc trời dần dần biến thành đen, ba người họ là từ trong vương phủ trốn ra khỏi, bên cạnh không có lương khô. Mạnh Hình xung phong nhận việc đi tìm món ăn thôn dã, mà Mạn Duẫn cùng Sử Minh không đương nhiên ngồi ở ven đường.

Mặt trăng lên cao, nhiệt độ theo bóng đêm càng thêm giảm xuống.

Mạn Duẫn ôm hai tay ở trước ngực, ngồi ở trên tảng đá lớn lạnh lẽo.

Trong bầu trời đêm trừ một vầng trăng cong, không có bất cứ ngôi sao, có vẻ vô cùng yên tĩnh. Bên tai một chút xíu gió thổi cỏ lay, cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

Đêm qua cũng rét lạnh như vậy, Mạn Duẫn không nhịn được nghĩ đến việc sà vào trong lồng ngực ấm áp đó.....

Phụ vương có thể đang tức giận hay không? Giận mình đã để cho Sử Minh Phi chạy.

Đột nhiên rất muốn nhìn thấy phụ vương, Mạn Duẫn đột nhiên đứng lên, đi về hướng Sử Minh Phi bên kia.

Sử Minh Phi cầm mấy cây củi, đang đốt lửa. Nhìn thấy trước đống lửa đột nhiên xuất hiện một đôi giầy thêu, ngẩng đầu lên, hỏi: "Có chuyện gì sao?"

https://thuviensach.vn

"trên cánh tay ngươi có cái bớt, đại biểu điều gì?"

Bốn bề vắng lặng, Sử Minh Phi hào phóng vén lên khăn vải trên cánh tay, "Ngươi nói cái này?" Chỉ vào bớt Phong Diệp bên dưới khăn vải hỏi.

"Biết rõ còn hỏi. Nếu không phải muốn biết cái này, ta sẽ không cứu ngươi đi ra vương phủ." Nhìn thấy lửa đã cháy lên, Mạn Duẫn ngồi xổm người xuống, đưa ra đôi tay sưởi ấm.

Mùa thu ở Phong Yến quốc, vẫn rất lạnh. Phàm đến tối, nhiệt độ liền giảm xuống đặc biệt mau. Sau khi sống lại, một mình ở tiểu viện sống tám năm, Mạn Duẫn phát giác mình càng ngày càng sợ lạnh. Đặc biệt là các buổi tối như thế này, nội tâm càng muốn tìm nơi ấm áp, rất muốn chạy về vương phủ.

"Sao ta phải nói với ngươi? Tiểu nha đầu, ngươi bây giờ là tù nhân, không có tư cách tra hỏi ta." Sử Minh Phi móc mấy cái đống lửa, lửa cháy càng mạnh.

"Ta biết rõ. Nhưng cho dù ngươi không nói, ta cũng có thể tìm được đáp án. Cái bớt này, phải là người trong hoàng thất Nam Trụ Hoàng các ngươi mới có." Nhìn thấy Sử Minh Phi kinh ngạc một chút, Mạn Duẫn càng thêm xác định phỏng đoán của mình. Nhưng nàng không muốn biết cái này, mà là thân phận của nữ nhân kia.

Nháy mắt một cái, Mạn Duẫn hoảng hốt hỏi: "Ngươi có biết một người tên là Thẩm Đậu hay không?"

"Thẩm Đậu? Chưa nghe nói qua." Sử Minh không phải không nói láo, trong trí nhớ kiếm một chút,hắn chưa bao giờ nghe thấy cái tên này.

không biết sao? Ngay cả nàng cũng có cái bớt giống hệt hắn, như vậy mẫu thân cũng nhất định có. Nam Trụ hoàng tộc họ ‘ sử ’, mà mẫu thân

https://thuviensach.vn

nàng họ ‘ Thẩm ’. nói không chừng vì che giấu tai mắt của người khác, mẫu thân đã từng cải danh đổi họ.

Nàng và Sử Minh Phi có cái bớt giống nhau, cũng liền nói rõ nàng và hắn có một tầng liên hệ máu mủ. Thậm chí có thể nói thành, nàng và Nam Trụ quốc vương cũng có một tầng quan hệ.

Mạn Duẫn đột nhiên rất muốn nhìn thử gia phả của hoàng triều Nam Trụ, nếu có thể nhìn qua một chút, tìm ra thân phận của mẫu thân liền dễ dàng hơn nhiều.

Mạn Duẫn không có ý định tiếp tục hỏi tiếp, nếu mẫu thân lựa chọn cải danh đổi họ, nhất định có nguyên nhân mà bà không thể nói. Nếu cứ tiếp tục hỏi tiếp, dính dấp ra một chút chuyện mà mình không biết, Mạn Duẫn không biết làm sao giải quyết. Tính toán như vậy, còn không bằng nàng đi về hỏi hỏi phụ vương.

Về phần Sử Minh Phi, Mạn Duẫn nhìn hắn một cái. Bất kể hắn cùng với mình có phần quan hệ thế nào, Mạn Duẫn không có ý định quen biết nhau.

Trong lòng mình có một người thân là phụ vương, đã đủ rồi.

"Ta về đây." Đứng lên, Mạn Duẫn xoay người muốn quay trở về.

Sử Minh Phi vừa nghe, đè lại đầu vai của nàng, nhưng không nghĩ vừa đúng đặt tại vết thương của Mạn Duẫn, máu lại chảy ra, Mạn Duẫn bị đau đến mức cắn chặt răng.

Sử Minh Phi vội vàng buông tay, lắc mình ngăn ở trước người Mạn Duẫn.

"Tiểu nha đầu, ngươi là bùa hộ mệnh của ta, ngươi vừa đi, Cửu vương gia bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng của ta. Cái gọi là đưa Phật phải đưa

https://thuviensach.vn

đến Tây Thiên, hay là theo ta trở về Nam Trụ trước đi." Sử Minh Phi trên miệng nói như vậy, nhưng trong lòng có chủ ý gì, không ai biết.

Mạn Duẫn mặc dù không thông minh, nhưng cũng không ngu ngốc. Đương nhiên không tin tưởng lời nói đầu môi của hắn, vòng qua hắn, liền muốn quay về vương phủ.

"Khuyên ngươi đừng động thủ." Nhìn thấy Sử Minh Phi giơ tay lên, Thanh âm của Mạn Duẫn không cao không thấp, lại làm cho Sử Minh Phi dừng động tác lại.

"Được, ta không động tay, ngươi ngồi trở lại đi, cùng ta trở về Nam Trụ."

Mạn Duẫn nhìn Sử Minh Phi cản đường, nói: "không, ta muốn trở về vương phủ, ngươi không ngăn được ta. Nếu ngươi không muốn mình vong mạng tại Phong Yến quốc, thì hãy để ta đi."

"Vùng hoang vu không người, ai có thể giúp ngươi? Cho dù muốn đem mạng của ta bỏ lại chỗ này, cũng cần phải có người đến thu!" Sử Minh Phi hai tay ôm ngực, mắt híp lại thành một đường.

"Nếu Bổn vương tới thu thì sao? Tứ hoàng tử!" Lành lạnh như băng, thanh âm lúc xa lúc gần, vang vang bất định, làm cho người ta không phân rõ người nói chuyện đang ở chỗ nào.

Mạn Duẫn giật mình một cái, là thanh âm của phụ vương!

Ngoảnh đầu nhìn chung quanh, trong đêm đen, chỉ nghe tiếng nói, không thấy bất kỳ thân ảnh nào.

Mạnh Hình vừa trở về, nghe đến thanh âm này, sợ đến mức tái xám tro tàn, cầm con thỏ trên tay cũng đánh rơi xuống đất, chạy nhanh như làn khói.

https://thuviensach.vn

Chạy tới bên cạnh Sử Minh Phi, Mạnh Hình nhỏ giọng nói: "Tứ hoàng tử, làm thế nào?"

Biết Tịch Mân Sầm để ý Mạn Duẫn, Sử Minh Phi chuẩn bị diễn lại trò cũ, bắt lấy Mạn Duẫn uy hiếp Tịch Mân Sầm.

Nhưng lần đầu tiên là chính là Mạn Duẫn tính kế, lần thứ hai làm sao sẽ để cho Sử Minh Phi dễ dàng đắc thủ như vậy. Lăn một cái, nàng đã nhảy cách xa Sử Minh Phi vài mét xa.

Tại lúc này, hai bóng dáng xuất hiện trước người Mạn Duẫn

một là Tịch Mân Sầm, còn một là Chu Phi.

Tịch Mân Sầm một tay khoác lên trên trán Mạn Duẫn, nhẹ nhàng xoa nhẹ mấy cái, chỉ lạnh nhạt nói: "Lần sau không cho phép tùy hứng."

Nghe được những lời này của Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn biết trong lòng phụ vương khẳng định đã biết rõ nàng để cho Sử Minh Phi chạy. Bao dung nàng như vậy, càng làm cho nàng càng thêm thích phụ vương. Phụ vương không có bởi nàng phạm sai lầm mà tức giận, chỉ biết len lén đuổi theo, ở thời gian nguy hiểm, kịp thời vươn tay ra giúp đỡ.

Nhào tới trong ngực Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn buồn buồn nói: "Mạn Duẫn biết sai rồi, phụ vương."

không biết có phải nguyên nhân vì nàng nhỏ đi hay không, Mạn Duẫn cảm giác được tâm trí của mình cũng giảm đến một mức nào đó rất thấp rồi. Mới vừa rồi, một tiếng phụ vương kia, lại mang theo vài phần ý vị làm nũng.

Vén lên vài sợi tóc ngăn trở ánh mắt Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm ôm lấy nàng nói:. "Lấy lòng phụ vương cũng vô dụng, trở về phủ sẽ phạt ngươi."

https://thuviensach.vn

Mới vừa nói xong, Tịch Mân Sầm hướng Chu Phi nói: "Bắt lấy cả hai bọn họ."

"Dạ, thuộc hạ tuân lệnh." Chu Phi rút kiếm ra, tiến lên, cùng Sử Minh Phi vật lộn.

Mạn Duẫn khoác ở cổ của Tịch Mân Sầm, "Phụ vương, con buồn ngủ."

"Trước tiên ở trong ngực phụ vương ngủ một lát, chờ bắt giữ hai người bọn họ, chúng ta trở về vương phủ."

Bờ vai Tịch Mân Sầm rất rộng, lồng ngực cứng rắn, có loại cảm giác an toàn. Ôm trong ngực cũng rất ấm, khi Mạn Duẫn vừa dựa vào bờ ngực ấm áp đó, đại não liền mờ mịt muốn ngủ. Từ tối hôm qua bắt đầu, nàng đã không có chợp mắt, hôm nay tinh thần thể xác được thả lỏng, cơn buồn ngủ dần ập đến, đại não không chịu khống chế nữa.

Nghiêng vào trong ngực Tịch Mân Sầm, ánh trăng chiếu khi trên gương mặt anh tuấn của hắn, tựa như tô thêm cho hắn một tầng hào quang chói lọi, tuấn mỹ đến mức không giống người phàm.

Thỏa mãn nhắm mắt lại.

------ lời tác giả ------

Tại sao điều đầu tiên mà Mạn Duẫn nghi ngờ phỏng đoán mẫu thân và Nam Trụ quốc có quan hệ, mà không phải Tịch Mân Sầm. —— nguyên nhân rất đơn giản, ta giải thích một chút ha... Mạn Duẫn cho là một người đàn ông giống Tịch Mân Sầm, căn bản sẽ không có vợ dám đội nón xanh cho hắn. Hơn nữa trong tiềm thức, Mạn Duẫn cũng hi vọng hắn là phụ vương của mình, cho nên mới phải hoài nghi trên người mẫu thân có bớt.

Huống chi, đối với chuyện của mẫu thân, nàng biết tương đối ít, cho nên đầu hoài nghi chính là nàng.

https://thuviensach.vn

hiện tại Mạn Duẫn chỉ là cho là mẫu thân là người của hoàng thất Nam Trụ

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Một Cuộc Giao Dịch

Edit: Nhan Nhan

Beta" Quảng Hằng

Sử Minh Phi ở địa lao vương phủ chịu qua tra hình, trên người vốn là có thương, cùng Chu Phi đánh mấy hiệp, dần dần bại trận.

Chu Phi ở bên cạnh Tịch Mân Sầm nhiều năm, Lúc Vương Gia nói bắt giữ hai người thì hắn liền hiểu rõ Vương Gia là muốn bọn họ còn sống. không dám hạ sát chiêu hung ác, Chu Phi từng chiêu đánh tới, ý đồ hao hết đối phương thể lực.

Sử Minh Phi biết mình không có phần thắng, cũng không muốn làm nhiều giãy giụa vô vọng. Xoay tròn một cái, lui ra mấy bước. Quăng kiếm xuống, thanh kiếm liền cắm xuống ba tấc đất.

"Được rồi, không cần đánh. Dù sao ta trốn không thoát, còn không bằng tiết kiệm một chút hơi sức. Hôm nay Sử Minh Phi ta rơi vào trên tay Cửu vương gia, cũng không thua thiệt. Muốn chém giết muốn róc thịt, các ngươi cứ tùy tiện." Khoát khoát tay, Sử Minh Phi đứng lại, dứt khoát quăng kiếm nhận thua.

Trong lòng Mạnh Hình cũng hiểu, cho dù ông và Tứ hoàng tử hợp lực, chỉ sợ cũng đánh không lại hộ vệ này, đừng nói chi là đường đường Cửu vương gia. Thay vì như vậy, còn không bằng nhận thua tới thống khoái.

https://thuviensach.vn

Chu Phi thấy tình thế, lần nữa đem kiếm cắm vào vỏ, đứng ở bên cạnh Tịch Mân Sầm.

"Tứ hoàng tử rất thức thời." Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn, chậm rãi đi tới trước mặt Tứ hoàng tử.

Trong mắt băng hàn, như nhìn vật chết.

Sợ đem đứa trẻ trong ngực đánh thức, Tịch Mân Sầm nhẹ giọng, nói: "Tứ hoàng tử, cùng Bổn vương bàn một cuộc giao dịch, như thế nào? Chỉ cần ngươi đồng ý, chuyện hôm nay, Bổn vương không làm khó dễ ngươi."

Sử Minh Phu đánh không lại hắn, trong lòng cân nhắc một chút.

Tịch Mân Sầm không phải người lương thiện, cùng hắn bàn giao dịch. Người nào thua thiệt, người nào có lợi, còn chưa nhất định.

Nhưng bọn hắn bây giờ là cá nằm trên thớt, trừ bỏ cùng người kia giao dịch, dường như không còn cách nào.

"Cửu vương gia, mời nói." Đắn đo thiệt hơn một lúc lâu, Sử Minh Phi mở miệng nói.

"Thiên hạ đại cục, tin rằng trong lòng Tứ hoàng tử cũng có tính toán. Mặc dù bảy năm trước, Phong Yến quốc chiến thắng Nam Trụ quốc, giữa hai nước cũng ký kết một ít hiệp ước. Nhưng trên thực tế qua nhiều năm như vậy, Nam Trụ vẫn không có ý định chân chính quy thuận triều ta. Cứ lấy lần cống phẩm trước mà nói, ước chừng so sánh với một năm ít đi một phần mười."

Nhìn sắc mặt Sử Minh Phi đã biến xanh mét, Tịch Mân Sầm không thèm để ý chút nào, tiếp tục nói: "Muốn Bổn vương tha các ngươi rời đi, không khó. Chỉ cần sau khi ngươi trở về Nam Trụ, lập tức quy thuận triều ta, thề

https://thuviensach.vn

không bao giờ đem lòng mưu phản, cũng dung nhập vào ranh giới Phong Yến quốc. Về phần ngôi vị hoàng đế, Bổn vương cũng có thể giúp ngươi."

Sử Minh Phi nắm chặt quả đấm, tức tối thở ra một hơi, mới bình phục tâm tình của mình.

Nụ cười trên mặt, có mấy phần cứng ngắc, "Cửu vương gia, người làm như thế là muốn đặt lên vai bổn điện hạ tội danh bất trung bất nghĩa rồi! Thứ cho bổn điện hạ không thể đồng ý."

Chiến tranh bảy năm trước, làm cho Nam Trụ quốc nguyên khí tổn thương nặng nề. Dù đến bây giờ, cũng không có năng lực cùng Phong Yến quốc liều mạng cao thấp. Nhưng nếu là quy thuận Phong Yến quốc, như vậy bọn họ liền sẽ không có cơ hội trở mình lần nữa..

Việc mua bán này, tính thế nào, đều không có lời.

Biết Sử Minh sẽ không dễ dàng đồng ý, Tịch Mân Sầm cũng không nóng nảy. Nhưng trong giọng nói khí lạnh lại thấp xuống mấy phần, "Như vậy..... Đừng trách Bổn vương lòng dạ ác độc. Điều kiện tốt như vậy, Tứ hoàng tử không muốn đồng ý, Bổn vương chỉ có thể lựa chọn cách còn lại. một tháng sau, chờ Bổn vương mang binh máu nhuộm Nam Trụ quốc."

Tựa hồ không muốn nói chuyện nhiều, Tịch Mân Sầm xoay người muốn đi.

Sử Minh Phi cùng Mạnh Hình như bị người khác gõ một gậy, sửng sốt hồi lâu, tựa hồ không thể từ trong lời nói vừa nãy hồi hồn.

Từ Phong Yến quốc trở về Nam Trụ quốc, cũng khoảng một tháng. Tịch Mân Sầm đoán chừng đã sớm nhận được tin tức Nam Trụ vương khi đó sẽ băng hà, mới chọn thời điểm muốn huyết tẩy Nam Trụ. Đến lúc đó loạn trong giặc ngoài tăng lên cũng khiến cho Nam Trụ quốc không chịu đựng nổi.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, tài năng lãnh binh của Cửu vương gia, tất cả các nước đều biết. Muốn đấu cùng Phong Yến quốc, bất kỳ quốc gia nào, chỉ có đầu hàng, mới là cử chỉ sáng suốt.

Sử Minh Phi đã sớm biết chọc giận người đàn ông này, không có kết quả tốt. Nhưng không nghĩ tới người đàn ông này, thế nhưng có thể tùy ý nói ra lời đòi máu nhuộm Nam Trụ quốc.

Trong lòng chửi rủa không ngừng, mặc dù không chiến mà bại, có mấy phần mềm yếu. Nhưng hắn không thể cầm trăm vạn nhân dân sinh mạng Nam Trụ quốc đem ra nói đúa.....

Nhìn thấy sắc mặt chán chường của Mạnh Hình, Sử Minh Phi bất đắc dĩ than thở, "Cửu vương gia dừng bước, bổn điện hạ đồng ý."

nói xong, Sử Minh Phi hai chân quỳ xuống đất, nằm rạp ở dưới chân Tịch Mân Sầm

Cái cúi đầu này, Nam Trụ quốc liền hoàn toàn trở thành nước phụ thuộc rồi.

Bước chân Tịch Mân Sầm ngừng lại một chút, không quay đầu lại, "Như vậy Tứ hoàng tử đi cẩn thận, Bổn vương không tiễn xa."

Cao lớn bóng lưng, dần dần từ từ mất hắn ở mịt mờ trong đêm tối.

Mạn Duẫn thường ngủ không sâu, rất ít khi có thể ngủ say. Lúc Chu Phi cùng Sử Minh Phi đánh nhau, đã bị thanh âm đao kiếm lần lượt thay đổi đánh thức. Sau lại nghe phụ vương cần giao dịch, chống lên tinh thần, đem đối thoại toàn bộ nghe đi vào.

Nam tử này khí phách ngang trời, không làm Hoàng đế, thật có mấy phần đáng tiếc.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn lấy tay chọc chọc lồng ngực Tịch Mân Sầm, mắt miễn cưỡng mở ra một ke hở nhỏ như đường chỉ.

"Phụ vương, người giao dịch lần này thật có lời lớn nha."

"Vậy sao?" Tịch Mân Sầm không có toát ra một tia vui mừng, cúi đầu, quan sát khuôn mặt thơ ngây trong ngực, nói: "Nếu Phụ vương nói là, mới vừa rồi những thứ kia chẳng qua là cái giá để báo thù cho ngươi, ngươi có tin không?"

Chỉ là bắt hai lần, cái giá phải trả lớn như vậy, có quá nặng hay không? Chỉ là vài ba lời, là có thể chôn vùi một quốc gia. Nam nhân này may nhờ là phụ vương của mình, nếu mình có như vậy kẻ địch, mình chết như thế nào, cũng không biết.

"Chỉ cần là phụ vương nói, Mạn Duẫn đều tin tưởng." Cọ xát vào lồng ngực của phụ vương, Mạn Duẫn cười thỏa mãn.

Tịch Mân Sầm không nói gì, chỉ cưng chìu vuốt vuốt tóc đen của Mạn Duẫn.

Thời gian có thể nghiệm chứng tất cả, chờ sau này, lời nói chân thật này, tự nhiên có thể chứng minh.

Gió mát thổi lên tóc của hai người, lần lượt thay đổi ở chung một chỗ. Giống như là lời tiên đoán, ám hiệu hai người, nhất định mối quan hệ bền bỉ quấn quýt nhơ tơ.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Thừa Nhận Sai Lầm

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Trong giấc mộng, thủy triều ấm áp từng tấc từng tấc bao vây nàng. Giống như nàng đang thả lỏng để cho dòng nước cuốn mình trôi đi, cũng không sợ tùy thời sẽ bị cuốn vào sóng biển. Cái loại ôn nhu dịu dàng đó làm cho nàng cảm thấy vui thích khôn cùng.

Trọng sinh tám năm, hôm nay ngủ thoải mái nhất. Mạn Duẫn lười biếng ngáp một cái, cánh tay đụng phải bức tường thịt cứng rắn. Mở mắt ra, là gương mặt tuấn mỹ của phụ vương gần trong gang tấc. Hàng mày rậm dài, một đôi mắt như băng sương đang nhìn chằm chằm nàng không chớp.

Mặt trời đỏ từ từ mọc lên từ phương đông, tiêm nhiễm một mảng lớn đám mây. Đám mây hồng hồng, xinh đẹp phi phàm.

Mặt trời đỏ ngoài cửa sổ, trở thành một bức tranh sống động. Nhìn kỹ thì đối với nam nhân này mà nói, càng thêm ngạo khí tôn quý.

"Thức rồi?" Tịch Mân Sầm mạch lạc vén chăn bông lên, đứng lên.

Tối hôm qua trên đường trở về phủ, Mạn Duẫn mơ mơ màng màng liền ngủ mất rồi. Trong mơ hồ Mạn Duẫn cảm thấy có người giúp nàng bó thuốc, liếc một cái liền nhìn thấy vết thương đã được băng bó kỹ, Mạn Duẫn càng thêm xác định đây không phải là mộng.

https://thuviensach.vn

"Phụ vương, Chào buổi sáng." Mạn Duẫn đưa cánh tay ra, chuẩn bị vén lên chăn bông.

Nhưng sau một khắc, nhìn thấy cánh tay mình trống trơn, Mạn Duẫn vội vàng kéo cái chăn về, quấn lên người cực kỳ chặc chẽ. Hình như không chịu tin tưởng, Mạn Duẫn vén chăn lên nhìn lên, quả nhiên, toàn thân không mặc gì cả.

Tịch Mân Sầm thưởng thức đủ dáng vẻ bối rối không biết làm gì của nàng, mới thản nhiên nói: "Chẳng lẽ ngươi cho rằng Bổn vương sẽ dễ dàng để cho nữ nhi mặc một thân quần áo dơ lên giường ngủ?"

Tịch Mân Sầm từ lúc nhỏ đã có bệnh thích sạch sẽ, tối hôm qua ôm Mạn Duẫn bẩn thỉu, đã là nhẫn nại cực hạn. Nếu là đổi thành một người khác, muốn hắn chạm vào là chuyện không thể nào.

Mà quần áo trên người, không phải bùn đất, chính là vết máu. Mới vừa trở lại Tiểu Lâu, Tịch Mân Sầm liền một khắc cũng không nhịn được, ôm Mạn Duẫn đi tắm.

Trải qua hắn một phen giày vò, cũng không thể đánh thức tiểu hài này. Nhìn nàng thật là mệt muốn chết rồi, cho nên liền bỏ qua chuyện mặc quần áo mà ôm nàng đi ngủ.

"Đợi lát nữa Chu Phi sẽ đưa y phục tới đây."

Nhìn Mạn Duẫn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng, Tịch Mân Sầm không nhẫn nại nói: "Tối hôm qua phụ vương không chỉ giúp nữ nhi bôi thuốc, còn phục vụ chuyện đi ngủ. không hỏi thăm phụ vương một chút thì thôi, hôm nay còn bày ra bộ dang như vậy. Bảo bối là nữ nhi của Bổn vương, Bổn vương chẳng qua chỉ nhìn vài lần, chẳng lẽ còn muốn cùng phụ vương giận dỗi?"

Mạn Duẫn đương nhiên sẽ không có ý này

https://thuviensach.vn

Mặc dù là thân thể tám tuổi, nhưng Mạn Duẫn vẫn là không có thói quen ở trước mặt người khác phanh ngực hở chân.

Nhưng suy nghĩ một chút, người nọ là phụ vương của mình. một phụ thân, nhìn thân thể nữ nhi bé nhỏ của mình trần truồng, tựa hồ không phải như vậy không thể tiếp nhận.

Nghĩ thông suốt, ửng đỏ trên gương mặt Mạn Duẫn dần dần thối lui.

"Chu Phi khi nào thì tới?"

Mới vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Ngoài cửa truyền đến một tiếng thanh âm quen thuộc.

"Vương Gia, hôm qua đặt y phục may, toàn bộ đưa tới." Trong tay Chu Phi đang cầm vài bộ y phục, cung kính đứng ở ngoài cửa.

Trong tiểu lâu không có tôi tớ, những thứ này chuyện vặt, tất cả đều rơi vào trên đầu hắn. Mặc dù không cần lo về phần giặt quần áo nấu cơm, nhưng để cho một người thị vệ như hắn, làm việc này, thật sự hơi lớn tài tiểu dụng.

không để cho Chu Phi vào cửa, Tịch Mân Sầm quấn chăn lại cho Mạn Duẫn, để cho nàng nằm xong. Mình thì chậm rãi bước đi về phía cửa chính, tiếp nhận y phục trong tay Chu Phi, lại đóng cửa, một lần nữa đi tới bên giường.

Cặp mắt Mạn Duẫn trong suốt, cao thượng trong tháng như hoa sen.

Tịch Mân Sầm suy tư chốc lát, từ một đống lớn quần áo màu sắc rực rỡ, chọn lựa một bộ màu trắng sa y đưa cho Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn cũng rất hài lòng, đối với nàng mà nói, mặc quần áo màu sắc sặc sỡ gì đó đều giống nhau. Chỉ là kiếp trước, nàng không có quá nhiều

https://thuviensach.vn

thời gian chọn lựa y phục, phần lớn thời gian đều dùng để đi ám sát người. Làm sao có thời giờ đi lựa chọn trang phục cho mình.....

Nhận lấy y phục, Mạn Duẫn cũng không làm việc hoa lệ, từ trong chăn bò ra ngoài. Ngay trước mặt Tịch Mân Sầm, bắt đầu thay quần áo.

Toàn thân mình cũng bị người nam nhân này thấy hết. Cũng không còn ngại gì lần thứ hai.

Mặc xong y phục cuối cùng, Mạn Duẫn phát hiện y phục lần này vô cùng vừa người. Mặc dù là trong vòng một ngày tạo thành, nhưng thủ công cũng không phải tinh xảo theo kiểu bình thường, đặc biệt là hoa sen nơi vạt áo, giống như một đoá hoa đang nở.

Thấy Mạn Duẫn mặc quần áo tử tế, Tịch Mân Sầm không vội không gấp đi tới đây. Ôm cổ nàng, để cho nàng nằm vắt ngang trên đùi của mình.

Đầu của Mạn Duẫn choáng, phụ vương đây là làm gì? Ánh mắt không tiếng động hỏi thăm.

Giống như ánh mắt của nai con, nhiễm một tầng hoang mang.

Nhưng Tịch Mân Sầm không nhúc nhích chút nào, có lúc nên phạt, thì phải phạt. Tương đối, có lúc nên sỗ sàng, thì phải sỗ sàng.

"Duẫn nhi, còn nhớ rõ hôm qua đã làm chuyện sai lầm gì không?" Trong thanh âm băng lãnh lộ ra giáo huấn

Khi Tịch Mân Sầm bắt đầu giáo huấn, toàn thân sẽ toát ra một cỗ uy nghiêm vô cùng lớn. sự uy nghiêm này làm Mạn Duẫn muốn phản bác cũng theo mây mù phiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Duẫn nhi không nên để cho Sử Minh Phi chạy thoát."

Tục ngữ nói, biết sai có thể sửa, là bé ngoan.

https://thuviensach.vn

Tục ngữ cùng có nói, thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị.

Ở trước mặt phụ vương Mạn Duẫn thức thời không dám tìm bất kỳ cớ gì, qua loa tắc trách hắn.

"Chỉ là điểm này?" Tựa hồ không hài lòng với câu trả lời của Mạn Duẫn, thanh âm của Tịch Mân Sầm hơi trầm xuống.

Chẳng lẽ còn có lỗi khác?

Nghĩ một lát, Mạn Duẫn vẫn là suy nghĩ không ra những nguyên nhân khác.

Tịch Mân Sầm cũng không muốn làm khó nàng, tiếp lời nàng mà nói: "Duẫn nhi mới vừa nói, là điểm thứ nhất. Điểm thứ hai, thân thể là do cha mẹ cho, không thể tổn thương. Duẫn nhi, nhìn đầu vai....." nhẹ nhàng đụng vào đầu vai bị thương của nàng, Mạn Duẫn lập tức cắn chặt răng.

Đau đớn liên hồi

Thương thế kia liên tiếp nứt ra, nếu không phải trong vương phủ có rất nhiều dược liệu trân quý, nhất định sẽ lưu sẹo.

một nữ nhân trên người có vết sẹo, làm sao có thể gọi là đẹp.

Mạn Duẫn biết phụ vương là đang đau lòng vì mình, lập tức gật đầu nhận sai.

Xét thấy Mạn Duẫn có thái độ nhận sai, sắc mặt của Tịch Mân Sầm hơi hòa hoãn một chút, "Duẫn nhi có bằng lòng tiếp nhận trừng phạt?"

"Duẫn nhi biết sai, nguyện ý tiếp nhận."

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Chọc Phu Tử Tức Giận

Tiếng nói vừa dứt, bàn tay của Tịch Mân Sầm đã rơi vào trên mông của Mạn Duẫn

‘Ba’ một tiếng, vô cùng vang dội.

Bàn tay hắn dùng ba phần lực, có thể để cho Mạn Duẫn đau mấy ngày, lại sẽ không bị thương.

Loại phương thức dạy dỗ trẻ con này, Mạn Duẫn lần đầu tiên cảm nhận được. Gương mặt hiện lên một mảnh đỏ ửng, có chút khó chịu.

Cái mông đau rát, Mạn Duẫn cắn chặt răng, không để cho mình kêu ra tiếng

Ước chừng đánh mười cái, bàn tay sau lưng mới dừng lại.

Tịch Mân Sầm đem bé con lật qua, ôm vào trong ngực, thanh âm lạnh lẽo xen lẫn ti đau lòng, hỏi: "Đau không?"

"Đau." Mạn Duẫn gật đầu.

"Nhớ loại đau này, lần sau bị thương, phụ vương nhất định đánh đau hơn lần này. Khi muốn làm chuyện gì đó, trước hết nên nghĩ hậu quả. Chuyện không giải quyết được, cứ đến tìm phụ vương." Lau mồ hôi trên đầu Mạn Duẫn chảy ra, Tịch Mân Sầm dùng giọng nhỏ nhẹ nói.

https://thuviensach.vn

Giữa hai lông mày, hiếm khi lộ ra một tia dịu dàng.

Nhìn gương mặt đột nhiên trở nên nhu hòa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn hiện lên vẻ ngơ ngẩn.

Gương mặt băng hàn của Tịch Mân Sầm đã làm cho nữ nhân bình thường như mở cờ trong bụng. Nếu là có thể nhìn thấy nam nhân này toát ra vẻ mặt dịu dàng, sợ là chết cũng cam nguyện.

không thể không nói, mị lực của nam nhân này, đích xác rất khó có thể ngăn cản.

Mạn Duẫn ngơ ngẩn hồi lâu mới hồi hồn, nàng thế nhưng nhìn phụ vương ruột thịt của mình đến ngây người.

Xoa cái mông, Mạn Duẫn muốn ngồi đoan chánh. Nhưng vừa chạm tới ván giường, lập tức lại bắn dậy.

Tịch Mân Sầm thấy thế, ấn nàng vào trong ngực. Thấy Mạn Duẫn còn muốn chạy trốn, lấy ra đòn sát thủ, nói: "Duẫn nhi, phụ vương đã nói qua muốn bồi thường cho bảo bối. Cùng phụ vương cùng ăn cùng ngủ, phụ vương cũng tiện ở gần chăm sóc, bắt đầu từ bây giờ Duẫn nhi phải có thói quen luôn có Bổn vương bên cạnh." Câu nói sau cùng, mới là tiếng lòng của Tịch Mân Sầm.

Phụ vương, chỉ là một thân phận để cho nàng có thể buông lỏng cảnh giác. Mà mục đích, không cần nói cũng biết.

"Tám năm nay, Duẫn Nhi không có học qua thi thư lễ nghi, phụ vương đã giúp Duẫn nhi mời một Phu Tử, ăn xong điểm tâm phải đi gặp người đó."

Ôm lấy Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn có phản đối cơ hội à..... (Nhan: Cơ bản là không có)

Vừa nghĩ tới người cổ đại đầu lắc lư, chi hồ dã giả, trong lòng Mạn Duẫn một trận lạnh đến buồn nôn.

Trong lòng ngóng nhìn phụ vương mau chút lâm triều, mình cũng có được cơ hội tốt một mình đối mặt Phu Tử.

Mạn Duẫn một lòng nghĩ đến chuyện muốn gặp Phu Tử, một bàn thức ăn, ăn không ngon. Đưa mắt nhìn Tịch Mân Sầm đi ra khỏi vương phủ, Mạn Duẫn mới thở phào nhẹ nhõm.

Chu Phi theo Tịch Mân Sầm vào cung lâm triều, mà đệ đệ Chu Dương, từ hộ vệ trưởng bảo vệ an toàn toàn bộ phủ, biến thành cận vệ của Mạn Duẫn. Phàm là lúc Vương Gia không có ở đây, đều phải đi theo Mạn Duẫn.

Thân phận Tiểu Quận Chúa, đủ để cho người đỏ mắt. Đặc biệt sau khi xảy ra chuyện của Sử Minh Phi, Tịch Mân Sầm càng thêm không thể để cho người có dã tâm bắt được Mạn Duẫn uy hiếp mình.

Mạn Duẫn cũng ngầm hiểu, cho nên khi phụ vương hạ lệnh Chu Dương theo mình thì không hề phản đối.

"Tiểu Quận Chúa, đi đến thư phòng ở hậu viện thôi, Phu Tử đã chờ đợi rồi." Chu Dương thấy Mạn Duẫn để đũa xuống, lập tức lên tiếng.

Tại sao phải ở trước chữ Quận chúa thêm chữ “tiểu” chứ? Mạn Duẫn rất muốn hỏi một câu, nhưng nhìn thấy Chu Dương cười híp mắt trước mặt, liền bỏ qua.

Trong đầu người này, đoán chừng cũng không có quan niệm về cấp bậc đi. Trong vương phủ hiếm khi có người thật tình, Mạn Duẫn không muốn vì một cái xưng hô, mà cùng hắn ầm ỹ.

https://thuviensach.vn

"đi thôi." Thân thể nho nhỏ, từ trên ghế nhảy xuống.

Nàng cũng phải gặp qua Phu Tử.

Bởi vì Vương Gia làm việc, cơ hồ đều ở Tiểu Lâu. Cho nên thư phòng của vương phủ, giống như chỉ để trang trí, rất ít khi có người đi vào.

Khi Mạn Duẫn đi vào thư phòng, một cỗ mùi sách xông tới mặt. trên tám giá sách, chất đầy các loại sách. Có thơ, từ phú, còn có một chút sách vở của thời đại này.

Trước bàn đọc sách, có một nam tử trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi đang ngồi trong tay đang cầm một quyển sách, đọc đến say sưa.

Tàng thư trong vương phủ, không thể nói giống các nơi khác. Nhìn vẻ mặt người đó, cũng biết quyển sách này quý giá làm người ta theo đuổi đến cỡ nào.

Tựa hồ phát hiện có người tới, người nọ khẽ ngẩng đầu, đứng lên, nhưng không có hành lễ với Mạn Duẫn.

trên mặt tràn ngập kiêu ngạo, nhìn quần áocách ăn mặc của hắn, cũng biết này người đoán chừng cũng là có thân phận.

"Tiểu nhân thỉnh an Quận chúa, sau này sẽ do tiểu nhân Trần Ninh dạy Quận chúa học tập."

Ừ một tiếng, Mạn Duẫn cúi đầu nhìn sách trong tay Trần Ninh, hỏi: "Sách rất thú vị?"

"Người xưa thường nói, chữ trong sách có nhà vàng gác ngọc, chữ trong sách có Nhan Như Ngọc. Niềm vui thú trong sách, đương nhiên rất nhiều."

Trả lời đầy văn chương thi phú, làm Mạn Duẫn nhức đầu một trận.

https://thuviensach.vn

Mặc kệ người này, Mạn Duẫn đi tới bên giá sách,tìm một quyển sách về nhân văn địa lý, kéo ra cái ghế, ngồi đối diện với Trần Ninh

"Như vậy Phu Tử nói, kiến thức của ngài nhiều, hay là kiến thức của quyển sách nhiều hơn?"

Tựa hồ không nghĩ tới tiểu Quận chúa này sẽ hỏi như thế, Trần Ninh ngẩn người một chút, mới nói: "Kiến thức của tiểu nhân đều từ trong sách mà ra, đương nhiên không so được với kiến thức uyên bác trong sách."

Nghe lời nói này, Mạn Duẫn không trông cậy vào người này có thể dạy đạo mình tri thức gì rồi.

"Nếu trong sách niềm vui thú rất nhiều, Bản Quận chúa về sau đọc sách một mình là được. Về phần Phu Tử, xin tự tiện." nói xong, Mạn Duẫn mở sách, từ từ đọc

Trong tám năm của quá khứ, Mạn Duẫn đã đem chữ viết trong thế giới này học qua.

Kiếp trước được giáo dục, so với những thứ Phu Tử này dạy, vượt qua quá nhiều. Mạn Duẫn không cảm thấy loại người cổ hủ như vậy có thể dạy nàng cái gì, thay vì lãng phí thời gian, còn không bằng tự mình tìm chút sách cần xem đến xem. Còn hơn là ngồi yên ở chỗ này nghe người khác nói lời vô nghĩa

Trần Ninh buồn phiền, hất ra ống tay áo, "Trẻ con không thể dạy!"

"Khá khen cho đứa trẻ nhanh mồm nhanh miệng, bao nhiêu người trong Yến Thành mời lão phu tới dạy, ta còn không muốn. Ta sẽ đi." nói xong, người liền nổi giận đùng đùng bước ra cửa

hắn đi rất chậm, tựa hồ chờ Mạn Duẫn đổi ý.

https://thuviensach.vn

Nhưng Mạn Duẫn nhìn cũng chưa từng nhìn hắn một cái, chỉ nhìn chằm chằm quyển sách trên tay, tựa hồ thật sự đã tìm được cái thú vị gì đó.

Chu Dương vốn là muốn giữ lại, nhưng nghe đến người này châm chọc Tiểu Quận Chúa. Chen chân vào tặng hắn đoạn đường, đạp vào lưng hắn hướng lên trời nằm trên mặt đất.

"Ngươi cho rằng ngươi là thứ gì? Vương phủ mời ngươi tới, là để mắt đến ngươi. Chỉ là một văn trạng nguyên nho nhỏ, có cái gì mà kiêu căng như vậy!"

Văn nhân ăn một chút mực nước, cảm giác so với thân phận người thường cao hơn một chút. Thấy mình bị một hộ vệ nho nhỏ đạp bay, đáy lòng về điểm này hư vinh leo lên đầu. Giận đến mức thân thể giống như cái sàng run không ngừng, "Ta phải đi nói với Cửu vương gia, hảo hảo quản giáo gia nhân của mình. Ta nói thế nào cũng là mệnh quan triều đình, há có thể để cho ngươi đạp. Nếu như không cho ta một câu trả lời thỏa đáng, ta liền bẩm báo hoàng thượng!"

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Tìm Tới Cửa

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

"Phụ vương làm sao sẽ thỉnh một người như thế về làm Phu Tử cho ta?" Thấy Trần Ninh liền lăn một vòng chạy trối chết, Mạn Duẫn mới ngẩng đầu lên, hỏi Chu Dương.

"Cũng không phải Vương Gia mời tới, trong triều quan viên cái nào không muốn nịnh bợ Vương Gia. Biết được Vương Gia tìm Phu Tử cho Tiểu Quận Chúa, những văn nhân học sĩ kia, cũng sắp đem bậc cửa chen chúc đến làm hư. Mấy tháng trước mới vừa thi xong khoa cử, Vương Gia định để cho Văn trạng nguyên tới thử một chút." Chu Dương thấy bốn bề vắng lặng, tuỳ tiện nằm ở trên bàn.

trên thư án để một đĩa bánh ngọt, Chu Dương cầm lên một miếng, nhét vào trong miệng. Cơ hồ một hớp, liền nuốt xuống, cũng không sợ nghẹn.

Mạn Duẫn đồng ý gật đầu, thì ra là như vậy a.

Chỉ là mới vừa rồi nhìn đức hạnh của người kia, thế nhưng cũng có thể thi đậu Văn trạng nguyên. Đoán chừng trong đầu hắn, trừ bỏ đọc sách, cái gì cũng sẽ không làm.

Chủ nhân cũng còn không động miệng, Chu Dương cũng đã sắp đem bánh ngọt ăn xong rồi.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn thấy thế, đoạt lấy cái đĩa, khiến tay Chu Dương thất bại. Chọn một cái bánh ngọt có bề ngoài như con thỏ nhỏ, bỏ vào trong miệng.

không phải rất ngọt, nhưng rất ngon miệng.

Vừa ăn bánh ngọt, Mạn Duẫn vừa đọc sách.

Chu Dương cúi người xuống, liếc nhìn trên bìa sách. trên đó viết 《Phong Yến quốc sử》, giảng thuật tất cả chuyện lớn nhỏ của Phong Yến quốc từ lúc khai triều cho tới bây giờ.

"Tiểu Quận Chúa, người biết chữ?" Nhưng hắn cũng không có nghe nói có người dạy qua Tiểu Quận Chúa a.

Chu Dương có chút ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Mạn Duẫn.

"Biết được vài chữ." Mạn Duẫn không dám nói biết toàn bộ, hồi đáp tương đối mơ hồ.

Chữ viết Phong Yến quốc, cùng chữ phồn thể của Trung Quốc cổ đại rất giống nhau. Nhưng có chữ, vẫn có một ít hơi thay đổi. Cũng may phần lớn đều có tương đồng, cũng không khó nhận thức.

"Ai dạy người thế? Tiểu Quận Chúa." Trần Ninh vừa đi, vị trí đối diện liền trống, Chu Dương đi tới, liền ngồi xuống, quan sát Mạn Duẫn.

Quy củ của hạ nhân, Chu Dương cũng không tuân thủ. Đối mặt với Mạn Duẫn, giống như đối với bằng hữu.

Điểm này, khiến Mạn Duẫn khi ở chung một chỗ với, rất tự tại.

"Trong tiểu viện, có mấy quyển sách. Bình thường không có việc gì làm, ta liền ngó xem, từ từ liền nhận biết được." Biết trong lời nói Chu Dương đang bẫy, Mạn Duẫn không dám nhiều lời.

https://thuviensach.vn

Chuyện của kiếp trước, Mạn Duẫn không thể tùy ý nói ra khỏi miệng. Nếu như nói ra, người khác sẽ coi nàng như yêu quái đốt sống chết tươi.

đang cầm sách, Mạn Duẫn bắt đầu xem tỉ mỉ. Từ lịch sử, đến tập tục, sau đó là địa lý. Trong thư phòng hết một buổi sáng, sách trước mắt Mạn Duẫn, đổi một quyển, lại một quyển.

Mí mắt nặng nề, vô cùng mệt mỏi.

"Chu Dương, đi thôi. Hôm nay chỉ xem bấy nhiêu là đủ." Mạn Duẫn khép lại sách vở.

Chu Dương đã sớm đợi đến buồn ngủ, tay chống cằm, đang ngủ. Bị Mạn Duẫn hô một tiếng, tay vừa trợt, cằm liền hướng thư án mà hôn lên.

Che lại cằm đau, Chu Dương đuổi theo Mạn Duẫn đã đi ra cửa.

Đá cuội trải thành đường nhỏ, có mấy phần đập vào chân. Ven đường từng chùm núi giả cùng vườn hoa, lá thu xào xạc bay bay, phủ kín cả con đường Thỉnh thoảng mấy gia đinh, đang cầm chổi dọn dẹp.

Mạn Duẫn đi rất chậm, khi đi ngang qua đại sảnh thì liền nghe được từ Tiền viện truyền đến thanh âm nhao nhao ầm ĩ. Tự nhận là phụ vương vừa đi, nàng có nghĩa vụ coi sóc nhà cửa. một bước quay đầu, Mạn Duẫn đi về phía cửa chính. Cửa chính Vương phủ, mấy hộ vệ cầm trong tay trường côn đang cản trở, tựa hồ không để cho cái gì tiến vào.

Trong đó truyền tới một thanh âm quen thuộc, chính là Văn trạng nguyên buổi sáng bị Mạn Duẫn chọc tức bỏ đi.

"Bọn gia nhân các ngươi dám làm càng, quá lớn mật rồi. không thấy Lý công công tới sao?"

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn không rõ ràng lắm chuyện nơi đây, nhưng vừa nghe đến ‘ Lý công công ’, thì biết nhất định là người trong hoàng cung. Mới đến buổi trưa, Văn trạng nguyên này cũng thật là có công phu mời được cứu viện đến rồi!

"Lý công công là ai?" Mạn Duẫn xoay người hỏi Chu Dương.

Chu Dương mặc dù bình thường cà lơ phất phơ, nhưng kiến thức trong đầu cũng thật không ít. Ghé đầu nhìn về hướng cửa chính, nói: "không phải là Đại Hồng Nhân (*) bên cạnh hoàng thượng sao. Văn trạng nguyên quả nhiên có mấy phần khả năng, thật bẩm báo hoàng thượng nơi đó rồi, cũng không biết hoàng thượng có chủ ý gì."

(Câu này là câu cửa miệng của người xưa thường thấy nên QH không thay, là người được hoàng thượng tin dung, hay lời nói khá có trọng lượng trước mặt hoàng thương.)

Theo lẽ thườngmà nói, hoàng thượng cùng Vương Gia hơn hai mươi năm huynh đệ, không nên đứng ở bên Trần Ninh kia.

Chu Dương cúi đầu, nhìn Tiểu Quận Chúa chỉ cao đến ngực.

Đoán chừng là hướng về phía Tiểu Quận Chúa rồi!

Hoàng thượng phải là nghe được chút tiếng gió, không thể chính mình đến hỏi thăm, cho nên cố ý phái Lý công công tới tìm tòi hư thật.

"Các ngươi, các ngươi đây là làm gì? Ta là phụng khẩu dụ của hoàng thượng tới, các ngươi ngăn ta lại, chính là kháng chỉ bất tuân!" Lý công công khẽ cong tay thành hình Lan Hoa Chỉ, một câu nói so với Trần Ninh nói mười câu còn có tác dụng hơn.

Kháng chỉ bất tuân, là tội lớn, phải chém đầu. Mấy hộ vệ trông chừng cửa chính mặt liền biến sắc, khổ sở nói: "Nhưng mà Vương Gia có dặn,

https://thuviensach.vn

không cho phép bất kỳ những người không có nhiệm vụ vào bên trong."

"Hoàng thượng là những người không có nhiệm vụ sao? Hoàng thượng là huynh đệ ruột thịt của Vương Gia, bổn công công phụng mệnh mà đến, cũng được coi là người rỗi rãnh sao, hửm?..... Chu hộ vệ." Lý công công mắt tinh nhìn thấy Chu Dương đang đứng phía xa, giọng nói lanh lảnh rống lên một tiếng.

Chu Dương móc móc lỗ tai, khoát khoát tay, "Được rồi, lỗ tai cũng sắp điếc, cũng đâu ai nói ngươi đâu."

Đẩy Tiểu Quận Chúa trước mặt một cái, nhắc nhở: "Cẩn thận ứng phó."

Mấy hộ vệ nhìn lên thấy Chu Dương, lập tức tựa như nhìn thấy cứu binh, ánh mắt kia khiến Chu Dương tê dại cả da đầu.

"Được rồi, mấy người các ngươi lui ra. Để cho Lý công công cùng..... Trần đại nhân vào đi." Chu Dương sắc mặt không tốt, hiển nhiên nhớ lại người này dùng lời nói châm chọc Tiểu Quận Chúa.

Lý công công cũng đã năm sáu mươi tuổi rồi, nhưng người già nhưng tâm không già, khắp gương mặt đều thoa phấn bột nước. Mỗi một bước đi, dưới sự soi sáng của ánh mặt trời, là có thể nhìn thấy một chút bột nước bay bay trong không khí (Nhan: Ôi mẹ ơi….=___

một nam tử bốn mươi tuổi, thế nhưng đòi thi với một đứa bé tám tuổi!

nói rõ khi dễ Mạn Duẫn còn nhỏ.

Lý công công cảm thấy Trần Ninh lên mũi lên mặt, hành động này của hắn, rõ ràng là quá phận. Vừa định chen vào nói cắt đứt. Nhưng có một thanh âm thanh thúy, so với hắn nhanh hơn.

"Được, một lời đã định.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Nơi Tỷ Thí

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Mạn Duẫn có lòng tin tất thắng, trong lịch sử Trung Quốc cổ đại có rất nhiều thi nhân vĩ đại, chẳng lẽ còn không sánh bằng một Văn trạng nguyên nho nhỏ?

Học đến chết, chưa hẳn hữu dụng.

Lúc cần thiết, có thể lựa chọn ‘ tham khảo ’ một vài trí tuệ của cổ nhân. Mọi người đều là hậu duệ của Trung Hoa, mượn dùng một ít thi từ của bọn họ, tranh giọng điệu, cũng không quá đáng.

"Trần đại nhân muốn thi cái gì? Mạn Duẫn liền bồi ông đến cùng." Mạn Duẫn nhảy qua trước mấy bước, đi tới trước người Trần Ninh.

Mặc dù đầu thấp hơn Trần Ninh không ít, nhưng vẻ uy nghiêm hoàng gia và quý khí trên người, đã đè xuống Trần Ninh một đầu.

Nhưng bộ dáng cao cao tại thượng bức người này của Mạn Duẫn, càng làm Trần Ninh tức giận

một đứa trẻ tám tuổi thế mà một chút cũng không để hắn vào trong mắt! không để ý thân phận hèn kém, lấy lớn hiếp nhỏ, Trần Ninh nói: "Văn nhân

https://thuviensach.vn

tỷ thí, không có gì hơn thi từ ca phú, chúng ta một cuộc định thắng thua, liền tỷ thí làm thơ thôi."

"Ai tới chủ trì cuộc tỷ thí này?" Mạn Duẫn hỏi.

Người ở chỗ này, trừ Lý công công địa vị tương đối cao, tựa hồ không có người có đủ quyền cao chức trọng.

Mạn Duẫn nhìn về phía Lý công công, Lý công công lập tức lắc đầu, nói: "Nô tài chỉ nhận biết mấy chữ, làm sao biết làm thơ." trên thực tế, người sống ở bên cạnh hoàng thượng, làm gì có người ngốc. Cho dù Lý công công biết, ông cũng không dám chủ trì cuộc tỷ thí này! Nếu ông tham gia vào, không phải đại biểu hoàng thượng cùng Trần Ninh cùng nhau khi dễ Tiểu Quận Chúa sao?

Hoàng thượng lại còn là thúc thúc ruột của Tiểu Quận Chúa!

Trần Ninh không có đầu óc, nhưng Lý công công trong hoàng cung lăn lộn nhiều năm như vậy, chút này kiến thức chẳng lẽ còn không biết, nếu thua chỉ có tiếng xấu, nói ngươi không bằng một đứa bé tám tuổi. Thắng, vậy thì chờ bị vạn người phỉ nhổ, nói ngươi lấy lớn hiếp nhỏ.

Hoàng gia chú trọng nhất danh tiếng, nếu là Lý công làm loạn việc này, suy nghĩ kỹ một chút, mình chỉ có một cái đầu, cũng không đủ hoàng thượng chém.

Chu Dương cũng không được, nhìn dáng vẻ của hắn, cũng biết trong bụng không có được mấy giọt mực nước. Hơn nữa thân phận, chỉ là một tiểu hộ vệ vương phủ. Những điều kiện này, tất cả không đủ.

Mạn Duẫn khổ sở nhìn Trần Ninh, ý kia là cuộc tỷ thí này không ai chủ trì, làm sao tỷ thí! Nhưng Trần Ninh cố tình hiểu lầm biểu tình của Mạn Duẫn, cho là Mạn Duẫn đang sợ, hiện tại đang muốn lùi bước.

https://thuviensach.vn

"Nếu hôm nay không người nào có thể chủ trì tỷ thí, như vậy ngày mai chúng ta đi Phong Nhã Lâu, người nghĩ như thế nào? Tiểu Quận Chúa." Trần Ninh ỷ vào mấy mươi năm học vấn, nói chuyện tương đối tự tin. Tóm lại không chịu dễ dàng bỏ qua cho Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn vốn không muốn gây ra phiền toái, nhưng có người tìm nàng phiền toái, nàng cũng sẽ không sợ chuyện phiền phức, chỉ biết tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

"Bản Quận chủ sao cũng được." Ý là đồng ý.

"Vậy thì tốt, Trần mỗ không quấy rầy. Hôm nay đa tạ Lý công công đã giúp tiểu nhân lấy lại công đạo." Trần Ninh xoay người, hướng Lý công công cúi mình vái chào.

Lý công công không chịu nổi cái đại lễ này! Thầm nói, hôm nay ông đã đem mọi người trong ngoài vương phủ đều đắc tội! Về sau nếu Cửu vương gia tìm mình phiền toái, ông có thể đi chỗ nào oan khóc a…..

Sắc mặt khó coi, Lý công công cứng ngắc nghiêm mặt, cười khẽ, "Chuyện này không liên quan đến bổn công công, bổn công công đều là nghe lệnh của hoàng thượng. Muốn tạ, Trần đại nhân phải là tạ ơn hoàng thượng đi."

Lý công công có thể phủi sạch trách nhiệm chút nào thì hay chút đó!

Chu Dương tiến tới bên tai Lý công công, dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe được, châm chọc nói: "Lý công công, nóng lòng phủi sạch quan hệ làm cái gì? Biết đâu lúc Vương Gia trở về, nói không chừng còn sẽ hảo hảo cám ơn ngài."

Lý công công hoảng sợ trợn to mắt, nhẹ giọng nói: "Chu hộ vệ, ngươi cũng đừng nói lung tung. Nếu là Cửu vương gia hỏi tới, ngươi phải giúp ta giải thích. Chuyện này thật sự không có liên quan gì với bổn công công!

https://thuviensach.vn

Bổn công công làm sao biết Trần Ninh lại có chủ ý này." Lo lắng vỗ tay một cái.

Lý công công không phải lần đầu tiên tới vương phủ, thường ngày cùng Chu gia hai huynh đệ còn có mấy phần giao tình. Bằng vào đầu óc của Chu Dương, sao hắn ta không hiểu ý của mình muốn nói

"Hoàng thượng chỉ là tò mò, mới để cho ta tới xem thử Tiểu Quận Chúa có chỗ gì hơn người, có thể lấy được sủng ái của Cửu vương gia. Hoàn toàn không đem chuyện Trần Ninh tình để ở trong lòng, càng không nghĩ tới giúp Trần Ninh lấy lại công đạo." Vẻ mặt Lý công công như đưa đám, sớm biết cũng không vì hoàng thượng chạy lần này rồi.

Cửu vương gia nổi giận, ngay cả hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn cũng không thể tránh được!

"Bây giờ nói những thứ này có ích lợi gì? không đi, có phải muốn tôi tiễn ông một đoạn đường hay không!" Chu Dương hung thần ác sát nhìn chằm chằm Lý công công, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người.

Mặc dù đối phương chỉ là hộ vệ, nhưng hắn là hộ vệ thân cận bên cạnh Cửu vương gia. Địa vị này liền không giống bình thường rồi.....

Lý công công nhấc lên quần xanh lá cây, "Đừng, bộ xương già của công công ta không chịu được giày vò của ngươi, ta lúc này đi ngay a."

Mạn Duẫn liền đứng ở bên cạnh Chu Dương, những lời đối thoại kia, không một lời nào mà không rơi vào lỗ tai nàng.

Mặc dù Lý công công mới bắt đầu nói chuyện, khắp nơi nhằm vào chính mình, nhưng sau khi nghe Trần Ninh nói muốn tỷ thí, biểu tình nóng nảy muốn ngăn cản đó, không phải giả vờ. Chuyện này, đoán chừng thật không có liên quan gì đến ông ta.

https://thuviensach.vn

Ngự Hoa Viên, đình nghỉ mát.

Tịch Mân Sầm chạm nhẹ một cái vào bình trà đã thấy đáy, nâng lên ánh mắt băng hàn, nhìn về phía nhất quốc chi quân ngồi ở đối diện.

"Hoàng huynh, một bình trà huynh cũng uống cạn sạch, còn muốn lưu Bổn vương tới khi nào?"

Hoàng thượng —— Tịch Khánh Lân lúng túng cầm ly trà, ngửa đầu nhìn lên mặt trời chói chang, cảm thấy thời gian cũng không sớm, đoán chừng chuyện Lý Dịch xử lý chắc cũng đã xong.

"Huynh đệ chúng ta đây không phải là thật lâu không có dịp ở cùng nhau sao? Hoàng huynh bất quá chỉ muốn lưu đệ ở lại thêm một chút, nhanh như vậy đã muốn đi rồi. Được rồi, nếu đệ có việc gấp, vi huynh cũng không lưu lại."

Nghe lời này, Tịch Mân Sầm đứng lên xoải một bước. Thấy lần này hắn thật không có đưa tay níu lại vạt áo của mình, mới tiếp tục đi ra khỏi đình nghỉ mát.

Cửu vương gia vừa đi, cung nữ bên cạnh cúi đầu tiến lên xin phép, "Hoàng thượng, đã đến lúc dùng cơm trưa."

Tịch Khánh Lân nhíu mày, che mình bụng, nói: "Hôm nay không ăn."

Mới vừa vì lưu lại hoàng đệ, hắn kiên quyết uống sạch cả một bình trà, làm sao còn ăn cơm nổi. Chỉ hy vọng Lý công công xử lý sự tình thỏa đáng, nếu không một bình trà này, hắn uống thật vô nghĩa rồi

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Tập Viết

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Đại sảnh Vương phủ.

"Hồ đồ!"

Tịch Mân Sầm vỗ bàn một cái, trên gương mặt vạn năm không đổi thoáng qua một tia tức giận!

hắn tới trưa không có trong phủ, thế nhưng lại xảy ra loại chuyện như vậy!

Khó trách hoàng huynh khác thường như vậy, lưu hắn ở lại Ngự Hoa Viên thưởng thức trà hai canh giờ, thì ra là để cho Lý công công tìm Mạn Duẫn gây phiền phức.

"Duẫn nhi, sáng nay Duẫn nhi mới đồng ý phụ vương cái gì? Mới tới trưa, Duẫn nhi liền quên hết sạch rồi! Duẫn nhi mới mấy tuổi, lão Trần Ninh kia mấy tuổi!" Sáng sớm mới nói nếu gặp chuyện không thể giải quyết, trước xin ý kiến phụ vương. hắn mới vừa ra vương phủ, lời của hắn, liền bị ném ra ngoài chín tầng mây rồi hả?

Trở về phủ nghe Chu Dương hồi báo, tâm Tịch Mân Sầm lạnh lẽo, dấy lên một tia lửa giận.

https://thuviensach.vn

"Phụ vương....." Mạn Duẫn vô tội nhìn hắn.

Tịch Mân Sầm khoát tay áo, yên lặng lại ngẫm nghĩ, nha đầu này mặc dù không thích chịu thua, nhưng cũng sẽ không làm chuyên mà mình không nắm chắc. Huống chi, nha đầu này có biết chút võ công, còn không biết là ai dạy, nói không chừng người kia cũng đã dạy nàng một chút thi từ.

Hướng về phía Mạn Duẫn ngoắc, ý bảo nàng tới đây.

Mạn Duẫn biết Tịch Mân Sầm đang giận, không dám không vâng lời, ngoan ngoãn đi tới trước người hắn.

thật ra thì Tịch Mân Sầm đối với bất cứ chuyện gì cũng đều vô cùng tỉnh táo. Nhưng kể từ thấy nha đầu này, chỉ cần quan hệ đến nàng, tâm của hắn, từ từ đã không còn do hắn khống chế nữa rồi.

"Duẫn nhi, biết viết chữ sao?" Ôm lấy thân thể nho nhỏ, Tịch thanh âm của Mân Sầm khôi phục lại lạnh lẽo lúc trước.

Viết chữ? Nàng biết chữ, đương nhiên cũng biết viết chữ, thế nhưng chữ viết của nàng chẳng khác mào mấy con giun bò nghểnh ngang, không quá mỹ quan. Đời trước, nàng rất ít chú trọng đến chữ viết. Cho nên về điểm này thì không phải thế mạnh của nàng

Ở dưới ánh mắt của Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn khẽ gật đầu, "Dạ biết."

"Nếu Trần Ninh dám khi dễ bảo bối, lần này chúng ta sẽ để cho hắn thân bại danh liệt. Ngày mai dù Duẫn nhi có đi, cho dù xả ra bất cứ chuyện gì đều có phụ vương ở đây." Vuốt vuốt cái trán Mạn Duẫn, nếu không giết gà dọa khỉ, về sau đám người dám khi dễ Duẫn nhi, khẳng định nhiều hơn.

Chu Dương nhìn thấy vẻ âm tàn thoáng qua trong mắt của Tịch Mân Sầm, trong lòng thầm mặc niệm cho Trần Ninh.

https://thuviensach.vn

"Phụ vương không cần lo lắng, Mạn Duẫn có nắm chắc, sẽ không làm phụ vương mất thể diện." Dám khi dễ nàng, tự nàng cũng có thể đòi lại.

Nàng không phải quả hồng mềm mặc cho người khi dễ, càng không phải là người chỉ biết nấp dưới trướng của phụ vương

Mặc dù tuổi tác không thể thay đổi, nhưng tâm linh của nàng, là một người trưởng thành,điều này cũng là sự thật không thể thay đổi.

Tựa vào trong ngực Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn rất may mắn có một phụ vương như vậy.

"Dùng bữa đi." Tịch Mân Sầm gật đầu, phân phó, tỳ nữ lập tức bưng thức ăn đi vào.

Lý công công trở về hoàng cung, vội vội vàng vàng tiến vào Ngự Thư Phòng, đem chuyện ở vương phủ, đầu đuôi gốc ngọn nói cho Tịch Khánh Lân biết.

Tịch Khánh Lân lớn hơn Tịch Mân Sầm năm tuổi, trong hoàng cung, người mà hắn có thể có thể tin tưởng nhất chính là người huynh đệ cùng cha cùng mẹ này, nhưng chuyện hôm nay, xác thật hắn cũng có lỗi. Nếu không phải là hắn tò mò, mượn danh nghĩa Trần Ninh, khiến cho Lý công công đến Sầm vương phủ hỏi thăm, cũng sẽ không gặp phải chuyện khó xử như vậy.

"Lý Dịch, chuẩn bị một bộ thường phục, ngày mai chúng ta xuất cung."

Mặc dù chưa từng thấy qua đứa cháu gái nhỏ này, nhưng trong lòng Tịch Khánh Lân là hướng về phía Mạn Duẫn.

Ngày mai Trần Ninh nếu thực có lá gan làm cho cháu gái nhỏ khó chịu, để xem hắn làm sao trừng trị tên quan văn kia!

https://thuviensach.vn

Nhưng suy nghĩ chốc lát, đoán chừng có hoàng đệ ở đây, căn bản không cần tự mình động thủ, Trần Ninh không chết cũng sẽ bị lột da. Hoàng đệ không phải người dễ trêu chọc.....

Dùng qua cơm trưa, Tịch Mân Sầm cùng Mạn Duẫn đến thư phòng. Bởi vì ngày mai tỷ thí, Tịch Mân Sầm tự mình ra trận, khảo sát Mạn Duẫn một chút thi từ, nhưng không có một câu nào Mạn Duẫn có thể đáp được

Tịch Mân Sầm nhíu nhíu mày.

thật ra thì không thể trách Mạn Duẫn, danh nhân thi từ gì đó ở thời đại này, nàng căn bản không nghe nói qua, cho nên không thể đáp lại dù chỉ một câu của bọn họ.

Tịch Mân Sầm tiện tay từ trên giá sách, gở xuống một quyển sách khác, mở ra một tờ, vẫn là không nản chí tiếp tục hỏi: "Muốn tẫn thiên lý nhãn....."

"Nâng cao một bước." Mắt Mạn Duẫn sáng lên, cơ hồ thuận miệng đã nói ra ngoài.

Đoạt lấy thư tịch trong tay phụ vương, Mạn Duẫn nóng lòng khép lại, trên bìa mặt viết ‘ lỗ đan thư ’.

"Phụ vương, người kia là ai?" Chỉ vào cái tên trên cuốn sách, Mạn Duẫn nhìn Tịch Mân Sầm hỏi.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Sách Khổng Đan

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Mạn Duẫn cuối cùng cũng trả lời được một câu, trong lòng Tịch Mân Sầm mới vừa hòa hoãn một chút, lại bị lời này dội cho một chậu nước lạnh.

"Duẫn nhi, bảo bối thật sự không biết người này sao?" Như vậy làm sao lại có thể trả lời được câu thơ trong sách Khổng Đan?

Ngồi xổm người xuống, Tịch Mân Sầm cùng Mạn Duẫn nhìn thẳng, rút ra bộ sách trong tay nàng, lắc lắc, "Khổng Đan thư là ba trăm năm trước, năm Chính Đức, tể tướng của Khang Hân hoàng. Người này bằng vào một thân tài học, phụ tá Khang Hân hoàng 56 năm. Bởi vì sự tồn tại của ông ta, Khang Hân hoàng lúc còn tại vị, trong lịch sử được tôn xưng là ‘ An khang thịnh thế ’. Thi từ của ông, rất được nhiều thi nhân theo đuổi. Ở Phong Yến quốc, sự tích về ông, gần như không ai không biết."

Bế Mạn Duẫn lên, Tịch Mân Sầm đi tới bên kia, chỉ vào mấy tấm tranh chữ treo trên tường.

"Đây là tranh chữ tự tay Khổng Đan thư viết."

Chữ viết rõ ràng tự nhiên, cứng cáp có lực. Nhìn ra được người này rất có tự tin, đối với mình cũng cực kỳ nghiêm nghị, chữ viết viết rất cẩn thận tỉ mỉ.

https://thuviensach.vn

Nhưng họa lên câu thơ, khiến cho Mạn Duẫn mở rộng tầm mắt rồi.

“Hội đương lăng tuyệt đính, nhất lãm chúng sơn tiểu.”

(Khi đứng trên cao sẽ nhìn bao quát những ngọn núi nhỏ)

Đây không phải là bài thơ nổi danh 《 đăng cao 》 nổi danh của Đỗ Phủ sao?

Nhân sinh tự cổ thùy vô tử, lưu lấy Đan Thanh

Đây không phải là bài thơ 《 qua cô độc dương 》 nổi danh của Văn Thiên Tường sao?

Liên tiếp nhìn vài trang, nếu không phải là Đỗ Phủ, thì chính là mấy bài thơ nổi tiếng của Lý Bạch

Nhìn ra được Tịch Mân Sầm đối với mấy bức tranh chữ này, có đánh giá rất cao. Nếu không cũng sẽ không dành riêng một khu vực, dùng để treo tranh chữ.

không nghĩ tới ở trước nàng, triều đại này còn có một người xuyên qua, thậm chí làm tới chức Tể Tướng một nước. Chỉ tiếc cách nhau đến ba trăm năm, bọn họ không có duyên gặp nhau.

Đột nhiên nghĩ đến quẻ trận phía bên ngoài rừng cây nhỏ, Mạn Duẫn ngẩng đầu lên, hỏi: "Phụ vương, người thiết kế quẻ trận ngoài rùng cây còn sống không?"

không biết vì sao Mạn Duẫn hỏi như thế, Tịch Mân Sầm khẽ gật đầu, nói: "Còn sống, nhưng bảo bối hỏi cái này làm chi?" Véo nhẹ lỗ mũi Mạn Duẫn một cái, khẽ thấp xuống thanh âm, tựa hồ có mấy phần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Ngay cả Khổng Đan thư là ai cũng không biết. Còn dám

https://thuviensach.vn

khoác lác đồng ý tỷ thí với Trần Ninh, nếu không muốn xảy ra chuyện xấu hổ, hiện tại xem thêm nhiều sách một chút mới có hi vọng."

Trong tròng mắt Tịch Mân Sầm thoáng qua một tia hung ác, dám khi dễ đến Duẫn nhi. Trần Ninh ngại mình sốngquá lâu rồi, vậy hãy để cho Diêm Vương đến thu thập hắn thôi!

Thực sự không được, giết Trần Ninh, khiến cuộc tỷ thí này không thể mở ra. Nhưng cứ như vậy, nhất định sẽ truyền ra lời đồn đãi Tiểu Quận Chúa e sợ thi đấu, không tiếc sát hại Văn trạng nguyên. Từ từ miệng mồm mọi người, làm sao ngăn được. Mặc dù mới tám tuổi, mặt mũi nhưng hoàng gia cũng rất khó bảo toàn. Cái này là thất sách, tốt nhất là Mạn Duẫn có thể thắng cuộc tỷ thí này.

Như vậy cũng có thể giúp Mạn Duẫn nâng lên một chút danh tiếng.

Nghe người nọ còn tại thế, Mạn Duẫn càng không thể từ bỏ ý đồ, vội vàng hỏi: "Người bày quẻ trận là ai?"

Lay lay Tịch Mân Sầm đang mất hồn, Mạn Duẫn cũng không nghĩ Tịch Mân Sầm sẽ tức giận.

"thật muốn biết sao?" Tịch Mân Sầm ôn hoà trả lời, dường như thú vị.

Lúc này mới nhớ tới nha đầu này từ trong quẻ trận lại có thể đi ra. Chỉ là một cuộc thi đối thơ, chẳng lẽ có thể làm khó nàng?

Người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt. Mình là gấp đến váng đầu, mới quên nha đầu này cũng có lá bài tẩy của mình.

Mạn Duẫn gật đầu, vạt áo trước ngực Tịch Mân Sầm bị nàng nắm nổi lên mấy nếp gấp.

https://thuviensach.vn

"Muốn biết đáp án, Duẫn nhi cũng phải bỏ ra chút gì đó." Cúi đầu nhìn qua vạt áo, nhìn ra Mạn Duẫn trong lòng gấp gáp. Tịch Mân Sầm ôm nàng, ngồi ở ghế dựa.

Cặp mắt dài nhỏ nhíu lại, thoáng qua một tia khôn khéo. Nha đầu này cất giấu bí mật quá nhiều, tựa hồ là lúc phải moi ra ít đồ rồi.

"Phụ vương, mời nói." Mơ hồ đoán được hàm nghĩa trong mắt phụ vương, Mạn Duẫn cũng biết lừa không được bao lâu.

Muốn lừa gạt được một người thông minh, không phải sự việc dễ dàng. Nếu mình không lộ ra một ít chuyện, ngược lại sẽ làm người ta hoài nghi.

"Duẫn nhi, rốt cuộc biết được những gì? Còn có chuyện gì mà phụ vương không biết?"

Ánh mắt của Mạn Duẫn, tuyệt đối không phải là một hài đồng tám tuổi nên có. Đây cũng có thể là nơi mà lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng liền bị nàng hấp dẫn.

"Phụ vương đã từng hỏi ta, là ai dạy ta võ công. Người đó dạy ta rất nhiều, tựa hồ là về tất cả các mặt." Mạn Duẫn khéo lẽo che giấu, ở trong tổ chức sát thủ, xác thực có một người mỗi ngày huấn luyện bọn họ, để bọn họ có thể hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn.

"Làm thơ không phải sở trường của nữ nhi, nhưng sư phụ đã từng lưu lại rất nhiều thi từ, nữ nhi tin tưởng sư phụ sẽ không để ý ta lấy trộm một chút." Mạn Duẫn vừa thẳng thắn, vừa bịa đặt. thật mà cũng giả, giả nhưng cũng là thật.

Chỉ có Mạn Duẫn mở miệng, Tịch Mân Sầm đương nhiên tin tưởng. Nếu Mạn Duẫn có thủ đoạn, hắn cũng không cần vì cuộc tỷ thí ngày mai mà lo lắng. Còn không bằng buông tay, khiến Mạn Duẫn thảnh thơi một chút

https://thuviensach.vn

"nói cho phụ vương biết, người kia là ai?" Có thể ra vào vương phủ, không bị người của hắn phát hiện, nhất định là võ lâm cao thủ. Mà có thể dạy ra một đứa bé như Mạn Duẫn, thật là làm hắn thật tò mò.

Rôt cuộc kỳ nhân đó là ai?.

Hay là nói.....

Đôi mắt của Tịch Mân Sầm đảo một vòng. thật có thể tiến vào vương phủ không bị phát hiện? Thủ vệ của Vương phủ, so với hoàng cung, chỉ có hơn chớ không kém.

Khóe môi có chút nhếch lên thành một đường cong, quá mức tin tưởng, cho nên sẽ không hoài nghi. Nha đầu này, lần này lại nói xạo.

"Sư phụ đã qua đời." Mạn Duẫn nói láo không đỏ mặt, ngay cả mí mắt cũng không nháy.

Bộ dáng ngây thơ vô tội kia, thật sự không thể để cho người tưởng tượng đây là nói láo.

Nhưng khôn khéo như Tịch Mân Sầm, liếc mắt một cái liền nhìn ra. Dù chỉ cùng cô bé con này mới quen biết hai ngày, nhưng hắn vẫn phát hiện, khi đứa nhỏ này nói láo thì càng phát ra vẻ đơn thuần hơn lúc nào hết, tựa hồ như vậy có thể gia tăng độ tin cậy của lời nói.

không tiếp tục truy vấn nữa, đứa bé không nói thật, chỉ có thể từ từ đi. Khi nàng chân chính nguyện ý toàn bộ thẳng thắn thì chính là hắn thu lưới, bắt được chú cá đáng yêu kia.

Thấy phụ vương không có hỏi tới nữa, Mạn Duẫn kéo lại vạt áo của hắn, nhắc nhở hắn vẫn chưa trả lời vấn đề của mình, nói: "Phụ vương, người nào bày quẻ trận thế?"

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm nâng một lọn tóc mềm mại bên tai của Mạn Duẫn lên, quấn ở trong tay đùa nghịch.

"Là phụ vương."

Nhìn thấy vẻ mặt Mạn Duẫn đờ đẫn, Tịch Mân Sầm lộ ra một tia hài lòng. Tiếp theo nói: " Khổng đan thư, từng viết xuống một quyển 《 bát quái thuật 》, mặc dù không cặn kẽ, nhưng phụ vương cũng hiểu được một chút nguyên tắc. Mang binh đánh giặc, rất nhiều chiến lược cũng là từ bên trong này lấy ra. Quẻ trận bên ngoài rừng cây nhỏ, bất quá là rãnh rỗi thiết kế chơi, rồi bảo người làm theo."

Sau đó, Mạn Duẫn tìm một đống lớn bộ sách về khổng đan thư. Cũng không phải muốn biết Khổng đan thư, mà là sợ ngày mai thi thơ, vô tình lặp lại câu thơ của người này. Đến lúc đó, cũng không dừng lại ở chỗ thất bại mà thôi.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Chuột Chạy Qua Đường

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Hôm nay là một ngày tốt khó gặp, trời xanh mây trắng, cuối thu khí trời mát mẻ.

Phong Nhã lâu ở cuối phố Tây, rất nhiều văn nhân nhã sĩ thích nhất là tụ tập tại nơi này, nhiều lần văn thơ đối ngẫu, ca từ thi phú.

Văn trạng nguyên Trần Ninh tỷ thí cùng Tiểu Quận Chúa tám tuổi, đã sớm truyền ra khắp Hoàng Đô. Vì vậy, sau khi dân chúng cơm nước xong không việc gì làm liền đem chuyện này ra đàm tiếu.

Thí dụ như, Văn trạng nguyên Trần Ninh lấy lớn hiếp nhỏ, khiêu chiến bé gái mới tám tuổi.

Hoàng Đô giống như muốn nổ tung rồi, hôm nay cứ đi vài bước, là có thể nghe được người người mắng chửi Trần Ninh.

Dân chúng đều là thuận theo chiều gió, một truyền mười, mười truyền một trăm. Mới một ngày, Trần Ninh đã bị mắng đến cẩu huyết lâm đầu.

Tịch Mân Sầm mặc dù lãnh khốc vô tình, nhưng Phong Yến quốc hơn phân nửa giang sơn, đều là do hắn bảo vệ. Khi ái nữ của Cửu vương gia bị

https://thuviensach.vn

khi dễ, những dân chúng kia ai ai đều hận không thể đem Trần Ninh trói gô lại, đưa đến cho Cửu vương gia hả giận.

Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn đã sớm tới Phong Nhã lâu.

không hổ là địa phương mà văn nhân học sĩ yêu thích thường lui tới, lầu hai bốn bề đều có thể thấy đường phố, đem phồn hoa của Hoàng đô thu vào trong đáy mắt.

Cầm lên một khối bánh ngọt, Tịch Mân Sầm đưa đến khóe miệng của Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn cắn một ngụm nhỏ, nhấm nuốt vài cái, đem bánh ngọt nuốt xuống. Vừa lúc nhìn thấy dưới lầu Trần Ninh quần áo xốc xếch ôm đầu chạy vào trong Phong Nhã lâu.

Phong Nhã lâu trừ người có danh vọng, cũng không thể tùy ý tiến vào. Có vài dân chúng nghĩ muốn tham gia náo nhiệt, đã bao toàn bộ các tửu lâu sát vách, lâu lâu lại nghe ngóng nhìn về phía bên này.

Trần Ninh rất nhếch nhác phủi đi bông cải trên áo, nhưng trứng gà bị đập vỡ dính vào áo, cho dù thế nào cũng không thể phủi sạch được

"Phụ vương, là người làm?"Miệng đang nhai bánh ngọt, Mạn Duẫn nói chuyện mơ hồ không rõ.

Tịch Mân Sầm thản nhiên nhìn xuống lầu dưới, không thể phủ nhận gật đầu, "Bổn vương cũng chỉ là thả ra một chút tiếng gió."

Ngụ ý, đập trứng gà, đập rau dưa, không phải ý của hắn.

Trần Ninh mới vừa lên lâu, liền có một gã sai vặt đưa y phục, để cho hắn tắm rửa trước. Trước khi đi, hắn phẫn uất nhìn Mạn Duẫn một cái.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn rất đường hoàng, ngồi thẳng. Lễ phép nhìn lại hắn một cái, dù sao chuyện này là phụ vương làm, không liên quan với nàng.

Ngược lại cái nhìn này, bị rất nhiều văn sĩ chú ý tới, ấn tượng đối với Trần Ninh lại chán ghét mấy phần.

Trần Ninh vì tỷ thí lần này, nhọc lòng mời hai vị Học sĩ Hàn Lâm viện, đảm đương chủ trì. Phàm là đối với triều đình có chút hiểu biết, liền biết hai vị Học sĩ này thật ra thì có quan hệ rất tốt với Trần Ninh, là cá mè một lứa.

một vị Học sĩ Hàn Lâm viện, đi về phía bên này, khẽ khom lưng hành lễ đơn giản với Tịch Mân Sầm.

"Lâm Minh thỉnh an Cửu vương gia, tiểu quận chúa. Tỷ thí lập tức bắt đầu, xin Tiểu Quận Chúa lên đài." Lâm Minh làm một tư thế xin mời.

Tịch Mân Sầm buông bánh ngọt trong tay, ngước đôi mắt băng lãnh, liếc mắt nhìn Lâm Minh, nói: "Lâm học sĩ, thức thời vụ mới là trang tuấn kiệt."

"Vi thần hiểu, xin Vương Gia yên tâm." Xoa cái trán lấm tấm mồ hôi, Lâm Minh cho dù có mười lá gan, cũng không dám cùng Cửu vương gia đối nghịch a.

Nhìn Trần Ninh một chút, chỉ một buổi trưa. Từ một Văn trạng nguyên người người kính ngưỡng, biến thành một người bị người người oán trách y như một con chuột trên phố. Mới vừa rồi vào cửa còn ôm đầu tán loạn.

Vừa nhìn Lâm Minh, chính là biết người này gió chiều nào theo chiều đó. Mạn Duẫn từ trong ngực Tịch Mân Sầm trượt xuống, đi tới trước mặt Lâm Minh, lên đài so đấu.

Trong lầu dựng lên bốn cây cột, chia ra có đôi liễn. Mạn Duẫn ngồi lên một cái ghế dựa, đối mặt với hơn một trăm văn sĩ, không có chút nào khiếp đảm, tất cả đều thong dong, cao quý mà thỏa đáng như thể.

https://thuviensach.vn

"Cuộc tỷ thí hôm nay, do đại Học sĩ Phong Nhã lâu chứng kiến. trên đài có hai cái rương, mọi người cảm thấy bên nào tốt, liền đem phiếu trong tay hướng tới cái rương đó. Cuối cùng lấy số phiếu, quyết định thắng bại." Lâm Minh đứng ở trên đài, vừa mới nói chuyện, Phong Nhã lâu đã yên lặng như tờ.

Trần Ninh che mặt, đi lên chỗ ngồi.

Mới vừa lên đài, trong lầu bàn luận xôn xao. Mạn Duẫn thính tai, nghe được dưới bàn, có mấy người nói, nếu lấy đức hạnh của Trần Ninh ra so, chúng ta còn không bằng đem phiếu cho tiểu quận chúa.

Trần Ninh trong ngày thường là người kiêu ngạo, ở Hoàng Đô đắc tội không ít người. Đặc biệt là Học sĩ, rất nhiều người cũng từng bị hắn chế nhạo qua.

đi ngang qua Vương Minh thì Trần Ninh gân xanh nổi lên, cắn răng oán hận nói: "Vương Minh, ngươi làm gì đấy....! Quy tắc không nên làm như vậy!"

Ba người bọn họ ngày hôm qua đã bàn xong, do hai người bọn họ làm giám khảo, như vậy hắn tuyệt đối có thể nắm chắc phần thắng. Nhưng Vương Minh vừa lên đài, dám nói do số phiếu quyết định thắng thua! hiện tại trong Hoàng Đô có bao nhiêu người, nhìn hắn không thuận mắt mắt, làm sao sẽ đem phiếu cho hắn!

nói rõ là hướng về phía tiểu Quận Chúa rồi!

Lâm Minh xin lỗi nhìn hắn, không nói một câu gì.

một người khác là Học sĩ viện Hàn Lâm, tên gọi Vương Vĩ. Nghe Lâm Minh tuyên bố quy tắc thì kinh ngạc nhìn một cái, cuối cùng lựa chọn trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn hướng Tịch Mân Sầm làm ra ánh mắt bội phục, mới 1 ngày, phụ vương lại đem cuộc tỷ thí chuẩn bị xong xuôi. Nàng nghĩ, hiện tại cho dù không thể nói là thanh nhã đi chăng nữa thì tất cả những số phiếu kia đều thuộc về mình.

Danh tiếng của Trần Ninh đã bị phá hủy, hiện tại nào có ai dám bỏ phiếu cho hắn?

Tâm tư của Phụ vương, thật là kín đáo. Đầu tiên là thả ra lời đồn đãi, khiến Trần Ninh thân bại danh liệt. Sau đó lợi dụng quy tắc, tranh thủ thắng lợi.

Nâng chung trà lên, Tịch Mân Sầm tỉ mỉ thưởng thức một hớp. Là trà Long Tĩnh thượng hạng, sắc màu xanh lá, mùi thơm thanh nhã, cam thuần ngon miệng.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Cuộc Tỷ Thí Hỗn Loạn

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Trận này, lấy thu làm đề, tỷ thí làm thơ.

Cái bàn hình tròn, phía dưới đứng đầy văn nhân mặc trường sam. Có văn nhân vì học đòi văn vẻ, không để ý gió thu lạnh rung thổi qua, cầm cây quạt chốc chốc lại lắc lư vài cái.

"Tiểu quận chúa, ưu tiên cho người trước, mời." Trần Ninh sắc mặt không tốt, nhìn vô số ánh mắt như hổ như sói dưới đài, có thể nói chuyện đã là đại nạn.

Ở lâu bên ngoài, lúc hắn bị dân chúng ném những thứ này nọ đã thông suốt. Ở chỗ này, lại càng tiếp nhận không ít ánh mắt người khác nhìn hắn.

Trong nội tâm Trần Ninh hiểu rất rõ ràng, hắn mất hết cả mặt mũi rồi. Bắt đầu từ ngày mai, Hoàng Đô không còn có địa phương hắn có thể đặt chân tới.

Mà đầu sỏ gây nên, chính là đứa trẻ đối diện!

Mạn Duẫn cũng không thối lui, gật đầu, đi tới giữa bàn. Trong đầu trong suy một vài câu thơ, câu thơ không thể quá xuất chúng, nếu không về sau những học giả kia vì lòng hiếu kỳ, tìm mình học hỏi tìm tòi thì phiền toái.

https://thuviensach.vn

Nhưng cũng không thể quá bình thường, nếu không không thắng được Trần Ninh.

Suy tư thật lâu, đang lúc Trần Ninh dương dương tự đắc, cho là Mạn Duẫn làm không được.

Mạn Duẫn nâng lên cười một tiếng, mở miệng nói:

"Nơi nào thu phong tới? Tiêu Tiêu đưa nhạn bầy.

Hướng tới vào đình cây, cô khách trước nghe thấy."

Câu thơ vừa ra, rung động toàn trường. Giống như làm cho người ta đặt mình trong cảnh tượng nhìn thấy đưa tiễn bầy nhạn, đặc biệt là tình cảm của thi nhân trong thơ sống nơi đất khách quê người, đả động nhân tâm.

một bài thơ như vậy, thế nhưng xuất ra từ miệng một đứa bé tám tuổi!

Trần Ninh không nghĩ tới Mạn Duẫn có thể xuất ra một bài thơ hay như vậy, toàn bộ khiếp sợ viết ở trên mặt. Khóe miệng cứng ngắc co quắp hai cái, trong đầu trống rỗng.

Tịch Mân Sầm gõ bàn một cái, lặp lại câu thơ một lần nữa, thơ hay! Nhưng về tư tình? Duẫn nhi đang nhớ nhung những gì? Lại muốn trở về nơi nào?

Trong lòng vừa xuất hiện ý nghĩ này, trong mắt của Tịch Mân Sầm dâng lên một tia ánh sáng lạnh.

Bất luận nàng muốn trở về đâu, nếu đã gặp hắn, đời này vĩnh viễn đừng mong trốn thoát!

"Thơ hay, thơ hay!" Dưới đài tràng pháo tay vang lên rần rộ, tiếng khen ngợi nối liền không dứt.

https://thuviensach.vn

Cả lầu trong, khí thế ngất trời, có văn nhân sục sôi cầm bút lên, nhanh chóng đem câu thơ ghi chép lại. Tâm sợ đảo mắt liền quên mất thiên thi từ.

Trần Ninh còn chưa kịp mở miệng làm thơ, cái rương bên Mạn Duẫn đã phủ đầy phiếu, sắp tràn ra ngoài.

Trong đám người, một người nam tử mặc cẩm y màu xanh lá cây, sờ cằm, đụng lão giả bên cạnh một cái, nói: "Lý Dịch, tiểu nha đầu này không đơn giản a!"

"Cửu vương gia dạy tốt, đương nhiên không phải đơn giản, nếu không cũng sẽ không lấy được Cửu vương gia sủng ái. Đúng không, gia?" Lão giả trơn bóng cằm, tiếng nói eo éo the thé.

Đến phiên Trần Ninh, hắn ngâm nửa ngày, không nói ra một câu.

Người phía dưới, có chút đã không nhịn được. Nhưng cũng may là văn nhân, tư cách tương đối cao, không có sỗ sàng nói tục.

Trần Ninh đổ mồ hôi rơi như mưa, cuối cùng lắp ba lắp bắp khạc ra nói:

"Chói chang lui sở Phong Tiêu Tiêu, thiền ngâm sắc thu vân từ từ.

....."

Đọc đến một nửa, Trần Ninh cũng không nhả ra được một câu nào nữa. Tự biết bài thơ này, thắng không nổi Tiểu Quận Chúa, hơn nữa cũng không có ai sẽ bỏ phiếu cho hắn, chán nản cúi đầu, nhận thua trận này.

Mấy văn sĩ từng bị Trần Ninh chê bai qua, nhìn thấy vẻ mặt chán nản của hắn. Từ đáy lòng vui mừng, Tiểu Quận Chúa đã giúp bọn họ trút hận một phen.

"Trần đại nhân, Mạn Duẫn nhớ ngài đã từng nói, nếu như ngài thua, liền đem tên hạ xuống bảng vàng! Hơn nữa nhận thức Bản Quận làm phu tử,

https://thuviensach.vn

phải hay không? Nhận thức Phu Tử thì không cần, chỉ cần Trần đại nhân đem tên hạ xuống là được." Mạn Duẫn xoay người đối mặt Trần Ninh, nhắc nhở hắn nên thực hiện lời hứa.

Mặc dù thắng không cần dùng võ, nhưng trên thế giới không có chuyện tuyệt đối công bình. Nếu như không công bằng, có thể trừng phạt loại người như thế, Mạn Duẫn không ngại đạo một đoạn văn học đi lừa gạt người khác.

Mặt Trần Ninh biến xanh, nhưng dưới bàn, nhiều người nhìn như vậy, lại không thể không làm theo.

"Chu Dương, chuẩn bị giấy và bút mực. Chữ viết của Trần đại nhân, nên treo trang trọng trong Phong Nhã lâu để mọi người chiêm ngưỡng!"

Mạn Duẫn nói chuyện không chừa đường lui, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ lộ ra một tia lạnh lùng, mặc dù không lạnh lẽo bằng Tịch Mân Sầm, thế nhưng cổ lạnh lùng đã rung động đến mọi người.

"Dạ, Tiểu Quận Chúa." Chu Dương đi vài bước, tìm được chưởng quỹ trong lầu, muốn chút giấy và bút mực, đặt ở trước mặt Trần Ninh.

Trần Ninh đỏ mặt, tay cử bút rung động hơi, một chữ ‘ ninh ’ run còn khó coi hơn cả nòng nọc. viết thêm chữ ‘ Trần ’ thì còn phẩy xuống một giọt mực nước.

Hai chữ này, nhìn vào liền biết tâm tình rối rắm của thân chủ.

Sau khi viết xong chữ, Chu Dương tựa hồ còn không hả giận, đem giấy Tuyên Thành, đặt ở trước mặt các vị văn sĩ.

"Mọi người tới xem thử chữ mà Trần đại nhân tự tay viết đi, qua thôn này, sẽ không còn lần sau." Thét tiếng của hắn vừa vang lên, người người chen chúc xô đẩy nhau tới.

https://thuviensach.vn

Phong Nhã lâu nhất thời hỗn loạn, người người chen nhau, ai ai cũng muốn tranh nhau nhìn thấy chữ viết tên của Trần Ninh.

Cho nên mới nói, người không thể đắc tội quá nhiều người, nếu không sớm muộn sẽ gặp báo ứng.

Mạn Duẫn bị đám đông đẩy lùi, đồng thời bị đẩy lùi tới còn có Trần Ninh.

Trong mắt Trần Ninh đỏ rừng rựcg, tinh thần đã hỏng đến mức cực đoan.

một người như hắn vậy, rất ít khi thua cuộc. Đả kích hôm nay, đủ làm hắn phát điên. Quả nhiên, hắn vừa ngẩng đầu lên, cặp mắt đỏ rức kia khóa Mạn Duẫn lại thật chặt.

"Ngươi không để cho ta tốt, ta cũng sẽ không để cho sống yên lành!" nói xong, Trần Ninh run rẩy vươn tay, cả người đã điên cuồng, hướng Mạn Duẫn bên này chộp tới.

Mặc dù Trần Ninh không biết võ công, nhưng hắn là người trưởng thành, thân hình hơi sức cũng lớn hơn Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn muốn tránh ra, nhưng nơi này một mặt là tường, một mặt là đám người rậm rạp chằng chịt, hoàn toàn không có địa phương lắc mình.

.....

"Vương Gia....." Nhìn trường hợp hỗn loạn xuất hiện, Chu Phi có chút bận tâm.

Tịch Mân Sầm nhíu nhíu mày, hướng đám người từ từ đi tới. Nơi đi qua, có một trận gió vô hình, làm đám người tách ra nhường đường, không có một người nào có thể dính vào vạt áo của Tịch Mân Sầm.

https://thuviensach.vn

Theo ở phía sau, Chu Phi khẽ giật mình, trận gió vô hình kia mặc dù không nhìn thấy, nhưng người có nội lực đều có thể cảm nhận được.

Tịch Khánh Lân cùng Lý công công, ở trong người bầy hỗn loạn, ở chính giữa bị chen thành bánh thịt, phí hết chút công phu mới thóat ra.

Mới ra, liền cùng Tịch Mân Sầm đối mặt.

"Hoàng đệ....." Tịch Khánh Lân cười giả lả.

Tịch Mân Sầm mặt lạnh lẽo, đi qua bên cạnh hắn, "Hoàng huynh ngược lại thật rỗi rãnh, không có trong hoàng cung phê duyệt tấu chương, tới nơi này tham gia náo nhiệt."

Trong lời nói châm chọc, Tịch Khánh Lân nghe được, hoàng đệ vẫn còn giận chính mình, đem cháu gái nhỏ cuốn vào cuộc tỷ thí này.

Nhưng đây không phải là hắn có lòng đó sao! đang chuẩn bị giải thích, bóng dáng của Tịch Mân Sầm, đã dung nhập vào đám người.

"Hoàng thượng, chuyện này hôm nào giải thích cũng giống như vậy." Lý công công ở một bên, lên tiếng an ủi.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Trần Ninh Nối Điên

Edit: Nhan NHan

Beta: Quảng Hằng

"Ai! ~" Chậm rãi thở dài một cái, Tịch Khánh Lân nhìn đám người hỗn loạn chật chội.

"Này..... Hoàng đệ. Hỏng bét, cháu gái nhỏ vẫn còn ở trong đám người!" Ngay cả hắn cũng sắp bị chen thành bánh thịt rồi, huống chi cháu gái thân thể nhỏ bé đó!

Tịch Khánh Lân xoay người liền muốn chen vào đám người, may nhờ Lý công công kịp thời kéo lại.

"Gia, có Cửu vương gia ở đây, sẽ không xảy ra chuyện. Ngài thân thể ngàn vàng, có thể nào chen lấn cùng bình dân bách tính." Lý công công tận tình mà khuyên bảo.

Cửu vương gia có một thân võ công tuyệt đỉnh, ngài cũng không có a! Phong Yến quốc, văn có Tịch Khánh Lân, võ có Tịch Mân Sầm, mới có thể an bình thiên hạ. Ngài đi chen nhau chuyến này, ngộ nhỡ đã xảy ra chuyện, người nào chịu trách nhiệm đây?

Tịch Khánh Lân vừa nghĩ, đúng vậy, công phu của hoàng đệ không ai bằng. Có thể ở dưới mí mắt của hắn đả thương được hắn, còn chưa có ra đời.

https://thuviensach.vn

Trần Ninh bắt được cánh tay của Mạn Duẫn, ôm ý tưởng đồng quy vu tận, tay phải bấm lên cổ Mạn Duẫn. Xương cổ là khớp xương yếu ớt nhất của con người, Mạn Duẫn đương nhiên sẽ không đứng chờ bị Trần Ninh bóp cổ. Hướng trong đám người chen vào, hất ra bàn tay của Trần Ninh đang giữ chặt cổ mình.

Ỷ vào thân thể nhỏ thấp, Mạn Duẫn khom người lẫn vào đám người, đám người che cản thân thể Mạn Duẫn, ý đồ bỏ rơi Trần Ninh ở sau lưng.

Trần Ninh đã tựa như điên vậy, mắt đỏ bừng, đẩy ra những người bên cạnh đuổi theo.

Người bị Trần Ninh đẩy ra định mắng hắn vài câu, vừa nhìn thấy ánh mắt dữ tợn của Trần Ninh, sững sờ mấy giây, Trần Ninh đã từ người xuyên qua trước.

Thấy Trần Ninh theo sát không nghỉ, Mạn Duẫn dựa theo phương hướng trong ấn tượng, hướng Tịch Mân Sầm chạy tới

Người với người đùn đẩy lẫn nhau, vài người bị Trần Ninh hất đổ trên mặt đất. Mọi người rất nhanh phát hiện có cái gì không đúng, từng người một chậm rãi tản ra.

Mạn Duẫn thấy Tịch Mân Sầm thì ở phía trước mấy bước xa, nhanh chóng nhảy tới.

"Phụ vương, Trần Ninh dường như nổi điên." Máu đỏ trong mắt Trần Ninh, cái loại điên cuồng đó, cùng kẻ điên giống nhau như đúc.

Xem ra hắn không tiếp thụ nổi cái hiện thực này, trong lòng phẫn hận, một cỗ tức giận xông thẳng lên đầu óc, đã làm hắn phát điên.

Trần Ninh không để ý chút nào với người khác, vốn là văn nhược thư sinh bề ngoài thối lui, trên mặt tràn đầy dữ tợn. một đôi mắt ở trong đám

https://thuviensach.vn

người, tìm kiếm bóng dáng của Mạn Duẫn.

Nhìn thấy Mạn Duẫn chạy về hướng mình, mủi chân Tịch Mân Sầm điểm nhẹ một chút, thân thể như như lông vũ bay lên đỉnh đầu mọi người. đi lướt qua, đem Mạn Duẫn ôm vào trong ngực.

Trần Ninh vừa lúc xông lại, đưa tay ra, còn chưa có đụng tới Mạn Duẫn, đã bị một chưởng của Tịch Mân Sầm ném ngã trên mặt đất, miệng phun máu tươi.

Khom người, Trần Ninh nằm trên mặt đất co quắp mấy cái. Mắt chăm chú nhìn Mạn Duẫn, tựa hồ càng muốn róc xương lóc thịt của nàng.

Biến cố này, làm cho trong lầu trong nháy mắt an tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Những văn nhân thi sĩ ở đây, có người nào từng chứng kiến qua cảnh này, có vài người bị sợ giật mình, lẫn mất thật xa.

"Ta..... Ta muốn cùng ngươi đồng quy vu tận! Ta đã mất tất cả rồi, đều là tại ngươi, đều là tại ngươi!" Trần Ninh gầm thét, khuôn mặt đã vặn vẹo dữ tợn đến khó coi.

Từng tiếng thét, làm cho lỗ tai người nghe tê dại.

Run rẩy thân thể, Trần Ninh đứng dậy từ dưới đất. không cam lòng nhìn Mạn Duẫn, "Đều là ngươi, nếu không phải là ngươi, ta cũng không cần luân lạc tới cục diện như hôm nay!" nói xong, xông về hướng Mạn Duẫn đang núp ở trong ngực của Tịch Mân Sầm, ánh mắt như muốn đem Mạn Duẫn xé nát.

"Buồn cười!" Tịch Mân Sầm trầm giọng quát mắng, vung vạt áo, một luồng lực hất bay Trần Ninh.

https://thuviensach.vn

Trần Ninh kiên nhẫn đứng dậy từ dưới đất, không để ý trong miệng máu tươi đang chảy ra, không ngừng cố gắng xông về phía Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm tựa như căn bản không có đem Trần Ninh để ở trong mắt, luôn là hời hợt nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, Trần Ninh liền lại hất bay đi ra ngoài.

một lần, rồi lại một lần đụng.

Trần Ninh rốt cuộc té xuống đất không bò dậy nổi.

Mạn Duẫn đè xuống cánh tay đang nâng lên một lần nữa của Tịch Mân Sầm, "Phụ vương vậy là đủ rồi, lưu hắn một mạng."

Cũng không phải Mạn Duẫn mềm lòng, nàng kiếp trước từng giết người, đối với vận mệnh của con người vốn không có lòng đồng tình. Huống chi đối phương còn là kẻ địch của mình? Nhìn sang đám văn nhân Học sĩ bốn phía đã bị hù dọa, Mạn Duẫn không muốn làm cho tay của phụ vương ở chỗ này dính vào máu tươi.

Nếu hiện tại giết Trần Ninh, truyền đi ra ngoài, kính yêu của bách tính trăm họ đối với phụ vương sẽ giảm bớt nhiều. Mà bỏ qua cho hắn, dân chúng còn có thể nói phụ vương nhân từ, khuyên người phải có lòng khoan dung.

Chưa từng có bất luận kẻ nào dám ngăn cản Tịch Mân Sầm làm việc, lúc Chu Phi cho là Vương Gia sẽ nổi giận. Tịch Mân Sầm từ từ thả tay xuống, vuốt vuốt mái tóc Mạn Duẫn.

"Chu Phi, Chu Dương, trở về phủ."

"Dạ, Vương Gia." Chu Phi Chu Dương đồng thanh đáp.

https://thuviensach.vn

Chu Dương đem tranh chữ trong tay, tùy ý ném cho chưởng quỹ, "Nhớ treo lên nơi dễ thấy."

Cục tức này, cuối cùng cũng trả xong.

Thấy chủ tớ Tịch Khánh Lân còn đứng ở nơi đó, mắt Tịch Mân Sầm lạnh lùng thoáng nhìn qua, không nói gì. Ôm Mạn Duẫn, vòng qua hắn, ra khỏi Phong Nhã lâu.

Tịch Khánh Lân vỗ trán, hoàng đệ thật sự đang tức giận! Ngay cả hoàng huynh cũng làm như không thấy.

Tỉ mỉ ngắm nhìn đứa trẻ trong ngực hoàng đệ, mày cong mắt sáng, môi hồng răng trắng, so với đám nhóc tì trong cung của mình thật sự đáng yêu hơn rất nhiều. Đặc biệt là bài thơ hôm nay, càng thêm đặc sắc tuyệt luân. Nếu nói như là mới học được, tuyệt đối là chuyện không thể.

Đứa nhỏ này, thú vị thật!

"Gia, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta hồi cung dùng bữa thôi." Lý công công lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của hoàng thượng. Thầm nói, cho dù có nhìn nữa, đó cũng là đứa bé của Cửu vương gia. Cho dù có nhìn đến lòi mắt ra cũng không thể biến đứa nhỏ thành của ngài đâu a!

Có rãnh rỗi ở chỗ này ngắm Tiểu Quận Chúa, còn không bằng về nhà dạy dỗ con mình thật tốt, tốt nhất dạy ra một đứa bé có thể sánh ngang cùng Tiểu Quận Chúa.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Tham Gia Dạ Yến

Edit: NHan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, sau khi từ Phong nhã lâu trở về vương phủ,vì dò xét Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm từng để cho Mạn Duẫn viết một bộ đôi liễn tới xem một chút.

Chữ viết cong vẹo méo mó, một chút cũng không thể xem được. Nếu so sánh với văn chương từ trong miệng nàng, quả là một trời một vực.

Vì nâng cao thủ pháp của nữ nhi, Tịch Mân Sầm chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, sẽ ở trong thư phòng giám đốc Mạn Duẫn luyện chữ.

Tà tà ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, từng đợt từng đợt chiếu vào trên bàn.

Mạn Duẫn tay cầm một cây bút lông, ở trên giấy Tuyên Thành, chậm rãi viết lại thiên thơ hôm đó 《 Thu Phong dẫn 》.

Đợi viết xong, Mạn Duẫn nâng lên giấy Tuyên Thành, bước nhẹ đi về phía phụ vương bên cửa sổ đang ngồi trên án thư xử lý công vụ.

Bài thơ này, nàng viết không dưới mười lần. Bên cạnh bàn đọc sách, đã trang bị phủ đầy một đống giấy vụn.

https://thuviensach.vn

"Phụ vương, xin xem qua." Nâng lên đôi tay, Mạn Duẫn đem giấy Tuyên Thành nâng đến trước mặt Tịch Mân Sầm.

Phụ vương rất nghiêm nghị, chỉ cần không có đạt tới tiêu chuẩn của hắn, thì phải vẫn luyện tiếp.

Tịch Mân Sầm lạnh nhạt nhìn giấy Tuyên Thành một cái, lắc đầu một cái, căn bản không chú ý Mạn Duẫn đã luyện đến tay đau ê ẩm.

"Tiếp tục." nói xong, Tịch Mân Sầm cúi đầu chấp bút, ở trên tấu chương viết xuống lời bình.

Mặc dù không phải là hoàng thượng, nhưng là một Vương Gia, mỗi ngày vẫn có rất nhiều chuyện tình phải xử lý. Đặc biệt là Tịch Mân Sầm, trông coi lục quân, không để ý, sẽ tạo thành lương thảo quân doanh không đủ, lòng quân dao động.... Cho nên có rất nhiều công vụ, cũng phải đích thân Tịch Mân Sầm tự mình xử lý, ngay cả hoàng thượng căn bản cũng không giúp được gì.

Mạn Duẫn biết công việc của phụ vương cũng không dễ dàng, siết chặt cổ tay đau. Đem giấy Tuyên Thành lần nữa ném vào bình phong, ngồi trở lại bàn đọc sách, bắt đầu luyện chữ.

trên bàn sách, còn có một bản thư pháp do Tịch Mân Sầm tự tay viết. Mạn Duẫn dựa theo luyện viết, nhưng chữ viết Tịch Mân Sầm rất khó bắt chước, cái loại chữ viết đó Mang theo không nét phóng khoáng cùng khí phách không kềm chế được.

Từ chữ viết của một người, có thể nhìn ra tính tình của người đó. chữ viết Tịch Mân Sầm không nghi ngờ chút nào là cao ngạo siêu phàm, cho nên một bức chữ viết kia vô cùng mỹ quan, cho dù đặt ở hiện đại, cũng đạt tới cấp bật của đại sư. So sánh với chữ viết của mình, Mạn Duẫn cảm giác trời cao bất công.

https://thuviensach.vn

Toàn thân Phụ vương không tìm được một tia tỳ vết nào, người anh tuấn tiêu sái, lại có tiền. một thân tài hoa, trên có thể chinh phục Vạn Quân, dưới có thể giáo dục con cái.

một nam nhân hoàn mỹ như vậy, có ở trên trời, dưới đất không. Cố tình là phụ vương của mình.....

Mạn Duẫn mất hồn một hồi, Tịch Mân Sầm đã quan sát tới đây, nhẹ nhàng một vỗ cái vào trên đầu nàng.

"Duẫn nhi, nghĩ cái gì đến mất hồn thế?"

Chẳng biết lúc nào, Tịch Mân Sầm đã để tấu chương xuống, đến trước mặt của nàng.

"Mạn Duẫn cảm thấy phụ vương đẹp trai, nên mới ngẩn người." Nháy nháy mắt, Mạn Duẫn tận lực lấy lòng người nam nhân này.

Cuộc sống thường ngày của mình, tất cả đều là dựa vào hắn. Áo cơm cha mẹ, Tịch Mân Sầm hoàn toàn xứng đáng.

Lời này từ trong miệng người khác nói ra, tuyệt đối không hề tạo nổi cho Tịch Mân Sầm một tia vui mừng. Nhưng từ miệng của nha đầu này nói ra, cho dù là thật hay giả, Tịch Mân Sầm luôn có thể cảm thấy có một chút thỏa mãn.

Loại cảm giác này, chưa bao giờ xuất hiện qua ở trên người người khác.

Liếc nhìn thư pháp trên giấy Tuyên Thành không tiến bộ chút nào, Tịch Mân Sầm nhíu mày.

Về sau nơi dùng đến thư pháp rất nhiều, phương diện này của Mạn Duẫn không thể có chỗ thiếu hụt.

https://thuviensach.vn

"Hôm nay luyện đến đây thôi, tối nay cùng phụ vương vào cung tham gia dạ yến." Vươn tay nhấc thân mình nho nhỏ của Mạn Duẫn lên, để cho nàng ngồi ở trên cánh tay của mình.

Dạy đứa bé, muốn nàng đều có thể phát huy về mọi mặt. Tịch Mân Sầm không hy vọng người mình nhìn trúng, chỉ là một bình hoa chỉ có bề ngoài. Nếu không phải hiểu rõ thế cục đương triều, rất dễ dàng không có năng lực tự vệ. Cho nên mang Mạn Duẫn tham gia dạ yến lần này cũng rất cần thiết.

Huống chi nửa tháng qua, trong Hoàng Đô lời đồn đại về Mạn Duẫn đã bay múa đầy trời, nếu không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn hắn, bên ngoài vương phủ lúc nào cũng có người chầu chực, sao cam lòng rời khỏi?

"Dạ yến gì thế?" Mạn Duẫn không chút nào chuẩn bị, ngẩng đầu lên hỏi.

"Nam Trụ quốc có biến, có chuyện gì đi liền biết." Mặc dù nói như vậy, nhưng nhìn biểu tình của Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn tin tưởng hắn đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện.

Nam Trụ quốc có biến, chẳng lẽ là Nam Trụ vương băng hà?

Mạn Duẫn đầy bụng nghi ngờ, nhưng bởi vì Tịch Mân Sầm dọc theo đường đi ngậm miệng không nói, Mạn Duẫn cũng không tiện quá mức quan tâm vấn đề này.

Trước đại môn Vương phủ, đã có hai cỗ kiệu chờ sẵn, một lớn một nhỏ, Chu Phi, Chu Dương cũng hầu hạ ở hai bên trái phải.

không có để Mạn Duẫn xuống, Tịch Mân Sầm ôm đứa bé trực tiếp ngồi vào đại cỗ kiệu trước mặt.

Chu Phi nhìn nhìn, cuối cùng khoát tay áo, bảo kiệu phu đem kiệu nhỏ phía sau khiêng đi.

https://thuviensach.vn

một tiểu cô nương tám tuổi, đã có năng lực đi lại. Chu Phi rất là nghi hoặc, tại sao Vương Gia không thích người ngoài đến gần, phàm nhìn thấy Tiểu Quận Chúa, lại yêu thương ôm vào trong ngực?

Chẳng lẽ ôm đứa bé, rất thoải mái?

Chu Dương trợn mắt nhìn Chu Phi một cái, hừ mũi, "Ca, ngươi đừng suy nghĩ, bằng đầu gỗ của ngươi, cho dù suy nghĩ nát óc, cũng nghĩ không ra đâu."

Đả kích đúng lúc, Chu Dương lộ ra một tia hài lòng. So công phu, hắn không phải đối thủ của Chu Phi, nhưng nói thái độ quan sát lòng người, những thứ này tương đối là sở trường của Chu Dương.

"Máu mủ tình thâm, ta cuối cùng có thể từ trên người Vương Gia lấy được chứng minh." Dương dương hả hê giúp khép màn cỗ kiệu lại, Chu Dương tự cho là đúng.

"thật là máu mủ tình thâm sao? Vậy chúng ta tại sao vừa thấy mặt, liền đấu đá không nghỉ?" đi ở phía sau cỗ kiệu, Chu Phi nhỏ giọng nghi ngờ nói.

Phong Yến quốc là đại quốc mênh mông, hoàng cung nguy nga to lớn. Từng mặt đá đỏ tường cao, vòng lên từng ngọn cung điện. Bốn cánh cửa cung màu vàng kim, dài đến hơn 10m, mỗi một chỗ cũng lộ ra được sự huy hoàng.

Mạn Duẫn lặng lẽ vén màn cửa lên nhìn, vừa đúng lúc nhìn thấy Chu Phi thị vệ đưa ra Kim Bài về phía.

Theo Mạn Duẫn biết, phàm người nào muốn vào cung, phải xuống kiệu mà đi.

Mà Chu Phi sau khi đưa ra Kim Bài, cỗ kiệu lại đung đưa đi vào cửa cung.

https://thuviensach.vn

"Những thứ quy củ này, đối với bản vương vô dụng." Tịch Mân Sầm cầm một lọn tóc bên tai Mạn Duẫn lên, vuốt ve ở trong tay.

Rất mềm, rất trơn.

Dọc theo đường đi không có dừng lại, thẳng đến khi lên tới Lăng Tiêu điện tham gia vào buổi yến tiệc.

Mặt trời đã lặn, bầu trời giống như từ từ tản ra mực nước, một chút xíu trở thành hắc ám.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Con Gái Của Thái Úy

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

"Cửu vương gia đến!" Trước đại môn Cung điện, một thái giám mặc áo màu xanh lá cây hét lên

Giọng nói lanh lảnh, đặc biệt có lực xuyên thấu. trên đại điện, tất cả ánh mắt trong nháy mắt quét tới, tụ tập tại trên người Tịch Mân Sầm.

Cửu vương gia từ trước đến giờ yêu thích yên tĩnh, rất ít khi tham gia yến tiệc. Ở trong hoàng cung, trừ lâm triều, cũng rất ít nhìn thấy bóng dáng của hắn. hắn tối nay tham gia yến tiệc, hiển nhiên là ngoài dự đoán mọi người.

Đặc biệt là loại dạ yến này, rất nhiều thần tử mang theo khuê nữ tham gia, muốn nịnh bợ một vài quan to quyền quý. Có thể tùy ý thấy được một chút mỹ nhân, đối với hoàng thượng cùng các vương gia liếc mắt đưa tình, hiến ân cần.

Khi nhìn thấy bé trong ngực Cửu vương gia thì sắc mặt các vị đại thần khác nhau.

Ánh mắt của các quan văn, hận không thể đem Mạn Duẫn kéo qua, hảo hảo tham thảo bài thơ 《 Thu Phong dẫn 》một phen.

https://thuviensach.vn

Bài thơ này ngắn ngủn trong thời gian nửa tháng, đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ của Hoàng Đô.

Tiểu quận chúa Mạn Duẫn mang lên danh hiệu thần đồng, đồn thổi lên càng thêm kỳ diệu. Cái gì ba tuổi đã thuộc xong lục giáp, năm tuổi thuộc làu Tứ Thư Ngũ Kinh, tám tuổi ngâm thi tác đối.

Mấy ngày trước đây nghe được Chu Dương nói đến đây, thì Mạn Duẫn kinh ngạc không thôi, không thể không thừa nhận, thì ra là lời đồn đại thật có thể giết người trong vô hình.

Tại chỗ, nàng liền cười đến muốn nội thương. không vì cái gì khác, cũng bởi vì nàng lấy trộm một bài thơ của Lưu Vũ Tích, liền bị dân chúng đã nói thành thần đồng. Nếu nàng cũng học vị không đan thư kia, chép lại thi tiên thi thánh thi từ, có phải hay không nên nói khoác thành thiên thần hạ phàm?

không ưa thích bị người ta nhìn chăm chú, Mạn Duẫn dúi đầu vào khuỷu tay của Tịch Mân Sầm.

Chúng thần cũng phát hiện mình thất thố, rối rít thu hồi ánh mắt.

Vị trí thứ nhất bên dưới long ỷ, là chỗ ngồi cho Tịch Mân Sầm. Tịch Mân Sầm trực tiếp đi tới ngồi xuống, Chu Phi, Chu Dương thủ hộ ở phía sau.

Vừa ngồi xuống, lập tức có tiểu cung nữ tiến lên rót rượu.

Tịch Khánh Lân ngồi trên long tọa chấp chính, nhìn thấy Tịch Mân Sầm ngồi xuống. Mới an tâm đưa ánh mắt hướng tới Sứ giả Nam Trụ quốc tứ chi nằm rạp quỳ trong đại điện, nói: "Liễu Thượng khanh ngựa xe mệt nhọc đến Phong Yến quốc, không cần hành đại lễ. Mau mau nhập tọa thôi."

nói qua lời khách khí, Tịch Khánh Lân mang vẻ mặt ấm áp, một thân hoàng gia tôn quý khí lại mang thêm mấy phần gần gũi.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn cảm thấy người này rất quen mặt, nhớ lại từng tại Phong Nhã lâu gặp qua một lần. không nghĩ tới hắn thay long bào, thậm chí tràn đầy uy nghi. Tịch Khánh Lân cùng Tịch Mân Sầm có ba phần giống nhau, nhưng khí phách của hai người không hề giống chút nào.

Tịch Khánh Lân tao nhã lịch sự, ung dung hoa quý, trên dưới ba mươi tuổi, tráng niên chánh trực.

Cười một tiếng, nói một lời, đều khiến Mạn Duẫn cảm thấy có loại cảm giác tiếu lý tàng đao.

Cảm giác Sát thủ nhất định chính xác, đại thần ở trong triều xem ra, tất cả mọi thứ của Tịch Khánh Lân đều không theo kịp phụ vương, năm đó đi lên vị trí Đế Vương cũng chỉ là vận khí tốt mà thôi. Nhưng ở trong mắt Mạn Duẫn, thế nhưng hắn lại càng thích hợp làm hoàng đế hơn so với phụ vương.

Phụ vương là người tính tình lạnh lẽo, một nam nhân cường thế khí phách như vậy, cho dù một ngôi vị hoàng đế còn chưa đủ để trói buộc hắn.

Dạ yến mang đến bồ đào mỹ tửu, tản ra từng trận thơm ngát. Trong đại điện, một đám ca cơ tung bay nhảy múa, từng động tác thướt tha quyến rũ, có đại thần nhìn không chuyển mắt, có đại thần châu đầu ghé tai tựa hồ đang tâm tình.

Mặc dù mỹ nhân hấp dẫn người, nhưng trai đẹp càng thêm hấp dẫn người.

Khu vực chỗ nữ quyến, hơn phân nửa là tiểu thư nhà quan lại, như si ngốc nhìn chằm chằm Tịch Mân Sầm mắt không chớp.

Bề ngoài hấp dẫn của Tịch Mân Sầm, phàm là nữ nhân cũng rất khó chống đỡ.

https://thuviensach.vn

Đặc biệt là trong phủ của hắn lại không có phi tử, chỉ cần có thể gả vào vương phủ, vị trí Sầm vương phi liền được một cách dễ dàng. Như vậy một nam nhân hấp dẫn lại quyền thế như vậy, sao có thể không làm cho người điên cuồng.

Bắt được khe hở, có mấy nhóm tiểu thư tới đây mời rượu. Nhưng Tịch Mân Sầm chỉ lo gắp thức ăn cho đứa bé ở trong ngực, hoàn toàn không hề liếc mắt qua bất kỳ nữ nhân nào, làm cho nhóm mỹ nhân mất hứng mà về.

"Xem đi, nhóm thứ ba rồi, Cửu vương gia vẫn còn xa cách. Trừ Doãn Tỷ Tỷ xinh đẹp, có thể đánh động Cửu vương gia ra, ta thấy ai cũng không vào được trong mắt của Cửu vương gia." Phùng Mạn Mạn khoác ở bên cạnh một mỹ nhân, tiếng cười duyên không ngừng.

"Cửu vương gia uy vũ bất phàm, ta nơi nào xứng với?" Tựa hồ đang xấu hổ, Doãn Linh Chỉ bác bỏ nói, nhưng trên mặt lại hiện lên sự tự tin hơn người, đã sớm đem đám tiểu thư bên cạnh không coi ra gì.

"Người nào không biết thiên kim của Doãn Thái Úy, là mỹ nhân nổi danh nhất ở Hoàng Đô? Thuở nhỏ cùng Cửu vương gia lập thành hôn ước, mặc dù chậm chạp không có gả vào vương phủ, nhưng vị trí Sầm vương phi, tóm lại là của tỷ tỷ. Nếu ngay cả Doãn Tỷ Tỷ cũng không xứng với Cửu vương gia, thì trong thiên hạ sẽ không người có thể thích hợp nữa rồi." không hài lòng câu trả lời của Doãn Linh Chỉ, Phùng Mạn Mạn đôi tay chống nạnh, giận trừng Doãn Linh Chỉ, ánh mắt lại len lén hướng về Cửu vương gia bên kia nhìn sang.

một cái nhìn này là đỏ mặt tim đập.

Nàng đã sớm nghĩ tới, làm gì Doãn Linh Chỉ thủy chung bất động, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là kiềm chế xuân tâm đang cuồng loạn.

Cha nàng là Doãn Thái Úy dìu dắt đi lên chức Thị Lang, cho nên nàng phải nịnh bợ Doãn Linh Chi ở khắp nơi. Thứ mà Doãn Linh Chỉ thích, thì

https://thuviensach.vn

nàng không thể giành, chỉ có thể đứng xa nhìn, nếu không quan vị của phụ thân khó bảo toàn, toàn gia sẽ không sống yên ổn.

Tịch Mân Sầm là tình lang trong mộng của ngàn vạn thiếu nữ Phong Yến quốc, trải qua sự cổ động của Phùng Mạn Mạn, Doãn Linh Chỉ đứng lên.

"đi thôi, chúng ta cũng đến chào hỏi với Cửu vương gia, tránh cho phụ thân nói chúng ta không hiểu lễ nghĩa." Mặc dù là lấy cớ, Doãn Linh Chỉ lại nói rất đường hoàng, lại hết sức thỏa đáng.

Sợ Mạn Duẫn đói bụng, Tịch Mân Sầm cầm chiếc đũa không ngừng gắp thức ăn, lấp đầy cái miệng nhỏ nhắn.

Nhìn thấy từ phía đối diện có hai nữ nhân đi tới, Mạn Duẫn nhíu mày, ngay sau đó lại chậm rãi thả lỏng. Trước mặt một đống mỹ nhân, phụ vương một chút cũng cũng không để ý tới, lần này chỉ sợ cũng sẽ không khác, nhưng hoa đào của phụ vương thật là một đóa tiếp một đóa mở một đóa a.

Nữ nhân đang tiến đến, một đôi mị nhãn câu hồn, trên mặt ăn diện hết sức xinh đẹp, hợp với ánh mắt của nàng, có một loại quyến rũ không nói thành lời.

Tại trong mắt của nam nhân, chỉ có thể dùng từ báu vật để hình dung.

Bất luận khí chất, hay là khuôn mặt, nữ nhân này so với những nữ nhân trước kia mạnh hơn gấp mấy lần.

Trong lúc bất chợt, Mạn Duẫn thế nhưng lại có một cảm giác nguy hiểm.

"Chỉ Nhi thỉnh an Cửu vương gia." Doãn Linh Chỉ khẽ khom người, nói chuyện nũng nịu, đặc biệt chọc người trìu mến.

Loại nữ nhân này, có thể gợi lên ý muốn bảo hộ của nam nhân.

https://thuviensach.vn

Giống như không nghe thấy, Tịch Mân Sầm nắm tay của Mạn Duẫn, tiếp tục gắp thức ăn không hề dừng lại.

Doãn Linh Chỉ duy trì khuôn mặt mỉm cười, xuất hiện một tia thất vọng. Nhưng rốt cuộc là đại tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa, chỉ là chốc lát lại khôi phục bình thường.

"Đây là Tiểu Quận Chúa Mạn Duẫn phải không?" Thấy Tịch Mân Sầm không chút nào để ý không hỏi đến mình, Doãn Linh Chỉ không ngừng cố gắng đổi góc độ quyến rũ.

Doãn Linh Chỉ cũng không phải là một loại tiểu thư quan lại tầm thường, từ nhỏ liền theo phụ thân học không ít thứ. Tịch Mân Sầm không để ý tới nàng, nàng liền nói một đống lớn lời nói khoe Mạn Duẫn, muốn cho Tịch Mân Sầm chú ý tới mình.

Phong Nhã lâu là một chuyện đặc sắc đến bực nào, Tiểu Quận Chúa là thông minh cỡ nào. nói một hồi, Mạn Duẫn cũng cho là nữ nhân này lúc ấy cũng có mặt ở Phong Nhã Lâu.

Chỉ là nữ nhân này thật là có công tâm kế, cuối cùng ở bên tai Tịch Mân Sầm liến thoắng không ngừng, muốn không nhìn, cũng khó khăn!

"Bổn vương còn không biết con gái của Thái Úy nói nhiều như vậy!" Tịch Mân Sầm cúi đầu, đút Mạn Duẫn một muỗng canh.

Trong chén chậm rãi bay lên khí nóng, cùng khí lạnh quanh thân Tịch Mân Sầm, khác nhau xa lắc.

một câu nói, thành công khiến Doãn Linh Chỉ tạm thời khép miệng lại.

(Nhan: Cứng họng chưa??? Ha ha ha

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Tin Tức Quan Trọng

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Tựa hồ cảm thấy uất ức, Doãn Linh Chỉ mím chặt miệng. Tròng mắt yêu mị nặn ra vài giọt nước mắt, đôi tay do dự không biết để chỗ nào.

"Cửu vương gia, Chỉ Nhi là thật tâm cảm thấy Tiểu Quận Chúa thông minh." Nước mắt của nữ nhân, nói đến là đến.

Mới vừa rồi còn nhiệt tình phi phàm muốn đưa tới sự chú ý, lúc này lại giả bộ đáng thương.

Những chiêu số này, Doãn Linh Chỉ vận dụng được rất nhuần nhuyễn. Nhưng tuy vậy, cũng không gạt được Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn là ai? Kiếp trước nhiệm vụ giết người thì thỉnh thoảng phải dùng đến mỹ nhân kế. Những kỹ thuật như thế này, nàng có thể rõ ràng hơn ai hết.

Phùng Mạn Mạn đứng ở sau lưng Doãn Linh Chỉ thấy nàng vừa khóc, lập tức vỗ đầu vai của nàng, không ngừng an ủi.

Hai người song kiếm hợp bích, phối hợp nuần nhuyễn không chê vào đâu được. Nếu người ngoài nhìn vào, còn tưởng rằng là phụ vương khi dễ nàng ta.

https://thuviensach.vn

Buông chén đũa xuống, trong mắt của Tịch Mân Sầm không có nâng lên một tia đồng tình, khí lạnh ngược lại càng ngày càng nặng. Ngón tay đặt tại trên đùi Mạn Duẫn vỗ vỗ mấy cái, nhìn như vô cùng nhàn nhã.

Mạn Duẫn cảm thấy bắp đùi ngứa một chút, bắt được bàn tay của Tịch Mân Sầm. Khẽ trợn mắt, "Phụ vương, nhột."

"Nữ nhi của Bổn vương thông minh, không cần người khác nhắc nhở, trong lòng Bổn vương rất rõ ràng." Dời tay đi, đặt ở trên đầu Mạn Duẫn, xoa nhẹ mấy cái.

Tịch Mân Sầm từ trước đến giờ là người không hề nói đến chữ tình nghĩa, tất cả mọi người đều biết. Nhưng Doãn Linh Chỉ không nghĩ tới, hắn lại đối với nữ nhân cũng không nhấc nổi nhiệt tình. thì ngược lại đứa bé trong ngực hắn hưởng thụ hết tất cả dịu dàng.

Nàng là vương phi chưa qua cửa của hắn! Thế nhưng cũng không thu hút được sự chú ý của hắn. Len lén liếc nhìn những thiên kim chung quanh vừa bị sập cửa vào mặt, trong lòng các nàng nói không chừng còn chờ nhìn mình bị chê cười.

Càng như vậy, Doãn Linh Chỉ càng không thể để cho họ nhìn mình bị bêu xấu.

Ít nhất, nàng muốn chứng minh..... Nàng đối với Cửu vương gia, là bất đồng! Các nàng là loại thiên kim không thể so sánh với nàng.

"Đẩy ta." Doãn Linh Chỉ nhỏ giọng hướng về phía bên cạnh Phùng Mạn Mạn nói.

Mắt Phùng Mạn Mạn đột nhiên trợn to, mới hiểu được ý của Doãn Linh Chỉ tứ. Vịn Doãn Linh Chỉ, hai người tựa hồ muốn đi, mới vừa đi mấy bước, Phùng Mạn Mạn chợt lảo đảo một cái, đem Doãn Linh Chỉ đẩy đi ra, phương hướng nhắm ngay lồng ngực Cửu vương gia.

https://thuviensach.vn

"thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không phải cố ý. Cửu vương gia, Doãn tiểu thư thứ tội." Phùng Mạn Mạn không ngừng nói xin lỗi, hai đầu gối quỳ xuống, dáng vẻ hết sức áy náy, cúi đầu không dám nâng lên, trong lòng vô cùng sợ Cửu vương gia một khi không vui, trị tội nàng ta.

Doãn Linh Chỉ lại bị đẩy ra ngoài, nhìn Tịch Mân Sầm càng ngày càng gần, nâng lên vẻ tươi cười.

Nhưng đang ở trong lúc nàng vui mừng, trong nháy mắt mắt, Tịch Mân Sầm nheo lại, hướng Chu Phi nhìn một cái. Chu Phi lập tức đưa tay, đem Doãn Linh Chỉ tiếp được, nắm ở giữa hai cánh tay.

"Doãn tiểu thư, không sao chứ?"Ánh mắt khô khan, nhìn thấy cô gái trong ngực thì mang theo chán ghét.

thật là nữ nhân không biết chết sống, chỉ như vậy liền muốn mê hoặc Vương Gia?

Đẩy nữ nhân trong ngực một cái, Chu Phi hỏi lần nữa: "Doãn tiểu thư không sao chứ?"

Môi của Doãn Linh Chỉ cũng sắp bị cắn nát, hận thù từ trong ngực Chu Phi tránh ra. Trợn mắt nhìn Chu Phi một cái, giữa chừng xuất hiện Trình Giảo Kim! Làm hư chuyện tốt của nàng ta.

"không có, không có —— chuyện gì." Sắc mặt Doãn Linh Chỉ không tốt. Nhìn thấy chuyện tốt đang lượn vòng quanh trước mắt, lại bị phá hư, sắc mặt có thể tốt sao.

Chu Phi đứng trở về sau lưng chỗ ngồi của Tịch Mân Sầm, mới vừa đứng ngay ngắn. Cùi chỏ của Chu Dương đụng một cái hắn, "Ca, số đào hoa không tệ."

https://thuviensach.vn

Chu Phi cắn răng, nặn ra một câu nói: "Loại số đào hoa này, không bằng tặng cho ngươi!"

Nữ nhân tâm kế đa đoan quá hiểu, nam nhân đụng phải sẽ gặp nạn. hắn cũng không có thời gian rỗi rãnh, vui đùa cùng với Doãn Linh Chỉ. Nếu không phải là ánh mắt ra lệnh của Vương Gia, đánh chết hắn cũng không muốn đi đón Doãn Linh Chỉ.

Chỉ là nữ nhân này thật ác độc, Tiểu Quận Chúa vẫn còn ở trong ngực Vương Gia. Nếu nàng ta thật sự ngã vào trong ngực của Vương Gia, Tiểu Quận Chúa còn không bị nàng ta ép thành thịt vụn sao?

Tịch Mân Sầm âm trầm nhìn về phía Doãn Linh Chỉ, lạnh lùng khẽ hừ một tiếng.

một tiếng hừ này, khiến trong lòng mọi người cũng rùng mình một cái, đoán không ra trong lòng nam nhân này suy nghĩ cái gì

Động tĩnh bên này, đã đưa đến sự chú ý của văn võ bá quan.

Tịch Khánh Lân ở vị trí cao, càng thấy rất rõ ràng.

"Hoàng đệ, Doãn thiên kim cùng các ngươi làm gì thế? Dạ yến nhiều người, không phải không cẩn thận té chứ." Tịch Khánh Lân cười như không cười.

"Chỉ Nhi, con cùng Cửu vương gia đang bàn gì thế!" Doãn Thái Úy bưng một ly rượu, đi tới. Muốn giúp nữ nhi hoà giải.

"Cửu vương gia, ngài không sao chứ? Đều do Chỉ Nhi còn nhỏ, không hiểu chuyện, mong ngài đừng để tâm." nói thì nói như thế, Doãn Thái Úy lại hận nữ nhi càng thêm không hiểu chuyện chút, chỉ cần có thể bắt được tâm Cửu vương gia, giá trị con người của bọn hắn không phải được nâng cao hơn một chút, hơn nữa vị trí trong triều càng thêm vững vàng.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm không lên tiếng, Doãn Thái Úy cho là hắn tức giận, chịu nhận lỗi nói: "Cửu vương gia, khi tiên hoàng còn tại thế, đã từng chỉ hôn cho ngài cùng Chỉ Nhi. Ngài hãy tha thứ Chỉ Nhi một lần đi, còn có Mạn Mạn cũng thế, sao lại không cẩn thận như vậy. Còn không mau nói xin lỗi Vương Gia!”

Doãn Thái Úy đem hai người đều mắng một lần, nhìn thì giống như đang bồi tội với Tịch Mân Sầm, kì thực là đang che chở Doãn Linh Chỉ cùng Phùng Mạn Mạn. Càng thêm đang nhắc nhở mọi người, Doãn Linh Chỉ chính là vương phi chưa vào cửa của Cửu vương gia, đặc biệt là những thứ nữ nhân lòng dạ xấu xa kia.

Doãn Linh Chỉ phụ họa phụ thân, không ngừng nói xin lỗi.

Tiên hoàng chỉ hôn? Mạn Duẫn nhìn Tịch Mân Sầm một cái, phụ vương chưa bao giờ nói qua chuyện này.

Hơn nữa, nàng không thích nữ nhân này! Nếu nàng ta thành mẹ kế của mình, mình còn có ngày sống tốt sao?

Tịch Mân Sầm ghét nhất người khác nói chuyện này, nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của bé trong ngực, mới khẽ chuyển biến tốt. Thỉnh thoảng dùng chuyện này kích thích bé của hắn, tựa hồ cũng không tồi.

Duẫn nhi cũng để ý hắn..... Tịch Mân Sầm biết.

Tịch Khánh Lân biết hoàng đệ tức giận, lại không thể dọn dẹp. Nhưng bây giờ Sứ giả của Nam Trụ quốc vẫn còn ở đây, không nên để nước khác chế giễu.

Ha ha cười hai tiếng, "không phải chỉ va chạm nhẹ thôi sao, Doãn thiên kim cũng không phải là cố ý, lại nói không có đụng vào hoàng đệ. Cần gì nghiêm túc như vậy? Hoàng đệ cũng đâu phải người dễ giận như thế, các

https://thuviensach.vn

khanh trở về ngồi đi. Tối nay vì chiêu đãi Liễu Thượng khanh, không phải để cho các ngươi nói xin lỗi đến, nói xin lỗi đi."

Câu nói sau cùng, lộ ra vẻ uy nghi, khiến trong đại điện ồn ào trong nháy mắt trở nên bình thường.

Nếu không phải là sứ giả của Nam Trụ quốc, Tịch Mân Sầm sẽ không tham gia loại dạ yến này. Nhìn Tịch Khánh Lân muốn nói thẳng vào chính đề, Tịch Mân Sầm phối hợp nói: "Bổn vương không hề tức giận."

hắn vốn cũng không thích không khí của dạ yến, tốt nhất mau chóng kết thúc, xong trở về ngủ cùng nữ nhi bảo bối.

Chỉ là..... Nữ nhân này, hắn nhớ kỹ. Lại vuốt vuốt sợi tóc của Mạn Duẫn, muốn thương tổn Duẫn nhi, chuyện không phải dễ dàng như vậy.

Vị trí Vương phi, cũng không phải là dễ dàng như vậy là có thể leo lên!

"Tiểu thần cám ơn Phong Yến Hoàng khoản đãi, lần này tới quý quốc, là vì đến báo cho Phong Yến Hoàng một tin. Hoàng thượng của chúng tôi..... Hoàng thượng....." Liễu Sĩ Vi ngồi ở phía dưới, xa xa nhìn về phía Tịch Khánh Lân, giữa hai lông mày tựa hồ mang theo tia bi thương.

"Hoàng thượng nước chúng tôi..... Băng hà rồi." Liễu Sĩ Vi cúi đầu, vén tay áo lên xoa xoa nước mắt.

Tin quan trọng này vừa ra khỏi miệng, trên đại điện lại trở nên xôn xao

. Nam Trụ Vương chết..... Có nghĩa gì? Đương nhiên lại có một người sẽ đi lên ngôi vị hoàng đế!

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Bỗng Dưng Bị Điên

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Ánh mắt Phùng Mạn Mạn căng thẳng, hoàng thượng không phải là muốn phái phụ thân đi chứ?

Nhìn ra Phùng Thị Lang rất là không muốn, Tịch Khánh Lân thở dài, lại không có ý định bỏ qua cho hắn.

"Phùng Thị Lang, khanh có nguyện đến Nam Trụ quốc một chuyến không?"

Phùng Thu Minh dám nói không sao? Nhắm mắt, nói: "Vì quốc gia dốc sức, vi thần nguyện ý."

Nhưng mặt hắn bầm đen, không nhìn ra bộ dạng nguyện ý.

Mạn Duẫn không muốn bỏ qua cho cơ hội lần này, kéo kéo tay áo Tịch Mân Sầm.

"Phụ vương, bảo bối muốn đi Nam Trụ quốc." Tân hoàng lên ngôi, Mạn Duẫn chưa nhìn thấy qua. Loại thánh điển này, có lẽ rất là long trọng, có thể thấy biết một cái không tồi. Hơn nữa mẫu thân nói không chừng cùng hoàng tộc Nam Trụ có mối quan hệ sâu xa, nàng càng muốn đi một chuyến.

https://thuviensach.vn

"Tại sao?" Đơn giản hỏi, Tịch Mân Sầm cúi đầu nhìn nàng.

"Phụ vương, người biết thân phận mẫu phi không?"

Nghi hoặc nhìn Mạn Duẫn, trong đầu Tịch Mân Sầm hiện lên một cô gái áo xanh tuyệt mỹ. Như có như không và lại chân thật, rất đẹp, đưa đến nam nhân thiên hạ cũng hận không được bế nàng trong ngực.

Tịch Mân Sầm cũng không muốn nói cho Mạn Duẫn về chuyện của nữ nhân kia, hiện tại nói cho nàng biết, hơi quá sớm. Nhưng nếu không nói cho nàng biết, cũng không được.

Nếu là như vậy, chẳng bằng ——"Bảo bối muốn biết, liền tự mình điều tra. Vào lúc cần thiết, phụ vương có thể giúp."

Ý tứ rất rõ ràng, hắn sẽ không trực tiếp nói cho nàng biết.

Mạn Duẫn khẽ cau mày, quan sát Tịch Mân Sầm. Biết rất rõ ràng, vì sao không muốn nói?

Nhưng Mạn Duẫn từ trước đến giờ không cầu người, cá tính không chịu thua, để cho nàng xị mặt không thèm cầu xin Tịch Mân Sầm nói cho nàng biết tất cả.

"Bảo bối muốn đi Nam Trụ quốc." Mạn Duẫn nhìn Phùng Thu Minh trên đại điện.

"Muốn đi?" Khẽ nhíu mày, Tịch Mân Sầm đùa giỡn gõ bàn một cái, "Có thể, nhưng cơ hội phải tự mình tranh thủ." Giương mắt nhìn về phía Phùng Thu Minh, hắn cũng muốn xem thử thủ đoạn của nữ nhi mình ra sao.

đi Nam Trụ quốc một mình, cũng không an toàn. Tịch Mân Sầm không đồng ý Mạn Duẫn đi, nhưng cũng sẽ không ngăn cản. Chỉ cần nàng có biện pháp tranh thủ cơ hội, mình bồi nữ nhi đi một lần, lại có cái gì không thể?

https://thuviensach.vn

"Người đã nói..... sẽ cho nữ nhi trợ giúp thích hợp." Sợ Tịch Mân Sầm đổi ý, Mạn Duẫn gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

“Ừ!"

"Vậy thì tốt, Chu Phi đi theo ta một chuyến." Từ trên đùi Tịch Mân Sầm trượt xuống, hướng về phía Chu Phi vẫy vẫy tay, đi về góc hẻo lánh phía đại điện

Cách xa đám oanh ca yến vũ, trong bóng tối, Mạn Duẫn khiến bảo Chu Phi nghiêng người xuống, ghé vào bên lỗ tai hắn nói mấy câu.

Sau khi Chu Phi nghe rõ, gật đầu một cái, "Thuộc hạ đi làm ngay."

Phùng Thu Minh không phải là loại quan tốt, Mạn Duẫn cũng không cần cần thiết hạ thủ lưu tình. Chỉ cần có thể đạt tới mục đích, Mạn Duẫn mới bất kể sống chết của hắn.

Trở lại bên cạnh phụ vương một lần nữa, Mạn Duẫn tự giác ngồi xuống bắp đùi của hắn.

"Chờ xem kịch vui." Tựa vào trong ngực phụ vương.

"Nữ nhi có tự tin đến như vậysao?"

"Phụ vương muốn một nữ nhi mềm yếu tự ti sao?" Mạn Duẫn hỏi ngược lại.

Xác thực, nếu Mạn Duẫn thật sự mềm yếu tự ti, cũng không thể hấp dẫn hắn. Ngắt gò má của Mạn Duẫn, khẽ thở dài một cái, "Sao không thể đáng yêu một chút vậy? Bé con đáng giận…."

Chỉ cần bé con chịu làm nũng, yêu cầu gì mà hắn không đồng ý? Chỉ cần một câu nói của hắn, lần đi Nam Trụ quốc này, còn không phải là bắt vào tay.

https://thuviensach.vn

trên đại điện, rất nhiều đại thần cầm ly rượu, hướng Phùng Thu Minh mời rượu, chúc hắn đi đường bình an.

một vài nụ cười, nhìn rất là châm chọc. Cái này nếu là chuyện tốt, mới vừa rồi tại sao không có người xung phong nhận lãnh chứ?

Trong lòng nghĩ như vậy, Phùng Thu Minh lại nhất nhất đáp lại, cùng các đại thần chu toàn.

một ly lại một ly rượu xuống bụng, càng ngày càng cảm thấy choáng váng. Trong dạ dày sôi trào, từng trận khó chịu được khó có thể áp chế.

Rất nhanh, tứ chi của Phùng Thu Minh bắt đầu co quắp, miệng sùi bọt mép, cúi người ngã xuống.

"A!" Thét lên một tiếng, ở trên đại điện đặc biệt vang dội.

"Phùng Thị Lang, Phùng Thị Lang!" một đại thần khom thân thể xuống, đẩy Phùng Thu Minh mấy cái.

"Có phải bị kinh phong hay không a! Giữ chặt cằm hắn, đừng để cho hắn đem đầu lưỡi cắn đứt. Truyền thái y, truyền thái y." trên điện hoản loạn, một hồi lại có người bên cạnh ra tiếng.

Thái giám cung nữ vội ra vội vào, có người đè lại tứ chi của Phùng Thị Lang, không để cho hắn lộn xộn. Có người không ngừng chạy đi mời thái y.

Tịch Khánh Lân cũng từ trên đài cao đi xuống, không có nghe thấy Phùng Thị Lang này có bệnh? Sao cố tình vào lúc này lại phát kinh phong?

Bên này vừa loạn, Chu Phi lại từ chỗ tối đi tới sau lưng Tịch Mân Sầm.

Tịch Khánh Lân vừa lúc nhìn thấy một màn này, Chu Phi mới vừa đi đâu vậy? Chuyện này, chẳng lẽ có liên quan đến hoàng đệ?

https://thuviensach.vn

"Tiểu Quận Chúa, làm xong rồi." Chu Phi ôm kiếm, hướng Mạn Duẫn khẽ gật đầu.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Đi Sứ Nam Trụ

Mọi người đều vây quanh Phùng Thu Minh.

Các đại tần sắc mặt nhìn đều không tốt, không biết là bởi vi lo lắng Phùng Thu Minh phát bệnh, hay bởi vì Phùng Thu Minh đột nhiên bị kinh phong mà hoàng thượng phải lần nữa chọn một người đi Nam Trụ quốc.

Lòng người vốn ích kỉ, có thể có mấy người thật tâm vì quốc gia?

Mấy vị thái y râu bạc xách theo hòm thuốc, vội vã chui vào đám người, giúp Phùng Thu Minh bắt mạch.

Tần thái y chau mày, khổ sở lắc đầu một cái nói: “ Hoàng Thượng, Phùng thị lang bệnh, phải dưỡng bệnh mấy ngày, không nên lặn lội đường xa.”

Chuyện này làm sao lại trùng hợp như thế ? Cố tình ngay lúc này mà phát bệnh!

Tịch Khánh Lân không biến sắc, mắt nhìn Tịch Mân Sầm một cái. Gương mặt vẫn là băng sương như cũ, đối với mọi chuyện trên đại điện đều không để ý đến, Hoàng đế có chủ ý gì ?

“ Đã như vậy, mấy vị thái y phải hảo hảo chữa trị cho Phùng thị lang. Trẫm sẽ sai một vị quan khác đi sứ, đưa Phùng thị lang trở về phủ “. Tịch Khánh Lân khoát khoát tay, khiến mấy thị vệ nâng Phùng Thu Minh lên rời khỏi đại điện.

https://thuviensach.vn

Trải qua chuyện vừa rồi, trên đại điện lại rầu rĩ, ai cũng không dám mở miệng. Bởi sợ làm cho hoàng thượng chú ý đem mình phái đi Nam Trụ quốc.

Đó là một loại độc dược, cũng không trí mạng, chỉ làm người khác co quắp một ngày. Đây là Mạn Duẫn ở trong hốc tối thư phòng phát hiện được, lực lượng của mình còn không đủ mạnh chống lại cao thủ, liền không có năng lực tự vệ, cho nên nàng liền đem thuốc bỏ vào trong vạt áo dung làm phòng thân. Nhưng không nghĩ đến, nay có thể thử công dụng của thuốc.

“ Có đại thần nào tự nguyện đi sứ Nam Trụ quốc không ? “ Tịch Khánh Lân lần nữa ngồi trở lại long tọa, mắt nhìn xuống chúng thần.

Tịch Khánh Lân nghĩ tới nghĩ lui, chỉ muốn ra một lý do, đó chính là hoàng đệ muốn tự đi sứ Nam Trụ quốc.

Ca múa trong lúc Phùng Thu Minh phát kinh phong đã dừng lại , lúc này trên đại điện một mảnh yên tĩnh.

Có mấy vị đại thần đứng ra, nhưng là cũng đã tuổi qua 60, ngay cả đi bộ cũng run lên , làm sao có thể đi sứ nên đã bị Tich Khánh Lân cự tuyệt.

Chậm chạp không ai đứng ra, Tịch Khánh Lân tức giận đến mức muốn vỗ bàn. Mà Tịch Mân Sầm còn tỏ ra sự việc không lien quan đến mình, hắn hoài nghi mình đã đoán sai ! Không phải hoàng đệ muốn tự đi sứ Nam Trụ quốc, ban nãy Chu phi hạ độc là có ý gì !

“ Mạn Duẫn muốn đi “ Giọng nói thanh thúy ngây thơ vang lên ở trên đại điện.

“Mạn Duẫn quận chúa không phải nói đùa sao ? “ Doãn thái úy là người đầu tiên lên tiếng hoài nghi, những đại thần khác cũng nhìn về phía Mạn Duẫn lộ ra vẻ không tin.

https://thuviensach.vn

Một đứa bé tám tuổi, hiểu được cái gì gọi là đi sứ? Nam Trụ quốc ngay cả bọn hắn cũng không dám đi. Một đứa bé thế nhưng chủ động đưa ra đề xuất.

Phải biết nơi đó là Nam Trụ quốc, không khác gì Long đàm hổ nguyệt.

Mạn Duẫn không khẩn trương chút nào từ Tịch Mân Sầm trong ngực lộ ra cái đầu nhỏ.

“Hoàng thúc không phải hỏi người nào tự nguyện đi sứ Nam Trụ sao ? Mạn Duẫn muốn đi “ Chớp chớp đôi mắt to, một bộ bày ra ngây thơ khả ái, thật đáng yêu.

Giống như chỉ cần Tịch Khánh Lân cự tuyệt, sẽ tổn thương linh hồn nhỏ bé của nàng. Tịch Khánh Lân cũng thật thích đứa cháu gái nhỏ này, nhức đầu nhìn Mạn Duẫn, lòng thầm nói cháu gái nhỏ xem náo nhiệt gì chứ. Nhìn lên Tịch Mân Sầm thế nhưng không có phản đối ! Hắn càng them nhức đầu.

“ Cháu gái nhỏ, lần này đi sứ Nam Trụ quốc không phải chơi nếu cháu muốn đi chơi, hôm nào hoàng thúc sai Lý công công dẫn cháu tham quan trong hoàng cung vui đùa một chút” Tịch Khánh Lân thân thiết dịu dàng nói, muốn khuyên nhủ nàng.

“Mạn Duẫn biết, là đến đó để dự lễ khánh điển tân hoàng lên ngôi. Mạn Duẫn muốn đi, phụ vương cũng sẽ đi nha.” Đôi mắt to không ngừng chơm chớp trong suốt mê người, không nhìn ra chút dấu hiệu nói láo nào.

Tịch Mân Sầm nhìn nữ nhi giả trang khờ dại trong ngực, cong môi tươi cười. Không muốn cầu xin hắn, lại sử dụng danh nghĩa của hắn mà tính toán hắn. Thật là một con quỷ linh tinh. Chỉ là…kỹ thuật diễn rất tốt.

Mặc dù bị nàng tính kế lần thứ nhất nhưng có thể nhìn thấy nàng biểu lộ như vậy, tính ra cũng không uổng phí.

https://thuviensach.vn

Trọng điểm lại là câu nói sau cùng của Mạn Duẫn…. Phụ vương cũng sẽ đi! Nếu Cửu vương gia tự mình đi sứ, còn ai dám phản đối ?

Các đại thần vỗ tay trầm trồ khen ngợi, cuối cùng không cần lo lắng đề phòng nữa rồi.

Nhiều đại thần muốn tới đây mời rượu thuậniện làm quen, nhìn vẻ mặt không chút biểu tình của Tịch Mân Sầm thì tự giác lui trở về.

“ Duẫn nhi, phụ vương khi nào nói qua muốn cùng đi Nam Trụ quốc ? “ Nhìn bốn phía không ai đến gần, Tịch Mân Sầm cúi đầu ở Mạn Duẫn bên tai nói. Mạn Duẫn cởi ra vẻ mặt ngây thơ tinh khiết mới vừa rồi, không dám trực tiếp nhìn thẳng vào ánh mắt phụ vương.

“Phụ vương nói, cơ hội phải tự mình tranh thủ. Nếu Duẫn nhi không nói như vậy, bọn họ sẽ để Duẫn nhi đi sao ? “

Đáp án tuyệt đối sẽ không. Lời nói của một đứa trẻ tám tuổi, người nào sẽ cho là thật? Chỉ có giả mượn danh nghĩa của Tịch Mân Sầm nàng mới có thể đi sứ Nam Trụ Quốc.

“ Phụ vương là đang tức giận ? “ Khẽ giật giật vạt áo của Tịch Mân Sầm, tuy trên mặt Mạn Duẫn thật bình tĩnh nhưng trong lòng lại có mấy phần lo lắng.

Phụ vương là người nàng để ý nhất, nàng không muốn chọc giận hắn !

Tịch Mân Sầm lắc đầu một cái, vuốt ve từng sợi tóc của Mạn Duẫn, “ Phụ vương không có tức giận “

Dạ yến tiếp tục tiến hành một canh giờ, đêm đó khi ngoài trời tối đen đến không thấy được năm ngón tay thì Tịch Khánh Lân mới để cho các đại thần tan họp trở về.

https://thuviensach.vn

Thời gian đi Nam Trụ quốc, định tại hai ngày sau đó.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Nướng Khoai

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Rỗi rãnh nhàm chán, đột nhiên trên đường phảng phất hương vị của khoai nướng. Nàng ở hiện đại sơn trân hải vị gì mà chưa từng ăn? Lại chỉ thích cái loại vị ngọt đạm đạm đó.

Tựa như giữa nàng và phụ vương, cái loại tình cảm nhàn nhạt lại nồng nàn. rõ ràng không phải là mỹ vị, lại hết sức hấp dẫn người.

(Nhan: tình cảm của Sầm ca ca dành cho tỷ chỉ giống củ khoai nướng thôi sao??? T^T phỉ báng qua nha~)

Bắt được một tiểu nha hoàn, hỏi nàng phòng bếp ở nơi nào. Mạn Duẫn lắc chân nhỏ đi tìm khoai lang.

Chu Dương từ trong nhà kho lấy ra một bọc lá trà Long Tỉnh, bỏ vào trong rương. Lại phát hiện Mạn Duẫn lúc nãy còn đang ngồi yên ở một bên, chẳng biết lúc nào thì đã biến mất tung ảnh.

không có quên Vương Gia phân phó, lúc Vương Gia không có ở đây, bất cứ lúc nào cũng phải theo sát Tiểu Quận Chúa. Chu Dương vỗ vỗ bụi bậm trên tay "Ca, ngươi dọn dẹp trước, ta tìm Tiểu Quận Chúa."

https://thuviensach.vn

Chu Phi gật đầu một cái, không nói nhiều, lại vùi đầu thu xếp đồ đạc. Thứ mà Vương gia sử dụng, Gia gì đó, phải trải qua tay của bọn hắn, nếu không xảy ra chuyện không may, không ai có thể gánh nổi trách nhiệm.

Trước thư phòng, dấy lên từng đợt khói trắng.

Chu Dương hỏi người làm, mới biết Tiểu Quận Chúa đi đến thư phòng. Nhìn thấy khói trắng, trong lòng cả kinh.....

Chẳng lẽ thư phòng bốc cháy? một phòng đó tất cả đều là những bộ sách mà Vương Gia trân quý nhất! Đặc biệt là tranh chữ treo trên tường thành một hàng, có thể nói là bảo bối của Vương Gia nha

Nghĩ tới đây, Chu Dương nắm được một tốp hộ vệ đang đi trên đường, cấp bách rống: "Nhanh lên, còn không mau đi múc nước, cứu hỏa a!"

Hi vọng Tiểu Quận Chúa không có việc gì! Nếu không hắn không gánh nổi hậu quả!

Mấy hộ vệ sửng sốt một chút, sau đó gật đầu, lúc gần đi vẫn còn nghi ngờ cứu hỏa chỗ nào? Nhưng Chu Dương là hộ vệ trưởng, cấp trên của bọn hắn, cho nên lập tức nhắc tới thùng gỗ, múc nước đi.

Vận khinh công, Chu Dương rất nhanh đã đến trước thư phòng.

Thư phòng vẫn còn rất tốt, không có một chút dấu vết bị cháy. Mà trước cửa thư phòng, có một đống giấy đã bị đốt trọi. Gió thổi mở một chút giấy vụn, còn có thể nhìn thấy phía dưới chôn lấy những thứ gì.

Trong lòng cảm thán, may mà thư phòng không có việc gì. Nếu không Vương Gia trách tội xuống.....

Mới vừa cảm thấy may mắn được một giây, Chu Dương nhìn thấy Mạn Duẫn tiện tay cầm một quyển thư họa từ trên đất lên... Ném... Vào..... Đống

https://thuviensach.vn

lửa!

Có chuyện rồi! Chuyện lớn đó!

Lúc nhìn bên tay không còn thứ gì có thể ném vào đống lửa rồi. Mạn Duẫn đứng dậy đi vào thư phòng, chờ lúc đi ra, đôi tay ôm một đống lớn thư họa.

Sau đó..... Chu Dương ở trong gió hóa đá, trơ mắt nhìn Tiểu Quận Chúa không có một tia đau lòng, trực tiếp lại ném một quyển rồi lại một quyển vào đống lửa.

"Tiểu..... Tiểu Quận..... Chúa." Chu Dương lắp bắp, những thứ tranh chữ kia sẽ không phải là mấy bức treo trên tường chứ?

Mạn Duẫn không rõ chân tướng ngẩng đầu, "Chuyện gì?"

"Ngài..... đang làm gì thế?" Cân nhắc dùng từ, Chu Dương không xác định hỏi.

Dường như ghét bỏ Chu Dương hỏi loại vấn đề cấp thấp này, Mạn Duẫn lại cúi đầu, thuận tiện ném một bức tranh chữ vào đống lửa, "Nướng khoai."

Chu Dương đến gần nhìn, bức tranh chữ bị vô tình ném vào đống lửa, phía trên cứng cáp viết hai chữ 《Đăng cao》.

Sợ Mạn Duẫn lại ném tiếp mấy bức nữa, Chu Dương ôm những bức họa còn lại trên đất vào trong lòng.

"Tiểu Quận Chúa, những thứ này đều là những thứ Vương Gia yêu thích. Cẩn thận Vương Gia sẽ trừng phạt người."

Chu Dương xem ra càng thêm sợ hơn cả Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

"Ta chỉ tìm được những thứ này là đồ dễ cháy thôi." Ngồi xổm xuống, Mạn Duẫn nói.

thì ra Tiểu Quận Chúa là xem những thứ này như củi đốt. Rốt cuộc nàng có hiểu giá trị của những bức họa này hay không! Ngay cả một kẻ võ tướng như hắn, cũng biết đây là báu vật vô giá, mà ở trong mắt Tiểu Quận Chúa chỉ là mớ củi khô!

Rốt cuộc không dám nói lời nói nặng, bởi vì trình độ Tiểu Quận Chúa được cưng chiều, đã vượt qua phạm vi Chu Dương có thể tưởng tượng.

Nhìn thấy mấy hộ vệ xách theo thùng nước tới, Chu Dương lập tức nói, "Vứt bỏ thùng nước, trông chừng Tiểu Quận Chúa, ta đi tìm Vương Gia."

nói xong, giống như cơn gió chạy đi.

Mạn Duẫn không giải thích được nhìn về phía Chu Dương chạy đi, tốc độ nhanh đến mức cuốn lên vài chiếc lá rụng trên đất.

không phải là chỉ là những câu thơ mà Khổng Đan trộm mới có sao? Đáng giá khẩn trương như vậy? Lại đem thêm một bức họa, ném một cái, biến thành tro bụi.

"Vương Gia, Tiểu Quận Chúa, Tiểu Quận Chúa nàng....." Chạy vội tới đại sảnh, lời Chu Dương nói đứt quãng, muốn nói lại thôi, giống như là không biết nên làm sao để mở miệng.

Ánh sáng lạnh hiện ra trong mắt của Tịch Mân Sầm, "nói."

"Tiểu Quận Chúa muốn ăn khoai nướng, lấy một đống danh họa thư pháp trong thư phòng của ngài, đang đốt trước cửa Tiểu Lâu..." Chu Dương run rẩy dập đầu, vừa lo lắng thay Tiểu Quận Chúa, vừa lại đau lòng cho mấy bức tranh chữ trong thư phòng.

https://thuviensach.vn

"Vậy sao?....." Tịch Mân Sầm kéo dài giọng nói, trong thanh âm lạnh lùng băng hàn, làm cho Chu Dương rùng mình một cái."Ngươi đi nói cho Quận chúa, nàng đốt một bộ tranh chữ, liền tự tay viết một bộ, treo lên lại trong thư phòng Bổn vương!"

không có thịnh nộ, không có tức giận, Vương Gia tỉnh táo ngoài dự đoán, khóe miệng tựa hồ còn chứa đựng một tia gian trá.

Chu Dương giựt giựt khóe mắt, Vương Gia ngài thật cao minh! Vì ép Quận chúa đọc sách tập viết, thế nhưng không tiếc bệnh thiếu máu! Những thứ danh họa kia, mỗi một bộ không phải giá trị liên thành sao, ngài mỗi lần trước khi ngủ, cũng sẽ nhìn thêm mấy bận, hiện tại lại cam lòng lại để cho Quận chúa đem đi đốt! thật là biết cách dạy nữ nhi! Làm người ta cảm thấy bội phục!

Cưng chiều đến thiên lí bất dung như vậy, Tiểu Quận Chúa về sau có thể lật trời hay không?

Cưng chiều a! Thở dài.....

Chờ Chu Dương quay lại thư phòng, đống thư họa trên đất, đã cháy sạch ngay cả mảnh vụn đều không giữ lại.

Chu Dương nhích tới gần, ngồi chồm hổm trên đất. Cầm lên một bộ tranh chữ, đưa cho Mạn Duẫn.

"Tiểu Quận Chúa, Vương Gia nói rồi, ngài cứ đốt. Nhưng đốt xong, phải tự mình viết một bộ, treo lên đúng chỗ trong thư phòng."

Vương phủ cũng rất nhiều người biết Mạn Duẫn ghét nhất luyện chữ, Chu Dương nói lời này thì, lộ ra vẻ mặt nhìn có chút hả hê.

không có nhận bộ tranh chữ kia, Mạn Duẫn liếc mắt nhìn, tựa hồ do dự có nên tiếp tục đốt hay không, cuối cùng lạnh nhạt nói: "Phụ vương chỉ nói

https://thuviensach.vn

không cho phép ta đốt tranh chữ, cứ không nói không cho phép ta đốt sách."

nói xong, đi vào thư phòng, ôm ra một đống lớn bộ sách.

Từng tờ từng tờ xé toang, ném vào trong lửa.

Chu Dương khóc không ra nước mắt. Tiểu Quận Chúa, ngài lợi hại!

Coi như không phải tranh chữ, một ít chồng sách, cũng là báu vật vô cùng quý hiếm đó.

Sau đó, Chu Dương kiểm lại mấy bức thư họa trên tường trong thư phòng. Có hơn phân nửa bị thiêu hủy, tổng cộng là 15 bộ.

Sau khi hồi báo cho Tịch Mân Sầm, tốn thất sau khi nướng khoai là cực lớn, Chu Dương cảm giác trong lòng ẩn ẩn đau.

Ngồi vào vị trí trên đại sảnh, Mạn Duẫn mím môi, ngồi ở trong lòng của Tịch Mân Sầm.

"Duẫn nhi, 15 bộ tranh chữ, gia hạn cho đến ngày mai trước khi lên đường phải tự tay viết xong và treo lên." Tịch Mân Sầm không giận không nóng mà nói,gương mặt anh tuấn tràn đầy nụ cười nhàn nhạt.

Chu Phi nhìn qua một cái, sau đó trong lòng lặng yên nói, Vương Gia lại vừa cười.....

Mạn Duẫn bưng lên khoai nướng nóng hôi hổi trên bàn, trình lên tới trước mặt Mân Sầm.

"Phụ vương, Mạn Duẫn nướng khoai cho người, người mau ăn nha." Mạn Duẫn nghĩ tới thế nào đem trừng phạt hạ xuống đến thấp nhất, cười híp mắt nhìn Tịch Mân Sầm. Giống như đối với chuyện luyện chữ, không có bất kỳ phản kháng nào.

https://thuviensach.vn

Nụ cười của Tịch Mân Sầm sâu hơn, nhìn ra tính toán bé nhỏ đó của Mạn Duẫn, nói: "Lấy lòng phụ vương cũng vô dụng, trừng phạt là nhất định."

Liếc nhìn khoai lang nướng cháy, mặc dù bề ngoài nhìn không tốt, nhưng Tịch Mân Sầm vẫn nhận lấy.

Kết quả là, lần đầu tiên bữa ăn trưa trong vương phủ, lần đầu tiên có khoai nướng ra sân.

Nhìn Vương Gia không thèm để ý chút nào lấy tay lột vỏ khoai lang đen thùi lùi, Chu Phi cùng Chu Dương hoài nghi Vương Gia có bệnh thích sạch sẽ làm người giận sôi gan ngày trước, có thật sự tồn tại hay không …

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Ám Sát Trong Khách Sạn

Đi sứ Nam Trụ quốc là đại biểu là một quốc gia mà không phải một người.

Ngoài cửa lớn Vương phủ, một đội ngũ chừng 50 người. Mọi người thị vệ tinh thần sung mãn, thẳng tắp đứng ở ven đường. Trời có chút sáng lên , thậm chí chưa hoàn toàn rút đi bóng tối, nhẹ nhàng một hô hấp, cũng có thể cảm nhận được nhẹ nhàng khoan khoái lạnh lẽo.

Trong tiểu lâu, Tịch Mân Sầm đã ăn mặc chỉnh tề. Mà tiểu nhân nhi trong chăn kia, vẫn ngủ say như cũ, cho dù hắn kêu bốn năm lần, vẫn không nể mặt mà chịu rời giường.

“ Hai ngày trước là ai bảo muốn đi Nam Trụ quốc ? Hiện tại không chịu rời giường ? “ Tịch Mân Sầm chọc chọc Mạn Duẫn đang che chăn bông, bên trong không có một tia động tĩnh.

Nếu không phải người ta viết tranh chũ, ta làm sao mà không muốn rời giường ? Mạn Duẫn bực mình, thân thể không nhúc nhích chút nào, không tiếng động oán trách.

Tại thời điểm nào đó, một đứa bé cũng có đặc quyền riêng, tỷ như ….ngủ nướng.

Mười lăm bộ tranh chũ, Mạn Duẫn phải thắp đèn viết đến canh ba mới hoàn thành xong. Mới vừa lên giường ngủ không lâu, đội ngũ đi sứ liền hầu

https://thuviensach.vn

ở bên ngoài vương phhur.

Thấy Mạn Duẫn vẫn là không chịu động thân, Tịch Mân Sầm mặt lạnh, bất đắc dĩ lắc đầu. Bàn tay chụp tới, đem bé con từ trong chăn kéo ra. Đứa trẻ nhắm hai mắt như cũ, mặc cho Tịch Mân Sầm định đoạt.

Bất đắc dĩ, đường đường là một vương gia không thể làm gì khác hơn là tự mình đi mặc quần áo cho một đứa trẻ. Vì nàng rửa mặt, cột tóc. Tịch Mân Sầm nhìn đứa trẻ khí sắc hồng nhuộm lên không ít, trên đầu vai trúng tên cũng khép lại không còn thấy vết sẹo.

Xong xuôi tất cả, Tịch Mân Sầm ôm đứa bé đi ra khỏi tiểu lâu. Bị giày vò một hồi, Mạn Duẫn áp vào lồng ngực Tịch Mân Sầm, buồn ngủ lại một lần nữa đánh tới.

Sau đó cho đến khi rời đi Hoàng Đô, Mạn Duẫn cũng không có ấn tượng. Chỉ nhớ rõ bên tai tiếng ríu ra ríu rít, tựa hồ có rất nhiều dân chúng đưa tiễn.

Một giấc ngủ này, Mạn Duẫn ngủ thẳng tới hoàng hôn mới tỉnh.

Lần này đi xa, không có người ngồi kiệu, tất cả thành viên đi sứ đều cưỡi ngựa mà đi. Mạn Duẫn bị Tịch Mân Sầm vững vàng cố định ở giữa đôi tay, mới vừa mở mắt ra, đã nhìn thấy mặt trời đỏ chậm rãi hạ xuống. Những tia nắng đỏ ửng của buổi chiều tà, ấm áp và tốt đẹp.

Toàn bộ hành trình cưỡi ngựa đến Nam Trụ quốc chỉ cần hơn nửa tháng.

Tám ngày sau, đội ngũ tiến ào trong biên gới Nam Trụ.

Ngày thứ mười, đội ngũ đã đến được thành trì đầu tiên trong biên giới Nam Trụ quốc – Dương thành.

https://thuviensach.vn

Chu Dương ở trước mặt dò đươngf, ngay đêm đó, đội ngũ tiến vào bên trong Dương thành, Chu Dương đã bao hết phòng của khách sạn tốt nhất.

“Vương gia, Tiểu quận chúa, phòng đã chuẩn bị xong “ Chu Dương cà lơ phất phơ từ cầu thang vịn tay trượt xuống, đứng ở trước mặt Tịch Mân Sầm.

Ăn , mặc, ở, đi, đều là Chu Dương phụ trách xử lý.

Chưởng quỹ cẩn thận đánh giá nhìn một cái, lập tức tầm mắt chuyển qua một bên, không dám nhìn thẳng . Kinh doanh bao nhiêu năm, chưởng quỹ chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra thân phận bọn họ không tầm thường. Trong khoảng thời gian này, sứ giả từ các quốc gia chạy tới tham gia tân hoàng lên ngôi khánh điển, nhóm lớn nhóm nhỏ loại nào cũng có, trong lúc này, hắn cũng tò mò người tới là sứ giả nước nào.

Nhưng mà nhóm người lần này đến, so với những người lúc trước càng thêm có phong độ hơn rất nhiều.

Nhìn quanh một vongf Tịch Mân Sầm gật đầu một cái, thật hài lòng.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Vô Diện Thích Khách

Khách sạn này coi như sạch sẽ, ôm Mạn Duẫn, do Chu Dương dẫn đường, đi lên gian phòng.

Bên trong gian phòng, đã sớm châm tốt một bình trà Long Tĩnh, trong phòng tản ra hương trà. Mạn Duẫn vừa vào nhà, đã ngửi thấy. Trong lòng thầm than, thật là người không thể xem bề ngoài. Chu Dương bình thường tuỳ tiện, không nghĩ tới lại tỉ mỉ như vậy.

Mỗi ngày đều vượt qua ở trên lưng ngựa, con ngựa chạy lúc nâng lên bụi bậm, không ít cũng bám vào trên người. Những ngày này, cảm giác trên người nàng cũng đã đóng một tầng đất.

Đến khách sạn, cuối cùng có thể rửa mặt một chút.

Chui vào thùng nước tắm, Mạn Duẫn cảm giác Trọng sinh có thể tốt đẹp đến như vậy.

Mà mấy ngày này, để cho nàng càng lúc càng dựa vào Tịch Mân Sầm. Chỉ cần có phụ vương ở bên cạnh, nàng sẽ không xuống đất đi qua một bước đường.

Có lúc nàng đều hoài nghi, nàng không phải tám tuổi, mà là trẻ nhỏ mới vừa ra đời không thể tự lo liệu.

Chỉ là, được một người cưng chiều thành như vậy, cảm giác không tệ. Múc một bầu nước, theo từ cánh tay tưới xuống.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài có bốn thị vệ thay phiên gác đêm, bảo đảm an toàn.

Tịch Mân Sầm sau khi cùng Mạn Duẫn lên giường, cái gì cũng không nói, kéo ra chăn đi nằm ngủ

Trăng rằm đặt mình trong vờn mây đen nhánh, vây quanh mông lung vầng sáng. Mấy phần xing đẹp, lại thêm mấy phần chân thiết.

Ban đêm gió lớn, là đêm giết người.

Vào thời điểm này kiếp trước, Mạn Duẫn nói không chừng tay đang thuận nhiễm máu tươi, thu cắt sinh mạng người khác.

rõ ràng rất muốn ngủ, Mạn Duẫn lại không ngủ được. Nhìn trăng sáng, mất hồn.

Mặc dù cuộc sống ở thế giới kia, trừ chém giết, không có cái khác, nhưng Mạn Duẫn lại còn là có mấy phần tơ vương.

nhẹ nhàng lật người, thấy phụ vương cũng mở to mắt nhìn mình.

Vừa định há mồm, liền bị một ngón tay của phụ vương đè lại đôi môi. Ngón tay Tịch Mân Sầm quơ quơ, ý bảo đừng xuất thần. Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa một chút.....

Mạn Duẫn cảm giác không đúng, cũng hướng cửa trước mà nhìn, nhưng không thấy có một tia động tĩnh kỳ quái nào.

Lúc này, rắc rắc một tiếng. sàn gác lầu năm thanh thúy vang lên một tiếng.....

thật sự có động tĩnh? Tại sao mình không cảm giác ra được! Nếu không phải người kia dẫm lên sàn gác lâu năm, mình nói không chừng căn bản không có thể phát hiện ra.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn thật sự cảm thấy phụ vương rất cường đại, ngoài dự đoán không có một chút khẩn trương, tựa hồ chỉ cần có người đàn ông này ở đây, mình sẽ không hề có bất kỳ nguy hiểm nào. Chẳng biết từ lúc nào, Mạn Duẫn thế nhưng có thể đem an nguy của bản thân, mà giao cho người nam nhân này.

Tịch Mân Sầm đè lại bả vai của Mạn Duẫn, hai người lại lăn ở trên giường. Lúc này, hai bên cửa lặng lẽ mở ra, hai bóng người màu đen chợt tiến bên trong gian phòng. Như vậy im hơi lặng tiếng, so với bản lĩnh của Mạn Duẫn kiếp trước tốt hơn nhiều. Hai bóng người thân hình nhỏ thấp, trên người có cổ sát khí nhàn nhạt. Nhìn một cái cũng biết, là đồng nghiệp giống như Mạn Duẫn ở kiếp trước—— Sát thủ.

Hai cây kiếm, bén nhọn hướng chăn bông trên giường chém xuống.

Lăn một cái, Tịch Mân Sầm lôi kéo Mạn Duẫn lăn đến góc giường.

Sớm biết phụ vương kẻ thù nhiều, lại không nghĩ rằng mới vào Nam Trụ quốc hai ngày, đã có người không nhịn được muốn hạ sát thủ.

Tịch Mân Sầm ngồi thẳng lên, không có chút nào hốt hoảng, tự nhiên đi tới hai sát thủ trước mặt.

"Ai phái các ngươi tới? nói tên ra, bổn vương cho các ngươi —— toàn thây." Thanh âm băng hàn thấu xương, vang vang trong đêm tối bao phủ xuống vô cùng tĩnh mịch.

Khuôn mặt anh tuấn, ma quỷ thanh âm.

Hai sát thủ hiển nhiên không biết người bên trong phòng, cũng sớm đã tỉnh. Thấy Tịch Mân Sầm tránh thoát kiếm thì cũng đã lộ ra tia hốt hoảng.

Sát thủ am hiểu nhất ám sát, mà cùng kẻ địch chính diện đối chiêu, bình thường chiếm không được thế thượng phong.

https://thuviensach.vn

Nhưng nghe nói Cửu vương gia từ trước đến giờ giết người không chớp mắt, hai người đột nhiên giơ kiếm lên, hướng Tịch Mân Sầm chém tới. Tóm lại là đường nào cũng chết, chẳng bằng đem hết toàn lực, cùng Tịch Mân Sầm đánh nhau.

Đối phó bọn họ dễ dàng, nhưng Tịch Mân Sầm không có một chiêu muốn tánh mạng của bọn họ, ngược lại theo chân bọn họ đánh nhau mấy chiêu.

Mạn Duẫn đứng ở góc giường, quan sát chiêu thức võ công của Tịch Mân Sầm. Động tác mau, rất chính xác, mỗi chiêu số vận dụng được hết sức khí phách, mỗi một lần ra quyền chính là nhằm vào chỗ yếu hại của địch nhân mà không phải muốn mạng của bọn họ.

Khó trách người đời tương truyền Cửu vương gia võ công siêu quần, Tịch Mân Sầm mỗi một chiêu lực lượng cũng phát huy đến mức tận cùng. không phải cố ý làm, giống như chỉ là một động tác tùy ý.

"không phải người của Nam Trụ." Tịch Mân Sầm một cước đá vào trên bụng của người bịt mặt, một cước đem người kia đá văng.

Mạn Duẫn nghe lời này, kinh ngạc một chút, không phải người Nam Trụ?! Vậy là ai? Chẳng lẽ còn có người muôn đưa phụ vương vào chỗ chết?

Người bịt mặt cũng kinh ngạc một giây, không ngờ tới Tịch Mân Sầm cùng hắn qua mấy chiêu, là có thể phân biệt ra bọn họ không phải con dân Nam Trụ. Che bụng, té xuống đất, một lát sau, người bịt mặt mới phản ứng bò dậy. Động tĩnh đánh nhau trong phòng, trong đêm đen cực kỳ vang dội. Thị vệ đang nghỉ ngơi toàn bộ thức tỉnh, từ trên giường bò dậy, hướng phòng của Tịch Mân Sầm chạy đến.

Cùng lúc đó, ngoài cửa sổ của khách điếm chui vào hơn một trăm người áo đen.

https://thuviensach.vn

Chu Phi Chu Dương sóng vai đứng ở trước hành lang, một người tay trái cầm kiếm, một người tay phải cầm kiếm.

Mạn Duẫn đi theo phía sau Tịch Mân Sầm, chạy tới kéo bàn tay to của Tịch Mân Sầm. Ngoài cửa phòng, một đám người áo đen cùng thị vệ đang đánh nhau kịch liệt

Mạn Duẫn nghi hoặc nhìn Chu Phi thuần thục tay trái giơ kiếm, động tác hung mãnh, lưu loát không chút nào trắc trở, mỗi lần giơ kiếm cơ hồ là có thể lấy được tính mạng của một người Chẳng lẽ là thuận tay trái sao? Nhìn tay hắn giơ kiếm, Mạn Duẫn cho là rất quái dị.

Tịch Mân Sầm tùy ý phất ống tay áo một cái, một luồng khí cuồn cuộn vọt ra, quạt bay mấy người áo đen đang tiến công. Mạn Duẫn giật mình với võ công của phụ vương, nội lực hùng hậu đến bực này..... Cho dù là Võ Lâm Cao Thủ, chỉ sợ cũng không thể dễ dàng đến gần người.

Tịch Mân Sầm đem hai tay vòng qua Mạn Duẫn, ôm nàng bế lên

"Chu Phi không có cầm nhầm kiếm, hai người huynh đệ bọn họ học công phu, hỗ trợ lẫn nhau. một trái một phải, mới có thể phát huy hoàn mỹ." Tịch Mân Sầm mới vừa cùng hai người bịt mặt qua mấy chiêu, không có ý định ra tay nữa.

Đứng ở một bên cửa phòng, đưa đôi mắt lạnh nhìn chém giết trong khách điếm.

Hai người bịt mặt mới vừa rồi, hiển nhiên mạnh hơn nhiêù so với đám người áo đen vừa mới phá cửa vào. không chịu buông tay hướng Tịch Mân Sầm tấn công tới tấp, Tịch Mân Sầm không nhanh không chậm đi trong hành lang dài hỗn loạ. Ung dung tránh khỏi trận đánh nhau, hoàn toàn không đem trận chém giết này để ở trong mắt. Tựa hồ coi như thiên quân vạn mã, cũng không thể làm hắn xúc động chút nào.

https://thuviensach.vn

Mỗi khi người bịt mặt muốn đạt được, Tịch Mân Sầm luôn là một cái chớp mắt, liền dời đi địa phương, tốc độ nhanh làm cho người ta hoàn toàn không có phương pháp thấy rõ ràng bóng dáng.

"Bọn họ là ai vậy?" Mạn Duẫn kéo kéo vài sợi tóc của phụ vương tán lạc trên ngực.

Bởi vì mới từ trong chăn bò ra ngoài, phụ vương còn mặc áo ngủ toàn thân màu đen, thần bí lại lộ ra mấy phần thanh tao lịch sự.

"không biết, chỉ là..... Bọn họ là người của Phong Yến quốc." Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng lắc đầu, trong đầu suy tư xem là người nào ở Phong Yến quốc muốn lấy mạng của hắn.

"Sao Phụ vương biết? Chỉ cùng bọn họ đấu mấy chiêu, phụ vương là có thể đoán được sao?"

"Mấy chiêu cũng đủ rồi." Tịch Mân Sầm chinh chiến qua rất nhiều quốc gia, từng giết rất nhiều người. Mà những người này thân thể kết cấu, có bao nhiêu không giống. Từ cái trán, ánh mắt, đến tỷ lệ tay chân dài ngắn, đều có thể để lộ ra rất nhiều tin tức.

Là người của Phong yến quốc?! Trong đầu Mạn Duẫn, trước tiên hiện lên mặt của Tiếu Lý Tàng Đao.

Loại người trong hoàng thất giống như Phụ Vương, Hoàng thất phân tranh, có khả năng nhất.

Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong nội tâm của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm cắt đứt phỏng đoán của nàng ngay, "không thể nào là hắn."

không hề phản bác lại phụ vương, người kia xác thực không giống như là biết làm loại chuyện như vậy. hắn là huynh đệ đồng bào của phụ vương địa vị lại cao hơn một bậc so với phụ vương, thật sự không cần thiết ám sát

https://thuviensach.vn

phụ vương. Hơn nữa quan hệ của bọn họ trong ngày thường cũng không tệ lắm, sẽ không có hung ác đến mức phái sát thủ, cướp lấy tánh mạng của phụ vương.

Nhưng chủ mưu phía sau màn là ai?

"sự tình chắc chắn sẽ có một ngày tra ra manh mối, suy nghĩ nhiều vô ích." Tựa hồ ở bên ngoài chờ lâu rồi, cảm giác thanh âm đao kiếm lần lượt thay đổi rất quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác.

"Chu Phi, Chu Dương, nhanh chóng giải quyết."

Ôm Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm xoay người vào phòng. Chân đá một cái, đá bay người áo đen phía sau công tới. một cước kia lực lượng rất lớn, trực tiếp đem người áo đen từ lầu hai đạp xuống lầu một, chổng vó nằm trên mặt đất hộc máu không ngừng.

Vung vạt áo, cửa phòng bắn một tiếng khép lại.

"Ai..... Duy trì khổ lực, luôn là ta." Chu Phi từ từ thở dài, chém rơi đầu một người áo đen

Xem chiêu thức của hai người bọn hắn, thế nhưng một tiến một thủ. một người am hiểu công kích, một người am hiểu phòng ngự.

Chu Phi Chu Dương trái phải bọc đánh hai người áo đen.

Chu Dương ha ha cười hai tiếng, trong tươi cười mang theo chút ác độc.

"Dám quấy rầy gia gia ngươi ngủ, ta muốn ngươi biết tay!"

Chu Phi cau mày nhìn Chu Dương, tựa hồ ghét bỏ hắn nói một câu nói nhảm. Dẫn đầu sải chân ra, tấn công về hai người trước mặt.

https://thuviensach.vn

Hai huynh đệ mặc dù là hạ nhân của Sầm vương phủ, nhưng một thân võ công, so với một đại tướng quân, sẽ không thua kém chút nào. Hai người phối hợp, hơn mười chiêu, liền đem động mạch của hai người bịt mặt cắt đứt. Mà một ít người áo đen, cũng bị hơn năm mươi người thị vệ, nhất nhất chém giết.

Trong khách điếm máu tươi nhuộm đỏ một mảnh, chưởng quỹ chờ đánh nhau xong, không khí đã trở nên bình thường, mới dám từ sau viện đi vào. Mới vừa vào khách điếm, hai chân đã bị hù dọa mềm run không ngừng.

Chu Phi ném cho chưởng quỹ một thỏi vàng, "Quản tốt miệng của ngươi."

Chưởng quỹ run rẩy nhận lấy vàng, nén vàng này muốn mua khách điếm cũng dư dả rồi. Từng bước một run chân, bước ra khỏi khách điếm, không dám quay đầu lại liếc mắt nhìn cảnh tượng máu chảy thành sông này.

Chu Phi ngồi xổm xuống, đồng thời vén lên khăn che mặt của người áo đen.

"Cực kỳ tàn ác a." Chu Dương liếc mắt nhìn, cảm thấy quá tàn nhẫn, lập tức quay đầu đi.

Tàn nhẫn? Chu Phi rụt rụt khóe miệng. Mới vừa rồi, lúc cắt đứt động mạch cổ người ta, sao lại không thấy ngươi kêu là tàn nhẫn.

Lần nữa đem mặt nạ che lại gương mặt của hai tên áo đen, buổi tối khuya nhìn cái mặt như thế, nói không chừng sẽ gặp ác mộng. Chu Phi kéo áo Chu Dương, kéo người vào trong gian phòng ngủ.

không có ngũ quan, ngay cả lỗ mũi cũng bị người ta cắt, làm sao có thể tra ra thân phận. Thứ người như thế, trước lúc ám sát, liền đem đồ vật có thể chứng minh thân phận, toàn bộ vứt bỏ.

https://thuviensach.vn

Sát thủ chuyên nghiệp, không thể nào có thể tra ra được

Chuyện này giống như không có xảy ra, đội ngũ đi sứ trừ bỏ tức tốc lên đường cũng không làm gì khác

Hoàn toàn không một ai nhắc đến chuyện ám sát này.

Ngay cả Tịch Mân Sầm là người trong cuộc, một chữ cũng không nói. Mạn Duẫn không có biện pháp làm như mình nghe thấy không để ý, cái loại cảm giác bị người ở chỗ tối nhìn chằm chằm, tùy thời muốn đoạt đi mạng của mình, thật sự không tốt chút nào. Nếu không phải là mỗi ngày sống ở bên cạnh phụ vương, có một chỗ dựa cường đại như vậy, sợ rằng nàng không thể nào ngủ ngon được.

Hoàng Đô của Nam Trụ quốc, được đặt tên là Thiên thành.

Đời trước Hoàng đế Sử Hoành Bình, đã sớm chôn cất vào Hoàng Lăng. Chung quanh bi thương dần dần biến mất, bị vui mừng thay thế. Càng đến gần Thiên thành, không khí vui mừng càng rõ ràng.

Hoàng đế là ai, dân chúng không quan tâm. Quan trọng là cuộc sống của bọn họ.....

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Tới Thăm Tiểu Nha Đầu Ngươi Một Chút

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Sau khi đi tới Thiên thành, đội ngũ đi sức liền nhanh chóng tiến vào hoàng cung của Nam Trụ quốc. (xin nhớ kỹ hoàng cung Nam Trụ của chúng ta không có hoa lệ xa xỉ như hoàng cung Phong Yến quốc, nhưng chiếm diện tích, so với hoàng cung Phong Yến quốc hơi lớn. trên đỉnh thành có khắc một mặt trời to rực rỡ, thái dương chói lọi, cực kỳ chói mắt.

không giống với hoàng cung Phong Yến quốc khắp nơi điêu khắc Kim Long, Nam Trụ quốc khắp nơi đều điêu khắc mặt trời.

Tượng trưng độc nhất vô nhị, chói lọi chiếu khắp đại địa.

Cách ngày khánh điển tân hoàng lên ngôi còn có bảy ngày, trong khoảng thời gian này các Sứ giả của quốc gia cũng tự động an bài, có thể ở Nam Trụ quốc chung quanh du ngoạn, cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Sau khi Mạn Duẫn vào cung, được an bài ở phía tây hoàng cung cung Điêm Uy. Tịch Mân Sầm thì lại không được thanh nhàn như Mạn Duẫn, mới vừa đến ngày thứ nhất đã có không ít sứ nước ngoài đến mời hắn dự dạ yến..., chỉ là rất nhiều Sứ giả cũng không có như nguyện, Tịch Mân Sầm chỉ đi vài lần.

https://thuviensach.vn

Sau khi Mạn Duẫn tham gia lần thứ nhất, cảm thấy nhàm chán, liền không bao giờ muốn tham gia nữa. Cho nên buổi trưa hôm nay, Tịch Mân Sầm lại cùng mấy đại thần của Nam Trụ quốc cùng với vài vị sứ giả nước khác đi xã giao, Mạn Duẫn yêu cầu hắn để cho minh lưu lại ở cung Điềm Uy

Lần đó, sau khi Nam Trụ quốc chiến bại, Phong Yến quốc xếp rất nhiều đại thần ở Nam Trụ quốc, hơn nữa còn thiết lập học viện. Lần này tới Nam Trụ quốc, Tịch Mân Sầm cũng không tính chỉ tham gia khánh điển lên ngôi, bên cạnh đó còn phải tuần tra công việc của bọn họ. Suốt ngày lo trong bận ngoài, Mạn Duẫn cũng không trông thấy hắn được mấy lần.

Khí trời ở Nam Trụ quốc, nóng hơn Phong Yến quốc. Tiết trời đã sắp sang đông rồi, nhưng ở nơi này, mặt trời vẫn chiếu cao rực rỡ, như xuân về hoa nở.

Trong căn đình nhỏ, chung quanh trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, Mạn Duẫn không biết được bao nhiêu loại, nhưng mấy đóa kỳ hoa dị thảo kia tản mát ra mùi thơm, cực kỳ dễ ngửi.

Phàm là Tịch Mân Sầm không có ở đây, Chu Dương cũng sẽ không tuân thủ lễ nghi chủ tớ. Hai chân tréo nguẩy, nhịp nhịp, còn không ngừng từ trong đĩa giành đồ ăn vặt với Mạn Duẫn

Mạn Duẫn cầm bánh ngọt trên bàn lên, bỏ hết vào trong miệng.

Nhìn lên bầu trời, buổi trưa đã qua một canh giờ, phụ vương chắc cũng đã sắp trở lại.

"Tiểu nha đầu, ở đây trông mong ai thế? Chẳng lẽ biết trẫm sắp tới sao?" một khí thanh âm mang theo tà khí vang lên.

Chu Dương lập tức từ trên ghế bắn lên, nhíu nhíu mày, khẽ hướng hắn hành lễ, miệng ngậm bánh ngọt mấp ma mấp máy, "Thỉnh an Nam Trụ

https://thuviensach.vn

hoàng."

Sử Minh Phi mặc long bào, trong lồng ngực hình được thêu chính là mặt trời tôn kính của Nam Trụ quốc. một thân long bào mặc ở trên người hắn, tăng lên mấy phần khí phách. hắn ưu nhã cất bước, hướng bên này mà đến. một thân khí độ, so với lần trước gặp hắn ở vương phủ hơi có sự khác biệt. Bộ dáng của hắn hiện tại không thể nghi ngờ đã đem khí độ uy nghi của hoàng gia phát huy ra hết.

"Đây không phải là hộ vệ trưởng của vương phủ sao? Cũng tới à?" một chút cũng không để ý đến Mạn Duẫn không hề hành lễ, Sử Minh Phi vung mạnh vạt áo, ngồi ở bên cạnh Mạn Duẫn

Lần trước ra khỏi rừng cây nhỏ, Sử Minh Phi chính là bị Chu Dương vừa vặn bắt được. Ngay cả hình pháp, cũng là Chu Dương tự mình ra tay. Mắt lộ ra chút hận ý, suy nghĩ một chút lần này dù sao cũng đến địa bàn của hắn, mối thù đòn roi đó, cần phải báo mới được.

Mạn Duẫn không muốn gặp Sử Minh Phi, người đàn ông này cũng là nhân vật hung ác. Cố tình nhân lúc phụ vương ra cửa làm việc mà đến, khẳng định người đến không có ý tốt. Nhìn lên trong mắt của hắn đốt ngọn lửa, đã biết hắn và Chu Dương chắc chắn đã từng kết thù.

"Chu Dương là phụng mệnh phụ vương mà tới." một câu nói nhắc nhở Sử Minh Phi, hắn là người của Cửu Vương Gia, nếu hắn có chuyện, phụ vương sẽ không khoang tay mà nhìn, không để ý tới.

Chu Dương hận không thể ôm lấy Mạn Duẫn, mạnh mẽ hôn một cái. Ngại vì Sử Minh Phi ở đây, chỉ đành phải trưng cặp mắt rưng rưng nhìn Mạn Duẫn, biểu lộ ý cảm kích của hắn.

Sử Minh Phi khẽ mỉm cười, "Trẫm biết, tiểu nha đầu đang lo lắng gì đó. Chẳng lẽ trẫm sẽ vì một hạ nhân mà đắc tội Cửu vương gia sao?"

https://thuviensach.vn

Liếc nhìn bánh ngọt trên bàn, tinh xảo và xinh đẹp, nhưng cũng không phải là bánh ngọt của Nam Trụ quốc. Thầm than Cửu vương gia thật là cưng chiều tiểu nha đầu này, lần này xuất hành, không phải cả đầu bếp cũng mang theo chứ?

"Khuôn mặt nhỏ nhắn phát triển rồi." Ngắm nhìn Mạn Duẫn cẩn thận, Sử Minh phi nói.

Bị phụ vương nuôi tốt, không phát triển mới lạ. Mạn Duẫn nửa tháng này, cũng nặng thêm mấy cân.

"Nam Trụ hoàng lần này đến không phải chỉ là đến xem Mạn Duẫn có phát triển hay không chứ?" không có lộ ra một tia khiếp đảm, cho dù đối phương bây giờ đã trở thành Hoàng đế.

"đã đoán đúng, trẫm chính là vì tới thăm tiểu nha đầu ngươi." Ánh mắt tà mị của Sử Minh Phi, khẽ híp một cái. Mấy ngày nay bọn họ ở tại trong hoàng cung, thế nhưng hắn lại vội vàng chánh sự, lúc này mới rỗi rãnh tới xem tiểu nha đầu này một chút.

Từ lần trước sau khi từ trong tay Cửu vương gia chạy trốn được, hắn lại càng muốn đem tiểu nha đầu này bắt vào trong tay. Cũng không phải là muốn hành hạ nàng, mà là cảm thấy nha đầu này quá làm người khác ưa thích rồi. rõ ràng mới tám tuổi, bề ngoài lại lãnh đạm, vô cùng lạnh lùng Càng như vậy, hắn càng muốn đem nàng đoạt đến tay.

Mạn Duẫn chống má, nhìn hắn một hồi, "Nhàm chán."

"Từ nay trở đi, là tiết săn thú của Nam Trụ. Tiểu nha đầu có muốn đi tham gia náo nhiệt hay không?" Sử Minh Phi nói ra chân chính ý đến.

Nếu đến mời Cửu vương gia, lấy tính tình lạnh lùng của Cửu vương gia, chắc chắn sẽ không tham gia, cho nên hắn mới không thể làm gì khác hơn là xuống tay từ chỗ Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

Mặc dù đã sắp cử hành khánh điển, nhưng Nam Trụ quốc mỗi năm đều có một tiết săn thú, cũng không thể ngừng. Nam Trụ quốc nhiều chỗ là bình nguyên, tổ tiên chính là anh hùng trên lưng ngựa. Săn thú là môn tỷ thí hạng nhất mà nam tử có thể toát ra khí khái, cho nên Nam Trụ quốc rất chú trọng.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Tin Tức Của Nàng

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Mạn Duẫn từ trên ghế nhảy xuống, thong thả tới lui mấy bước.

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chống lại đôi mắt của Sử Minh Phi, "Bản Quận chúa tại sao lại phải đến những địa phương dơ bẩn như vậy?" Trong đầu ngươi lại có âm mưu gì?

Cho dù ta có đến loại địa phương đó hay không, có tất yếu như vậy sao?

Mạn Duẫn không nghĩ ra.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn rối rắm thành một đoàn, Sử Minh Phi hài lòng cười cười, "Cũng không thể nói như vậy. Kẻ làm chuyện lớn, không câu nệ tiểu tiết. Lần trước Tiểu Quận Chúa hỏi trẫm tin tức của người kia, sau khi trẫm trở về Nam Trụ Quốc, sai người tra xét điều tra, thì ra nàng là mẹ đẻ của Tiểu Quận Chúa. Nhưng người này thân phận rất quái dị, trẫm tra xét nửa tháng, cũng tra không ra bao nhiêu tài liệu."

Vốn là chỉ là một người râu ria, nhưng Sử Minh Phi cảm giác chuyện có chút kỳ hoặc. rõ ràng cái gì cũng không tra được, nhưng vẫn là nghĩ một vị tra được.

Có lẽ, người này sau lưng cất giấu bí mật gì, nói cũng không chừng.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn vừa nghe là về tin tức Thẩm Đậu, nhất thời tinh thần tỉnh táo.

Hai tròng mắt sáng quắc lên, mắt không chớp nhìn Sử Minh Phi, chờ đợi hắn nói ra nhiều tin tức hơn.

Sử Minh Phi bất đắc dĩ mà cười cười, "Ngươi đừng nhìn trẫm như vậy, hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn. Về tin tức của nàng, ít lại càng ít, nàng..... Nàng giống như là một người từ trên trời roi xuống vậy, chuyện trước lúc vào ở vương phủ, toàn bộ bị tẩy rửa đến khi không còn một mống." Đột nhiên, mí mắt Sử Minh Phi nháy một cái, mang theo chút căng thẳng, "Duy nhất có thể xác định là…., mẫu phi ngươi khẳng định có lai lịch lớn."

Mặc dù hắn là Hoàng đế Nam Trụ quốc, nhưng ở Phong Yến quốc cũng ít nhiều có chút tai mắt.

Ngay cả hắn cũng không thể tra được tin tức của người đó, sau lưng làm sao mà có thể không có một chỗ dựa vững chắc?

Nhìn biểu tình của Sử Minh Phi, không giống lừa gạt. Nhưng Mạn Duẫn ít nhất biết nhiều hơn hắn một chút, đó chính là mẫu phi khẳng định đã thay danh đổi tính. Thẩm Đậu, cái tên này tuyệt đối không phải thực tên của Phi mẫu phi.

"Điều này cùng ta có đi đến Hoa Liễu Nhai hay không, có quan hệ trực tiếp gì?"

Sử Minh Phi đá đá chân, đứng lên, "Trẫm có thể giúp ngươi điều tra, chỉ có như vậy. Những chuyện khác, chỉ có thể dựa vào chính ngươi. Hoa Liễu Nhai là nơi long xà hỗn tạp, nhưng mua bán tin tức nhiều người. Có lẽ ở chỗ đó còn có người có thể biết chuyện của mẫu phi ngươi lúc còn sống.”

Mạn Duẫn không tin Sử Minh Phi sẽ không duyên vô cớ trợ giúp mình, cái gọi là cắn người miệng mềm, bắt người tay dài. hắn không có chút mục

https://thuviensach.vn

đích, thì đó cũng chính là đầm rồng hang hổ.

"Đừng có dùng ánh mắt nhìn sói mà nhìn trẫm." Sử Minh Phi đi tới bên đình, hướng nơi xa liếc mắt nhìn. một thân ảnh màu đen đã xuất hiện trong tầm mắt, đang hướng về phía bên này. Tới thực mau, hắn lúc này mới nói mấy câu. thật sự là bảo vệ đến cả giọt nước cũng không lọt, tạm thời không dám cùng Cửu vương gia chính diện giao phong, Sử Minh Phi xoay người đi về hướng Mạn Duẫn.

"Chẳng lẽ ngươi không phải sói?" Mạn Duẫn hỏi ngược lại, người này chính là một con sói khoác da người

Ho khan hai tiếng, Sử Minh Phi không muốn ấn tượng của mình ở trong lòng Mạn Duẫn kém như vậy.

"Tiểu nha đầu, cho dù trẫm là sói, cũng là sói háo sắc." Nhéo một cái lên khuôn mặt hồng mềm nhỏ bé của Mạn Duẫn, "Ngươi phải cẩn thận, sau khi lớn lên, nói không chừng sẽ bị trẫm một ngụm ăn luôn nha!"

Mạn Duẫn sửng sốt một chút, mới phản ứng được, mình bị mỗ Sử đùa giỡn.

Sắc mặt âm trầm xuống, như mây đen áp đỉnh, thâm u.

Tay Sử Minh Phi cứng đờ, bé con này cũng quá có khí thế rồi. không hổ là con của Cửu vương gia a! không tệ, vô cùng đáng yêu thêm thú vị. Nếu thật sự ăn hết đứa nhỏ này, như vậy Cửu vương gia chẳng phải là thành nhạc phụ của mình sao? Vừa nghĩ tới hai chữ ‘ nhạc phụ ’, Sử Minh không khỏi rùng mình một cái.

"Nếu như ngươi không phải sợ trướng rách bụng, thì ăn thử xem!" đôi mắt nhỏ tròn trịa của Mạn Duẫn, nhíu lại, ánh sáng lạnh hiện lên châm biếm.

https://thuviensach.vn

Thấy Cửu vương gia lập tức sắp vào đình rồi, Sử Minh Phi vội vàng thu tay lại, "Hôm nay không nói với ngươi nữa, nhớ lời trẫm đã nói. Tối mai....., ngươi nghĩ kĩ đi, tốt nhất mang theo Cửu vương gia."

Lấy trình độ bảo vệ của Cửu vương gia, làm sao sẽ cho phép Mạn Duẫn đi vào cái loại địa phương chướng khí mù mịt đó. Dù sao tiểu nha đầu này có là biện pháp, không cần mình lo lắng. Sử Minh Phi hướng bên ngoài đình nhảy một cái, nhanh chóng biến mất.

Mạn Duẫn tự nhiên cũng biết, ngẩng đầu nhìn về Chu Dương, nói: "Giữ bí mật."

Hướng Vương Gia hồi báo hành trình mỗi ngày của Tiểu Quận Chúa, là công việc của Chu Dương. Hơn nữa loại chuyện như vậy, tại sao có thể lừa gạt Vương Gia. Nếu bị Cửu vương gia biết, vậy không muốn chết sao?

Chu Dương trước tiên, lắc đầu.

Mạn Duẫn hé miệng, "Chu Dương, ngươi thật không muốn giữ bí mật giúp Bản Quận chúa?"

Mạn Duẫn cũng phát hiện phụ vương trở lại, này bong dáng màu đen đó càng ngày càng gần. Nếu không nắm chặt thời gian thuyết phục Chu Dương, mình lại thật sự đừng nghĩ đi Hoa Liễu Nhai rồi.

"Tiểu Quận Chúa, đó không phải là địa phương người nên đi. Nếu thật muốn truy tìm người nào, ngài cứ hỏi Vương Gia, Vương Gia thương ngài, nhất định sẽ nói với ngài." Giờ phút này, Chu Dương dùng giọng điệu vô cùng thành kính và nghiêm túc.

"Nhưng Bản Quận chủ yếu muốn tự mình tra. Ngươi thật sự không giữ bí mật?" Trong mắt Mạn Duẫn dâng lên một tia giảo hoạt, Chu Dương nhìn thấy phải che lưng, lạnh cả người.

https://thuviensach.vn

Người nhìn như vô hại, thường thường là dáng sợ nhất, cũng tỷ như Tiểu Quận Chúa lúc này. Gương mặt đáng yêu như Thiên sứ, nhưng lòng dạ ma quỷ. Chu Dương có chút dự cảm không tốt, nhưng nhiều năm thần phục, cũng không thể nói thay đổi liền thay đổi, kiên quyết lắc đầu một cái.

"Vậy thì tốt, ngày mai Bản Quận chúa sẽ để cho người thả ra tin tức, nói là..... Chu gia huynh đệ mến nhau, Chu Dương yêu đương chính ca ca ruột của mình." Llực sát thương của lời đồn đại không giống bình thường, cũng tỷ như sự kiện lần trước của Trần Ninh kia. Trong một đêm, thân bại danh liệt.

Huống chi nơi này là cổ đại, đối với đồng tính mến nhau, vô cùng bài xích, chứ đừng nói chi là huynh đệ ruột thịt loạn luân.

Mẹ nó! Ai nói chỉ có Cửu vương gia không thể đắc tội, chủ nhân này tiểu ma quỷ cũng không thể đắc tội.

"Tiểu Quận Chúa, nhà ta ba đời trong sạch, nhiều thế hệ hết mình vì vương phủ, người không thể hủy danh dự của chúng ta a." Chu Dương nhìn Cửu vương gia càng ngày càng gần, nhìn lại gương mặt của Tiểu Quận Chúa, khó khăn mở miệng: "Chỉ lần này thôi đó."

"Nhưng thuộc hạ phải đi theo." Cách một hồi, Chu Dương nói tiếp.

Mạn Duẫn lộ ra hàm răng đáng yêu, cười một tiếng. Nhưng nhìn nụ cười này, Chu Dương có cảm giác..... Đáng sợ thế nào, thế nào ấy.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Xóm Cô Đầu

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Hổ phụ vô khuyển tử, Chu Dương cũng không cần dùng tâm tình như đôi đãi với một đúa trẻ mà đi chăm sóc Tiểu Quận Chúa. Nếu không, chuyện ngày hôm qua, làm sao sẽ dễ dàng như vậy đồng ý như vậy được?

Chu Dương đang buồn bực, Chu Phi đã đoạt lấy áo choàng trong tay hắn, giúp phủ thêm cho Tịch Mân Sầm.

"Ít mất hồn đi, bảo vệ tốt Tiểu Quận Chúa an toàn. Nơi này không so được vương phủ đâu " Thấy Chu Dương còn mang tâm sự nặng nề, Chu Phi mới nhắc nhở một câu, đuổi theo Tịch Mân Sầm ra khỏi Điêm Uy Cung.

Mạn Duẫn đứng ở trước cửa, nhìn phụ vương đã đi xa, mới nói: "Việc đã đến nước này, ngươi cũng không thể đổi ý."

Chu Dương liên tiếp kêu trong lòng khổ.

Tịch Mân Sầm tối nay muốn cùng các đại thần Nam Trụ quốc ở lại thương nghị, sẽ không về quá sớm, điều này cũng đủ để cho Mạn Duẫn tranh thủ thời gian đến Hoa Liễu Nhai.

Sứ giả vào ở hoàng cung, đều có thể tự do ra vào hoàng cung. Mạn Duẫn Tiểu Quận Chúa đến Nam Trụ quốc, là chuyện mà tất cả mọi người

https://thuviensach.vn

đều biết được. Cho nên muốn xuất cung, là chuyện rất dễ dàng.

Mạn Duẫn mang theo Chu Dương, nghênh ngang đi từ ra cửa chính của hoàng cung.

đã vào đêm, nhưng Kiền thành vẫn nhộn nhịp như cũ.Có khách điếm mới vừa khai trương không lâu, cửa treo đèn lồng đỏ lớn, tràn đầy không khí vui vẻ đón khách. trên đường bán rất nhiều bán bánh ngọt cùng ăn vặt, nhìn thấy cảnh tượng này, Mạn Duẫn nhớ lại chợ đêm ở hiện đại

Thức ăn nướng, uống chút bia.

Cuộc sống là một thú vui lớn. Nhìn dân chúng trên mặt đầy nụ cười, vô cùng chân thật, so với những người trong hoàng cung, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, thật giả dối, chói mắt gấp mấy lần.

Chu Dương dẫn đường đi ở trước mặt, sợ Mạn Duẫn lạc đường, nắm lấy bàn của tay nhỏ bé Mạn Duẫn, thỉnh thoảng mua chút đồ dùng cho Mạn Duẫn.

Nhìn chong chóng xoay trong tay, Mạn Duẫn than thở.

Nàng đã sớm đã qua tuổi chơi chong chóng xoay lâu rồi….

Tính trẻ con, đã sớm không có ở đây.

Chu Dương tay cầm bản đồ của Kiền thành, đi nhầm hai lần, mới tìm chính xác được chỗ gọi là Hoa Liễu Nhai

"Tiểu Quận Chúa, chúng ta trở về đi thôi."Tim của Chu Dương phát run, vốn tưởng rằng chỉ là một hoa phố bình thường mà thôi. Nhưng tư thế này, có quá cởi mở hay không!

Đầu phố, treo một tấm biển to đùng, có khắc ba chữ Hoa Liễu Nhai bay lượn. Mới vừa tiến vào đầu phố, thì có một đôi nam nữ tựa vào một góc

https://thuviensach.vn

tường để ‘làm việc’. E sợ Tiểu Quận Chúa nhìn thấy mấy chuyện dơ bẩn đó, Chu Dương đưa tay phải đi che kín cặp mắt của Mạn Duẫn.

"đã muộn, cái gì ta cũng đều nhìn thấy hết" Mạn Duẫn lạnh nhạt nói, đưa tay gạt đi bàn tay đang che mắt nàng, hướng thẳng vào phía bên trong xoải bước mà đi.

Chết rồi, nếu bị Cửu vương gia biết! sẽ chờ mua quan tài rồi. Chu Dương vẻ mặt đau khổ, có chút hối hận không muốn bước đi tiếp

Hoa Liễu Nhai, trừ thanh lâu kỹ viện, thì cũng chỉ có thanh lâu kỹ viện. Mạn Duẫn cùng Chu Dương đi thẳng vào, cũng không hề nhìn thấy qua tửu lâu khác.

Nơi cử hành bán đấu giá ở chính giữa đường phố. Nơi đó có một quảng trương hình tròn, mỗi hai năm sẽ xây dựng một giáo đài, dùng để cử hành đêm đại hội bán đấu giá..

"Đứa bé kia thật đáng yêu." trên đường có mấy cô gái thanh lâu, nhìn thấy Mạn Duẫn thở dài nói: "Trưởng thành, nhất định là một mỹ nhân. Có phải là một đứa nhỏ không tiền định bán thân nữa không? Ta thông báo ma ma cho bà ấy đến mua, nếu không sẽ bị nhà khác giành trước."

"Đứa nhỏ này da thịt không tệ, nếu véo một cái chắc chắn rất thoải mái. Lão tử còn chưa có từng nếm qua hương vị của một đứa bé nhỏ như vậy, thật là muốn nếm một chút." một nam tử trung niên bụng béo nói, trong tay còn ôm ấp lấy một nữ nhân, tình chàng ý thiếp.

Nữ nhân kia nhiều son dầy phấn, bật cười giễu một tiếng, "không nhìn thấy cô bé kia mặc y phục gì trên người sao? Người bình thường sẽ không thể mặc nổi, nói không chừng là con gái của một vị nào quý nhân nào đó, ngài dám chạm vào nàng, cẩn thận gây ra phiền toái."

https://thuviensach.vn

"Có cái gì không dám? nói không chừng đứa bé này là do nhà nào đó nuôi dưỡng, đang chờ người đến đánh chủ ý, đáng giá sẽ bán không chừng." Trung niên nam nhân mặt bỉ ổi, đầy vẻ dâm tà nhìn Mạn Duẫn đi về phía bên này.

Mạn Duẫn nghe không ít loại này dâm ngôn dâm ngữ đó rồi, không để ý tới.

Chu Dương phía sau theo kịp, còn không đợi người nọ phản ứng, quả đấm đã huơ ra, đánh người bay đi.

"Dám có chủ ý với Tiểu Quận Chúa nhà ta, có tin ta ta tiễn ngươi đi gặp Diêm Vương hay không!" Chu Dương tức giận, toàn bộ đem nam nhân này xem làm bao cát để phát tiết, tay chân phối hợp đánh cho người kia thành đầu heo.

Mọi người vừa nghe là Tiểu Quận chúa, lập tức giải tán.

"Còn nhỏ như vậy, đã đi dạo thanh lâu, trưởng thành nhất định sẽ trở thành loại đàn bà dâm đãng." Tản đi ở bên trong đám người, một tiếng nói nũng nịu bay vào lỗ tai của Mạn Duẫn cùng Chu Dương

Chu Dương đã sắp không thể khống chế nổi, mà nhìn mặt Mạn Duẫn, không hề nhấc lên một chút gợn sóng. Họ đang mắng ngài đó, Tiểu Quận Chúa.

Xem ra Tiểu Quận Chúa đã được Vương Gia chân truyền, nhìn mặt của tiểu nữ nhân này, xem ra bản lãnh nhiều lắm.

Càng đi vào trong Hoa Liễu Nhai, người phía trước, vây tới càng nhiều. Trong một vòng bên ngoài một vòng, người người chen nhau.

Trong đám người, có một khán đài hình tròn. trên đài, có vài người khiêng một cái rương. Cái rương này dường như rất nặng, bốn người mang

https://thuviensach.vn

đều phải cố hết sức, tất cả đều dùng sức để mang cái rương đến đặt lên cái bàn trên khán đài.

Buổi bán đấu giá, đã bắt đầu rồi.

Mạn Duẫn nhìn nhìn bốn phía, người ta tấp nập, nàng làm sao có thể tìm được người có thể mua bán tin tức đây????

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Tiểu Thú Trong Lồng

Edit: Nhan Nhan

Beta: Quảng Hằng

Bởi vì vóc dáng quá lùn, Mạn Duẫn đứng ở trong đám người, những món đồ chân chính có thể nhìn thấy không nhiều lắm. Mạn Duẫn ngắt mu bàn tay Chu Dương, ý bảo hắn cúi đầu.

"Đem ta đặt lên trên đầu vai ngươi."

"Tiểu Quận Chúa muốn chơi trò cởi ngựa?" Chu Dương ôm lấy Mạn Duẫn, đem nàng hướng ngồi lên trên bờ vai mình.

Mạn Duẫn điều chỉnh tư thế ngồi rồi ôm đầu Chu Dương, ngồi ở phía trên.

Chu Dương cao 1m8 ở trong đám người, vốn là chiếm ưu thế. Mạn Duẫn vừa ngồi lên trên vai hắn, tầm mắt càng thêm rộng rãi rồi. Tình cảnh trên đài, Mạn Duẫn có thể nhìn một cái thu hết trong mắt.

Bốn đại hán dáng người khôi ngô, kéo cái rương, thở dốc.

Bầy người phía dưới, đã nháo lên, suy đoán trong rương kia đựng cái gì.

một thanh niên nam tử đầu đội ngọc quan, ưu nhã bước lên đài. Nhìn dáng dấp là biết hắn là người chủ trì của cuộc đấu giá. Trước ngực hắn có

https://thuviensach.vn

lưu hai sợi tóc đen, tuấn tú văn nhã, nhìn bộ dáng hắn, sẽ chỉ làm người khác cảm thấy là thiếu gia đàng hoàng. Ăn mặc thanh nhã, một chút cũng không giống loại người sẽ xuất hiện tại loại địa phương dơ bẩn như thế này.

Người này, khẳng định lai lịch không nhỏ.

"Đại hội bán đấu giá hai năm một lần, lại bắt đầu. Hãy xem Tư Mã gia ta lần này lại sẽ cho mang đến thứ gì mọi người đây?" Thanh niên chỉ cười không nói.

Vừa nghe thấy ‘ Tư Mã gia ’ ánh mắt Chu Dương khẽ lóe lên.

"Chẳng lẽ là Tư Mã gia tộc thủ phủ Nam Trụ quốc?" Chu Dương đối với tình huống ở mấy quốc gia, không hiểu nhiều giống như Chu Phi. Nhưng danh tiếng của Tư Mã gia, lại có nghe nói qua đôi chút.

Tư Mã gia, mấy năm trước, còn là một tiểu gia tộc. Nhưng kể từ Vương Gia chinh chiến các quốc gia, Tư Mã gia tộc phải dựa vào chiến tranh phát tài, kiếm được thắng lợi trở về. Mà kinh doanh của Tư Mã gia, phần lớn là do thiếu gia Tư Mã Triềuxử lý.

Thủ phủ? Mạn Duẫn bắt được hai chữ này.

Khó trách Sử Minh Phi sau khi đi lên ngôi vị hoàng đế, cũng hết sức đề cử đại hội bán đấu giá như thế này. Thủ phủ lấy ra đồ bán đấu giá, nhất định vật phi phàm. không phải Tư Mã gia là nơi buôn bán tin tức cho người khác, buôn bán trải rộng các quốc gia sao?

Mạn Duẫn cao hơn một đoạn so với mọi người, ở trong đám người đặc biệt dễ thấy. Tư Mã Triều nhìn thấy Mạn Duẫn, không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần. Chẳng lẽ hội đấu giá làm được càng ngày càng tốt, đến cả đứa bé cũng có thể hấp dẫn tới sao? một đứa trẻ liền dám đến loại địa phương này, lá gan có phải quá lớn quá rồi hay không?

https://thuviensach.vn

Tư Mã Triều duy trì nụ cười, hướng Mạn Duẫn hơi nháy mắt. Tầm mắt chuyển một cái, nhìn về phía cái rương.

"Nào, nào, chúng ta tới xem một chút vật phẩm bán đấu giá đầu tiên." Bành bạch vỗ tay hai tiếng, bốn đại hán rút đi bốn khối gỗ trên cái rương xuống.

một cái lồng bằng sắt rất lớn lộ ra.

Nhưng trong lồng, không phải mãnh thú, cũng không phải là chim.

Đám người dưới đài có chút gấp đến nóng nảy, rối rít kêu to.

"Lần này sẽ không bán đá vụn đó chứ? Bên ngoài thành chất thành một đống lơn rồi, chẳng lẽ Tư Mã gia không cầm ra nổi một món đồ tốt để bán hay sao?"

Là một đống đá vụn! Vụn vặt từ trong lồng sắt trượt ra.

Tư Mã Triều nhìn bối rối hoang mang phía dưới đài, không hề hoảng hốt, thanh nhã cười một tiếng.

“Tư Mã Ta gia bán đấu giá từ trước đến giờ là bảo bối, lần này cũng không ngoại lệ. Nếu các ngươi là không tin Tư Mã đây, như vậy có thể đi trở về phủ, đại hội bán đấu giá lần này, cũng không phải không có ngươi, thì không thể cử hành!"

Tư Mã Triều đã trải qua khảo nghiệm của thương trường, há có thể dùng vài ba lời là có thể hù dọa đến hắn.

một phen nói, không có một chút nào sợ đắc tội với người khác. Có lẽ nếu ở mấy năm trước, Tư Mã gia còn phải khúm núm, đối với người khác vừa nói xin lỗi vừa giải thích. Nhưng hôm nay, tất cả đã không giống.

https://thuviensach.vn

Người kia sắc mặt không tốt, nhưng vẫn nhịn xuống, lại không dám nói một lời.

Nhất thời, bốn phía an tĩnh.

Lả tả đá vụn rớt ra khỏi lồng sắt, một khối cầu tròn nhỏ lông trắng ở trong đá vụn, đặc biệt làm người khác chú ý.

"Là cái gì vậy....." Từng tiếng từ dưới đài truyền đến.

Mạn Duẫn cũng trợn to mắt, muốn xem cẩn thận.

Mắt Mạn Duẫn lóe sáng, so với những thứ kia đến Hoa Liễu Nhai vui đùa người trong suốt rất nhiều. Hợp với vẻ mặt ham học hỏi, đáng yêu không tả được.

Tư Mã Triều khẽ mỉm cười, cho hạ nhân dùng cây gậy từ khe hở lồng sắt móc đá vụn ra.

một lúc sau, thứ gì đó trong lồng săt, toàn thân hiện lên ở trước mặt mọi người.

một tiểu động vật thuần khiết trắng tinh, nhìn chỉ bằng một con chó nhỏ. Ánh mắt sắc bén, móng vuốt sắc bén, tựa hồ chỉ muốn vung lên, là có thể như đao kiếm xé rách da thịt của người khác.

Dưới đài sôi trào, điên cuồng! Đại hội bán đấu giá, mỗi lần chỉ bán đấu giá ba món đồ tốt, mà mỗi một món đều là thế gian khó có. không nghĩ tới mới món đồ thứ nhất, đã làm cho người điên cuồng!

Chu Dương cũng ngây ngẩn cả người, một đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm con vật trong lồng sắt.

Bốn phía tất cả đều là tiếng hét giá của mọi người..

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn chưa từng gặp qua loại động vật này, thân hình tròn tròn như viên cầu, nhưng móng vuốt rất sắc bén, phải là động vật ăn thịt. Cái đuôi của nó bẹt, bộ lông hết sức dài. Nhìn thấy mọi người cử động điên cuồng, cũng biết này động vật khẳng định không giống bình thường. nói không chừng, cùng gấu mèo tại trung quốc có fđịa vị giống nhau. Có lẽ, cao hơn.

"Chu Dương, đó là loài động vật gì?"

Chu Dương kéo về suy nghĩ, "Ta cũng chưa từng thấy qua, nhưng dáng vẻ cực kỳ giống Mạo Ngao do bộ tộc Mãnh Tín nuôi dưỡng. Nhưng mà bộ tộc Mãnh Tín cũng sẽ không bán Mạo Ngao cho người ngoại tộc, hơn nữa bộ tộc Mãnh Tín bình thường coi mạo Ngao như một vị thần hóa thân ở dân gian, Mỗi một thời của bộ tộc chỉ nuôi được một con Mạo Ngao. Mạo Ngao ở đâu, người của bộ tộc ở đó.”

Chu Dương toát ra nặng nề, nếu như con này thật sự là Mạo Ngao, có lẽ bộ tộc Mãnh Tín hơn phân nửa là bị huyết tẩy rồi!

Đằng sau món đồ thứ nhất, chính là máu tanh tàn nhẫn.

"Mười vạn lượng!"

"Mười lăm vạn hai!"

"18 vạn lượng!"

"....."

một tiếng cao hơn một tiếng, không hề dừng lại.

Mạo Ngao am hiểu nhất là đào đất đào hầm, so với Xuyên Sơn Giáp còn nhanh gấp mười lần. Trong lồng sắt trang bị đầy đủ đá vụn, chính là vì để cho Mạo Ngao đào đá.

https://thuviensach.vn

Ai không muốn có một con sủng vật lợi hại như vậy! Móng vuốt săc bén như vậy, so với đao kiếm còn có tác dụng hơn!

Mạo Ngao trong lồng sắt, thân hình nho nhỏ, thu lại còn nhỏ hơn nữa. Đôi mắt nhỏ nhìn chung quanh, tựa hồ không hiểu nơi này là nơi nào.

Nhìn đôi mắt nhỏ long lanh của tiểu Mạo Ngao, Mạn Duẫn thế nhưng lại sinh ra một tia thương tiếc..

Lúc chưa đi vào tổ chức sát thủ, nàng cũng là bị người nhốt ở một trong lồng sắt đem đi bán đấu giá, sau đó bị tổ chức nhìn trúng, bắt đầu được huấn luyện cực kỳ tàn ác.

Chẳng biết tại sao, nhìn tiểu thú trong lồng, Mạn Duẫn xem như là thấy chính mình!

Nếu như có lựa chọn..... Nàng không muốn tiểu thú dẫm vào vết xe đổ của nàng.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Mua Cho Được Tiểu Mạo Ngao

"30 vạn lượng!"

Thanh âm Mạn Duẫn thanh thúy, ở bên trong đám người nhộn nhịp giống như giọng ca của Hoàng Oanh, thanh âm hết sức dễ nghe.

Mọi người khẽ sửng sốt một hồi, mới phát hiện người kêu giá chính là một đứa bé!

"một đứa bé xem náo nhiệt cái gì, có mang theo bạc sao? 33 vạn lượng." Bên phải phía dưới là một giọng già nua, lão già tuổi chừng năm sáu chục, vuốt râu nhạo báng.

Mọi người xem như là chuyện cười nhìn Mạn Duẫn một cái, sau đó lại tranh nhau hét giá.

"Chu Dương, trên người ngươi có mang theo bạc không?" Mạn Duẫn lấy tay giật giật tóc của Chu Dương.

"Có đem theo một ít, lúc nãy mua đồ chơi cho Tiểu Quận Chúa vẫn chưa dùng đến bao nhiêu"

hắn không có việc gì, làm sao lại mang theo vài chục vạn lượng ở trên người? Cho dù có, cũng không thể để cho Tiểu Quận Chúa tiêu xài như vậy.

"Vậy bây giờ ngươi hồi cung lấy bạc cho ta đi." Mạn Duẫn cười như không cười nhìn chằm chằm ngực Chu Dương.

https://thuviensach.vn

"không được! Thuộc hạ không thể để Tiểu Quận Chúa một người ở loại địa phương này." Nếu Chu Dương đi, Tiểu Quận Chúa vừa không có năng lực tự vệ, bị người xấu bắt được thì làm sao bây giờ.

Chu Dương lắc đầu một cái, kiên quyết không thể rời đi Tiểu Quận Chúa nửa bước.

Bị ánh mắt của Mạn Duẫn nhìn chăm chú đến thở không nổi, Chu Dương cuối cùng đem bàn tay thò vào túi áo trước ngực, móc ra một xấp ngân phiếu.

"Tiểu Quận Chúa, đây chính là tiền riêng của thuộc hạ. Khi ngài về, phải nhớ trả lại cho thuộc hạ." Chu Dương đau lòng đem ngân phiếu đưa cho Mạn Duẫn, nhìn ngân phiếu nằm ở trong tay người khác, đau lòng muốn chết.

hắn tại sao lại bị tiểu ác ma này đoán được....!

Mạn Duẫn hài lòng nhận lấy, đếm một cái, tất cả đều là ngân phiếu mệnh giá một vạn, tổng cộng 60 tờ, cũng chính là 60 vạn lượng!

"Chu Dương à, tiền riêng của ngươi để dành không ít, có phải tham tiền của vương phủ hay không?" Mạn Duẫn vẩy ra ngân phiếu, cười xấu xa nhìn hắn.

"Làm gì có, đây là tiền để dành của ta đó Tiểu Quận Chúa. Năm đó ta....." Chu Dương bối rối gãi gãi đầu, "Năm đó hành quân đánh giặc, chiếm lĩnh thành Đô nước khác, ta len lén đi quét sạch chút bảo bối, sau đó đem cầm, cứ như vậy một chút, cũng không nhiều."

Cũng không nhiều? 60 vạn lượng, đủ mấy ngàn người bình dân chi tiêu cả đời.

"40 vạn lượng."

https://thuviensach.vn

"41 vạn lượng."

"....."

Kêu giá chênh lệch càng ngày càng nhỏ, khi hét đến giá 45 vạn lượng thì đã không ai ra tiếng.

"46 vạn lượng." Lão đầu lúc nãy quát mắng Mạn Duẫn, cắn răng, cân nhắc một hội, mới kêu ra tiếng.

Nhìn mọi nơi không có ai lên tiếng nữa, lão đầu vỗ vỗ lồng ngực của mình, lộ ra nụ cười.

"50 vạn lượng!" Vẫn giọng trẻ con ngây thơ, ở Hoa Liễu Nhai, cực kỳ trong suốt.

Sắc mặt lão đầu trắng xanh, mắt thấy con vịt tới tay sẽ bay đi, hoắc mắt đứng lên, "một đứa bé chưa dứt sữa tham gia cái gì? Tư Mã thiếu gia ngài nhanh gọi tên người tuyển định mua đi, một tiểu hài tử làm sao có thể lấy ra nhiều bạc như vậy."

Lão đầu là khách quen Hoa Liễu Nhai, nhiều người cũng quen biết ông ta, cũng biết người này gia tài bạc vạn. Nhìn lại bên kia lại là một đứa bé tám tuổi, nhất thời lắc đầu một cái, cho dù ai cũng không tin một đứa bé có thể lấy ra được nhiều bạc như thế để mua cho được Mạo Ngao

"Đến gần một chút." Mạn Duẫn vỗ vỗ đầu Chu Dương, Chu Dương hiểu ý. Vận khởi khinh công, phút chốc đến trên đài.

Mạn Duẫn quơ quơ một xấp ngân phiếu trong tay, từ trong tay rút ra mười cái nhét vào ngực áo Chu Dương, "50 vạn lượng."

Bàn tay nhỏ bé trắng noãn như ngọc, cầm ngân phiếu đưa cho Tư Mã Triều.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Triều mới bắt đầu chỉ cảm thấy tiểu cô nương này, thanh nhã động lòng người, lại không nghĩ rằng nàng còn có một chiêu như vậy, bật cười ha hả.

"Bé con, quá thú vị. Nhưng Tư Mã Triều ta chỉ nhận tiền không nhận người, còn có ai bỏ ra số bạc cao hơn không?" Nhận lấy ngân phiếu, Tư Mã Triều lại quát to một tiếng.

Nhìn lên Mạn Duẫn gọn gàng linh hoạt lấy ra ngân phiếu, tất cả mọi người không hét giá nữa. Bộ dáng Mạn Duẫn tràn đầy tự tin, còn ai dám tăng giá?

một con Mạo Ngao cho dù có trân quý, nhưng mà cũng chỉ là con sủng vật. 40 vạn lượng, đã là giá tiền cao nhất rồi. Nếu lại thêm tiền, đó chính là làm ăn lỗ vốn. Những người này đa số là người làm ăn, mua bán như vậy cũng không muốn làm.

50 vạn lượng, đủ bọn họ huấn luyện mười mấy tử sĩ rồi! Vì mua một con sủng vật lợi hại, không đáng.

Tư Mã Triều nhìn phía dưới không ai kêu giá nữa, "50 vạn lượng lần đầu tiên! 50 vạn lượng lần thứ hai!"

"50 vạn lượng, lần thứ ba! Đồng ý." Vỗ tay hai cái, bốn người sau lưng Tư Mã Triều lập tức nâng lên lồng sắt, hướng Mạn Duẫn đi tới.

Nhìn về phía tiểu Mạo Ngao trong lồng sắt nháy đôi mắt to, Mạn Duẫn đưa tay về hướng Tư Mã Triều, "Chìa khóa."

Tư Mã Triều sửng sốt một chút, từ bên hông gở xuống một cái chìa khóa, đưa cho Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn từ trên bả vai Chu Dương nhảy xuống. Động tác gọn gàng linh hoạt, làm liền một mạch.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Triều thấy tiểu hài này bản lĩnh không tệ, càng thêm tò mò, không từng nghe nói nhà nào ở Kiền thành có một đứa bé như vậy? Phải cẩn thận điều tra kĩ một chút, tùy tiện vừa ra tay, chính là 50 vạn lượng, tuyệt đối không phải là con cháu bình thường..

Lấy xong chìa khóa, Mạn Duẫn đi về phía lồng sắt cũng cao như nàng..

Nhìn Tiểu Mạo Ngao ở bên trong rúc thành một khối cầu nhỏ, nhắm ngay ổ khóa, rắc rắc một tiếng, mở ổ khóa ra.

"không thể mở!" Tư Mã Triều hô to một tiếng, vươn tay định đoạt lấy chìa khóa trong tay Mạn Duẫn.

Nhưng đã muộn, cửa lồng sắt đã đẩy ra hơn phân nửa.

Tiểu Mạo Ngao đột nhiên nhảy ra khỏi lồng sắt.....

Chu Dương linh động kéo Mạn Duẫn qua, che chở nàng ở phía sau.

Mà bốn người kia đứng ở trước mặt Tư Mã Triều.

Mọi người phía dưới thấy thấy màn này, cũng kinh hãi mà lui về phía sau

"Mạo Ngao trời sanh tính hung tàn, là loại động vật đặc biệt mang thù. không thuần phục trước mà thả ra, chỉ sợ nó sẽ trả thù."

Tư Mã Triều mới vừa nói xong, bốn người trước mặt đã bị Mạo Ngao nhảy xổ đến mà cáo cấu đến rách mặt.

Tiếng kêu thảm thiết, làm cho màng nhĩ mọi người thấy đau.

Ghim thù!

https://thuviensach.vn

Thân hình Tiểu Mạo Ngao tuy nhỏ, tốc độ lại cực nhanh, dễ dàng có thể nhảy đến cao hơn một thước. Mà bốn người này chính là nhốt nó mấy ngày nay, vừa có thể xông ra ngoài, liền hướng về phía bọn họ hạ móng.

một tiếng hét thảm, người kia toàn bộ cánh tay bị cào đã đầm đìa máu tươi.

Tư Mã Triều nhìn người phía trước đã giảm bớt, cất bước, nhảy xuống bàn.

Nhìn bốn người, người cuối cùng ngã xuống, tiểu Mạo Ngao chuyển sang Mạn Duẫn. Ngước đôi mắt nhỏ trong nháy mắt, tựa hồ đang suy tư.

Chu Dương sợ tiểu Mạo Ngao đả thương Tiểu Quận Chúa, vừa rút kiếm ra, mới hướng tiểu Mạo Ngao, vừa kêu Mạn Duẫn lui xuống cái bàn, tránh cho lát nữa sẽ đả thương nàng.

Tốc độ như chớp điện, trái cầu nhỏ màu trắng chợt lóe, lướt qua Chu Dương, xông thẳng đến Mạn Duẫn đang ở sau lưng..

Tốc độ như vậy còn hơn hồi nãy nhanh gấp mấy lần, Mạn Duẫn hoàn toàn không có chỗ có thể trốn. đang chuẩn bị chờ đợi khổ sở lại tới, nhưng tiểu Mạo Ngao chậm chạp không vươn móng vuốt. Mạn Duẫn chỉ cảm thấy bụng bị một khối to va chạm vào người, thân thể không khỏi lui lại mấy bước về phía sau.

Tiểu Mạo Ngao không phải công kích nàng, mà là đang vùi vào trong ngực của nàng!

Mạn Duẫn phản ứng kịp, vươn tay ôm lấy tiểu Mạo Ngao, mới miễn cho nó từ trong lòng ngực té xuống.

thật có linh tính! Ân cừu rõ ràng.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33: Công Chúa Mất Nước

Edit: Nhan Nhan & Quảng Hằng

Mạn Duẫn vuốt ve bộ lông của Tiểu Mạo Ngao Ngao, vô cùng mềm mại, xúc cảm thật tốt. Ở ban đêm gió mát, ôm đặc biệt ấm áp.

Tiểu Mạo Ngao Ngao rất quấn quýt lấy Mạn Duẫn, ở trong lòng nàng cọ xát mấy cái, hai cái móng vuốt hướng Mạn Duẫn cào cào, thành công liếm đến gò má của Mạn Duẫn.

Đầu lưỡi của Tiểu Mạo Ngao Ngao có chút nham nhám lại, làm cho nàng cảm thấy nhột nhạt.

Thấy Tiểu Mạo Ngao Ngao đang lấy lòng nàng, Mạn Duẫn nhàn nhạt mà cười cười, thật là một món đồ tốt.

Ai nói không đáng giá 50 vạn lượng?

Dưới đài nhìn thấy Tiểu Mạo Ngao Ngao giống như con chó nhỏ lấy lòng chủ nhân, cũng không chớp mắt. Nếu không có nhìn thấy Tiểu Mạo Ngao ban nãy hung hãn vung móng trong phút chốc kia, chắc chắn người nào cũng sẽ cho rằng nó là một sủng vật đáng yêu vô hại.

Chu Dương thu hồi kiếm, cắm vào vỏ kiếm. Vật nhỏ này tốc độ quá nhanh rồi, ngay cả hắn cũng không kịp nổi, khó trách bộ tộc Mãnh Tín coi trọng như vậy nó, coi nó như thần ở nhân gian hóa thân.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Triều cũng âm thầm giật mình một cái, hắn còn tưởng rằng cô bé này nhất định sẽ mất mạng ở dưới móng vuốt của Mạo Ngao, không nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy.

"Chúc mừng ngươi, tiểu nha đầu. Có thể làm được chủ nhân của Mạo Ngao thật là một chuyện không dễ.." Tư Mã Triều phất phơ chiếc quạt, khẽ vẫy ra được một ít gió mát, khóe miệng vẫn giữ nụ cười nhẹ.

Đôi mắt nhỏ Tiểu Mạo Ngao đỏ ửng, muốn tránh thoát khỏi của lồng ngực Mạn Duẫn, xông về phía Tư Mã Triều, thù hận toàn bộ bại lộ bên ngoài. Mạn Duẫn nhớ tới mới vừa rồi Tiểu Mạo Ngao không có một tia do dự cào chết bốn người kia, nhất thời dùng sức giữ chặt nó.

Nàng còn phải dựa vào Tư Mã Triều tìm tin tức của Thẩm đậu, để cho Tiểu Mạo Ngao giết hắn, không phải cử chỉ sáng suốt.

Ít nhất, hiện tại không thể.

"Ta có một vụ giao dịch, ngươi có muốn làm?" Mạn Duẫn thừa dịp cơ hội, nói.

"Giao dịch?" Kinh ngạc vì một đứa bé, thế nhưng muốn cùng hắn nói chuyện làm ăn. Nhưng chỉ cần có thể kiếm bạc trắng, Tư Mã Triều ai đến cũng không cự tuyệt, "Buôn bán nhỏ, ta không cảm thấy hứng thú, ngươi muốn cùng ta bàn giao dịch như thế nào?"

Hai người ở trên đài hỏi đáp mấy câu, phía dưới quần chúng đã có ý kiến.

Rối rít hầm hừ hỏi, đại hội bán đấu giá có còn tiếp tục không?

Tư Mã Triều cười nói xin lỗi một tiếng, "Xem ra hôm nay cho dù có là chuyện buôn bán lớn, chúng ta ngày sau hãy nói? Bốn ngày sau, đến đỗ phường gặp mặt."

https://thuviensach.vn

không đuổi Mạn Duẫn xuống đài, Tư Mã Triều phân phó người đem bốn thi thể mang xuống, chuẩn bị một cuộc bán đấu giá khác

Mắt Mạn Duẫn lộ ra không kiên nhẫn, lại chỉ có thể nhịn. Dù sao người ta đang lúc cử hành bán đấu giá, không thể nào buông tha một cơ hội kiếm tiền như vậy mà cùng bản thân đi nói một khoản buôn bán nhỏ.

"Chu Dương, chúng ta đi xuống."

Chu Dương vừa được lệnh, nâng Mạn Duẫn lên, đặt ở trên đầu vai, đi về hướng cái bàn bên cạnh cầu thang mới xây.

"Tiểu Quận Chúa, hay chúng ta về đi?" Dù sao cũng phải chờ bốn ngày, hiện tại mau chóng hồi cung, miễn cho bị Vương Gia phát hiện.

Mạn Duẫn quay đầu lại liếc mắt nhìn, trên đài đang bán đấu giá một thanh Ngọc Như Ý đỏ như máu. Nghe nói bốn trăm năm trước, quân chủ Nam Trụ quốc chính là lấy được khối ngọc Như Ý này, mới chinh phục những nước nhỏ chung quan, thành lập Nam Trụ hôm nay

Mạn Duẫn cũng không tin bất kỳ chuyện gì, nhưng nhìn Ngọc Như Ý đó, là một khối ngọc tốt hiếm có.

"thật vất vả mới đến được đây, chúng ta ở lại nhìn một chút."

Phụ vương lúc này còn chưa có trở lại. Chờ sau khi bán đấu giá chấm dứt, chạy trở về cũng không muộn.

Người làm ăn bình thường đều tin phong thủy, đặc biệt là Ngọc Như Ý, loại tượng trưng Như Ý Cát Tường gì đó, gần như bất kì ai cũng muốn có một cái.

Cho nên, giá tiền của vật này, cuối cùng có cùng bảng giá với tiểu Mạo Ngao.

https://thuviensach.vn

Móng vuốt Tiểu Mạo Ngao cùng bộ lông có dính vết máu, toàn bộ cọ đến trên người Mạn Duẫn. Mạn Duẫn nhìn trên y phục lộn xộn lung tung dính đầy vết máu, nhíu lông mày nhỏ nhắn cong cong, đem Tiểu Mạo Ngao đặt tại bên kia đầu vai của Chu Dương.

Chu Dương phàn nàn, Tiểu Quận Chúa coi hắn là chỗ chứa đồ rồi sao? Đầu vai bên trái là nàng ngồi, đầu vai bên phải lại để thêm một tiểu động vật? Cái này tổ hợp, quái dị không nói ra được.

Mà động vật, cũng giống như Tiểu Quận Chúa! Bề ngoài đáng yêu, mà lòng dạ ác ma. Ngại vết máu khô trên móng vuốt lau không sạch, hắn đành phải cong lưng mà tránh né.

Cầm tiền lương của vương phủ, rất không dễ dàng! Rất cực khổ đó!

Sau khi trở về, phải nghiêm túc bàn về vấn đề tăng lương mới được.

Ngọc Như Ý cuối cùng được một nam tử ngồi không mà hưởng mua đi, buổi đấu giá tiến vào hồi cuối. Mọi người rối rít tò mò, tràn đầy kích động lần này là loại vật phẩm gì, cả Hoa Liễu Nhai náo nhiệt trước nay chưa từng có.

Cơ hồ mỗi nam nhân đến Hoa Liễu Nhai, cũng trái ôm phải ấp nữ nhân, trên tay tất cả đều là nhẫn vàng, trên cổ tất cả đều là dây chuyền bằng ngọc thượng hạng. Loại xa hoa xem tiền như cỏ rác này, khiến Mạn Duẫn vì quốc gia cảm thấy một hồi bi thương. Mục nát như vậy, xa như vậy xỉ, rốt cuộc đem những dân chúng chịu đói chịu lạnh kia đặt ở chỗ nào?

Cũng may, đây khong phải là quê hương của nàng..

Suy nghĩ lại bay trở về thực tế, Mạn Duẫn nhìn về trên đài.

Lại có bốn người kéo một cái rương con lên đài, cái rương này so với cái lồng sắt nhốt Tiểu Mạo Ngao lớn gấp đôi.

https://thuviensach.vn

"Đó là gì? Chẳng lẽ lại là một con sủng vật nữa?" thật lâu không thấy Tư Mã Triều mở ra cái rương, phía dưới hò hét ầm ỉ thảo luận.

Mọi người vội vàng muốn biết đến tột cùng, duỗi dài cổ, không ngừng ngắm nghía.

Mạn Duẫn cũng bị gợi lên lòng hiếu kỳ, một cái tay đặt ở trên đầu Chu Dương.

"Đây là vật phẩm đấu giá cuối cùng mà Tư Mã ta chuẩn bị cho mọi người, bởi vì vật phẩm đặc biệt, cho nên....." Khóe miệng Tư Mã Triều hơi nhếch lên, nhấn nhẹ cái nút, "Cho nên bắt đầu kêu giá từ 50 vạn lượng!"

Pằng một tiếng, cái rương bốn bề tản ra như cánh hoa, trong nháy mắt rơi xuống đất.

Lại là một lồng sắt.....

Nhưng trong lồng sắt, không phải động vật..... Là người! Là hai cô gái toàn thân trần trụi.

Khỏang chưng mười sáu mười bảy tuổi, thanh thuần động lòng người, một đôi mắt như nai con loại vô tội, u mê nhìn dưới đài.

Hai người lẫn nhau che giấu thân thể của đối phương, gương mặt đỏ ửng cùng xấu hổ, há miệng, trên môi đã cắn đến chảy máu..

Mạn Duẫn trợn mắt há hốc mồm, nhìn trên đài thế nhưng quên phản ứng.

Đám người phía dưới, đã sớm đắm chìm trong này một đôi nữ nhân xinh đẹp trong. không đợi Tư Mã Triều giới thiệu vật phẩm đấu giá, tiếng gọi giá đã lâm vào điên cuồng.

"70 vạn lượng!"

https://thuviensach.vn

"75 vạn lượng!"

"....." Tiếng gọi giá không có ngừng lại.

Tư Mã Triều vô cùng vui lòng nhìn thấy trường hợp như vậy, tay cầm chiếc quạt khẽ phe phẩy, khẽ phất một cái, "Mọi người trước dừng lại....., để cho ta nói xong lai lịch của đôi nữ nhân này."

một kiện vật phẩm, có lai lịch tốt, mới có thể phát huy ra giá trị lớn nhất. Tư Mã Triều vẫn chưa cảm thấy có được cái giá hợp lí, pằng khép chiếc quạt lại, chỉ về hướng lồng sắt, "Ta Tư Mã cử hành đại hộ bán đấu giá nhiều năm, là vì món đồ này, mất nhiều nhất tài lực vật lực. Các ngươi có biết thân phận của các nàng không?"

Mọi người trầm mặc xuống, dung mạo của hai người kia, khuynh quốc khuynh thành, da mịn thịt mềm, vừa nhìn đã biết là người chân chính sống an nhàn sung sướng. Khiến người động lòng nhất chính là hai người dung mạo giống nhau như đúc, hai cô gái trẻ trung, hôm nay toàn thân xích lỏa, cường đại đánh vào thị giác.

Hàng năm hun đúc ở xa hoa truỵ lạc Hoa Nhai, bọn họ đã sớm chịu không được sắc đẹp hấp dẫn. Nhìn thấy hai bảo vật như vậy, nhất thời mê mẩn tâm hồn, đâu còn mà quản xem lai lịch khỉ gió gì của bọn họ? Trong đầu nghĩ tất cả đều là đem hai người đè ở phía dưới, hảo hảo hưởng thụ.

"Hai người này, là Tam công chúa cùng Tứ Công Chúa của Thanh Tỷ quốc." Tư Mã Triều nói.

Thanh Tỷ quốc ba năm trước đây đã bị diệt quốc, Tịch Mân Sầm Mạng binh diệt cơ hồ tất cả hoàng tộc, mà hai người chính là cá sa lưới. Chỉ tiếc có thể chạy thoát, không có nghĩa là số mạng sẽ không nữa trêu cợt bọn họ. Rơi xuống trong tay gian thương vô lương, chỉ có thể trách bọn họ xui xẻo.

https://thuviensach.vn

Vừa nghe là công chúa mất nước, phía dưới những người đó thú huyết sôi trào. Bọn họ cho dù có bao nhiêu tiền đi chăng nữa, cũng không dám đối nghịch cùng hoàng tộc quyền sở hữu thế. Hôm nay bán đấu giá là công chúa, dục vọng chinh phục những người được coi là cao cao tại thượng tận trời cao này từ trong lòng dần dần chạy lên não. Ánh mắt nhìn hai người trong lồng, càng thêm nóng bỏng.

Cảm thấy độ lửa, còn chưa đủ. Tư Mã Triều ngoắc thủ hạ, lập tức có người dâng lên một cái bình nhỏ.

"Vật gì cũng có chỗ dùng." Tư Mã Triều bật khai nắp bình, đôi tay hai người thủ hạ xuyên qua khe hở lồng sắt, nâng cằm hai cô gái. Tư Mã Triều đem dược thủy trong bình nhỏ toàn bộ rót vào trong miệng hai cô gái.

Hai cô gái ra sức giãy giụa, miệng nổi lên vết bầm. Vẻ không cam lòng trong mắt, đã làm Mạn Duẫn chấn động thật sâu.

Mạn Duẫn dùng ánh mắt đồng tình nhìn bọn họ, nhưng trong mắt người ở dưới đài đều tràn đầy lửa dục nhìn hai cô gái trần trụi kia.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Bán Đấu Giá Hồi Cuối

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Dược thủy uống xuống bụng, ánh mắt hai cô gái từ từ trở nên mê man, nổi lên một vẻ mị hoặc. Hai thân thể vốn đang dựa sát vào che chở lẫn nhau giờ chậm rãi ma sát, thân thể như đang dấy lên một cỗ hỏa nhiệt cần mau mau dập tắt. Hai cô gái cũng phát hiện mình bị dược vật khống chế, đáy mắt hiện vẻ hoảng hốt và lo lắng, đẩy thân thể người kia ra, nhưng cảm thấy thân thể vẫn thiêu đốt như cũ, toàn thân run rẩy lui về rúc vào hai phía của lồng sắt.

Dáng vẻ càng giãy giụa trong lửa dục như thế này, càng khiến cho những người phía dưới hưng phấn.

Đôi tay Mạn Duẫn dần dần nắm chặt lại thành quyền, thậm chí giữa tiếng ồn ào ầm ỹ xung quanh mà Chu Dương vẫn phân biệt được tiếng răng rắc của những khớp xương xiết chặt này.

“Bây giờ bắt đầu đấu giá!” Tư Mã Triều thấy dược lực bắt đầu phát tác, đập nhẹ cây quạt lên bàn tay trái, sau đó đi lên phía trước tuyên bố cuộc bán đấu giá thứ ba chính thức bắt đầu.

Những kẻ đứng phía dưới sao còn chịu đựng nổi một hấp dẫn đến thế, nhìn hai cô gái đang co rúm trong lồng sắt thì chỉ cảm thấy máu huyết dâng

https://thuviensach.vn

trào, suy nghĩ không còn thông qua đại não mà đã hô lên trả giá.

một giá, rồi một giá cao hơn.

Nụ cười trên mặt Tư Mã Triều dần dần mở rộng. Ở trong mắt Mạn Duẫn, nụ cười như vậy quá tàn nhẫn, quá vô tình.

Ánh mắt của Chu Dương nhìn đông một chút, ngó tây một hồi, chứ thật sự không dám nhìn hướng lồng sắt.

Mạn Duẫn cũng muốn cứu hai cô gái đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng này, nhưng mua Tiểu Mạo Ngao đã tốn mất 50 vạn lượng, trong túi chỉ còn 10 vạn lượng bạc, ngay cả số lẻ của tiền mua một cô gái cũng không đủ, trong nội tâm bỗng nhiên sinh ra một cảm giác bất lực.

“Quận chúa Mạn Duẫn.”

Từ sau lưng truyền đến một giọng nói cao vút, Mạn Duẫn quay đầu lại thì nhìn thấy một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, mi thanh mục tú, dáng dấp tuấn tú.

không quen.

Chu Dương cũng xoay người, lập tức nhíu mày nhìn thiếu niên, trong lòng liền nảy lên một tia phòng bị.

Thiếu niên này chưa nói câu gì đã lôi từ bên hông ra một xấp lớn ngân phiếu, đưa cho Mạn Duẫn: “Ta phụng phân phó của chủ tử, đưa ngân phiếu tới cho Quận chúa. Chủ tử nói, tối nay là bởi ngài ấy đề nghị tới nơi này, cho nên Quận chúa muốn mua cái gì thì cứ mua, ngài ấy trả tiền.”

Thiếu niên trưng ra một nụ cười rộng đến mang tai, nói vậy là đủ để lộ ra thân phận của chủ nhân mình, đồng thời cũng nói rõ lý do tại sao hắn lại đến đây.

https://thuviensach.vn

Ngân phiếu được đưa tới, không rõ ràng, không cầm.

Mạn Duẫn từ đầu đã có ý niệm cứu người trong lòng, hiện tại lại có người đưa bạc tới tay, hoàn toàn có thể tự do hành động.

Độ dày của xấp ngân phiếu gấp ba lần của Chu Dương…

Sử Minh Phi thật đúng là tay chơi, chỉ muốn vui đùa cùng nàng thôi mà dám bỏ ra ngân phiếu hai triệu lượng. nói trong lòng hắn không có quỷ, ai tin! không nghĩ ra tại sao Sử Minh Phi lại làm vậy, nhưng ngân phiếu thì Mạn Duẫn nhất định nhận.

Tiếng gọi giá đã cao tới một trăm hai mươi vạn lượng.

Ánh mắt những nam nhân kia nhìn lồng sắt toát ra vẻ si mê, ý chí của hai cô gái trong lồng đã dần dần bị dược vật cắn nuốt, rốt cuộc nhẫn chịu không nổi đã ôm lấy đối phương.

Trán của hai người đã toát ra một tầng mồ hôi, gương mặt đỏ ửng một cách không bình thường.

Vừa tiếp xúc với thân thể đối phương, hai người liền điên cuồng hôn môi. Những kẻ phía dưới thấy vậy liền nhiệt huyết sôi trào, càng muốn mua được hai cô gái đem về vui đùa.

“130 vạn lượng!”

không khí bốn phía càng ngày càng dâm uế. Mạn Duẫn nhịn xuống nỗi chán ghét trong lòng, hô lên.

Mọi người nhìn thấy lại là đứa bé này liền nhịn không được mà mắng vài tiếng.

một nữ hài chưa dứt sữa mà lại không biết liêm sỉ chạy đến nơi đây, còn muốn đấu giá mua hai cô gái toàn thân trần truồng kia! Mua làm gì? Chẳng

https://thuviensach.vn

lẽ muốn dùng hai người bọn họ làm ấm giường?

Mạn Duẫn lúc nãy đã mua được một Tiểu Mạo Ngao, giờ lại muốn giành giật vật phẩm đấu giá lần này. Trong lòng bọn họ đã sớm không phục, lại càng không muốn bại dưới tay một con bé con.

“133 vạn lượng!”

Tiếp sau là giọng của một nam tử, giọng còn muốn cao hơn Mạn Duẫn, còn khinh bỉ liếc Mạn Duẫn một cái.

Mạn Duẫn cặp mắt nhiễm ánh sáng lạnh, “135 vạn lượng!”

Thấy Mạn Duẫn nhất quyết bám đuổi không buông, một số người bắt đầu dao động. Nhưng vẫn có mấy kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng không chịu buông bỏ, tiếp tục đấu cùng Mạn Duẫn.

“140 vạn lượng!”

“150 vạn lượng!” Ở trong mắt Mạn Duẫn, những ngân phiếu này chẳng qua chỉ là một con số. Dù sao đó có phải là bạc của nàng đâu, nàng cần gì phải đau lòng.

Trong lòng Chu Dương thập phần sợ hãi, Tiểu Quận Chúa gây ra động tĩnh lớn thế này, sợ là ngày mai toàn bộ Kiền thành đều biết có một tiểu cô nương đại náo đại hội bán đấu giá, nếu như lọt vào tai Vương Gia, đầu mình khó mà giữ được!

Bên phải lại truyền tới một tiếng kêu giá, “155 vạn lượng!”

Mạn Duẫn còn muốn tiếp tục tăng giá.

Chu Dương giật giật ống quần Mạn Duẫn, “Tiểu Quận Chúa, ta thấy hay là thôi đi! Hai cô gái này tính ra thì cũng coi như có thù với Vương Gia đó.”

https://thuviensach.vn

Chúng ta cứu họ, chuyện tốt chưa thấy đâu, mà nói không chừng còn rước lấy phiền toái cho Vương Gia.

Cửu Vương gia tiêu diệt quốc gia họ, đây chính là đại thù diệt quốc. Cho dù tối nay cứu họ, nói không chừng ngày mai sẽ bị họ cắn ngược lại một cái.

Chuyện như vậy không phải thường xảy ra trong lịch sử sao?

Mạn Duẫn lúc này mới nhớ tới Sử ký Phong Yến Quốc đã từng viết "Năm Chính Cần, Cửu vương gia Tịch Mân Sầm thống lĩnh quân sỹ, diệt Thanh Tỷ quốc, đại thắng."

Bên phía Mạn Duẫn không kêu thêm giá, vài kẻ con nhà giàu kia tưởng rằng Mạn Duẫn đã rút lui, hả hê nhìn về phía lồng sắt coi như là vật đã nằm trong túi bọn họ.

Hai cô gái trong lồng nhìn Mạn Duẫn cầu cứu, nước mắt lả tả rơi xuống.

Mạn Duẫn không muốn gây ra phiền toái cho phụ vương, nhưng cũng không muốn để cho hai cô gái này lưu lạc đến trong tay của bọn vô sỉ kia.

Ánh không cam lòng trong mắt hai cô gái khiến nàng đau lòng thật sâu, phải chăng vì tám năm đã không động thủ giết người nên lòng nàng trở nên mềm yếu như vậy? Tự biết là nếu gặp chuyện này ở kiếp trước, nàng chắc chắn sẽ không ra tay cứu giúp. Thế đêm nay vì sao lại nghĩ đến chuyện cứu hai cô gái này?

Nàng-đã-thay-đổi. không còn là sát thủ giết người không chớp mắt trước kia, hiện tại, nàng càng lúc càng giống như một người có máu có thịt.

Mạn Duẫn cúi thấp đầu, suy tư một lúc, "Chu Dương, ta biết rõ rồi."

https://thuviensach.vn

Chu Dương cho là Mạn Duẫn đã nghĩ thông suốt, yên tâm thở phào một hơi.

Nhưng sau một khắc, Mạn Duẫn nói: “Ta sẽ mua bọn họ, sau đó để cho các nàng tạm biệt…”

Ít nhất, như vậy họ sẽ không bị người ta lăng nhục tới chết. Nàng... sẽ đích thân đưa họ lên đường, để cho các nàng không đau khổ mà rời khỏi cái thế giới tàn nhẫn này.

Chu Dương khiếp sợ, không mở miệng khuyên Tiểu Quận Chúa nữa. Kết quả này hẳn là kết cục tốt nhất rồi.

Tịch Mân Sầm mang theo mấy vị đại thần Phong Yến quốc ngồi trong Ngự thư phòng Nam Trụ, đang cùng Sử Minh Phi thương nghị chuyện đại sự quốc gia.

Đột nhiên có người vào cửa, ghé vào bẩm báo bên tai Tịch Mân Sầm. Tiểu Quận Chúa xuất cung lâu rồi mà chưa về, đã phái thị vệ đi tìm, hỏi thăm biết được Tiểu Quận Chúa đi Hoa Liễu Nhai, xin Cửu Vương gia định đoạt.

Tịch Mân Sầm vỗ bàn một cái, đứng lên, không khí trên người kịch liệt giảm xuống, làm cho người khác không lạnh mà run.

Đôi mắt lãnh khốc vô tình đảo qua các vị đại thần, “Chuyện này hôm nào bàn lại.”

Mang theo Chu Phi, không để ý phản đối của các vị đại thần, Tịch Mân Sầm phẩy tay áo bỏ đi.

Sử Minh Phi giảo hoạt cười cong mắt, nói với mấy vị đại thần Phong Yến quốc ngồi đối diện: “Cửu vương gia đã đi, thứ cho trẫm không tiễn xa.”

https://thuviensach.vn

Làm một dấu hiệu đưa tiễn, Sử Minh Phi đuổi người.

Chúng đại thần khoát tay đấm ngực, hối tiếc không kịp. Mắt thấy việc đã sắp thành, cố tình lại xảy ra việc này. Cái nàng Tiểu Quận Chúa này thật đúng là điềm xấu!

Chùy gõ một tiếng, rồi hai tiếng.

“160 vạn lượng lần thứ hai! 160 vạn lượng lần thứ ba...” Tư Mã Triều nói chưa dứt.

Mạn Duẫn đã cắt ngang: “165 vạn lượng!”

Đám con nhà giàu kia chớp chớp mắt không thể tin nhìn sang phía Mạn Duẫn. Lại ra giá! Bọn họ phẫn nộ đến mức mắt đã tóe ra lửa, thật là một đứa bé không biết tốt xấu.

“170 vạn!” một trong đám con nhà giàu đứng phắt lên, quát.

“180 vạn.” Mạn Duẫn chau chau mày, không để ý lắm.

“Tiểu nha đầu nên về bú sữa mẹ đi, ngươi mua mấy cô gái này làm gì? Bộ ngươi là nam nhân sao? Chẳng lẽ chỉ để nhìn họ biểu diễn thanh tú thoát y, hôn môi điên cuồng!” một công tử trong đám đó nhe răng mắng. Hôm nay thật vất vả mới tìm được một mặt hàng tốt, thế mà có người cố tình không muốn để cho hắn vui vẻ.

Mấy tên công tử bị Mạn Duẫn ép, tụm lại thương lượng với nhau, xài nhiều tiền như vậy quá uổng. Chờ bắt được đến tay, cùng nhau vui vẻ, bạc chia đều.

Sau khi thống nhất như vậy, mỗi người góp bạc, được gần một nửa. đã nắm chắc xong, phái ra một người hét: “200 vạn lượng.”

https://thuviensach.vn

Đối phương không chịu thối lui chút nào, Mạn Duẫn trong lòng cũng đã lo lắng, không ngờ bọn con nhà giàu này cũng có chút đầu óc, chịu liên hiệp với nhau. Bạc trong tay nàng cộng thêm của Chu Phi cũng chỉ có 201 vạn lượng.

“Hai triệu lượng, cộng thêm cái này có đủ không?”

Mạn Duẫn mở một tay ra, một viên hồng ngọc sáng chói nằm trong tay nàng. Viên này lúc trước phụ vương tặng cho nàng, xem tình hình này đành phải hy sinh nó.

Ánh mắt mọi người cực nóng nhìn viên ngọc quý kia, người nơi này đã thành tinh, liếc một cái là có thể nhìn ra ngọc quý này là thượng phẩm. Tùy tiện mang đi cầm ít nhất cũng được 100 vạn lượng.

một đứa bé mà tiện tay là có thể lấy ra một viên ngọc quý rốt cuộc là được sinh ra trong dạng gia đình gì? Những kẻ mới vừa rồi giành giật đấu giá cùng Mạn Duẫn thầm nhủ, may mắn không đấu tiếp với nàng, nếu không táng gia bại sản cũng không chừng.

Đám con nhà giàu đối diện sắc mặt đã tái xanh.

“Tịch Mạn Duẫn!”

Giọng nói trầm thấp, băng hàn đến thấu xương. Mọi người đều bị giọng nói đột nhiên vang lên này dọa cho giật mình.

Mọi người đều thấy bàn tay nhỏ bé đang nâng viên hồng ngọc quý run lên. Mạn Duẫn mới vừa rồi còn cả vú lấp miệng em không chút nào thỏa hiệp giờ vội vội vàng vàng hoang mang rối loạn quay đầu lại nhìn quanh, không biết là vội vàng muốn gặp được người đang gọi nàng, hay là đang muốn tìm một chỗ trốn.

https://thuviensach.vn

Chu Dương mắng to một tiếng “chết rồi”, ngồi sụp xuống đất, hận không đào được một cái động để chui vào.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Sợ Mất

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Hoa Liễu Nhai mới vừa rồi còn huyên náo ồn ào, nam tử này vừa đến thì nhanh chóng an tĩnh.

Áp lực toát ra từ trên người Tịch Mân Sầm khiến mọi người có cảm giác hít thở không thông, trong đó có mấy người nhận ra Cửu vương gia thì đáy lòng liền run run sợ hãi. Toàn thân hắn tràn đầy hơi thở nguy hiểm, tựa hồ chỉ cần có một người nào đó đến gần sẽ bị hắn vô tình lạnh nhạt giải quyết ngay.

Tịch Mân Sầm vốn có khí thế cường đại, cho dù là đại tướng quân trên chiến trường gặp được thì chân cũng sẽ run, chứ đừng nói đến đám nam nhân suốt ngày lưu luyến bụi hoa này...

“Thế nào? Nơi này chơi vui chứ?”

Tịch Mân Sầm từng bước từng bước tao nhã đi về phía Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn chưa bao giờ nghe Phụ Vương dùng cả tên lẫn họ mà gọi nàng, hơn nữa còn dùng cái loại giọng này.

Chu Dương ngồi chồm hổm trên mặt đất đã run không còn hình dáng gì, đầu cũng không dám ngẩng lên. Mạn Duẫn biết mình đã chọc giận Phụ

https://thuviensach.vn

Vương, cắn cắn môi.

không đợi Mạn Duẫn nói câu nào, Tịch Mân Sầm đã bắt Mạn Duẫn tới tay, không hề dùng lời nói hay cử chỉ dịu dàng nào. Cho dù bình thường thì mặt Phụ Vương cũng như ngâm nước đá, nhưng riêng đối xử với nàng thì vẫn luôn dịu dàng, hành động thô bạo như vậy vẫn là lần đầu tiên nàng thấy.

“Để Phụ Vương xem một chút xem rốt cuộc cái gì đã hấp dẫn nữ nhi của ta, ngay cả Hồng ngọc quý Phụ Vương đưa cho cũng lấy ra để mua đấu giá.” Bắt đầu nhấc chân, Tịch Mân Sầm đi về phía bàn đấu giá.

Đúng vậy, ở trong mắt Tịch Mân Sầm, hai cô gái này chỉ là một thứ vật phẩm.

Tịch Mân Sầm đi quanh lồng sắt một vòng, hàn khí quanh thân khiến cho người người lui ra xa nhường chỗ.

Tư Mã Triều đứng một bên, không dám hé răng. Vị chủ nhân này, chọc không được.

Loại náo nhiệt này không phải có tiền là có thể nhìn xem được. Khi nhìn thấy được vẻ mặt nén sợ của Tư Mã Triều, những kẻ có nhãn lực khá phía dưới lập tức thừa dịp Cửu vương gia còn chưa nổi giận liền lặng lẽ lui về phía sau.

Thấy có người rút đi, người chung quanh cũng ào ạt thối lui như nước thủy triều, chẳng bao lâu, dưới đài đã chẳng còn mấy bóng người.

Tư Mã Triều nhìn thấy buôn bán bị quấy nhiễu, vỗ vỗ tay vài cái, nhưng không thể làm gì. Ai bảo vị chủ nhân này lai lịch lớn, đã vậy còn đang tức sùi bọt mép.

“Chẳng qua cũng chỉ có chút tư sắc, nếu Duẫn nhi muốn nhìn biểu diễn kiểu này, cứ nói cho Phụ Vương, tự Phụ Vương sẽ sai người biểu diễn cho

https://thuviensach.vn

ngươi xem.”

Hai cô gái trong lồng lúc này đã bị dục hỏa quấn thân, hôn nhau đầy lửa nóng. Trường hợp này chỉ có thể dùng hai chữ “dâm uế” để hình dung.

Nghe Phụ Vương kêu mình bằng “Duẫn nhi”, Mạn Duẫn cho là Phụ Vương đã hết giận rồi, nhưng khi quay nhìn gương mặt lạnh lùng của Phụ Vương thì Mạn Duẫn liền vứt ngay một tia thở phào may mắn cuối cùng trong lòng.

“Phụ Vương, Duẫn nhi biết sai rồi, về sau sẽ không dám nữa.”

Thay vì kiếm cớ để biện minh, Mạn Duẫn biết, thà rằng trực tiếp thừa nhận sai lầm còn hơn.

“trên đời này còn có chuyện gì mà ngươi không dám làm nữa hay sao? Duẫn nhi, ngươi lần nào mà chả ngoan ngoãn nhận sai, nhưng có lần nào ngươi ghi tạc trong đầu không!” Câu cuối cùng, giọng bỗng nhiên cất cao lên.

Lúc Tịch Mân Sầm tức giận, ánh mắt lạnh lẽo như băng có thể đông chết người, nhưng việc biểu hiện lửa giận ngút trời ra ngoài như lúc này là lần đầu tiên. Mạn Duẫn biết, khẳng định hôm nay Phụ Vương đã bị chọc tức không nhỏ.

Mạn Duẫn sợ bởi vì chuyện này mà Phụ Vương sẽ ghét nàng, sợ Phụ Vương từ nay về sau sẽ bỏ mặc nàng, đôi tay ôm chặt lấy cổ của Tịch Mân Sầm, thanh âm hàm chứa nức nở nói: “Phụ Vương, Duẫn nhi biết sai rồi, thật sự không dám nữa.”

Dáng vẻ điềm đạm đáng yêu khiến ai nhìn thấy tâm can cũng xoắn chặt lại. Ngay cả Chu Phi ngày thường vẫn mặt sắt cũng không đành lòng nhìn bộ dạng này của Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

Chu Dương càng hận không cướp đi được Tiểu Quận Chúa trong ngực Cửu vương gia mà xoay người bỏ chạy, nhưng tóm lại là không có lá gan đó, chỉ có thể ôm lấy Tiểu Mạo Ngao, tận lực thu nhỏ bản thân để giảm bớt cảm giác tồn tại, tránh cho Cửu vương gia phát hiện được sự hiện hữu của hắn thì sẽ dùng một chưởng để vỗ chết hắn.

Biết chuyện không báo, dung túng Tiểu Quận Chúa tới nơi bướm hoa, những tội danh này có mười cái đầu cũng không đủ để chém.

“Có muốn mua về, tiếp tục từ từ xem hay không?” Nhiệt độ trên người Tịch Mân Sầm là nóng, mà giọng nói lại lạnh như băng.

Mạn Duẫn biết mình không nên tới những chỗ như thế này, nhưng mua hai cô gái này cũng không phải vì để nhìn họ biểu diễn xuân cung sống, chẳng qua nàng chỉ muốn để cho hai cô gái này vui vui vẻ vẻ rời đi cái thế giới này.

“Phụ Vương, người hiểu lầm.” Biết Phụ Vương sẽ nhất định vặn vẹo ý tứ của nàng, Mạn Duẫn mở miệng muốn giải thích.

Nhưng lửa giận của Tịch Mân Sầm đang xông đầy não nên chỉ cảm thấy đây là Mạn Duẫn muốn nguỵ biện.

hắn bước về phía Tư Mã Triều. Tư Mã Triều thấy Cửu vương gia đi tới, cố gắng trấn định mà kéo ra khuôn mặt tươi cười.

“Cửu vương gia, đã lâu không gặp.” Tư Mã Triều cười cười chào hỏi nhưng trong lòng lại thầm oán giận Cửu vương gia phá hỏng việc buôn bán của hắn.

“Mấy nữ nhân này, Bổn vương muốn, bao nhiêu bạc?”

Tư Mã Triều khẽ giật mình, sớm nghe nói Cửu vương gia không gần nữ sắc, hôm nay lại muốn mua mấy cô gái này? Buôn bán tóm lại vẫn phải

https://thuviensach.vn

làm, nếu Cửu vương gia muốn bỏ tiền ra mua, ít nhất Tư Mã Triều cũng có thể vớt vát trở về chút tiền vốn.

“Ta với Cửu vương gia là quen biết cũ, nếu Cửu vương gia muốn mua, 100 vạn lượng là được rồi.” một trăm vạn lượng là tiền vốn của hắn, hơn nữa, hắn cũng không dám kiếm tiền lời từ Cửu vương gia.

Người khác không có tận mắt thấy thủ đoạn tàn nhẫn vô tình của Cửu vương gia, hắn may mắn đã nhìn thấy qua.

Nam nhân này, chỉ có thể lấy lòng, không thể chọc giận.

“Chu Phi, trả tiền.”

Phân phó một tiếng xong, Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn đi xuống đài.

đi ngang qua Chu Dương, chân Tịch Mân Sầm tung ra một cước, đạp người hắn văng xuống dưới đài. Thân thể nặng nề rơi phịch xuống đất, một lớp bụi cuồn cuộn nổi lên.

Chu Dương ôm bụng, khí huyết cuộn trong ngực rồi phun ra một búng máu, nhanh chóng cúi đầu quỳ xuống, không dám phát ra một chút âm thanh nào. thật may là chân kia đá vào bụng chứ không phải ngực, nếu không mạng nhỏ của Chu Dương tối nay coi như đến địa phủ báo danh.

Tịch Mân Sầm liếc mắt nhìn thanh lâu chung quanh, giữa khe cửa lộ ra những ánh mắt. Tưởng là hắn không nhìn thấy sao? Hừ lạnh một tiếng, muốn xem chuyện cười của Tịch Gia ư, cũng nên suy nghĩ một chút xem có mệnh để nhòm ngó hay không.

Chu Phi thấy Cửu vương gia quay lưng đi, lập tức kêu mấy thị vệ nhấc lồng sắt lên, đuổi theo bước chân của Cửu vương gia.

https://thuviensach.vn

trên lồng sắt phủ xuống một tấm vải đen lớn, che lại xuân sắc bên trong. Nhưng trong lồng sắt vẫn tiếp tục phát ra thanh âm mập mờ, xuyên thấu qua miếng vải đen phát ra ngoài, vô cùng mị hoặc.

“Lừa gạt Vương Gia, ngươi không muốn sống hả!” một cước kia của Vương Gia không nhẹ, Chu Phi dựng đệ đệ trên đất lên, vác lên đầu vai, nhanh chóng đuổi theo đội ngũ.

“Ca...” Vừa mới mở miệng, Chu Dương lại ói ra một búng máu, hắn tự biết hắn có lỗi, nhưng hắn cũng có biện pháp nào đâu.

Tịch Mân Sầm đi thẳng một đường không ngừng, khi trở về trực tiếp tiến vào tẩm cung. Thị vệ mang lồng sắt to tướng vào bên trong, cửa phòng “oành” một tiếng đóng lại.

không có chút nào thương tiếc, Tịch Mân Sầm ném mạnh Mạn Duẫn lên trên giường.

Đưa tay lột xuống tấm vải đen, xuân sắc trong lồng sắt lại được trưng bày ra. Hai cô gái trong lồng quấn quít chung một chỗ, không khí vô cùng ái muội.

“Lúc nãy nhìn đủ chưa? Phụ Vương mua người về cho ngươi rồi đó, tiếp tục xem đi!” Thấy Mạn Duẫn quay đầu không nhìn, Tịch Mân Sầm đột nhiên giữ chặt đầu nàng, buộc nàng quay về phía lồng sắt.

Mạn Duẫn nhịn xuống cảm giác buồn nôn, nhắm mắt lại.

“Ngươi không phải là Phụ Vương của ta!” Phụ Vương đã từng nói, sẽ không cưỡng bách nàng làm bất cứ chuyện gì.

Nước mắt nãy giờ cố nén xuống, hiện tại giống như đã tìm được một chỗ tháo nước, mãnh liệt chảy ra.

https://thuviensach.vn

Nước mắt giống như trân châu đứt dây, từng giọt từng giọt rớt xuống trên bàn tay to của Tịch Mân Sầm. Xúc cảm lạnh lẽo đã dội tỉnh Tịch Mân Sầm đang hỗn loạn trong lửa giận. Hai ngón tay vuốt đi nước mắt, chất nước mềm mại, khiến cho lửa giận của Tịch Mân Sầm lập tức bị dập tắt.

“Ngươi không phải là Phụ Vương của ta!” Mạn Duẫn vẫn nhắm hai mắt, lập lại những lời này. Nàng rất muốn hết thảy những chuyện này đều là một giấc mơ, chờ nàng mở mắt ra lần nữa, Phụ Vương vẫn thương yêu nàng như cũ.

Tịch Mân Sầm nhìn khuôn mặt nhỏ bé khóc như hoa vùi trong mưa, kéo người ôm vào trong ngực.

“Ngoan nào, tại Phụ Vương tức đến mù quáng.” không biết làm thế nào để an ủi một đứa bé, Tịch Mân Sầm đành học tư thế lão phu nhân dụ dỗ trẻ nít, vỗ vỗ sau lưng của Mạn Duẫn.

Động tác vô cùng nhẹ, sợ lực mạnh thương tổn tới nàng.

Mạn Duẫn nức nở mấy tiếng, lại càng khóc dữ dội hơn. Ôm chặt lấy hông của Tịch Mân Sầm, nàng sợ mất, sợ mất đi sự sủng ái của Phụ Vương. Tựa như một người chết đuối, thật vất vả lắm mới bắt được cọng rơm cứu mạng, thế mà giờ cọng rơm đó lại tuột khỏi tay nàng...

Tịch Mân Sầm nhẹ giọng dụ dỗ Mạn Duẫn, thật ra hắn cũng sợ hãi. Sợ đôi mắt của Mạn Duẫn dính vào dơ bẩn, hắn sợ mình sẽ không còn được nhìn thấy đôi mắt long lanh trong suốt sáng ngời khi nàng nhìn hắn, cho nên mới đột nhiên mất khống chế đó thôi.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Phải Bị Tội Gì

Trúng đạn bị thương, chịu đói chịu rét, lẻ loi hiu quạnh một mình, Mạn Duẫn đều không hề khóc, nhưng bây giờ nước mắt lại trào ra.

Kiếp trước nàng không có họ tên, chỉ có một số hiệu 1324. Kiếp này vừa được sinh ra đã được đặt cho cái tên Tịch Mạn Duẫn. Mà mang cái tên này chắc chắn sẽ thay đổi cuộc đời nàng.

Một cái tên, đối với người khác có lẽ không có ý nghĩa gì, nhưng với Mạn Duẫn lại là một cuộc sống mới.

Mà Tịch Mân Sầm là người thân nhất yêu thích nhất của nàng trong kiếp này. Không có hắn, liệu nàng có trở lại những ngày tháng không được yêu thương, ảm đạm không có ánh sáng như trước không ! Nàng đã có thói quen có hắn tồn tại, Mạn Duẫn không muôn rời xa hắn và cũng không thể rời bỏ hắn..

“ Đừng sợ, có ta ở đây “

Nâng lên khuôn mặt của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm lau sạch nước mắt cho nàng, “ Ngươi là nữ nhi của phụ vương, sao có thể dễ dàng khóc như vậy ! “

Tám năm qua, đây là lần đầu tiên Mạn Duẫn khóc. Khóc cũng không phải dễ dàng, bởi cảm giác nước mắt rơi xuống thậm chí làm cho Mạn Duẫn cảm thấy xa lạ vô cùng. Nhưng trong lòng đau xót nên đôi mắt bất tri

https://thuviensach.vn

bất giác đẫm lệ rồi chay xuống, Mạn Duẫn hoàn toàn không thể khống chế được.

Thật sự nghiêm túc nhìn kỹ guơng mặt anh tuấn của Phụ vương, đường cong mạnh mẽ, ngũ quan như được chạm khắc.

Mạn Duẫn ôm cổ của Tich Mân Sầm, ghi nhớ những lời này của phụ vương. Nàng là nữ nhi của ngài, sao có thể dễ dàng khóc được. Vòng tay tang thêm sức lực ôm chặt phụ vương hơn, cho dù phụ vương muốn buông nàng ra, nàng cũng sẽ nhất quyết nắm chặt tay phụ vương, quyết không cho hắn có cơ hội bỏ rơi nàng !

Từ thời khắc mà phụ vương cứu nàng từ trong mưa tên, liền nhất định không thể hất nàng ra được.

Thứ mình thích, cần tự mình tranh thủ. Mạn Duẫn cố gắng nuốt nước mắt trở về, nhưng thanh âm nức nở vì bị ép dừng nên làm cho nàng nấc cụt một cái.

Tay nhỏ bé đưa lên lau lau, quệt vội đi mấy giọt nước mắt.

“ Phụ Vương, nước, Duẫn nhi muốn uống nước “

Thấy Mạn Duẫn ngừng khóc, một bụng tức giận của Tịch Mân Sầm toàn bộ tiêu tán. Gỡ bàn tay Mạn Duẫn đang ôm cổ mình ra, đi đến bàn rót một chén nước đưa cho Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn nhận lấy uóng mấy hớp liền thấy đáy. Tịch Mân Sầm vỗ nhẹ sau lung Mạn Duẫn “ Cẩn thận sặc “

Không còn nấc cụt nữa, Mạn Duẫn cuối cùng cũng thấy dễ chịu hơn một chút. Hai mắt lúc này vừa vặn nhìn thấy lồng sắt bày trong tẩm cung hai cô gái cọ xát đã gần một canh giờ, nhưng vì không đạt được thoải mái nên gương mặt đã ửng hồng đến dị thường.

https://thuviensach.vn

“ Phụ Vương…”

Mới vừa rồi chỉ lo trấn an Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm đã quên mất mấy cô gái kia. Giờ nhắc lại chuyện lúc nãy thì cặp mắt như kết bang, nhiệt độ chung quanh tự động giảm xuông.

“ Phụ vương, người nghe ta giải thích. Ta mua bằng được các nàng chỉ vì không muốn để các nàng rơi vào tay lũ cặn bã kia mà chịu hết vũ nhục” Từ đầu đến cuối nàng tuyệt không có tâm tư bất chính.

Tịch Mân Sầm đã bình tĩnh lại, nghe được Mạn Duẫn giải thích thì cơn tức càng tiêu tán bớt.

“Các nàng là công chúa Thanh Tỷ quốc, Duẫn nhi chỉ muốn cho họ giữ được trong sạch”

Hai cô gái này nếu không phải bị dược vật khống chế thì tuyệt đối sẽ không làm ra những hành động dâm uế đến thế.

Vẻ không cam lòng cùng ngạo khí trong mắt các nàng không phải là giả vờ cho có.

“Biết họ và Phụ vương có thù oán, ngươi còn muốn cứu bọn họ ? “ Tịch Mân Sàm liếc mắt nhìn Mạn Duẫn.

“Nếu như người trong lồng sắt là ta, Phụ vương sẽ làm thế nào ? “ Mạn Duẫn không e dè nhìn thẳng lại ánh mắt của Tịch Mận Sầm, nàng cảm thấy chuyện này nàng không có làm sai. Phụ vương cũng không sai. Các nàng kia càng không sai.

Tiểu cô nương vừa rồi còn khóc nức nở giờ đã khôi phục lại vẻ cao ngạo lãnh đạm như bình thường, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn kiên cường lên nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm vuốt vuốt tóc nàng, “Chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra trên người ngươi. Loại giả thiết không thể xảy ra thế này Phụ vương không cần trả lời “

Trog mắt hắn hiện lên ánh sáng lạnh, hắn làm sao có thể để cho Mạn Duẫn rơi vào tinh cảnh thế này được. Chỉ cần hắn còn sống một ngày thì không một người nào có thể động tới Mạn Duẫn một sợi lông, ngoại trừ chính hắn.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Hôn Má

"Chỉ là giả thiết thôi mà, cũng không được sao?" Giọng Mạn Duẫn đã bình ổn, không còn lẫn tiếng nức nở như mới vừa rồi.Tịch Mân Sầm lắc đầu, "không được."

"Như vậy đối với các nàng, Duẫn nhi muốn xử lý như thế nào?" Tịch Mân Sầm trở lại chuyện chính.

"Duẫn nhi sẽ tự tay đưa họ ra đi." Mạn Duẫn đã tính vậy.

Tịch Mân Sầm khẽ nhíu mày kiếm, "Để Phụ Vương."

đi tới cọc trụ trên có treo thanh kiếm ở đầu giường, Tịch Mân Sầm rút kiếm ra, "Các nàng thuộc Hoàng thất, cả tộc đều đã bị Bổn vương giết, giờ chết ở trong tay Bổn vương cũng là làm cho các nàng đoàn tụ một nhà."

Tịch Mân Sầm không muốn để cho tay Mạn Duẫn nhiễm máu tươi, mấy chuyện giết người này cứ để hắn động thủ thì tốt hơn. hắn đã giết người vô số, thêm một hai người cũng là như nhau cả thôi.

đã sống cùng Phụ Vương hơn hai tháng, trong lòng Phụ Vương nghĩ cái gì, Mạn Duẫn đã có thể lờ mờ đoán được. Nàng mở ra đôi tay trầm tư ngắm nhìn và suy ngẫm, đôi tay này đã nhuộm đầy máu tươi từ lâu, chẳng qua Phụ Vương không biết đến mà thôi.

Tịch Mân Sầm động thủ cực nhanh, chỉ như gió thoảng qua, ngay cả Mạn Duẫn cũng không nghe được. Khi lần nữa ngẩng đầu, hai cô gái trong

https://thuviensach.vn

lồng sắt đã tê liệt song song ngã xuống đất. Trừ trên cổ có một vệt đỏ khó thấy, toàn thân hoàn hảo không tổn hao gì, ra đi cũng rất nhẹ nhàng.

“Chu Phi.” Tịch Mân Sầm hô lên, Chu Phi lúc nào cũng đứng canh bên ngoài lập tức ứng tiếng.

“Mang vài người vào đây đem lồng sắt đi ra, sẵn đó an táng hai nàng cho chu đáo.” Lau sạch sẽ vết máu trên mũi kiếm, Tịch Mân Sầm tra kiếm về vỏ.

đi loạng choạng nghiêng ngả theo phía sau Chu Phi là một thân hình cực kỳ nhếch nhác...

Chu Dương thò đầu ra từ sau lưng Chu Phi, nhìn thấy Mạn Duẫn cũng không bị trừng phạt nghiêm trọng nào, liền thở phào nhẹ nhõm. Hai đầu gối lập tức quỳ xuống, đầu chạm đến sàn nhà.

“Chu Dương tự biết có lỗi, xin Vương Gia trừng phạt.” Chu Dương mới vừa nói xong, trong ngực đột nhiên nhảy ra viên cầu trắng xù nhỏ, xông thẳng đến chỗ Mạn Duẫn.

Được ca ca vác về từ Hoa Liễu Nhai, Chu Dương sợ đánh mất Tiểu Mạo Ngao nên thuận tay nhét nó vào trong túi áo. Mới vừa rồi khẽ cong người nên y phục lộ ra ke hở, Tiểu Mạo Ngao nhìn thấy liền nhảy vọt ra ngoài.

Tịch Mân Sầm không biết là vật gì, đưa tay chộp một cái. Tiểu Mạo Ngao vốn kiêu ngạo về tốc độ không ai sánh kịp, vậy mà không tránh kịp bàn tay của Tịch Mân Sầm đột nhiên vung ra, nắm được cái cổ của nó.

“Là Mạo Ngao à?” Đại hội đấu giá của Tư Mã gia càng ngày càng tốt nhỉ, ngay cả vật này cũng kiếm được tới tay.

“Phụ Vương, đây là sủng vật mà nữ nhi đấu được.” Sợ Phụ Vương bóp chết Tiểu Mạo Ngao, Mạn Duẫn đoạt lại Tiểu Mạo Ngao từ trong tay Tịch

https://thuviensach.vn

Mân Sầm, ôm vào trong ngực.

Tịch Mân Sầm khẽ gật đầu, “Nếu muốn sủng vật cứ nói với Phụ Vương, sủng vật Phụ Vương kiếm cho ngươi nhất định tốt gấp mười lần con này.”

Tiểu Mạo Ngao tựa hồ nghe cũng hiểu được ý tứ, hướng về phía Tịch Mân Sầm nhe răng xèo xèo hai tiếng nhưng không dám công kích. Linh cảm của động vật luôn luôn mẫn cảm, đối phương có khí thế cường đại đã khiến linh tính trời ban của nó khiếp đảm.

Tin Tịch Mân Sầm không nói đùa, nhưng Mạn Duẫn vẫn lắc đầu, bàn tay nâng Tiểu Mạo Ngao lên, “Có một con là đủ rồi.”

Tầm mắt quay lại trên người Chu Dương đang quỳ bên cạnh, Tịch Mân Sầm ngồi trở lại giường, “Chu Dương, ngươi đi theo cạnh Bổn vương cũng nhiều năm rồi, có biết hôm nay ngươi phạm vào tội gì không?”

“Thuộc hạ biết chuyện không báo, giấu giếm Tiểu Quận Chúa hành tung, lại càng không nên mang Tiểu Quận Chúa đi Hoa Liễu Nhai.” Câu nói này Chu Dương đã lập đi lập lại trong lòng không dưới mười lần, bởi sợ ở trước mặt vương gia lại nói sai.

“Y theo quy củ, phải làm như thế nào?”

trên mặt Chu Dương đã chảy đầy mồ hôi, nhả ra từng chữ, “Tự kết liễu.”

Vẻ mặt nghiêm túc của Chu Phi hiện nỗi bi thương. Tay nắm chuôi kiếm như chặt thêm mấy phần, khớp xương tay cũng đã trắng bệch.

Hậu quả nghiêm trọng đến thế à?

Đôi mắt to chưa khô nước mắt của Mạn Duẫn nhìn sang Chu Dương, “Phụ Vương, chuyện này không liên quan đến Chu Dương.”

https://thuviensach.vn

Ở trong lòng, Mạn Duẫn đã sớm xem Chu Dương như bằng hữu. Bởi vì liên quan tới mình mà Chu Dương phải trả giá bằng một mạng, Mạn Duẫn tuyệt đối không đồng ý.

"Cái gì gọi là không liên quan đến hắn?" Ngón tay của Tịch Mân Sầm đang xoa tóc Mạn Duẫn dừng lại, cùng nhìn về phía Chu Dương, "Chẳng lẽ hắn không có biết chuyện không báo, chẳng lẽ hắn không có cùng đi Hoa Liễu Nhai với Duẫn nhi sao?"

"Tại Duẫn nhi uy hiếp hắn, hết thảy đều do Duẫn nhi gài bẫy." Mạn Duẫn dám làm dám chịu, lắc lắc cánh tay Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm đứng lên, quay đầu liếc Mạn Duẫn một cái. Mới cùng ở với Chu Dương có mấy ngày, thế mà đã biết xin tha giúp người khác?

(Nhan: Hắc, có ngửi được mùi giấm chua chưa bà con???)

"Chẳng lẽ Duẫn nhi có gì đó có thể uy hiếp được Chu Dương?" Chu Dương giống như một đứa bé to xác, toàn thân cao thấp không có một chút bí mật nào, làm gì có cái gì đáng giá để cho người khác uy hiếp.

Khóe miệng Chu Dương bị rút gân, vẻ mặt có chút khó chịu. Lời này cũng khơi dậy hứng thú của Chu Phi, đệ đệ của hắn, hắn vô cùng rõ ràng, toàn thân giống như tờ giấy trắng. Trừ đi theo Vương Gia để xử lý một chút chuyện vặt, nhất mực chẳng có chuyện gì khác, chớ nói chi là có cái gì bí mật có thể uy hiếp được hắn.

"Phụ Vương, người thật muốn ta nói ra?" Ngại có mặt Chu Phi ở đây, Mạn Duẫn do dự một chút.

Tịch Mân Sầm gật đầu, chỉ cần Mạn Duẫn mở miệng, tha sống Chu Dương chẳng qua chỉ là một câu nói.

https://thuviensach.vn

Do dự hết nhìn Chu Phi rồi lại nhìn Chu Dương, “Ta uy hiếp Chu Dương, nếu dám nói cho Phụ Vương chuyện ta đi Hoa Liễu Nhai, ta liền tuyên cáo thiên hạ — Huynh đệ Chu Dương Chu Phi thích nhau.”

Chu Phi ngây người như phỗng, “Điều này sao có thể?”

Chu Dương nhất thời bị đả kích lớn, Tiểu Quận Chúa xác xác thật thật dùng cái này uy hiếp hắn, thế mà ca ca ruột của mình lại vẫn không tin.

thì thầm nho nhỏ một câu, “Người ta có câu ‘miệng đời đáng sợ’ đó thôi.” Đỏ mặt.

Tịch Mân Sầm lập tức mất đi nỗi bực mình, khóe miệng khẽ gợi lên vẻ tươi cười. Cũng đúng, đối với Chu Dương, biện pháp càng đơn giản, càng làm hắn dễ mắc mưu.

một tay ôm lấy Mạn Duẫn, tay kia hướng Chu Phi Chu Dương khoát khoát.

“Các ngươi có thể lui xuống, chuyện này bỏ qua, chớ tái phạm.”

Vừa thối lui khỏi cửa phòng, Chu Phi liếc mắt nhìn Chu Dương một cái, thở dài một hơi, “Đồ ngu ngốc, thể diện tổ tông đều bị ngươi vứt sạch.”

Chu Dương rất muốn đánh một trận với Chu Phi, cương trực đứng dậy, nhưng xương sườn liền nhói một cái làm hắn đau đến nỗi không còn tia hơi sức nào dùng được.

Chẳng phải vì hắn muốn giữ thể diện tổ tông nên mới bị Tiểu Quận Chúa uy hiếp sao!

Thấy Chu Dương còn ra vẻ ta đây xả thân vì đại nghĩa, Chu Phi lại lắc đầu, nói: “Cây ngay không sợ chết đứng, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng,

https://thuviensach.vn

chỉ bằng một câu nói của Tiểu Quận Chúa là có thể phá hủy thanh danh của chúng ta sao?”

Mặc dù là hạ đẳng thị vệ, nhưng kể từ đi theo Cửu vương gia rong ruổi sa trường, hai huynh đệ bọn họ cũng coi như có một chút danh tiếng ở Phong Yến quốc. một số đại tướng quân khi thấy hai người cũng phải khách khí. Nếu Vương Gia không đồng ý, lời đồn đại sao có thể truyền đi?

Cho nên nói, ngu ngốc chính là ngu ngốc.

Chu Phi thấy Chu Dương vì bị thương nên đi chậm rãi nhìn phát ghét, lại một tay khiêng hắn lên, trực tiếp đi ra khỏi tẩm cung Tịch Mân Sầm.

Chu Dương nghiến răng trèo trẹo, kèn kẹt a kèn kẹt. Tiểu Quận Chúa à! Lần này thiếu chút nữa bị ngươi quăng một cái mạng!

Chu Dương phạm sai, có thể được bỏ qua, nhưng Mạn Duẫn phạm sai, quyết không thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

(Nhan: hắc, có người sắp bị ăn đậu hủ, ha ha ha…)

“Úp mông xuống.” Tịch Mân Sầm vỗ vỗ bắp đùi của mình, nói với Mạn Duẫn.

“Phụ Vương...”

Mạn Duẫn từ trên giường đứng lên, bước về phía Tịch Mân Sầm. Đánh đòn sẽ không quá đau, nhưng Mạn Duẫn vẫn cảm thấy rất khó chịu, con ngươi đảo vài, dùng giọng thương lượng nói: “Phụ Vương, chúng ta có thể đổi biện pháp trừng phạt hay không?”

Tỷ như, khẻ lòng bàn tay, đứng trung bình tấn, cũng còn tốt hơn đánh đòn nhiều.

https://thuviensach.vn

Lần trước bị đánh, Tịch Mân Sầm chỉ có thể nhìn thấy sau lưng của Mạn Duẫn, mà giờ khắc này, Tịch Mân Sầm nhìn thấy mặt đứa trẻ hồng thấu lên, liền lập tức hiểu thì ra nàng xấu hổ.

Nuôi cô gái nhỏ này đã hai tháng rồi, Tịch Mân Sầm còn chưa có thu về được chút phúc lợi nào. Mạn Duẫn vừa đề xuất, Tịch Mân Sầm cảm thấy thời cơ đã đến.

“Có thể, ngươi tới đây đã.”

Nghe thấy có hy vọng, Tịch Mạn Duẫn nhanh chóng bước tới, ngồi ở bên cạnh Tịch Mân Sầm.

“Nếu như Duẫn nhi hôn nhẹ Phụ Vương, Phụ Vương có thể miễn cho ngươi lần trừng phạt này.” Ngón tay gõ gõ mép giường, Tịch Mân Sầm cau mày. Dáng vẻ làm cho người ta cảm thấy ra quyết định như thế là đã rất thua thiệt cho hắn rồi...

Trừ những lúc phải sử dụng mỹ nhân kế, Mạn Duẫn chưa từng chủ động hôn qua bất luận kẻ nào. Khi Phụ Vương nhắc tới yêu cầu này, trong lòng nàng sinh ra mâu thuẫn.

Vậy so với bị đánh còn thẹn thùng hơn.

Lắc lắc đầu, “Phụ Vương, đổi lại cái khác đi.”

Thấy Mạn Duẫn không chút nghĩ ngợi mà liền lắc đầu cự tuyệt, Tịch Mân Sầm nghiêm mặt, nói: “Duẫn nhi, đứa bé nhà khác đều từng hôn cha mẹ. Ngươi không thể cho Phụ Vương cũng hưởng thụ được niềm vui của bậc làm cha mẹ trên đời à?”

(Nhan: Sầm ca, xạo vừa thôi chớ…. Hắc hắc)

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm cực ít cùng người khác thân cận, từ lúc Mạn Duẫn xuyên qua tới giờ cũng không nhìn thấy hắn cười được mấy lần.

Khi hắn nhắc tới yêu cầu này, Mạn Duẫn xấu hổ trong lòng, cảm thấy thân là con gái thì phải có nghĩa vụ làm cho cha mẹ vui vẻ. Nghĩ như vậy, mâu thuẫn nho nhỏ trong lòng về điểm này đều bị ép xuống đến tầng thấp nhất.

“Chỉ một chút thôi?” Mạn Duẫn đỏ mặt.

Dục tốc bất đạt, Tịch Mân Sầm đương nhiên biết. Hơn nữa loại chuyện như vậy không thể nóng vội, suy nghĩ một lát, gật đầu.

Sợ Phụ Vương đổi ý, Mạn Duẫn rướn mình lên, nhẹ nhàng chạm môi trên gương mặt Phụ Vương. Lần này không chỉ đỏ mặt, kể cả hai bên tai Mạn Duẫn cũng cảm thấy nóng hừng hực.

Tịch Mân Sầm chỉ cảm thấy cánh môi kia như lông hồng nhẹ rơi xuống nước, tạo nên sóng nước xao động nhè nhẹ. Mềm mại đến nỗi khiến hắn muốn lập tức ôm lấy Mạn Duẫn mà hôn mạnh xuống.

Nhưng cuối cùng Tịch Mân Sầm nhịn xuống. Đứa bé này còn chưa có nuôi lớn. Hơn nữa mấy chuyện này nên thuận theo tự nhiên thì mới tốt.

đã gần đến canh ba, sợ Mạn Duẫn thiếu ngủ, Tịch Mân Sầm kéo chăn bông lên, cuốn bé con vào chăn.

“Duẫn nhi, trời sắp sáng rồi, mau ngủ một lát đi. Phụ Vương còn có chút chuyện phải phân phó Chu Phi.” Vuốt vuốt trán Mạn Duẫn, đặt nàng nằm xuống.

Tịch Mân Sầm gỡ áo choàng xuống từ trên bình phong, đi ra tẩm cung.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn nhìn bóng lưng Phụ Vương, ngáp một cái. Buồn ngủ thật, trẻ con phải ăn ngon ngủ tốt mới có thể mau lớn. Mà mấy năm qua luôn sống trong căn phòng nhỏ kia, thân thể Mạn Duẫn so với mấy đứa trẻ bình thường sinh cùng năm còn kém một chút...

Nhìn bóng đêm mờ mịt, Mạn Duẫn lật người, ngủ.

Tịch Mân Sầm vừa ra khỏi tẩm cung, Chu Phi kéo theo Chu Dương đã sớm chờ ở trước một hòn non bộ.

Nhìn thấy Vương Gia ra ngoài, Chu Phi tay chắp kiếm, hướng Tịch Mân Sầm hành lễ.

không hổ danh là tay chân đắc lực của Tịch Mân Sầm. Tịch Mân Sầm không có phân phó hắn lưu lại, nhưng Chu Phi đã tự giác bắt Chu Dương chờ ở chỗ này rồi.

Tịch Mân Sầm hướng Chu Dương ngoắc ngoắc ngón tay, Chu Dương lập tức đi đến.

“Đem chuyện các ngươi đi Hoa Liễu Nhai, đầu đuôi gốc ngọn, nói cho Bổn vương nghe.” Mạn Duẫn vào Kiền thành chỉ mới mấy ngày, làm sao có thể biết được nơi bướm hoa đó. Hơn nữa hắn không quên lúc bắt được Mạn Duẫn, trong tay Mạn Duẫn còn nắm một xấp dầy ngân phiếu.

Chu Dương không dám quanh co, lập tức đem toàn bộ chuyện từ lúc Sử Minh Phi tới Điềm Uy Cung, nói cho Tịch Mân Sầm.

Khi nghe thấy Chu Dương lòng đầy căm phẫn nói đến thời điểm hai người ở Hoa Liễu Nhai, ngôn ngữ mà nhiều nam nhân háo sắc lỗ mãng thốt ra khỏi miệng, thì khóe miệng Tịch Mân Sầm liền hé ra một tia cười lạnh.

“Mang một số nhân mã đi Hoa Liễu Nhai...” trên bầu trời đêm không có bất kỳ ánh sao nào, bóng tối đen đặc như muốn bao trọn cả đất trời.

https://thuviensach.vn

Con ngươi của Tịch Mân Sầm so với trời đêm còn đen hơn, thâm u và băng hàn hơn. Nữ nhi của Bổn vương các ngươi có thể tùy ý vũ nhục sao?

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Ký Tên Đồng Ý

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Ngự Thư Phòng, thanh âm của đồ sứ bị đập vỡ phá tan sự tĩnh lặng buổi ban mai.

Sử Minh Phi tay nắm thành quyền, mu bàn tay nổi gân xanh, tấu chương trên thư án không cái nào may mắn thoát khỏi kiếp bị hất văng xuống đất. Cung nữ thái giám hầu hạ xung quanh đều khúm núm cúi đầu đến ngực, không dám chọc giận Long nhan.

“Cửu vương gia thật khinh người quá đáng! Coi nơi đây là Phong Yến quốc đấy à, Bổn vương không có giá trị gì sao!” Sử Minh Phi cố nén nỗi tức giận bừng bừng.

Hôm nay lâm triều, toàn bộ đại thần toàn thượng tấu việc Hoa Liễu Nhai bị phóng hỏa. Cả một con phố cháy sạch chỉ còn than, một nơi vốn náo nhiệt ồn ào như Hoa Liễu Nhai chỉ trong một đêm hóa thành tường đổ vách xiêu, chỉ để lại một mảnh đất đầy tro than khói bụi.

Mà làm người ta tức giận nhất là, trong Hoa Liễu Nhai không có một người nào chạy ra khỏi.

Tấu chương chất cao như núi, trong đó không thiếu tên các vị đại thần chức cao đã chết cháy, xin Hoàng Thượng định đoạt.

https://thuviensach.vn

đã sắp tới lễ đăng cơ, hắn làm sao mà có thời gian an bài nhân thủ một lần nữa để bổ sung vào những chức vị còn trống này.

Hoa Liễu Nhai mặc dù không tôn trọng luật pháp, nhưng lại là nguồn kinh tế quan trọng nhất của Nam Trụ quốc. Thế nhưng chỉ trong một đêm mà hóa thành hư không, chỉ có thể dùng từ tổn thất nghiêm trọng để hình dung.

Sử Minh Phi tức tối đập mấy cái lên trán, tê liệt ngã xuống trên Long ỷ.

Cửu vương gia quả nhiên không muốn chịu một chút thua thiệt nào. hắn chẳng qua chỉ dùng ít thủ đoạn nhỏ để đánh vỡ lần thương nghị này, ấy thế mà Cửu vương gia lại có thù tất báo, một cây đuốc, đem địa bàn của hắn đốt sạch sẽ.

Dưới bậc, một tiểu thái giám mặc quần áo đặc trưng cho thái giám màu xanh lá cây, gương mặt tuấn tú, chính là thiếu niên hôm đó đến đưa bạc cho Mạn Duẫn.

Thiếu niên cầm một ly trà đưa tận tay Sử Minh Phi, “Hoàng Thượng, cho dù Hoa Liễu Nhai bị đốt, chúng ta cũng không thua thiệt.”

Sử Minh Phi nghĩ sâu xa một hồi, gật đầu.

Mạn Duẫn duỗi lưng, mở mắt đá chăn ra, đã thấy Tịch Mân Sầm đang ngồi trên ghế thư án. trên bàn bày một ly trà Long Tĩnh nhưng không có khí nóng bốc ra, hiển nhiên là đã lạnh. Nhìn dáng vẻ phụ vương thế này hắn là đợi nàng đã lâu.

Dụi dụi đôi mắt buồn ngủ mông lung, Mạn Duẫn chỉ mặc áo đơn chui ra khỏi chăn bông.

“Phụ vương, chào buổi sáng.”

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm mặc hoa bào màu đen, chế tác tinh tế, cho dù ngồi rất tự nhiên nhưng trên áo cũng không có lấy một nếp nhăn nào. Nghe thanh âm của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm khẽ gật đầu.

“Duẫn nhi, đọc toàn bộ nội dung trên giấy ra.” Tịch Mân Sầm nhấc tờ giấy Tuyên Thành đặt trên bàn lên.

trên giấy vết mực còn chưa khô hoàn toàn, rõ ràng mới vừa viết xong không lâu.

Bên trong tẩm cung được đốt ấm lò nên nhiệt độ ấm áp, còn thoang thảng mùi đàn hương. Mạn Duẫn mang giầy, đến trước thư án nhận lấy tờ giấy Tuyên Thành.

trên giấy Tuyên Thành dày đặc chữ, toàn bộ là một số quy định được viết ra.

Trong đầu suy nghĩ không biết phụ vương lại có ý định gì, Mạn Duẫn đọc theo từng chữ trên giấy: “Thứ nhất, không cho phép bước vào nơi bướm ong, cờ bạc. Thứ hai, không cho phép giấu giếm phụ vương bất kỳ bí mật nào. Thứ ba, phàm là chuyện gì mang tính nguy hiểm, phải xin phép phụ vương mới được quyết định.”

Mạn Duẫn vẫn còn nhỏ nên thanh âm vừa ngây thơ vừa trong trẻo, tựa như chim Hoàng Oanh cất tiếng hót sớm mai.

Tịch Mân Sầm còn đang hưởng thụ giọng nói của Mạn Duẫn thì Mạn Duẫn đã đọc xong toàn bộ nội dung trên giấy.

“Biết nên làm sao chưa?” Nâng chén trà, Tịch Mân Sầm làm bộ muốn uống.

Mạn Duẫn đoạt lại ly trà, đặt ở trên bàn, “Phụ vương, trà lạnh rồi.”

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm ôm lấy Mạn Duẫn đặt lên trên đùi, “Nhớ kỹ quy định trên giấy chưa?”

“Mạn Duẫn chắc chắn sẽ ghi nhớ, làm theo những gì phụ vương viết.” Mạn Duẫn hoàn toàn ngoan ngoãn, cái miệng nhỏ nhắn hồng mềm đóng đóng mở mở.

Tịch Mân Sầm nhớ tới nụ hôn đêm qua, đôi môi khẽ nhếch ý cười, véo véo gương mặt của Mạn Duẫn.

“Lời nói gió bay, lần trước Duẫn nhi cũng nói một đường làm một nẻo đó thôi. Phụ vương không tin.” Tịch Mân Sầm lắc đầu.

Mạn Duẫn nhìn thấy trên bàn đã để sẵn mực đóng dấu, trong lòng biết ngay phụ vương đã sớm chuẩn bị kỹ càng, chỉ chờ mình ký tên đồng ý nữa là xong.

Xem ra mức độ thành tín của bản thân mình đã sứt mẻ trong lòng phụ vương.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Hun Khói Sòng Bạc

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Cách đó không xa có một tiệm nhỏ bán hoành thánh, Mạn Duẫn nhìn thấy liền chỉ vào lò than của người ta nói: Cái đó được rồi, ngươi đi hỏi thử xem bọn họ có bán hay không?"

Chu Dương không hiểu Tiểu Quận Chúa muốn làm gì, cứ tuân theo phân phó mà móc ra một thỏi bạc, để lên trên bàn của người bán hoành thánh.

"Khách quan, muốn ăn hoành thánh à? Muốn mấy chén?" Chủ tiệm nhỏ nhìn thấy thỏi bạc thì cặp mắt liền sáng lên. Cho dù một ngày bán hai trăm chén hoành thánh cũng không thể kiếm được một thỏi bạc như vậy đó nha.

Chủ tiệm nuốt nuốt nước miếng.

Dáng vẻ tham tiền của chủ tiệm nhỏ hoàn toàn rơi vào mắt Mạn Duẫn. Xem ra không cần phải chạy xa để mua chậu than rồi, người này nhất định sẽ bán.

"Ta không mua hoành thánh, bếp lò này ngươi bán không? Nếu bán, thỏi bạc này liền của ngươi." Chu Phi đẩy thọi bạc tới trước mắt người bán hàng.

https://thuviensach.vn

một thỏi bạc cũng đủ mua hơn mười cái bếp lò đó. không dám tin hôm nay lại đột nhiên có của từ trên trời rơi xuống, người bán hàng hỏi lần nữa: “Các ngươi thật sự chỉ muốn mua bếp lò, không cần hoành thánh?”

Chu Dương gật đầu.

Người bán hàng chụp lấy thỏi bạc trên bàn, nhét sâu vào eo, trong bụng sợ người này đổi ý.

Chu Dương nhìn hành động của hắn, rồi lại quay đầu nhìn về phía Di đổ phường, nhủ bụng, không cần tự mình mang lò sang kia rồi.

“Đem lò qua nơi kia đi, thỏi bạc này sẽ là của ngươi.”

Người bán hàng kính cẩn gật đầu, “Tiểu nhân sẽ mang tới ngay.”

Người bán hàng nhấc cái nồi trên lò đặt xuống trên đất, rồi cũng chả thèm quan tâm là lò than đang nóng mà dùng cả hai tay nâng hai quai bếp lò, đi về phía Di đổ phường.

Mạn Duẫn đi tới đón người bán hàng, chỉ dẫn hắn đặt lò xuống trước cửa Di đổ phường.

“Đặt xuống đây.” Chỉ vào bậc thang trước cửa sòng bạc, bảo người bán hàng để lò xuống.

Lò vẫn còn cháy, nhưng không quá đượm. Mạn Duẫn nhìn thấy đối diện có cửa hiệu bán vải liền bảo Chu Dương coi chừng lò, tự mình đi vào cửa tiệm vải.

“Gói tất cả vải có ở đây đưa đến bên kia.” Vừa mới đi vào cửa hiệu vải, Mạn Duẫn liền khoát tay một vòng chỉ tất cả các loại vải trong cửa hàng.

Vật liệu may mặc trên người Mạn Duẫn là hàng thượng đẳng. Lão bản hiệu vải tiếp xúc vải vóc suốt năm này qua tháng nọ nên là người biết nhìn

https://thuviensach.vn

hàng, vừa thấy đã biết ngay vị tiểu chủ tử này chắc là thiên kim của một đại nhân nào đó, lập tức ôm vải đưa sang bên kia.

Rốt cuộc hôm nay phát tài rồi.

“Tiểu Quận Chúa, ngươi mua những thứ này làm chi?” Chu Dương đứng trên bậc thang nhìn lão bản tiệm vải đặt vải vóc bên cạnh lò.

Lão bản tiệm vải và người bán hàng rong vừa nghe xưng hô này liền liếc mắt nhìn Mạn Duẫn, chả trách sao mà ra tay hào phóng như vậy, hóa ra là người trong hoàng thất. Nhưng Nam Trụ quốc không có Quận chúa nhỏ như vậy, hai người đều đoán vị này chắc phải là Tiểu Quận Chúa của nước khác.

Mặc kệ Quận chúa của quốc gia nào, cứ kiếm được bạc là được rồi.

“Quận chúa à, vải ta đã đưa tới cho ngươi rồi, còn bạc...” Lão bản tiệm vải xoa xoa đôi bàn tay, mở miệng trước.

Mạn Duẫn đá đá Chu Dương ngồi cạnh, “Đưa tiền.”

Ô kìa, Tiểu Quận Chúa coi hắn là thùng đựng tiền à. Ngày nào cũng bảo hắn bỏ tiền, đã vậy còn xài kiểu phá của như vầy, không biết Vương phủ có sụp hay không đây.

Nghĩ đến khả năng này, Chu Dương lắc lắc đầu, Vương Gia của ta là kim chủ đó nha, tuyệt đối có thể nuôi nổi vị Tiểu Quận Chúa vung tay quá trán này.

Móc một thỏi bạc trắng từ trong túi áo ra, ném cho lão bản tiệm vải, “Nhiêu đây đủ chưa?”

Đủ chứ! Tuyệt đối đủ! Thỏi bạc này muốn mua luôn cả cửa tiệm vải nho nhỏ của hắn cũng không thành vấn đề.

https://thuviensach.vn

Tất cả đều chuẩn bị xong, Mạn Duẫn cầm lên một xếp vải, mở ra, ném vào lò lửa.

Lão bản tiệm vải và người bán hàng rong sửng sốt. Vị Tiểu Quận Chúa này mua vải rồi chỉ để đốt à, vậy có khác gì đốt tiền đâu?

Thấy Chu Dương vẫn còn đứng chết trân như thằng ngốc ở đó, Mạn Duẫn trừng mắt nhìn hắn, "Ngu rồi à? Mau đốt đi!"

Bại gia! Trong đầu Chu Dương chỉ có một ý nghĩ này. Nhưng Vương Gia ưa thích vị Tiểu Quận Chúa này, chỉ muốn tự mình làm cho bảo bối vui vẻ, muốn đốt thì cứ đốt đi, dù sao đốt là tiền của Vương Gia mà.

Chữ "tiền" vừa hiện ra trong đầu Chu Dương rất nhanh được chuyển thành, "Tiểu Quận Chúa, ngươi còn thiếu ta bạc!"

Cứ đòi nợ trước cái đã, ngộ nhỡ ngày nào đó Tiểu Quận Chúa không còn bạc thì mình phải tìm ai khóc oan đây, đây chính là tiền cưới vợ của hắn đó.

Mấy ngày qua rồi mà giờ tên này mới nhớ tới chuyện này! Mạn Duẫn nhìn sòng bạc một cái, "Chờ hồi cung trả lại ngươi."

Khói bốc mù mịt, cửa sòng bạc chỉ trong chốc lát đã bị khói lửa bao kín. Sau màn vải của sòng bạc còn có thể nhìn thấy vài tia lửa.

Khói mù càng lúc càng dày đặc, có người trong sòng bạc nhìn thấy từng đợt từng đợt bồ hóng bay vào lập tức sợ đến mức tay cầm bạc run lên, "Cháy! Chạy mau!"

một tiếng rống này, toàn bộ đám người trong sòng bạc kinh hãi nhìn về phía cửa đang cháy. Khói đặc sặc sụa không ngừng bay vào, chỉ trong nháy mắt cả sòng bạc lộn xộn ầm ĩ, có vài người thừa dịp loạn tùng phèo này vớt đám bạc từ trên chiếu bạc bỏ vào túi.

https://thuviensach.vn

“Chu Dương, mau la lên đi!” Chỉ khói mù không thôi thì chưa đủ để huyễn hoặc người ta.

Mạn Duẫn lập tức ra lệnh.

Chu Dương không rõ thực hư, ngây như phỗng nhìn Mạn Duẫn, “La cái gì?”

“Đương nhiên là kêu cứu hỏa á!”

Quái quỷ, Tiểu Quận Chúa à, đừng có nhiều mưu ma chước quỷ vậy chứ. Nhưng rồi, người nào làm việc cho Vương phủ cũng đủ thông minh, Chu Dương vừa quăng vải vào trong bếp lò, vừa lên giọng rống: “Cháy, cháy, mau cứu hỏa. Múc nước nhanh lên, không dòng lửa sẽ lan tràn!”

“Phạch... Phạch...” Mạn Duẫn bắt chước tiếng dập lửa.

“Mau, mau bên này bốc lên nè.”

“Phốc...”

Tự biên tự diễn, hò hét vô cùng sinh động, giống như chính bản thân đang ở trong biển lửa vậy.

Người đi trên toàn bộ đồng loạt quay đầu nhìn về phía bên này. Hai người kia nhóm lửa trước sòng bạc bộ không sợ đắc tội mấy tên côn đồ bên trong sao?

Rất nhanh, không ít người qua đường dừng lại xem náo nhiệt, vây sòng bạc kín mít không lọt một giọt nước.

Người trong sòng bạc nghe âm thanh huyên náo kia, còn đứng đây làm gì, nếu không chạy mất mạng ngay đó! Toàn bộ dồn về phía cửa, đạp nhau mà ra.

https://thuviensach.vn

Dân cờ bạc người này tiếp sau người kia chạy trối chết, vẻ mặt sợ hãi, hận chân mình sao không dài hơn nữa để chạy cho nhanh.

Vừa mới nhảy ra khỏi sòng bạc, thấy rất nhiều người vây quanh xem náo nhiệt thì lập tức nghi ngờ, không phải đang cháy sao? Sao những người này không cứu hỏa.

Có một dân cờ bạc còn chưa rõ được tình thế, mới vừa vọt ra liền rống lớn: "Các người đứng đó làm gì? không thấy cháy à? Cứu hỏa đi chứ!" nói xong thì khóe mắt liếc đến lò lửa trên bậc thang, không nhịn được rủa một câu.

"Ngươi làm con mẹ gì đó!" Có một nam tử trông khá to con, tính khí nóng như lửa, giơ chân đạp lò lửa một cái.

Lò bị đạp đổ, than lửa văng tung tóe tứ phía. Mạn Duẫn lăn về sau một vòng, thiếu chút thì bị đả thương. Phủi phủi than lửa bắn vào trên người, Mạn Duẫn từ dưới đất đứng dậy.

Bản lĩnh Chu Dương khá mau lẹ, nhanh chóng nhảy lên, lộn vòng một cái bắt được hai tay tên đại hán kia bẻ quặt ra sau lưng.

Nam tử này nổi danh là kẻ ác trên con đường này. Thấy mới chỉ một chiêu mà hắn đã bị bắt, đám dân cờ bạc mới vừa rồi còn muốn tiến lên đánh người liền đứng sựng lại.

"Đả thương người trong hoàng tộc là tử tội." Chu Dương đá đầu gối kẻ ác kia một cái, người kia lập tức quỳ xuống, quay mặt về phía Mạn Duẫn.

Kẻ kia thấy mình đá phải thiết bản rồi, thần sắc hốt hoảng.

"Xin tha mạng!... Cầu xin tiểu thư tha mạng." Dập đầu trên đất mấy cái, tên dữ dằn kia vừa nghe được chữ hoàng tộc thì sợ đến mức lửa giận gì cũng mất ráo.

https://thuviensach.vn

Toàn bộ người trong sòng bạc đã chạy ra ngoài, nhìn thấy một màn tên Lâm Đông hung hăng kia không ngừng dập đầu nhận sai.

Đám cờ bạc tuy giận nhưng không dám nói gì, triều đại này chính là như vậy, hoàng tộc chính là Ông Trời, không ai dám khi dễ đến trên đầu hoàng tộc.

“Buông hắn ra.” Mục tiêu Mạn Duẫn tới nơi này không phải là hắn, cho nên không cần thiết phải lấy tính mạng của hắn.

Liếc thấy một vị công tử thanh nhã đi ra khỏi sòng bạc, Mạn Duẫn khoát khoát tay. Chu Dương lập tức buông tay ra, nhưng vẫn không quên đạp một cước.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Định Ra Mua Bán

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

“Cách ăn mặc này thật không thích hợp với ngươi.” Mạn Duẫn đi tới trước vài bước, thân mình thấp bé chỉ tới ngực Tư Mã Triều.

Trang phục Tư Mã Triều mặc vô cùng thanh nhã. Ăn mặc như công tử văn nhã vầy mà đi trước mặt người khác, ai mà không biết còn cho hắn là một học sỹ. Nhưng trên thực tế, người này chính là một gian thương từ trong xương tủy.

“Vậy sao?” Tư Mã Triều không thấy mặc quần áo thế này thì có gì không ổn, chỉ nhàn nhạt cười cười.

Nhưng sau khi liếc mắt nhìn đám người chung quanh, Tư Mã Triều nhíu mày, “Tiểu Quận Chúa, ngươi năm lần bảy lượt quấy nhiễu buôn bán của ta, sao không nhân đạo gì hết vậy.”

Nếu mỗi lần thấy mặt hắn đều tổn thất một khoản bạc, vậy không được bao lâu chắc hắn sẽ phải tuyên cáo phá sản đó.

Tục ngữ nói, lấy thịt đè người. Tư Mã Triều giống như chúa sơn lâm của phố này, hôm nay có người lại dám chọc đến trên đầu hắn, những người chung quanh đều chờ đợi xem náo nhiệt.

https://thuviensach.vn

Xem náo nhiệt ư? Nếu là một người khác, có lẽ Tư Mã Triều còn có thể ăn thua đủ. Nhưng vị tiểu chủ nhân này là ái nữ của Cửu vương gia. Mình chỉ có thể nhịn chứ không lại chọc giận Cửu vương gia thì chết.

Nhìn Hoa Liễu Nhai đi, đấy không phải là một bằng chứng tốt nhất đó sao?

Hoa Liễu Nhai có một nửa sản nghiệp là của Tư Mã gia. hiện tại chỉ còn lại một mảnh phế tích.

Mặc dù tin đồn bên ngoài là có một kẻ say không cẩn thận làm Hoa Liễu Nhai hỏa hoạn, nhưng sự thật chỉ có một số ít người biết rõ trong lòng. Nếu chỉ là một trận hỏa hoạn ngoài ý muốn, tại sao không có một ai chạy trốn ra được? Cho nên, chuyện này cũng không đơn giản như bề ngoài đâu.

“Mọi người giải tán đi, còn nếu đánh cuộc chưa đã ghiền thì vào sòng bạc tiếp tục.” Tư Mã Triều nhẹ nhàng phe phẩy cái quạt, gió mát nhè nhẹ thổi tóc hắn bay bay.

Mọi người nhìn thấy Tư Mã Triều không nổi giận thì biết ngay sẽ không có náo nhiệt để xem, từ từ tản ra.

“Tiểu Quận Chúa, chúng ta vào tửu lâu ngay cạnh nói chuyện.”

Mỗi một cơ hội làm ăn, Tư Mã Triều đều không bỏ qua, đặc biệt khi gần đây gặp phải một tiểu quỷ tai họa, bạc trong túi hắn chạy khỏi túi như gió vào nhà trống.

Hun khói sòng bạc?

Chu Dương vui vẻ cười hớn hở, sao cảm giác này giống hồi bé bọn họ cầm rơm đi hun khói hang thỏ thế, cùng một đạo lý mà. Chỉ có điều lần này không phải hun thỏ, mà là một con hồ ly giảo hoạt.

https://thuviensach.vn

“Chu Dương, mau đi theo.” Thấy Chu Dương chậm chạp không theo kịp, Mạn Duẫn quay đầu lại, thấy hắn đứng tại chỗ miệng cười không ngừng.

“Dạ, Tiểu Quận Chúa.” Phục hồi tinh thần lại, Chu Dương lập tức đáp lời.

Tửu lâu sát vách cũng là sản nghiệp của Tư Mã gia, buôn bán tốt không thể chê được. Mỗi một bàn đều có người ngồi đầy, riêng tiểu nhị cũng có hơn mười người. Cứ chốc chốc Mạn Duẫn lại nghe tiếng tiểu nhị la om sòm để gọi món.

“Chúng ta lên lầu trên bàn chuyện.”

Tư Mã Triều đi trước dẫn đường, bởi hiển nhiên là hắn thường xuyên đến nơi này. Chưởng quỹ tiểu nhị thấy hắn đều kính cẩn chào một tiếng “Thiếu chủ tử”.

Cứ hễ là quán rượu của Tư Mã gia thì mỗi nơi Tư Mã Triều đều chiếm riêng cho mình một nhã gian. Gian phòng này dùng để kiếm lợi.

Mạn Duẫn và Tư Mã Triều mới vừa vào nhã gian ngồi xuống, tiểu nhị đã bưng tới ngay một bầu Thiết Quan âm. Tiểu nhị nào ở đây cũng biết khẩu vị yêu thích của Thiếu chủ tử, Tư Mã Triều vừa tiến vào quán là bọn họ đã lập tức đi pha trà mang đến rồi.

“Vị tiểu thư này, kêu gì uống không?” Khăn lau khoác trên đầu vai, tiểu nhị rót trà cho Tư Mã Triều, tiện đó hỏi Mạn Duẫn luôn.

“Ta không khát.” Có lẽ đây là thói quen, hễ Mạn Duẫn ra cửa là đều không hề uống đồ của người khác.

Mặc dù biết Tư Mã Triều sẽ không dám bỏ thêm gì vào trà, nhưng Mạn Duẫn vẫn duy trì cảnh giác.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Quận Chúa hẹn ta muốn nói chuyện buôn bán gì?” Tư Mã Triều nhấp một ngụm trà, vừa nói vừa thưởng thức trà Thiết Quan âm thơm nồng.

Từ cửa sổ nhìn ra ngoài có thể thấy người qua lại trên đường. Trang trí bên trong nhã gian đơn giản nhưng lại lộ ra vẻ trang nhã, thật hợp với khí tức của Tư Mã Triều.

“Bản Quận chúa muốn ngươi giúp tra tìm chuyện về một người.” Mạn Duẫn đi thẳng vào vấn đề.

Tư Mã Triều hé miệng cười, khẽ rê nắp chén trà dọc miệng chén, “Tiểu Quận Chúa, những chuyện tra thân thế người khác thế này Cửu vương gia làm tốt hơn so với Tư Mã gia.”

Nếu Cửu vương gia ra tay tra tìm người nào, tổ tông mười tám đời cũng có thể đào ra.

“Nếu phụ vương chịu tra giúp bản Quận chúa, ta cần gì tìm ngươi?” Mạn Duẫn ngồi vô cùng đoan chính.

Đây cũng là giáo dục từ phụ vương, ngồi cũng phải có tướng ngồi.

Mạn Duẫn lưng thẳng tắp, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, từ đó đều có thể nhìn ra khí chất tôn quý.

Tư Mã Triều đã bàn chuyện buôn bán với không ít người trong hoàng thất, nhưng một đứa bé có thể thể hiện được khí chất hoàng gia tốt như vậy, Mạn Duẫn là người đầu tiên. không thể không nói, một đứa bé được Cửu vương gia giáo dục sẽ hoàn toàn khác biệt với con cháu nhà khác.

“Trước tiên Tiểu Quận Chúa nói người đó là ai đã.” Xem mặt mà bắt hình giong, dù sao, người thân phận càng cao, tin tức càng đáng tiền.

https://thuviensach.vn

“Mẫu phi của ta —— Thẩm Đậu.” Lấy ra ngân phiếu mà hôm đó Sử Minh Phi đưa tới, để xuống trên bàn.

“Hai trăm vạn ngân phiếu, thay ta tra tung tích lúc sinh thời của mẫu phi ta.” Trong đôi mắt là sự kiên định sâu sắc, nàng muốn biết chuyện về mẫu thân càng nhiều càng tốt.

Tư Mã Triều sửng sốt, người mà Tiểu Quận Chúa muốn tra lại là mẫu phi của nàng? Vốn tưởng Tiểu Quận Chúa muốn tra về đồ vật gì đó, hay là bí mật sau lưng của một số vị đại thần, nhưng không ngờ tiểu nha đầu đơn giản chỉ muốn tra ra tin tức của mẫu phi nàng.

Càng nhìn vào cặp mắt sáng ngời kia, Tư Mã Triều càng cảm thấy xinh đẹp.

Người trong hoàng thất nói không chừng vẫn còn tồn tại loại tình cảm tinh khiết thuần hậu.

“Bảy ngày sau đến Di đổ... à không, vẫn nên gặp tại đây luôn đi.” Nha đầu này không muốn vào sòng bạc nên mới hù dọa cho khách của hắn chạy sạch. Nếu lại hẹn gặp tại sòng bạc, mình lại phải tổn thất một khoản nữa.

Cầm ngân phiếu, Tư Mã Triều đếm qua, 20 tờ, không nhiều không ít.

Gấp và cất vào tay áo kỹ rồi, Tư Mã Triều phe phẩy quạt giấy, “Như vậy, mua bán đã định, Tư Mã gia chắc chắn sẽ tận lực điều tra tin tức của Thẩm Đậu.”

Ra ngoài đã lâu, Mạn Duẫn còn phải chạy về ăn trưa cùng phụ vương, nên không muốn trì hoãn thời gian nữa.

“Vậy bản quận chúa hồi cung trước.”

https://thuviensach.vn

Trở lại tẩm cung, trên bàn đã bày đầy thức ăn, từng đĩa thức ăn tản ra khí nóng. Tịch Mân Sầm ngồi ở vị trí chủ nhà, vẫn chưa động đũa.

thật xa Mạn Duẫn đã nghe đến mùi thơm thức ăn, chạy thẳng vào.

Vừa mới vào nhà, Tịch Mân Sầm ngước mắt lên.

“Về rồi à, lại đây ăn cơm.” Ôm lấy Mạn Duẫn, để cho nàng ngồi ở vị trí bên phải.

Vương phủ trước kia không có nữ nhân nên lúc ăn cơm đều chỉ mình Tịch Mân Sầm. Khi Mạn Duẫn được Tịch Mân Sầm ‘nhặt’ về nuôi vẫn ngồi ở vị trí phía phải.

Cái vị trí kia cách Vương Gia gần nhất, dễ dàng cho hắn gắp thức ăn cho Tiểu Quận Chúa.

Mỗi lần nhìn thấy Vương Gia hạ mình chăm sóc Tiểu Quận Chúa như vậy, Chu Phi Chu Dương đều cảm thán “tình thân thật vĩ đại”.

Nhìn đi, Vương Gia của chúng ta dù có là một nam nhân máu lạnh vô tình cỡ nào cũng bị thân tình ràng buộc nha.

Cùng sống với Mạn Duẫn hai tháng, Tịch Mân Sầm từ một người trước kia chẳng biết bất cứ chuyện gì về Mạn Duẫn, bây giờ hầu như mỗi một chi tiết đều nhớ rõ ràng.

Đặc biệt là khẩu vị của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm càng hiểu thấu đáo.

Đứa bé này không thích ăn thịt, chỉ ăn rau cải, hơn nữa lại ăn rất ít. Mỗi lần nhìn thân thể nhỏ bé của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm đều hận không thể làm cho nàng lập tức lớn lên. Trải qua hai tháng điều dưỡng, đứa bé này cuối cùng không còn trông thiếu dinh dưỡng như trước kia, nhưng tật xấu kiêng ăn vẫn không đổi được như cũ.

https://thuviensach.vn

Nhìn Mạn Duẫn bất đắc dĩ nuốt vào một miếng thịt, Tịch Mân Sầm mới mở miệng nói: “Từ nay trở đi là Khánh điển (Lễ Mừng) Tân Hoàng lên ngôi, theo lệ của Nam Trụ quốc, ngày mai sẽ lên đường đi Thái Thất Sơn, ngày kia là ngày đăng cơ, làm lễ nghênh đón ánh mặt trời đầu tiên.”

Nam Trụ quốc tôn thờ vầng thái dương, Tân Hoàng lên ngôi giống như mặt trời từ phương đông mọc lên. Cho nên ngày đó, Tân Hoàng phải dẫn dắt chúng đại thần tắm mình trong những tia sáng mặt trời đầu tiên trên trời đất.

So với Nam Trụ quốc, Khánh điển Đăng cơ của Phong Yến quốc dễ dàng hơn nhiều. Chỉ cần tuyên cáo thiên hạ, sau đó cử hành một chút nghi thức là được.

Phụ vương nói lời này là ý hỏi Mạn Duẫn muốn đi Thái Thất Sơn hay không. Bởi vì họ là người Phong Yến, cho nên việc đi Thái Thất Sơn hoàn toàn là chuyện tự nguyện.

Phụ vương đã nhiều ngày bận rộn việc chính sự, mỗi ngày đều chân không bén đất chạy trong hoàng cung, căn bản chưa ra ngoài hóng mát một chút.

Có lẽ nên mượn cơ hội lần này để giải sầu cho phụ vương cũng không tồi. Ít nhất, trên núi là nơi tốt nhất để ngắm mặt trời mọc.

“đi.” Mạn Duẫn gật đầu một cái.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Tâm Kế Của Mỹ Nhân

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Trước cửa cung Nam Trụ, một nhóm quan văn ngồi lên xe ngựa chuyên dùng cho việc đi xa, lắc la lắc lư lách ca lách cách ra khỏi Kiền thành.

Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn cũng ngồi xe ngựa, lên xe còn có bốn vị đại thần đều khoảng ba bốn mươi tuổi. Vừa thấy Tịch Mân Sầm thì đầu tiên khom lưng chào, nhưng đến khi nhìn thấy Mạn Duẫn được ôm trong ngực Tịch Mân Sầm thì hừ lạnh một tiếng.

Nghe phụ vương giới thiệu, bốn vị này đều là đại thần được xếp đặt cắm tại Nam Trụ.

Mạn Duẫn chưa bao giờ gặp bọn họ, nhưng địch ý trong mắt bốn người lại thật sự tồn tại.

Ôm theo Tiểu Mạo ngao trong ngực, Mạn Duẫn cũng lười chẳng thèm để ý tới bốn vị này, nhủ bụng, ta có chọc giận các ngươi đâu, sao ánh mắt như muốn lột da ta vậy.

Tiểu Mạo Ngao chổng vó lên trời, trưng cái bụng nhỏ ra, chờ Mạn Duẫn vuốt ve bụng của nó. Nghe Chu Phi Chu Dương nói, vuốt ve cái bụng nó có thể trợ giúp động vật tiêu hóa.

https://thuviensach.vn

Đừng thấy Tiểu Mạo Ngao cào người lúc hung hãn, một khi dính lên người Mạn Duẫn rồi thì cứ như một động vật nho nhỏ thích làm nũng vậy.

đi xe ngựa hơn nửa ngày, cho đến khi mặt trời lặn phía tây mới tới được hành cung trên đỉnh Thái Thất Sơn.

Cung nữ thái giám tại hành cung đã sớm đứng trước cửa đợi thánh giá.

Các võ quan cưỡi ngựa phía sau xe ngựa, thấy đã đến đúng địa điểm liền toàn bộ tung người xuống ngựa. Lập tức có mấy gã sai vặt tới dắt dây ngựa, cho ăn cỏ.

“Hoàng Thượng giá lâm!” Đứng cạnh liễn xa, giọng nói đặc hữu của Trương công công vang khắp đội ngũ.

Toàn bộ thái giám cung nữ quỳ xuống hành lễ.

Sử Minh Phi từ liễn xa bước xuống, vẫy vẫy tay về hướng Trương công công, “Trương công công, ngươi an bài chỗ ở cho các vị sứ giả và đại thần.” Rồi lại xoay người hướng về phía đội ngũ phía sau: “Mọi người mệt nhọc cả ngày rồi, đợi lát nữa mời các vị đến dạ yến dùng thiện.”

Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn, Mạn Duẫn ôm Tiểu Mạo Ngao.

Bốn vị đại thần vốn nhìn Mạn Duẫn không vừa mắt, nàng lớn vậy rồi mà còn phải để phụ vương ôm, càng hừ mũi trợn mắt.

Chu Dương nãy giờ đã muốn mở miệng mắng, nhưng lại bị Chu Phi bịt kín miệng.

“Ngươi giữ quy củ chút được không?” Chu Phi đè lại tứ chi đang lộn xộn của Chu Phi, trong lòng than thở, Tiểu Quận Chúa giữ được bình thản, ngươi còn lớn hơn Tiểu Quận Chúa mười mấy tuổi mà sao lại không biết ứng đối tùy trường hợp thế hả???

https://thuviensach.vn

Hơn hai mươi năm nuôi ăn, coi như là toi cơm rồi.

Bốn vị đại thần gút mắt trong lòng cái gì, trong tâm Tịch Mân Sầm và Chu Phi cũng rất rõ ràng. Chẳng qua là thương nghị hai nước ngày hôm đó bị đánh vỡ mà đầu sỏ gây nên chính là Tiểu Quận Chúa chứ ai.

Nhóm người của Tịch Mân Sầm được an bài ở gần tẩm cung Nhật Phi Uyển của hoàng đế, các gian phòng đã được quét tước sạch sẽ, chỉ cần vào là ở được.

Chu Phi Chu Dương cùng bốn vị đại thần chia ra ở sát vách.

Thấy Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn không chia phòng ngủ, một vị đại thần râu ria dài thòng giữ tiến lên bẩm: “Cửu vương gia, Tiểu Quận Chúa đã tròn tám tuổi, hẳn là nên một mình một phòng.”

Mấy vị này đều là thần tử tận trung báo quốc, năm xưa chủ động xin đi tiên phong tới Nam Trụ làm đại thần. Chỉ phần khí độ này đã đủ cho người người kính nể. Nhưng các vị này lại có tật xấu giống nhau như đúc, chính là —— bảo thủ, ngoan cố.

Tịch Mân Sầm đứng trước mặt bốn người, khí chất tôn quý hiển lộ ra ngoài, “Bổn vương biết, không cần các vị nhắc nhở, các vị chỉ cần làm tròn bổn phận là được rồi.”

nói xong, Tịch Mân Sầm đẩy cửa phòng ra, đi vào.

“Cửu vương gia quá cưng chiều đứa bé, đây là chuyện xấu.” Các vị đại thần nhất thời thở dài. Cửu vương gia tương đương với ông Trời ở Phong Yến quốc, nay chỉ vì một đứa bé mà ngay cả chuyện quốc gia đại sự cũng không để trong lòng.

Các vị đại thần hung hăng dậm chân mấy cái tại chỗ, y như là Trời muốn sập xuống vậy.

https://thuviensach.vn

Vội vã chui vào thùng tắm rửa sạch sẽ, Mạn Duẫn ướt nhẹp bò ra ngoài, chui vào chăn.

Thái Thất Sơn không thể ấm áp như Kiền thành được, nơi này là đỉnh núi, nhiệt độ tương đối thấp. Vừa từ thùng tắm chui ra, Mạn Duẫn còn run cầm cập mấy cái.

“Phụ vương, Duẫn nhi không muốn tham gia dạ yến.”

Cái loại dạ yến đó toàn lục đục đấu đá với nhau, ăn cũng không ngon. Còn không bằng chui trong chăn, ấm áp lại bớt lo.

Tịch Mân Sầm không miễn cưỡng Mạn Duẫn, tém chặt góc chăn cho nàng, “Ngủ ngoan đi, phụ vương lát sau sẽ trở lại.”

Mạn Duẫn gật đầu.

Tịch Mân Sầm ra khỏi phòng, bốn vị đại thần cùng huynh đệ Chu gia đã đợi hồi lâu. Sợ Mạn Duẫn đói bụng, Tịch Mân Sầm nghĩ một lát rồi phân phó Chu Dương xuống phòng bếp kêu người chuẩn bị chút điểm tâm cho Mạn Duẫn ăn trước lót dạ.

Trong hành cung thủ vệ nghiêm ngặt nên Tịch Mân Sầm cũng không sợ có thích khách, mà cho dù có thích khách thì cũng nên đi chỗ dạ yến mà hành thích Sử Minh Phi. Huống chi bên cạnh Mạn Duẫn lại có thêm một ‘tiểu bảo tiêu’, người bình thường không làm khó được Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn lơ mơ, mắt mới vừa khép không lâu, ngoài cửa phòng truyền đến một loạt tiếng bước chân rất nhỏ.

Lúc này chỉ có mình Mạn Duẫn, sợ người đến không có ý tốt, Mạn Duẫn ôm lấy Tiểu Mạo Ngao đang ngủ rất say trong chăn, nhanh chóng tìm kiếm chỗ núp.

https://thuviensach.vn

Bởi vì chỉ dùng ở tạm nên bên trong gian phòng không có tủ, chỉ có gầm giường là có thể giấu người trốn.

Hàng năm Hoàng Thượng cũng không có mấy lần tới hành cung nên gầm giường là góc chết, cung nữ thái giám căn bản sẽ không dọn dẹp. Nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, Mạn Duẫn bất chấp gầm giường đầy bụi bậm, chui ngay vào.

Vạt giường cách mặt đất chỉ có hơn mười mấy tấc, một người trưởng thành không chui lọt, nhưng thân thể Mạn Duẫn còn chưa có trổ mã nên khung xương nhỏ, rất dễ dàng chui vào núp.

“Được... Được rồi, các ngươi có thể đi ra ngoài.”

Là một giọng nữ, thanh âm mang theo điểm kiều mị. Mạn Duẫn nhìn xuyên qua khe hở, chỉ có thể nhìn thấy ba đôi giày, trong đó một đôi tương đối nhỏ, là chân của nữ nhân. Còn có hai đôi giày tương đối lớn, chắc là nam tử.

“Dạ, công chúa.”

Hai thanh âm lanh lảnh đồng loạt trả lời.

một vị công chúa? Hai tên thái giám? Tạm thời không biết đối phương muốn làm cái gì, Mạn Duẫn núp dưới gầm giường không lên tiếng.

Tiểu Mạo Ngao hình như không thích không gian tối đen như mực lại vừa hẹp vừa bụi bậm nên muốn vọt ra ngoài, nhưng Mạn Duẫn kéo chân sau của nó thật chặt, nhét vào trong lòng.

Nghe có tiếng đồ vật rơi xuống, từng món quần áo chảy xuống. Y phục hỗn độn phủ kín trên đất.

https://thuviensach.vn

Giữa đống y phục, một đôi chân nhỏ trắng noãn như bạch ngọc đứng thẳng. Đôi chân bóng loáng mảnh khảnh đi về phía giường, sau đó trèo lên.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nếu còn không biết nữ nhân này tới làm gì thì Mạn Duẫn đã uổng phí được sống lại làm người rồi.

không nghĩ tới triều đại này cũng sẽ có mỹ nhân kế kiểu này, càng không nghĩ tới một công chúa được ngàn vạn sủng ái ấy thế mà cũng có lúc cởi sạch quần áo trèo lên giường câu dẫn nam nhân.

ngực hít vào một hơi, Mạn Duẫn cảm thấy trong lòng khó chịu.

Phụ vương là thiên chi kiêu tử, nữ nhân muốn leo lên giường của hắn đâu phải chỉ một người? Hôm nay có cô công chúa này, ngày mai sẽ là ai đây?

(Nhan: ta nói cho nàng biết luôn, là con gái tri phủ a.!!!^^)

Mạn Duẫn phát rét trong lòng, vừa nghĩ tới khả năng phụ vương bị những nữ nhân này cướp đi, trong lòng càng lúc càng buồn bực. Nhưng nàng chỉ là nữ nhi của phụ vương mà thôi, nam nhân thời đại này ai mà không có tam thê tứ thiếp? Phụ vương còn trẻ tuổi như thế, chẳng lẽ bắt hắn vì mẫu phi mà ở góa cả đời?

Nghĩ như vậy, Mạn Duẫn liều mạng nhịn xuống kích động muốn đuổi đi nữ nhân đang nằm trên giường.

Nhưng càng nhịn, ngực càng đau.

Lúc này, cửa phòng gõ mấy cái. Mạn Duẫn có thể cảm thấy rõ ràng nữ nhân đang nằm trên giường thân thể run lên một chút.

“Tiểu Quận Chúa, Chu Dương đưa điểm tâm tới cho người đây.” Đồng thời kêu lên vài tiếng, bên trong phòng không ai đáp lại.

https://thuviensach.vn

“Chẳng lẽ ngủ thiếp đi rồi sao?” Chu Dương bưng điểm tâm lầm bầm lầu bầu.

Cảm thấy chuyện này rất có thể, Chu Dương không lên tiếng nữa để tránh đánh thức Mạn Duẫn, đứng hầu ở ngoài cửa, sau đó lại ngồi xổm ở hành lang, nhét hết khối điểm tâm này đến khối điểm tâm khác của Mạn Duẫn vào trong miệng.

Nữ nhân nằm trên giường nghe không phải Vương Gia trở lại, nhất thời khẽ thở dài một tiếng.

Mạn Duẫn cũng không rõ ràng lắm, một tiếng thở này tóm lại là thở phào nhẹ nhõm, hay là bởi vì mất mát.

Nằm ở dưới sàng, Mạn Duẫn không rõ thời gian đã trôi qua bao lâu. Khi nàng buồn ngủ thì bên ngoài vang lên thanh âm của phụ vương.

“Tiểu Quận Chúa ngủ rồi sao?” Tiếng bước chân vội vã dừng lại, lời này hẳn là đang hỏi Chu Dương.

“Hồi vương gia, chắc là đã ngủ rồi” Chu Dương từ trên đất đứng bật dậy, cung kính hồi đáp, cái đĩa để trên đất còn dính một chút vụn điểm tâm.

Tịch Mân Sầm gật đầu, đi về hướng cửa phòng. Bầu trời đêm tối đen không có lấy một ngôi sao.

Mấy vị đại thần còn có ý tứ khuyên can, nhưng liếc thấy đôi mắt như băng kiếm của Cửu vương gia thì liền ngậm miệng lại.

“Các ngươi đi về nghỉ trước đi, có chuyện Bổn vương sẽ phân phó.” Đẩy cửa chính ra, Tịch Mân Sầm đi vào.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Dẫn Người Đi Bắt Gian

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

trên đất tán loạn từng món từng món xiêm y nữ nhân làm cho Tịch Mân Sầm nhìn thấy liền cau mày, cả người giống như từ trong hầm băng đi ra, cảm thụ được khí lạnh như thật, nhìn lại trên giường, không ngoài dự đoán, thật sự có nữ nhân đưa tới cửa.

Nhưng bảo bối nhà mình đâu rồi? Đảo mắt một lượt qua phòng nhưng không hề thấy bóng người muốn tìm.

“Cửu..... Cửu vương gia.” một tiếng gọi có vẻ xấu hổ, khiến ánh mắt lợi hại của Tịch Mân Sầm nhìn sang.

Đôi má của nữ tử như bị nung đỏ, trái tim cũng nhảy thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Phong thái của Cửu vương gia đã đủ khiến cho ngàn vạn thiếu nữ si mê lưu luyến.

Lúc nghe hoàng huynh hạ lệnh tiến hành chuyện tối nay, trong lòng nàng thật ra cũng rất mong mỏi. sự việc mà không ai dám hy vọng xa vời thế mà lại rơi vào người mình, sao mà may mắn đến thế. Tuy rằng bị đẩy ra làm một công cụ chính trị nhưng trong lòng nàng hưng phấn khác thường, thậm chí còn cảm thấy hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm đi tới hướng giường, nhưng không phải bởi vì tiếng gọi dịu dàng tình tứ của cô gái kia, mà là do hắn phát hiện dưới sàn nhà có vết đồ đạc bị kéo lết, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện. Tịch Mân Sầm từ trước đến giờ luôn chú ý từng chi tiết xung quanh mình, cho nên một vết kéo như vậy không thể thoát được ánh mắt của hắn.

Nhìn hai chân phụ vương đi về phía giường lớn, trong lòng Mạn Duẫn quặn đau gay gắt.

Chẳng lẽ phụ vương cũng không kháng cự nổi sắc đẹp dụ hoặc sao?

Mạn Duẫn rất muốn chui ra ngăn cản, nhưng thân thể giống như bị rót chì, nặng nề trì trệ đến muốn động một ngón tay cũng khó khăn.

Đứa nhỏ này núp dưới sàng làm gì? Chẳng lẽ thật sự muốn nhìn mình hưởng dụng thức ăn ngon đưa tới cửa hay sao mà tự núp dưới giường để nghe lén? Nghĩ trong lòng Mạn Duẫn có ý định này, quả đấm của Tịch Mân Sầm nắm lại thật chặt.

Nuôi lâu như vậy mà còn chưa có dưỡng cho thuần hay sao?

Tịch Mân Sầm ngồi lên giường, cố ý đá đá chân giường. Giường lớn nhẹ nhàng run lên một chút, làm cho lòng Mạn Duẫn cũng run rẩy theo.

“Thất công chúa Nam Trụ đấy à?” Mấy ngày trước đây tham gia dạ yến, Tịch Mân Sầm đã từng gặp qua nàng ta.

Tài năng và diện mạo của vị công chúa này xuất chúng nhất trong tất cả các vị công chúa của Nam Trụ quốc. Vốn hắn định sau khi thương nghị thành công sẽ có một cuộc hôn nhân liên minh với Nam Trụ quốc, khiến minh ước giữa hai nước càng thêm vững chắc. Dạ yến hôm đó chẳng qua mình chỉ nhìn nàng ta mấy lần, thế mà Nam Trụ hoàng đã không kịp đợi mà đưa người tới rồi?

https://thuviensach.vn

Đáng tiếc... hắn ta tính toán lầm rồi!

Kết thân thì sẽ có kết thân, nhưng không phải kết thân với hắn. Loại hôn nhân chính trị này hắn chẳng hiếm lạ gì. Cho dù muốn dùng người để kết thân hai nước, thì người nên hy sinh hạnh phúc cũng phải là hoàng huynh.

Dù sao đi nữa hậu cung của huynh ấy đã có ba ngàn người đẹp rồi, thêm vào một nữ nhân nữa cũng chẳng phải chuyện đại sự gì.

Thân thể Thất công chúa Sử Tây Cần khẽ run, cách ván giường mà Mạn Duẫn cũng có thể cảm nhận được nữ nhân này đang kích động.

Mạn Duẫn vùi đầu trong khuỷu tay, cố gắng hết sức để phong bế ngũ quan của mình, để không nhìn không nghe được bất cứ cái gì.

Là con gái của người, sao có thể hạn chế hạnh phúc của phụ vương được?

Mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc, không phải sao? Nhưng trong lòng lại ẩn ẩn cảm giác đau đớn, là bởi vì sao?

Dưới sàng không phát ra một tiếng động nào, Mạn Duẫn càng trốn tránh, càng khiến lửa giận của Tịch Mân Sầm bốc càng lớn.

Sắc mặt Tịch Mân Sầm âm trầm nhìn Thất công chúa trên giường, giống như nhìn một món vật phẩm không có sinh mệnh của riêng mình.

“Từ khi nào Thất công chúa lại học chiêu câu dẫn nam nhân của nữ tử thanh lâu vậy?” Lời nói vô cùng lạnh lẽo.

Thân thể Sử Tây Cần càng run dữ dội hơn, rụt về giữa giường. Cửu vương gia thế mà lại đánh đồng nàng với những kẻ kỹ nữ hạ tiện?

“Hồi vương gia, do hoàng huynh hạ lệnh Tây Cần tới hầu hạ Vương Gia.” Thất công chúa ngượng ngùng trả lời. Cửu vương gia xuất hành

https://thuviensach.vn

không mang theo nữ nhân, không phải là cho nàng cơ hội đó sao? trên thiên hạ này chẳng có nam nhân nào có thể giữ tự chủ được trước sắc đẹp cả.

Nam nhân có thể làm Liễu Hạ Huệ, thật sự rất ít.

Nam nhân có thể thủ thân, càng ít.

Thân thể không mảnh vải che thân trưng ra trước mặt Cửu vương gia, hay tay khẽ cong lại dường như còn có mấy phần xấu hổ.

một hình ảnh sinh sắc sinh hương như vậy nếu đặt ở trước mặt nam nhân khác chỉ sợ đã không cầm giữ được từ lâu. Nhưng nhìn ánh mắt Cửu vương gia lúc này, vô cùng trong suốt rõ ràng, không hề có một tia bị chao đảo nào.

Mặt Thất công chúa lộ vẻ xấu hổ cũng có chút tức giận, danh môn công tử theo đuổi nàng chẳng phải ít, chẳng lẽ mị lực bản thân lại giảm bớt rồi hay sao?

Tịch Mân Sầm vẫn ngồi yên không chút cử động, lẳng lặng bên mép giường, ngón tay đặt trên đùi gõ theo một tiết tấu nào đó như đang đợi cái gì.

Chẳng lẽ là muốn nàng hạ mình chủ động sao? Thất công chúa nghĩ như vậy.

Hoàng huynh đã phân tích hết sự lợi hại của chuyện này cho nàng nghe, chuyện hôm nay nhất định phải thực hiện cho bằng được.

Thất công chúa rướn lên ôm lấy cổ Tịch Mân Sầm, thân thể trần trụi mài cọ vào người Tịch Mân Sầm như muốn ma sát lên dục hỏa. Ngón tay Tịch Mân Sầm hơi dừng lại, trong mắt lộ vẻ mất kiên nhẫn, nhưng vẫn cứ mặc cho Thất công chúa tự biên tự diễn phát ra thanh âm mê người.

https://thuviensach.vn

Nếu như thanh âm mê người này đổi thành của ‘người nào đó’ thì nói không chừng Tịch Mân Sầm sẽ dao động, nhưng nữ nhân trước mắt dù sao cũng không phải là nàng.

Mạn Duẫn cắn môi mạnh hơn, phụ vương... sẽ bị cướp đi sao? Đôi môi đỏ mọng bị cắn đến bật máu tươi, nội tâm Mạn Duẫn mâu thuẫn, giãy giụa.

không thể, phụ vương chỉ có thể là của một mình nàng, không thể để cho kẻ khác cùng hưởng!

Khi trong lòng nảy ra cái ý nghĩ này, Mạn Duẫn dọa chính mình đến nhảy dựng. Từ khi nào mong muốn chiếm giữ của mình đối với phụ vương trở nên mạnh như vậy?

Quả đấm càng nắm càng chặt, nàng tuyệt không thể tránh né chính bản thân mình. Làm trái tâm nguyện của bản thân, Mạn Duẫn không muốn làm.

Bùm, Mạn Duẫn vừa khởi động người thì cái trán đụng phải ván giường. Bụm cái trán bị đụng đau, Mạn Duẫn bò ra từ dưới sàn.

Mạn Duẫn vừa mới lộ ra nửa cái đầu từ dưới gầm giường thì Tịch Mân Sầm lập tức đẩy Thất công chúa đang quấn trên người ra, đứng lên nói: “Chịu ra rồi à?”

Ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn chằm chằm đứa trẻ toàn thân bẩn thỉu trên đất.

Mạn Duẫn thậm chí có thể nhìn thấy khí lạnh bốc ngùn ngụt từ trên đầu phụ vương, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn nhìn phụ vương rồi quét qua toàn thân trần truồng của Thất công chúa, vẻ chán ghét không chút nào che giấu.

“Phụ vương, người sớm biết ta núp ở đáy giường rồi à?” Đúng vậy, nãy giờ phụ vương vẫn ngồi ở bên giường chính là để chờ mình chui ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Thất công chúa không biết bên trong phòng còn có người núp, kéo chăn bông qua che kín thân thể, vẻ mặt hoảng sợ và không biết phải làm sao.

“Chứ nữ nhi nghĩ thế nào?” Tịch Mân Sầm khoanh tay trước ngực.

Bước đến gần mới phát hiện đôi môi của bé con bị cắn đến bật máu, hắn liền ôm lấy Mạn Duẫn, dùng ống tay áo lau vết máu cho nàng, nỗi tức giận tột đỉnh vừa rồi lập tức biến thành hư không. hắn còn tưởng đứa nhỏ này tuyệt không để ý, bây giờ xem ra là nàng đang ẩn nhẫn đó thôi.

Có thể chịu đựng lâu như vậy, thật không dễ dàng chút nào.

“Phụ vương, vì sao hoa đào của phụ vương đi đến đâu cũng có thể nở rộ vậy?” Ở Phong Yến quốc thì mỹ nhân bó thành bó lớn đưa tới cửa, hiện tại đến Nam Trụ quốc thì ngay cả công chúa cũng được đưa tới.

Vẻ mặt mới rồi còn âm trầm giờ đã xuất hiện một chút nhu tình. Nhưng một ít nhu tình còn sót lại của Tịch Mân Sầm toàn bộ chỉ dành cho đứa bé mới tám tuổi này.

“Lời này nghe chua quá, Duẫn nhi ghen à?”

Cảm giác trong lòng Mạn Duẫn thật sự có vài phần axit a-xê-tic, nhưng có điều Mạn Duẫn không biết cái từ “ghen” này chỉ có thể dùng trong tình yêu nam nữ.

Nên lập tức hào phóng gật đầu, “Vâng.”

Tịch Mân Sầm bị chọc cười, bật ra tiếng cười hiếm thấy.

Tự mình ghen thôi mà, có đáng để phụ vương cười không? Cảm giác hình như mình lại bị đùa cợt, Mạn Duẫn nhăn nhó khuôn mặt, hung hăng túm một mớ tóc đen của phụ vương, không cho hắn cười nữa.

https://thuviensach.vn

Da đầu Tịch Mân Sầm bị túm lôi thật mạnh, biết đứa nhỏ này thẹn quá thành giận, ngưng cười, nhưng từ khóe mắt cong lên có thể nhìn ra hắn đang vô cùng cao hứng.

Thất công chúa bị người ta ngó lơ, khó chịu túm chặt chăn bông, đôi tay giận đến phát run, nhưng không dám lên tiếng một câu nào.

Tịch Mân Sầm đột nhiên xoay người ra hướng cửa phòng, “Tới nhanh như vậy à!”

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng bước chân đang gấp gáp chạy đến, khoảng cách chắc còn hơi xa, nếu không nhờ ban đêm yên tĩnh thì Mạn Duẫn thật sự cũng không thể nghe thấy tiếng vang này. Tiếng bước chân rất nhiều, rất lộn xộn, có thể đoán được có ít nhất ba mươi người.

Thất công chúa cõi lòng đầy hy vọng nhìn về phía cửa phòng, chỉ cần hoàng huynh dẫn người tới đây, cho dù tối nay nàng không thành công, nhưng vì danh tiết của nàng, Cửu vương gia cũng không thể không cưới nàng.

Đoán ra ý tưởng của nữ nhân này, khuôn mặt nhỏ nhắn vô hại của Mạn Duẫn thoáng qua một tia âm hiểm.

Cái loại bắt gian tại giường kiểu này, nàng đã từng thấy nhiều lắm rồi.

“Phụ vương...”

Liếc mắt nhìn nhau với Tịch Mân Sầm, hai người đều âm thầm có tính toán trong lòng.

(Nhan: chia buồn, mấy bạn chuẩn bị xem kết quả của chị Thất khi leo lên giường anh Sầm của chúng ta… Ta nói, các nàng tuyệt đối vừa lòng luôn….)

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Quân Pháp Bất Vị

Nhảy xuống khỏi vòng ôm của Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn cười cười nhặt xiêm áo trên đất lên, vò thành một cục ôm vào trong ngực, từ trong xiêm áo toát ra mùi thơm nồng đậm khiến Mạn Duẫn không nhịn được hắt hơi một cái. Nàng ghét nhất nữ nhân phun những thứ mùi thơm này, luôn làm cho người ta cảm thấy không khí thật nặng nề.

Mạn Duẫn đến gần giường lớn, ném toàn bộ xiêm áo lên trên người Thất công chúa, vừa vặn che kín hai vú cao ngất của nàng ta. Tịch Mận Sầm cùng Mạn Duẫn cực kỳ ăn ý, Mạn Duẫn vừa mới ném xong y phục, Tịch Mân Sầm liền rat ay bắt lấy bả vai Thất công chúa, khiêng nàng ta lên lung. Tung người một cái, nhảy xuyên qua cửa sổ ra ngoài.

Thất công chúa vừa định hét chói tai nhưng một khối vải đỏ nháy mắt đã ngăn miệng của nàng ta lại, hạ mắt nhìn xuống, miếng vải đỏ này chính là miếng yến uyên ương của nàng ta.

Bùm ! Chỉ trong chớp mắt, Thất công chúa đã bị vứt ra ngoài. Phụ vương không có một tia thương hương tiếc ngọc nào, đọng tác tự nhiên mà dứt khoát!

Mạn Duẫn dựa vào cửa sổ, nhìn ra phía ngoài. Phụ vương đứng ở trên tường hành cung, cầm lấy bộ y phục trong tay ném xuống một cách ghét bỏ, sau đó cũng không quay đầu lại mà vận khởi khinh công, chỉ trong một hơi là đã nhảy trở về bên trong phòng.

https://thuviensach.vn

“Bọn họ tới “ Hai chân vừa chạm đất, Tịch Mân Sầm nói.

Bọn họ là ai, không cần đoán cũng biết là đám người Nam Trụ Hoàng. Bọn họ không dám cứng rắn đối kháng ngay mặt với phụ vương, chỉ có thể dùng ám chiêu. Nếu phụ vương không kháng cự nổi sự dụ hoặc của sắc đẹp, như vậy người thua chính là phụ vương.

Hai người đứng sau cửa phòng tập trung nghe động tĩnh bên ngoài. Tiếng bước chân không có xông vào Nhật Phi Uyển mà dừng lại ở bên ngoài. Từ sau cửa mà Mạn Duẫn còn có thể nghe được Sử Minh Phi đang tức giận mắng mỏ, còn có tiếng một số đại thần không ngừng trách mắng Thất công chúa không biết liêm sỉ.

“Đi ra nhìn một chút đi” Động tĩnh bên ngoài rất lớn, nếu Tịch Mân Sầm không ra mặt, ngược lại sẽ khiến cho mọi người hoài nghi

Mạn Duẫn cũng muốn biết Sử Minh Phi rốt cuộc sẽ xử lý thế nào mới bình ổn được trân phân tranh lần này.

Mới ra khỏi Nhật Phi Uyển, con đường giữa hai cánh thành cung đã đầy chật người đứng. Tướng mạo phụ vương cao lớn, đứng giữa đám người rất dễ thấy, một số đại thần thấy hắn ra liền lập tức hành lễ. Khi bọn họ xoay người, Mạn Duẫn liền nhìn quét qua cảnh tượng trước mắt.

Thất công chúa quần áo xốc xếch té ở trên người một thị vệ của Nam Trụ, tư thế như giữa lúc nam nữ đang giao hoan… nữ trên nam dưới. Mọi người ai cũng tin mắt mình đã thấy đủ mọi chuyện trên đời, thế mà nhìn cảnh tượng này vào thời điểm này, ai trong lòng cũng đều có suy đoán riêng cho mình.

Dám ở bên cạnh đại lộ mà làm loại chuyện này thật là mất hết thể diện hoàng gia. Những đại thần tiến đến đây không chỉ có của Nam Trụ quốc, mà còn có một ít sứ giả nước khac.

https://thuviensach.vn

Thì ra mới vừa rồi lúc Tich Mân Sầm ném Thất công chúa, tốt vía thế nào lại ném trúng vào thị vệ đang tuần tran. Cảm thấy sao mà mọi chuyện lại trùng hợp đến thế. Thất công chúa khóc đến lê hoa đái vũ, thân thể cuộn chặt run rẩy, đầu cúi xuống không dám ngẩng lên nhìn ánh mắt khinh thường của mọi người.

Sử Minh Phi cũng không ngờ rằng hắn còn chưa vào tới Nhật Phi Uyển thì đã gặp cảnh tượng này, cả khuôn mặt giống như bị bôi bồ hóng, đen thùi lụi. Nắm đấm giấu trong Long bào xiết chặt . Ngược lại với hắn, toàn thân Tịch Mân Sầm bình tĩnh như mây bay phiêu du, trong mắt không có chút gì vui hay giận, biểu hiện ra ngoài giống như vừa mới biết chuyện.

Chẳng lẽ mình thật sự đấu không lại hắn sao? Sử Minh Phi thầm nghĩ, gân xanh nổi đầy trên tay.

“Thất công chúa không coi trọng lễ pháp hoàng gia, kể từ hôm nay phế bỏ danh hiệu công chúa xuống làm thứ dân, cả đời không được quay lại tái nhập hoàng gia “ Trừng phạt thế này đã là nhẹ tay rồi.

Làm việc bất lợi, giữ lại bên cạnh cũng vô ích, còn không bằng đẩy ngươi ra xa khỏi hoàng cung.

Thất công chúa đang cúi đầu, đột nhiên ngẩng lên “ Hoàng huynh…Sao người có thể vô tình đến như vậy! “

Ai đã tuyên nàng vào Ngự thư phòng, hạ lệnh nàng phải làm chuyện này ? Giờ chuyện thất bại, liền biến mình thành con tốt thí để hy sinh chẳng thèm quan tâm sao ?

Bọn họ là huynh muội mà !

“ Ngươi làm chuyện hạ tiện như vậy, còn dám nói trẫm vô tình sao ? “ Sắc mặt Sử Minh Phi không hề thay đổi, lời nói đầy vô tình giống như châm ghim vào tim Thất công chúa.

https://thuviensach.vn

Sứ giả các nước đang chằm chằm nhìn, ngươi làm việc bất lợi thì thôi, lần này ngay cả thể diện hoàng gia cũng đánh mất. Nếu không ra lênh trừng phạt như vậy, trẫm làm thế nào thu phục đại chúng.

Trong lòng trách cứ Thất công chúa sao không thấy rõ tình thế lúc này, cho dù cách chức nàng xuất cung, nhưng mình vẫn còn có thể bảo vệ một đời phồn hoa cho nàng mà.

Nếu thật sự vạch mặt ở chỗ này thì chẳng có gì lợi đối với bất cứ người nào.

Nhưng Thất công chúa lại một lòng quan tâm tới danh hiệu " Công Chúa " của nàng ta, vai không thể gánh, đầu không thể ngẩng cao, nếu hoàng huynh cách chức nàng xuất cung, chính là bức nàng đến đường cùng.

Cảm thấy y phục che kín bộ vị quan trọng, Thất công chúa đi tới hướng Sử Minh Phi, nước mắt rơi xuống tí tách " Hoàng huynh, rõ ràng là ngươi hạ lệnh cho Tây Cần…"

Thật là nữ nhân ngu đần ! Ánh mắt Sử Minh Phi biến đổi, tia ác độc lóe lên rồi mất hút, rút soạt kiếm của thị vệ ra, không đợi Thất công chúa nói hoàn câu đã cặt đứt cổ họng của nàng.

Thất công chúa không ngờ Sử Minh Phi sẽ giơ kiếm ngay trước mặt chúng đại thần, kinh hồn tán đản nhìn chằm chằm Sử Minh Phi. Một câu còn chưa trọn, đã ngắc ngứ nghẹn ở cổ họng.

Máu tươi phun mạnh vào tường thành cung, từng giọt máu như huyết châu chảy xuống dọc theo vách tường, giống như một bức tranh thủ mặc hoa lệ.

Các vị đại thần bị hành động này làm kinh hoảng đến biến sắc, sợ đến nỗi thân thể run rẩy muốn khụy xuống, trơ mắt nhìn Thất công chúa vô lực ngã xuống nằm trên sàn nhà lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

“Thất công chúa không biết tỉnh ngộ, khiến mọi người thấy mà chê cười.” Cứ như vừa mới bị hắn chém chết không phải là muội muội ruột của hắn vậy, Sử Minh Phi vừa nói vừa lau máu tươi bắn vào trên tay.

Sử Minh Phi quyết đoán lấy đầu khiến mọi người chấn động, trong khoảng thời gian này không có một ai dám phát ra âm thanh.

Làm hoàng đế, tốt nhất phải là kẻ vô tình. Một kiếm vung lên giết đi người thân, chúng đại thần cảm thấy không có gì là không ổn, ngược lại sẽ càng thêm tin phục Sử Minh Phi. Dù sao Thất công chúa quần áo không đủ che thân, hành động không kiềm chế, mọi người ai cũng đã tận mắt nhìn thấy. Khi còn sống cũng đã hết đường chối cãi, giờ chết đi càng không người đối chứng.

Không ai để ý đến chuyện Thất công chúa chết đi, càng không có chuyện ai đó bất bình dùm nàng. Tất cả mọi người đều chỉ biết tung hô Sử Minh Phi đã làm đúng, quân pháp bất vị thân mà thôi.

Vị này tiếp đây sẽ là Hoàng đế, cho dù hắn làm sai cũng không có ai dám đứng ra chống đối. Bọn họ chỉ muốn nịnh bợ cho thật tốt, dù sao Nam Trụ quốc chỉ thua dưới Phong Yến quốc mà thôi.

“ Không có quấy rầy giấc ngủ của Cửu vương gia chứ ? “ Sử Minh Phi quay mặt ngó Tịch Mân Sầm, trong mắt lưu chuyển ánh sáng thâm sâu.

Tịch Mân Sầm nhìn thẳng vào mắt hắn, lời nói ra vẫn lạnh như trước, “ Sao gọi là quấy rầy bổn vương được ? Khó được dịp nhìn thấy một màn kịch hay như vậy “.

Lời này có rất nhiều tầng hàm nghĩa, nhưng Sử Minh Phi cũng nắm được đôi phần. Đứng thật là kịch hay, nhưng tuồng diễn này hình như đã sớm bị hắn nhìn thấu.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Cùng Nhau Tắm Rửa

Do vậy, thay vì nói là diễn tuồng, chi bằng nói là chuyện cười con rối bị giật giây.

Quan hệ giữa Phong Yến quốc và Nam Trụ quốc là đối nghịch như nước với lửa. Lời này của Tịch Mân Sầm chứa ý khiêu khích nhẹ nhàng, làm cho lòng người phát rét.

Uy danh của Cửu vương gia các quốc gia đều nghe thấy. Ở trong mắt nam nhân này, việc Nam Trụ Hoàng chém chết muội muội mình chẳng qua chỉ là một tuồng kịch.

Diễn thì cứ diễn đi, diễn xong thì kết thúc đi thôi.

Mà áp lực uy nghiêm trên người nam nhân này khiến cho người ta hoàn toàn không thể xem như không có được.

Sử Minh Phi lúng túng cười hai tiếng, mọi người đều cảm nhận được tiếng cười kia miễn cưỡng làm sao.

“Mời Cửu vương gia nghỉ ngơi thật tốt, sáng sớm mai còn phải đi đến Vọng Nhật Nhai nghênh đón ánh mặt trời đầu tiên.”

“So với Bổn vương, người nên nghỉ ngơi tốt hình như là Hoàng Thượng. Dù sao... mất đi người thân, hẳn Hoàng Thượng cũng chịu đả kích không nhỏ.”

https://thuviensach.vn

Cách nói của Tịch Mân Sầm như nhắc nhở việc Sử Minh Phi tự tay giết chết muội muội ruột của mình. Sử Minh Phi nặng nề thở dốc, ừm một tiếng trả lời.

Phân phó cung nhân xử lý thi thể của Thất công chúa xong, Sử Minh Phi liền dẫn đầu các vị đại thần quay trở về theo đường cũ. Trước khi đi, hắn quay đầu liếc mắt nhìn thoáng qua Tịch Mân Sầm, cùng Mạn Duẫn trong lòng hắn.

Đồ mà hắn muốn, tại sao tất cả đều nằm trong tay của nam nhân kia?

hắn không phục!

Tiếng bước chân lệt quệt đi xa rồi, Mạn Duẫn mới quay đầu khỏi vết máu còn chưa lau xong trên tường.

“Phụ vương, người thích nhất dạng nữ nhân gì?” Mạn Duẫn đột nhiên lên tiếng, lười biếng ghé đầu vào vai Tịch Mân Sầm, cái miệng nhỏ nhắn phun khí nóng bên tai của Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm lúc này chỉ cảm thấy cái luồng khí nóng đang phun vào bên tai kia, ấm áp, ngứa ngứa, tựa như có chiếc lông vũ không ngừng chọc nhột trong lòng hắn.

Đặc biệt là đứa trẻ hỏi đến cái vấn đề này, khiến cho hắn lầm tưởng đứa nhỏ này rốt cuộc đã thông suốt.

Tịch Mân Sầm có chút mất kiên nhẫn không nhịn được, nhưng nhìn lại thân hình nhỏ bé trong ngực, thất vọng lắc đầu một cái. Chỉ mới tám tuổi, đợi nàng lớn lên còn cần mấy năm, thật là một sự chờ đợi giết người.

“Lớn lên Duẫn nhi như thế nào, phụ vương liền thích nữ nhân như thế đấy.” Hình dáng bên ngoài không quan trọng, quan trọng là người này.

https://thuviensach.vn

Từ đâu đó sâu xa bên trong đã hình thành một sợi tơ, quấn chặt hai người lại một chỗ với nhau.

“Vậy sao?” Mạn Duẫn thở dài.

Phụ vương rồi sẽ có một ngày phải lấy vợ, đến lúc đó, mình không thể ngủ chung cùng phụ vương, ngay cả lúc ăn cơm, cũng không chỉ có hai người.

“Duẫn nhi không thích nhìn phụ vương ở chung với người khác một chỗ.” Mạn Duẫn nói rõ, dù tương lai phụ vương phải rời khỏi mình, mình cũng phải nói cho phụ vương biết được suy nghĩ của mình. Nàng sẽ không buông phụ vương ra, cả đời đều không buông ra.

Tịch Mân Sầm búng cái mũi nhỏ dính đầy bụi, “Chỉ một mình ngươi đã đủ khó nuôi rồi, phụ vương còn không ngại phiền toái mà muốn tìm nữ nhân khác nữa sao?”

Đoán được tại sao tối nay Mạn Duẫn lại khác thường, nội tâm của Tịch Mân Sầm tràn đầy ngọt ngào. Tiểu nha đầu chậm lụt tình cảm, khó khi nào mới mẫn cảm được một lần như vậy.

“đi tắm.” Tịch Mân Sầm mới vừa để Mạn Duẫn xuống, phát hiện áo khoác trên người mình cũng dính chút bụi bậm.

Mạn Duẫn người đầy bụi đất nhìn phụ vương, hé ra nụ cười, “Duẫn nhi cũng cùng tắm.”

Chuyện hai người cùng ăn, cùng ở, cùng tắm rửa không phải là lần đầu tiên. Mạn Duẫn coi đó là chuyện đương nhiên nên chờ phụ vương ôm mình vào thùng nước tắm.

“Kiếp trước chắc phụ vương thiếu nợ ngươi.”

https://thuviensach.vn

Người có thể khiến cho Cửu vương gia hạ mình mà tắm rửa cho sợ rằng chỉ có đứa nhỏ này mà thôi. thật không biết đến khi nào nàng mới có thể hiểu được rằng mình dụng tâm lương khổ.

Trong thùng tắm, từng luồng khí nóng khẽ bay lên rồi tỏa ra, khiến cho cả căn phòng biến thành mông lung tựa như ảo mộng.

Tịch Mân Sầm lột sạch Mạn Duẫn thả vào thùng nước tắm. Nhìn tiểu nha đầu không mảnh vải che thân, da thịt trắng như trứng gà bóc, càng không thể đè nén trái tim đang đập thình thịch như muốn nhảy khỏi cổ họng…

(Nhan: ca cũng cầm thú vừa thôi, tiểu Duẫn mới 8t nha….. ráng nhịn, ráng nhịn đi ca ơi…..)

Trong thùng tắm, Mạn Duẫn ngồi trên đùi Tịch Mân Sầm, xối nước tắm rửa.

“Lần sau không bao giờ được chui xuống dưới gầm giường nữa.” Từng gáo nước nóng ấm dội xuống có thể chà ra một lớp bụi.

Tịch Mân Sầm chỉ cảm thấy thân thể bị người ta đốt lên một ngọn lửa, đặc biệt một bé con nào đó còn không an phận mà kỳ cọ cho hắn, khiến sắc mặt của hắn hơi ửng ửng hồng.

Bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Mạn Duẫn đang chà xát lồng ngực hắn, Tịch Mân Sầm nói: “Để phụ vương tự làm.”

Mấy lần trước nàng chà rửa cho phụ vương thì phụ vương còn ra vẻ rất hưởng thụ, nói về sau cũng sẽ chỉ để cho mình chà xát cho hắn, không biết tại sao hôm nay phụ vương lại không muốn nhỉ? Nhưng rồi Mạn Duẫn vẫn đưa khăn vải lại cho hắn.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm mới vừa thở ra được một hơi thì đứa bé trên đùi đột nhiên lại vặn vẹo mấy cái. Tịch Mân Sầm cúi đầu nhìn, thì ra Mạn Duẫn muốn quặt tay ra sau tự chà lưng, nhưng vì tay ngắn nên với không tới một số chỗ, vì thế mới vặn vẹo thân thể một chút.

không phát giác được việc phụ vương trở nên kỳ lạ, Mạn Duẫn cố gắng chà lưng. Bởi vì biết phụ vương có tính thích sạch sẽ, cho nên mỗi đêm nàng đều tự mình tắm rửa sạch sẽ mới leo lên giường.

Nàng có ảo giác dường như nhiệt độ của nước trong thùng càng ngày càng cao.

Hai gò má Tịch Mân Sầm hơi hơi nhiễm hồng, không biết là bị khí nóng hun đỏ hay là bị một đứa trẻ nào đó hành hạ.

“Duẫn nhi, đừng nhúc nhích.” Thanh âm hơi khàn khàn, lộ vẻ ẩn nhẫn.

Thanh âm của phụ vương trước giờ đều mang băng hàn, nói chuyện cũng rất vững vàng, nhưng khi nói những lời này thì Mạn Duẫn có thể nghe ra âm sắc bất thường của hắn.

“Phụ vương, người làm sao vậy?” Mạn Duẫn xoay người lại ngó phụ vương.

Đột nhiên trong nước có cái gì đó chĩa vào nàng...

Mạn Duẫn hoàn toàn không phải là một đứa trẻ không biết gì cả, nàng hiểu rõ cấu tạo sinh lý của nam nhân, dĩ nhiên biết thứ như cây gậy trong nước kia là cái gì.

(Nhan: =_____=!!!!!!)

không tiếp tục hỏi nữa, Mạn Duẫn ngồi trên đùi Tịch Mân Sầm, không hề dám lộn xộn.

https://thuviensach.vn

Phụ vương là một nam nhân bình thường, hai tháng nay vẫn cùng nàng ngủ. Nam nhân mạnh khỏe lại đang ở tuổi sung sức nhất, nhưng lại bị cấm dục lâu như vậy, lúc này có cương thì Mạn Duẫn cũng có thể hiểu.

Lập tức im re không nói lời nào.

“Ngoan, để cho phụ vương ôm một cái.” Thấy Mạn Duẫn rốt cuộc an phận ngồi im, Tịch Mân Sầm mới khẽ bật hơi.

Hai tay ôm lấy Mạn Duẫn, lẳng lặng tựa vào vách thùng tắm.

Cho đến khi nước nóng trở nên không còn chút độ ấm nào, Mạn Duẫn mới cảm giác cái kia của phụ vương biến mất.

Hai người làm xong lần tắm rửa xấu hổ này liền chui vào chăn ngủ. Lúc ngủ, Mạn Duẫn vùi cả người vào trong ngực Tịch Mân Sầm.

Rất ấm, không cần lo lắng an nguy của chính mình.

Vì nam nhân này đủ cường đại để bảo vệ mình.

Trời còn chưa sáng, vẫn tối om om, nhưng cung nữ thái giám trong hành cung đã giống trống khua chiêng để nhắc nhở các vị đại thần và sứ giả nên rời giường. Tiếng chiêng trống ầm ỹ khiến Mạn Duẫn phải lấy tay che tai lại.

Bởi vì phải nghênh đón luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên nên toàn bộ nhân mã phải đến Vọng Nhật Nhai trước khi mặt trời mọc.

So với các đại thần và sứ giả, người đêm qua ngủ ngắn nhất hắn là Tân Hoàng Sử Minh Phi.

Lúc mọi người còn chưa rời giường, hắn đã bị chúng cung nữ hầu hạ thay quần áo. Y phục hoa lệ mà rườm rà từng lớp từng lớp được khoác lên người, khiến cho cả người hắn mập lên không ít.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn còn chưa mở mí mắt ra nổi, rửa mặt chải đầu mặc quần áo toàn bộ do một mình Tịch Mân Sầm xử lý.

Phòng bên ngoài không có lò lửa, khí lạnh rất nặng, vì đang trên núi nên gió phần phật phần phật thổi. Vô luận Xuân Hạ Thu Đông gì, Tịch Mân Sầm cũng chỉ mặc một bộ hắc bào mỏng manh.

Mạn Duẫn vạch y phục phụ vương mặc, phát hiện bên trong trừ một bộ quần áo trong thì chẳng còn mặc gì khác. Nhìn lại mình, mặc nhiều đồ đến nỗi giống như một quả cầu nhỏ, bên ngoài còn khoác một cái áo choàng lông chồn.

“Phụ vương, người không lạnh sao?” Chọc chọc vào cái áo choàng mỏng manh của phụ vương, hỏi.

Gió trên Vọng Nhật Nhai so với hành cung còn muốn lạnh hơn gấp đôi, sợ bé con bị lạnh, Tịch Mân Sầm trùm kín cả người nàng.

“Phụ vương không lạnh.” Liếc nhìn áo mình bị nàng vạch ra lộ cả lồng ngực, mặt Tịch Mân Sầm đột nhiên trở nên nhu hòa, thanh âm mang theo chút nghiền ngẫm, “Duẫn nhi, ai dạy ngươi vạch y phục của nam nhân? Chẳng lẽ không sợ nhóm lửa trên thân người ta sao?”

Mạn Duẫn chỉ nghĩ là Tịch Mân Sầm đang dạy bảo mình, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Vạch y phục của phụ vương cũng không được sao?”

“Phụ vương là ngoại lệ.” Tịch Mân Sầm dừng một lúc, nói tiếp: “Nhưng không cho phép vạch y phục của nam nhân khác.”

Nội lực cường đại của Tịch Mân Sầm có thể tự điều tiết nhiệt độ cơ thể, không sợ rét nóng. Nhưng ở trước mặt Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm cố ý ngăn đề tài này.

https://thuviensach.vn

Bốn vị đại thần theo Tịch Mân Sầm ngồi lên xe ngựa, Chu Phi Chu Dương cỡi ngựa đi theo.

Gió lạnh tận xương không ngừng va đập vào rèm xe, thỉnh thoảng có vài ngọn gió lạnh chui vào, lướt qua trên mặt như dao găm xẹt qua.

Chạy gần nửa canh giờ, con ngựa hí một tiếng, dừng lại.

“Vương Gia, đã đến Vọng Nhật Nhai.” Ngoài xe ngựa, Chu Dương hăng hái nói.

Trời đất mờ mịt như hòa vào làm một, chỉ có thể nhìn thấy một ít cỏ cây gần bên cạnh. Từng dãy xe ngựa dừng ở ven đường, toàn bộ đại thần và sứ giả đều đã bước xuống đứng bên trái bên phải con đường.

Tịch Mân Sầm ôm lấy Mạn Duẫn, áp vào trong ngực, xuống xe ngựa đầu tiên, trừ khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra bên ngoài, tất cả các chỗ còn lại đều đã được áo choàng lông chồn che phủ kín mít.

Đội ngũ đi bộ hướng tới phía trước, mấy trăm người đang đứng trên Vọng Nhật Nhai đều hướng mặt về phương đông mà chờ đợi.

Đứng ở trước nhất chính là Sử Minh Phi. Toàn thân hắn khoác long bào màu vàng kim như ánh mặt trời chói lọi, chói mắt nhất giữa đám người.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Mặt Trời Mọc Hướng Đông

Edit: Khánh Linh

Tịch Mân Sầm cùng vài vị đại thần tất cả đứng ở đầu hàng.

Gió lạnh lồng lộng gào thét, quất tóc mọi người bay cuồn cuộn tán loạn. Các thị vệ tay luôn để trên chuôi kiếm nên hai tay lộ ra bên ngoài áo, bị gió thổi lạnh đến nổi da gà.

Gió trên đỉnh núi rất lạnh, như muốn đông đá cả trời đất lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn đông lạnh muốn cứng ngắc cả lại.

Trời tỏ dần, tầm nhìn của mọi người cũng theo đó mà dần dần xa hơn. Chân trời lúc này tràn ngập mây mù, mênh mông như một bức nền để tôn vinh ánh sáng của vầng thái dương.

Biển mây từ vàng nhạt chậm rãi chuyển sang màu da cam, cuối cùng nhuộm thành từng vệt giống như dòng sông lấp lánh. Từng đám mây thay đổi từ hồng tím sang màu sáng chỉ trong một cái nháy mắt.

Khi vầng thái dương hiện lên, biển mây chung quanh trở nên trong dần, ánh sáng mặt trời từng tia từng tia xuyên thấu tầng mây.

thật khó mà trách thi nhân yêu thích việc miêu tả mặt trời mọc mặt trời lặn đến như vậy, bởi nó làm cho người người đều như lạc vào một cảm xúc

https://thuviensach.vn

kỳ lạ, cái loại cảnh sắc xinh đẹp tự nhiên này thật sự làm cho người ta xao xuyến.

Mạn Duẫn hoàn toàn đắm chìm trong thời khắc tuyệt đẹp này, đến khi nàng hoàn hồn lại, vầng thái dương đã hiện rõ trên bầu trời. Giống như một đóa hoa phù dung sớm nở tối tàn, thời khắc mặt trời mọc mặt trời lặn động lòng người nhưng luôn ngắn ngủi như vậy.

“Đẹp quá.” Mạn Duẫn tán thưởng.

Tịch Mân Sầm gật đầu đồng ý, thật hiếm khi có được một lần tĩnh lặng tâm trí để thưởng thức một cảnh đẹp của đất trời như thế này.

Tia nắng mặt trời chiếu xuống khiến cho người ta cảm thấy ấm áp. Loại cảm giác này giống như sự tồn tại của phụ vương đối với cuộc đời Mạn Duẫn.

Ánh mặt trời chiếu vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn, hơi ấm dào dạt bao quanh như vuốt ve nàng.

Mạn Duẫn thật thích cảm giác này, cười rộ lên.

Toàn thân Sử Minh Phi đắm chìm giữa những tia sáng mặt trời, áo choàng thêu kim tuyến hình mặt trời phát sáng chói lóa như muốn đáp lại lời triệu hồi của thái dương vừa mọc ở phương đông kia.

Dẫn dắt các vị thần tử, Sử Minh Phi đi đầu quỳ xuống mà hướng thái dương bái lạy.

Đoàn người đông nghìn nghịt đồng loạt phủ phục trên đỉnh núi, chỉ có một người duy nhất không quỳ, đó là Cửu vương gia Tịch Mân Sầm. Mạn Duẫn bị ôm trong ngực, hiển nhiên cũng không thể quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

Toàn bộ Vọng Nhật Nhai được bao phủ trong sóng nắng vàng óng ánh, thần thánh mà trang nghiêm.

Mạn Duẫn không tin trên đời có một thần thánh nào đó không gì làm không được, cũng không tin mặt trời chiếu khắp trái đất, cho nên không quỳ.

“Phụ vương, sao người không quỳ?” Mạn Duẫn hỏi.

Tịch Mân Sầm phóng ánh mắt ra xa, nhìn vầng thái dương đang tỏa ánh sáng chói chang kia.

“Phụ vương không tin quỷ thần, chỉ tin ở chính mình.” hắn sẽ không ký thác hy vọng bản thân trên những thứ giả dối hư ảo, nếu muốn đoạt được hết thảy, thì chỉ khi chính mình lớn mạnh mới có thể nắm bắt được thật chặt.

Chẳng lẽ chỉ cần chăm chăm dựa vào tín ngưỡng là có thể không cần phải trả giá mà đã thu hoạch được điều mình muốn? Chuyện như vậy, hoàn toàn không tồn tại.

hắn —— chỉ tin tưởng vào chính mình.

Chỉ có dùng đôi tay của chính mình mới có thể tóm thu được tất cả những thứ mà hắn muốn.

Mà khi đã có được hết thảy rồi, chính hắn lại phát hiện sao mà những thứ đó vô cùng hư không. hiện tại, cái gì hắn cũng chẳng muốn, chỉ thầm muốn giữ chặt đứa bé đang ôm trong lòng này thôi.

“Mạn Duẫn cũng chỉ tin tưởng chính mình.”

Nghênh đón xong tia sáng mặt trời đầu tiên, Sử Minh Phi hùng hồn tuyên bố quyết tâm sẽ hết sức mình để làm cho Nam Trụ quốc được quốc

https://thuviensach.vn

thái dân an.

Công đức tích lũy mấy năm nay của Sử Minh Phi ở Nam Trụ đều được dân chúng hoan nghênh ủng hộ, dưới sự lãnh đạo của hắn, Nam Trụ quốc tương lai sẽ lớn mạnh.

Đến khi mặt trời chiếu sáng toàn bộ đỉnh Vọng Nhật Nhai, chúng đại thần mới phủi phủ hai đầu gối dính bùn đất mà đứng lên.

“Hồi Kiền thành.”

Sử Minh Phi hạ lệnh một tiếng, mọi người lại ngồi lên xe ngựa.

Lễ nghênh đón tia nắng mặt trời đầu tiên đã hoàn thành. Kế tiếp phải quay lại hoàng cung để đãi một đại tiệc, chiêu cáo thiên hạ Tân Hoàng Đế đã đăng cơ (lên ngôi).

Đường đi khá xa nên xe ngựa lấy tốc độ nhanh hơn, cố gắng quay về đến Kiền thành trước khi mặt trời lặn.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Đá Lăn

Nước suối róc rách va chạm mạnh từng đợt vào những tảng đá trong dòng nước. Giữa dòng suối rải rác rất nhiều những hòn đá lớn nhỏ, nước đánh vào tạo thành những đám hoa nước trắng xóa.

Một đường mòn nhỏ gấp khúc chạy giữa hẻm núi, những chiếc xe ngựa nối tiếp nhau đi qua, tiến về phía trước.

Khung cảnh núi non hùng vĩ nhưng lại không hề thấy một điểm vui mắt nào. Dãy núi cao sừng sững nằm phía bên ngoài Kiền thành thập phần cao lớn.

Lúc trên đường tới. Mạn Duẫn không quan sát xung quanh cẩn thận nên bây giờ xe vừa vào núi thì lập tức vén màn xe lên, nhìn quang cảnh bên ngoài.

Sương núi bên kia của sơn cốc có rất nhiều cây đại thụ to lớn cành đan vào nhau rậm rập, sòn sườn núi mà xe ngựa chạy bên này lại thì không hề có cây cối nào che lấp.

Hẳn là Nam Trụ quốc đã sai người chặt hết cây cối. Quang cảnh tuy độc đáo nhưng địa hình chỗ này lại cực kì nguy hiểm.

Dễ công khó thủ.

Con đường nhỏ bé, nếu có kẻ địch tấn công thì đoàn người hoàn toàn sẽ không làm gì được, dễ dàng trở nên hỗn loạn, khiến số người thương vong

https://thuviensach.vn

càng cao.

Mạn Duẫn nhìn vách núi nghĩ nếu có người đánh từ trên xuống thì sẽ dễ dàng thành công. Tại sao Nam Trụ quốc lại tạo ra một địa hình quá hiểm nghèo như vậy? Không sợ sẽ có người đột nhiên đánh tới sao?

Nhìn ra được sự lo lắng của Mạn Duẫn, một vị đại thần ngồi đối diện trong xe nói: " Ngay cả một đứa trẻ như ngươi còn nghĩ đến, Nam Trụ quốc đương nhiên cũng nghĩ đến. Trên đỉnh sơn cốc từ một thán trước khi Tân hoàng lên ngôi đã bố trí một vạn quân đội. Cho nên về vấn đề an toàn không cần lo lắng."

Không cần lo lắng?

Mạn Duẫn đúng là rất lo lắng, ngộ nhỡ Sử Minh Phi muốn giải quyết hết những kẻ lien quan cùng một lần, đây chẳng phải là thời cơ tốt nhất đó sao.

Tịch Mân Sầm vỗ nhẹ lung Mạn Duẫn, bế nàng ngồi lên đùi.

"Hắn còn chưa có lá gan để đắc tội với hầu hết các quốc gia khac đâu ". Đến dự ở đây toàn là sứ giả các nước, nếu có việc gì xảy ra từng quốc gia nhất định sẽ truy cứu.

Hắn vừa lên ngôi, quan trọng nhất là củng cố quyền lực của bản thân ở Nam Trụ chứ không phải là gây thù hằn với các nước.

Mạn Duẫn vừa định gật đầu thì bên tai truyền đến tiếng nổ long trời. Từ trên truyền xuống…

Tịch Mân Sầm lúc này cũng đồng thời cảnh giác hẳn lên. Đột nhiên bên sơn cốc một loạt nhũng tảng đá lớn ầm ầm vừa va chạm vào nhau vừa lăn xuống.

https://thuviensach.vn

Nhìn về phía sau, có mấy chiếc xe ngua đã bị đá đè, mà từ phía trên đá vẫn lăn xuống không ngừng.

Cùng lúc này Chu Phi, Chu Dương vén rèm xe lên. Không đợi hai người mở miệng, Tịch Mân Sầm đã nói: “Bảo vệ bốn vị đại thần “

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Thoát Hiểm Như Thế Nào

Tịch Mân Sầm ôm lấy Mạn Duẫn, tung người nhảy ra khỏi xe ngựa. Chu Phi Chu Dương mỗi tay túm cổ áo của một vị đại thần, lôi họ ra ngoài.

Vừa ra khỏi, xe ngựa bùm một tiếng, bị đá đụng vào lăn xuống khe suối.

Những xe ngựa còn nguyên không bị hao tổn gì chỉ còn lại mấy chiếc. không biết từ lúc nào, Sử Minh Phi cũng đã ra khỏi xe ngựa. Võ quan lúc này phát huy tác dụng của mình, vây bên ngoài và đẩy toàn bộ quan văn vào bên trong một chỗ để bảo vệ.

“Mỗi võ thần mang theo hai quan văn, cưỡi ngựa lao ra khỏi vùng nguy hiểm”. Sử Minh Phi lâm vào nguy hiểm nhưng không loạn, hạ lệnh.

Rất nhiều người đi theo, nếu xe ngựa của họ không bị lật vào trong khe suối, thì chính họ cũng bị đá đè, những phần còn lại của chân tay bị đè cụt văng khắp nơi, máu tụ lại chảy xuống sườn dốc, nhiễm đỏ một khoảnh dòng suối.

Quan văn chưa từng thấy trường hợp máu chảy đầm đìa thành dòng như vậy, sợ đến nỗi hai mắt tròn xoe, khủng khiếp tột cùng.

Thời gian vô cùng gấp gáp, số những con ngựa không bị thương không nhiều lắm. Mỗi vị quan võ tùy tiện kéo hai quan văn, thúc ngựa tránh đá lăn, chạy về hướng xuống núi.

https://thuviensach.vn

“Hoàng Thượng, xin ngài nên rời đi trước”. Các vị võ thần đều trăm miệng một lời.

Đến lúc này các vị đại thần mới hoàn hồn từ trong hoảng sợ, nói phụ họa: “Hoàng Thượng, van cầu ngài nên rời đi trước, mạng chúng lão thần bé nhỏ không đáng kể đâu.”

Tiên hoàng vừa mới qua đời không lâu, nếu Tân Hoàng lại ra đi tiếp, Nam Trụ quốc nhất định sẽ loạn. Cho dù không có nước khác tiến vào thôn tính Nam Trụ thì cũng sẽ bị nội loạn dẫn đến tổn thất nguyên khí nặng nề.

Đội ngũ đi trước là xe của các đại thần, đội ngũ phía sau là sứ giả các quốc gia. một đống đá lăn xuống cản trở đường đi vừa vặn ngăn Sử Minh Phi và Tịch Mân Sầm ở hai bên.

Sử Minh Phi bước lên mấy bước, nhảy lên đứng trên một khối đá vừa lăn xuống, đúng lúc nhìn thấy Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn đang chạy lên phía trên đầu đội hình.

Đảo con ngươi một vòng, Sử Minh Phi nhìn về phía các đại thần Nam Trụ, nói: “Nhanh chóng lên ngựa, toàn bộ người ngựa rút lui.”

Các vị đại thần nghe câu này liền cả kinh, nhưng bởi vì những hòn đá lăn xuống chất chồng lên nhau cao gần hai trượng (khoảng 6m), bọn họ lại đứng trên mặt đất nên hoàn toàn không nhìn thấy được tình hình của đoàn người phía sau.

một vị quan văn khúm núm hỏi: “Hoàng Thượng, còn cứu đội ngũ sứ giả phía sau nữa không?”

Vấn đề này khiến tất cả các vị đại thần không nề hà tình huống đang nguy hiểm mà lâm vào một trận tranh cãi.

https://thuviensach.vn

Sứ giả luôn liên quan mật thiết đến sự hòa thuận giữa hai quốc gia, nếu thấy chết mà không cứu sợ là sẽ đưa đến một phen chỉ trích nặng nề. Sứ giả tử vong ở Nam Trụ... sợ là Nam Trụ khó mà trốn tránh trách nhiệm.

Mày kiếm Sử Minh Phi dựng lên: “Các ngươi cho là Trẫm không muốn cứu sao? Đá lăn xuống đều là từ đỉnh núi lăn đến đằng sau kia, Trẫm nhìn thoáng qua rồi, chẳng thấy người nào còn sống cả!”

“Cửu Vương Gia cũng không may mắn thoát khỏi sao?” Nam tử đó là một vị võ thần anh dũng, rong ruổi chiến trường biết bao lâu nay.

“Nếu lúc này không đi, đá cũng sắp lăn xuống tới phía trước này rồi! Trẫm chẳng thấy bóng dáng của Cửu vương Gia đâu cả.” Sử Minh Phi nhảy lên lưng ngựa, mím môi, suy nghĩ trong đầu không biết đã bay đi đến đâu.

Bùm một tiếng long trời lở đất, đá lại lăn xuống thêm một loạt nữa, đập chết mấy vị đại thần.

Những đại thần còn đang muốn hỏi tiếp lập tức bị dọa đến run lên bần bật, không dám nói gì nữa.

Võ quan lập tức bắt lấy các quan văn, ra roi thúc ngựa chạy thoát theo hướng xuống núi.

Trước khi rời đi, Sử Minh Phi quay đầu lại liếc mắt nhìn. Đá không ngừng lăn xuống, mặt đất rung lắc theo từng đợt đá lăn. một con đường nhỏ xưa nay vốn bằng phẳng giờ trở nên lổn nhổn nhấp nhô hỗn loạn kinh khủng.

Tay nắm roi ngựa căng thẳng vô cùng.

Mặc dù trong lòng rất muốn cứu đứa bé kia, nhưng hắn lại không thể. Bởi vì nếu cứu nàng… tương đương với cứu Cửu Vương Gia.

https://thuviensach.vn

Cứu Cửu Vương Gia, đồng nghĩa với việc chắp tay dâng Nam Trụ quốc cho người ta. Vì Nam Trụ, quyết định cứu người này hắn không thể nào làm được.

Ra roi quất ngựa, con ngựa nhanh chóng chạy như điên.

Coi như là, Trẫm… thật xin lỗi ngươi thôi...

Trong cái nháy mắt kia khi Sử Minh Phi nhìn thấy Tịch Mân Sầm, Tịch Mân Sầm cũng nhìn thấy hắn, thấy miệng hắn đóng mở nói gì đó nhưng vì cự ly quá xa nên không nghe thấy được là gì.

Tịch Mân Sầm bảo vệ đứa bé trong ngực, trùm kín mặt mũi chân tay không lộ ra chỗ nào. Đá vẫn ầm ầm lăn xuống, làm văng tiếp các hòn đá nhỏ dọc đường đi xuống.

một khối đá nhỏ bắn vào người Chu Dương, hắn đau đến mức văng tục.

Đám đá lăn xuống không hề giảm đi mà ngược lại càng lúc càng nhiều. Ngẩng đầu nhìn lên bên trên cũng có thể mơ hồ thấy được có người đang đẩy đá xuống. Những người đó đều mặc áo giáp đen giống nhau, hiển nhiên là đã trải qua huấn luyện chặt chẽ.

“Cứt thật, ai con mẹ nó không muốn sống.” Chu Dương bị những hòn đá lăn không dứt này khiến cho phải nhảy né tránh rất khổ sở.

Chu Phi cũng không thoải mái hơn chút nào, xách theo sức nặng của hai người đương nhiên việc né tránh xung quanh không thể dễ dàng.

“Đừng chạy theo hướng xuống núi, chúng ta lên sườn núi đối diện.” So với hai người, Tịch Mân Sầm thoải mái hơn rất nhiều.

Bước chân hắn vẫn như bay, giống như những thứ đá lăn này không thể ngăn trở được bước đi của hắn.

https://thuviensach.vn

Chu Phi vừa nghe thì hiểu ngay ý của Vương Gia, liền nhảy mấy bước về hướng khe suối phía dưới.

Chu Dương đuổi sát theo phía sau.

Trận công kích ngày hôm nay rất bất ngờ, nhất định là cái bẫy mà ai đó đã sắp đặt tỉ mỉ chặt chẽ sẵn từ trước. Đường xuống núi không biết sẽ còn bao nhiêu tảng đá lăn chờ bọn họ. Có thể tránh được lúc này, không thể tránh được cả đời. không bằng đi lên sườn núi đối diện, có thể tránh được phạm vi công kích của những hòn đá lăn xuống.

Trong trường hợp nguy hiểm hỗn loạn như vậy mà còn có thể nghĩ ra phương thức ứng phó, không hổ là Cửu Vương gia anh dũng thần võ.

Vạch một khe hở của áo lông chồn, Mạn Duẫn nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông ở sau lưng. Có vài người bị đá đè nửa thân dưới không thể nhúc nhích được, máu và nước mắt chảy hỗn loạn, rên la đau đớn cầu cứu. Nhưng đội hình phía sau lúc này muốn tự cứu cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Mạn Duẫn là người ích kỉ, nàng không phải là thánh nhân nên không hơi đâu mà trong tình huống liên quan đến an nguy của chính bản thân thế này mà lại đi để ý đến chuyện nên có lòng trắc ẩn đi cứu người.

Hai cánh tay của Phụ Vương cường tráng mạnh mẽ khiến nàng cảm nhận được sự ấm áp, nhưng đồng thời cũng khiến nàng ý thức được mình là gánh nặng thế nào đối với phụ vương.

Cứ mỗi lần đối đầu với nguy nan, luôn là phụ vương bảo vệ mình.

“Ngươi không phải là gánh nặng.”

Như thể đọc được biểu hiện trên mặt Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm ôm chặt đứa nhỏ vào lòng, lập lại một lần nữa: “Ngươi không phải là gánh nặng,

https://thuviensach.vn

ngươi là nữ nhi ngoan của ta.”

Lời nói mang một khí thế mạnh mẽ khiến Mạn Duẫn cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy qua trong tim.

“Phụ Vương, chúng ta đang phải chạy trối chết đó, người không nên phân tâm.”

Ngón tay cố ý chọc chọc vào lồng ngực cường tráng của phụ vương, giọng Mạn Duẫn mang theo ý cười.

Chân mày Tịch Mân Sầm hơi nhíu lại, vẫn không ngừng chạy như điên về hướng khe suối, vừa nói: “Ngươi đúng là vô lại.” Trong lời nói lộ ra sự yêu chiều, cũng không có ý trách phạt gì.

Có thể làm cho hắn phân tâm chẳng phải là tiểu nha đầu liều mạng nhà ngươi đó sao? Tình huống lúc này mà còn chọc chọc vào ngực hắn, nếu như là lúc bình thường, cái động tác nhỏ này còn có thể xem như là đùa giỡn, nên trách phạt thật nặng một phen.

“Như thế này vẫn chưa tính là chạy trối chết được.” Trường hợp lần này còn phải gọi những gì hắn trải qua trên sa trường là sư phụ.

Mũi chân điểm trên mặt những tảng đá giữa suối để mượn lực, chỉ trong vài bước nhảy, Tịch Mân Sầm đã đứng ở phía đối diện khe suối.

Ngay cả Chu Dương Chu Phi cũng đã theo qua tới.

“Lên trên.” một tảng đá lăn ầm vào khe suối, bọt nước văng cao hơn hai thước.

Tịch Mân Sầm nhanh chóng phân phó, tiếp tục ôm Mạn Duẫn chạy ngược lên trên núi. Chỉ có rừng cây rậm rạp trên núi mới có thể cung cấp chỗ ẩn thân.

https://thuviensach.vn

Nơi này vẫn còn chưa đủ an toàn, nếu kẻ địch cố ý muốn giết chết họ, địa thế nơi này tuyệt đối bất lợi cho bọn họ. Tịch Mân Sầm nhanh như cắt nhảy dọc theo vách núi, thân mình nhanh chóng dung nhập vào rừng cây bên trên.

Những tảng đá không ngừng ầm ầm lăn xuống, những kẻ còn ở trên đường mòn kia không nghi ngờ gì nữa hẳn đã bị đập chết hết rồi, những chiếc xe bị phá tan hoang không còn giữ được hình thù, máu tươi nhiễm đỏ cả sơn cốc, ngay cả trên lá cây cũng dày đặc những vết máu lấm tấm.

Sườn núi bên này cây cối xanh ngắt um tùm, lá cây rậm rạp che khuất được hình bóng của mấy người bọn họ.

Sau khi chạy cách một đoạn thì âm thanh ầm ầm của đá lăn dần dần biến mất. Mọi người hơi an tâm, ngồi phịch xuống đất thở dốc.

Bốn vị đại thần đều hoảng sợ đến mức mồ môi tuôn ướt đẫm cả lưng, đưa tay vỗ vỗ ngực, lòng vẫn còn sợ hãi, “Cửu Vương gia, chúng ta an toàn rồi chứ?”

“An toàn?” Dường như cảm thấy câu hỏi này thật là buồn cười, thanh âm của Tịch Mân Sầm tràn đầy ý giễu cợt.

Mạn Duẫn chui cái đầu nhỏ ra từ trong tấm áo lông chồn, bàn tay trắng nõn non mềm nhỏ bé chỉ hướng đỉnh núi đối diện: “Nếu như vậy cũng coi như là an toàn, thì tính mạng chúng ta nguy hiểm rồi.”

không sợ kẻ địch hung hãn, chỉ sợ chính mình khinh địch. Lúc hai phe đang đấu với nhau thì việc giữ vững cảnh giác là nhân tố quan trọng nhất.

Bọn người trên đỉnh núi đối diện hiển nhiên phát hiện được mấy người chạy trốn bên này, nên đã giương cung tên được chuẩn bị sẵn nhắm sang rừng cây bên này, chỉ cần bọn Mạn Duẫn bên này có bất kỳ động tĩnh gì thì sẽ lập tức bị vạn tiễn xuyên tim.

https://thuviensach.vn

Lưu đại nhân vẹt đám lá cây trước mặt để nhìn, thấy tình hình bên hướng đối diện liền sợ đến nỗi hai chân run lên. Rốt cuộc ai dám lập mưu giết hại sứ giả các quốc gia trên quy mô lớn thế này?

trên đỉnh núi bên kia đứng đầy binh lính mặc áo giáp đen, toàn bộ đang giương căng cung sẵn sàng.

Đột nhiên, một mũi tên bắn sang hướng bên này, tiếng xé gió vun vút. Lưu đại nhân sợ đến mức lảo đảo ngã sấp xuống mặt sườn dốc.

Tịch Mân Sầm hời hợt đưa ra hai ngón tay ra, vững vàng kẹp được mũi tên này, ngón tay búng một cái, mũi tên liền bị ném ra ngoài.

Tịch Mân Sầm không hề thay đổi sắc mặt, có thể thấy được việc bắt được mũi tên kia không hề tốn sức một chút nào. Mạn Duẫn đưa mắt nhìn chằm chằm vào những ngón tay của phụ vương, thầm nhủ không biết tóm lại bàn tay của phụ vương ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh, chỉ cần tay không mà cũng đón được một mũi tên thì không biết công phu cao đến bao nhiêu?

“Địa thế của Thái Thất Sơn là núi thông với núi nên việc tìm đường xuống núi không khó. Chúng ta phải mau chóng quay về Kiền Thành.” Mặc dù cây cối bên này sum suê, nhưng nếu kẻ địch muốn dồn bọn họ vào chỗ chết vẫn cực kỳ dễ dàng. Chỉ cần... một mồi lửa.

Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm cùng nghĩ tới trường hợp này. Kẻ địch không sợ trở thành kẻ địch với các quốc gia khác, nên việc đốt một ngọn núi càng không có gì phải sợ cả.

Nhân lúc bọn chúng còn chưa từ phía núi đối diện đuổi theo sang bên này, chạy trối chết mới là thượng sách.

“Theo khe suối là có thể tìm được đường xuống núi.” Tịch Mân Sầm dẫn đầu nhảy ra.

https://thuviensach.vn

Bốn vị đại thần vừa định tự đi thì liền bị Chu Phi Chu Dương mỗi tay túm một người nhắc đi.

“Tốc độ các ngươi quá chậm.” Chu Phi cất tiếng giải thích.

Chu Dương chỉ hừ hai tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Mạn Duẫn xấu hổ nhìn đôi huynh đệ này, phương thức đả kích người thật đúng là... thẳng thắn.

Nhưng Chu Phi nói vậy là nói thật, bốn vị này đại thần cho dù có thêm hai cái chân nữa cũng không địch nổi với tốc độ của hai huynh đệ nhà hắn. Dù sao giữa khinh công và chạy bộ không thể chung một cấp bậc được.

Tịch Mân Sầm không nói nhiều, chỉ lãnh đạo mấy người chạy nhanh về hướng xuống núi. Bọn họ phải tới được nơi an toàn trước khi kẻ địch chưa đuổi theo được tới bên này.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48: Đốt Lửa Rừng Cây

Edit: Kuto Béo

Lẩn giữa đám cây cối chạy vài canh giờ, mấy người bọn họ không hề buông lỏng một khắc nào, đến lúc đói bụng thì hái một chút trái cây rừng để ăn tạm cho đầy bụng.

Trái cây vừa chua vừa chát rất khó ăn, Lưu đại nhân vừa mới cắn được một miếng đã thấy chua đến nỗi muốn rớt cả hàm răng.

Mà quay qua nhìn một Mạn Duẫn chỉ mới tám tuổi cứ cắn từng miếng từng miếng một, mày cũng không nhíu mặt cũng không nhăn lấy một cái.

Bốn vị đại thần hơi đỏ mặt, suốt khoảng thời gian mấy canh giờ này, biểu hiện của đứa bé này so ra bình tĩnh hơn bọn hắn nhiều. Sống đến từng tuổi này mà còn không thong dong bằng một đứa bé như thế, vị tiểu Quận Chúa này xem ra thật là khó lường đấy.

Ấn tượng trong lòng đối với vị chủ nhân nhỏ này đã từ từ thay đổi. Có lẽ Vương Gia thương đứa nhỏ này là bởi vì nàng có chỗ hơn người.

Gió thổi qua, từ trong rừng cây phát ra tiếng xàn xạt là lạ. Lỗ tai Tịch Mân Sầm thật bén nhạy, vừa nghe thấy vậy liền quay nhìn về phía sau.

Tiếng lao xao càng lúc càng đến gần, giờ thì ngay cả Chu Phi Chu Dương cũng đã nghe thấy tiếng động, thần sắc hiện rõ vẻ hoảng hốt.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn quay đầu lại nhìn rừng cây phía sau, nhưng bởi vì cách khá xa nên không nhìn thấy được ánh lửa, chỉ có thể nhìn thấy khói dầy đặc cuồn cuộn bay lên bầu trời xanh trong phía trên.

Rốt cuộc không nhịn được nên đã phóng hỏa rồi sao?

“Nhanh lên.” Tịch Mân Sầm đã chạy vài giờ nhưng hơi thở vẫn không hề hổn hển, giọng nói vẫn lạnh lùng và vững vàng. Còn Chu Phi Chu Dương đã tuôn mồ hôi đầy đầu, hơi thở cũng vô cùng gấp gáp.

Tốc độ của Tịch Mân Sầm vượt xa Chu Phi Chu Dương, nhưng suốt dọc đường đi vẫn luôn giữ khoảng cách 3-4m so với bọn họ.

Thấy Chu Dương mệt mỏi mồ hôi đầm đìa, Tịch Mân Sầm một tay túm áo Phỉ đại nhân, tay kia vẫn ôm chặt Mạn Duẫn chạy về phía trước, tốc độ vẫn giữ như cũ không hề giảm bớt chút nào.

Chu Dương cảm thấy cả người lập tức thoải mái hẳn lên, vội vàng giúp đại ca mình lôi kéo Lưu đại nhân, đuổi theo Vương Gia.

Tốc độ ngọn lửa cháy lan cực nhanh. Mới vừa rồi mới chỉ có vài sợi khói trắng, bây giờ khói mù đã bay dày đặc đầy trời. Những cây đại thụ trên sườn núi này đa số đã mấy trăm năm, chỉ cần một mồi lửa đốt một gốc cây thì cả cánh rừng đều bị hủy diệt.

Gió lớn bất chợt nổi lên, thế lửa càng lan tràn hung mãnh.

trên mặt đất là cả một lớp lá khô rụng dày, chỉ cần dính vào một tia lửa thì ngay lập tức sẽ cháy điên cuồng.

“Khụ khụ...” Chu Phi vừa há mồm đã sặc một ngụm khói, “Chúng ta... Chúng ta đi xuống khe suối để tránh lửa thôi.”

https://thuviensach.vn

Sườn núi bên này thuận theo hướng gió, nên toàn bộ khói đặc đều cuồn cuộn cuốn về phía trước, cho dù không bị chết cháy cũng sẽ bị sặc khói mà chết.

Chu Dương mang vẻ mặt cấp bách chờ Vương Gia ra quyết định.

“không được, điều bọn họ muốn chính là dùng lửa để ép chúng ta xuống núi.” Phía đối diện còn có không biết bao nhiêu là mũi tên chờ bọn họ ló ra khỏi rừng. Mạn Duẫn mở miệng phủ quyết, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nghiêm trang, trong con ngươi hiện rõ vẻ cứng cỏi, ngay cả Tịch Mân Sầm khi nhìn thấy cũng cảm thấy rung động. một người có thể ở ngay bên bờ vực sống chết mà vẫn biểu hiện được vẻ bình tĩnh như thế liệu có thật sự là một đứa bé con không?

Chỉ cần vừa ló ra khỏi rừng cây thì khả năng bị biến thành con nhím rất cao. Cung tiễn trong tay bọn chúng không phải chỉ để trang trí mà thôi đâu nhé.

“Vậy... vậy bây giờ... làm thế nào?” Phỉ Đại nhân lau mồ hôi lạnh bên tai, nếu cứ tiếp tục dông dài mà không ra quyết định, bọn họ sẽ chết là điều không thể nghi ngờ.

Mạn Duẫn cắn chặt răng, giờ phút này trừ việc cấp tốc chạy xuống núi, thật ra cũng không còn biện pháp gì khác.

Tịch Mân Sầm xiết chặt chân mày, nói: “Các ngươi còn có hơi sức mà nói chuyện, còn không bằng dùng nó mà tiếp tục chạy xuống núi. Chẳng bao lâu... tự nhiên sẽ có người đến tiếp ứng.”

Lời nói của Tịch Mân Sầm giống như đã cho mọi người một liều thuốc an thần. Chu Phi Chu Dương vung cánh tay, chấn chỉnh tinh thần, lại tiếp tục tăng cao tốc độ như đã thấy được hy vọng ở cuối đường hầm.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn ôm lấy cổ của phụ vương, thầm nhủ, chẳng lẽ thực sự sẽ có người tới tiếp ứng sao?

Nếu như nơi này là Phong Yến quốc thì khẳng định sẽ có quân đội tới cứu giúp. Nhưng nơi này là Nam Trụ quốc à nha! Sử Minh Phi còn mong bọn họ chết không kịp, làm sao sẽ phái người tới cứu bọn họ cho được?

Hy vọng như thế, thật nhỏ bé làm sao.

Nhìn ra nỗi lo lắng của đứa bé, Tịch Mân Sầm vỗ nhẹ sau lưng Mạn Duẫn, an ủi không một tiếng động, rồi kề miệng lại gần lỗ tai của nàng, nhỏ giọng nhưng vẫn uy nghiêm: “Duẫn nhi, ngươi lại không tin phụ vương đúng không?”

Cho dù hắn để cho việc xấu xảy ra trên chính bản thân hắn, hắn cũng sẽ không để cho nàng bị bất cứ chuyện gì...

Mạn Duẫn nhìn phụ vương, ánh mắt hàm chứa ý hỏi. Tịch Mân Sầm kề môi hôn trán Mạn Duẫn một cái, trả lời bằng một ánh mắt trấn an.

Xúc cảm lạnh lẽo trên trán khiến Mạn Duẫn tỉnh táo lại. Hễ Phụ vương đã nói ra lời nào, xưa nay đều là nhất ngôn cửu đỉnh tứ mã nan truy, nếu hắn đã nói như vậy nhất định là đã nắm chắc sẽ còn sống mà ra khỏi nơi này.

Sơn cùng thuỷ tận tưởng rằng hết lối, nhiều khó khăn như vậy, bọn họ cũng đã vượt qua hết thảy, lần này nhất định cũng có thể vượt qua an toàn.

Mạn Duẫn cười sáng lạn.

Nếu thật sự sẽ có người tới tiếp ứng, hiện tại bọn họ chỉ cần kéo dài thời gian, chờ viện binh tới là được.

Phụ vương toàn thân cao thấp đều là một mê lộ không thể dò đoán, nam nhân này là một người thâm tàng bất lộ*, Mạn Duẫn không thể nhìn thấu

https://thuviensach.vn

được. (* thâm tàng bất lộ: tính tình, mưu kế giấu sâu không để ai biết)

rõ ràng đang đối đầu với nguy nan trùng trùng nhưng vẫn có thể thề son sắt mà cam đoan tuyệt đối sẽ có cơ hội sống sót ra khỏi nơi này. Phụ vương giống như một vị Thần linh thực sự tồn tại trên cõi đời này, không chỉ đối với Phong Yến quốc, mà đối với Mạn Duẫn cũng vậy, giống như chỉ cần có hắn thì tất cả mọi khổ nạn cũng sẽ có thể được giải quyết dễ dàng.

Đội ngũ của Sử Minh Phi mới vừa xuống tới chân núi liền nhận được một phong thư. Vừa mở ra nhìn thấy nội dung bên trong, Sử Minh Phi liền tức giận đến nỗi vo tờ giấy thành một nắm. sự tức giận khiến cho gương mặt tuấn tú đỏ bừng như xung huyết.

“Tần tướng quân, ngươi lập tức trở về điều động một vạn cấm quân lên Thái Thất Sơn cứu đội ngũ sứ giả. Tất cả quan văn xuống ngựa, võ quan đi cùng Trẫm.” Ném cục giấy xuống đất, Sử Minh Phi ra roi, quay đầu ngựa chạy ngược về hướng lên núi.

Các đại thần của Nam Trụ quốc vẻ mặt đầy kỳ quái nhìn bóng lưng Hoàng Thượng. Phong thư kia rốt cuộc viết cái gì mà khiến cho Hoàng Thượng mới vừa xuống núi lại không để ý tánh mạng xông thẳng lên trên trở lại?

Nhưng nhìn sắc mặt Hoàng Thượng mà đoán, đây tuyệt đối là một chuyện lớn. Võ quan để quan văn xuống ngựa, sau đó nhanh chóng đuổi theo lên núi.

Con ngựa phi nhanh như gió, lời khuyên của quan văn còn chưa kịp nói ra miệng thì đã chẳng còn thấy bóng dáng của Hoàng Thượng đâu.

Trong đội ngũ Nam Trụ, một tiểu thái giám thừa dịp các đại thần không chú ý liền nhặt cục giấy lên, len lén mở ra. Khi thấy được nội dung ghi trên giấy, ái chà, chẳng trách Hoàng Thượng vội vã như thế, thì ra là bị uy hiếp...

https://thuviensach.vn

Hóa ra Cửu vương gia đã đoán được sẽ có một kiếp này từ sáng sớm.

Bàn tay chậm rãi nắm chặt lại, tờ giấy từ từ biến thành mảnh vụn.

thì ra nam nhân này luôn mạnh mẽ như thế, Hoàng Thượng tóm lại sẽ không thể đấu lại hắn đi.

Khói mù càng lúc càng đặc, mấy người cũng bị sặc đến thở cũng không thông, chỉ có Tịch Mân Sầm là giống như chẳng bị bất cứ ảnh hưởng gì. Liếc nhìn gương mặt sặc khói đỏ bừng của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm ném Phỉ Đại nhân sang cho Chu Dương.

Chu Dương tiếp được một cách chuẩn xác.

“Các ngươi đi trước.” nói xong, không để ý tới ánh mắt sững sờ của những người còn lại, hắn ôm Mạn Duẫn vọt ra khỏi rừng cây.

Vừa ra khỏi rừng cây, tên bắn về phía hai người bay đầy trời. Nhìn những mũi tên đang phóng nhanh đến gần, tâm trạng Mạn Duẫn cực kỳ bình tĩnh.

“Đừng sợ, phụ vương chắc chắn bảo vệ chu toàn cho ngươi.” Thân thể khẽ nhảy lùi ra sau, Tịch Mân Sầm tránh được các mũi tên.

trên đỉnh núi đối diện đứng đầy những kẻ địch.

Bởi vì đã hít vào quá nhiều khói, Mạn Duẫn một câu cũng nói không ra, đành phải dụi dụi vào ngực phụ vương, không có một tia lo sợ.

Tránh thoát vô số mũi tên, Tịch Mân Sầm xẹt xuống khe suối, hạ mũi chân xuống trên mấy tảng đá ngổn ngang giữa dòng, ống tay áo phất một cái tạo một cỗ khí cuồn cuộn bay ra, toàn bộ các mũi tên đang phóng tới bị phản chấn đẩy ngược trở về. Thừa dịp này, Tịch Mân Sầm kéo áo choàng của Mạn Duẫn ra, tung một vòng đáp trên mặt suối.

https://thuviensach.vn

Khi kéo áo lên, áo choàng đã được nhúng nước ướt đẫm.

Sau đó không ngừng lại một khắc nào, hắn lại chạy ngược vào trong tán rừng um tùm. Hàng loạt những động tác này thật ra chỉ xảy ra trong vòng mấy giây.

Tốc độ rất nhanh, như một trận gió giật thoáng qua.

Chu Phi Chu Dương chỉ cảm thấy như có một trận cuồng phong thổi qua, nhìn lại đã thấy Vương Gia đang đứng sóng vai cùng bọn họ.

Roẹt một tiếng, áo choàng được xé rách thành mấy mảnh. Mạn Duẫn nhìn thấy trong tay phụ vương không có bất kỳ loại vũ khí nào, thế mà vết xé áo choàng lại hết sức đều thẳng, chẳng thấy đó là do tiện tay xé ra một chút nào.

một khối vải lành lạnh ẩm ướt được đắp lên trên miệng và mũi Mạn Duẫn.

“Cố gắng hít ít khói thôi, kẻo không tốt đối với thân thể.” Tịch Mân Sầm nói với Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn sửng sốt, phụ vương mạo hiểm, bất chấp những mũi tên được bắn đến hàng loạt kia mà đi ra ngoài thấm ướt áo choàng, chỉ vì để cho nàng ít phải hít vào một chút khói cháy? Mạn Duẫn có tài đức gì mà có thể được phụ vương thương yêu đến thế?

Bốn vị đại thần nhận lấy những tấm vải ướt còn lại mà bịt miệng và mũi, lập tức cảm thấy việc hít thở dễ dàng hơn rất nhiều. Chu Phi và Chu Dương đều bận cả hai tay để nắm lấy cổ áo các vị đại thần, không còn tay trống đâu mà nhận lấy mảnh vải ướt cho mình. Cuối cùng, khi bị Chu Dương trợn mắt, Lưu đại nhân rất thức thời đưa ra một cái tay giúp hắn bịt miệng mũi.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Quân Đồn Trú

Khi mặt trời bắt đầu lặn, đám chay lớn lan ra cả ngọn núi. Khói đặc cuồn cuộn phủ kín chân trời, ngay cả dân chúng Kiền thành tại phía xa cũng có thể nhìn thấy bầu trời đỏ rực phía bên này.

Không có ai dập lửa nên ngọn lửa như vào chỗ không người, nơi naof nó đi qua đều chỉ để lại một vùng đất cháy đên đầy than bụi.

Mảnh vải ướt được Mạn Duẫn cất trong tay đã sớm bị hơi nóng hong khô. Toàn bộ bọn họ đều bị nhiệt độ hun đến mặt mũi chân tay đều đỏ bừng, mỗi lần hít thở đều hít vào một lượng lớn khói đặc.

Mạn Duẫn bị sặc, ho khan mấy tiếng, khói dầy đặc không một khe hở tràn vào miệng mũi nàng. Tịch Mân Sầm vỗ vỗ sau lung nàng giúp Mạn Duẫn hít thở dễ dàng hơn.

“Nhịn thêm một chút nữa thôi, quân cứu viện sắp đến rồi”. Nhìn dáng vẻ khó chịu của đứa nhỏ, trái tim Tịch Mân Sầm như phát đau.

Đúng lúc này, trên núi đối diện truyền đến tiếng binh khí va chạm vô cùng lớn. Tịch Mân Sầm nhìn xuyên qua lớp khói mù mông lung sang hướng bên kia. Trên đỉnh núi một đám binh lính áo giáp xanh lá và áo đen đang đánh nhau.

“ Ra khỏi rừng cây, cẩn thận tên bắn” Thất đứa trẻ ho kịch liệt như vậy, Tịch Mân Sầm lập tức phân phó những người còn lại.

https://thuviensach.vn

Viện binh vừa đến, kẻ địch liền lâm vào hỗn loạn. Những kẻ có thể bắn tên công kích bọn họ đều bị cấm quân Nam Trụ giải quyết gần xong. Lúc này đi ra khỏi khu rừng cây thì nguy hiểm không còn lớn.

Tịch Mân Sầm phát áo khoác một cái, cả người giống như một con chim ưng dũng mãnh phi than ra ngoài. Khi Mạn Duẫn hít thở lần nữa thì đã là không khí trong sạch hơn, cố gắng thở dốc vài hơi xong Mạn Duẫn mới phát hiện hô hấp giờ đâ thoải mái hơn rất nhiều.

Chu Phi Chu Dương mới vừa ra khỏi khu rừng cây liền ngồi xuống một tảng đá lớn. Cánh tay luôn túm bốn vị đại thần giờ đau ê ẩm, sau khi cố gắng cử động vài cái cho giãn gân cốt, hai người liền rút kiếm quan sát động tĩnh bốn phía.

“Chu Phi, Chu Dương các ngươi tìm nơi an toàn bảo vệ tốt bốn vị đại thần” Nói xong không đợi hai người đáp lại Tịch Mân Sầm đã ôm Mạn Duẫn chảy thẳng lên đỉnh núi đối diện.

Sườn dốc thật cao nhưng trong mắt Tịch Mân Sầm thì không đáng kể, một tay ôm lấy Mạn Duẫn, còn tay kia thả lỏng bên cạnh đùi, hoàn toàn không cần mượn lực. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Tịch Mân Sầm đã đứng trên đường mòn.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Mờ Mịt Con Đường Ra Phía Trước

Những động tác này làm liền một mạch, vô cùng nhuần nhuyễn.

Mạn Duẫn ở trong ngực phụ vương có một cảm giác thật phi thường.

Binh lính mặc hai loại khôi giáp màu sắc khác nhau đang hỗn chiến thành một đoàn, đao kiếm va vào nhau chan chát. Cứ cách mỗi vài bước là có thể nhìn thấy được một thi thể.

“Đây là quân đội của nước nào?” Mạn Duẫn hỏi ra nỗi nghi vấn trong lòng.

Màu sắc khôi giáp bất đồng, cũng có nghĩa là không của cùng một quốc gia.

“Đều là binh sĩ của Nam Trụ quốc.” Tịch Mân Sầm đá bay một tên lính mặc giáp đen đang giơ kiếm đánh tới, trong thanh âm mang theo một chút băng hàn.

Sử Minh Phi đang đứng cách đó không xa, vung kiếm một nhát chém đứt đầu vài tên lính, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Cửu vương gia đã lên đến đỉnh núi.

“Phụ vương, người nói cái gì?” Sợ mình nghe lầm, Mạn Duẫn hỏi lại.

“Binh sỹ mặc giáp xanh là cấm quân, binh sỹ mặc giáp đen chính là một vạn quân hộ vệ đồn trú trên Thái Thất Sơn này.” Tịch Mân Sầm đi về phía

https://thuviensach.vn

Sử Minh Phi, chỉ cần nhẹ nhàng phất ống tay áo là đã quạt bay những binh lính tới gần.

Nội lực tạo thành một cây roi bằng khí, quét qua nơi nào thì binh lính nơi ấy lập tức ngã xuống đất.

Hóa ra binh lính cùng một quốc gia, giờ lại đánh nhau như vậy là sao chứ? Tự giết lẫn nhau? Hay là phải nói trong triều đình Nam Trụ quốc đã xuất hiện vấn đề. Cảm thấy khả năng này là lớn nhất, Mạn Duẫn cũng nhìn về phía Sử Minh Phi.

Sử Minh Phi lộ ra một nụ cười bất đắt dĩ, nhảy tung người, hai chân giang ra đạp bay hai tên lính giáp đen hai bên trái phải.

Cơ hội để Tịch Mân Sầm thật sự ra tay rất ít, ít nhất Mạn Duẫn cũng không phát hiện hắn phải thật sự sử dụng công phu vào lúc nào. Tịch Mân Sầm chỉ cần tùy ý phất áo bào một cái là đã tạo ra một luồng khí mạnh, luồng khí này sức mạnh cực lớn, có thể hất bay cả đá tảng.

Mạn Duẫn không có can đảm để thử uy lực thực sự của luồng khí này, nhưng chỉ cần nhìn hàng loạt binh lính té xuống đất co quắp cũng đã đoán được bảy tám phần.

“Hoàng Thượng, Bổn vương cảm thấy... chúng ta cần đàm luận một chút.” Tịch Mân Sầm đứng trụ vững vàng trước mặt Sử Minh Phi.

Sử Minh Phi thu hồi kiếm, đi về phía hắn, nói: “Trẫm cũng cảm thấy cần phải thảo luận, nhưng xin Cửu vương gia để Trẫm giải quyết đám phản quân này trước đã.” Quay đầu nhìn lại, hai quân chém giết lẫn nhau hỗn loạn không phân địch ta.

Sử Minh Phi cực kỳ bình tĩnh, giữa hai hàng lông mày lại có một tia thất bại lẫn mấy phần nhận thua.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm gật đầu, lui ra một bước, không hề có ý tham gia vào trận đánh này, chỉ đứng một bên lãnh đạm nhìn xem. Sau khi mặt trời dần dần rơi xuống sau ngọn núi, sắc trời trở nên tối dần, ngọn núi bên kia lửa vẫn cháy điên cuồng như cuốn lấy cả trời đất, ánh lửa cao ngất trời chiếu sáng cả Thái Thất Sơn. Từng trận tiếng chém giết, đao kiếm va vào nhau loảng xoảng vang lên khắp nơi, phần còn lại của tay đứt chân cụt chỗ nào cũng có.

“Phụ vương, sao hắn lại chịu mang binh trở lại vậy?” Thối lui đến rìa đỉnh núi, Mạn Duẫn mới mở miệng hỏi.

Điểm này làm Mạn Duẫn thật tò mò. Lúc đá tảng từng đống lăn xuống, nàng đã tận mắt nhìn thấy Sử Minh Phi ngoảnh mặt, mang theo đại thần Nam Trụ vội vã xuống núi, hoàn toàn không màng đến sự sống chết của bọn họ. Thế mà bây giờ lại vòng trở lại? Nếu nói hắn bỗng dưng lương tâm nổi lên muốn quay lại cứu người, Mạn Duẫn không tin.

Tịch Mân Sầm dường như nghĩ đến cái gì, lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng.

“Đừng tưởng rằng Sử Minh Phi là người tốt, có thể lên làm Hoàng đế Nam trụ mà trong tay không dính một chút máu tươi nào, làm sao có thể?” Tịch Mân Sầm đưa tay bắt được cổ của một tên lính, vừa định cứ thế mà bóp gãy, nhưng lại cố kỵ đứa bé trong ngực sẽ sợ hãi nên chỉ vung tay ném kẻ đó ra ngoài. Đầu tên lính đánh vào một tảng đá, vỡ toác chết tươi tại chỗ.

“Trước khi lên núi, phụ vương đã phái một thị vệ chờ dưới chân núi. Nếu chúng ta không xuống núi, hắn sẽ đưa cho Sử Minh Phi một phong thơ.”

không khí trên đỉnh núi rất thoáng đãng. Vết ửng đỏ trên mặt Mạn Duẫn từ từ thối lui, âm điệu nói chuyện cũng khôi phục như bình thường.

“Trong thơ viết cái gì?” Mà có thể khiến cho Sử Minh Phi mang người quay lại.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm nhéo nhéo hai má đứa bé, rất mềm mại, rất xúc cảm.

“Trong thơ viết: nếu Cửu vương gia có bất trắc gì, Phong Yến quốc liền y theo thỏa thuận lúc trước mà đưa quân đánh thẳng Kiền thành.” Tuy chỉ ngắn ngủn mấy câu nhưng đã đủ uy hiếp Sử Minh Phi vừa lên ngôi không lâu còn ngồi chưa vững chỗ.

Huống chi... Sử Minh Phi đã đồng ý cam kết, giờ phải thực hiện. Đừng tưởng rằng đùa bỡn giả mù sa mưa mà có thể thoát được lời hắn đã hứa lần trước.

Mạn Duẫn đã hiểu ra, gật gật đầu. Vô luận là so về binh lực hay tài lực, Nam Trụ đều kém hơn Phong Yến quốc. Đặc biệt là thời điểm giao nhau giữa hai đời hoàng đế thì càng dễ dàng phạm sai lầm. Nếu Phong Yến quốc nhân cơ hội này mà đánh cho một trận, căn cơ của Nam Trụ quốc cho dù có tốt hơn nữa cũng sẽ bị hủy diệt khó mà khôi phục lại được.

Cấm quân là những chiến binh được tuyển từ những binh sỹ đã trải qua nhiều lần sàng lọc của hoàng tộc, là đội quân chủ lực để bảo vệ Kiền thành, nên bản lĩnh cao hơn rất nhiều so với binh lính bình thường. Huống chi, tham gia trận đánh lần này còn có nhiều tướng quân của Nam Trụ quốc, khiến cho quân đồn trú trên căn bản không có lực phản kháng. Sau hai canh giờ đọ sức, quân đồn trú cuối cùng phải nộp khí giới đầu hàng. Đỉnh núi phủ kín bằng thi thể, máu theo sườn dốc chảy xuôi xuống chân núi.

Thấy cục diện rốt cuộc đã được khống chế, Sử Minh Phi thở hắt ra một hơi mới hơi hơi lấy lại được bình tĩnh.

“Bẩm Hoàng Thượng, thống lĩnh quân đồn trú đã bị bắt giữ.” Phía tây truyền đến một tiếng thét to.

Sử Minh Phi xách kiếm đi tới hướng đó. hắn cũng muốn hỏi xem tại sao những kẻ này muốn tạo phản!

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm dường như cũng khá hứng thú với vấn đề này, cất bước đi sang hướng bên kia.

trên đất có một người mặc khôi giáp đen nhánh, tua đỏ trên đỉnh mũ, hai chân bị binh lính cứng rắn đè quỳ trên mặt đất, hai tay cũng bị binh lính giữ, không thể động đậy chút nào.

“Vi thống lĩnh, Trẫm đối với ngươi cũng không tệ, tại sao lại ép Trẫm vào cục diện thế này? Ngươi có biết hành động vô kỷ cương của ngươi hôm nay sẽ mang đến cho Nam Trụ quốc bao nhiêu tai nạn không?” Mặt Sử Minh Phi đầy tức giận, tay cầm kiếm cũng run lên vì phẫn nộ, mu bàn tay nổi đầy gân xanh khiến ai thấy cũng rõ ràng.

Vốn tưởng rằng lần ám sát này là do nước khác tỉ mỉ an bài. Chỉ cần không có bất cứ dính líu nào tới Nam Trụ quốc thì cho dù kẻ ra độc thủ lần này có khó bắt đến đâu đi chăng nữa, hắn cũng sẽ có biện pháp để giải thích với các quốc gia khác. Nhưng hóa ra hết thảy những việc này đều là do một tay của quân đồn trú Nam Trụ tiến hành!

Đào ra một cái hố to như vậy, sao hắn có thể giải thích cho công bằng với các nước khác đây? Làm thế nào để Nam Trụ có thể sống an bình giữa các nước khác đây?

Vị Thống lĩnh bất mãn hừ một tiếng, “một thần không hầu hạ hai chủ, ngươi muốn giết cứ giết, ta sẽ không khai bất cứ điều gì.” Vi thống lĩnh nhắm mắt lại, đầu ngẩng cao lên.

một dáng vẻ anh dũng hy sinh.

Mạn Duẫn có thể nghe thấy tiếng quả đấm của Sử Minh Phi bóp vang răng rắc. Cũng khó mà trách hắn, nếu ám sát lần này là mưu kế của Nam Trụ, như vậy Nam Trụ sẽ trở thành cái đinh trong mắt những nước khác. Nếu những nước khác vì muốn báo thù mà liên hiệp tấn công Nam Trụ, kết cục của Nam Trụ cũng không khó mà đoán được.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn cũng không rõ ràng lắm, Sử Minh Phi tra hỏi thế này đến tột cùng là vì mưu kế hắn sắp đặt từ trước bị thất bại, đã vậy còn bị cắn ngược một phát nên muốn đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu Vi thống lĩnh, hay là hắn thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra vì có kẻ chủ mưu khác đang đứng sau màn giật giây tất cả những chuyện này.

Nếu quả thật có kẻ giấu mặt, vậy không chỉ mình Nam Trụ quốc gặp phiền toái lớn, mà ngay cả những quốc gia khác cũng không thể may mắn thoát khỏi.

“Phụ vương, người nghĩ thế nào?” Dù sao Mạn Duẫn mới tới thời đại này không được bao lâu, muốn nói đến tình hình tranh đấu gay gắt giữa các quốc gia thế nào, cứ hỏi Tịch Mân Sầm là hiểu rõ nhất.

“Sử Minh Phi thật sự không biết rõ tình hình.” Tịch Mân Sầm nhìn chằm chằm Vi thống lĩnh quỳ trên đất, nghĩ sâu xa một lúc.

Nếu Sử Minh Phi biết chính xác tình hình, thì không thể nào có tới một vạn quân nằm xuống tại đây như vậy. Hơn nữa mấy ngày vừa qua, hắn đi lại trong triều đình Nam Trụ cũng đã phát hiện ra một vài manh mối, nhưng hắn còn chưa tìm hiểu rõ được nguyên nhân sâu xa. nói không chừng, hậu trường quả thật có người khác khống chế, Sử Minh Phi... có lẽ cũng là một con cờ.

“nói!” Sử Minh Phi giơ kiếm, chĩa ngay cổ của Vi thống lĩnh, “nói! Ngươi rốt cuộc là gian tế nước nào phái tới!”

Thanh âm Sử Minh Phi cực lớn, gương mặt tuấn tú nháy mắt trở nên dữ tợn, ánh mắt đầy ác độc, ngay cả những tướng quân chinh chiến sa trường cũng phát sợ.

Cổ của Vi thống lĩnh bị kiếm xẹt qua tạo thành một vết đỏ, máu nhỏ giọt chảy xuống rơi trên áo giáp.

https://thuviensach.vn

“Thần thà chết không khai!” Vi thống lĩnh đột nhiên mở mắt ra, thân mình nghiêng mạnh tới trước khiến kiếm xoẹt sâu qua cổ, máu đổ xuống ào ào không ngừng, da thịt lòi ra có thể thấy rõ dưới luồng máu chảy.

Thân thể Vi thống lĩnh đổ nghiêng qua một bên, co quắp giần giật, cặp mắt trợn trắng. Khi thân thể ngừng run cứng đờ thì đã không còn cơ hội cứu sống.

Sử Minh Phi tức giận ném phắt kiếm, hướng cấm quân quát: “Bắt giữ toàn bộ những kẻ còn sống giam vào Thiên Lao, áp dụng nghiêm hình, phải tra cho ra kẻ chủ mưu sau màn cho Trẫm!”

không ai dám tiến lên vuốt giận Sử Minh Phi. Sử Minh Phi chưa từng có cảm giác thất bại đến thế. trên địa bàn của hắn xảy ra chuyện như vậy mà hắn lại không hề biết đối phương là kẻ nào!

Nhớ tới một loạt sự việc không suôn sẻ gần đây, Sử Minh Phi phiền não giật giật tóc, nhưng dù sao thân là hoàng đế Nam Trụ quốc, nên chỉ trong chốc lát hắn lại khôi phục được vẻ cao cao tại thượng của một vị Hoàng Đế như cũ.

Trong số các sứ giả đến Nam Trụ quốc lần này, trừ Cửu vương gia ra thì chỉ còn những sứ giả không lên Thái Thất Sơn mà ở lại trong Hoàng Cung là còn sống.

hắn phải xử lý thích đáng chuyện này, “Cửu vương gia, sắc trời cũng không sớm, chuyện ám sát lần này, chờ hỏi cung rồi chúng ta bàn tiếp.”

Trong đám sứ giả của các quốc gia, Cửu vương gia có thể nói là nhân vật đại biểu. Trước mắt, việc đau đầu nhất chính là phải đối đãi Cửu vương gia thế nào.

Chạy trốn suốt một ngày, mặc dù Tịch Mân Sầm không mệt nhưng đứa bé trong ngực đúng là cần nghỉ ngơi. Tịch Mân Sầm gật đầu, dù sao chuyện

https://thuviensach.vn

này có nóng lòng cũng không giải quyết được lập tức được. Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, luôn luôn sẽ có thời điểm mà hồ ly phải hiện nguyên hình.

“Cấm quân nghe lệnh, lập tức đi cứu hỏa.” Vừa rồi mọi người chỉ chăm chăm lo chém giết nên ngọn lửa bên núi kia càng lúc càng bốc cao. Thấy cả trái núi sắp bị thiêu thành bình địa, Sử Minh Phi rốt cuộc cũng không bình tĩnh được nữa, lập tức phân phó cấm quân trước tiên phải múc nước cứu hỏa.

Cấm quân được huấn luyện bài bản nên lúc này trật tự phân ra, một bộ phận nhỏ đào hầm xử lý thi thể, những người còn lại toàn bộ gia nhập đội ngũ cứu hỏa.

Chuyện về sau thế nào Mạn Duẫn không biết, chỉ nghe nói trận hỏa hoạn này phải mất ba ngày mới dập tắt được.

Trong lãnh thổ Nam Trụ xảy ra một sự kiện lớn như vậy, đương nhiên Sử Minh Phi không thể nào ở lại Thái Thất Sơn để cứu hỏa, mà cưỡi ngựa chạy về hoàng cung ngay trong đêm đó. Đồng hành còn có Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn cùng mấy vị võ tướng.

sự tình tuyệt đối không đơn giản như vậy. Trận ám sát này có lẽ chỉ là mở màn cho một chuỗi chuyện khác. Có lẽ có âm mưu lớn hơn nữa đang chờ chực bọn họ phía sau.

Mãi đến khuya bọn họ mới về tới hoàng cung. Cửa cung nặng nề, chậm rãi đẩy ra.

Cung đình uy nghiêm đang được đốt đàn hương. Chu Phi Chu Dương sau khi dàn xếp tốt cho bốn vị đại thần hậu, cũng vào hoàng cung.

Đêm nay Mạn Duẫn không ngủ được, trong lòng cứ mãi suy tính bí mật sau lưng của lần ám sát này. Kẻ cả gan làm loạn ám sát sứ giả các nước trong lãnh thổ của Nam Trụ quốc tuyệt đối không phải là một nhân vật tầm

https://thuviensach.vn

thường. Kể từ thời điểm ở lại bên người phụ vương, cuộc sống của nàng đã bị đảo lộn không còn chút đầu mối nào. Mặc dù cuộc sống không còn an tĩnh nữa, nhưng nàng không hề hối hận. Có phụ vương làm bạn cũng đã đủ rồi.

Sau lưng đột nhiên có một cái tay duỗi đến, nhẹ nhàng đặt lên thân thể nàng.

“Trời sắp sáng rồi, sao Duẫn nhi còn chưa ngủ, đang suy nghĩ cái gì?” Trong bóng tối, Tịch Mân Sầm mở to mắt nhìn chằm chằm một đứa trẻ nào đó.

Ban đêm vô cùng an tĩnh, bóng tối đen đặc, đưa tay trước mặt không thấy được năm ngón tay.

Nhưng loại an tĩnh này lại khiến Mạn Duẫn cảm thấy phiền não, trong lòng như có nỗi lo lắng mơ hồ, bởi nàng cảm giác đây là sự tĩnh lặng trước cơn bão táp.

“Phụ vương, Duẫn nhi cảm giác hậu trường có một đôi tay đang thao túng tất cả.” hiện tại mới chỉ là một lần ám sát, kế tiếp sẽ là cái gì? Mục đích của kẻ kia là gì?

Cái không biết thường làm cho người ta sợ hãi.

“Đừng lo lắng, không phải đã có phụ vương ở đây sao?” Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng dỗ đứa bé đi vào giấc ngủ, thanh âm vô cùng dịu dàng.

“không phải Duẫn nhi lo lắng sợ hãi, mà chỉ là vì... nghĩ không ra.” Nàng rất ghét sự mơ hồ không rõ kia.

“Cứ thuận theo tự nhiên đi, kẻ giật giây này sẽ có một ngày bị phụ vương lôi ra ngoài sáng.” Ánh sáng lạnh trong mắt Tịch Mân Sầm chợt lóe rồi biến mất ngay.

https://thuviensach.vn

Nghe lời nói của phụ vương, Mạn Duẫn tươi cười. Vô luận phía trước là cái gì, nàng cũng sẽ cùng phụ vương đối mặt. Mặc kệ mi là thần hay là quỷ, tóm lại... Người cản ta, diệt không tha.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Tính Toán

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Sáng sớm hôm sau đã có không ít sứ giả các nước đứng nhốn nháo bên ngoài ngự thư phòng. Chuyện ám sát trên Thái Thất Sơn hôm qua đã truyền đến đầy tai sứ giả các nước, lúc này họ đều cương quyết yêu cầu gặp cho bằng được Sử Minh Phi, muốn hắn phải có câu trả lời thỏa đáng.

Tịch Mân Sầm mới vừa ôm đứa bé tiến đến thì lập tức bị đám sứ giả chen chúc bao quanh.

Trong nguyên đoàn sứ giả đi đến Thái Thất Sơn để dự lễ nghênh đón mặt trời mọc thì chỉ có mấy người thuộc nhóm Tịch Mân Sầm là còn sống. Mà Nam Trụ quốc thì ngược lại, trừ mười mấy đại thần tử vong thì tất cả đều còn hoàn hoàn hảo hảo mà đứng ở chỗ này. nói không tức giận thì tuyệt đối là nói dối. không chừng lần này bị ám sát là do chính tay Nam Trụ quốc bày ra.

“Cửu vương gia, ngài có thể kể lại tình hình hôm qua một lần nữa cho chúng thần biết hay không.” một vị sứ giả nước ngoài xông tới, chận đường đi của Tịch Mân Sầm. Cũng không thể trách hắn nóng vội làm chuyện thất thố như thế, đoàn sứ giả nước hắn lần này đi sứ Nam Trụ thì trừ hắn ở lại hoàng cung nên sống sót, còn toàn bộ những người khác đều táng mạng tại

https://thuviensach.vn

Thái Thất Sơn. Nếu trở về nước, hắn phải giải thích với Hoàng Thượng như thế nào cho công bằng đây.

Tịch Mân Sầm mắt lạnh liếc bọn họ một cái, “Chuyện này các ngươi không cần nhúng tay, Bổn vương tin chính Nam Trụ Hoàng sẽ tự cho chúng ta một cái công đạo. Nếu hắn...” Câu cuối không nói ra mà được kéo dài một cách ý vị, nhưng ai cũng biết ẩn ý phía trong tuyệt đối không phải là lời tốt đẹp gì.

Mọi người đồng loạt ngậm miệng, tiễn Tịch Mân Sầm tiến vào Ngự Thư Phòng. Bị đánh lén không phải chỉ mình quốc gia bọn họ, mà còn có cả Cửu vương gia ở trong đó. Tính tình coi kẻ ác như kẻ thù của Cửu vương gia, các quốc gia khác xung quanh đều biết. Ví dụ như mới mấy năm trước, Bồi Du quốc phái người ám sát Cửu vương gia, cuối cùng kết quả nhận được là cả nước diệt vong. Nếu lần này thật sự là do Nam Trụ Quốc an bài việc ám sát, không cần bọn họ ra mặt làm gì, Cửu vương gia sẽ là người đầu tiên dẫn binh chinh phạt.

Từ sáng sớm, Sử Minh Phi đã căn dặn, hôm nay trừ Cửu vương gia ra thì hắn sẽ không gặp bất cứ một ai. Thái giám thấy Cửu vương gia đi về phía bên này thì lập tức mở cửa chính cho hắn vào.

Bên trong ngự thư phòng, vung vãi đầy khắp mặt đất là những mảnh vụn của bình hoa và tấu chương phân tán khắp nơi. Bên trên đống hổ lốn đó vương đầy đất cát, có thể thấy được tâm trạng của Sử Minh Phi lúc này khó chịu đến cỡ nào.

Tịch Mân Sầm thản nhiên bước tránh những mảnh vỡ bình hoa trên mặt đất, đi tới trước thư án. Mạn Duẫn xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, hí mắt ra nhìn.

Ngọc quan trên đầu Sử Minh Phi không biết đã bị ném đi nơi nào, tóc tai tán loạn. Chỉ mới một đêm không thấy mà hắn đã tiều tụy rất nhiều.

https://thuviensach.vn

trên mặt thư án là nhiều bầu rượu ngã nghiêng ngã ngửa, đoán chừng hắn đã nốc rượu đến say suốt đêm thôi.

“Nam Trụ Hoàng.” Tịch Mân Sầm lên tiếng trước.

Sử Minh Phi chậm rãi ngẩng đầu, hé một nụ cười bất đắc dĩ, “Cửu vương gia tới rồi à.”

“Chúng ta nên đàm luận chuyện chánh sự thôi.” Tịch Mân Sầm tìm một ghế dựa tương đối sạch sẽ, ngồi xuống.

Mạn Duẫn lập tức nhảy xuống đùi hắn, dãn cái lưng mỏi nhừ. Đêm qua, mãi cho đến hừng đông Mạn Duẫn mới miễn cưỡng nhắm mắt ngủ được. Nhưng vừa mơ màng vào giấc ngủ thì đã nghe thấy tiếng trở mình đứng dậy của phụ vương. Nàng biết phụ vương muốn đi gặp Sử Minh Phi để thảo luận nên lập tức kéo lấy vạt áo của hắn, ý nói nàng cũng muốn đi nữa.

Tịch Mân Sầm không lay chuyển được ý nàng nên đành phải ôm đứa bé còn chưa tỉnh ngủ tới gặp Sử Minh Phi.

“Cửu vương gia, như ngươi chứng kiến rồi đấy, Trẫm vừa hồi cung thì đã lập tức sai người đi thăm dò xem mấy tháng qua Vi thống lĩnh giao tiếp với những ai. Còn phái ra mấy người đi tra khảo lại ghi chép những ai ra vào Kiền Thành. Nhưng... chả thu hoạch được gì.” Sử Minh Phi đêm qua không hề chợp mắt nên bọng mắt đã xuất hiện quầng thâm.

Vi thống lĩnh trước khi chết đã từng nói... một thần không hầu hạ hai chủ. Rất dễ nhận thấy, chủ tử của hắn không phải là Sử Minh Phi. Triều đình có gian tế lẫn vào thế mà Sử Minh Phi lại không hề biết gì cả! Hoàng Đế này thật không xứng với chức danh của mình.

“Tiếp theo Nam Trụ Hoàng định làm thế nào? Nếu không tìm ra chủ mưu của việc ám sát trên Thái Thất Sơn lần này, chắc ngươi nên ngẫm lại xem phải đối mặt thế nào với chúng quốc.” Tịch Mân Sầm nói một cách

https://thuviensach.vn

bình tĩnh, mắt chằm chằm nhìn vào hình bóng của Mạn Duẫn đang đi dạo lung tung quanh phòng.

Mạn Duẫn lần đầu vào Ngự Thư Phòng, đông ngó ngó, tây xem xem, có vẻ rất hứng thú.

Sử Minh Phi run rẩy đứng lên, thân thể lắc lư mấy cái, có vẻ không ổn.

“Trẫm nhất định sẽ tìm ra hung thủ đứng sau màn cho bằng được!” Sử Minh Phi kiên định thấp giọng thề, nhìn thẳng vào mắt Tịch Mân Sầm. Sau đó lại có vẻ hơi lo ngại nhìn sang Mạn Duẫn, bởi dù sao Mạn Duẫn mới chỉ là một đứa trẻ tám tuổi, có một số chuyện triều chính tốt nhất là không nên biết.

Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng gõ gõ cái bàn, “Có gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra đi, Duẫn nhi rất kín miệng.”

Đương nhiên hắn biết Sử Minh Phi lo lắng cái gì, nhưng Duẫn nhi... tin được. Hơn nữa, đừng thấy Mạn Duẫn mới tám tuổi mà khinh thường, đôi lúc nàng còn đáng tin hơn một số người trưởng thành khác.

Sử Minh Phi biết Tịch Mân Sầm cưng chiều nữ nhi, nhưng không ngờ ngay cả chuyện triều chính mà hắn cũng không dối gạt nàng.

Nếu Cửu vương gia đã nói như thế, dĩ nhiên hắn không dám phản đối.

“Việc thương nghị lần trước...” Sắc mặt Sử Minh Phi đầy vẻ khó xử, ánh mắt ảm đạm, miệng cứ hết há ra rồi lại ngậm lại, sau vài lần như thế mới nói được: “Lần trước phá hư chuyện thương nghị giữa hai nước cũng là vì Trẫm có nguyên nhân bất đắc dĩ.”

Sử Minh Phi tay nắm thành quyền siết chặt lại, tựa hồ như muốn bóp nát cả xương tay.

https://thuviensach.vn

Sử Minh không nhắc tới chuyện này thì không sao, nhưng hễ đã nhắc tới thì con ngươi của Tịch Mân Sầm nhanh chóng kết băng. Tay đang gõ bàn khựng lại một chút, rồi hắn nói: “Ý Nam Trụ Hoàng là nói đến chuyện lần trước dẫn Duẫn nhi đi Hoa Liễu Nhai?”

Nếu không phải vì lo lắng cho Duẫn nhi, làm sao Tịch Mân Sầm lại có thể bỏ xuống một thương nghị quan trọng như vậy mà tức giận đi đến Hoa Liễu Nhai để bắt người! rõ ràng là Sử Minh Phi đã tính toán hắn!

Sử Minh Phi bị Cửu vương gia dùng cặp mắt như băng nhìn, phát lạnh đến cứng đờ.

“Cửu vương gia, ngài nghe Trẫm giải thích trước đã. Lần trước là lỗi của Trẫm, nếu Trẫm không cố ý phá hư, Nam Trụ quốc đã sớm trở thành nước phụ thuộc của Phong Yến quốc rồi.”

Đúng vậy, nội dung cuộc thương nghị lần trước chính là Nam Trụ quốc chính thức quy phục Phong Yến quốc. Đây cũng là chuyện mà Sử Minh Phi trước lúc lên ngôi đã đồng ý với Tịch Mân Sầm. Lần này Tịch Mân Sầm cùng đi với Mạn Duẫn đến Nam Trụ cũng là vì đã đến lúc thực hiện cam kết!

Thanh âm gõ bàn lại vang lên, Tịch Mân Sầm đã bình phục cảm xúc của mình.

“thật không dám đấu diếm...” Sử Minh Phi bước tới phía trước vài bước, “Mặc dù Trẫm lên ngôi, nhưng Ngọc Tỷ và Hổ Phù truyền quốc... căn bản là chưa vào tay Trẫm!”

không có Ngọc Tỷ và Hổ Phù Truyền Quốc nghĩa là không có thực quyền! Chức vị Hoàng Đế này hóa ra cũng chỉ là hữu danh vô thực. Nếu lần trước hắn không cố ý phá hư cuộc thương nghị thì chuyện này đã bị bại lộ ngay lúc đó!

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm cả kinh, ánh mắt sắc bén bắn về phía Sử Minh Phi, “Lời ngươi nói là thật?”

Mạn Duẫn cũng nghe được câu này, đồng thời quay sang nhìn chăm chú vào Sử Minh Phi.

Trong mắt hai người thể hiện sự nghi ngờ không hề dấu giếm.

Sử Minh phi nói: “Chuyện lớn thế này Trẫm còn lừa gạt các ngươi sao?”

“Hai tháng trước, Trẫm mới vừa hồi cung chưa được một ngày thì Thái y đã vội vã tuyên bố bệnh tình Hoàng Thượng trở nên nguy kịch. Trẫm vội vàng chạy tới tẩm cung của phụ hoàng, ngài vừa nói xong chuyện truyền ngôi cho Trẫm thì liền đoạn khí.” Hoàn toàn không giao Ngọc Tỷ và Hổ Phù cho hắn!

Hai tháng qua, hắn đã lật tung tẩm cung của phụ hoàng, nhưng vẫn không tìm được hai món đồ này.

“Trẫm, Sử Minh Phi, xưa nay hễ nói là giữ lời, việc Trẫm đã đồng ý với Cửu vương gia thì nhất định sẽ thực hiện.” Dĩ nhiên, đây là tình thế bức bách.

Nếu không xảy ra chuyện ở Thái Thất Sơn, có lẽ hắn còn có thể cố gắng nghĩ ra mọi biện pháp để tránh không thực hiện giao ước này.

“Nam Trụ Hoàng tính toán thật tốt quá nhỉ!” Tịch Mân Sầm đứng lên, đôi mắt sáng rực mang đầy quyền uy nhìn thẳng vào Sử Minh Phi đầy áp lực.

Chính mình không có bản lĩnh giải quyết thế cục rối rắm lúc này liền đẩy phắt sang cho hắn!

https://thuviensach.vn

Sứ giả các nước đang ở bên ngoài giống y như hổ rình mồi. Sử Minh Phi đang tự đánh cuộc, thay vì bị những quốc gia khác xâu xé, còn không bằng thực hiện cam kết quy phục Phong Yến quốc.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Đệ Nhất Sủng Phi

“Chỉ cần Cửu vương gia giúp Nam trụ quốc vượt qua cửa ải khó khăn lần nầy, Trẫm lập tức ký kết điều ước, tuyệt không đổi ý “.

Sử Minh Phi kiên quyết nói câu này xong, im lặng chờ Tịch Mân Sầm quyết nói một câu này xong im lặng chờ Tịch Mân Sầm quyết định.

Bởi Sở Minh Phi chắc chắn một điều là Tịch Mân Sầm rất coi trọng Nam Trụ, nên mới dám nói như vậy. Tịch Mân Sầm từng bước từng bước tiến tới gần hắn, nỗi tức giận hiện rõ trong mắt như bão tố cuồn cuộn.

“Tại sao bổn vương phải tin ngươi, đây đâu phải là lần đầu tiên Nam Trụ hoàng đổi ý. Huống hồ Ngọc tỷ không ở trong tay ngươi, ngươi làm cách nào để ký kết điều ước đây ? “ Tịch Mân Sầm phất mạnh tà áo bào, dường như không hề có ý định sẽ đáp ứng đề nghị này.

Trong lòng Sử Minh Phi quýnh lên, bởi nếu không thể thuyết phục được Cửu vương gia, đám sứ giả bên ngoài kia sẽ mượn cơ hội này mà tấn công Nam Trụ quốc, sau đó sẽ chia nhau quốc thổ của Nam Trụ quốc.

Hắn ủ rũ tìm một cái ghế ngồi xuông, “Như thế nào thì Cửu vương gia mới bằng lòng tin ta ? “

Tịch Mân Sầm thờ ơ ngẩng đầu dùng ánh mắt bang hàn trực tiếp ép bức Sử Minh Phi, “Rất đơn giản, để tỏ thành ý, Nam Trụ quốc cắt mười tòa thành trì dâng cho Phong Yến quốc. “

https://thuviensach.vn

Cho dù Tịch Mân Sầm thật sự rất muốn Nam Trụ quốc quy phục làm chư hầu của Phong Yến quốc, nhưng kêu hắn rat ay dọn dẹp cục diện rối rắm lúc này thay Nam Trụ quốc một cách không công thì đúng là mơ mộng hão huyền.

Nếu hắn mà không nhân cơ hội này mà lóc đi một chút thịt của Nam Trụ quốc thì đúng là quá coi thường hắn rồi. Sử Minh Phi cắn răng…mười tòa, Cửu vương gia ấy thế mà có can đàm mở miệng đòi hỏi quá đáng như vậy. Nhưng hiện tại không giống lúc xưa, ngay cả tư cách trả giá hắn cũng không còn.

“Trẫm đồng ý ! “ Sử Minh Phi nắm quả đấm càng lúc càng chặt.

“Bổn vương sẽ gắng gượng giúp Nam Trụ quốc một phen vậy. Nhưng Nam Trụ hoàng tốt hơn hết vẫn nên mau mau tìm cho ra Ngọc tỷ đi, nếu không một ngày nào đó tâm tình của bổn vương mà không tốt thì sẽ lập tức không giúp nữa”. Tịch Mân Sầm vô cùng thản nhiên mà nói câu này, không thèm nhìn đến nét mặt đã trở nên xanh mét của Sử Minh Phi.

Mạn Duẫn nãy giờ vẫn dựng thẳng lỗ tai lên nghe đối thoại giữa hai người nên bất tri bất giác đi tới mặt tường cuối Ngự thư phòng treo đầy những lời răn dạy vì vô ý không nhìn nên đụng đầu cái bộp.

Mạn Duẫn “ ui da “ một tiếng rồi đưa tay lên che trán của minh.

Tịch Mân Sầm nghe tiếng kêu liền nhanh chóng bước đến bên cạnh Mạn Duẫn ngồi xuống xem cái trán bị đụng đó của đứa bé.

“Có đau không ? “ nhẹ nhàng xoa cái trán cho Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm đau lòng hỏi.

Khuôn mặt mới vừa rồi còn như tạc bang đàm luận việc chính sự giữa hai nước với Sử Minh Phi, chỉ chớp mắt mà đã trở nên nhu tình như nước. Sử Minh Phi gần như không tiếp thu được.

https://thuviensach.vn

“Tiểu quận chúa có sao không ? “ Sử Minh Phi cũng lên tiếng hỏi thăm.

“Cũng nhẹ, không đau” Mạn Duẫn ngẩng đầu nhìn về phía mặt tường kia.

Phía trên treo một bộ thư pháp, là danh ngôn răn dạy Đế vương phải lao tâm khổ trí, xả thân mệt nhọc. Chữ viết bằng bạc mang vẻ hào hùng, cừ nhìn đã biết được viết bởi một đại tôn sư. Tấm tranh chữ này bị đụng lệch ra, còn bị rách một lỗ thủng to.

Sử Minh Phi cho dù đau lòng tranh chữ, nhưng ở trước mặt Cửu vương gia cũng không tiện biểu lộ. Chẳng lẽ bắt Cửu vương gia bồi thường ? Hiển nhiên là không thể rồi.

Sử Minh Phi đưa tay muốn sửa tranh về chỗ cũ. Tịch Mân Sầm đột nhiên lên tiếng ngăn cản, “Đợi chút, phía sau tranh chữ có cái gì đó ! “

Tranh chữ bị lệch sang một bên hơn phân nửa, từ hướng của bọn họ nhìn sang, xuyên qua cái lỗ thủng kia thì phía sau mơ hồ có một chút màn đen. Huống chi nếu như tường này là bằng gạch thật ra thì đầu Mạn Duẫn nhất định sẽ bị đụng đến chảy máu.

Nghe Tịch Mân Sầm nói, Sử Minh Phi kinh ngạc, rồi bất chấp tấm tranh chữ này đã làm bạn mấy chục năm với tiên hoàng, xoẹt một cái, tranh chữ nhanh chóng bị xé tan tành.

Ở một chỗ cao bằng Mạn Duẫn có một hộc nhỏ kích cỡ bằng một bàn tay. Bên trong có một cái hộp nhỏ. Ý nghĩ đầu tiên trong lòng mấy người lúc này là –Ngọc tỷ ở bên trong !.

Sử Minh Phi vội vã muốn cầm lên, nhưng cái hộp nhỏ như được dính liền cùng hốc tối, cho dù hắn dùng hết sức lực cũng không nhổ lên được.

Ngẩng đầu nhìn Tịch Mân Sầm, hắn cũng đang nhăn mày.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn quan sát cẩn thận cái hốc tối này, có vẻ được thiết kế rất tinh xảo. Bởi vị trí của nó ở gần mặt đất nên nếu không cẩn thận nhìn thì rất dễ bị bỏ qua, nàng nói " Không phải cái hộp, mà là cơ quan ! " Một lời này của Mạn Duẫn làm những người khac bừng tỉnh hiểu ra.

Bọn họ thấy cái hộp nhỏ này liền nghĩ ngay nó là đồ đựng Ngọc tỷ nhưng lại quên mất một chuyện, nếu tiên hoàng đã cố ý giấu Ngọc Tỷ thì làm sao lại để ở một chỗ dễ dàng cho người ta phát hiện như vậy.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53

Tịch Mân Sầm cũng cảm thấy điều này vô cùng có khả năng, “Ngươi thử chuyển động hai bên một chút đi.”

Nam Trụ là khối thịt béo, Tịch Mân Sầm chắc chắn sẽ không chắp tay nhường cho người ta. Nếu có thể buộc Nam Trụ quốc quy thuận Phong Yến quốc thì không còn gì tốt hơn.

Sử Minh Phi xiết chặt cái hộp nhỏ, quay nó sang hướng trái một chút, nhưng nó không hề chuyển động. Lại thử quay sang hướng bên phải, một âm thanh ù ù từ hốc tường truyền đến.

Ba người lập tức nhìn về hướng tường, mặt tường lúc này đang từ từ nhấc lên trên, để lộ ra một cánh cửa nhỏ.

Sau cánh cửa là một cầu thang thật dài thông xuống phía dưới.

“Tối đen tĩnh mịch, có thể là mật thất hay không?” Sử Minh Phi cảm khái đầu tiên. Vừa qua hắn dốc hết sức lực để tìm Ngọc Tỷ, nhưng mục tiêu đều đặt ở tẩm cung của tiên hoàng, lại bỏ quên Ngự Thư Phòng này.

Đường hầm là một khoảng không gian đen kịt, không có bất kỳ ánh sáng nào.

Có thể xây ám thất ở Ngự Thư Phòng thì thứ gì được chứa bên trong tuyệt đối rất quan trọng.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm đề nghị trước tiên: “Vào xem thì chẳng phải sẽ biết hay sao?” nói xong, móc từ trong túi áo ra một hạt châu.

Ngự thư phòng tràn ngập ánh sáng mặt trời, dưới ánh sáng này hắn không nhìn ra liệu hạt châu này có chỗ nào xuất sắc.

Nhưng lúc Tịch Mân Sầm di động hạt châu đến lối vào đường hầm thì hạt châu phát ra ánh sáng trắng lóa, chỉ trong nháy mắt đã chiếu sáng cả đường hầm tối đen như mực.

Hóa ra là Dạ Minh Châu!

Mạn Duẫn giật mình nhìn viên ngọc kia. không phải Mạn Duẫn chưa từng trông thấy dạ minh châu, nhưng một viên có thể phát ra thứ ánh sáng mãnh liệt đến thế vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy. Nhìn thấy thứ ánh sáng như ánh sáng mặt trời này, Mạn Duẫn hoài niệm vô cùng ánh đèn quỳnh quang ở hiện đại.

Tịch Mân Sầm chú ý tới thần sắc của Mạn Duẫn, nói: “Duẫn nhi thích hạt châu này à? Đợi xong việc, phụ vương liền đưa cho ngươi.” Ôm lấy Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm không có một chút tự giác của kẻ làm khách nào, tự nhiên đi xuống trước tiên.

Khóe miệng Sử Minh Phi co rút lại, đây là quốc gia của hắn cơ mà? hắn còn chưa đồng ý mà Cửu vương gia đã không đợi cho phép thẳng bước tiến vào! Ngộ nhỡ bên trong là cơ mật của Nam Trụ thì sao. Lòng hiếu kỳ càng ngày càng cao, Sử Minh Phi nhìn vào đường hầm, rốt cuộc những bậc thang này dẫn đến chỗ nào?

Đáng lý ra lúc truyền ngôi vị hoàng đế, phụ hoàng sẽ phải chuyển giao cho hắn tất cả những bản vẽ mật đạo ẩn giấu trong hoàng cung. Nhưng phụ hoàng chưa kịp nói câu nào thì liền qua đời, khiến cho hắn chẳng biết một chút gì về mật đạo.

https://thuviensach.vn

Đuổi theo bước chân của Cửu vương gia, Sử Minh Phi dò dẫm tiến từng bước vào trong đường hầm.

Tiếng bước chân lẹp bẹp không ngừng vang vọng trong đường hầm nhỏ hẹp.

Nhóm người Mạn Duẫn đã đi đến gần hết dãy bậc thang. Nhưng còn chưa tới cuối thang thì đột nhiên có tiếng vun vút từ phía trước truyền đến. Lỗ tai Mạn Duẫn vừa nghe được âm thanh này thì vô số mũi tên đã bắn tới dày đặc trước mặt.

“thì ra còn có bẫy tên nữa.” Xem ra thứ gì đó được chứa bên trong thật sự quan trọng.

Trong không gian nhỏ hẹp thế này không có chỗ để trốn tránh. Tịch Mân Sầm vọt lên đối mặt với đám tên, khí áp từ trong tay áo cuồn cuộn xuất ra ngoài.

Mạn Duẫn chỉ cảm thấy toàn bộ đường hầm dường như cũng đang run bần bật theo, sau đó mưa tên rớt lộp độp xuống trên nền bậc thang.

Sử Minh Phi khiếp sợ quét mắt nhìn đám tên rớt la liệt trên đất. Nội lực hùng hậu đến bực này thì cho dù là thiên quân vạn mã cũng không thể sánh bằng một mình Cửu vương gia. Tịch Mân Sầm đột nhiên quay đầu nói với Sử Minh Phi: “Nhấc chân ngươi ra, đừng đạp sai chỗ nữa.”

Mạn Duẫn khom lưng nhìn xuống. Khối gạch nằm dưới lòng bàn chân của Sử Minh Phi đã thụt xuống, phỏng chừng vì vậy nên cơ quan của bẫy phóng tên mới bị khởi động.

“Cái gì?” Dường như còn chưa phát hiện được vấn đề, Sử Minh Phi nhấc chân lên, lúc này mới phát hiện viên gạch này khác với những nơi khác, thấp hơn một đoạn.

https://thuviensach.vn

Màu sắc khá đen, bất đồng với nền gạch xung quanh. Sử Minh Phi cả đêm không ngủ nên tinh thần không được minh mẫn lắm, nhưng sau khi đụng phải bẫy rập thì hắn liền nâng cao tinh thần đề phòng đối với một đường hầm không tầm thường này.

Ba người tiếp tục đi về phía trước. một cánh cửa đá dần dần hiện ra rõ nét ở trước mặt mọi người, tách biệt mọi người với thứ gì đó giấu ở bên trong. Tịch Mân Sầm hướng hạt châu để chiếu ánh sáng lên mặt tường, duỗi ngón tay ra sờ.

“Phụ vương?” Mạn Duẫn không hiểu động tác này của Tịch Mân Sầm nghĩa là gì.

Giơ ngón tay tới trước mặt Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm nói: “Nhìn đây, bụi bậm trên ngón tay không nhiều lắm.”

Nghĩa là sao? Mạn Duẫn nhìn chằm chằm ngón tay Tịch Mân Sầm, sau hồi lâu mới hiểu ra hàm nghĩa trong đó.

“Như thế có nghĩa, nơi này thường xuyên có người đến.” Cho nên mới vẫn duy trì sạch sẽ như thế.

Sử Minh Phi gõ gõ cửa đá, cửa đá phát ra âm thanh bình bịch có vẻ vô cùng dày nặng, lắc đầu nói: “Việc xây dựng Lăng của Nam Trụ Hoàng chính là chọn dùng loại đá nặng ngàn cân này.”

Ý nghĩa y như tên gọi, cửa đá này nặng cả ngàn cân. Thường thì khi táng nhập một thế hệ Hoàng đế vào Hoàng lăng, một khi cửa đá khép lại sẽ không được mở ra lần nào nữa. Nhưng bên trong đến tột cùng là cất dấu thứ gì vậy? Chẳng lẽ người xây mật thất này không nghĩ có một ngày nào đó sẽ đi vào lần nữa sao?

Tịch Mân Sầm cũng nghĩ đến vấn đề này, trầm ngâm đi tới trước mấy bước, “Người kia hẳn là rất hối hận...”

https://thuviensach.vn

Bởi vì này câu, Mạn Duẫn lâm vào trầm tư.

Sử Minh Phi hỏi: “Lời này của Cửu vương gia có ý gì?”

“Các ngươi sàn nhà này đi, có thể thấy rõ ràng những dấu chân. nói trắng ra, người này hắn đã thường xuyên ở chỗ này mà bồi hồi.”

Người nọ bồi hồi qua lại chỗ này hiển nhiên là vì sau khi khép lại cửa đá thì sinh lòng hối hận, cực kỳ muốn đi vào nhưng lại không tìm được biện pháp, chỉ có thể đi loanh quanh bên ngoài mà lo lắng suông.

Đối với đồ vật bên trong ám thất này, ba người càng ngày càng cảm thấy hứng thú.

Dù sao, nơi này là Ngự Thư Phòng, một nơi trọng yếu của Nam Trụ quốc, nếu như có thứ gì đó giấu trong mật thất thì lại càng thêm quan trọng. Sử Minh Phi đầy cõi lòng là sự hiếu kỳ, một lòng đoan chắc rằng trong mật thất có lẽ chứa bí mật vô cùng ghê gớm của Hoàng thất.

“Cửu vương gia có biện pháp đi vào không?” Sử Minh Phi xoay mặt sang hướng Tịch Mân Sầm, hỏi.

Tịch Mân Sầm cười lạnh một tiếng, “Ngươi đã xưng Đế, sao chuyện nào cũng thỉnh giáo Bổn vương hết vậy?” Bàn về thân phận, Sử Minh Phi cao hơn hắn một bậc. Thế mà mọi việc đều hỏi ý kiến của hắn, có phải tên này rất không có chủ kiến hay không?

Mặc dù không nói rõ ra, nhưng Sử Minh Phi biết, trong thâm tâm Tịch Mân Sầm rất khinh bỉ hắn. Nhưng điều này cũng không thể trách hắn à nha, ai bảo Cửu vương gia khí độ phi phàm làm gì, chỉ cần hắn đứng trong đám người thì không cần phải chỉ ra mà chỉ cần nhìn thôi là đã biết người này luôn giữ địa vị chủ đạo. Khi mọi người còn đang ở trong mông lung mơ hồ chưa nhận thức được thì người này đã muốn chinh phục xong mọi người rồi.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn tới Nam Trụ lần này chủ yếu vì muốn điều tra cho ra thân phận của mẫu thân, chứ không nghĩ là sẽ dính dấp tới nhiều chuyện như vậy. Nàng tiến tới gần cửa đá, quan sát cánh cửa một hồi rồi đột nhiên nghĩ đến một biện pháp... Khuôn mặt nhỏ nhắn nở rộ vẻ tươi cười, “Phụ vương, Duẫn nhi có biện pháp để đi vào.”

Dường như Tịch Mân Sầm đã sớm đoán trước được, đi tới sau lưng Mạn Duẫn, “Lấy ra đi, cũng đến lúc nó phát huy công dụng rồi.”

Sử Minh Phi ngơ ngác không hiểu mấy lời đối thoại của hai cha con nhà người ta, tuy bụng ôm nghi ngờ nhưng không chen miệng.

Vốn tưởng rằng vũ khí mà Mạn Duẫn sẽ xuất ra là hỏa dược có sức công phá lớn linh tinh gì đấy, hắn không quan tâm… Nhưng rồi hóa ra nàng móc từ trong ngực ra một con sủng vật choai choai, một con vật nhỏ trắng tinh lông mềm.

Sử Minh Phi đột nhiên chợt nhớ lại những gì mà thuộc hạ của hắn được phái theo sát Tiểu Quận Chúa báo lại về hành tung của nàng trong buổi đấu giá đó.

“Đây chính là Ngạo Mao trong truyền thuyết?” Sao chỉ lớn bằng một con chó con vậy?

Mạn Duẫn gật gật đầu, “Ừ.”

Rồi đưa ngón tay chọc chọc vào cái bụng béo phì của Tiểu Mạo Ngao. Tiểu Mạo Ngao chậm rãi chuyển mình tỉnh lại từ trong giấc, đôi mắt nhỏ lộ ý bất mãn thấy rõ, tựa như giận dỗi Mạn Duẫn quấy phá không cho nó ngủ.

Mạn Duẫn biết tiểu thú này ham ngủ, cố ý nhéo nhéo bắp chân beo béo phì phì của nó.

https://thuviensach.vn

“Nếu không tỉnh, sau này sẽ không có thịt ăn.” Tiểu Mạo Ngao này suốt ngày ngoài ăn thì chính là ngủ, ngày nào cũng núp trong ngực áo Mạn Duẫn, cuộc sống không biết nhàn nhã đến cỡ nào.

Giống như nghe hiểu Mạn Duẫn nói gì, Tiểu Mạo Ngao lập tức run xù lông lên, giẫm giẫm hai chân trong lòng bàn tay Mạn Duẫn ra vẻ ta đây tinh thần sung mãn và tình táo rồi.

Đặt Tiểu Mạo Ngao xuống đất, Mạn Duẫn chỉ vào cửa đá kia, nói, “Đào xuyên qua cửa đá.”

Móng vuốt của Tiểu Mạo ngao cực kỳ sắc bén, trời sinh là dùng để đào đá, chỉ cần cào một phát vào cửa đá thì đá vụn đã rơi xuống ầm ầm.

Trong đường hầm nhỏ hẹp lúc này lập tức bị bay đầy tro bụi. Mạn Duẫn che miệng lại, lui về phía sau mấy bước.

“Thuần dưỡng không tồi.” Tịch Mân Sầm tán dương.

Mạo Ngao là loại động vật cao ngạo, rất ít khi nghe lệnh của người. Ở bộ lạc Mãnh Lỗ vận được tôn trọng như thần linh, tương đương với hoàng tộc ở những quốc gia khác, nên tính tình khó tránh khỏi việc khá nghênh ngang.

Thuần dưỡng ấy à? Mỗi ngày ngoài việc cho nó ăn thì Mạn Duẫn chả làm cái gì khác, nhưng tiểu Mạo Ngao thật là một loại động vật có linh tính.

Trước cửa đá chất đầy đá vụn, cả lối đi cũng bởi vì bụi đá bay tán loạn mà trở nên mờ mờ.

Sợ bụi đá bay vào mắt của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm giơ bàn tay to ra che kín cặp mắt của Mạn Duẫn, “Nhắm mắt lại, dưỡng thần một chút đi.”

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm vốn tính thích sạch sẽ nên khi thấy bốn phía đầy tro bụi thì mày nhíu lại thành chữ Xuyên (川). Sử Minh cũng chẳng dễ chịu gì, hắn đứng gần cửa đá nhất nên không tránh khỏi hít phải bụi bậm mà ho khan mấy tiếng.

Chít chít... một tiếng kêu thật nhỏ vang lên bên chân Mạn Duẫn, sau đó có cái gì đó kéo lấy ống quần của nàng.

Gỡ tay phụ vương ra, Mạn Duẫn cúi đầu nhìn thì thấy tiểu Mạo Ngao, cúi xuống ôm nó lên, đám lông xù mới vừa rồi còn trắng tinh mềm mại giờ đã trở thành màu xám bụi. Tiểu Mạo Ngao toàn thân bẩn thỉu đột nhiên lắc mình một cái, một lớp bụi văng xuống, lông tơ lại trở nên sạch sẽ mấy phần. Mạn Duẫn cũng không ngại Tiểu Mạo Ngao bẩn thỉu, lại nhét nó vào trong lòng.

Tiểu Mạo Ngao muốn tranh công nên lại chui đầu ra, nhìn hướng Mạn Duẫn kêu chít chít hai tiếng.

Mạn Duẫn chỉ cần liếc mắt một cái là hiểu ngay ý Tiểu Mạo Ngao muốn gì, “Về sẽ thưởng thịt cho ngươi ăn.”

Nghe xong, tiểu Mạo Ngao khoái chí chui về trong lồng ngực của Mạn Duẫn, bắt đầu ngủ tiếp.

Sau khi tro bụi rơi xuống hết, trên cửa đá xuất hiện một cửa động cao nửa thước, người trưởng thành chỉ cần cúi người là có thể tiến vào.

Nhìn xuyên qua lỗ hổng, Mạn Duẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy trong mật thất bày mấy cái rương lớn.

Chẳng lẽ là vàng bạc châu báu?

Tịch Mân Sầm khoát tay xua tan tro bụi trước mặt, kéo bàn tay nhỏ bé của Mạn Duẫn cùng chui qua động mà vào. Sử Minh Phi theo sát phía sau.

https://thuviensach.vn

Ba người vừa vào trong liền ngây ngẩn cả người mà nhìn, bốn bề là thạch bích treo đầy những bức họa của cùng một cô gái. Có cười, có khóc, có vui mừng, có khổ sở... Đủ các loại thần thái, cái gì cũng có.

Tịch Mân Sầm rung động nhìn những bức vẽ này, đôi môi mỏng quên cả khép lại.

Mạn Duẫn nhíu đôi mày thanh tú, chẳng lẽ phụ vương biết cô gái trong tranh sao? Ít nhất dáng vẻ giật mình của phụ vương lúc này, cho tới bây giờ Mạn Duẫn chưa từng gặp qua.

cô gái trong tranh chỉ có thể dùng hai chữ "vưu vật" để hình dung, ngũ quan tuyệt mỹ, dáng người quyến rũ mê hoặc chúng sinh. Đặc biệt là ánh mắt, vừa lộ vẻ thanh thuần, nhưng lại dường như có cất dấu một tia yêu mị. rõ ràng là hai loại cảm giác hoàn toàn bất đồng, thế nhưng đặt trên người cô gái này lại vô cùng hòa hợp.

Nếu như Mạn Duẫn là một nam nhân, cũng sẽ rơi vào động lòng.

Mạn Duẫn rõ ràng cảm nhận được tay phụ vương đang cầm tay nàng mơ hồ như mạnh thêm mấy phần.

một mỹ nhân như vậy thật sự tồn tại trên thế gian này ư?

không cần hỏi, vẻ mặt của phụ vương và Sử Minh Phi đã nói cho nàng đáp án. thật sự có người này tồn tại. Trong lòng nàng dâng lên một chút vị chua, nếu phụ vương muốn cưới một nữ nhân, hẳn sẽ là người trong những bức tranh này, liệu chính mình có thể giữ lại phụ vương được chăng?

"Sao lại... là nàng?" Sử Minh Phi ấp a ấp úng nói.

Tịch Mân Sầm vốn cũng không ngờ được rằng bên trong mật thất lại là cảnh tượng này, dường như nghĩ đến cái gì, nhưng rồi cuối cùng chỉ hóa thành một câu: "không ngờ Sử Lương Sanh thâm tình sâu nặng đến vậy."

https://thuviensach.vn

Sử Lương Sanh chính là phụ hoàng của Sử Minh Phi, Nam Trụ Hoàng đời trước.

Toàn thân Sử Minh Phi rúng động, cũng quên truy vấn đúng sai đối với việc Cửu vương gia gọi thẳng tục danh của tiên hoàng, "Quả nhiên Phụ hoàng chỉ một lòng thương nhớ nữ nhân này." Sử Minh Phi thở dài, mấy tháng trước, chính vì phụng ý chỉ của phụ hoàng nên hắn mới tiến vào Sầm Vương phủ để tìm người. Đáng tiếc, bọn họ cuối cùng ra về tay trắng. Mấy năm qua, phụ hoàng không hề sủng hạnh bất kỳ tần phi nào trong cung, bao gồm cả Hoàng Hậu, mẫu hậu của hắn. Sử Minh Phi vẫn biết trong lòng phụ hoàng có một người, lại không ngờ rằng Phụ hoàng lại giấu sâu như vậy.

Mạn Duẫn có chút không hiểu lời nói giữa hai người, hỏi: "Nữ nhân này rốt cuộc là ai?"

Mạn Duẫn nhìn một vài bức họa của mỹ nhân, trong ấn tượng có loại cảm giác như đã từng quen biết. Nhưng Mạn Duẫn biết, khẳng định là nàng chưa từng thấy một người như thế, vì một nữ nhân xinh đẹp thế này đủ để cho người nào đã gặp qua nàng là không thể quên được.

Mạn Duẫn vừa hỏi xong câu này thì suy nghĩ của Tịch Mân Sầm trở nên rối loạn, rồi ngay sau đó nghĩ, chuyện này dường như càng ngày càng cách chân tướng thật gần.

"cô gái trong tranh là phi tử mà tiên hoàng Nam Trụ lúc sinh thời sủng ái nhất."

Sử Minh Phi phụ họa: "Năm đó, vì nữ nhân này mà Phụ hoàng đều ngủ lại Du Nguyệt cung hàng đêm, trong cả lục cung chỉ độc sủng mỗi mình nàng." Năm đó chính vì chuyện này mà mẫu hậu của hắn càu nhàu với hắn không chỉ một lần, trong lục cung cũng không thiếu những kẻ sử dụng đủ mọi thủ đoạn ti bỉ để ép chết nữ nhân này. Nhưng lần nào Phụ hoàng cũng

https://thuviensach.vn

đều che chở cho nàng, cuối cùng mọi quyền lớn trong hậu cung đều bị nàng đoạt vào trong tay. Ngay cả mẫu hậu của hắn cũng phải nén nhịn.

“Nàng tên là gì?” Ngay sau đó, Mạn Duẫn đặt câu hỏi tiếp, tiến tới đứng trước một bức họa của mỹ nhân, đánh giá chi tiết mỹ nhân trong tranh.

“Nàng tên là Tư Đồ Du Nguyệt, là Đệ Nhất Mỹ Nhân mà chúng quốc đều công nhận. Số người ái mộ nàng đâu chỉ tính hàng vạn.” Tịch Mân Sầm mở nắp một rương lớn, bên trong chứa đầy vật dụng trang điểm của một nữ nhân, có phấn, có gương.

“Nàng không chỉ có tướng mạo bất phàm, mà kỹ thuật múa càng không ai sánh kịp.” Sử Minh Phi tiếp lời, thuận tay mở ra một cái rương khác. Khi còn bé, hắn đã từng xem nữ nhân kia nhảy múa một lần, từ đó về sau, không có bất kỳ kỹ thuật múa nào mà hắn xem vừa mắt cả.

Bên trong rương này là y phục của nữ tử, mũi thêu trên y phục đầy tinh xảo, có thể nhìn ra được năm đó Phụ hoàng đã muốn làm cho nữ nhân này vui vẻ đến cỡ nào.

Từng cái rương một được mở ra, nhưng toàn bộ đều là quần áo hằng ngày của nữ tử. Toàn bộ những món đồ này được bảo quản chu đáo, dù đã cách mười năm nhưng vẫn đẹp đẽ như mới.

“Ở trong tẩm cung phụ hoàng cũng có một bức họa của nàng. Mặc dù tờ giấy nhàu nát nhưng phụ hoàng vẫn kiên trì mỗi ngày ngắm nghía mấy lần.”

Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt thâm tình của phụ hoàng đều khiến cho Sử Minh Phi muốn hận mà lại không hận nổi.

Tịch Mân Sầm như sực nhớ cái gì, nhéo nhẹ vào bàn tay nhỏ bé của Mạn Duẫn, “Nàng thật sự là một nữ nhân tốt.”

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn cân nhắc mãi mà không biết những lời này của phụ vương là muốn ám chỉ cái gì, chỉ cảm thấy mùi dấm chua trong lòng càng bốc càng mạnh.

Cả căn mật thất chỉ có khoảng hai ba mươi mét vuông. Ba người đã mở tất cả những cái rương ra, nhưng trừ những thứ có liên quan với Tư Đồ Du Nguyệt thì không có bất kỳ một kiện vật phẩm nào có quan hệ đến Nam Trụ hoàng triều cả. Mọi hy vọng nảy sinh trong lòng đều bị dập tắt.

“Xem ra Ngọc Tỷ không có ở nơi này.”

Tịch Mân Sầm cũng gật đầu một cái, nơi này giống như là nơi Sử Lương Sanh xây dựng nên để niêm phong ký ức của mình.

Vừa mới chuẩn bị rời đi, chân Tịch Mân Sầm đá phải một chỗ hơi nhô lên. Nhìn về sàn nhà, Tịch Mân Sầm nhấn nhấn giầy vào nơi đó, đột nhiên... trên tường mật thất lại ầm ầm dời ra một đường hầm khác.

“Xem ra chúng ta đã đoán sai.

Mạn Duẫn và Sử Minh Phi cùng nghi ngờ nhìn về phía hắn, tầm mắt lại chuyển qua lối đường hầm vừa mới xuất hiện.

Đường hầm này hướng thông lên phía trên, suy từ dấu vết hai bên vách thì hẳn là mới được tạo ra không bao lâu.

“Cái này… chắc là phụ hoàng không có buông tha ý tưởng tiến vào mật thất một lần nữa, nên sai người tạo một đường thông khác?” Khả năng này là lớn nhất, Sử Minh không thể không tin.

Tịch Mân Sầm đưa ngón tay sờ sờ mặt vách đường hầm, trong đầu lại đột nhiên hiện ra một ý tưởng mới. Khóe miệng nâng lên một tia cười lạnh như đang suy nghĩ cẩn thận một việc gì đó.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn chỉ cảm thấy nụ cười này của phụ vương thần bí khó lường quá đi.

Còn Sử Minh Phi thì da đầu run lên. Cửu vương gia chưa bao giờ cười, đối với bất kỳ điều gì đều giữ vẻ mặt không chút thay đổi. Giờ lại đột nhiên cười như vậy thật khiến cho hắn có dự cảm chẳng lành.

“Bổn vương nghĩ... Chúng ta nên phái người đi Hoàng Lăng một chuyến.” Dắt tay Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm Sầm tiến về phía đường hầm mới.

Khi ba người ra khỏi đường hầm thì bên ngoài đã không phải là Ngự Thư Phòng nữa, mà là một chỗ núi giả trong Ngự Hoa Viên. trên bầu trời xanh trong phiêu lãng vài đám mây trắng, ánh nắng tươi đẹp phủ đầy cả Ngự Hoa Viên.

“đi Hoàng Lăng làm gì?” Trực giác cho hắn biết Cửu vương gia đã phát hiện ra cái gì đó, nhưng Sử Minh Phi thật sự không dám nghĩ theo phương diện đó. Tịch Mân Sầm đưa tay sờ gõ trên núi giả, tìm được một khối đá nhỏ hình củ ấy khác thường. Vừa chuyển động nó thì núi giả từ từ dịch chuyển về hướng đường hầm, cuối cùng miệng đường hầm hoàn toàn bị núi giả chận lại.

“Nam Trụ Hoàng còn chưa nhìn ra à?” Tịch Mân Sầm liếc xéo Sử Minh Phi một cái, đáp án đã bày ra rõ ràng trước mặt rồi còn gì.

Chẳng lẽ còn muốn lừa mình dối người?

Mặc dù không thực sự hiểu rõ phân tranh giữa hai nước, nhưng Mạn Duẫn theo những đầu mối này cũng đã tìm ra đáp án.

Nàng không tin Sử Minh Phi lại không nhìn ra, quay đầu nhìn về Sử Minh Phi, nói: “Vừa nhìn đã thấy, dấu vết để lại trên đường hầm này khắng

https://thuviensach.vn

định là chưa tới một tháng. Nếu trong khoảng thời gian này có người đi vào bên trong, ngươi cho đó là ai?’’

Mạn Duẫn đã nói trắng ra, nhưng lúc này Sử Minh Phi đã bị hàm nghĩa trong lời nói của nàng làm cho khiếp sợ đến nói không ra lời. Ý tưởng kia thật sự thật đáng sợ, ngay từ lúc hiện lên trong đầu thì đã bị hắn bác bỏ lập tức!

“Điều này không có khả năng!” Sử Minh Phi vung áo bào, “Phụ hoàng an nghỉ là do Trẫm tự mình đưa vào an táng trong Hoàng Lăng! đi theo có hơn một ngàn người, không thể nào làm giả được.”

“Nếu như đã giả ngay từ đầu?” Tịch Mân Sầm hỏi ngược lại.

“Những thứ bày trong mật thất ngươi cũng đã thấy đó thôi. Nếu như Sử Lương Sanh không quên được Du Nguyệt, đoán chừng dù có chết cũng muốn những bức họa này chôn theo.” Nhưng Sử Lương Sanh không hề làm gì, cứ im lặng mà chết. Ngay cả Ngọc Tỷ và Hổ Phù cũng không giao vào tay Sử Minh Phi.

Nếu như ý nguyện của hắn thật sự là muốn truyền ngôi cho Sử Minh Phi, hắn là khi biết tình huống thân thể mình thì đã nhất nhất giao phó rõ ràng mọi việc.

Nhưng vừa vặn lúc Sử Minh Phi chạy về tới Nam Trụ thì người này lại bất ngờ đột tử. một đống lớn lý do như vậy đã đủ khiến cho người ta hoài nghi.

Ý nghĩ này khiến cho Sử Minh Phi rất khó tiếp nhận. hắn nắm chặt quả đấm, vung một quyền đập vào núi giả. một quyền này dường như đã dùng hết sức lực, Sử Minh Phi lại là người luyện võ công, núi giả ken két mấy tiếng rồi lập tức vỡ tan.

https://thuviensach.vn

Đầu quả đấm chảy ra máu tươi, từng giọt rơi xuống khiến người ta run sợ.

Mạn Duẫn biết Sử Minh Phi rất khó chịu, phụ thân mà hắn tôn kính nhất đã giả chết, thậm chí còn xem nhi tử mình sủng ái nhất như con cờ để tùy tiện bài bố. một người cao cao tại thượng như hắn thế nhưng cũng có một ngày bị lợi dụng, điều này có thể nói là một loại sỉ nhục.

Tính toán tới lui người khác, cuối cùng lại bị chính phụ hoàng mình tính toán mà không hề biết, buồn cười đến dường nào.

“Hoàng cung chính là như vậy. Ngươi là Hoàng đế nên không thể thoát được.” Tịch Mân Sầm chỉ rõ vận mệnh của Sử Minh Phi.

Nhìn thấy máu tươi vẫn đang chảy trên nắm đấm của Sử Minh Phi, trong lòng Mạn Duẫn không khỏi căng thẳng. Máu đang chảy trong con người này có cùng huyết mạch với nàng. Nắm tay phụ vương, nội tâm Mạn Duẫn thấp thỏm.

Sử Minh Phi vẫn không chịu tin, ngước mắt nhìn lên, “trên tình và lý thì không thể nào, phụ hoàng là Hoàng đế Nam Trụ, không thể nào bày ra lần ám sát này.”

Ám sát đội ngũ sứ giả sẽ tạo ra bất lợi rất lớn đối với Nam Trụ. Phàm là người trong hoàng thất sẽ không làm một chuyện ngu xuẩn như vậy, nói chi là phụ hoàng vô cùng anh dũng uy vũ của hắn.

“Ai nói là không thể?” Tịch Mân Sầm dắt Mạn Duẫn đi ra khỏi bóng nắng của núi giả. “Nếu như ngay từ đầu Sử Lương Sanh đã không quan tâm đến sự tồn vong của Nam Trụ thì sao? Ngươi cho rằng hắn có thể làm ra một chuyện như vậy không?”

Sử Minh Phi cả kinh không khép miệng được. Đùa gì thế... Năm đó phụ vương thống lĩnh quân tướng đối chiến ác liệt cùng Phong Yến quốc trên sa

https://thuviensach.vn

trường, mất ăn mất ngủ, toàn tâm toàn ý đều đặt lên việc củng cố Nam Trụ, sao có thể lúc này lại không thèm để ý đến sự tồn vong của Nam Trụ?

Tịch Mân Sầm tự nhận là hắn đã nói quá nhiều rồi, còn Sử Minh Phi có tin hay không chính là chuyện của hắn. Nam nhân kia thật sự là một sự tồn tại đầy cường hãn, năm đó nếu chính hắn không sử dụng một ít ám chiêu thì có lẽ đã không đắc thắng trong trận chiến tranh kia.

Người nọ tỉ mỉ bày ra lần ám sát này mục đích đơn giản chỉ có một, Tịch Mân Sầm hiểu rõ điều đó. Dù sao năm đó đã đấu cường mạnh đấu mưu trí với hắn, giữa hai người cũng đã có sự hiểu biết nhất định về nhau.

Ánh sáng ác độc khẽ lóe lên trong mắt hắn. Nếu như người nọ không chết... biết đâu lại sẽ có một cuộc gió tanh mưa máu lần nữa?

sự thù hận giữa bọn họ không phải chỉ có dùng đôi ba câu là có thể nói hết. Nếu hắn là người nọ, hắn cũng sẽ hận thấu xương y như thế... Đặc biệt, hôm nay sau khi tiến vào mật thất, Tịch Mân Sầm càng hiểu hơn việc người nọ hận mình đến thế nào.

Mạn Duẫn nhìn ra phụ vương đang muốn che giấu cái gì, nhưng ngại Sử Minh Phi cũng đang đứng ngay đây nên không mở miệng hỏi.

một giọng nói lanh lảnh vọng lên từ phía sau Ngự Hoa Viên.

“Hoàng Thượng, rốt cuộc tiểu phẩm tử cũng tìm được ngài.” Thanh âm của một thiếu niên khá ngây ngô, mặt đầy mồ hôi, vừa dừng lại liền chống hông thở hồng hộc.

Mạn Duẫn vừa quay đầu lại thì nhận ra ngay tên tiểu thái giám kia. Tiểu thái giám hướng ba người hành lễ, khi thấy Sử Minh Phi tóc tai bù xù nhếch nhác thì vội vàng kéo ống tay áo che cho hắn, “Hoàng Thượng, sao ngài lại có bộ dạng này, nếu bị các đại thần nhìn thấy thì lại bị nói là...”

https://thuviensach.vn

Dáng vẻ Sử Minh Phi lúc này giống như vừa tỉnh ngủ, còn chưa kịp rửa mặt chải đầu. Dáng vẻ như vậy rất khó có thể khiến người ta nghĩ đó là một Hoàng đế vô cùng tôn quý.

Sử Minh Phi kéo tay áp của hắn xuống, “không cần che che giấu giấu làm gì, thấy thì cứ thấy đi, Trẫm là Hoàng Thượng, đến phiên đại thần chỉ chỉ chỏ chỏ sao?” Hôm nay đã chịu quá nhiều đả kích, hắn cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà để ý xem chính mình trông nhếch nhác thế nào.

Tiểu thái giám đi theo bên người Sử Minh Phi nhiều năm nên khá hiểu hắn. Nhìn dáng vẻ của hắn thất vọng như vậy chắc chắn là đại sự gì đó đã xảy ra. Mắt hướng sang phía Cửu vương gia, vừa định mở miệng thì nam nhân đối diện lại giành nói trước.

“Ngươi không thừa nhận thì sự thật cũng vẫn là sự thật, nếu ngươi hoài nghi lời nói của Bổn vương, ngươi cứ phái người lẻn vào Hoàng Lăng mà mở quan tài ra, nhìn xem trong đó là gì. Còn về sau... ngươi muốn làm thế nào, cứ nghĩ kỹ đi đã rồi hãy nói với Bổn vương.” Nếu như hung thủ sau màn thật sự là Sử Lương Sanh, trước mặt Sử Minh Phi chỉ còn hai con đường.

Thứ nhất, quân pháp bất vị thân, bắt Sử Lương Sanh ra để cho các vị sứ giả một cái công đạo. Còn con đường thứ hai, ủng hộ Sử Lương Sanh, đối địch cùng toàn bộ thiên hạ.

một mặt là lê dân bách tính của Nam Trụ; mặt kia, là phụ hoàng thân sinh.

Đây là sự lựa chọn không nhân nhượng. Lựa chọn một mặt thì nhất định phải bỏ qua mặt kia.

Chớp mắt là đã đến giữa trưa, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, ánh mặt trời hoàn toàn bao lấy Ngự Hoa Viên.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm rất chú trọng đến việc ăn uống hằng ngày của Mạn Duẫn, đã hạ quyết định phải nuôi đứa bé đến trắng trẻo mập mạp cho bằng được. hắn đưa đôi tay vòng qua dưới nách Mạn Duẫn, ôm đứa bé vào trong ngực, sải bước quay về Điềm Uy cung, để mặc Sử Minh Phi đứng lại nơi đó một mình.

Hai mắt Sử Minh Phi đầy tơ máu, nơi bàn tay máu vẫn còn đang tích tóc rỏ xuống, nhưng hắn dường như không có cảm giác gì nên cứ để mặc cho máu tươi ra chảy đầy đất mà không có ý muốn đi vào băng bó.

Ngược lại, tiểu thái giám nhìn thấy mà nóng lòng, xé toang một bên ống tay áo, nâng tay của hắn lên bắt tay vào băng bó.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54

Điềm Uy cung, cung nữ thái giám đang chuẩn bị dọn bữa trưa. Nhìn thấy cái trán Mạn Duẫn dần dần hiện lên vết bầm đen, sắc mặt Tịch Mân Sầm cang thêm khó coi. Càm trong tay một quả trứng gà luộc đã lột vỏ, hắn nhẹ nhàng ấn trên trán Mạn Duẫn, không ngừng tới tới lui lui xoa xoa.

PHương pháp này do Mạn Duẫn đề xuất, nghe nói có thể tiêu trừ máu bậm. Mạn Duẫn nhìn không chớp mắt gương mặt tuấn tú của Tịch Mân Sầm, cánh tay đặt xuôi cạnh chân, trong bụng cứ sợ lại vô ý chọc giận phụ vương.

Nhận ra ánh mắt tránh né của đứa bé, Tịch Mân Sầm cố ý nhấn mạnh trên trán nàng một cái, “Còn biết sợ đấy à? Đi đường mắt lo nhìn người nào?”

Giọng điệu tức giận nhưng lại nghe vẻ cưng chiều nồng đậm.

Mạn Duẫn đau đến chu cái miệng nhỏ nhắn, “Ai biểu đề tài phụ vương nói quá hấp dẫn người khác làm gì.” Nhớ tới Sử Minh Phi từng nhắc đến chuyện thương nghị, Mạn Duẫn cảm thấy khá có lỗi với phụ vương.

Nếu như biết trước là lúc ấy phụ vương đang thương nghị vấn đề quan trọng giữa hai nước, nhất định Mạn Duẫn sẽ không đi Hoa Liễu Nhai để rồi trúng kế của Sử Minh Phi. Vì điều này nên cũng khó trách bốn vị đại thần lúc lên Thái Thất Sơn luôn trừng mắt mà nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

Sợ rằng bốn vị đại thần này vì nhìn thấy con vịt đã bị luộc chin rồi mà còn bay đi mất nên trong lòng ghi hận nàng đến bao nhiêu không biết chừng.

Trọng bụng Mạn Duẫn nghĩ cái gì đều như viết toàn bộ lên trên mặt.

Tịch Mân Sầm để trứng gà xuống, cầm cái cằm nhỏ bé của Mạn Duẫn, "Đừng tự trách dù sao sớm muộn gì Nam Trụ cũng sẽ quy thuận Phong Yến, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Tự dưng không đâu mà Phụ Vương mất đi một cơ hội buộc Nam Trụ phải quy thuận, thế Duẫn nhi nghĩ kỹ xong phải lấy cái gì bồi thường phụ vương rồi chứ" Tịch Mân Sầm đòi bồi thường một cách vô liêm sỉ, trong đối mắt thâm thúy có thể nhìn thấy ảnh ngược của khuôn mặt mềm mại của Mạn Duẫn.

Hàng long mi thật dài của Mạn Duẫn chớp chớp, phụ vương chẳng lẽ lại muốn trách phạt nàng nữa à?

Cũng không phải nàng sợ đau da khổ thịt, nhưng vì mỗi lần phụ vương ra điều kiện phạt đều làm cho người ta thẹn thùng.

Tịch Mân Sầm nghiêm mặt, trầm giọng nói: "Thế nào? Ý Duẫn nhi không muốn bồi thường phụ vương hả?

Mạn Duẫn nào dám nói không? Liền lắc đầu như trống bỏi, "Duân nhi chỉ đang nghĩ thôi mà, phụ vương chẳng thiếu cái gì hết." Tiền tài, quyền lợi, cái gì ngài cũng có hơn người, thế nàng phải lấy cái gì mà bồi thường đây?

Mi mắt Tịch Mân Sầm hơi nhếch lên, tâm trạng rất tốt, khóe miệng lãng đãng như có tia cười nhẹ. Rất nhạt, rất ấm áp, không lạnh lẽo giống như bình thường một chút nào.

"Phụ vương nghĩ kỹ dùm ngươi rồi" Cung nữ bưng một mâm đồ ăn dọn lên bàn. Tịch Mân Sầm lo đứa bé đói bụng, vừa gắp thức ăn cho đứa bé vừa

https://thuviensach.vn

nói: “Mọi ngày đều do phụ vương hầu hạ ngươi thay quần áo đi ngủ, để bồi thường phụ vương, Duẫn nhi hầu hạ phụ vương một ngày đi.”

Nhận thấy được vẻ phẫn uất muốn mở miệng phản đối của Chu Dương, Chi Phi xoay người, đưa lung về phái hắn.

Hai tay Chu Dương nắm lại thành quyền, ngày nào đó nhất định phải đánh cho lão ca ca này đến cha mẹ cũng không nhận ra!

“Duẫn nhi, có chịu không?” Thấy tiểu nhân nhi không hé rang trả lời, giọng Tịch Mân Sầm như trầm hẳn xuống, tựa nhu nếu Mạn Duẫn dám không đồng ý thì hắn sẽ lập tức trở mặt, trách phạt nàng một cách xứng đáng.

“Duẫn nhi đồng ý.” Mạn Duẫn nuốt miếng thịt trong miệng, lúng búng nói Tích Mân Sầm hài lòng gật đầu, “Chi bằng bắt đầu từ bây giờ luôn đi.”

Mạn Duẫn sửng sốt, Tịch Mân Sầm hạ đũa xuống, đưa cho nàng.

Do do dự dự, nhìn ánh mắt ra ý của Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn cầm đôi đũa lên. Ngẫm lại xem phụ vương thích ăn gì, rồi Mạn Duẫn gắp một miếng cá hấp lên, nâng đến bên miệng phụ vương.

Tịch Mân Sầm mỉm cười, há miệng ngậm lấy.

Cảm thấy vị cá tươi dường như đậm đà hơn trước kia gấp mười lần.

Đúng là qua tay Mạn Duẫn thì mùi vị đã bất đồng.

Thấy phụ vương vui vẻ ăn, Mạn Duẫn càng thêm ân cần, tất cả những món ăn trên bàn nàng đều lần lượt gắp từng món, đưa lên miệng phụ vương.

Hưởng thụ sự phục vụ đầy tôn kính của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm nhất thời ném tất cả mọi sự ưu phiền trong cuộc sống ra xa sau ót. Chả trách người đời nói, có nữ nhi là niềm hạnh phúc, đúng là không sai.

https://thuviensach.vn

Một bữa cơm này vô cũng thoải mái.

Ngay cả tiểu Mạo Ngao cũng ăn được món ngon, móng vuốt không ngừng vỗ vào cái bụng phì lủ, còn đánh cái nấc cụt nữa kìa.

Lúc Tiểu Mạo Ngao đào đá, trên người hai người dính khá nhiều bụi, Tịch Mân Sầm có cảm giác như người dính dính nhớp nháp bèn đứng dậy khỏi ghế, nói : “Phụ vương muốn tắm rửa, Duẫn nhi vào nhà giúp phụ vương cởi áo.”

Tịch Mân Sầm nhíu mày, nhìn về phía Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn mở to đôi mắt trong suốt, dại ra một hồi. Cởi áo? Tắm rửa?

Khuôn mặt nhỏ nhắn dâng lên nhiều đốm mây đỏ, miệng nhỏ mín lại, mặt đầy vẻ không cam lòng mà điềm đạm đáng yêu nhìn Tịch Mân Sầm một cách chờ mong. Mà người nào đó nhìn thấu do dự của nàng, khẽ lắc ngón tay, “Hóa ra nữ nhi của Bổn vương cũng là hạng người lật lòng à.”

Giọng phụ vương nặng vẻ thất vọng, khiến cho ngũ quan Mạn Duẫn nhăn lại một chỗ.

“Dạ, phụ vương. Duẫn nhi cởi áo dùm người.” Biết tránh không thoát, Mạn Duẫn đành bước ra, đi theo Tịch Mân Sầm vào nội thất.

Chu Phi nhìn bóng dáng của hai người mà giữa hai hàng long mày có thêm một tia ngẫm nghĩ buồn rầu, vì sao hắn lại có cảm giác hình như tình cảm Vương gia dành cho Tiểu Quận chúa không giống như tình phụ tử nhỉ?

Còn Chu Dương thì vui vẻ hớn hở đứng cạnh cười trộm, rất ít khi nhìn thấy Tiểu quận chúa tỏ vẻ kinh ngạc, trong lòng bây giờ miễn bàn có bao nhiêu sáng khoải hơn rồi.

https://thuviensach.vn

Bên trong phòng có hồ tắm đặc biệt, hình tròn, có một pho tượng chú tiểu nhỏ bằng đá, nước ấm không ngừng róc rách chảy từ trong miệng nó ra.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55

Hơi nước bay bay phiêu đãng trên mặt nước như che lên một tầng lụa mỏng, mong manh mờ ảo.

Gương mặt tuấn lãng mang vẻ cười như không cười, Tịch Mân Sầm duỗi đều hai cánh tay chờ Mạn Duẫn phục vụ.

Đầu Mạn Duẫn chỉ cao đến giữa ngực Tịch Mân Sầm, kiễng mũi chân lên cũng mới chỉ chạm đến bả vai phụ vương. Hôm nay Tịch Mân Sầm buộc đai lưng nạm vàng và ngọc, động tác Mạn Duẫn thật chậm lúng túng tại cái nút cài bên hông hắn, chậm rãi cởi ra.

Tịch Mân Sầm không chịu bỏ qua bất kỳ vẻ mặt nào của nữ nhi, cúi đầu nhìn hai gò má đỏ hồng của Mạn Duẫn. Mới nhìn thoáng qua một cái mà hắn lập tức cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn kia giờ tựa như một quả táo chín chờ người ta hái xuống.

âm thầm nhắc nhở mình phải nhịn xuống, đừng ở trước mặt Duẫn nhi mà làm ra chuyện có thể trở thành trò cười cho thiên hạ.

Ho khan hai tiếng tượng trưng cho tính dục khó bình ổn.

Mạn Duẫn lại nghĩ là phụ vương không thích động tác chậm chạp của nàng, ngón tay búng một cái, đai lưng bằng ngọc lên rơi xuống.

Khi Mạn Duẫn cởi ra từng lớp y phục của Tịch Mân Sầm thì vẻ đỏ ửng đã lan hết cả cổ.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm nổi lên ý xấu, chạm ngón tay vào trán nàng, “Rất nóng, Duẫn nhi phát sốt đấy à?”

“không có.” Mạn Duẫn trả lời theo bản năng, phản ứng rất mau, gần như bật thốt ra trong nháy mắt.

Nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng của Mạn Duẫn, trong lòng Tịch Mân Sầm càng ngứa, hận không thể giấu biến tiểu nhân nhi này đi để không cho bất cứ kẻ nào khác nhìn thấy được nữa.

Áo khoác từng món một bỏ xuống, khuôn ngực rắn chắc của Tịch Mân Sầm từ từ lộ ra trước mặt Mạn Duẫn, bả vai ngang rộng tạo một cảm giác an toàn khó nói nên lời.

Dần dần tiểu nhân nhi dừng hẳn động tác, Tịch Mân Sầm không hề có ý định bỏ qua cho nàng dễ dàng như vậy, tiếp tục làm khó: “Duẫn nhi, quần còn chưa có cởi đó. Nếu không nhanh lên thì nước sẽ lạnh.”

Thân mình bé con run rẩy thấy rõ, ánh mắt ngập nước ngẩng lên nhìn Tịch Mân Sầm, ấm ấm ức ức nói: “Phụ vương...”

Dáng vẻ như cô dâu nhỏ đang bị bắt nạt của Mạn Duẫn lúc này suýt nữa thì khiến cho Tịch Mân Sầm cầm giữ không được.

Cố ý quay mặt sang một bên không nhìn, nói: “Duẫn nhi muốn làm người không trọng chữ tín sao?”

Từng chữ từng chữ như từng hòn đá chèn vào trong lòng Mạn Duẫn, Mạn Duẫn khẽ cắn môi. Chỉ cởi y phục thôi mà, chẳng lẽ còn khó hơn so với giết người?

Hai tay vươn ra nắm lấy quần của Tịch Mân Sầm, kéo xuống. không kịp nhắm mắt, quái vật khổng lồ trong khố của phụ vương đã lộ ngay trước mắt

https://thuviensach.vn

nàng. Cho dù trước kia Mạn Duẫn đã từng nhìn thấy Tịch Mân Sầm ở trần, nhưng thật ra không có nhìn qua hạ thân của hắn.

Mạn Duẫn đột nhiên cảm thấy như não muốn sung huyết. Vẻ mặt muôn màu muôn vẻ của Mạn Duẫn chọc cho Tịch Mân Sầm cười thành tiếng.

Ôm lấy đứa nhỏ, cởi váy nàng ra, "trên người Duẫn nhi cũng dính một lớp bụi, cùng gột rửa với phụ vương đi."

(Nhan: =___=!!! Đại ca Sầm, anh cho em xin đi, người ta còn là mầm non của Đảng a….)

Làm gì lúc này Mạn Duẫn còn nghe được Tịch Mân Sầm nói cái gì, hai gò má nóng rực, hận sao trên mặt đất có một cái động nào để cho nàng chui vào. Đặc biệt là tiếng cười của phụ vương cứ vang vọng bên tai khiến nàng xấu hổ vô cùng.

thật thưởng thức vẻ mặt xấu hổ của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm đưa cho nàng một cái khăn lụa.

"Chà lưng cho phụ vương."

Nghe lời nhận lấy khăn lụa, chà xát trên lưng phụ vương.

Chuyện mất mặt nhất trong cuộc đời cùng lắm cũng chỉ đến thế này thôi.

Xong một lần tắm dài nhất này, gò má của Mạn Duẫn đã đỏ như muốn rỉ máu, hóa ra làm con gái người ta thật cũng không dễ dàng à nha.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Mạn Duẫn ngồi dựa vào thư án trầm tư. một viên hạt châu đột nhiên lăn đến trước mắt. Dưới ánh mặt trời, hạt châu trong suốt sáng trưng giống như một viên thủy tinh. Mạn Duẫn vừa ngước mắt lên liền nhìn thấy gương mặt anh tuấn của phụ vương.

https://thuviensach.vn

“Chẳng phải Duẫn nhi rất thích viên dạ minh châu này đó sao? Ngươi hầu hạ phụ vương rất thoải mái, nên vật này liền thuộc về ngươi.” Đẩy hạt châu đến trước mặt Mạn Duẫn, khóe miệng Tịch Mân Sầm phiếm nụ cười nhàn nhạt.

Mặt Mạn Duẫn đỏ lên, ý phụ vương là muốn lấy viên Dạ Minh Châu này làm thù lao đưa cho nàng sao?

Hình như gần đây phụ vương tươi cười ngày càng nhiều thì phải.

Tựa như núi băng từ từ tan chảy, cỏ xanh trồi lên xanh non một vùng. Phụ vương càng cười càng thấy là người dễ dàng thân cận.

Mạn Duẫn tận tâm làm hết sức mọi việc, cẩn thận hầu hạ Tịch Mân Sầm suốt cả một ngày, bưng trà rót nước, mài mực thay quần áo, làm hết mọi chuyện mà tỳ nữ nên làm, mệt đến cả cánh tay cùi chỏ đều lười nâng lên.

Ánh nắng mặt trời tại Nam Trụ khá đầy đủ, đắm chìm trong sự ấm áp mà ánh mặt trời đem lại, cả thể xác và tinh thần đều muốn thả lỏng.

Trong đình, trên giường êm có hai người đang nằm ngủ. Mạn Duẫn vùi cả người ở khuỷu tay Tịch Mân Sầm, đôi mắt nhìn cảnh đẹp rực rỡ bao quanh bốn phương tám hướng. Trong ngự hoa viên hoa tươi luôn nở suốt bốn mùa, mỗi một mùa đều có một loài hoa đặc sắc riêng.

Thí dụ như mùa đông, phần lớn đóa hoa đều màu trắng. Phóng mắt nhìn quanh đều trắng nõn một khoảnh tựa như đang đứng trong một vùng tuyết trắng, còn có thể cảm thụ được ý thơ trong tuyết.

Sử Minh Phi bên kia còn chưa có động tĩnh thì Mạn Duẫn bên này cũng vui vẻ rỗi rảnh. Dù sao người phải gấp gáp không phải là bọn họ mà là Sử Minh Phi, về phần hung thủ sau màn là kẻ nào thì một ngày nào đó cũng sẽ phải hiện thân.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn ngồi dậy, duỗi lưng một cái. Xa xa có một bóng dáng màu vàng sáng đang đạp tuyết lộp xộp đi về hướng đình.

“Cửu vương gia, Trẫm đã nghĩ thông suốt rồi.” Người chưa tới, tiếng đã tới trước. Còn chưa có vào đình mà Sử Minh Phi đã cấp bách kêu lên.

Hai ngày này, bên ngoài ngự thư phòng đông như trẩy hội. Nam Trụ đại thần hết người này đến người khác tới truy vấn hắn xem nên giải quyết việc sứ giả gặp nạn thế nào. Mà nhóm sứ giả còn sống sót lại càng phát huy tinh thần long uy hổ duyệt, suốt ngày ngồi canh giữ bên ngoài ngự thư phòng, chỉ cần Sử Minh Phi vừa xuất hiện liền lập tức xông tới đòi hắn phải cho một cái công đạo.

Sử Minh Phi không rõ lắm phụ hoàng đang cất giấu âm mưu gì trong bụng, chỉ biết là nếu cứ tiếp tục như vậy thì Nam Trụ quốc không thể không bị hủy trong tay hắn. Nếu đã tiếp nhậm ngôi vị Hoàng Đế Nam Trụ quốc, Sử Minh Phi cũng phải có trách nhiệm. Mấy ngày qua suy ngẫm kỹ càng khiến hắn đã thấy rõ ràng sự thật. Phụ hoàng có thể không cần để ý đến sự tồn vong của Nam Trụ quốc, nhưng hắn thì không thể!

Tịch Mân Sầm đang nhắm mắt dưỡng thần, lúc Sử Minh Phi bước vào đình thì liền mở mí mắt ra, ánh mắt sắc bén giống như dao sắc trong nháy mắt được rút ra khỏi vỏ. Ngồi thẳng lên một cách lười biếng, giữa hai mày có chút không vui vì bị người quấy rầy.

“Cửu vương gia, Trẫm quyết định sẽ ngăn cản sai lầm của phụ hoàng.” Sử Minh Phi phất y bào sang một bên, ngồi xuống. Băng đá lạnh lẽo như đang rỉ ra hàn ý, nhưng Sử Minh Phi đã từng tập qua nội công nên điểm băng hàn nho nhỏ này không ảnh hưởng đến hắn.

Tịch Mân Sầm chậm rãi quay đầu, nhìn thẳng vào hắn. Vốn tưởng còn phải đợi mấy ngày nữa người này mới đến tìm hắn, không ngờ nhanh như vậy mà đã nghĩ thông suốt rồi.

https://thuviensach.vn

Kéo áo choàng trên giường, Tịch Mân Sầm trùm lấy đứa bé, để cho nàng nằm yên ổn trên giường êm rồi hắn mới từ giường bước xuống, ngồi vào vị trí đối diện Sử Minh Phi.

“Nam Trụ Hoàng định Đại Nghĩa Diệt Thân?” Nâng chén trà nóng trên bàn đá lên, Tịch Mân Sầm hớp một ngụm tỉ mỉ thưởng thức. Mùi hương thuần hậu của Trà Long Tĩnh tràn đầy cả miệng.

“Trẫm cũng bị bức đến bất đắc dĩ thôi.” Sử Minh Phi cau mày khổ sở, “Hôm qua Trẫm đã phái hai người tâm phúc lẻn vào Hoàng Lăng. Đúng như Cửu vương gia nói, trong quan tài trống trơn.”

Ngọc Tỷ cùng Hổ Phù không có ở trong tay hắn thì vị trí Hoàng đế này chẳng qua cũng chỉ là cái vỏ rỗng, mặc dù có thể điều động cấm quân và ngự lâm quân của Kiền thành và các khu vực lân cận, nhưng vài chục vạn tướng sĩ đang trấn ngoài biên quan vẫn không nằm trong tầm khống chế của hắn. Nghĩ đến điểm này, Sử Minh Phi không thể không hợp tác cùng Tịch Mân Sầm.

Phụ hoàng đã truyền ngôi cho hắn nhưng vẫn nắm chặt quân quyền trong tay nhất quyết không buông, thật sự không biết ông ấy muốn làm gì. Đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện ám sát, Sử Minh Phi sợ hắn lại làm ra chuyện kinh thiên động địa hơn nữa.

nhẹ nhàng gạt mép chén trà, Tịch Mân Sầm nhỏ giọng, “Muốn dẫn dụ người này ra ngoài, rất khó!”

Tịch Mân Sầm đã nhiều lần giao chiến cùng Sử Lương Sanh, kẻ này tâm kế rất nặng, những chuyện nguy hiểm kẻ này cực kỳ ít khi tự mình ra mặt, toàn bộ do cấp dưới của hắn tiến hành. Tỷ như chuyện ám sát ở Thái Thất Sơn lần này là ví dụ điển hình nhất, từ đầu đến cuối đều không thấy hắn xuất hiện lần nào.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn nằm trên giường êm, dỏng tai lắng nghe hai người đối thoại. Thấy phụ vương ngày ngày đều phải ưu phiền vì chuyện thế sự, nàng cũng muốn ra chút sức lực.

Tiếng bước chân loẹt xoẹt xuyên qua Ngự Hoa Viên, một nhóm cung nữ bưng điểm tâm từ hướng cung điện phía xa xa đi đến đình.

Ý thức được trong Ngự Hoa Viên nhiều người thì càng nhiều miệng, Sử Minh Phi nói: "Chúng ta vào Ngự Thư Phòng bàn tiếp."

Trong Hoàng cung chỉ có Ngự Thư Phòng là được phòng vệ tốt nhất, cái gọi là tai vách mạch rừng có ở khắp nơi, đừng nói chi là ở nơi lộ thiên như Ngự Hoa Viên này.

Tịch Mân Sầm cũng muốn giải quyết việc này cho xong sớm một chút, mới vừa đưa tay muốn ôm Mạn Duẫn thì Mạn Duẫn đã nhảy xuống từ giường êm, vừa mang giày vừa nói: "Phụ vương, ngài đi nói chuyện chánh sự đi, hôm nay ta có hẹn với Tư Mã Triều."

Trong tâm niệm của nàng lúc này toàn bộ đều đang trông ngóng tin tức của mẫu thân, đã sắp đến buổi trưa rồi, nếu không xuất cung đi đến quán rượu thì chắc Tư Mã Triều sẽ sốt ruột vì chờ đợi.

Tịch Mân Sầm nhíu mày thẳng tắp, ra lệnh Chu Dương, "một tấc cũng không được rời Tiểu Quận Chúa."

"Dạ, Vương Gia." Chu Dương cười to một tiếng, đáp ứng.

Dĩ nhiên biết Mạn Duẫn đến gặp Tư Mã Triều vì mục đích gì, nhưng Tịch Mân Sầm sẽ không ngăn cản. Giấy không thể nào gói được lửa, sự thật chính là sự thật, sẽ không thể thay đổi vì bất cứ cái gì.

Việc buôn bán tại rất tấp nập, người đến kẻ đi, Mạn Duẫn đã thuộc lòng bản đồ Kiền thành từ trước nên lúc này dựa theo trí nhớ mà đi về hướng tửu

https://thuviensach.vn

lâu lần trước.

Chiêu bài của quán rượu bay phần phật trong gió, vừa bước chân vào quán rượu thì lập tức đã có một tiểu nhị khăn lau vắt vai tiến đến chào đón.

Kẻ có thể làm tiểu nhị ở các sản nghiệp của Tư Mã gia đều là người có chút nhãn lực, bởi thế tiểu nhị đã nhận ra ngay vị tiểu cô nương này là người đã đến bàn chuyện làm ăn với Thiếu Chủ tử trước đó vài ngày, liền nở nụ cười nịnh hót lấy lòng, “Vị tiểu thư này, Thiếu chủ tử đã ở trên lầu chờ ngài.”

“Có muốn uống chút gì đó hay không, tiểu nhân lập tức đi lấy cho ngài.” Tục ngữ có nói, có tiền thì có thể sai khiến cả Phật, không cần biết vị tiểu thư này là bao nhiêu tuổi, nhưng nhìn vào đã thấy có địa vị hơn so với bọn hắn rồi, cứ lấy lòng thì luôn không sai.

“Ta không khát...” Mạn Duẫn vòng qua tiểu nhị, mang theo Chu Dương lên lầu.

Vẫn là căn nhã gian lần trước, trang hoàng vô cùng thanh nhã.

Đẩy cửa ra, Tư Mã Triều đã ngồi trên ghế, chắc là đợi đã lâu.

“Cuối cùng Tiểu Quận Chúa cũng tới nhỉ. Ta còn tưởng rằng ngươi quên lần giao dịch này rồi.” Thấy Mạn Duẫn bước vào, Tư Mã Triều liền hé ra một nụ cười.

Nụ cười này có chút cứng nhắc.

Chẳng lẽ hắn không thể điều tra ra chuyện của mẫu phi khi còn sống sao? Nhưng nhìn vẻ mặt hắn lại không giống như vậy nha.

trên bàn bày một xấp phong thư, tất cả đều đã được mở, giấy viết thư đều lộ ra bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Triều nhìn Chu Dương đứng sau lưng Mạn Duẫn, lời nói đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

“Tiểu Quận Chúa, có một số việc, ta muốn nói riêng với người.”

Nhất định Tư Mã Triều đã điều tra ra tin tức gì quan trọng lắm mới muốn Chu Dương tránh đi. Chẳng lẽ thân phận của mẫu phi thật sự ám muội đến vậy sao?

“Ta là cận thân thị vệ của Tiểu Quận Chúa, có cái gì mà ta không thể biết!” Chu Dương vô cùng bất bình, gác một chân lên ghế, bộ dạng rất lưu manh.

Vương Gia đã căn dặn một tấc cũng không được rời Tiểu Quận Chúa, nghĩa là nhất định không thể rời đi nửa bước nào. Hơn nữa, Tư Mã Triều là một đại gian thương, ý xấu đầy bụng, nếu để cho Tiểu Quận Chúa ngồi riêng cùng hắn còn không biết sẽ bị thua thiệt đến bao nhiêu.

Ở trong mắt Chu Dương, cho dù Mạn Duẫn thông minh nhưng vẫn là một đứa bé miệng còn hôi sữa, nếu đem so với một tên gian thương đã tung hoành thương trường mấy năm thì nhất định vẫn là kẻ ngốc.

Tư Mã Triều không hề mở miệng, hình như có điều gì đó rất khó nói.

Mạn Duẫn chỉ ra cửa, trừng mắt nhìn Chu Dương: “Ra giữ cửa đi, trong phòng chỉ có ta và Tư Mã thiếu gia, sẽ không có chuyện gì đâu. Nếu như xảy ra chuyện gì thật thì ta sẽ hô to, đến lúc đó ngươi liền xông vào.”

Giọng điệu này pha vài phần ý tứ như đang dỗ một đứa bé. Hiển nhiên, ở đây Mạn Duẫn là người lớn, còn Chu Dương là đứa bé.

Tư Mã Triều nhìn một lớn một nhỏ đang đổi vai, không biết nên có phản ứng gì, khi nhìn thấy Chu Dương ủ rũ đi ra ngoài thì rốt cuộc không nén được mà cười một tràng.

https://thuviensach.vn

Lý do càng đơn giản càng dễ khiến cho Chu Dương tin phục, Mạn Duẫn bắt được nhược điểm này của Chu Dương nên đối phó với hắn hết sức thoải mái.

Mạn Duẫn phất phất tay trước mặt hắn, bởi vì chiều cao bị hạn chế nên cả người như bò hắn trên bàn, "Trở lại chuyện chính đi, ngươi tra được cái gì?"

Cầm mật thư trên bàn lên, tay run rẩy chậm rãi rút ra từng phong thư một, bắt đầu nhìn xem.

Phía trên đều viết ra thời gian gì, địa điểm nào thì Thẩm Đậu đang làm cái gì. Tổng cộng có bảy tờ, Thẩm Đậu sống ở thành trấn lớn nhỏ thế nào, đều được viết ra rõ ràng rành mạch.

Đặt lại bảy phong thư lên trên bàn, Mạn Duẫn đối chiếu từng thời gian thì phát hiện ra vấn đề, ngẩng đầu hỏi: "Tại sao thời gian chỉ bắt đầu từ tháng bảy của chín năm trước về sau? Còn những lúc khác thì sao?"

Vấn đề mà Mạn Duẫn hỏi đã hỏi đúng tử huyệt.

Tư Mã Triều hơi phe phẩy quạt giấy, một ít gió tạt đến Mạn Duẫn, gió lạnh khiến nàng run cầm cập.

"Tư Mã gia vận dụng toàn bộ tài lực vật lực chỉ tra được những nội dung này. Trước đó ta cũng rất ngạc nhiên, rốt cuộc người nào có thể xóa hắn một đoạn cuộc đời của người khác sạch sẽ đến như vậy. Nhưng về sau, ta phát hiện sự tình cũng không giống như ta tưởng." Ngón tay Tư Mã Triều đặt tại tờ thư có thời gian đầu tiên.

"Ngươi xem ngày này, buổi chiều, đi ra khỏi nhã gian chữ Thiên gian số ba, tửu lâu Đài Danh tại Kiền thành của Nam Trụ."

Mạn Duẫn nhất thời không nhìn ra có vấn đề gì đặc biệt, lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Triều tiếp tục giải thích, “trên thư chỉ viết đi ra mà không có viết đi vào.”

“Tửu lâu Đài Danh thành lập mười năm trước, thuộc sản nghiệp của Tư Mã gia. Mà đối với phương diện làm ăn buôn bán, Tư Mã gia từ xưa đến nay đều rất hà khắc, phàm bất cứ khách quan nào vào ở đều được ghi lại toàn bộ.” Nơi nào có sản nghiệp của Tư Mã gia, chỗ đó có cơ sở ngầm của bọn họ.

Nơi mà nữ nhân này xuất hiện lần đầu tiên, chính là nơi này.

Nếu chỉ đơn giản như vậy, Tư Mã Triều cũng không cần đến mức phải kêu Chu Dương tránh đi. Chính vì hắn đầy lòng hiếu kỳ nên mới tiếp tục điều tra theo hướng này, cuối cùng lại điều tra ra được một bí mật không thể để cho bất kỳ ai biết.

Mạn Duẫn liếc xéo hắn, “Có gì thì cứ nói trắng ra đi.” Thấy Tư Mã Triều vẫn ngậm miệng như hến, nàng đoán mò: “Ngươi muốn thêm tiền?”

Phụt... Tư Mã Triều phun hết ngụm trà trong miệng.

“Tiểu Quận Chúa, Tư Mã ta có tham tiền đến thế đâu?”

“Có...” Mạn Duẫn tự hỏi một chút rồi gật mạnh đầu, “Là ai nói ấy nhỉ, chỉ nhận tiền không nhận người quen?”

Tư Mã Triều khoát khoát tay, cố gắng vãn hồi hình tượng của mình, “Tiểu Quận Chúa, hai triệu lượng ngân phiếu kia là đủ rồi, tin tức tiếp theo, cứ tính là ta tặng đi.”

“Sau khi phát hiện ra điều kỳ quái đó, ta lập tức tìm cho ra danh sách khách nhân vào ở ngày đó. Mà trong danh sách đó, có một nữ nhân đi vào nhưng lại không thấy đi ra. Còn có một nữ nhân, không có vào ở, lại đi ra.” Tư Mã Triều nói vòng vo tam quất.

https://thuviensach.vn

Trong đầu Mạn Duẫn lẩm nhẩm lập lại từng chữ một, cặp mắt đột nhiên trợn tròn.

"... Ý ngươi là..." Mạn Duẫn nghi hoặc.

Nếu không có ai xóa đi vết tích mẫu phi lúc bình sinh, chỉ còn một khả năng duy nhất, đó là mẫu phi đã dịch dung, thay đổi tướng mạo! Cho nên so với khi nàng vào ở trong Tửu lâu Đài Danh và khi nàng ra khỏi tửu lâu thì dung mạo đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Chuyện trước đó đương nhiên cũng sẽ không tra ra được.

"Người đó là ai?" Mạn Duẫn cấp bách tiến lại gần Tư Mã Triều, dùng một đôi tròng mắt long lanh ánh nước mà nhìn chằm chằm vào Tư Mã Triều.

Tư Mã Triều đi tới bên cửa sổ, đóng cửa sổ, dường như sợ nội dung sắp được nói ra sẽ bị người khác nghe thấy, sau khi xác định mọi việc đã an toàn thì mới nói: "Đệ Nhất Mỹ Nhân Tư Đồ Du Nguyệt."

Tư Đồ Du Nguyệt!

Cái tên này nổ tung trong đầu Mạn Duẫn. Nàng vẫn cho là mẫu thân là người thuộc Hoàng tộc của Nam Trụ quốc, chứ không hề nghĩ rằng hóa ra lại là nữ nhân kia, sủng phi của Nam Trụ Hoàng!

Vậy cái bớt đỏ bên hông nàng là nghĩa gì đây?

Mắt Mạn Duẫn trợn to, cái miệng nhỏ nhắn khẽ há tròn, người như bị đông cứng trong nỗi khiếp sợ tột độ. Có thai... Mẫu thân... Hai sự việc này liên hệ với nhau... Ngay sau đó, Tư Mã Triều lại ném ra một quả tin tức nặng ký, "Tiểu Quận Chúa ra đời tháng Tư năm sau, nói cách khác, tháng bảy năm đó Tư Đồ Du Nguyệt đã mang thai. Mà lúc ấy, Cửu vương gia

https://thuviensach.vn

đang trên tiền tuyến đánh nhau ngươi chết ta sống với Nam Trụ Tướng quân.”

Mạn Duẫn không phải là kẻ ngu ngốc. Đáp áng đã rõ rành rành. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quả đấm, bả vai run bần bật. không muốn người khác nhìn thấy mình rơi lệ, Mạn Duẫn cố gắng nuốt lệ đang chực tuôn trào.

Dáng vẻ đáng thương tội nghiệp của Mạn Duẫn khiến trong lòng Tư Mã Triều như bị đào một cái hố, hắn lấy ra một cái khăn tay, đưa cho Mạn Duẫn.

“Muốn khóc cứ khóc, đừng nén nhịn.”

Mạn Duẫn không cảm kích chút nào, pằng một tiếng đẩy ra.

“Bản Quận chủ không có khóc!” Quật cường ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt nhưng mãi vẫn không rơi xuống.

Tư Mã Triều sững sờ, mu bàn tay bị Mạn Duẫn đánh đỏ một mảnh. Nhưng hắn không cảm thấy tay đau mà ngược lại cảm thấy đau lòng. Khi hắn biết được tin tức này hắn cũng cực kỳ kích động. Cửu vương gia từ trước đến giờ vô tình, với quyền thế của hắn thì tuyệt đối phải biết thân phận của nữ nhân này. Chuyện nuôi dưỡng một đứa bé thay người khác, với tính tình lãnh đạm như thế của Cửu vương gia, thế mà lại làm được!

Quan trọng nhất là, đứa bé này lại là nữ nhi của Sử Lương Sanh!

“Giữ bí mật, nếu người thứ ba biết đến chuyện này...” một cây chủy thủ đột nhiên đặt trên cổ của Tư Mã Triều, trong mắt Mạn Duẫn tỏa ra sát ý nồng đậm.

Chủy thủ hơi run run.

https://thuviensach.vn

Tư Mã Triều cười một tiếng, không hề có một tia sợ hãi, nhẹ nhàng gạt cây chủy thủ sắc bén trên cổ ra, “Tiểu Quận Chúa, ta chỉ là một thương nhân, không muốn gây ra bất cứ phiền toái gì. Hơn nữa ta cũng có đạo đức buôn bán, tin tức mua bán cho người ta tuyệt đối sẽ không nói cho người khác biết. Với tình trạng của ngươi bây giờ, muốn giết một người thì khó mà làm đấy.”

Tay cầm chủy thủ của Mạn Duẫn đang run bắn lên, cả người như thất hồn lạc phách.

Đối phương chỉ là một đứa trẻ, Tư Mã Triều không hề cảm thấy có chút nguy hiểm nào, với bản lĩnh của hắn, trước khi chủy thủ đâm vào thì hắn đã chắc chắn tuyệt đối tránh ra được rồi.

“Dù có phải là cha ruột hay không cũng không quan trọng đến thế, Cửu vương gia rất cưng chiều ngươi, không phải sao?” Tư Mã Triều tận lực khuyên nhủ đứa nhỏ này, hối hận sao hắn lại đưa tin tức này cho nàng làm chi. Cửu vương gia dù biết đứa bé không phải là của mình mà vẫn có thể yêu chiều nàng như vậy, nhất định là hắn không hề quan tâm về điểm này. Huống chi, thân tình trong hoàng gia đặc biệt là loại quan hệ rẻ tiền nhất.

Mạn Duẫn có cảm giác như linh hồn của nàng đang chậm rãi xuất khỏi người nàng, miễn cưỡng gắng gượng tinh thần, rút chủy thủ về dấu dưới giày, “Có quan trọng hay không, không đến phiên ngươi nói. Vả lại...” nói chưa xong, Mạn Duẫn đã quay đầu, cứng rắn đổi thành: “Ta đi đây, ngươi quản cái miệng của ngươi cho tốt đó, nếu không ta tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi.”

Toàn thân đứa bé tản ra sát ý, chứng minh nàng đang nói thật.

Vẫn nghĩ đứa nhỏ này chỉ là một con mèo nhỏ được nuông chiều sinh hư, không ngờ rằng nàng lại là một con báo nhỏ biết giương nanh múa vuốt.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Quận Chúa yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không lắm lời. Chuyện nhà của Cửu vương gia ta không dám trông nom đâu.” Tư Mã triều vội vã đem tín thư tiêu hủy, nam nhân kia hắn không hề dám đắc tội.

Mạn Duẫn đột nhiên đạp đổ cái bàn, “Đừng gọi ta là Quận chúa!”

Nàng hoàn toàn không phải là nữ nhi của phụ vương!

Nàng toàn tâm toàn ý muốn làm một nữ nhi tốt, nhưng hóa ra kết quả lại là, nàng và phụ vương không hề có quan hệ huyết thống!

Cắn chặt môi, mặt Mạn Duẫn đầy nặng nề, đẩy cửa phòng ra, rồi đi ra ngoài.

đi trên đường phố ồn ào nhưng Mạn Duẫn không nói tiếng nào, nước mắt không rơi xuống, nhưng thật lâu cũng chưa tan trong mắt. Bước đi vô định, tựa như một cái cái xác không hồn thất thểu trên đường.

Mặt trời dần dần núp vào trong đám mây, tiểu thương trên đường bắt đầu vội vàng dọn dẹp sạp hàng để lên đường về nhà. đi mãi hai canh giờ, ngay cả một người suốt ngày vui vẻ như Chu Dương cũng bắt đầu hết chịu nổi, nhưng Mạn Duẫn vẫn mất hồn lạc phách đi về phía trước như cũ.

Cuối cùng cũng phát hiện hình như có cái gì đó không đúng, Chu Dương đưa tay đè lại đầu vai Mạn Duẫn.

“Tiểu Quận Chúa, mặt trời xuống núi rồi. Chúng ta nên nhanh chóng hồi cung thôi.”

Mạn Duẫn chỉ nhìn thoáng qua hắn, rồi phủi mở tay hắn.

“Ta không muốn trở về.” nói xong, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, cho dù thần kinh của Chu Dương có lơ tơ mơ đi chăng nữa cũng đã phát hiện tâm trạng của Tiểu Quận Chúa không được tốt lắm,

https://thuviensach.vn

khuôn mặt nhỏ nhắn hiện vẻ khổ sở rõ ràng như vậy mà. Chu Dương vỗ đầu một cái, bước nhanh lên chặn trước mặt Mạn Duẫn, nói: “Tiểu Quận Chúa, có phải Tư Mã Triều khi dễ người hay không? Ta đi đánh hắn giúp người nhé.” Chu Dương nói gió chính là gió, nói mưa chính là mưa, lập tức xắn tay áo quay về hướng ngược lại, chuẩn bị tìm Tư Mã Triều tính sổ.

Lại cái kiểu xưng hô này! Mạn Duẫn quát: “không cho phép gọi ta là Tiểu Quận Chúa!” Rồi sải bước chạy về phía trước.

không cho phép gọi Tiểu Quận Chúa? Vậy gọi là cái gì? Thấy Tiểu Quận Chúa sắp chạy ra khỏi tầm mắt của hắn, Chu Dương lập tức đuổi theo.

Hoàng hôn buông xuống, tửu lâu tửu điếm đều đã đốt lên đèn lồng, chợ đêm ở Kiền thành có thêm một vẻ hấp dẫn khác, đầu đường bày đủ các loại thức ăn vặt muôn hình muôn vẻ.

Điềm Uy cung, một bàn cao lương mỹ vị đã lạnh thấu. Tịch Mân Sầm mặt lạnh nghiêm nghị dựa vào ghế, ngoài cửa vẫn không hề thấy xuất hiện bóng dáng nhỏ bé kia.

Canh không còn bay lên khí nóng nữa mà lạnh lẽo đến đóng màng, “Vương Gia, có muốn đổi bữa tối khác hay không?” một phòng toàn cung nữ thái giám yên lặng cúi đầu, chỉ có Chu Phi dám lên tiếng hỏi.

Vương Gia đã ngồi như vậy cả một canh giờ rồi! không biết Chu Dương với Tiểu Quận Chúa rốt cuộc đi đâu mà giờ này còn chưa trở lại nhỉ.

Đỉnh đầu toát đầy mồ hôi lạnh, trong lòng Chu Phi không nhịn được rủa Chu Dương vài câu.

“không cần, đem toàn bộ xuống đi.” Thu hồi ánh mắt, Tịch Mân Sầm quét qua một bàn mỹ vị, trong lòng có một suy đoán mơ hồ, “Xuất cung, tìm Quận chúa.”

https://thuviensach.vn

một chiếc đèn giấy nhỏ phiêu đãng trên mặt hồ, sóng nước gợn lăn tăn bắt ánh đèn lấp lánh. Mạn Duẫn ngồi xổm trên bờ, ôm hai chân, nhìn từng chiếc từng chiếc thuyền dập dềnh qua lại trên mặt hồ mà ngẩn người.

Chu Dương dựa lưng vào một gốc liễu, hai tay khoanh trước ngực, một nhánh liễu rủ xuống bên cạnh, hai mắt nhìn chằm chằm cô bé con bên hồ. Chỗ này người qua lại rộn ràng, sợ Tiểu Quận Chúa bị người chen lấn mà xô ngã vào trong nước nên hễ có người đến cách Tiểu Quận Chúa một mét là Chu Dương liền lấy mắt trừng người ta một cách đầy hung thần ác sát. Người qua đường sợ tới mức đều phải vòng tránh lối khác mà đi.

không trở về hoàng cung, ngồi ngẩn người ở chỗ này làm cái gì?

Mạn Duẫn không phát hiện hành động ngây thơ của tên Chu Dương nào đó, toàn bộ suy nghĩ lúc này đầy mơ mơ hồ hồ, trong đầu lần lượt hiện ra những hình ảnh ngọt ngào khi nàng sống cùng phụ vương.

Nhưng nàng nghĩ mãi không ra, mình không phải là đứa nhỏ ruột thịt của hắn, tại sao phụ vương lại đối xử yêu thương chiều chuộng với mình như vậy?

thật vất vả mới tìm được một bến cảng, nhưng rồi nó cũng không thuộc về mình. Mạn Duẫn không biết mình thuộc về nơi nào, mà nơi nào mới thật sự là của mình, nếu như phụ vương không cần mình, vậy nàng nên làm thế nào bây giờ? Phủi phủi tay áo, lặng lẽ tiêu sái không màng tất cả mà rời đi như một đám mây vô định sao?

Mạn Duẫn không làm được như vậy, tất cả cảm tình của nàng đều đặt ở trên người phụ vương, nàng không thu hồi về được.

Gió bên hồ ào ào lay động. Hôm nay Mạn Duẫn ra cửa không mang theo áo choàng, thân mình ngồi bên hồ lúc này run lẩy bẩy, ngọn cờ xí treo cao trên thuyền đón gió bay phần phật cũng giống như trong lòng của Mạn Duẫn lúc này đang dao động dữ dội.

https://thuviensach.vn

Dường như cảm ứng được cái gì, Chu Dương đang dựa vào thân cây liễu liền nghiêng trật một cái, suýt nữa té phịch trên đất. Quay đầu đánh giá chung quanh, Chu Dương lập tức hối hả vội vã như đang trốn cái gì, lắc mình nhảy lên trên cành liễu, còn dùng hai nhánh cây liễu che kín hai mắt của mình.

Mạn Duẫn đang muốn hỏi Chu Dương chuyện gì vậy thì sau lưng đột nhiên truyền tới một giọng nói trầm thấp quen thuộc.

“Duẫn nhi, ngươi ngồi chỗ này là muốn du hồ sao?”

Phụ vương! Mạn Duẫn vừa quay đầu lại thì đã thấy Tịch Mân Sầm, theo sau là Chu Phi, đi tới bên này.

trên mặt hắn mang theo chút tức giận, Mạn Duẫn vừa thấy thế thì sợ đến mức lập tức đứng phắt lên.

Nhưng vì đã ngồi quá lâu, bắp chân đã tê cứng hết, giờ đột nhiên đứng dậy nên bị kéo căng, đau đến mức Mạn Duẫn phải nhăn mặt rên một tiếng, ngã ngửa ra sau, té vào trong nước.

Ai cũng không ngờ xảy ra một màn đột ngột này.

Vốn Tịch Mân Sầm đã dùng tốc độ nhanh nhất phóng đến bên này, nhưng vẫn không kịp để kéo tay Mạn Duẫn.

Bùm một tiếng, bọt nước văng khắp nơi.

Nước hồ lạnh như băng từ bốn bề vọt tới. Mạn Duẫn bị uống một ngụm nước, cũng may kiếp trước đã từng học bơi nên chỉ cần đạp chân vào cái đã ló được đầu ra khỏi mặt nước, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh cóng đến tái nhợt.

Tịch Mân Sầm tức giận càng sâu.

https://thuviensach.vn

Xẹt qua mặt hồ, đưa tay kéo một cái đã túm được đứa bé kéo vào trong ngực.

“Bổn vương đáng sợ đến vậy sao? Sao vừa thấy phụ vương liền bị hù ngã vào trong nước!” Sợ đứa bé trong ngực bị đông lạnh, Tịch Mân Sầm nhìn quanh tứ phía, trên mặt hồ xuất hiện một chiếc du thuyền.

Vận khởi khinh công, lập tức bay sang hướng bên đó.

Chu Phi lòng nóng như lửa đốt đuổi theo Vương Gia, nhưng ngay sau đó lại vòng trở lại, đạp một đạp vào thân cây liễu. Nhánh cây dao động không ngừng, Chu Dương phải ôm chặt thân cây mới không bị té xuống.

“Lăn xuống đây, bộ ngươi cho là ta không biết ngươi ở trên cây sao?” Chu Phi ngẩng đầu lên nhìn người nào đó đang ở trên cây.

Chu Dương lúng túng không biết trốn chỗ nào.

“Ca, đệ biết sai rồi.” Đánh cũng đánh không lại đại ca, Chu Dương mở miệng, ra dáng rất thành tâm ăn năn, nhưng trong lòng ngay cả mình đã làm sai điều gì cũng còn không biết rõ ràng.

“đi theo Vương Gia.”

Chu Dương nhảy dựng lên phóng xuống, Chu Phi cầm kiếm chưa tuốt khỏi vỏ phang cho hắn một cái.

Chu Dương đau đến nhảy dựng lên, “Ca, ngươi mưu sát đệ đệ ruột thịt à!” Suốt đường cãi nhau ầm ĩ, cả hai chạy theo Cửu vương gia.

“Vị công tử này, thuyền này đã nhổ neo đi ra ngoài rồi.”

Chiếu thuyền đang nhàn du lơ đãng trong hồ, người chèo thuyền vừa ngước lên thì đã nhìn thấy có người lên thuyền, trong thâm tâm ca ngợi vị

https://thuviensach.vn

công tử này khinh công thật là tốt, chỉ nhảy một cái mà đã từ bên bờ lên đến trên thuyền.

Tịch Mân Sầm không để ý đến hắn, đá văng cửa thuyền rồi lập tức đi vào bên trong ngăn thuyền.

Người chèo thuyền muốn ngăn cản nhưng lại bị ánh mắt lạnh như băng của Tịch Mân Sầm làm cho khiếp sợ, cánh tay đang vươn ra lại run rẩy thu hồi lại. Mạn Duẫn lạnh đến run cầm cập, y phục ướt nhẹp dán chặt lên thân thể. Gió thổi qua lạnh buốt, nàng liền chui vào lồng ngực của Tịch Mân Sầm.

Sợ đứa bé bị lạnh thành bệnh, Tịch Mân Sầm bước càng nhanh hơn.

Giọt mưa va vào mái thuyền vang lạch cạch lạch cạnh.

“Tiểu thư, tiểu thư, có người xông vào thuyền.” Tiếng một cô gái kêu lên nho nhỏ truyền ra từ trong sương phòng.

Tiếng đàn đang lượn lờ đột nhiên bị đứt đoạn. trên dây đàn, một đôi tay nhỏ nhắn mềm mại ngưng lại động tác khảy đàn, cô gái toàn thân mặc một màu hồng trông vô cùng xinh đẹp quyến rũ.

“Ngươi là ai? Thuyền này ta đã bao suốt rồi.” Dung mạo cô gái cực kỳ xinh đẹp, từng ánh mắt đều quyến rũ động lòng người. Tịch Mân Sầm không hề nghiêng đầu nhìn nàng cái nào, ôm đứa bé ướt đẫm đặt xuống trên giường.

“đi ra ngoài!” Thấy Mạn Duẫn lạnh đến nỗi sắc môi trắng bệch, Tịch Mân Sầm hướng tới hai nữ nhân rống một tiếng.

Hai nữ nhân bị dọa cho hoảng sợ, tỳ nữ còn khúm núm nói: “Đây... Đây là thuyền tiểu thư nhà ta đã bao rồi mà.”

https://thuviensach.vn

Tiểu thư kia cũng đã nhìn thấy đứa bé bị lạnh đến phát run, liền đặt đàn xuống, “Rơi xuống nước phải không?”

Hỏi vô nghĩa thế cũng hỏi! Mạn Duẫn mắng thầm trong lòng, tung chăn ra đắp lên mình, nằm trong chăn cởi ra toàn bộ quần áo ướt sũng, ném ra ngoài.

Thân mình trần trụi quấn ở trong chăn rồi, Mạn Duẫn mới tỉnh hồn lại.

“Phụ vương, nữ nhi vẫn còn lạnh.” Ôm chăn, Mạn Duẫn nói.

Tịch Mân Sầm cởi bỏ áo khoác ướt nhẹp, ôm lấy Mạn Duẫn, muốn đem nhiệt độ thân thể mình truyền cho Mạn Duẫn.

“Còn lạnh hay không?” Mặc dù Tịch Mân Sầm tức giận nhưng vẫn lo lắng đến thân thể của đứa bé hơn.

Thân thể phụ vương như lò lửa, Mạn Duẫn vòng tay ôm lấy thắt lưng của hắn, nhận thấy nhiệt độ thân thể chậm rãi ấm trở lại.

cô gái áo hồng nãy giờ không ai để ý liền đi tới cái tủ cạnh bình phong lấy ra một bộ y phục, rồi ngồi vào mép giường, đưa cho Mạn Duẫn, “Y phục này tuy rằng khá lớn nhưng ít ra có thể che thân thể của ngươi, sẽ không đến nỗi quá lạnh.”

Mạn Duẫn lúc này mới quan sát cô gái này, vóc người đầy đặn, vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, khóe miệng ẩn hiện một tia mỉm cười xem ra cực kỳ thông minh. Lúc bọn họ xông vào sương thuyền thế mà cô ta lại không hề kích động hét to trợn tròn mắt, ngược lại còn giang tay giúp đỡ.

Trực giác nói cho nàng biết, nữ nhân này không đơn giản.

Thấy đứa bé này nhìn mình chằm chằm, cô gái sờ sờ lên má mình, “Sao vậy? trên mặt ta có dính gì sao?”

https://thuviensach.vn

Lúc này Tịch Mân Sầm mới đưa mắt nhìn sang phía nữ tử. Cực đẹp. Nhưng tinh quang trong con ngươi của nàng không qua được mắt của Tịch Mân Sầm.

(Nhan: đúng vậy, vì anh từng huấn luyện ra người có ánh mắt này rồi, nhìn riết chai chớ gì… khửa khửa…)

“Tiểu Hương, đi nâng lò lửa tới đây để tiểu cô nương này sưởi ấm thân thể.”

Tiểu Hương không quen nhìn tiểu thư nhà mình tốt với người khác như vậy, hừ mũi một tiếng, nhưng lại cực kỳ nghe lời đem lò sưởi đi tới.

Mạn Duẫn vươn tay đến gần lò lửa, nhiệt độ ấm áp lập tức vây quanh nàng.

Đợi hong khô thân thể xong, Mạn Duẫn nhìn về phía hai cô gái, nói: “Các ngươi xoay người sang chỗ khác, ta mặc quần áo vào.”

Hai nữ tử ứng tiếng, quay lưng lại Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn liếc mắt nhìn Tịch Mân Sầm, suy nghĩ xem có nên kêu phụ vương xoay người sang chỗ khác hay không, dù sao sau khi biết mình không phải là nữ nhi của phụ vương, trong lòng nàng tựa như có chút vướng mắc.

“Phụ vương, người cũng...”

Lời nói còn chưa xong đã bị ánh mắt băng lãnh của Tịch Mân Sầm khóa chặt lại. Mạn Duẫn kịp thời ngừng lời, không dám nói nữa.

Thấy thái độ Mạn Duẫn như vậy, vẻ mặt Tịch Mân Sầm càng trở nên nặng nề, chẳng lẽ đã đoán được chân tướng rồi sao? hắn đưa tay sắp xếp ổn thỏa vạt áo cho Mạn Duẫn, ở đây có người ngoài, chuyện này sự tình thế

https://thuviensach.vn

nào cũng không thể nói ra, chỉ có chờ sau khi hồi cung rồi sẽ chậm rãi khai thông tư tưởng cho Mạn Duẫn.

Vừa mặc xong áo choàng thì con thuyền bị dao động nghiêng trái ngã phải, tựa như có cái gì đang liên tục đụng vào chiếc thuyền nhỏ.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56

Tịch Mân Sầm là người phản ứng nhanh nhất, ôm lấy đứa bé, vén cửa sổ lên. Chỉ thấy bên ngoài là một chiếc du thuyền hoa lệ tinh tế, va chạm hết lần này đến lần khác vào du thuyền nhỏ bé này.

“Liễu Oanh tiểu thư, ngươi mau ra đấy, nếu không ra, cẩn thận thuyền sẽ bị lật đó”

Cô gái nghe tới thanh âm này thì sắc mặt liền trắng bệch.

Rất dễ nhận thấy, chính nàng là người được kêu Liễu Oanh Tiểu thư kia.

Bên ngoài thuyền, nam tử tiếp tục quát.

“Chỉ theo ta một đêm chứ có nhiều nhặn gì đâu? Muốn bao nhiêu bạc, ông đây cũng cho,làm gì mà núp trong thuyền không thấy mặt vậy?” Một nam tủ khác cao giọng, “Bộ thật sự cho rằng mình là trinh tiết liệt nữ đấy à, đánh đàn trong cái chỗ kia mà còn sạch sẽ được sao? Tống công tử coi trọng người là phúc khí của ngươi rồi, mau lăn ra đây.”

Ba nam tử mắng chửi loạn lên một lúc, nữ tử tức giận nắm chặt vạt áo, lo lắng đi qua đi lại.

“Thật xin lỗi, Oanh Nhi đã liên lụy hai vị.” Nếu không phải bởi vì nàng thì mấy người kia cũng sẽ không xô đẩy thuyền như vậy.

“Tiểu thư…” Tiểu Hương cảm thấy uất ức dùm chủ tử.

https://thuviensach.vn

“Bởi chúng ta tự ý lên thuyền thôi” Mạn Duẫn đáp, ý là chúng taliên quan đến ngươi, ngươi cũng không liên quan tới chúng ta.

Hai nữ tử hoảng hốt đến độ mồ hôi túa ra đầm đìa, con thuyền ngày càng lay động mãnh liệt, có mấy lần nghiêng hẳn sang một bên khiến người trên thuyền cũng không vững, ấm trà, bình hoa đều bị chao đảo lăn hết xuống sàn thuyền rơi tán loạn.

Hai nữ tử nằm sấp ôm lấy cái bàn, nắm thật chặt không dám lỏng tay.

Chiếc thuyền bị húc vỡ ra nhiều lỗ hổng lớn, nước hồ lập tức ào ào tràn vào. Mạn Duẫn than trong bụng, mình vừa mới mặc quần áo khô ráo vào, chẳng lẽ lại muốn ướt lần nữa sao?

Người duy nhất bình tĩnh trên thuyền chính là Cửu Vương gia Tịch Mân Sầm, một tay giữ chặt cửa sổ, vững vàng lay động theo thuyền, không có một tia lo lắng.

Khuôn mặt anh tuấn lúc này còn băng hàn hơn cả nước hồ lạnh lẽo bên ngoài. Chiếc thuyền bị tổn hại càng lúc càng lớn, đã sắp từ từ chìm dần vào trong hồ. Liễu Oanh không muốn bởi vì mình mà hại đến tính mạng hai người này, nước mắt theo khóe mắt chảy ra ngoài, bất chấp tất cả gào khóc lên: “Các ngươi dùng tay, ta sẽ đi ra, ta đi ra đây!”

Liễu Oanh dùng hết tất cả hơi sức hô to những tiếng này.

Mấy tên nam tử bên ngoài nghe vậy càng cười phóng đãng hơn.

“Ta đã nói rồi mà, thiện ha này không có nữ nhân nào mà ta không chiếm được!”

Con thuyền dần dần khôi phục thăng bằng, bên trong thuyền là cả một vùng hỗn loạn, dưới đáy thuyền nước vẫn không ngừng tràn vào. Phải

https://thuviensach.vn

nhanh chóng rời khỏi thuyền, chứ nếu không nhất định sẽ chìm xuống đáy hồ cùng thuyền mất.

“Đều tại Oanh Nhi không tốt, liên lụy hai vị suýt nữa bỏ mạng.” Búi tóc của Liễu Oanh do va chạm nên có chút sai lệch.

Tóc tai rối tung trên đầu, nhưng tuy vậy cũng không thể ảnh hướng tới vẻ đẹp của nàng.

Căn môi dưới, Liễu Oanh bước khỏi sương thuyền, ra đứng ở đầu thuyền. Tiểu Hương thì khóc đến nhăn nhúm cả mặt, kéo tay áo Liễu Oanh ra vẻ ngăn cản.

Lúc này cũng đã thật sự xác định không thể tiếp tục ở trong lòng thuyền được nữa rồi, Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn, cũng bước theo ra ngoài.

Mấy nam tử trên thuyền đối diện huýt sáo một tiếng, vẻ mặt đầy bỉ ổi nhìn chằm chằm Liễu Oanh.

Theo lời của bọn hắn, Mạn Duẫn đã đoán ra được nghề nghiệp của nàng ta chính là nữ tử đàn hát trong kỹ viễn. Lúc này, nước hồ lại văng tung tóe làm ướt đẫm quần áo Mạn Duẫn lần nứa, dính vào trên người vô cùng lanh. Mãn Duẫn theo bản năng ôm lấy phụ vương để sưởi ấm.

“Mỹ nhân, chịu đi ra rồi sao? Yên tâm, đi theo lão tử, lão tử tuyệt đối thương nàng vô vàn” Nam tử đứng giữa hiển nhiên là thủ lĩnh của đám này, hai tay xoa xoa vào nhau, thèm thuồng nhìn sắc đẹp của Liễu Oanh.

Hai con thuyền dần dần cặp mạn.

Ba người kia đột nhiên nhìn thấy trên thuyền còn có một vị nam tử tuấn mỹ, khinh bỉ phỉ nhổ: “Còn tưởng là ngươi bán nghệ không bán thận, hóa ra là trốn ở chỗ này gặp riêng tình lang. Nhìn nam nhân này dáng dấp không

https://thuviensach.vn

tệ, nhưng mà hắn có bạc không? Đi theo lão tử, ngươi nhất định có nhiều lợi lộc hơn.”

Tịch Mân Sầm vốn đang tức giận, nghe lời này thì sắc mặt lập tức như được bao phủ bởi màn đêm đen kịt.

Mạn Duẫn vô cùng chán ghét tên nam tử kia! Phụ vương mà là tình lang của Liễu Oanh á! Thật là miệng chó không mọc ra ngà voi. Nếu so tiền, Sầm vương phủ bọn họ so ra nhiều gấp mấy lần nha người! Mạn Duẫn thở phì phì.

Hai cái thuyền cũng đã cặp mạn xong, ba vị công tủ trên chiếc thuyền đối diện nhanh chóng nhảy lên thuyền bên này.

Liễu Oanh sợ hãi lui về sau mấy bước, “Chuyện này không hề liên quan đến vị công tử này… Các ngươi đừng nói lung tung.”

Ba tên coogn tử kia làm sao có thể để cho Liễu Oanh chạy mất, một phát bắt được bả vai của nàng, “Mỹ nhân, về nhà cùng lão tử đi, lão tử khẳng định sẽ làm cho người về sao không thể rời bỏ lão tử.”

Liễu Oanh thét lên chói tai, giãy giụa hất ra bàn tay bẩn thỉu của bọn họ ra, “Không biết xấu hổ! Các ngươi đang cường đoạt dân nữ đấy, chẳng lẽ Kiền thành không có vương pháp rồi sao? Ta muốn đến huyện nha kiện các người”

Ba người giống như vừa nghe truyện cười, càng cười sằng sặc, “Ngươi cứ kiện đi, ra trước mặt quan ba mặt một lời, nhưng mặc ngươi nói thế nào thì lát nữa cũng sẽ biến thành người của ta thôi”

Hai tên công tử đứng bên cạnh kia là thiếu gia của các gia đình buôn bán lớn ở Kiền thành, suốt ngày đi theo Tống Hâm quấy nhiễu dân chúng. Hai người tiến lên tóm lấy cánh tay Liễu Oanh, áp giải nàng đi lên thuyền đối diện, Liễu Oanh là một nữ tử yếu đuối, làm sao có thể là đối thủ của những

https://thuviensach.vn

kẻ tay chận mạnh bạo này, nàng giãy giụa nhưng cũng thoát không được. Tiểu Hương lấy miệng cắn cánh tay của một người trong đó liền bị hắn ném ra ngoài đụng vào cạnh thuyền.

Mạn Duẫn không muốn xen vào việc của người khác, huống chi nữ nhân này đoán chừng cũng không đơn giản như mặt ngoài, nên nàng cũng không muốn tự mình tìm đến phiền toái. Tịch Mân Sầm càng không phải nói, vô tình vô tâm, từ đầu đến cuối chân mày cũng không nhíu lấy một cái, giống y như một người ngoài cuộc.

Bọn họ không muốn gay phiền toái không có nghĩ là phiền toái không tìm đến bọn họ.

Tên công tử thủ lĩnh chợt quay người lại, liếc mắt nhìn Tịch Mân Sầm một cái, đột nhiên nhìn thấy hắn ôm trong ngực một cô bé. Cô bé con này bất quá chỉ khoảng tám chin tuổi, nhưng lại khoác y phục của người trưởng thành mặc trên người nàng nhìn đặc biệt tức cười.

Gương mặt nhỏ xinh trắng nõn, còn có đuôi con người long lánh trong suốt kia khiến hắn nhìn đến mà cả tâm cang đều nhảy dựng cả lên.

Cực phẩm! Nhìn khuôn mặt và hình dáng của đứa nhỏ này thì biết ngay sau khi lớn lên nhất định sẽ là một tiểu mỹ nhân. Bọn họ suốt năm suốt tháng lưu luyến bụi hoa, hễ nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp liền đoạt lấy, nên khi nhìn thấy mặt của Mạn Duẫn lúc này thì lại bắt đầu nảy sinh ý niệm này trong đầu.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57

Lớn cũng đoạt, mà nhỏ cũng chẳng tha. không bằng cũng đoạt lấy tiểu cô nương này đi... Mặc dù thân thể hơi nhỏ một chút, nhưng sau khi lớn lên thì có thể hưởng dụng được ngay.

Tâm tư của hắn hoàn toàn viết rõ trên mặt hắn, ánh mắt đắm đuối không chút giấu diếm nào.

“Người đâu, đoạt luôn con bé này cho ta.” Tống Hâm vẫy tay một cái, bốn năm gia đinh lại tiếp tục nhảy xuống thuyền.

Ánh mắt Tịch Mân Sầm lạnh lẽo như kiếm bắn xuyên qua khiến mấy tên kia lập tức tay chân cứng đờ. Muốn đặt chủ ý lên người của hắn đang ôm trong ngực à, thật là không muốn sống rồi!

Tống Hâm bị khí thế của Tịch Mân Sầm dọa cho chột dạ, nhưng ngay sau đó lại nghĩ, ông đây đường đường là nam nhân mà vừa bị người khác trừng mắt là đã sợ à, hèn nhát quá. “Trừng cái gì mà trừng, ngươi cho rằng ngươi trừng lão tử thì lão tử sợ ngươi à!” Thanh âm rõ ràng đã nhỏ đi rất nhiều.

“Cha ta là Tống Thái Sư, muốn động đến lão tử cũng phải nghĩ xem ngươi có phân lượng nào không!...” Tống Hâm vì muốn cho khí thế của mình thêm mạnh mẽ, lôi cả danh tiếng của cha mình ra.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm cười lạnh, “Chỉ mới là con của một Thái sư mà đã vô pháp vô thiên vậy sao?”

Tịch Mân Sầm đang tức giận đầy bụng, giờ có người muốn nhảy lên đầu hắn, vừa đúng có chỗ cho hắn phát tiết.

Nghe giọng điệu của hắn hiển nhiên không coi Tống Thái Sư ra cái hạt cát gì. Xưa nay Tống Hâm ức hiếp dân chúng mãi thành quen mà chưa ai dám làm gì trái ý hắn, giờ bị Tịch Mân Sầm đá cho một câu như vậy, cả người liền phát điên lên.

“Con mẹ nhà ngươi, toàn bộ lên cho ta!” Thấy mấy gia đinh vẫn còn đứng thất thần, Tống Hâm trực tiếp co cẳng đạp một tên nha đinh một cước, buộc bọn họ tấn công Tịch Mân Sầm.

Mấy gia đinh có chút sợ hãi Tịch Mân Sầm, cầm gậy gộc trong tay nhưng chậm chạp không dám tấn công. “Các ngươi không đánh hắn, tháng này sẽ không có tiền công!”

Tiền là vạn năng, vừa nghe Tống Hâm muốn trừ tiền công của họ, mấy gia đinh rốt cuộc mới giơ gậy ra đánh phát đầu tiên.

Mắt thấy cây gậy sẽ đập vào người Tịch Mân Sầm, bọn gia đinh cũng cảm thấy là mình lo hão. Người này động cũng không động, chắc là chỉ có dáng vẻ to lớn để hù khiếp người thôi, chứ trên thực tế hoàn toàn không biết võ công.

Nhưng bọn chúng vui mừng quá sớm, khi thấy đám gậy gộc chỉ còn cách người Tịch Mân Sầm một tấc, bọn họ nhìn lại dưới gậy đã không có bóng người!

Chỉ trong nháy mắt! Mắt thường chưa kịp nhìn thấy thì người đã biến mất.

https://thuviensach.vn

Bọn chúng khiếp sợ nhìn boong thuyền trống rỗng, đột nhiên... một tiếng thét chói tai từ phía sau bọn chúng truyền đến.

Bọn chúng quay người lại, chỉ vừa kịp để nhìn thấy bóng người vừa mới biến mất trước mắt bọn chúng kia một cước đạp bay Tống Hâm, Tống Hâm vừa kịp mở miệng la một tiếng thì đã bị đạp rớt vào trong hồ.

Tốc độ cực nhanh!

Tống Hâm bị lạnh kêu la om xòm, không ngừng giãy dụa trong nước.

“Cứu... Cứu lão... tử...” Tống Hâm không biết bơi, cả người chìm xuống dưới nước.

Bọn gia đinh thấy vậy liền cởi quần áo nhảy xuống cứu người. Tống công tử mà có chuyện gì thì bọn họ gánh không nổi đâu.

Lại bùm bùm mấy tiếng, toàn bộ mấy gia đinh đều nhảy xuống nước, bắt được cánh tay Tống Hâm, xong lôi ngay lên trên thuyền.

Nhưng bọn chúng lại xem thường lửa giận của Tịch Mân Sầm, mới vừa kéo được người lên thuyền, Tịch Mân Sầm đã lại thò chân nhẹ nhàng đạp một cái, Tống Hâm lại bay thành một đường vòng cung, vù vù lao vào trong hồ.

Mọi người khiếp sợ nhìn một màn này, miệng há to đến nỗi có thể nhét lọt một quả trứng gà. Người này có biết mình đang làm gì không? Có biết người đang chìm trong hồ là ai không? Mấy gia đinh bất chấp tất cả, dù lạnh nổi hết cả da gà gai ốc cũng phải nhảy lại vào hồ mà cứu người.

Lại một lần nữa cứu được Tống Hâm lên, Tịch Mân Sầm lại khí định thần nhàn đạp một đạp.

https://thuviensach.vn

Người lại rơi vào trong hồ lần nữa. Lúc này, mọi người không còn là khiếp sợ, mà là sợ hãi!

“Cứ đá rớt xuống vậy nữa, Tống công tử sẽ không toàn mạng!” một công tử mặc cẩm y trong đám người hô lên, trong lòng hoảng hốt.

Lúc này Tống Hâm rơi trong hồ hiển nhiên là tứ chi đều đã cứng ngắc không thể nhúc nhích được nữa, hơi thở sinh mạng đã dần dần biến mất từng chút một. Tống Hâm là con trai của mệnh quan triều đình, nếu xảy ra chuyện gì thì bọn họ cũng phải chịu trách nhiệm!

Nhưng Tịch Mân Sầm là người nào cơ chứ? hắn coi như không hề nghe thấy gì hết, cứ mỗi lần gia đinh cứu được người lên bờ, hắn liền đưa chân lên, lại một cước đạp người vào trong nước.

Mấy gia đinh cóng đến hết chịu nổi, không còn hơi sức đâu mà nhảy xuống cứu người nữa, ý vị lắc đầu, “không được, nước quá lạnh, bắp chân rút gân hết rồi, không thể xuống nước lần nữa.”

Hai vị công tử ngồi liệt ở đầu thuyền, nhìn phía trên đầu Tống Hâm dần dần được mặt nước hồ bao phủ, lúc đầu còn sủi vài bọt khí, sau đó mặt hồ không còn bất cứ động tĩnh nào nữa. Nam nhân này, ngay trước mặt bọn họ, thản nhiên giết chết Tống công tử!

Bọn gia đinh sức cùng lực kiệt nằm ngồi ngả nghiêng trên boong thuyền, tay chân lạnh cứng run lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch như giấy. Bọn chúng run không chỉ vì bị thấm nước lạnh cóng, mà phân nửa là vì bị Tịch Mân Sầm dọa cho khiếp sợ.

Tống Hâm là con trai duy nhất của Tống Thái sư đó nha. hắn tác oai tác quái ở Kiền thành nhiều năm như vậy nhưng chưa từng có người nào dám chọc tới hắn hết á. Ai cũng biết, Tống Thái sư là người cực kỳ thiên vị và bao che, đặc biệt là hầu như ngoan ngoãn phục tùng đối với mọi đòi hỏi của thằng con trai duy nhất kia. Cho nên cho dù Tống Hâm là kẻ không ra gì,

https://thuviensach.vn

nhưng ai nấy cũng đều nể sợ Tống Thái sư nên không so đo gì với hắn, có thể nhịn thì nên nhẫn. Nhưng không ngờ hôm nay vì hắn muốn cướp một nữ nhân bán mình cho kỹ viện mà vô tình đá phải cào sắt, còn táng mệnh trong hồ.

trên boong chiếc du thuyền được trang hoàng vô cùng hoa lệ, hai tên công tử thấy Tống Hâm dần dần chìm xuống đáy hồ thì sắc mặt trở nên trắng bệch, tay chân bất tri bất giác run rẩy. Việc buôn bán trong nhà bọn họ đều do Tống Thái sư ban cho, nếu con của hắn lại chết lúc họ có mặt ở đó thì sợ là việc buôn bán của nhà mình cũng đừng nghĩ tiếp tục nữa.

Liễu Oanh thừa dịp hai tên này ngây người liền giẫy mạnh ra khỏi hai đôi tay đang gắt gao nắm chặt tay nàng, bỏ chạy về nơi hai mạn thuyền đang cập lại với nhau.

Nhìn ra Liễu Oanh muốn chạy trở về thuyền bên kia, một tên công tử liền quát lớn: “Mau tách thuyền ra, đừng để người chạy thoát!”

Tống Hâm chết thì đã chết rồi, chỉ có thể nói là mệnh số của hắn không tốt, không phúc hưởng dụng mỹ nhân. Giờ đã bắt được mỹ nhân qua đây, cho dù không còn Tống Hâm, bọn họ cũng sẽ không để cho mỹ thực đến miệng rồi mà còn chạy mất.

Liễu Oanh chưa kịp thoát khỏi du thuyền thì hai chiếc thuyền đã tách xa ra tới mấy thước, đối với một cô gái không hề có võ công thì khoảng cách này hoàn toàn không thể nhảy qua được.

Hai tên công tử nhanh chóng đuổi theo muốn túm lại, Liễu Oanh càng sốt ruột. Nàng phóng qua lan can thuyền, cắn răng nhảy vào trong hồ.

“Ta tình nguyện chết chứ không để các ngươi vũ nhục!” Ùm một tiếng thật lớn, nước trong hồ bắn tung tóe, cuộn sóng lan ra.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm nhìn tất cả những sự việc này bằng cặp mắt lạnh lùng. Lúc này, chiếc du thuyền nhỏ mà bọn họ đang đứng trên đó đã bị nước không ngừng tràn vào, gần như đã chìm một nửa vào trong hồ.

Thấy mực nước càng lúc càng dâng cao, Mạn Duẫn chọc chọc lồng ngực rắn chắc của Tịch Mân Sầm, "Phụ Vương, nếu bây giờ chúng ta không chạy nhanh thì sẽ giống bọn họ đó." Nàng chỉ chỉ vào mấy gia đình cả người ướt đẫm trên thuyền, ý là sẽ ướt sũng như bọn họ.

Nhớ tới hình ảnh Mạn Duẫn rớt vào trong nước, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh đến nỗi trắng bệch, Tịch Mân Sầm bình tĩnh đi về hướng đầu thuyền. Tốc độ của hắn vài tên gia đinh kia đã mục kích rồi, nghĩ rằng đối phương sẽ chạy sang thuyền lớn nên bọn chúng lấy tốc độ còn nhanh hơn du thuyền mà bơi ra xa xa như tránh ôn thần. Còn thi thể của Tống Hâm thì thôi đi, chỉ có thể chờ cho nó nổi lên thì đến vớt vậy.

thật ra bọn chúng đã đoán sai. Với khinh công của Tịch Mân Sầm thì hắn có thể nhảy trực tiếp từ thuyền lên đến bờ hồ dễ như trở bàn tay.

Chu Phi Chu Dương nãy giờ cãi nhau ầm ỹ, giữa chừng thì diễn ra một trận kịch chiến đấm đá nhau tơi bời nên lúc này mới nhảy tới đầu thuyền. Vừa xẹt qua mặt hồ thì thấy một cô gái rơi vào trong hồ. Chu Phi tiện tay vung tay ra, chuẩn xác bắt được bả vai của cô gái, xách luôn lên thuyền nhỏ.

"Vương gia, tiểu Quận chúa." Chu Phi quăng người lên trên boong thuyền y như quăng hàng hóa.

Liễu Oanh ho sặc ra một ngụm nước, cả người ướt đẫm như mỹ nhân mới tắm ra, những đường cong hoàn mỹ của thân thể lồ lộ khiến ai cũng nhìn thấy rõ ràng. Chu Dương nhịn không được nuốt nước miếng ừng ực.

Tịch Mân Sầm không nói một chữ nào, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô gái đang rạp trên boong, sau đó chuyển mắt sang Chu Phi, ánh mắt ẩn ý

https://thuviensach.vn

trách cứ sao Chu Phi khi không lại xách về một gánh nặng chi vậy, rồi vẫn không nói tiếng nào mà tiến lên phía trước hai bước, chuẩn bị phóng qua mặt hồ. Liễu Oanh thấy vậy liền ôm lấy đùi Tịch Mân Sầm, "Vương gia, van cầu Vương gia cứu chúng ta với."

Nàng có thể đọc ra trong mắt Tịch Mân Sầm, nếu nàng không mở miệng cầu cứu thì vị công tử này nhất định sẽ mặc kệ không thèm để ý đến các nàng.

Liễu Oanh khóc như hoa lê dưới mưa, cố sống cố chết ôm lấy đùi Tịch Mân Sầm không buông ra, "Chỉ cần Vương gia cứu giúp chúng ta, Oanh nhi nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngài."

Mạn Duẫn khá mất hứng, nhìn nữ nhân kia đang ôm lấy đùi của Phụ Vương sao trông chướng mắt thế.

Tịch Mân sầm ghét nhất là bị người khác đụng vào người, đầu không cần suy nghĩ mà chỉ xuất phát từ bản năng đạp phắt người kia ra ngoài.

Liễu Oanh ngã thật mạnh vào trên boong thuyền, thuyền cũng bị đập mạnh mà run run lắc lư theo, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, lại chồm lên một lần nữa. Lần này, nàng thức thời giữ khoảng cách một thước với Tịch Mân Sầm, quỳ hai chân xuống đất, không ngừng dập đầu với Tịch Mân Sầm, "Cầu xin Vương gia cứu chúng ta! Cầu xin Vương gia cứu chúng ta!"

Tiểu Hương ôm hông bị va vào mạn thuyền đau đớn, cũng không ngừng lau nước mắt mà quỳ xuống theo, "Cầu xin Vương gia cứu tiểu thư nhà ta."

Tịch Mân Sầm cau mày, hắn ghét nhất là mấy ả đàn bà khóc sướt mướt. Ôm chặt đứa bé vào trong lòng, hắn nghĩ, đúng là Mạn Duẫn thật sự khiến người ta yêu thích, chẳng bao giờ khóc lóc khiến người khác phiền lòng.

https://thuviensach.vn

“Vương gia... Chúng ta vẫn nên cứu bọn họ đi.” Chu Dương mang một con mắt giống như mắt gấu trúc, thấy vậy mềm lòng liền quay sang cầu xin Tịch Mân Sầm.

Con mắt gấu trúc kia là kiệt tác của Chu Phi lúc hai người đánh nhau vừa nãy, khóe miệng Chu Dương lúc này còn có dấu bầm tím, mở miệng nói chuyện thì bị đụng tới đau nhói. Trong mắt hắn lửa giận đầy ngập, trừng trừng nhìn thẳng vào Chu Phi. Nếu ánh mắt có thể giết người, chắc hẳn Chu Phi đã sớm bị lửa giận trong mắt hắn lúc này thiêu chết tươi không bàn cãi.

trên mặt Chu Phi không bị đổi màu chỗ nào, nhưng vạt áo bị kéo mở lộn xộn, nhìn cũng vô cùng chật vật. Đối với ánh mắt tức giận của Chu Dương, hắn chỉ tức giận liếc thoáng qua chứ cũng không dư hơi đâu mà trừng lại.

Nước lúc này tràn vào càng lúc càng nhiều, du thuyền càng rung chuyển mạnh, nước đã gần liếm tới chân.

Tịch Mân Sầm không thích làm chuyện thừa, xoay người nhảy lên không trung, lỗ mãng buông lại một câu lạnh như đá: “Có cứu người hay không là chuyện của các ngươi, chẳng quan hệ gì tới bổn vương.”

Tịch Mân Sầm không phải là người biết thương hương tiếc ngọc, chỉ với vài giọt nước mắt mà đã nghĩ rằng có thể khơi dậy được ý thức bảo vệ của hắn là hoàn toàn không có khả năng. Ngoại trừ sự quan tâm tới đứa bé mà hắn đang ôm trong lòng, hắn chả phát hiện mình có hứng thú gì với thứ nào khác cả.

Chu Dương nghĩ nhăn trán mà cũng không đoán ra được ý tứ trong câu nói này của Vương gia, liền nhìn sang Chu Phi, “Ca, tóm lại có cứu hay không?”

“Ngươi muốn cứu thì cứ cứu. không muốn cứu thì liền không cứu.” Chu Phi đạp một chân lên lan can thuyền, búng thân mình lên không, nhảy về hướng bờ hồ.

https://thuviensach.vn

Chu Dương nhức đầu quá đi, sao một cái quyết định khó khăn như vậy lại quăng cho hắn là thế nào? Xem ra Vương gia và đại ca đều không quan tâm đến sinh tử của những nữ nhân này, Chu Dương cũng muốn vỗ mông chạy lấy người, nhưng hắn chưa kịp cất bước thì Liễu Oanh đã dùng hai tay ôm chặt lấy chân của Chu Dương.

"Vị công tử này, xin ngươi cứu Oanh nhi với. Oanh nhi còn phải nuôi hai muội muội ở nông thôn, nếu ta chết, chúng nhất định sẽ chết đói." Nước mắt của Liễu Oanh chảy xuống long tong, sống chết ôm chặt lấy bắp chân Chu Dương.

Vị Vương gia vừa rời đi kia rõ ràng không phải là dạng người có từ tâm, còn khiến cho vị công tử này mủi lòng nhất định dễ dàng hơn nhiều, nàng khóc càng lớn.

Còn có hai muội muội nữa à? Ừm, cái này liên quan đến ba mạng người lận đó. Chu Dương do dự. Tuy hắn thường xuyên giết người, mắt thấy máu chảy thành sông đã quen, nhưng người bị hắn giết trước giờ đều là kẻ địch. Giờ quăng cho hắn một vấn đề dính dấp tới nữ nhân thế này cũng là lần đầu tiên hắn làm. hắn đang khó xử thì đột nhiên nước hồ va mạnh vào mạn thuyền, bắn tung lên quá đỉnh đầu hắn, rồi từ trên đỉnh đầu rào rào rớt xuống dưới boong thuyền.

Khỉ thật! hắn chỉ mới do dự một lúc thôi mà, Ông Trời cần gì phải trực tiếp quăng nước hồ lên khiến hắn ướt nhẹp làm chi.

Nhưng vấn đề mấu chốt lúc này là Chu Dương có muốn chạy trốn thì cũng trốn không thoát. Nữ nhân này rất quyết tâm ôm chặt lấy bắp chân hắn, nếu hắn không cứu thì chính hắn cũng sẽ chết đuối trong hồ theo hầu nàng ta nha.

Chu Dương mỗi tay xách một nữ nhân, chạy thẳng về hướng bờ hồ.

******

https://thuviensach.vn

Đũa bạc gác trên bát ngọc, Mạn Duẫn vẫn chưa đụng tới miếng thức ăn nào trong bát. Cả một bàn bày đầy thức ăn tinh xảo, trừ mấy miếng cá hấp được Tịch Mân Sầm gắp ra, chẳng có món nào khác được động tới.

“Duẫn nhi, sao không ăn cơm đi, ngồi thất thần ở đó làm chi?” Sắc mặt Tịch Mân Sầm không được tốt lắm, từ lúc Mạn Duẫn xuất cung để đến gặp Tư Mã Triều, mọi việc đều trở nên loạn tùng phèo chẳng đâu vào đâu.

Trong bát ngọc đồ ăn được chất đầy ụ, toàn là do Phụ Vương gắp bỏ vào cho nàng, nhưng Mạn Duẫn vẫn không nhúc nhích đôi đũa mà chỉ cúi đầu im lặng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Cạch” một tiếng, Tịch Mân Sầm bỏ đôi đũa xuống, kéo Mạn Duẫn đi vào phòng trong.

Mọi người đứng đây ai cũng thấy Vương gia đang thật sự tức giận, âm thầm toát mồ hôi thay tiểu Quận chúa.

Đặt bé con lên trên giường, Tịch Mân Sầm ngồi xuống một bên. Khi hắn thấy đứa nhỏ này có dáng vẻ mang nặng tâm sự trong lòng, chính hắn tự nhiên cũng trở nên lo sợ bất an. Mạn Duẫn và Tư Mã Triều nhất định đã điều tra ra manh mối gì đó rồi, chứ nếu không với tính tình của Mạn Duẫn thì không đến mức ngay cả cơm cũng không ăn miếng nào như thế này.

“nói đi, đừng để nặng lòng mà không nói ra.” Tịch Mân Sầm nhấc mái tóc mai đen tuyền bên tai Mạn Duẫn, xoa xoa thái dương cho nàng.

Mạn Duẫn quay mặt sang hướng Tịch Mân Sầm, nhìn hắn một cách mê man mơ hồ, “Phụ Vương, vì sao người đối xử tốt với ta như vậy?”

Nàng không phải là nữ nhi thân sinh của hắn, thật sự không có bất cứ quan hệ huyết thống nào. Hơn nữa, nếu căn cứ theo đủ loại vẻ mặt và phản ứng của Tịch Mân Sầm từ trước đến nay, rõ ràng Sử Lương Sanh và hắn đã

https://thuviensach.vn

từng có sự đối kháng và thù hận. Nuôi dưỡng con gái của kẻ thù, Mạn Duẫn thật sự không biết trong lòng hắn có ý tưởng sâu xa gì.

Chẳng lẽ hắn muốn dùng nàng để uy hiếp Sử Lương Sanh? Nhưng một Hoàng đế có biết bao nhiêu là nữ nhân trong đời, nàng chẳng qua chỉ là một con tinh trùng được hắn ký gửi vào một trong số những nữ nhân đó, chắc rằng lấy nàng ra để uy hiếp thì cũng chẳng có tác dụng là bao. Hay là giống như tình tiết trong phim truyền hình nhiều tập đầy kịch tính, nuôi lớn con gái của kẻ thù, rồi sai khiến nàng tự tay giết hại cha đẻ của chính mình, khiến cho hai cha con kẻ thù bứt rứt hối hận đến không thể kéo dài cuộc sống?

Trong đầu Mạn Duẫn, nhiều giả thiết liên tục xuất hiện chồng chéo lên nhau, nhưng mỗi giả thiết đều tựu chung xoay quanh một vấn đề duy nhất... Phụ Vương có đang lợi dụng nàng hay không?

Kiếp trước, nàng đã là một loại vũ khí để người ta lợi dụng, đi hết nơi này đến chỗ kia để tàn sát mạng người. Chẳng lẽ kiếp này nàng vẫn còn bị người mà bản thân nàng yêu thích nhất lợi dụng hay sao?

Càng nghĩ càng rối như tơ vò, Mạn Duẫn mím chặt miệng, kêu lên: “Phụ Vương, ngài trả lời thật cho ta nghe!”

Tịch Mân Sầm giữ sự trầm mặc, càng khiến cho Mạn Duẫn tâm phiền ý loạn, bàn tay nhỏ bé dần dần nắm chặt lại thành quyền.

“Duẫn nhi, vừa rồi ngươi kêu bổn vương là gì?” không trả lời trực tiếp vào vấn đề của Mạn Duẫn, đôi mắt đen tuyền của Tịch Mân Sầm bỗng hiển lộ một lực hấp dẫn không hiểu nổi.

Vừa rồi...? “Kêu —— Phụ Vương.” Mạn Duẫn vẫn giữ thói quen xưng hô này, không kịp tự hỏi đã bật trả lời vô thức.

Tịch Mân Sầm tiếp tục hỏi: “Ngươi tên là gì?”

https://thuviensach.vn

Tên là gì? Kiếp trước là một con số, chắc chắn không coi là tên được rồi. Nếu nói đến tên gọi, đến bây giờ nàng mới có, và chỉ có một mà thôi.

“Tịch — Mạn — Duẫn.” Mạn Duẫn cắn chặt môi, đôi môi bị cắn chuyển sang màu trắng bệch.

“Vậy còn có gì nghi ngờ nữa sao? Bổn vương là Phụ Vương của ngươi, tên của ngươi là Tịch Mạn Duẫn. Vậy ngươi nói xem, vì sao bổn vương lại đối xử tốt với ngươi như vậy?” Con ngươi đen thâm thúy của Tịch Mân Sầm nhìn chằm chằm gắt gao vào Mạn Duẫn. Theo lời nói thốt ra từ trong miệng hắn, mọi vấn đề đều trở nên đơn giản vô cùng.

“Vì... Vì...” Mạn Duẫn nghiêng đầu qua một bên, không nhìn hắn trực tiếp, “Nhưng mà giữa chúng ta hoàn toàn không có quan hệ huyết thống.” Lấy tay che đôi mắt, Mạn Duẫn cố gắng nuốt nước mắt nghẹn đắng vào trong lòng.

không biết từ khi nào, cái câu nói “Ngươi là nữ nhi của bổn vương, sao có thể dễ dàng khóc” kia của Phụ Vương đã khắc sâu vào tâm khảm nàng.

Tịch Mân Sầm xoay người Mạn Duẫn về đối diện với hắn, gỡ đôi tay đang che mắt của nàng ra, làm cho nàng nhìn thẳng vào hắn.

“Quan hệ huyết thống có quan trọng như vậy sao? Ở trong hoàng thất, vật không bền chắc nhất chính là huyết thống!” Nhìn Sử Lương Sanh và Sử Minh Phi đi, họ không phải là ví dụ tốt nhất cho sự thật này đó sao?

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ lên, Tịch Mân Sầm nói: “Trong lòng ngươi suy nghĩ cái gì, Phụ Vương rất rõ ràng. Phụ Vương cam đoan, chưa bao giờ nghĩ tới việc lợi dụng ngươi để đạt được mục đích nào đó cả.”

sự lợi dụng chỉ được hắn giới hạn trong những người được xem là kẻ địch hoặc kẻ xa lạ, đối với người mà hắn thương nhất yêu nhất, Tịch Mân Sầm làm gì nỡ lấy an nguy của nàng để đổi lấy lợi ích.

https://thuviensach.vn

“Vậy có thể một lúc nào đó vì không có quan hệ huyết thống mà người sẽ bỏ mặc ta không?” Mạn Duẫn hỏi.

Sớm hay muộn gì thì Phụ Vương cũng sẽ đón dâu sinh con, đến lúc hắn có con ruột của mình, liệu hắn còn có thể trân trọng thương yêu nàng như vậy không? Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, trong lòng Mạn Duẫn liền lập tức xuất hiện một nỗi hờn dỗi không tên, khiến nàng vô cùng khó chịu.

“Phụ Vương chỉ sủng mình ngươi thôi.”

Tịch Mân Sầm kiên định nói: “Hãy tin tưởng Phụ Vương, Phụ Vương sẽ không làm cho ngươi thất vọng.” nhẹ nhàng xoa mái tóc mềm mại của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm biết, công tác tẩy não của hắn đêm nay đã khuyên nhủ Mạn Duẫn đủ liều cần thiết.

Huyết thống... Nếu giữa hai người bọn họ thật sự có tầng liên hệ này, người phải lo lắng sẽ chính là Tịch Mân Sầm.

“Phụ Vương, đêm nay ta muốn ngủ một mình.” Trong đầu nàng lúc này rối như tơ vò, muốn nghĩ nhưng ý nghĩ cũng không được rành mạch rõ ràng. Mạn Duẫn cần một thời gian để bình tĩnh lại. Trước khi nàng nghĩ được thông suốt mọi việc, nàng không muốn phải đối mặt với Phụ Vương.

Mặt Tịch Mân Sầm nhanh chóng trở nên tối tăm. Đây là lần đầu tiên sau khi gặp nhau, hai người phân phòng mà ngủ!

Tuy rằng tức giận, nhưng Tịch Mân Sầm vẫn đè nén được. Đứa bé cần thời gian, hắn đương nhiên có thể cho. Dù sao, muốn chấp nhận một phụ thân không hề có huyết thống với mình là một sự kiện rất khó để quyết định. Nhưng hắn tin rằng cuối cùng Mạn Duẫn cũng vẫn sẽ chọn lựa hắn.

Hôn nhẹ lên trán Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm xoay người bước ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Cảm xúc lạnh lẽo thoáng qua trên trán khiến cho Mạn Duẫn lắng lặng đến xuất thần nhìn bóng lưng của hắn rời đi. không có quan hệ huyết thống thì không thể là Phụ Vương sao?

Chui vào trong chăn bông, Mạn Duẫn nhìn xuyên qua cửa sổ ra bóng đêm đen tối mờ mịt bên ngoài. Đèn lồng được treo dọc theo hành lang dài đón gió nhẹ nhàng phiêu động thổi qua, chợt lóe chợt tắt, lúc sáng lúc tối, như một điệu múa đầy ma quái.

Huyết thống thật sự không quan trọng, đúng không? Đâu phải trên đời này chỉ có hai người bọn họ là cha và con mà không có huyết thống với nhau. Nàng không muốn rời khỏi Phụ Vương, vẫn tâm niệm là phải nắm chặt hắn, ở lại bên người hắn suốt đời. không có Phụ Vương trên giường, cho dù có nhiều chăn bông nhưng cũng khiến cho Mạn Duẫn cảm thấy thập phần lạnh lẽo.

Nhưng lúc này đã là giữa khuya, Phụ Vương chắc là đang ngủ rồi? Nghĩ như vậy nên Mạn Duẫn mới cố gắng nén nhịn lại nỗi kích động tột cùng muốn chạy đi tìm Phụ Vương, quấn chăn bông quanh người thật chặt, chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Trong lúc ngủ mơ, Mạn Duẫn như lạc vào trong một vùng bóng đêm tối như mực không nhìn thấy rõ bất kỳ thứ gì xung quanh, từng cơn gió buốt giá ào ào thổi tới từ bốn phương tám hướng, lạnh đến tận xương tủy. Thân mình nho nhỏ không ngừng phát run, cái mũi sụt sịt nghẹt cứng, phát lạnh toàn thân.

“A — xì!” một cái hắt xì khiến cho Mạn Duẫn tỉnh lại hoàn toàn từ trong giấc ngủ nặng nề mộng mị.

Dường như nghe được bên trong có động tĩnh, từ phòng ngoài truyền đến một câu, “Vương gia, ngài đã tỉnh chưa?”

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn toàn thân như mất hết sức lực, tư duy cũng trở nên trì độn, chỉ nghĩ đó là cung nữ muốn vào hầu hạ nên liền hô lên: “Vào đi.” Giọng hơi khàn khàn, cổ họng rát bỏng khó chịu.

Bị cảm rồi chăng? Từ khi ở bên người Phụ Vương, nàng chưa từng bệnh lần nào, nhưng thật ra mấy năm trước khi còn ở trong tiểu viện thì thường xuyên bị cảm mạo.

Thân thể nhỏ bé hoàn toàn cuốn chặt giữa đống chăn bông chỉ chừa ra một khe hở, từ đó lộ ra một đôi mắt trong veo như nước nguồn.

Liễu Oanh bưng một chậu nước ấm đi vào, đặt lên kệ rửa mặt, nhúng khăn vào cho ướt rồi vắt ráo, đi lại phía giường.

“Vương gia, để Oanh nhi hầu hạ ngày rửa mặt thay quần áo nhé.” một thanh âm vô cùng nũng nịu khiến lòng người khác mềm nhũn.

Đầu óc lúc này vẫn còn mờ mịt, Mạn Duẫn đang nghĩ cung nữ nào mà can đảm như vậy, dám xưng thẳng tên “Oanh nhi”! Đặc biệt giọng nói thỏ thẻ nhỏ nhẹ như oanh vàng này sao tự nhiên làm nàng cảm thấy như đang có ý câu dẫn nhỉ? Cơn tức ầm ầm xông lên trên đầu, Mạn Duẫn một cước hất tung chăn bông, “Cung nữ lớn mật, ai cho phép ngươi tự xưng tục danh?”

Cố gắng học từ Phụ Vương đã lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn lúc này lạnh lẽo như đông đá, càng phát ra vẻ đáng sợ kinh người, khiến người kia sợ tới mức nhảy dựng sửng sốt, “Tiểu... Tiểu Quận chúa? Sao ngươi lại ở chỗ này?”

Liễu Oanh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thấy giữa đám chăn bông đột nhiên chui ra một Mạn Duẫn, kinh ngạc há hốc miệng đứng chết trân.

“Ta không ở trong này thì ở chỗ nào? Câu này phải hỏi Liễu Oanh tiểu thư mới đúng, vì sao ngươi lại đến nơi đây?” Vì nàng bị cảm nên việc nói

https://thuviensach.vn

chuyện đặc biệt rất mất sức, khiến làm cho nàng càng thêm mệt mỏi. Trong mắt Mạn Duẫn tản ra tín hiệu nguy hiểm.

Liễu Oanh bị hỏi như thế thì sửng sốt, “Oanh nhi muốn báo đáp ân cứu mạng của Vương gia.”

Chẳng lẽ là nàng lầm? Nhưng thái giám kia rõ ràng nói Cửu vương gia chính xác là ở trong phòng này mà? Vì sao ở trong phòng lại là tiểu Quận chúa?

Nhìn ra vẻ nghi hoặc trên nét mặt của nàng ta, Mạn Duẫn hừ lạnh một tiếng, lại thêm một nữ nhân muốn chạy đến dính vào Phụ Vương.

Hôm qua bọn họ nào có cứu nàng ta? Người cứu nàng ta không phải là Phụ Vương, mà là Chu Dương. Muốn báo đáp ân cứu mạng thì hình như tìm sai đối tượng rồi!

“Duẫn nhi, tỉnh rồi sao?” một thanh âm khêu gợi hấp dẫn từ từ tới gần.

Tịch Mân Sầm khoác một bộ cẩm bào đen, trên vạt áo được thêu một gốc cây tùng tinh tế, mái tóc đen dài chỉ được cài sơ sài bằng một cây ngọc trâm, dáng vẻ tiêu sái nhưng vẫn không làm mất vẻ uy nghi của người Hoàng gia.

Hai má Mạn Duẫn lúc này đỏ ửng một cách không bình thường, Tịch Mân Sầm liếc mắt một cái liền nhận ra điều gì không đúng. hắn bước nhanh về phía giường, ngồi xuống cạnh giường, lấy mu bàn tay đặt lên trán của nàng. Nóng như một lò lửa.

Tịch Mân Sầm nhăn mày lại, hai mắt sắc sảo quét quan sát quanh phòng. Khi nhìn thấy cửa sổ bị mở toang thì khuôn mặt tuấn tú trong nháy mắt liền bạnh ra tức giận, “Ngươi nói ngươi ngủ một mình, thế mà chỉ mới một đêm đã bị cảm lạnh rồi! Sao đi ngủ không đóng cửa sổ!”

https://thuviensach.vn

Nghe được ý lo lắng trong câu nói đầy vẻ quát nạt của Phụ Vương, Mạn Duẫn liền cười rạng rỡ. Phụ Vương rất quan tâm đến nàng, cần gì phải để ý đến chuyện không có quan hệ huyết thống khỉ gió gì đó.

“Ta quên.”

“Sinh bệnh ra đó còn cười.” Tịch Mân Sầm cầm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, quay ra cửa hô một tiếng, “Chu Phi!”

Chu Phi lập tức bước vào phòng.

“Vương gia, Chu Phi lĩnh mệnh.”

“đi truyền Thái y, nhanh đi.” Tịch Mân Sầm khoát tay, phân phó.

Sau đó, Tịch Mân Sầm mới đưa mắt nhìn sang nữ nhân đang đứng trong góc, khuôn mặt tuấn tú trở nên lạnh như băng, mang theo một tia chán ghét, “Ngươi tới đây làm gì?”

“Oanh nhi chính là muốn báo đáp ân cứu mạng của Vương gia.” Trong mắt Liễu Oanh lập lòe nước mắt, bày ra một dáng vẻ đầy ủy khuất.

Dáng vẻ này hễ nam nhân nào vừa nhìn thấy thì đều hận không thể ôm nàng vào trong lòng mà tận tình an ủi một phen. Trừ Tịch Mân Sầm. Nữ nhân càng bày ra dáng vẻ đóng kịch một cách kệch cỡm như vậy, hắn càng chán ghét.

“Bổn vương không cứu ngươi, cút.”

Liễu Oanh quỳ hai gối xuống đất, nước mắt giọt ngắn giọt dài, thậm chí mắt chưa chớp mà đã rớt ào ào.

“Chính Vương gia đã cứu mạng Oanh nhi, cho dù làm trâu làm ngựa, Oanh nhi cũng muốn báo đáp Vương gia.” Khăn lụa trong tay, Liễu Oanh không ngừng lau nước mắt, chỉ trong chốc lát mà hai mắt đã đỏ ửng.

https://thuviensach.vn

“Bổn vương có người hầu hạ, không cần tỳ nữ.” Tịch Mân Sầm lãnh khốc vô tình nói một câu. Nữ nhân này tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài đâu, giữ ở bên người thì cũng giống như đem về cạnh mình một kho thuốc nổ cháy chậm vậy, bất cứ lúc nào cũng có khả năng nhân lúc ngươi chưa kịp chuẩn bị thì hại tính mạng của ngươi.

Tuy rằng Tịch Mân Sầm rất tự tin và năng lực của chính mình, nhưng cũng chẳng muốn tìm phiền toái một cách vô vị. Muốn đùa giỡn tâm cơ trước mặt hắn à, sao không quan sát trước xem những người giống vậy trước đây có kết cục thế nào.

Liễu Oanh cắn răng, nhưng hiện tại nàng cũng đã hiểu rõ tính nết của Cửu vương gia, nếu nàng mặt dày mày dạn ở lại chỗ này, người chịu thiệt sau này vẫn chính là mình. Nhưng bảo nàng buông tha cho một cơ hội tốt như vậy, nàng cũng làm không được.

“Oanh nhi chỉ muốn hầu hạ Vương gia, xin Vương gia cho Oanh nhi một cơ hội.” Cúi gập người dập đầu trên mặt đất.

“Cơ hội hầu hạ bổn vương à? Ngươi nghĩ sẽ hầu hạ bổn vương như thế nào? Cởi hết đồ leo lên giường của bổn vương chăng?” Những nữ nhân muốn câu dẫn hắn thật đúng là tre già măng mọc, hết lớp này đến lớp khác, Tịch Mân Sầm đã vô cùng phiền chán. Mà nữ nhân này vẫn còn không biết tốt xấu.

Liễu Oanh không nghĩ tới Cửu vương gia sẽ trắng trợn nói ra như vậy, cúi thấp đầu xuống không dám nâng lên.

“Nữ nhân như ngươi bổn vương thấy nhiều rồi. Trước khi còn chưa chọc chọc giận bổn vương, biến khỏi mắt bổn vương!” Cầm lấy y phục treo trên bình phong, Tịch Mân Sầm mặc vào cho Mạn Duẫn từng món một, động tác dịu dàng một cách thần kỳ, thế nhưng từ ngữ phun ra khỏi miệng lại như sấm như sét đánh thẳng vào Liễu Oanh.

https://thuviensach.vn

Liễu Oanh là một nữ tử phong trần, cho dù có giữ mình trong sạch thế nào đi chăng nữa thì sinh hoạt lâu dài tại một địa phương như vậy mà nội tâm không trở nên có điểm âm u là một chuyện tuyệt đối không có khả năng. Tuy rằng nữ nhân này đã từng tặng một bộ y phục để nàng mặc vào lúc lạnh run, nhưng trước sau gì Mạn Duẫn vẫn không có hảo cảm đối với nàng ta.

Trong cặp mắt yêu mị câu hồn người kia thỉnh thoảng lại lóe lên tia sáng tính kế, cho dù ra vẻ thiện lương và vô tội cũng không khơi dậy nổi sự đồng tình thương hại trong Mạn Duẫn.

một nữ nhân có thể ở trong thanh lâu kỹ viện mà vẫn bảo vệ được sự trong sạch của thân thể thì làm sao có thể là người đơn giản được? nói không chừng, ngay lúc nàng ta vừa nhìn thấy Phụ Vương lên thuyền thì trong đầu đã muốn nảy sinh ý niệm gà rừng biến thành phượng hoàng rồi.

“Ngươi đi đi.” Cổ họng Mạn Duẫn khàn khàn.

Tịch Mân Sầm vừa nghe thấy thế liền nghiêm khắc nói: “Trong phòng khí lạnh, bớt nói đi.” Như vậy không tốt cho cổ họng.

“Nếu Cửu vương gia không đáp ứng, Oanh nhi sẽ quỳ mãi ở đây không đứng dậy.”

Quả nhiên, từ xưa tới nay người ta thích dùng khổ nhục kế này.

Tịch Mân Sầm hoàn toàn không thèm nhìn nàng ta, “Nếu ngươi nguyện ý quỳ, thì cứ quỳ đi.” nói rồi, ôm lấy Mạn Duẫn đi ra sảnh trước.

trên bàn đặt một chén cháo tổ yến, khí nóng bay lên lãng đãng. Tịch Mân Sầm cầm lấy cái thìa, múc một ít, đưa tới trước miệng Mạn Duẫn, “Ăn nhiều một chút. đã nghĩ thông suốt chuyện đêm qua chưa?”

https://thuviensach.vn

Thấy Mạn Duẫn không có cự tuyệt việc hắn ôm ấp, Tịch Mân Sầm hỏi ra miệng vấn đề đã làm hắn phiền não suốt một đêm qua.

Chu Dương tò mò đứng bên cạnh bàn nhìn nhìn. Vốn tưởng rằng tối qua tiểu Quận chúa nháo một trận không chịu ăn cơm thì thể nào mông cũng nở hoa, nhưng rồi không ngờ rằng cuối cùng lại là Vương gia bị đuổi ra khỏi phòng, chấp nhận đi tới phòng khách ngủ một đêm.

Người dám đuổi Vương gia như thế chắc trên đời này chỉ có mỗi mình tiểu Quận chúa.

“Nghĩ thông rồi ạ. Mạn Duẫn chỉ cần Phụ Vương thôi, những người khác đều không thể thay thế được.” Cho dù Sử Lương Sanh có đứng trước mặt nàng, nàng cũng sẽ không xà vào lòng của hắn, kêu hắn là Phụ Vương đâu.

Phụ Vương của nàng chỉ có một mình Tịch Mân Sầm! Suốt đời suốt kiếp, tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Tịch Mân Sầm hé ra một nụ cười mỉm hiếm thấy, nghiêng đến gần hôn lên trán Mạn Duẫn.

Gần đây số lần Phụ Vương hôn lên trán nàng càng ngày càng nhiều. Nhưng nàng đã từ từ quen dần với việc này, chìa hai má để cho phụ hôn cũng không phải là chuyện khó làm lắm. Cứ nhìn mấy nước phương Tây đi, họ suy nghĩ rất thoáng, cứ hễ gặp được người thân quen thì việc hôn hai má là điều bắt buộc. Mạn Duẫn rất thoải mái, cũng rất dễ thích ứng với hành động thân mật này của Phụ Vương.

Hưởng thụ sự chăm sóc của Phụ Vương, Mạn Duẫn há mồm nuốt miếng cháo tổ yến vào.

Cháo ăn được một nửa, Chu Phi dẫn một vị thái y già râu tóc bạc phơ tiến vào. Lão thái y đeo bên hông một cái thùng gỗ nhỏ, ở thời đại này được

https://thuviensach.vn

gọi là hòm thuốc, bề ngoài cũng chẳng khác lắm so với thùng cấp cứu ở thời hiện đại.

“Ngươi đến bắt mạch cho tiểu Quận chúa đi.” Tịch Mân Sầm nói.

Lão thái y mặc dù là người sống trong hoàng cung, nhưng vì đã từng nghe nói về những truyền kỳ của Cửu vương gia trên chiến trường nên lập tức không dám chậm trễ, đưa ngón tay khô gầy đặt lên mạch tại cổ tay Mạn Duẫn. Tay kia thì vuốt râu, im lặng lắng nghe mạch đập.

Mạn Duẫn cảm thấy đây chỉ làm một lần cảm mạo bình thường thôi, có cần phải làm lớn chuyện lên như vậy không? Cảm mạo là loại bệnh sẽ tự lành, cho dù để mặc nó thì cũng chẳng bao lâu sau sẽ dần dần khỏi hẳn.

“Quận chúa bị cảm lạnh.”

nói gì vô nghĩa thế! Mạn Duẫn phỉ báng trong lòng. Chỉ nhìn triệu chứng bên ngoài cũng có thể đoán được rồi, cần gì đến bắt mạch.

“Nhưng mà... chắc hồi còn nhỏ Tiểu Quận chúa thường xuyên chịu đói chịu lạnh nên cơ thể chậm phát triển, xương cốt cũng không tốt...” Lão thái y như có điều gì đó muốn nói rồi lại thôi, quan sát kỹ sắc mặt Cửu vương gia xong mới tiện đà nói thêm: “Tuy rằng đây là vấn đề nhỏ, nhưng vi thần vẫn xin Vương gia nên coi trọng. Quận chúa bị lạnh từ bé nên giờ đã ngấm hàn sâu đến xương cốt, bệnh đã tiềm ẩn từ nhỏ. Hôm qua lại rơi vào nước hồ lạnh như băng nên đã khiến bệnh bộc phát ra ngoài, sợ là về sau... cứ mỗi lần tuyết lớn, hoặc là nhiệt độ không khí xuống thấp, đầu gối sẽ bị đau đớn.”

Mọi người sửng sốt. Tịch Mân Sầm nhăn mi lại, hỏi: “Có biện pháp trị tận gốc hay không?” Bàn tay chậm rãi che lại đầu gối của Mạn Duẫn như sợ di chứng của đứa bé sẽ lập tức phát tác ngay lúc này.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn biết Phụ Vương lo lắng liền cười trấn an, “Phụ Vương, trong phòng không có lạnh.” Lò sưởi trong phòng đang tản ra khí nóng lượn lờ, huống hồ nàng lại đang ngồi trong lòng Phụ Vương nên chỉ thấy ấm áp tràn đầy.

“Thứ lỗi vi thần vô năng.” Lão thái y thở dài, một khi bệnh đã ăn sâu vào xương cốt thì làm gì có biện pháp trị tận gốc?

Loại bệnh này chỉ có thể đi theo tiểu Quận chúa cả đời.

“Vương gia cũng không nhất thiết phải lo lắng, chỉ cần luôn cẩn trọng chỉ ở trong chỗ ấm áp, bệnh nơi chân của tiểu Quận chúa sẽ không phát tác.” Nhưng như thế cũng có nghĩa là Mạn Duẫn đừng hy vọng ra khỏi cửa trong mùa đông. Nhiệt độ không khí ở Phong Yến quốc có thể nói là lạnh gấp đôi so với Nam Trụ quốc.

Tịch Mân Sầm cũng hiểu được sự việc không ổn, nhưng hiện tại thì chỉ đành phải chấp nhận. Đợi khi nào về lại Phong Yến quốc, hắn sẽ lập tức triệu tập chiêu mộ kỳ nhân trong dân chúng. hắn không tin sẽ không có cách nào trị được tận gốc di chứng này.

Chu Dương đưa lão thái y rời đi. Ai nấy trong phòng đều cảm thấy khổ sở trong lòng, chỉ có Mạn Duẫn là vẫn giữ sắc mặt như thường. Nàng không sợ đau nên không xem bệnh này có gì là quan trọng như vậy. Ông Trời đã ra tay hào phóng với nàng một lần là đã tử tế với nàng lắm rồi, giờ nếu vì bệnh này mà để cho mình phải ưu tư phiền não, vậy thì được sống lại lần nữa còn có ý nghĩa gì?

Đưa bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt lên vết nhăn trên đầu mày của Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn nói: “Phụ Vương, không có gì quan trọng đâu.”

Tịch Mân Sầm khẽ gật đầu, nhưng trong lòng lại hạ một quyết tâm kiên định, về sau nhất định sẽ tìm cách chạy chữa cho Mạn Duẫn khỏi hẳn.

https://thuviensach.vn

đã nhiều ngày qua, số lần Tịch Mân Sầm lui tới ngự thư phòng càng ngày càng nhiều. Mạn Duẫn biết hắn hiện đang bận bịu tìm kiếm kế sách giăng lưới để đối phó với Sử Lương Sanh, bởi dù sao hiện tại địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng. Mà hễ người ở ngoài sáng thì nhất cử nhất động đều bị kẻ địch trông thấy rõ ràng rành mạch, tuyệt đối sẽ không chiếm được ưu thế. Huống chi, Sử Lương Sanh đã tại vị hơn hai mươi năm, trong triều đình có bao nhiêu quan viên là người của hắn, Sử Minh Phi và Tịch Mân Sầm cũng không rõ lắm.

Tóm lại, tình hình hiện tại là tuyệt đối bất lợi.

Tịch Mân Sầm vừa mới bước vào Điềm Uy cung đã lập tức phân phó: "Chu Phi Chu Dương, thu thập đồ đạc, hai ngày sau chúng ta sẽ quay về Phong Yến quốc."

Mạn Duẫn ngồi ở ghế phơi nắng trong sân, nghe thấy lời này thì lập tức quay đầu lại hỏi: "Phụ Vương, chuyện sắp đặt ám sát kia để mặc kệ sao?"

Việc sứ giả gặp phải trận bài bố ám sát lần đó, Nam Trụ quốc còn chưa đưa ra được một câu trả lời công bằng hợp lý nào, nếu cứ thế bỏ mặc mà quay về nước, chẳng lẽ Phụ Vương không muốn khối đất màu mỡ Nam Trụ này sao? Cử động tay chân nhảy khỏi ghế đang ngồi, thầm nghĩ, chủ ý và quyết định của Phụ Vương chưa từng thay đổi bao giờ, nhất định chẳng thể dễ dàng quay về Phong Yến quốc đâu.

Vậy... quyết định vừa ra là để làm gì?

Ai hiểu con bằng cha. Vẻ mặt suy suy nghĩ sâu xa của Mạn Duẫn đều rơi vào trong mắt Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm ôm lấy đứa bé, "Hai ngày sau, ngươi sẽ biết đáp án."

Mạn Duẫn không hề hé răng. Tóm lại, quyết định vừa rồi của Phụ Vương nhất định có lý do riêng.

https://thuviensach.vn

Chu Dương cả kinh còn chưa hoàn hồn kịp sau câu nói của Vương gia. Trở về Phong Yến quốc ư?

Chu Phi nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc lúc này của Chu Dương liền phát một cái vào vai hắn, "Đừng có ở đó mà nhởn nhơ, đi thu thập đồ đạc đi."

Ngoài cửa lớn của tẩm cung, Liễu Oanh vẫn còn quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu lên khi thấy Tịch Mân Sầm bước vào sân, nàng ta lập tức dịu dàng nói: "Vương gia... Oanh nhi không cầu xin xa vời điều gì, chỉ cầu xin ngài cho ta được đứng ở bên cạnh ngài."

Tịch Mân Sầm vẫn không thèm để ý tới nàng như trước, tiếp tục bước vào bên trong.

"Nữ nhân này nghị lực thật." Quỳ liền hai ngày, không uống một giọt nước, mà vẫn không chịu bỏ cuộc. Mạn Duẫn chu chu cái miệng, đưa mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú nhưng đầy kiên nghị của Phụ Vương. Ái chà, thật có sức quyến rũ vô cùng đó nha! Bởi thế mới luôn có những nữ nhân bị cái khuôn mặt này hắn bỏ bùa mê đến thần hồn điên đảo mà tự dâng đến cửa.

"Nữ nhân này không đơn giản, Duẫn nhi vẫn nên thật cẩn thận." Dùng áo lông bao bọc chặt chẽ bé con xong rồi đặt nàng ngồi lên trên ghế.

Dĩ nhiên Mạn Duẫn không dám khinh thường nữ nhân này, nhưng mỗi ngày ra vào đều nhìn thấy nàng ta, thật sự rất chướng mắt.

"Chu Dương, ngươi đem nữ nhân này ném ra khỏi hoàng cung." Mạn Duẫn cười, nói với Chu Dương.

Chu Dương đang sửa sang lại hòm đựng y phục mà Cửu vương gia mang theo, nghe vậy "a" một tiếng, ngẩng đầu nói với một vẻ mặt đau khổ: "Tiểu Quận chúa, việc khổ sai thế này ngài sai Chu Phi làm đi." Vết bầm trên mắt bị Chu Phi đánh hai ngày trước còn chưa tan, hắn làm gì dám lượn

https://thuviensach.vn

qua lượn lại để gặp người khác, suốt ngày núp trong Điềm Uy cung không dám bước ra ngoài nửa bước.

Nhưng Mạn Duẫn đâu dễ buông tha hắn như vậy, ai bảo Chu Dương dễ cho nàng khi dễ hơn Chu Phi cơ chứ.

“Thế ai đã ‘cứu’ cái phiền toái này về đây để ả suốt cả ngày quấn quít lấy Phụ Vương, ngươi muốn nhìn thấy nữ nhân kia trở thành mẹ kế của ta sao?”

Quan hệ giữa hai người có thể xem như là bạn bè, còn thuộc loại bạn bè thân thiết nữa cơ, nên không kiêng kỵ nói ra câu này. Nữ nhân muốn được gả vào Hoàng gia ai nấy cũng đều có dã tâm. Hai ngày trước, Chu Dương cũng chỉ vì thấy nàng ta đáng thương mới ra tay cứu nàng ta một mạng. Nhưng hai ngày vừa qua, hắn cũng đã phát hiện nữ nhân này rõ ràng quan tâm một cách thái quá đối với Vương gia. Nghe Mạn Duẫn nhắc như vậy, hắn cũng biết nữ nhân này đang có chủ ý gì trong bụng.

Tâm lý bảo hộ tiểu Quận chúa lập tức nảy sinh trong lòng hắn, quăng luôn quần áo còn chưa xếp xong trong tay, “Chu Dương đi làm việc này ngay.”

“Ngươi đó, chỉ biết bắt nạt Chu Dương.” Tịch Mân Sầm búng nhẹ cái mũi Mạn Duẫn.

Nếu không phải hiểu rõ tính tình của Chu Dương chỉ là một đứa trẻ to xác, lại rất trung thành với hắn, thì nhất định là hắn đã ném Chu Dương cho chó xơi mất từ đời tám hoánh nào rồi. Thấy hai người nói nói cười cười, trong lòng Tịch Mân Sầm cũng cảm thấy hơi ghen tuông một chút. Nhưng với tính cánh lãnh khốc của hắn, cộng với việc không để lộ bất cứ biểu hiện nào ra mặt, khiến cho người ta không nhìn thấu được tâm tư của hắn lúc này.

https://thuviensach.vn

“Duẫn nhi cũng chỉ có thể bắt nạt được Chu Dương thôi à.” Chu Phi rất cứng nhắc, ngoại trừ mệnh lệnh trực tiếp từ Tịch Mân Sầm, hắn rất ít khi nào nghe theo lệnh của người khác. Mà Mạn Duẫn lại càng không dám khi dễ bản thân Phụ Vương, cho nên gặp chuyện gì khó cũng chỉ có thể lôi Chu Dương ra mà bắt nạt.

Tiếng bước chân lẹt xẹt từ ngoài cửa tiến vào, vẻ mặt Chu Phi lúc này mang theo chút bối rối.

“Cửu vương gia, có vài chục đại thần đang đứng ngoài Điềm Uy cung, yêu cầu gặp ngài.” Chu Phi nhìn số lượng đại thần đông đảo thì lập tức nhớ tới sự việc Tống Hâm.

Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm đồng thời nhếch một tia cười lạnh. Tịch Mân Sầm còn đang thắc mắc sao đã qua hai ngày rồi mà Tống Thái sư còn chưa đến tìm hắn để báo thù cho con trai. Hóa ra là lão già kia còn bận đi giật giây mấy vị đại thần đồng liêu để khuếch trương thanh thế cho hắn. Nghĩ là nhiều người đến thì Tịch Mân Sầm này sẽ sợ đấy à? Muốn so người không? Quân đội của hắn quét ngang Nam Trụ này dễ như bỡn.

Mạn Duẫn cả ngày đều được Phụ Vương ôm trong lòng, lúc này yêu cầu được tự mình bước đi. Nếu không bước xuống đất mà đi, chắc nàng sẽ nhanh chóng quên mất là chính mình còn có chân.

đi đến trước cửa lớn thì thấy một đám đại thần ăn mặc triều phục nghiêm chỉnh đang kiên trì lưng đẩy lưng chặn trước cửa Điềm Uy cung. Hơn mười thị vệ đeo đao bên hông đang đấu tay lại, lấy tường thịt ngăn cản chúng đại thần không cho bọn họ xông vào Điềm Uy cung. Có vài vị đại thần còn cầm trong tay một tờ giấy dài, trên viết “Cửu vương gia Phong Yến quốc giết hại con dân Nam Trụ”. Những nét chữ kia nhìn cũng có thể thấy người viết phẫn nộ đến cỡ nào, bởi vì chữ được viết rất dối, cứ như từng nét bút của từng chữ đều có chút run run kích động.

https://thuviensach.vn

Chúng đại thần khi thấy Tịch Mân Sầm xuất hiện, đều đồng thanh hô lên: “Thiên Tử phạm pháp cũng xử tội như thứ dân, Cửu vương gia hại người mất mạng, nhất định phải bị xử công bằng.”

Toàn bộ hơn năm mươi lão thần chức vị cao thấp khác nhau đang đứng tại đây đều có hốc mắt đỏ hồng, chứng tỏ là đã khóc.

“Cửu vương gia sát hại con ta, lão thần nhất định phải lấy lại công bằng cho tiểu nhi tử.” Hình dáng Tống Thái sư tròn xoay như viên thịt, cái bụng bia lòi ra như cái trống. Cái bụng này hẳn là chứa không ít rượu, nhìn thoáng qua vẻ mặt thì có thể khẳng định đây là một lão hồ li già vô cùng giảo hoạt.

Khi thấy Cửu vương gia không có bất kỳ phản ứng gì, Tống Thái sư càng làm càn la lối, “Lão thần đã dâng tấu lên Hoàng Thượng, Cửu vương gia không phân biệt xanh đỏ đen trắng mà đã đẩy con ta chết đuối, nhất định phải đưa Cửu vương gia ra trước công lý.”

Tịch Mân Sầm hơi hơi phất góc áo bào, “Muốn đòi công đạo thì đi tìm Hoàng Đế Nam Trụ của các ngươi đi, tụ tập náo loạn ở Điềm Uy cung làm cái gì? Các ngươi nghĩ bổn vương sẽ tự trói hai tay để cho các ngươi đưa vào nha môn à?” Tịch Mân Sầm cười nhạo một tiếng lạnh lẽo.

Thái độ vô cùng khinh bỉ đối với hành vi của đám đại thần này.

Khí chất tôn quý thản nhiên toát ra, như một vị vua trời sinh, chỉ cần Tịch Mân Sầm đứng chỗ nào thì tất cả mọi người sẽ phủ phục ở dưới chân hắn mà tôn xưng. Đám đại thần này đa số là văn thần, bình thường thì dễ dàng khua môi múa mép trích dẫn văn vẻ, lúc này thấy khí thế uy vũ của Cửu vương gia thì tất cả đều bị vẻ uy nghi kia làm cho kinh sợ mà đứng đơ ra đó.

không hổ là Cửu vương gia, chỉ quét một ánh mắt là đã có thể làm cho người ta rùng mình lạnh bụng, các đại thần vốn đang cao giọng la hét đòi

https://thuviensach.vn

công đạo đã bất tri bất giác hạ giọng nhỏ xuống rất nhiều.

“Cửu vương gia, ngươi đừng vội lên mặt làm càn, nơi này là Nam Trụ quốc, phạm lỗi đều sẽ phải bị xét xử!” Tống Thái sư thở phì phò rống lớn lên.

Ngay cả con ngươi dùng vũ lực cướp đoạt dân nữ, ức hiếp dân chúng mà còn không bị xét xử, Tịch Mân Sầm chẳng lẽ lại sợ vài tên đại thần tép riu này?

“Đóng cửa!” Tịch Mân Sầm ra lệnh một tiếng, hai phiến gỗ nặng cửa cung chậm rãi khép lại.

Mặc kệ các đại thần rống đến phá cổ họng, Điềm Uy cung cũng không có thêm bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Lúc này, Mạn Duẫn đang ngồi phơi nắng dưới ánh mặt trời buổi sớm, miệng nhóp nhép ăn quả bồ đào mà Sử Minh Phi vừa cho người đưa sang, ngẩng đầu nhìn nhiều đóa mây trắng đang lững lờ trôi trên đầu, trong lòng thanh thản sung sướng không tả xiết. (trời, cuối cùng là quả nho đấy, thế mà xưa nay đọc truyện cứ tưởng tượng là quả gì ghê gớm lắm cơ)

“Phụ Vương, ngài lại chọc đến phiền toái rồi.” Nuốt đầy một bụng quả bồ đào, Mạn Duẫn nhàn nhã nói.

Hai tay Tịch Mân Sầm tỉ mẩn lột da quả bồ đào, đưa thịt quả tới tận miệng Mạn Duẫn, “Phụ Vương là người sợ phiền toái à?” Phiền toái lần này chẳng phải vì đứa bé con nào đó mới gặp phải hay sao mà còn lớn giọng thế. Mới tám tuổi đầu thôi mà khuôn mặt nhỏ nhắn đã biểu hiện rõ nét tương lai sau này sẽ rất xuất chúng rồi, mới đưa tới nhiều nam nhân nhìn mà thèm nhỏ dãi như vậy đấy chứ, phỏng chừng sau này phiền toái càng ngày càng tăng thêm chứ không có giảm đi.

https://thuviensach.vn

Tự Tống Hâm muốn chết đấy chứ, người đang được Tịch Mân Sầm ôm trên người chẳng lẽ người khác có thể nhúng chàm sao?

“không phải.” Miệng ngậm bồ đào, Mạn Duẫn lúng búng trả lời.

Tống Thái sư ngồi thủ ngoài cửa Điềm Uy cung mãi đến giờ Ngọ mới ý thức được Cửu vương gia từ đầu đã không xem hắn ra gì, mới đành chuyển hướng mà tiến đến ngự thư phòng, quấn lấy Sử Minh Phi hết một buổi chiều.

Tống Thái sư là nguyên lão suốt ba triều đại, địa vị tại triều đình cực cao. Bình thường Sử Minh Phi luôn kính trọng hắn ba phần, chỉ cần chuyện hắn làm không tổn thương đến căn bản của quốc gia thì Sử Minh Phi đều mở một mắt nhắm một mắt cho qua. Sau khi nghe bẩm tấu việc này, Sử Minh Phi đầu tiên là kinh ngạc, sau đó thở dài, Cửu vương gia thật sự là vô pháp vô thiên! Nơi này dù gì cũng là Nam Trụ quốc, cá tính kiệt ngạo bất tuân của hắn chẳng lẽ không nén bớt đi một chút được sao?

Nhưng bởi bản thân Sử Minh Phi còn có việc cầu xin hắn giúp đỡ, nên sự việc này không cần nói hắn cũng khẳng định sẽ đứng về phía Cửu vương gia. Huống chi, đừng tưởng rằng hắn không biết thằng con trai kia của Tống Thái sư là hạng người gì. Mấy năm trước kẻ này đã từng tiến cung làm quan chỉ mấy tháng thôi thế mà đã làm cho bốn năm cung nữ lớn bụng. Chết cũng xứng đáng.

Tống Thái sư đã quyết tâm phải kéo Sử Minh Phi tham gia bằng được vào việc này, còn lớn tiếng tuyên bố nếu không lấy lại công đạo cho con lão, sẽ kéo các đại thần đồng loạt bãi quan.

Sử Minh Phi bất đắc dĩ lắc đầu, nâng Tống Thái sư đang quỳ trên đất dậy, “Tống khanh gia vẫn nên nén bi thương mà nương theo thời cuộc đi. Người chết rồi không thể sống lại, cho dù là có lấy được công đạo, lệnh lang cũng không sống lại được.” Sử Minh Phi tận lực khuyên bảo lão,

https://thuviensach.vn

không muốn chỉ vì chuyện này mà phát sinh mâu thuẫn cùng Cửu vương gia.

“Hoàng Thượng, lão thần chỉ có thằng con trai duy nhất này thôi! Người đầu bạc tiễn người đầu xanh, không lấy lại công đạo cho hắn, hắn chết cũng không nhắm mắt được.” Tống Thái sư nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt, gào khóc tu tu văng cả nước miếng.

Sử Minh Phi khuyên lão không thành, đành phải ra vẻ đáp ứng: “Việc này trẫm sẽ điều tra rõ, đợi lát nữa trẫm sẽ lập tức tra hỏi Cửu vương gia.”

Mặc dù là nói như thế, nhưng Sử Minh Phi cũng không dám thật lòng mà áp hình trị tội Cửu vương gia. Tự nhủ, con trai ngươi không biết phạm vào chuyện hồ đồ gì mà lại chọc cho Cửu vương gia tức giận, không biết xấu hổ mà còn lại đây ác nhân cáo trạng trước là thế nào.

Tống Thái sư nghe được lời này mới cáo lui.

Sử Minh Phi đưa tay xoa trán, thật sự là chuyện phiền toái này chưa ổn thì chuyện khác đã tới. Từ sau khi xưng đế, hắn chưa được ngủ an ổn đêm nào.

Đêm đó, Sử Minh Phi phát thiếp mời, mở tiệc chiêu đãi đại thần, sứ giả đến cùng dùng chung bữa tối. sự việc Cửu vương gia làm cho con trai Tống Thái sư chết đuối đã được truyền khắp cả Kiền thành, đương nhiên lọt vào tai không ít vị đại thần. Rất nhiều vị đại thần đều ôm tâm lý đến xem náo nhiệt mà tham gia dạ yến hôm nay, bởi vì nhân vật chính của buổi dạ yến này sẽ là Cửu vương gia và Tống Thái sư.

Mở yến hội này, Sử Minh Phi đơn giản là muốn giữa hai nhà chín bỏ làm mười, chuyện to hóa nhỏ, dù sao địa vị Cửu vương gia ở Phong Yến quốc không hề thấp chút nào so với Tịch Khánh Lân. Các quốc gia cũng từng truyền miệng một câu “Phong Yến quốc, một nước hai Vua, cho nên hùng cứ Thiên hạ.”

https://thuviensach.vn

Trong đó một Vua khẳng định là Hoàng Đế Phong Yến, Tịch Khánh Lân; còn một Vua kia, đó là Cửu vương gia lãnh khốc vô tình.

Trong điện Phong Nghị, trên bàn ngọc bày đầy những món ngon vật lạ, sơn hào hải vị. Những ca nữ xinh đẹp múa hát động lòng người, lụa mỏng bay phấp phới càng làm cho buổi dạ yến thêm vui tươi thoải mái.

Tịch Mân Sầm ôm đứa nhỏ đến tham dự yến hội, bên phía đối diện là chỗ của các vị đại thần Nam Trụ, bên trái bên phải là sứ giả của các quốc gia khác ngồi thành từng nhóm. sự phẫn nộ của các nhóm sứ giả đối với triều đình Nam Trụ vẫn còn chưa tiêu tán, đương nhiên là muốn ngồi cùng phe để ủng hộ Cửu vương gia rồi, cả đám người ai nấy đều phùng mang trợn mắt, sắc mặt nhìn sang nhóm đại thần Nam Trụ chẳng mang chút hòa nhã nào.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58

Edit: Khánh Linh

Rượu được rót liên tục vào những chén bạch ngọc, hương rượu nồng đậm phiêu đãng trong không khí tại điện Phong Nghị. Nhìn dáng người xinh đẹp của những ca vũ, ngửi mùi hương thanh thuần của rượu ngon, người ta dường như đã muốn say lòng.

Đôi mắt của Tống Thái sư lúc này đã đỏ ửng vì khóc lóc, lúc nào cũng trừng trừng nhìn thẳng vào Tịch Mân Sầm đang ngồi phía đối diện.

Tịch Mân Sầm không rảnh đâu mà để ý tới hắn, chỉ chăm chú lo gắp thức ăn điền đầy bụng cho nữ nhi. Mạn Duẫn đóng mở cái miệng nhỏ nhắn nhấm nuốt thức ăn, cố gắng ăn thật nhiều những món ngon vật lạ này, chứ nếu không lát nữa hai bên khai chiến thì sẽ không có cơ hội mà ăn cái gì nữa. Thấy hai mắt của Tống Thái sư tỏa đầy cừu hận, Mạn Duẫn dời mắt sang chỗ khác.

Con trai lão ăn chơi đàng điếm nhưng lão mặc kệ không răn không dạy, đến khi xảy ra chuyện mới bày ra dáng vẻ đau lòng như thế, oán được ai đây?

không khí căng thẳng không tiếng động tràn ngập trên đại điện. Sử Minh Phi bưng một chén rượu lên, đưa lên miệng một tợp là hết sạch. Đêm nay hắn bày yến hội vốn không phải là để cho hai bên đối địch, mà là muốn cho

https://thuviensach.vn

hai bên giảng hòa với nhau, nhưng nhìn tình hình hiện tại thì hy vọng trong lòng hắn đã phai nhạt hết phân nửa.

“Tống Thái sư, lệnh lang qua đời, trẫm cũng cảm thấy đau lòng. Nhưng trẫm tin rằng lệnh lang cũng không muốn thấy dáng vẻ thương tâm khổ sở của ngươi, ngươi nên nén bi thương mà thuận theo thời cuộc đi. Tục ngữ có câu, oan gia nên giải không nên kết. Phong Yến và Nam Trụ nằm kế bên nhau, nếu chuyện bé xé to thì cũng không tốt.” Sử Minh Phi ngồi ngay ngắn trên bệ rồng cửu ngũ, tận tình khuyên bảo Tống Thái sư, hy vọng lão bỏ qua việc này.

Dù sao thằng con không tiền đồ kia của lão ta đã đạp hư không ít khuê nữ con nhà đàng hoàng, cũng đã lưu lại không ít hậu thế cho Tống gia, lão ta cần gì phải như chó cắn áo rách mà cắn chặt góc áo Cửu vương gia không buông như thế?

Tống Thái sư bỗng nhiên đau đớn khóc rống thành tiếng, lấy tay áo lau quệt nước mắt, “Hoàng Thượng, người không thể nói như vậy a. Hoàng gia phạm pháp cũng đồng tội như thứ dân, chẳng lẽ Cửu vương gia làm con ta chết đuối mà có thể dễ dàng thoát khỏi tội danh như vậy sao? Lão thần vì thế mà mất đi đứa con trai duy nhất, tuy rằng nó hậu đậu chẳng được việc gì, nhưng lại là khúc ruột dứt ra của lão thần. Chỉ mới bây nhiêu đó tuổi mà đã ra đi uất ức như thế này, tim lão thần đau đến chảy ròng máu tươi đây!” Lão cố ý đưa nắm đấm lên, đấm mạnh hai cái vào giữa ngực.

Tiếng đàn ca trong Điện Phong Nghị dần dần dừng lại, chỉ còn tiếng khóc nức nở của Tống Thái sư vang vọng nơi đây.

Các đại thần ngồi phía đối diện như nhận được hiệu lệnh, đồng thanh hô to yêu cầu Hoàng Thượng đứng ra chủ trì, đem lại công đạo cho Tống Thái sư. Điện Phong Nghị lập tức chìm trong tiếng tranh cãi ầm ĩ giữa các bên. Mạn Duẫn đưa tay bịt lỗ tai, cứ cảm tưởng xung quanh mình có một đám ruồi bọ đang bay ong ong ồn ào đến nhức cả đầu.

https://thuviensach.vn

Văn thần lợi hại nhất chính là cái miệng, mở mồm há miệng thì lời cứ tuôn ra như suối. Nhìn đám người cứ hết khép rồi mở cái miệng la lối ỏm tỏi, Mạn Duẫn càng lúc càng cảm thấy phiền chán muốn chết, liền đứng phắt lên từ trong vòng tay của Phụ Vương, "Kẻ trọng thương người hoàng tộc phải bị tội gì? Mạn Duẫn thỉnh các vị đại thần trả lời." Đôi mắt trong suốt nhưng đầy kiên định nhìn thẳng sang phía đối diện.

Ai trong số các vị đại thần cũng bị một tiểu hài tử đột nhiên nhảy ra hỏi câu này làm cho kinh ngạc sửng sốt, một vị trong đó trả lời không cần nghĩ ngợi: "Hại đến hoàng tộc, dĩ nhiên là tử tội."

Các quốc gia đều đặt quyền lợi của hoàng tộc lên cao nhất, luật pháp về vấn đề này thì nước nào cũng như nhau.

"Vậy Phụ Vương làm cho Tống Hâm chết đuối thì có gì sai? Ngày đó Phụ Vương và bản Quận chúa đều có mặt trên thuyền, Tống Hâm sai thuyền phu va chạm mạnh vào du thuyền, rất nhiều người qua đường có thể làm chứng." Đối mặt với ánh mắt như sói như hổ của các vị đại thần, Mạn Duẫn không có chút hoảng hốt nào, ngược lại nàng lại lộ ra một khí thế mạnh mẽ của nữ nhân hoàng gia, khiến chúng đại thần chấn động sững sờ không biết phải trả lời thế nào.

Rốt cuộc Tống Thái sư vẫn là kẻ phản ứng nhanh nhất, "Tiểu Quận chúa, chỉ nói miệng thì không thể chứng minh. Ngươi và Cửu vương gia có bị thương ở đâu sao? Mà con ta lại đánh mất tính mạng!" Tống Thái sư đập bàn, thức ăn bày trên bàn cũng nảy lưng tưng, một ít thức ăn lỏng bắn tung tóe xuống đất.

Lửa chiến tranh lập tức bốc cao.

Mạn Duẫn cười lạnh, Tống Thái sư này thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

https://thuviensach.vn

“Muốn nhân chứng phải không? Chu Phi, mang thuyền phu lên.” Từng lời Mạn Duẫn thốt ra đều mang khí thế mạnh mẽ bức người, chẳng ăn nhập gì với khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đáng yêu của nàng.

Đừng thấy nàng nhỏ tuổi mà khinh thường, mở miệng ra lại rất biết ăn nói lập luận đâu vào đấy. Nhìn tình hình này, cho dù Cửu vương gia không hiện diện tại đây, đứa nhỏ này cũng có thể một mình đảm đương một phía.

Khóe miệng Tịch Mân Sầm hơi nhếch lên mang ý cười, dáng vẻ Duẫn nhi như lúc này là đẹp mắt nhất, so với vẻ mèo con ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng hắn làm nũng thì còn đáng yêu động lòng người gấp mấy lần. Nhưng càng thể hiện như thế này, người bị nàng hấp dẫn lại càng nhiều. Ánh mắt lạnh lẽo không hề che dấu bắn về phía kẻ đang ngồi trên ngai vàng chín bậc kia. Đừng tưởng rằng cứ che che giấu giấu trước mặt hắn thì hắn nhìn không ra.

Đáng tiếc... Con ngươi của Tịch Mân Sầm chợt lóe lên một tia sáng nhạo báng rồi biến mất ngay lập tức. hắn và Mạn Duẫn không hề có quan hệ huyết thống. Mà tên kia... lại có. Chỉ cần một lý do này thôi, tâm tư nôn nóng của kẻ kia — chỉ còn là lời nói suông, trăm voi không được bát nước xáo.

Sử Minh Phi tay cầm chén rượu, nhìn xuống tình huống bên dưới điện. không phải hắn không nghĩ tới chuyện đứng ra khuyên giải, nhưng Cửu vương gia và Tống Thái sư đều là những kẻ chưa bao giờ từ bỏ ý đồ giữa chừng. Có khuyên chẳng qua cũng chỉ là nước đổ lá môn mà thôi.

Thuyền phu lần đầu tiên tham dự vào một trường hợp như thế này, khúm núm vâng vâng dạ dạ, không dám quay đầu nhìn đông nhìn tây, đặc biệt càng không dám nhìn một lão già ngồi phía trước có ánh mắt giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

https://thuviensach.vn

“Tiểu... Tiểu dân khấu kiến... Hoàng Thượng.” Thuyền phu run run quỳ xuống hai chân, lắp bắp nửa ngày mới phun ra đầy đủ câu này.

“Đừng vội, cứ chiếu theo những gì ngươi chứng kiến ngày đó, kể chi tiết ra.” Trước yến hội, Sử Minh Phi có đến tìm Cửu vương gia, hỏi qua xem sự việc xảy ra như thế nào. Sau khi nghe kể Tống Hâm muốn cướp Mạn Duẫn đem về phủ mà nhúng chàm nàng, hắn lập tức chửi ầm lên là Tống Hâm có chết cũng chưa hết tội. Nếu không thể bảo toàn cả hai bên, đương nhiên hắn chỉ có thể nghiêng về một phía.

Tống Thái sư lộ ra một tia kích động.

Thuyền phu này đúng là chủ của chiếc du thuyền nhỏ mà Liễu Oanh thuê. Lúc đó, thấy có chiếc du thuyền lớn đánh tới, hắn sợ dính líu tới bản thân nên nhảy vào trong nước, không để ý đến ngước rét cóng lạnh buốt mà liều mạng bơi vào bờ. Sau đó, không chỉ mất thuyền do nó chìm nghỉm trong hồ, mà hắn còn bị mấy ngày cảm lạnh.

“Hôm đó, tiểu nhân đang chèo thuyền giữa hồ thì Cửu vương gia ôm tiểu Quận chúa vừa rơi xuống nước đột nhiên xuất hiện trên thuyền. Sau đó... Tống thiếu gia mang theo hai vị công tử dùng thuyền lớn đánh thẳng vào du thuyền của tiểu nhân. Tiểu nhân sợ phiền phức, bèn bỏ chạy.” Sợ Hoàng Thượng không tin, thuyền phu còn thòng thêm câu: “Nhiều người qua lại trên bờ cũng nhìn thấy.”

Cho dù ở xa, nhưng đứng trên bờ vẫn có thể nhìn ra là thuyền lớn va chạm thuyền nhỏ.

Sắc mặt Tống Thái sư xanh mét, tay cầm chén rượu càng lúc càng xiết chặt cứ như chén rượu có cừu oán gì với lão vậy, không bóp nát thật không cam lòng.

“Hóa ra là như vậy à...” Sử Minh Phi cố ý kéo dài chữ cuối cùng, nhìn về phía Tống Thái sư như có chuyện gì lạ lùng lắm vậy.

https://thuviensach.vn

Tống Thái sư có thể vẫy vùng thoải mái trong chốn quan trường thì cũng phải là một kẻ có đầu óc, liền phản bác ngay: “Tiểu nhi cũng đâu biết Cửu vương gia đang có mặt trên thuyền, đó gọi là người không biết thì không có tội, Cửu vương gia không thể vin vào lý do này mà sát hại tính mạng của Hâm nhi được.”

Cũng có lý! Nhiều đại thần đều phụ họa vào lời của Tống Thái sư. Sử Minh Phi cũng khó mà nói cái gì. Nhưng Mạn Duẫn đột nhiên quăng mạnh một cái ly uống rượu xuống đất, “Ngươi không phải là cá, sao lại biết là cá đang vui*? Tống Thái sư, ngươi không phải là Tống Hâm, làm sao mà biết hắn không biết Phụ Vương?”

* Điển tích “Tử phi ngư, an tri ngư chi lạc”:

莊子與惠子游于濠梁之上。莊子曰:『鰷魚出游從容，是魚之樂也。』惠子曰:『子非魚，安知魚之樂？』莊子曰:『子非我，安知我不知魚之樂？』《莊子・秋水》

【Dịch】Trang Tử cùng Huệ Tử dạo chơi trên cầu sông Hào. Trang Tử nói: «Bầy cá nhỏ bơi lội tung tăng nhởn nhơ, đó là niềm vui của cá.» Huệ Tử vặn: «Ông không phải là cá, sao lại biết cá đang vui?» Trang Tử vặn lại: «Ông không phải là tôi, sao biết tôi không biết được niềm vui của cá?

http://www.thienlybuutoa.org/Books/tutuongdaogia/ttdg03.htm

“Choang” một tiếng, chiếc chén bạch ngọc tuyệt hảo vỡ thành mấy mảnh văng tung tóe trên đất, toàn bộ đại điện lâm vào sự tĩnh lặng đến có thể nghe cả tiếng cây kim rơi.

Tống Thái sư nghẹn họng, nhất thời không nói được tiếng nào.

Mạn Duẫn chậm rãi đi vào giữa đại điện, “Tống Hâm liên tục vi phạm luật pháp, Phụ Vương ta chẳng qua là trừng trị cái ác biểu dương cái thiện mà thôi. Hành vi anh dũng như vậy đáng lẽ phải được tán dương chứ.

https://thuviensach.vn

Nhưng Tống Thái sư lại liên tục bao che cho con trai, khiến cho dân chúng phải sống trong áp bức, ngươi không thấy như vậy là làm nhục cái mũ cánh chuồn ngươi đội trên đầu sao?”

Lời Mạn Duẫn thốt ra chẳng giống chút nào với lời của một đứa trẻ tám tuổi, câu nào câu nấy đều đánh thẳng vào trọng tâm yếu điểm của kẻ khác, khiến cho người nào người nấy đều không thể thở nổi.

Tịch Mân Sầm nghe Mạn Duẫn nói lời bảo vệ hắn như thế, tâm trạng vốn đang âm u lập tức bừng sáng như được ánh mặt trời soi rọi, miệng nhẩm lại câu “Ngươi không phải là cá, sao lại biết là cá đang vui?”. một câu giàu ý tứ hàm xúc như vậy không biết xuất phát từ miệng của vị kỳ nhân nào nhỉ?

một đứa trẻ mới tám tuổi thế này mà mồm miệng lại lanh lợi như vậy. Tống Thái sư suýt nữa thì tức giận đến phát điên, nhưng vẫn mặt dày phản bác, “Con nhà ta tuy rằng không tốt, nhưng cũng không phải là kẻ ác! Làm gì có vi phạm pháp lệnh nào quan trọng đâu?”

Cho dù Tống Thái sư có mồm năm miệng mười phủ nhận, nhưng trong lòng toàn bộ mọi người trong sảnh đều ghi nhận điểm mấu chốt này.

Mạn Duẫn hỏi lại, “Phải không? Tống Thái sư không sợ ban đêm có oan hồn tới tìm ngươi đòi mạng à?” không cho Tống Thái sư có cơ hội tiếp tục mở miệng, Mạn Duẫn quay ra cửa đại điện, quát: “Chu Dương, dẫn hai tên kia vào đây.”

Các vị đại thần đều tò mò quay đầu nhìn ra cửa, chẳng lẽ còn có nhân chứng nào khác nữa?

đi theo phía sau Chu Dương là hai công tử còn trẻ, nhưng ánh mắt của chúng đều vô hồn, bọng mắt bầm đen, nhìn là đã thấy đích thị đã bị tửu sắc vét sạch thân thể.

https://thuviensach.vn

Hai người song song quỳ gối trên đại điện, “Tiểu nhân khấu kiến Hoàng Thượng.”

Hai tên này rõ ràng là có kiến thức hơn thuyền phu lúc nãy, thấy nhiều người như vậy nhưng ngoại trừ hơi có vẻ lo lắng thì không có hành động gì đáng xấu hổ.

Tống Thái sư liếc mắt một cái đã nhận ra hai kẻ này ngay. Hai tên này lúc nào cũng kè kè đàng sau mà bợ đít Tống Hâm, giúp hắn bắt nạt dân chúng. Mấy năm trước Tống Hâm còn cầu xin lão giúp hai nhà bọn chúng trong chuyện ăn chia kinh doanh, lão cũng đã đáp ứng rồi.

Thấy hai tên này, Tống Thái sư dần dần bắt đầu sợ hãi.

Nếu hai tên này đứng ra điểm chỉ chứng nhận Tống Hâm làm chuyện xấu, thì chắc chắn con hắn còn mang thêm tiếng xấu trên lưng mà xuống mồ, lưu danh hậu thế.

“Tống Hâm mấy năm nay làm chuyện gì, hai người này biết rõ nhất, không bằng chúng ta nghe bọn hắn nói xem sao đi.” Mạn Duẫn đi đến bên cạnh hai kẻ này, cười cười nói với Tống Thái sư.

trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn, hai vết ửng đỏ trên má do uống rượu đang di động theo nụ cười rõ là đáng yêu, nhưng Tống Thái sư chỉ cảm thấy đứa nhỏ này vô cùng thâm hiểm đáng sợ làm sao. Tuổi còn nhỏ mà tâm cơ đã nặng như vậy, không biết sau này lớn lên còn trở thành người ghê gớm đến thế nào nữa.

“Chúng thần đều là con nhà thương hộ ở Kiền thành, vì việc kinh doanh của gia đình nên nịnh bợ Tống Hâm, suốt ngày giúp hắn làm những việc trời không dung đất không tha.” trên mặt hai tên này đều lộ vẻ sợ hãi, sợ rằng Hoàng Thượng sẽ nghiêm trị những tội trạng mà bọn chúng phạm phải, “Chúng thần đều là bị Tống Hâm bắt buộc. hắn từng nói, chúng thần

https://thuviensach.vn

mà không giúp hắn, hắn sẽ khiến cho nhà chúng thần không thể kinh doanh được.”

Tay chân luống cuống rút từ trong ống tay áo ra một quyển sách nhỏ.

“Mấy năm nay Tống Hâm phạm chuyện xấu gì, toàn bộ đều được chúng thần viết xuống đây. Xin Hoàng Thượng xem qua, tha cho chúng thần một mạng, chúng thần nhất định ăn năn hối cải.” Hai người gào khóc, giơ tay quẹt nước mắt bừa bãi.

Tên thái giám thiếu niên liền tiếp nhận quyển sách nhỏ, dâng lên cho Sử Minh Phi. Sử Minh Phi vừa lật qua vài trang đã quăng phạch quyển sách nhỏ về hướng Tống Thái sư.

“Tống Thái sư, ngươi tự mình xem đi.” Sử Minh Phi không vui, mây đen kéo đến giăng dầy đặc trên mặt.

Vừa xem lướt qua hai trang, hắn không còn hơi sức đâu mà lật tiếp nữa. Triều đình này rốt cuộc nuôi cơm bao nhiêu phế vật? Chết nhiều mạng người như vậy sao lại chẳng có tiếng gió nào rơi vào lỗ tai hắn?

Tống Thái sư vừa lật vài tờ liền cảm thấy trước mắt như tối sầm lại, hai tay run run, bụng nhủ thầm lần này thật sự tiêu rồi. Chưa kịp báo thù cho con mà đã đạp đổ luôn thanh danh của chính lão. Mà điều làm lão tức giận nhất là đối phương chẳng qua chỉ là một con bé con tám tuổi!

Nhưng Tống Thái sư rất mưu trí, không thấy coi như không biết, lập tức quỳ xuống, “Hoàng Thượng anh minh, lão thần cũng không biết tiểu nhi dấu diếm phạm nhiều chuyện xấu như vậy. Nếu lão thần biết sớm thì đã không để cho nó gây nên bi kịch hôm nay.” Lệ rơi thành dòng, Tống Thái sư diễn trò cực kỳ giỏi, vẻ mặt khiếp sợ và như mới chợt tỉnh ngộ kia cứ y như là thật vậy.

https://thuviensach.vn

Dù gì Tống Thái sư cũng là tam triều nguyên lão, Sử Minh Phi cũng không dám nặng tay với lão, khoát tay nói đỡ: “Tống Thái sư đứng lên đi. Ngươi cả đời dấn thân vất vả cho Nam Trụ quốc, chứ không thì đã có thời gian giáo dưỡng con trai độc nhất, việc này cũng có phần lỗi của trẫm.”

Mí mắt Tống Thái sư máy liên hồi, bụng thầm kêu ‘không tốt’.

Sử Minh Phi tiếp tục nói: “Tống Thái sư đã qua tuổi năm mươi, cả nửa đời người đều kính dâng cho Nam Trụ. Hôm nay Trẫm đành phải buông tha cho ngươi nghỉ dài hạn, cho ngươi trở về mà tận hưởng thú điền viên và gia đình quây quần.”

Sử Minh Phi nói một câu như trút hết tâm tình, tất cả đều vì muốn tốt cho Tống Thái sư, nhưng thực chất là tước bỏ quyền lực của Tống Thái sư.

Tống Thái sư gần như tuyệt vọng, đầu lắc nhanh như trống bỏi đến muốn trật khớp, “Trung thành với triều đình là chức trách của lão thần, xin Hoàng Thượng chớ nói như vậy. Lão thần tuy tuổi đã lớn, nhưng xương cốt vẫn còn kiện khang, vẫn có thể cống hiến cho Nam Trụ thêm vài năm nữa.”

Mạn Duẫn nhìn màn kịch này mà cười thầm trong lòng, Tống Thái sư lần này cứ xem như là tiền mất tật mang đi.

Đâu dễ dàng mà buông tha cho cơ hội tước quyền như vậy, Sử Minh Phi khoát tay, “Tống Thái sư đừng nhiều lời nữa, con ngươi vừa mới qua đời, ngươi còn có một đống đại sự còn phải lo lắng trong nhà, Trẫm rất thấu hiểu. Nếu bắt ngươi phải chạy đôn chạy đáo giữa hai bên việc triều đình và việc trong nhà, Trẫm rất không an tâm.”

Rồi không muốn tiếp tục nghe Tống Thái sư dông dài vô nghĩa, Sử Minh Phi khẽ nhẹ gật đầu với tiểu thái giám.

Tên thái giám thiếu niên kia lập tức rướn cổ họng kêu lên: “Hoàng Thượng mệt mỏi, dạ yến hôm nay đến đây chấm dứt.”

https://thuviensach.vn

Tống Thái sư cảm thấy lão như rơi vào một xoáy nước và bị kéo tuột vào vực sâu, không những không báo thù rửa hận được cho con trai, mà còn bị tước mất quyền lực. Mà kẻ khởi xướng hết thảy những việc này là con oắt Mạn Duẫn đang đứng giữa đại điện kia. Nỗi tức giận điên cuồng xông lên tận não, lão chộp lấy chén rượu, ném mạnh về phía Mạn Duẫn.

Chén rượu chứa đầy rượu, vài giọt bắn tung tóe ra giữa không trung, tí tách rơi xuống mặt sàn lát bằng bạch ngọc.

Chén rượu bay vụt đến, nhanh chóng tiến gần Mạn Duẫn đang mở to mắt nhìn. Mạn Duẫn vừa định lủi trốn sang một bên, thì đột nhiên đằng sau "oành" một tiếng, Tịch Mân Sầm đã một cước đá văng cái bàn trước mặt.

Chén dĩa và đồ ăn văng khỏi bàn, rơi xuống đất vỡ loảng xoảng. Cái bàn bay sượt qua bên cạnh người Mạn Duẫn, chén rượu đang bay tới liền đập trực diện vào mặt bàn, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, mà cái bàn không có lực cản để dừng lại nên vẫn thẳng tiến về phía trước, đánh thẳng tới hướng Tống Thái sư.

Tống Thái sư hoảng sợ vạn phần, mãi đến lúc cái bàn nện xuống tới đầu mới sực tỉnh muốn tránh ra một bên. Nhưng đã muộn...

Cái bàn chổng bốn vó lên trời, cạnh bàn vừa vặn đập vào bụng Tống Thái sư. Bị một lực thật lớn như vậy đánh vào, cái bụng vốn tròn vo của Tống Thái sư chỉ trong nháy mắt đã bẹp lép. "Phốc" một cái, miệng Tống Thái sư phun ra máu tươi, hai mắt trợn tròn trắng dã, tất nhiên là tắt thở ngay lập tức.

Đột nhiên phát sinh một màn máu chảy đầm đìa ngay trước mặt như vậy, nhiều vị đại thần sợ tới mức lủi trốn đến đằng sau cây cột, ngay cả Sử Minh Phi mới vừa đi ra cửa đại điện cũng giật mình xoay người lại nhìn.

Quả nhiên, chỗ nào có Cửu vương gia, chỗ đó náo loạn.

https://thuviensach.vn

Đúng là cha nào con nấy. Tống Thái sư và Tống Hâm đều được đúc từ một khuôn, thuộc loại người muốn chết nên cả gan vuốt râu hùm.

Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng phẩy phẩy cẩm bào, bình tĩnh bước ra ôm lấy Mạn Duẫn. Sau khi xem xét thấy đứa bé hoàn hảo không bị tổn hao gì, hắn mới quay mặt về phía các vị đại thần, nói: “Các ngươi thấy rồi đấy, lần này là Tống Thái sư quăng chén rượu hòng tổn thương nữ nhi của bổn Vương!”

Trong lời nói ẩn chứa hàn khí âm trầm khiến người khác không dám nảy sinh bất kỳ ý muốn phản kháng nào.

Tống Thái sư chẳng qua chỉ ném một chén rượu con con, Cửu vương gia ông trời con ngài lại quăng cả một cái bàn lớn. một chén rượu cùng lắm là đập vào khiến lỗ đầu chảy máu, chứ không đến mức trí mạng. Mà cái bàn lớn ngài đá văng kia, nện xuống một cái chính là muốn mạng người nha!

Mọi người đột nhiên rùng mình nổi da gà.

Mạn Duẫn hé miệng tươi cười, nói bằng giọng vô cùng đáng yêu: “Trọng thương hoàng tộc là tử tội đúng không? Phụ Vương chỉ là muốn bảo hộ bản Quận chúa nên mới đá cái bàn ra đỡ chén rượu cho ta, chứ cũng không ngờ là sẽ đập đến Tống Thái sư đâu.”

Lời này vừa ra khỏi miệng đã hoàn toàn quy kết cái chết của Tống Thái sư thành một việc ngoài ý muốn. Mà nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ ngây thơ trong sáng kia của Mạn Duẫn, mọi người chỉ cảm thấy khủng bố vô cùng. không hổ là nữ nhi của Cửu vương gia nha, gien di truyền rất tốt đúng không? Cả nhà đều trí tuệ hơn người như vậy.

Sử Minh Phi đến gần thi thể của Tống Thái sư, nói bằng giọng hoà giải: “Trẫm xem lần này đúng là ngoài ý muốn! Người đâu, tới đem thi thể Tống Thái sư đưa về Tống phủ, long trọng đại táng.”

https://thuviensach.vn

Vì thế, chỉ trong vòng 3 ngày, kẻ đứng đầu nhóm tham quan chuyên áp bức dân chúng là Tống Thái sư, cùng thằng con ác bá kia của lão được cử hành tang lễ một lượt.

Toàn bộ dân chúng Nam Trụ vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Trong bóng đêm sâu thẳm vô cùng tĩnh mịch và yên bình, Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn trong lòng, chậm rãi bước dọc con đường hồi Điềm Uy cung.

“không ngờ miệng Duẫn nhi lại lanh lợi như thế.” một tay nâng cằm Mạn Duẫn lên, Tịch Mân Sầm nhìn chăm chú như muốn nghiên cứu thật kỹ.

Chiều nay, khi Sử Minh Phi phái thái giám đến mời Tịch Mân Sầm, hai người biết ngay là phiền toái lại đến nữa. Mạn Duẫn khoát tay, đề nghị: “Phụ Vương, việc này chi bằng cứ giao cho Duẫn nhi giải quyết cho người đi.”

Tịch Mân Sầm hiển nhiên muốn xem bản lĩnh của nữ nhi nhà mình một chút, xem nàng giải quyết sự kiện khó mà bình ổn lần này như thế nào, bèn gật đầu, phân phó Chu Phi Chu Dương nghe theo lời nàng sai phái.

Bên cạnh một bụi hoa có một vị công tử áo xanh đang đứng chờ, quạt giấy trong tay xòe rộng, giữa mùa đông mà vẫn phe phẩy phất ra từng luồng gió lạnh.

“Tiểu Quận chúa, Cửu vương gia, chúng ta lại gặp nhau.”

Mặt Tịch Mân Sầm không chút thay đổi, xoay người đi sang phía công tử áo xanh, “Tư Mã thiếu chủ, sao lại đến hoàng cung thế?”

Tư Mã Triều lập tức lộ ra bản chất thương nhân, cười trang nhã, chỉ vào Mạn Duẫn, nói: “Tiểu Quận chúa mời ta đến hỗ trợ, vừa vặn có Cửu vương

https://thuviensach.vn

gia ở đây, hay là thanh toán luôn cho xong số bạc mà tiểu Quận chúa thiếu ta đi?"

"Duẫn nhi thiếu bạc hắn khi nào vậy?" Tịch Mân Sầm cúi đầu nhìn đứa bé trong ngực, nhưng không phải vì hắn đau lòng phải bỏ ra bạc, mà đang suy nghĩ cẩn thận xem tiền căn hậu quả thế nào.

Mạn Duẫn cười lấy lòng, "Muốn tìm hai tên công tử kia ra mặt làm chứng, đương nhiên phải tiêu bạc thôi. Vừa vặn Tư Mã Triều có địa vị cao nhất trong đám thương nhân, Duẫn nhi đương nhiên phải tìm hắn hỗ trợ rồi."

Tư Mã Triều xuất mã tìm được hai tên công tử, cũng đưa ra điều kiện tốt là về sau sẽ giúp đỡ việc kinh doanh của hai nhà kia, bởi thế nên hai tên thiếu gia chuyên ăn chơi trác táng mới đồng ý ra mặt điểm chỉ Tống Hâm. Chứ nếu không thì sự việc này làm sao mà giải quyết được đơn giản như vậy?

"Bao nhiêu bạc?" Tịch Mân Sầm hỏi.

Tư Mã Triều xoa xoay hai bàn tay vào nhau, "Cũng không nhiều lắm, chỉ một triệu lượng thôi. Đối với Cửu vương gia mà nói thì có đáng kể gì đâu."

"Chu Phi, đưa ngân phiếu cho Tư Mã thiếu chủ." Tịch Mân Sầm vừa nói xong, Chu Phi đã lấy ra một xấp ngân phiếu tương đương một triệu lượng.

Tư Mã Triều chắp hai tay lại bái tạ, thở dài một hơi, "Mong lần sau lại có cơ hội hợp tác cùng Cửu vương gia." nói xong, Tư Mã Triều liền đút ngân phiếu vào ngực, xoay người rời đi.

Chu Dương đứng phía sau nhìn bóng Tư Mã Triều đang rời đi, dậm chân bình bịch, một triệu lượng đó nha! Lại quăng tiền qua cửa sổ rồi, tiểu Quận chúa thật sự là đồ phá của mà!

https://thuviensach.vn

“Phụ Vương trước kia đã từng hợp tác cùng Tư Mã Triều?” Bắt lấy một chữ quan trọng trong lời nói của Tư Mã Triều, Mạn Duẫn hỏi.

Tịch Mân Sầm nghĩ nghĩ, sau đó trả lời: “Từng hợp tác, nếu không, ngươi cho là hắn làm sao lại có thể kiếm lợi trong chiến loạn đây?” Dựa vào chiến tranh mà kiếm tiền to là một việc cần tính phiêu lưu thật lớn, nếu không có ai chiếu ứng thì chỉ sợ là tiền mất mà mạng cũng tiêu.

“Ah?...” Mạn Duẫn cười như không cười, nhìn chằm chằm vào Phụ Vương, dùng ngón tay đâm đâm vào ngực Phụ Vương, cố ý giả bộ đáng yêu: “Phụ Vương chia bao nhiêu?”

Tư Mã Triều có thể kiếm bạc trong chiến tranh, tin chắc rằng Phụ Vương cũng sẽ có phần. Đầu Mạn Duẫn một lần nữa xoay chuyển như máy tính, tính toán xem Sầm vương phủ rốt cuộc có bao nhiêu gia sản.

“Tư Mã Triều bốn, bổn Vương sáu.” Tịch Mân Sầm nhéo nhéo hai má Mạn Duẫn, thì ra Duẫn nhi vẫn là một bé con tham tiền.

Mạn Duẫn nháy mắt đã trợn to hai mắt, như vậy suy ra, tài sản của Sầm vương phủ còn lớn hơn Tư Mã Triều nhiều! Tư Mã Triều đứng đầu Nam Trụ về tài sản, như vậy Phụ Vương đứng đầu cả Phong Yến quốc, thậm chí có khi còn đứng đầu cả thiên hạ.

Vốn trước đây Mạn Duẫn thấy mình tiêu tiền như nước thì có chút hổ thẹn, giờ nghe Phụ Vương nói thẳng ra như vậy, nàng lập tức cảm thấy hình như mình... rất tiết kiệm nha!

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59

Gió êm sóng lặng qua hai ngày, Chu Phi Chu Dương tất bật sửa sang lại vài rương gỗ lớn, mang ra tiền thính.

Mạn Duẫn nhớ rõ, khi đến Nam Trụ, rương gỗ của bọn họ mang theo được nạm ngọc quáy và bọc tơ vàng. Mà mấy rương này chỉ là gỗ trơn bình thương, chắc chắn không thể đẹp đẽ quý giá như lúc trước được.

“Chu Dương, ngươi có tham ô tư túi riêng, gán đò cầm bạc không vậy?” Mạn Duẫn kỳ quái đi quanh mấy cái rương một vòng.

Lấy tay thử đẩy cái rương gỗ, hình như còn nặng hơn trước mấy phần nữa. Nếu theo lý thuyết, bọn họ đến Nam Trụ đã một tháng, mấy thứ linh tinh như lá trà gì đó phải giảm bớt, rương phải càng ngày càng nhẹ đi mới phải.

“Cho ta mười cái lá gan ta cũng không dám tham ô thứ gì của Vương gia nha! Tiểu quận chúa nè, ngươi bớt nói xấu ta đi.” Chu Dương dựa vào rương gỗ, vừa thở hồng hộ vừa nhe răng trợn mắt, tức giận đến nghiến răng kèn kẹt.

Mạn Duẫn nhìn dáng vẻ phát điên này của hắn, cười nhẹ khiêu khích. Mở nắp rương, bên trong cũng là gỗ trơn, đồ vật đựng bên trong không phải là những vật trước đó mang theo mà là ... một đống y phục nữ tử.

https://thuviensach.vn

Ký ức về căn mật thất hiện lên trong đầu. Của sủng phi kia lúc sinh thời chăng?

Liên tục mở hết mấy cái rương, tất cả đều là những thứ mà nàng đã thấy trong mật thất, trong đó có một rương chứa đầy các bức họa được cuộn tròn, chắc hẳn Phụ Vương đã sai người tháo từ tường ngọc xuống. Đôi mi thanh tú của Mạn Duẫn nhíu lại thành chữ mi. Nàng đã nói mà, làm sao Phụ Vương có thể dễ dàng rời khỏi Nam Trụ một cách vô cớ như thế được, thì ra lại là một âm mưu.

Vừa đóng lại nắp rương cuối vùng thì đã thấy hơn mười thị vệ từ bên ngoài tiến vào, cứ mỗi hai người nâng một cái rương đi ra khỏi Điềm Uy cung.

“Mấy rương này được Vương gia sai người khiêng đến hôm qua” Nhìn thị vệ nâng tất cả các rương đi, Chu Dương mới lặng lẽ nói.

Mạn Duẫn gật gật đầu, trong lòng đã nghĩ ra một giả thiết khả thi.

Từng rương được nâng lên và buộc cố định trên xe ngựa, sau đó liền có người đánh xe nhảy lên, xe ngựa lóc ca lóc cốc nghiêng ngửa lên đường.

“Duẫn nhi, đến lúc lên xe ngựa rồi.” Thấy Mạn Duẫn cứ đứng trầm ngâm trước cửa Điềm Uy cung, Tịch Mân Sầm vỗ vỗ đầu vai đứa nhỏ.

Chu Phi Chu Dương cưỡi ngựa, kèm sát hai bên trái phải của xe ngựa, vung roi giục ngựa bắt đầu tiến liên.

Vừa lên xa ngựa, Mạn Duẫn nhịn không được mở miệng hỏi ngay: “Phụ vương, trong rương…?”

Xe ngựa nghiên nghiêng ngả ngả tiến tới, Tịch Mân Sầm vẫn ngồi ổn định, đưa mắt nhìn Mạn Duẫn vẻ hiểu vì sao nàng buồn rầu, “Ngươi đã biết?”

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn gật đầu, trong lòng hơi ê ê. Từ lúc vào mật thất đến giờ nàng liền cảm nhận ra tình cảm của Phụ Vương đối với mẫu phi hình như không đồng nhất. Nhưng đến lúc này rời đi lại còn vụng trộm chở theo những bức họa và đồ vật của nàng. Chẳng trách giấu giấu diếm diếm chở đi trước như vậy, chắc là sợ Sử Minh Phi biết được mà đuổi theo đòi lại đây chăng?

Sự mất hứng của Mạn Duẫn đều được viết rõ ở trên mặt.

“Mấy thứ này đầu là vật dụng của mẫu thân Duẫn nhi, Duẫn nhi không muốn mang về Phong Yến sao?” Ôm lấy cái eo thon nhỏ của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm cố ý nhé nhéo nhẹ vài cái ở bên hông nàng.

Mạn Duẫn nhột, trừng mắt nhìn hắn, rồi vì lơ đãng mà nói tuột suy nghĩ trong đầu ra.

“Không muốn”

Tịch Mân Sầm sửng sốt.

Mạn Duẫn càng tức giận, rõ ràng chính Phụ Vương mới là người muốn mang đi đồ vật của mẫu phi, còn lôi nàng ra làm bia đỡ đạn

“Vì sao?” Tịch Mân Sầm nhìn chằm chằm vào mắt Mạn Duẫn, dương như muốn nhìn cho ra điểm gì đó.

Mạn Duẫn quay đầu sang một bên, trong lòng đột nhiên nảy sinh một ý tưởng. Mà hết hợp với hành động hôm nay của Phụ Vương, Mạn Duẫn càng khẳng định ý tưởng này là chuẩn xác.

Có phải vì Phụ Vương đặc biết chuyên tình với mẫu phi nên mới nuôi dưỡng nàng, hơn nữa còn xem nàng là con gái ruột mà đối đãi hay không?

Cái mũi chợt xộc lên vị chua xót, Mạn Duẫn xốc màn xe lên, không nhìn Tịch Mân Sầm nữa.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm nhìn thấy toàn bộ biểu cảm khó hiểu của Mạn Duẫn, nhưng đoán không ra đứa nhỏ này đang suy nghĩ cái gì. Hay là đứa nhỏ này thấy hắn lấy mấy thứ này nên biết hắn muốn làm gì sao?

Làm ngơ nửa canh giờ, Mạn Duẫn lại đột nhiên quay đầu hỏi: "Phụ Vương, trên đời này có biện pháp dịch dung không?"

Gương mặt tú của mẫu phi trong thời khắc khó sinh kia chỉ có thể được xem là hạng trung, mà nữ nhân được vẽ trên bức họa lại có diện mạo xinh đẹp đến kinh hồn, đặc biệt đôi mắt kia dương như có thể khiến tâm hồn từng nam nhân gặp nàng đều bị cuốn sâu vào không thoát ra được.

Tịch Mân Sầm nhíu mày, "Cái gì gọi là dịch dung?"

Mạn Duân cả kinh, "Vậy mẫu phi làm sao có thể thay đổi dung mạo?"

Tịch Mân Sầm lúc này mới hiểu được "dịch dung" mà Mạn Duẫn nói là cái gì.

"Đó không phải là dịch dung, ngươi có từng nghe qua một loại thực vật gọi là "Huân Sa" chưa?"

Mạn Duẫn lắc đầu.

Huân Sa sinh trưởng trên vách đá của núi đá đen, là một loại thảo dược ngàn vàng cũng khó mua được. Lấy cành lá của nó nghiền nát, vắt ra nước bôi lên gương mặt, thì nó sẽ ngưng kết thành một lớp màng. Năm đó Thẩm Đậu làm như thế mới thay đổi được diện mạo. Nếu cẩn thận quan sát tai mắt mũi miệng vẫn có thể nhận ra những chỗ giống nhau giữa hai người." Sợ Mạn Duẫn sẽ làm theo như vậy, Tịch Mân Sầm nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nang, nói bằng giọng uy hiếp: "Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ, trông cây Huân Sa có độc, tác dụng phụ rất nghiêm trọng. Ngươi dùng nó quá liều hoặc quá nhiều thì thường sống không được vài năm. Hơn nữa, lớp màng kia không thể tỏa nhiệt như da thịt bình thường., vừa đến ngày hè sẽ

https://thuviensach.vn

nổi mẩn ngứa.” Nếu không vì bị bức bách đến bất đắc dĩ, Thẩm Đậu nhất định sẽ không lựa chọn phương pháp này để chạy khỏi Nam Trụ quốc.

“Ta có nói sẽ làm vậy đâu.” Mạn Duẫn chỉ nhất thời tò mò mà thôi.

Nhưng lúc ấy vì sao mẫu phi lại quyết định làm như vậy? Nàng gặp phải cái gì nguy hiểm nên mới tình nguyện hủy dung mạo chăng?

Xe ngựa chậm rãi chạy ra khỏi Hoàng Cung, xung quanh có sứ giả các nước và đại thần Nam Trụ đến tiễn đưa, ngay cả Sử Minh Phi cũng đứng trên vọng lâu trên tường thành Hoàng cung nhìn theo những chiếc xe ngựa dần dần đi xa.

“Hy vọng lần này có thể thành công.” Trên mặt Sử Minh Phi hiện lên vẻ chờ mong.

Tiểu thái giám đứng bên cạnh cười tươi như hoa nở, “Hoàng Thượng yên tâm, Cửu vương gia lợi hại như vậy, nhất định sẽ không làm cho chúng ta thất vọng đâu. Chúng ta có phải cũng nên khởi hành rồi hay không?”

Sử Minh Phi cười gật đầu, cùng đi với tiểu thái giám xuống khỏi thành lâu.

Xe ngựa vừa đi tới khu phố xá sầm uất các cổng thành Hoàng cung không bao xa thì gặp một nữ tử xinh đẹp quỳ gối giữa nga tư đường, chắn đường đi của xe ngựa.

Dung mạo của nữ tử này khiến cho ai nhìn thấy đều phải chết sững. Rất đẹp, một vẻ đẹp quốc sắc thiên hương, nhất là ánh mắt kia đặc biệt yêu mị.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60

Thị vệ đi phía trước cảnh giác lặc cương ngựa chạy trở về. Ngọn núi tứ phía xuất hiện một đám hắc y nhân đông nghìn nghịt, tay cầm cung nhắm thẳng vào đội hình trên quan đạo.

thật đã rõ ràng, có người không muốn bọn họ rời khỏi Nam Trụ.

Giữa đám cỏ dại um tùm, một gã bịt mặt giơ tay phải lên, vung thẳng về phía trước, “Bắn tên!”

Tên bay dày đặc phóng tới như thủy triều từ bốn phương tám hướng. Mạn Duẫn thấy cảnh tượng ghê gớm này, lại thấy Phụ Vương không có một tia kinh ngạc nào, hiển nhiên có thể suy ra tất cả những việc này đều nằm trong dự kiến của hắn.

không đợi vũ tiễn bắn tới, năm mươi thị vệ đã nhanh chóng kéo ra một tấm vải thô dài hơn mười thước, vây quanh đám xe ngựa trong nháy mắt. Mà tấm vải này có điều đặc biệt, nó được chế tác từ Thiên Tàm Ti, đao thương không xuyên thủng được.

Toàn bộ những mũi tên bắn tới mặt trước của tấm vải Thiên Tàm Ti đều bị dội ngược ra hơn một thước, rớt như sung rụng trên mặt đất.

Kẻ địch hiểu ngay là bọn họ đã sớm chuẩn bị nên cũng biết đổi chiến thuật khác, chuẩn bị rút đao lao xuống núi, sống chết đánh giáp lá cà với thị vệ.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên... một tiếng gầm mạnh mẽ hùng hậu phát ra từ cổ họng của một người, vang vọng lập đi lập lại trong hẻm núi, khiến người nghe không xác định được vị trí của hắn là chỗ nào.

“Kêu chủ nhân của các ngươi ra, bổn Vương có thứ cho hắn xem.” âm lượng không lớn nhưng cũng đủ để truyền đến lỗ tai một người nào đó. Giọng nói lạnh như băng của Tịch Mân Sầm dường như có một loại ma lực, làm cho người ta nghe xong thì cái lạnh lập tức từ tim tràn ra khắp người.

“Chúng... ta... tại... sao... phải... nghe... lời ngươi?” Thanh âm mơ hồ đứt quãng từ trên núi truyền xuống.

“Các ngươi chỉ cần chuyển lời, tất cả những thứ mà hắn quý trọng đều đang ở trong tay bổn Vương, nếu không ra mặt, bổn Vương liền hủy nó!” Tịch Mân Sầm mở toang một rương gỗ, lấy trong đó ra một bức họa rồi mở tung ra.

trên bức họa là một mỹ nữ tuyệt sắc đầu tóc ẩm ướt, ngồi cạnh hồ nước chải vuốt những sợi tóc dài. Chỉ cần liếc mắt là đã biết đó là một kiệt tác trời cho, dung nhan của nàng được vẽ lại một cách hoàn mỹ.

Mạn Duẫn sửng sốt. Hóa ra Phụ Vương mang theo đồ vật của mẫu phi là để buộc Sử Lương Sanh phải ra mặt, dọa phá hủy kỷ vật là để dẫn dụ hắn xuất hiện!

Bốn phía im ắng không có bất kỳ động tĩnh nào, Tịch Mân Sầm không kiên nhẫn chờ đợi, lấy ra một đồ đánh lửa, châm vào một góc của bức họa cuộn tròn.

Ngọn lửa tìm được vật liệu cháy nên chỉ trong nháy mắt đã nhanh chóng lan lên trên. Bức họa đẹp đẽ động lòng người kia chỉ còn lại một đống tro tàn.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm đưa tay chỉ mấy rương còn lại, “Lấy tất cả ra, đốt từng món một cho ta!”

Tịch Mân Sầm không tin là Sử Lương Sanh có thể thờ ơ đứng nhìn hắn phá hủy những đồ vật này. Có lẽ người khác sẽ chẳng hơi đâu mà để tâm đến những bức họa cuộn tròn kia, nhưng kẻ kia tuyệt đối không làm được.

Ngọn lửa lần lượt cắn nuốt từng bức họa cuộn tròn, Mạn Duẫn trơ mắt nhìn nữ tử tươi cười trong tranh hóa thành tro tàn từng cái từng cái một. Trong lòng đột nhiên lại có nỗi xúc động, rất muốn dập tắt ngọn lửa này để bảo hộ những bức họa được cuộn tròn kia.

Nhưng nàng vẫn còn giữ được lý trí, những bức họa cuộn tròn này đều nằm trong dự mưu của Phụ Vương, nàng không thể để cho mưu kế này lại bị hủy bởi chính nàng, nếu không sẽ uổng phí một phen khổ tâm của Phụ Vương.

Nhìn ra vẻ luyến tiếc không nỡ của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm nhặt lên một bức họa đưa tới tay nàng.

“Vẫn nên giữ lại một bộ làm kỷ niệm đi.” Nhìn ánh mắt hơi nhuốm vẻ bi thương của bé con, Tịch Mân Sầm bỗng có một khắc mềm lòng, xoa xoa mái tóc nhẹ suông của nàng.

Mạn Duẫn tiếp nhận nó rồi ôm vào trong lòng. Giữ lại một bộ cũng tốt phải không?

Như vậy hắn là đã đủ rồi, liền gắt gao ôm chặt vào trong lòng.

Lược gỗ, hộp son, trâm ngọc... bị lôi ra quăng đầy đất, từng bộ hoa phục tinh xảo đẹp đẽ đều bị quăng vào trong đống lửa cháy bừng bừng, bốc lên một làn khói đục ngầu.

https://thuviensach.vn

hắn y nhân trên núi không hiểu hành động này của Cửu Vương gia là ý gì, nhưng nhìn những vật này nói không chừng lại có một ý nghĩa thật lớn đối với chủ tử, nên lập tức phái ra hai người chạy về thông tri cho chủ nhân.

Gió thổi mạnh làm những sợi tóc trên trán Mạn Duẫn bay tung lên, cũng đồng thời tiếp thêm sức cho đám cháy càng mạnh. Mạn Duẫn đứng bên cạnh đống lửa, hơi lửa táp trên mặt nóng rực, đưa mắt lạnh lùng nhìn những đồ vật kia hóa thành tro bụi.

Từ hướng Kiền thành có mấy con ngựa chiến màu nâu chạy vội đến.

Nam nhân dẫn đầu đoàn ngựa mặc một áo choàng viền vàng, gió lạnh thổi vào áo khiến nó tung bay phần phật đằng sau lưng hắn, trên mặt đầy vẻ lo lắng vội vã vô cùng. Kéo mạnh cương ngựa, con ngựa bị đau hí dài một tiếng dừng vó lại, hơi thở từ trong mũi ngựa phì phì ra thành một làn sương trắng.

Ngoại trừ những nếp nhăn thật nhỏ nơi đuôi mắt thì thật sự không thể nghĩ là nam tử này đã ba bốn mươi tuổi, bờ môi của hắn dày rộng, diện mạo nam tính vô cùng. Khuôn mặt này giống Sử Minh Phi đến bảy phần, nhưng lại có vẻ trầm ổn hơn Sử Minh Phi.

“Cửu vương gia, đã lâu không gặp, ngươi vẫn thích đùa giỡn mưu kế như vậy.” Nam tử xoay người xuống ngựa, nhìn những bức họa cuộn tròn cùng vật phẩm đang cháy đùng đùng giữa đám lửa, tay xiết chặt thành quyền đến kêu răng rắc.

Lửa giận trong mắt không che giấu chút nào.

“Ngươi cũng vậy, nhiều năm không gặp, hóa ra vẫn giữ cái tật xấu trốn trốn tránh tránh chưa từng thay đổi nhỉ.” Tịch Mân Sầm nắm tay Mạn Duẫn tiến từng bước lên phía trước.

https://thuviensach.vn

Hai mắt Mạn Duẫn nhìn về phía nam tử uy vũ bất phàm đang đứng đối diện, nhìn ánh mắt hắn có thể biết người này cũng là loại âm ngoan thủ lạt.

Ánh mắt Sử Lương Sanh cũng đồng thời dừng trên gương mặt con bé đang được Tịch Mân Sầm nắm tay, trong cơn hoảng hốt, hắn lại có cảm giác sao cực kỳ giống người nào đó. Nhưng nữ tử trong ấn tượng và ký ức của hắn cực kỳ ôn nhu, mà con bé này tuy đôi mắt trong suốt, nhưng tính tình lại ẩn hiện vẻ vô tình giống với Cửu vương gia.

Cảm thấy chẳng qua là mình đa đoan, Sử Lương Sanh thu hồi ánh mắt lại, liền thấy một thị vệ đang cầm một bức họa cuộn tròn ném vào đống lửa. Nghĩ cũng không nghĩ, Sử Lương Sanh lập tức rút kiếm, một nhát đâm xuyên qua bụng tên thị vệ đó.

Thị vệ ôm bụng, từ từ ngã vật xuống đất, còn bức họa cuộn tròn kia thì bay tung lên giữa không trung. Sử Lương Sanh duỗi tay ra, đón được bức họa, nhìn nữ tử trong bức họa mà vẻ mặt biểu lộ một sự tưởng niệm sâu sắc.

đã qua nhiều năm như vậy, thế mà bản thân hắn thủy chung vẫn quên không được nàng. Cho dù... Nàng và Cửu vương gia đều đáng giận như nhau, nhưng dung nhan của nàng đã cắm rễ thật sâu thật rộng ở trong lòng hắn.

“Cửu vương gia, nàng... ở nơi nào?” Ngón tay xoa xoa lên hai má của nữ tử trong bức họa, ai nhìn thấy cũng có thể cảm nhận được nỗi bi ai của hắn.

Sóng gầm chớp giật ngay lập tức đánh thẳng vào Mạn Duẫn, Sử Lương Sanh thế mà lại không biết... mẫu phi đã chết?!

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61

Tịch Mân Sầm gợi lên một tia cười lạnh, đôi mắt như hàn băng nhìn thẳng vào kẻ kia, “Vì sao bổn Vương phải nói cho ngươi?”

Năm đó người nhẫn tâm phái người đuổi giết Thẩm Đậu, là hắn. Nay người bày ra một vẻ tình thâm chân thành, cũng là hắn. Tịch Mân Sầm tỏ vẻ khinh thường đối với thái độ tiền hậu bất nhất này của hắn.

Sử Lương Sanh lại ngẩng đầu lên, đôi mắt vì cừu hận mà đã hơi đỏ ửng, “Ta biết mà, Cửu vương gia xưa nay lạnh như băng, đã muốn đóng băng luôn cả linh hồn, sao có thể nhiều chuyện mà quan tâm nhàn sự của người khác? Ân oán mấy năm trước chúng ta có phải cũng nên kết thúc tại đây luôn hay không?”

Những kẻ cưỡi mấy con tuấn mã đi đàng sau Sử Lương Sanh cũng lần lượt xuống ngựa, đứng ở hai bên trái phải của hắn, người nào người nấy nhìn xấp xỉ khoảng bốn mươi tuổi, dáng vẻ hung mãnh, thân mình cao lớn, khiến cho người ta nhìn thấy đã phát sợ mà không dám nhìn lần thứ hai, nhưng phản ứng này chỉ giới hạn cho những người thường mà thôi.

Bốn người này đúng là tâm phúc của Sử Lương Sanh, lần lượt tên là Lâm Thiên, Lưu Lôi, Triệu Địa, Tần Hỏa, hợp lại thành “Thiên lôi địa hỏa” vang danh bốn phương. Võ công của bốn người này bổ xung cho nhau, vô cùng cao. Chu Phi Chu Dương thấy bốn người này thì đồng loạt tỏ vẻ cảnh giác cao độ. Trận chiến hôm nay xem ra không thể tránh được rồi.

https://thuviensach.vn

Tiếng chuông cảnh báo réo vang trong lòng Mạn Duẫn, tóm lại Phụ Vương và Sử Lương Sanh có cừu hận gì sâu sắc đến nỗi mới vừa nhìn thấy mặt nhau đã đỏ mặt tía tai muốn giết chết tươi đối phương?

không đợi Mạn Duẫn nghĩ xong, hắc y nhân trên núi đã triển khai đội hình vọt thẳng tới đội ngũ bên dưới. Đội ngũ bên bọn họ chỉ có hơn năm mươi người, mà đối phương lại ít nhất hơn một ngàn. Mạn Duẫn thầm nhủ trong bụng, chỉ mang bao nhiêu đó người để thực hiện kế điệu hổ ly sơn thì có mạo hiểm quá không?

một thanh kiếm bổ thẳng về phía Mạn Duẫn. Mạn Duẫn nhanh chóng né người, ngồi thụp xuống đất, bắp chân gạt ngang chân người kia, người nọ bất ngờ nên đứng không vững té cái phịch xuống đất.

Nhân lúc hắn ngã nặng xuống đất không dậy nổi, Mạn Duẫn đè cánh tay hắn lại, đoạt thanh kiếm trong tay hắn, vung tay đâm thẳng vào ngực hắn. không một tia do dự, gần như xuất phát từ bản năng.

Tịch Mân Sầm tuy biết Mạn Duẫn có biết một vài chiêu số võ công, nhưng không ngờ tới việc Mạn Duẫn ra tay giết người còn nhanh hơn, ác hơn so với một chiến binh! Đây tuyệt đối không phải là lần đầu tiên giết người! Trong giờ khắc này, đôi mày kiếm chau lại làm một, xem ra hắn vẫn chưa đủ hiểu biết đối với Duẫn nhi. Có rất nhiều chuyện Mạn Duẫn còn không có nói cho hắn biết.

Trong lúc Tịch Mân Sầm ngây người, một thanh đao dài bén nhọn đánh úp vào sau lưng hắn. Chỉ cần nghe tiếng gió, Tịch Mân Sầm đã giơ chân đá về phía sau một cú dứt khoát, kéo dãn khoảng cách giữa hai người.

“không ngờ nữ nhi của Cửu vương gia cũng lợi hại như vậy!” Sử Lương Sanh vung đao lên, hung ác chém thẳng về phía Tịch Mân Sầm.

Tuy đao là loại binh khí ngắn, nhưng khi được dùng bởi một kẻ võ công siêu việt thì lại cách biệt một trời một vực, phát huy ra một uy lực ghê gớm.

https://thuviensach.vn

Đao pháp của Sử Lương Sanh có tiếng hung hãn từ xưa đến nay.

Tịch Mân Sầm chống đỡ không dám khinh địch, từ trong tay áo phất ra từng đợt từng đợt khí lạnh, ngăn cản sức mạnh bổ tới của cây đao trong tay Sử Lương Sanh, đồng thời nhắm ngay hắn đánh ra một chưởng.

Chưởng phong vừa đánh ra liền có thể dễ dàng cảm nhận được không khí vặn vẹo thành luồng.

Sử Lương Sanh dùng đao làm giáp trụ, khoa mạnh quanh thân bắn ra nội lực, đón đỡ và chặt đứt luồng khí của Tịch Mân Sầm đang ầm ầm phóng tới. Luồng khí phía trước biến mất lập tức. Sử Lương Sanh chạy thẳng tới bên cạnh Tịch Mân Sầm, thân ảnh hai người nhanh chóng quấn lại cùng một chỗ, không phân biệt được ai với ai. Tốc độ hai bên cực nhanh, Mạn Duẫn chỉ nhìn thấy một chút màu đen và màu vàng cuộn vào nhau khó phân biệt.

Trong tay Phụ Vương không có binh khí, có thể sẽ phải chịu thiệt chăng?

Sử Lương Sanh đã là kẻ từng trải mấy mươi năm, có thể buộc Phụ Vương phải trực tiếp ra tay thì có thể nói võ công của hắn tuyệt đối rất cao.

“Chu Phi Chu Dương, bảo hộ Mạn Duẫn.” Từ trên không trung truyền đến thanh âm của Phụ Vương.

Mạn Duẫn nâng kiếm lên, cứ mỗi hắc y nhân đánh tới nàng đều bị chém một kiếm. Chính mình cũng phải tự ứng phó chứ, không thể làm cho Phụ Vương bị phân tâm được.

Mồ hôi tuôn ướt ngực áo, Chu Dương giơ kiếm chống đỡ với hai người trong số Thiên Lôi Địa Hỏa. hắn cũng muốn bảo hộ tiểu Quận chúa, nhưng hiện tại hắn phải lấy một địch hai, không phân thân được à nha!

https://thuviensach.vn

“Tất cả thị vệ vây quanh xe ngựa, không để cho hắc y nhân tiếp cận.” Chu Phi cái khó ló cái khôn, quay đầu nói với Mạn Duẫn: “Tiểu Quận chúa, thỉnh ngài lên xe ngựa.”

Thay vì ở đây phân tán lực công kích, còn không bằng khiến năm mươi thị vệ này đoàn kết một lòng bảo hộ Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn biết bản thân mình không có nội lực, còn ở đây mà đánh nhau nữa thì chỉ có thể liên lụy đến Phụ Vương, nên nhảy lên xe ngựa ngay lập tức. Nàng không phải là kẻ thích cậy mạnh, mà nàng chú trọng đại cục hơn.

Hơn một ngàn người giằng co với năm mươi người thì chẳng khó gì mà đoán được kết quả, thị vệ bảo vệ trước xe ngựa hết người này đến người kia nói tiếp nhau ngã xuống. Phụ Vương và Sử Lương Sanh không biết đánh tới đâu rồi nữa, trên quan đạo cũng chẳng còn thấy bóng dáng hai người đâu. Chu Phi Chu Dương cố gắng hết sức để so chiêu cùng lúc với bốn người, Mạn Duẫn có thể cảm giác được rõ ràng tình thế đang vô cùng khẩn trương.

Đột nhiên... dưới đáy xe ngựa có gì đó bén nhọn đâm thẳng lên, xuyên ba gỗ dưới sàn xe.

Là một thanh kiếm!

Mạn Duẫn nhảy tung mình lên phía trên, đánh vỡ nóc xe ngựa, thanh kiếm kia cùng bám lên sít sao. Mạn Duẫn không nghĩ nhiều, cầm chuôi kiếm trong tay ném thẳng xuống dưới. Trong xe ngựa thét ra một tiếng “a” cực kỳ chói tai, cực kỳ bi thảm.

Chu Phi Chu Dương đồng loạt quay đầu bởi nghĩ tiểu Quận chúa đã xảy ra chuyện không hay, lúc này mới phát giác trong bốn người Thiên Lôi Địa Hỏa, Tần Hỏa không biết đã lẻn đến đánh lén Mạn Duẫn từ khi nào. Mà mắt trái của người nọ bây giờ bị cắm một thanh kiếm khiến hắn đau đớn đến gập thắt lưng lại không ngừng kêu la như heo bị chọc tiết.

https://thuviensach.vn

“Mắt của lão tử (ông mày)!” Tần Hỏa nhe răng kêu la thảm thiết, ráng nhịn đau mà rút kiếm ra, máu tươi phọt ra chảy ròng ròng trên mặt.

Bốn người Thiên Lôi Địa Hỏa đã là huynh đệ nhiều năm, nghe thấy tiếng la này thì trong lòng run lên bần bật, liền bị Chu Phi bắt được khe hở, chém xuống một kiếm thật mạnh, đứt lìa cánh tay của Lưu Lôi. Lại một tiếng thét thảm thiết vang lên.

Thiên Lôi Địa Hỏa lúc này đã hoàn toàn phẫn nộ, nhiều năm qua đánh Nam diệt Bắc tung hoành ngang dọc, chỉ có hôm nay bọn họ mới bị thương nặng đến như vậy, liền dốc toàn lực ra công kích ngoan độc.

Chu Phi Chu Dương nhìn nhau, nhanh chóng lưng dựa lưng, mỗi người tay trái cầm kiếm công kích, tay phải giơ kiếm phòng ngự, một tổ hợp hoàn mỹ.

Mạn Duẫn nhặt đại trên đất một thanh kiếm, đi từng bước lại gần Tần Hỏa vừa bị đâm mù một con mắt.

Vẻ mặt Tần Hỏa lúc này càng làm cho người ta sợ hãi. Máu từ mắt trái không ngừng chảy xuống ròng ròng, phẫn nộ giơ kiếm chém thẳng về phía Mạn Duẫn đang tiến lại gần.

Nhưng bởi vì vừa bị mù một bên mắt, độ chuẩn xác của tia mắt và độ rơi của tay chém bị chậm xuống không ít, hơn nữa tính tình lại đang nóng nảy, nên cuối cùng ra tay có hơi lệch lạc. Mạn Duẫn nhảy bắn lên không, thân thể linh hoạt tránh thoát một kiếm công kích của hắn, mũi kiếm nhắm ngay cổ của hắn nhẹ nhàng xoẹt một nhát. một vết máu hiện ra quanh phía trên cổ của hắn. Trong cuống họng Tần Hỏa phát ra một tiếng òng ọc, cúi đầu xuống nhìn thì thấy máu phun bắn ra thành vòi.

Chỉ trong nháy mắt, hắn trợn to mắt đổ ngửa về phía sau.

https://thuviensach.vn

Đội hình năm mươi thị vệ vây quanh Mạn Duẫn xuất hiện một khe hở hẹp liền bị hắc y nhân chen vào, chém giết loạn xạ.

Thể lực Mạn Duẫn không còn bao nhiêu, tiếp tục chém giết được vài tên hắc y nhân thì đã cảm giác được cơ thể mình càng lúc càng suy yếu. Đúng lúc này, quan đạo từ hướng Kiền thành tới có một đoàn quân cưỡi ngựa mặc giáp, dần dần đuổi tới đây.

Bọn họ mặc giáp phục màu xanh lá, người đi đầu trong đội hình chính là Sử Minh Phi.

"đã để các ngươi đợi lâu, điều động cấm quân mất chút thời gian." Sử Minh Phi vung cánh tay lên, mấy ngàn cấm quân phía sau lập tức ùa lên gia nhập vào vòng chiến xáp lá cà. Đám hắc y nhân vừa rồi còn mang một khí thế như vũ bão không ai ngăn cản được, giờ đã dần dần bị cấm quân giết sạch sẽ.

Nhưng còn Phụ Vương đâu?

Hai người Chu Phi Chu Dương hợp lực với nhau nên uy lực tăng kinh khủng, mà Thiên Lôi Địa Hỏa đã mất đi một người, nên Chu Phi Chu Dương chẳng mất bao công sức đã bắt trọn ba người còn lại.

Sử Minh Phi dĩ nhiên nhận ra được mặt của ba vị này, cung kính nói: "Lâm thúc, Lưu thúc, Triệu thúc." Ba vị này là tướng quân nổi danh từng tham gia trong cuộc đại chiến giữa Nam Trụ và Phong Yến nhiều năm trước, cũng đồng thời là tâm phúc tín nhiệm nhất của Phụ Vương. Khi thấy bọn hắn ở trong này, Sử Minh Phi càng thêm khẳng định rằng Phụ Hoàng vẫn còn trên thế gian.

"Toẹt." Lâm Thiên phun một bãi nước bọt về phía Sử Minh Phi, "Hoàng Thượng ngậm đắng nuốt cay nuôi ngươi hai mươi năm, thế mà ngươi lại liên hợp với người ngoài như thế này, đây là báo đáp công lao của ngài đấy hả?"

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Sử Minh Phi cứng đờ, nhớ tới những đối đãi tốt đẹp mà Phụ Hoàng dành cho hắn từ tấm bé.

“Trẫm cũng chẳng còn cách nào, chuyện trên Thái Thất Sơn chắc hẳn là do Phụ Hoàng thiết kế đúng không? Các ngươi có biết làm vậy là đã khiến cho Nam Trụ hiện tại gặp phải nhiều nguy hiểm hay không!”

Ba người không còn lời nào để nói.

“Chúng ta chỉ biết Hoàng Thượng có ơn tri ngộ đối với chúng ta, bất luận ngài lựa chọn làm việc gì, chúng ta đều ủng hộ. Nếu giờ đã rơi vào tay các ngươi, chúng ta sẽ không nghĩ tới mạng sống.” nói xong, Lâm Thiên nghiến chặt hai hàm răng, cắn lưỡi tự sát.

Mạn Duẫn gật đầu, “Chúng ta đi tìm Phụ Vương.”

Mang theo Chu Phi Chu Dương mới đi được vài bước, Sử Minh Phi đã đuổi theo kịp.

“Trẫm cũng đi.” hắn muốn gặp Sử Lương Sanh tận mặt, chỉ để hỏi một câu, Phụ Hoàng rốt cuộc muốn xoa dịu cái tâm tình gì? Có cái gì còn quan trọng hơn an nguy của Nam Trụ quốc sao?

Trong rừng cây, nhánh cây bị chém đứt đoạn văng đầy trên đất. Nhìn nhánh cây gãy ngã lỏng chỏng thế này cũng có thể đoán được nơi đây từng xảy ra một trận kịch chiến đến cỡ nào. Lo lắng sợ Phụ Vương bị thương, Mạn Duẫn sải chân nhanh hơn, nhưng vì chân thì ngắn, mà bước lại quá nhanh, Mạn Duẫn vấp phải một nhánh cây ngã, chúi nhủi về phía trước.

Sử Minh Phi tay mắt lanh lẹ đỡ được nàng.

“Tiểu Quận chúa, ngươi đừng lo lắng như vậy. Sử Lương Sanh chín năm trước đã không là đối thủ của Vương gia, chứ đừng nói là giờ này ngày này.” Chu Dương an ủi nói.

https://thuviensach.vn

Nhiều như vậy năm, hắn chưa từng thấy Vương gia bị thương lần nào.

nói là nói như vậy, nhưng Mạn Duẫn vẫn cứ lo lắng.

Sâu trong rừng cây, hai bóng người đang quấn vào nhau mà đánh.

Đừng xem thường thực lực của Sử Lương Sanh, năm đó hắn thân chinh ngự giá, lấy một địch trăm chứ không phải chuyện đùa, thật sự là một đối thủ cực kỳ khó nhằn. Tịch Mân Sầm không thể chỉ dùng mấy chiêu mà trói hắn lại được, chỉ có thể từ từ đánh nhau cùng hắn.

“Công phu của Cửu vương gia tăng tiến không ít a!” Sử Lương Sanh cố hết sức vừa đánh một độc chiêu vừa nói câu này. Đừng thấy Tịch Mân Sầm tuổi trẻ mà xem thường, một thân công phu kia của hắn đều cao hơn gấp nhiều lần so với bất cứ kẻ nào.

Tịch Mân Sầm không nói chuyện, chỉ xuống tay càng lúc càng ngoan độc.

Sử Lương Sanh suýt nữa không đỡ nổi một chiêu, phản thủ đẩy mạnh ra sau, thân ảnh hai người nhanh chóng tách ra.

“Năm đó nếu ngươi không dùng kế hại ta, ta cũng đã không thất bại dưới tay ngươi. Ngươi cũng biết, nhiều năm đã qua, thế nhưng ta vẫn không cam lòng!” Tiếng nói của Sử Lương Sanh càng lúc càng tăng thêm âm lượng, sự không cam lòng trong nội tâm được rống ra khỏi cổ họng.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62

Edit: Khánh Linh

“Tục ngữ có câu ‘binh bất yếm trá’, thua là thua.” Tịch Mân Sầm phản đòn, bổ một chưởng về phía hắn, kình phong cuồn cuộn nổi lên cuốn từng tầng lá rụng vào trong như một lốc xoáy loại nhỏ.

Trong việc dụng nội lực biến thành công kích thật, Tịch Mân Sầm là kẻ đứng đầu trong giới võ học hiện thời. Cây cối chung quanh rung động bần bật xào xạc. Sử Lương Sanh thầm than, mới tám chín năm không gặp thôi mà nội lực của Tịch Mân Sầm lại thăng tiến một tầng cao rồi.

Tập trung hoàn toàn tinh thần, Sử Lương Sanh xoay trò bảo đao vun vút, chém mạnh vào không trung. Luồng đao phong đi qua tới đâu, cây cối chỗ đấy nhất loạt bị chém đứt hàng loạt.

Ngay sau đó, hai cỗ lực thật lớn va chạm với nhau trong không trung. Nhóm của Mạn Duẫn còn xa ở ngoài bìa rừng, khi thấy cây cối trong chỗ sâu trong rừng lắc rắc lay động ghê hồn, bước chân không khỏi guồng lên nhanh hơn.

Chưởng khí bổ tới từng đợt liên tiếp, bên trong ẩn chứa một lực mạnh mẽ, càng lúc càng lớn hơn. Chuyện này vượt rất xa dự đoán của Sử Lương Sanh, bất đắc dĩ, hắn đành phải cầm chắc chuôi đao, lực xoay càng tăng thêm sức lực vài phần. Mà nhìn Tịch Mân Sầm, hơi thở không phập phồng yếu đi chút nào, hiển nhiên là chưa xuất toàn lực.

https://thuviensach.vn

Trước kia đã từng thua một lần, lần này, hắn nhất định phải trả lại một ván, nếu không thì thật có lỗi với những sắp xếp tính toán hắn khổ tâm mấy năm nay! Nhưng về mặt võ công, cho dù hắn có khổ luyện thêm mười năm nữa cũng sợ là không địch lại nổi Cửu vương gia. Nhưng mà... hắn đã sớm có tính toán khác!

không phải ngươi chết, chính là ta mất mạng! Nỗi thống khổ mà Cửu vương gia gây cho hắn mấy năm nay, hắn muốn nhất nhất đòi lại từng chút một.

Tuy nhiên, hiện tại quan trọng nhất vẫn là mau chóng trốn khỏi nơi này, nếu không kế hoạch phía sau sẽ bị phó mặc, chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Nhìn ra Sử Lương Sanh muốn rút lui có trật tự, Tịch Mân Sầm lạnh lùng cười, “Tiên hoàng Nam Trụ vẫn sợ cụp đuôi như xưa nay đấy à, trong lòng biết sẽ thất bại, bèn học theo con rùa mà thụt đầu vào mai giả chết đó sao.”

Tịch Mân Sầm thường ít thích nói chuyện, mà hễ vừa mở miệng thì y như rằng có thể khiến người ta tức hộc máu mà chết. Nếu như đây là Sử Lương Sanh của một vài năm trước, nói không chừng sẽ trúng phép khích tướng của hắn. Nhưng nay... hắn đã không còn là trẻ tuổi nông nổi như xưa, nên những lời này toàn như gió thổi qua tai.

Trong lòng đang nghĩ xem làm thế nào để thoát thân, khóe mắt bỗng nhìn thấy bốn người đang từ xa xa chạy tới.

Tịch Mân Sầm có vẻ vô cùng thương yêu bảo bối tiểu Quận chúa này a! Ngươi bất nhân, thì ta bất nghĩa.

“Quay về!” Tịch Mân Sầm vừa liếc mắt thấy Mạn Duẫn, liền phân tâm.

Sử Lương Sanh định bổ đao nhằm về phía Mạn Duẫn, nhưng Tịch Mân Sầm nhanh hơn, quất một cỗ khí mạnh từ trong lòng bàn tay ra, cường ép hắn quay lại trong vòng chiến đấu.

https://thuviensach.vn

“Phụ Hoàng...” Nhìn thấy khuôn mặt vô cùng thân thuộc mà hắn đã từng ở chung hơn chục năm qua, Sử Minh Phi kêu lên một tiếng, có chút vấn vương, có chút nghi hoặc.

“Phụ Hoàng, chuyện ngài làm ở Thái Thất Sơn, ngài có nghĩ tới Nam Trụ không? không phải ngài từng dạy trẫm rằng mọi sự phải lấy Nam Trụ quốc làm trọng sao, vì sao ngài lại làm cho sự tình trầm trọng đến bực này?” Sử Minh Phi không khống chế được, hô to về hướng bóng người phía trước.

Vào thời điểm hiện tại, Sử Lương Sanh tuyệt đối không ngờ tới sẽ đột nhiên nhìn thấy nhi tử sủng ái của mình, liền ngắt lời: “Đúng! Đây là việc một đế vương nên cân nhắc! Nhưng Phụ Hoàng đã thoái vị cho ngươi rồi, đương nhiên có thể làm việc mình muốn làm.”

Việc này đã thành một cái kén đau nhức ở trong lòng hắn tám chín năm qua... Nếu không làm cho trọn, có chết cũng không cam lòng!

Lại bị Cửu vương gia nói trúng tim đen rồi! Trong nội tâm của Phụ Vương, chuyện dính dáng đến người kia thật sự còn trọng yếu hơn so với Nam Trụ quốc.

“Phụ Hoàng, rốt cuộc ngài để ý chuyện gì?” Sử Minh Phi chậm rãi thở dài, chỉ cần một cái rương đồ vật là đã có thể hấp dẫn cho ngài hiện thân. Chẳng lẽ ngài để ý, chỉ riêng một nữ nhân kia?

Trong lòng Mạn Duẫn cũng nghĩ đến vấn đề này.

Sử Lương Sanh cười to ba tiếng ha ha ha mang hơi hướm điên cuồng, vươn ngón trỏ chỉ vào Tịch Mân Sầm, “Ta để ý cái gì ư? Mười năm trước, người này phái Tư Đồ Du Nguyệt đến gặp ta, chẳng qua chỉ một chiêu mỹ nhân kế đơn giản, thế mà đã phá huỷ hơn phân nửa giang sơn Nam Trụ ta. Từ lúc đó trở đi, ta liền thề độc trong lòng, kiếp này không thể không thắng hắn một lần!”

https://thuviensach.vn

Vì lời thề độc này, trong chín năm qua hắn không có lúc nào là không nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể giết chết được Tịch Mân Sầm.

Mà điều đáng buồn nhất là, trong âm mưu mỹ nhân kế này, Sử Lương Sanh đã bị trầm luân cả thể xác và tinh thần sâu sắc. Đến khi biết được Tư Đồ Du Nguyệt là gián điệp, hắn mới tức giận không thể nào chịu nổi, liền phái ra vài tên sát thủ đuổi giết Tư Đồ Du Nguyệt. Suốt chín năm qua không lúc nào mà hắn không hối hận về quyết định này. rõ ràng là hắn bị tính kế, nhưng rồi chính bản thân hắn đều tâm tâm niệm niệm tưởng nhớ đến hình ảnh của nữ nhân kia không một khắc quên lãng. Đến khi muốn tìm nàng mang về để vãn hồi, quay đầu nhìn quanh cũng không đào ra nổi một chút tung tích nào của nàng.

Kẻ đứng sau màn thao túng hết thảy mọi chuyện, chính là Cửu vương gia. hắn hận, hận đến thâm xương nhập cốt.

Động tác trên tay càng phát ra sắc bén.

Mạn Duẫn ngây ra như phỗng, mẫu phi thật sự là gián điệp mà Phụ Vương phái ra? Hèn gì Sử Lương Sanh luôn miệng nói, Phụ Vương năm đó gài bẫy hại hắn. một mưu kế như vậy xác thực không thể gọi là quang minh chính đại được. Nhưng binh bất yếm trá (dụng binh thì không chừa bất cứ thủ đoạn gian trá nào), mỹ nhân kế cũng là một kế trong binh pháp, Mạn Duẫn không hề cảm thấy Phụ Vương làm sai cái gì. Cho dù người bị hại lại chính là thân sinh phụ thân của nàng.

Ánh mắt Mạn Duẫn nhìn về hướng hắn, quan sát mặt mày của hắn. Diện mạo hai người cũng không thể nói là tương tự được, hình thức và vẻ mặt của Mạn Duẫn giống mẫu phi của nàng nhiều hơn, nhưng con ngươi lại linh động hơn mẫu phi.

Sử Lương Sanh dần dần bị rơi vào thế hạ phong, biết rằng nếu cứ tiếp tục đánh như thế sẽ tiêu hao sức lực, hôm nay chắc chắn sẽ bỏ thân ở nơi

https://thuviensach.vn

này. Nghĩ vậy, hắn bèn xoay tròn thân mình, búng người ra cách Tịch Mân Sầm mấy thước xa, đánh thẳng về hướng Mạn Duẫn.

Chu Phi Chu Dương nháy mắt đã che ở trước người Mạn Duẫn, Sử Lương Sanh vung đao lên, hai người liền bị kình phong tạt ra ngoài mấy thước, đụng rầm lên thân cây khiến cây cối lay động kịch liệt, rồi lại rơi xuống đất như mít rụng.

Thân thủ của Sử Lương Sanh nhanh như chớp giật, chiêu số hung hãn độc ác. Ánh mắt của Mạn Duẫn còn chưa kịp thu hồi từ trên diện mạo của hắn thì khuôn mặt kia lại đột nhiên phóng to ra ngay trước mặt. Nàng ngã nghiêng về bên phải để tránh ngọn đao kia, đao phong xẹt qua cánh tay của Mạn Duẫn. Cũng may Mạn Duẫn tay chân linh hoạt, chứ nếu không một đao này đi xuống chắc chắn cánh tay sẽ bị chém đứt lìa. Dù là như thế, cánh tay vẫn truyền đến nỗi đau đớn như lửa đốt, máu tươi lập tức tuôn xuống nhiễm đỏ cả tay áo bào.

Mạn Duẫn cắn chặt răng, không ngừng trốn đông tránh tây, trong lòng đã nảy sinh một chút bi thương. Tuy rằng Sử Lương Sanh không biết quan hệ giữa hai người, nhưng cảm giác phải trốn chui trốn nhủi dưới tay đao của phụ thân như vậy, tuyệt đối vô cùng khổ sở.

một trận gió thổi qua trước mặt, Mạn Duẫn rơi vào một vòng ôm quen thuộc, lập tức cảm thấy an tâm xuống.

Tịch Mân Sầm nhìn cánh tay đang chảy máu tươi ròng ròng của nàng, vẻ băng hàn giữa hai hàng lông mày rậm càng tăng mạnh, lại phất y bào một cái. một cỗ khí xuất thật lớn cuồn cuộn xông ra, uy lực ước chừng lớn gấp ba lần bình thường. Cỏ cây bị nhổ tận gốc, trong rừng cây cuồng phong gào thét, mà nơi đầu luồng khí đuổi tới, chính là Sử Lương Sanh.

Sử Lương Sanh cũng đã khổ luyện công phu nhiều năm, lúc này bèn tập hợp toàn bộ khí lực kiên quyết tiếp chiêu này, nhưng rồi lập tức phải trả giá

https://thuviensach.vn

vô cùng thảm trọng, há mồm phun ra một miệng đầy máu tươi. Sử Lương Sanh đưa tay lau vết máu bên miệng, ánh mắt nhìn về phía Tịch Mân Sầm đang cúi đầu kiểm tra thương thế của Mạn Duẫn. Xem ra, so với tiếp tục đánh nhau với hắn, Cửu vương gia càng lo chữa thương thật tốt cho con bé kia hơn, hắn bèn nhảy về hướng cửa rừng, hoàn toàn đá rớt mọi người ở sau lưng.

"Cửu vương gia, Phụ Hoàng chạy rồi." Sử Minh Phi biết rõ võ công của Phụ Hoàng là ở mức nào, ở đây, ngoại trừ Cửu vương gia ra, không có một người nào có thể bắt giữ được hắn.

Tịch Mân Sầm không phải không chú ý tới điều này, nhưng so với việc đuổi tận giết tuyệt Sử Lương Sanh, hắn đau lòng cánh tay của Mạn Duẫn hơn nhiều. Kẻ kia thì về sau có thể lại giết, nhưng cánh tay của Mạn Duẫn nếu không trị liệu cho tốt thì sợ rằng sẽ tàn phế suốt đời. Xé mở tay áo bào, cánh tay Mạn Duẫn lúc này đã huyết nhục mơ hồ. một đao kia của Sử Lương Sanh chém ra là muốn tính mạng của người khác, nên xuống tay không một chút lưu tình. Nếu không phải vì Mạn Duẫn phản ứng nhanh, cánh tay này nhất định sẽ bị một đao kia chặt bỏ.

Ai nấy đều thấy được Cửu vương gia vô tâm tham chiến, Sử Minh Phi nắm chặt quyền đến kêu răng rắc, cứ để cho Phụ Hoàng chạy thoát dễ dàng như vậy sao? Nhưng xem ra, mục tiêu của Phụ Hoàng từ xưa đến nay thực sự chỉ chằm chằm nhắm vào một mình Cửu vương gia, hắn sẽ không tiếp tục làm ra việc gì thương tổn đến Nam Trụ quốc nữa. Mà chuyện ám sát trên Thái Thất Sơn chắc chắn cũng là vì Phụ Hoàng muốn ám sát Cửu vương gia nên mới tỉ mỉ bài bố rồi! Như vậy, toàn bộ đội ngũ sứ giả lúc ấy đều là vô tội mà chết oan nha.

Nỗi hận thù của Phụ Hoàng đã làm cho ngài đạt tới mức độ liều lĩnh rồi.

"Chu Dương, trên người có mang kim sang dược không?" Tịch Mân Sầm đi đến kế thân cây, đá đá vào thân Chu Dương đang không đứng dậy

https://thuviensach.vn

nổi.

Sát chiêu kia của Sử Lương Sanh ít nhiều gì cũng đã được huynh đệ Chu gia chặn một nửa, chứ nếu không thì thân thể nhỏ bé của Mạn Duẫn làm sao có thể bình yên vô sự mà sống sót được.

Chu Dương run rẩy lôi bình thuốc trong túi áo ra, đưa cho Tịch Mân Sầm, “Vương gia, ngài nên dành lại cho thuộc hạ một chút nha.” Đưa tay ôm tại một chỗ đang nhói đau từng chặp sau lưng, có khi gãy xương rồi không chừng!

Chu Phi có nội lực tốt hơn nhiều so với Chu Dương, đã đứng lên khỏi mặt đất, tiến tới nâng đệ đệ cùng đứng lên.

“Vương gia, đều do Chu Phi bất lực không bảo hộ chu toàn.” Nhìn thương thế trên cánh tay Mạn Duẫn, Chu Phi vô cùng tự trách.

Tịch Mân Sầm mím miệng, một hồi lâu sau mới nói: “Hai ngươi đã tận lực.” Cho dù Chu Phi Chu Dương có hợp lực lại với nhau cũng không phải là đối thủ của Sử Lương Sanh, đưa chính thân thể mình ra đỡ chiêu này cho Mạn Duẫn, chắc hẳn nội thương của hai bọn họ sẽ khá nghiêm trọng.

trên cánh tay lúc này như bị cạo một lớp da, Mạn Duẫn cảm thấy miệng vết thương như đang bị hỏa thiêu, cháy bỏng đau đớn.

“Đau không?” Tịch Mân Sầm đổ ra một chút kim sang dược, xoa lên trên miệng vết thương của Mạn Duẫn.

Kim sang dược này là thuốc chữa thương thượng đẳng, trong Hoàng cung cũng không có được mấy bình. Tịch Mân Sầm đổ ào một phát thế này chắc phải đi cả nửa bình chứ không chơi.

Đương nhiên là đau rồi, nhưng Mạn Duẫn vẫn không kêu ra tiếng mà chỉ cắn răng chịu đựng. Thấy Phụ Vương còn muốn tiếp tục đổ kim sang dược

https://thuviensach.vn

ra, Mạn Duẫn vươn tay kia ra cản lại, “Chu Phi Chu Dương cũng bị thương, phần còn lại để cho hai người bọn hắn đi.”

Chu Dương cảm kích rơi lệ đầy mặt, mà trong nội tâm Chu Phi cũng xúc động run rẩy như một cung đàn.

Tịch Mân Sầm nhíu mày, đưa bình dược cho hai người, nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay của Mạn Duẫn nghiêng qua nghiêng lại xem vết thương vài lần, rồi như vẫn chưa đủ yên tâm, “Quay về Hoàng cung, kêu Thái y đến xem.”

Nếu không phải do bản thân hắn khinh suất, Mạn Duẫn làm sao có thể bị thương. Đứa nhỏ mím chặt đôi môi trắng bệch, hai bên thái dương còn chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh, thuyết minh rõ ràng cánh tay có bao nhiêu đau đớn. Mà nàng vẫn không rên một tiếng, chỉ cắn răng mà chịu đựng. Tịch Mân Sầm xoa xoa cái trán của Mạn Duẫn, “Duẫn nhi, lần sau bị thương, có đau liền la lên, được không? “

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ đang cố nén đau đớn, trái tim của Tịch Mân Sầm đều co thắt lại.

“Phụ Vương, thực sự không đau.” Giọng Mạn Duẫn có chút cố sức.

Có thể la lối đau đớn, thì không phải là thật sự đau! Khiến người thương yêu mình đau lòng, đó là đau mà không kêu ra tiếng.

Đôi môi lạnh lẽo thoáng nhẹ nhàng hôn phớt ở trên trán Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm nói: “Phụ Vương biết rồi.”

Sử Minh Phi thấy động tách dùng môi hôn trán Mạn Duẫn của Tịch Mân Sầm thì kinh ngạc đến dừng lại bước chân, rồi sau đó lại đùng đùng tức giận trong lòng. Cửu vương gia có biết là một phụ thân thì nên làm cái gì, không nên làm cái gì hay không? Có chuyện hôn môi nữ nhi như vậy ngay trước mặt người khác sao?

https://thuviensach.vn

Nỗi tức giận này dường như còn mãnh liệt hơn so với khi biết chính Phụ Hoàng đã bài bố trận ám sát lần đó.

Nhóm cấm quân đang rửa sạch thi thể của đám hắc y nhân kia. Khi lột xuống cái khăn đen che mặt, những người này hóa ra lại là tướng sĩ thuộc quân doanh của Nam Trụ. Đây chẳng phải là gà nhà bôi mặt đá nhau đó sao? Khi khổng khi không lại tổn thất một đám binh lính anh dũng.

Xe ngựa bị chém nát không còn hình thù gì, còn mấy rương gỗ rải rác xung quanh đã được đám hắc y nhân nâng đi trước khi cấm quân đuổi tới, chỉ để lại một đống lửa tàn lụi.

Tịch Mân Sầm dắt đến một con ngựa, tung người lên, giơ mã tiên giục ngựa phi nước đại về hướng Kiền thành.

Cung nữ thái giám trong Điềm Uy cung thấy Cửu vương gia đã rời đi giờ lại quay lại, lập tức ở trong tình trạng rối loạn đội hình.

“đi thỉnh Thái y.” Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn ngồi xuống, thanh âm lạnh như băng vừa vội vã vừa bức bách.

một cánh tay của Mạn Duẫn được cuốn tay áo cao lên lộ ra ngoài không khí, trên cánh tay là một miệng vết thương nhìn thấy đã ghê người, cung nữ lập tức cả kinh ngã sấp ngã ngửa đi ra khỏi cửa, vội vã chạy tới Thái Y Viện.

Mạn Duẫn đã xé bỏ một ống tay áo, miệng vết thương đã được xử lý đơn giản qua nên cũng không thật đáng sợ như đã tưởng. Khi cảm thấy các cung nữ trợn tròn mắt ngạc nhiên nhìn nàng, Mạn Duẫn lại buông cánh tay xuống.

Lão thái y hấp tấp đeo theo cái hòm thuốc tiến đại sảnh, thấy tiểu Quận chúa có sắc mặt tái nhợt đang dựa vào trên người Cửu vương gia thì lão liền nhủ bụng, tiểu Quận chúa này là thần thánh phương nào vậy, ba ngày thì

https://thuviensach.vn

kêu lão đến trị thương hết hai lần rồi, bộ thực sự cho là thân thể của nàng là làm bằng sắt, kim cương bất hoại à!

“Tiểu Quận chúa đặt tay lên bàn, cho lão thần nhìn một cái.” Lão thái y đầu tiên là hành lễ với Tịch Mân Sầm, sau đó ngồi xuống cái ghế bên cạnh hai người.

Tiểu Quận chúa chìa cánh tay ra, vết máu đã bắt đầu khô lại, thuốc bột kim sang dược thượng hạng được đổ đầy trên tay, nhiều chỗ thuốc đã bị nhuộm hoàn toàn thành màu đỏ. Cũng may lúc này máu đã ngừng chảy, chứ nếu không thì mất máu quá nhiều cũng sợ sẽ khó cứu cái mạng nhỏ này.

“Rót một chậu nước sạch đến.”Lão thái y quay đầu phân phó cung nữ, lấy trong cái rương được sắp xếp đâu vào đấy ra một tấm khăn trắng.

“Nữ nhi của bổn Vương thế nào rồi?” Lo lắng nhất của Tịch Mân Sầm lúc này là liệu cánh tay của Mạn Duẫn có thể bị phế bỏ hay không.

Tuy hắn có thể nuôi dưỡng Mạn Duẫn cả đời, nhưng vẫn muốn Mạn Duẫn được an khang khỏe mạnh vui vẻ.

Cung nữ áo đen đặt chậu nước lên trên bàn, lão thái y cầm mảnh khăn nhúng vào trong nước cho ướt, xong rồi mới nói: “Chờ lão thần nhìn xem thương thế của tiểu Quận chúa thế nào mới có thể phán đoán được.”

Sau khi khăn đã ướt, lão thái y vắt ráo, rồi chậm rãi lau dọc theo miệng vết thương của Mạn Duẫn. Mạn Duẫn cắn môi, không để cổ họng phát ra một tiếng nào. Lão thái y nhìn thấy thì rất bội phục. Vết thương loại này cho dù là tướng sĩ từng lăn lộn trên chiến trường cũng sẽ đau đớn mà kêu ra hai tiếng, thế mà đứa nhỏ này dù mồ hôi đổ đầm đìa nhưng vẫn kiên trì chịu đựng như trước.

Ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc làn da xung quanh miệng vết thương, hỏi: “Có đau hay không?”

https://thuviensach.vn

Thấy tiểu Quận chúa không đáp lời, lão thái y lập tức trầm mặt xuống, "Tiểu Quận chúa, ngài không hợp tác như vậy, lão thần không thể phán đoán được thực tế thương thế của ngài đâu."

Mắt Mạn Duẫn hơi chớp, liếc mắt nhìn Phụ Vương một cái, gật gật đầu.

"Đau."

Nghe thấy được một từ "Đau" này, một hơi mắc nghẹn trong ngực của lão thái y cuối cùng được thở hắt ra.

"Đau là tốt, có thể cảm nhận được đau đớn có nghĩa là cánh tay ngài còn có thể cứu." Lão thái y quên hết tất cả vỗ vỗ tay, lại nói tiếp: "Có một đôi khi, đau không đáng sợ, mà sợ nhất là không cảm thụ được cái đau. Nếu cánh tay ngài không cảm thấy đau, vậy xác định chắc chắn là phải phế bỏ đấy."

Hàm ý trong lời giải thích này cũng không khác lắm so với suy nghĩ trong lòng Mạn Duẫn.

Tịch Mân Sầm nghe thấy lời này, dường như nghĩ đến cái gì, cũng gật gật đầu đồng ý.

"Thương tích này sẽ để lại sẹo?"

Miệng vết thương to như bàn tay, lòi ra cả thịt sâu bên trong. Tịch Mân Sầm không muốn trên người đứa nhỏ lại lưu giữ bất kỳ ấn ký nào không thuộc về hắn.

"Việc này..." Lão thái y khó xử thu hồi cái khăn, "Nếu có thuốc mỡ Hoa Ngọc Lộ để dùng, mỗi ngày đều bôi lên, hẳn là sẽ không để lại sẹo." Nhưng Hoa Ngọc Lộ là một loại thuốc tiên, ngoại trừ Tiên Hoàng và Hoàng Thái hậu Nam Trụ ra, lão chưa từng nghe qua có ai có thuốc này trong tay. Vật

https://thuviensach.vn

này là được một nước nhỏ tiến cống hơn mười năm trước. trên thiên hạ chỉ có mỗi hai bình này mà thôi.

Tịch Mân Sầm đang nghĩ xem làm cách nào để lấy Hoa Ngọc Lộ tới tay, ngoài cửa liền truyền đến một tiếng hô "Hoàng Thượng giá lâm".

Sử Minh Phi vô cùng lo lắng cho thương thế của Mạn Duẫn, sau khi xử lý chu đáo chuyện xảy ra ngoài thành liền lập tức gấp gáp quay trở về.

"Thương thế Tiểu Quận chúa như thế nào?" Vừa mới bước vào cửa, Sử Minh Phi đã túm lấy lão thái y mà hỏi.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, vết thương của tiểu Quận chúa không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng... tay trái này về sau sẽ không linh hoạt được như tay phải, cũng không thể nhắc được vật nặng." Vết thương này đã ăn sát đến tận gân cốt mạch máu. Cánh tay không bị phế bỏ đã là đại hạnh trong bất hạnh rồi.

Mạn Duẫn nghe thái y khai bệnh tình của chính mình, vô cùng bình tĩnh.

Tịch Mân Sầm thì nhíu chặt mày kiếm lại, thù mới hận cũ, giờ lại thêm một mối nữa. Sử Lương Sanh, lần sau gặp mặt, bổn Vương tuyệt đối sẽ không buông tha cho ngươi. Mặc kệ ngươi là ai, dám tổn thương bảo bối của ta, không bắt ngươi trả giá đại giới thì đừng nghĩ cứ như vậy mà qua loa cho xong.

Ánh mắt bắn về phía Sử Minh Phi, Tịch Mân Sầm nói: "Nam Trụ Hoàng, bổn Vương muốn kêu ngươi đưa dược ra."

Cửu vương gia thật sự là thuộc phái hành động nha, lão thái y lắp bắp phun ra vài chữ: "Hoa Ngọc Lộ?"

Mạn Duẫn cũng quay đầu, nhìn mặt Tịch Mân Sầm, "Phụ Vương, Mạn Duẫn không sợ để lại sẹo."

https://thuviensach.vn

Kiếp trước, trên người nàng chả thiếu mấy vết sẹo to sẹo nhỏ kiểu này. Sẹo đạn, sẹo đao kiếm đều có đủ.

Tịch Mân Sầm rất ít khi mở miệng đòi hỏi thứ gì, Sử Minh Phi vừa nghe hắn đòi này nọ liền nghĩ, Cửu vương gia thật sự rất thương yêu tiểu Quận chúa. Chỉ cần là tốt cho Mạn Duẫn, cho dù Cửu vương gia không cầu hắn, hắn cũng sẽ giúp.

Liền lập tức gật đầu, "Đêm nay trẫm sẽ đi gặp mẫu hậu, tin rằng chỗ ngài còn giữ thuốc này."

"Bổn Vương cũng đi." Tịch Mân Sầm ôm sát đứa nhỏ vào lòng.

Mẫu hậu của Sử Minh Phi cũng chính là Hoàng Thái hậu Nam Trụ, là một nữ nhân cực kỳ thủ đoạn. Chỉ với một câu của Sử Minh Phi, sợ rằng muốn lấy được Hoa Ngọc Lộ dường như cũng khá khó khăn.

Sử Minh Phi không phản đối, Cửu vương gia nghĩ cái gì, hắn cũng đã từng nghĩ qua.

Mẫu hậu cực kỳ yêu thích Hoa Ngọc Lộ, bởi vì dược này là do chính tay Phụ Hoàng đưa cho nàng làm lễ vật đính ước năm xưa. Phụ Hoàng có một lọ, trong tay mẫu hậu cũng có một lọ.

Tuy rằng người mà Phụ Hoàng yêu nhất không phải là mẫu hậu, nhưng trái tim của mẫu hậu thủy chung vẫn tràn đầy hình ảnh của hắn. Sử Minh Phi từng rất nhiều lần nhìn thấy mẫu hậu nâng niu Hoa Ngọc Lộ trong lòng bàn tay, lẩm ba lẩm bẩm nói chuyện như đang hồi tưởng lại điều gì.

"Ta không cần bình Hoa Ngọc Lộ kia đâu." Mạn Duẫn kéo lấy vạt áo Phụ Vương, chẳng qua chỉ một vết sẹo thôi mà, trừ bỏ ảnh hưởng mỹ quan thì chẳng có tính thương tổn gì.

https://thuviensach.vn

Bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng dứt khỏi vạt áo.

Lúc này, lão thái y đang đứng một bên xen mồm: “Có Hoa Ngọc Lộ là tốt nhất, dù sao công hiệu của thuốc này tốt hơn gấp chục lần so với thuốc bột chữa thương bình thường. Nếu có nó, tay trái của tiểu Quận chúa nói không chừng còn có thể khôi phục sự linh hoạt như trước kia.”

Nghe xong lời này, Tịch Mân Sầm càng hạ quyết tâm lấy được Hoa Ngọc Lộ vào tay.

“Cứ định vậy đi, Cửu vương gia.” Sử Minh Phi nhìn vết thương trên cánh tay Mạn Duẫn, ẩn ẩn vẻ đau lòng.

Nếu như Phụ Hoàng của hắn không ra một chiêu ngoan độc thế này, Mạn Duẫn làm sao có thể gánh chịu một vết thương đến bực này!

Ăn xong một bữa cơm chiều vô cùng đơn giản, Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn, sóng bước với Sử Minh Phi đi tới Từ Ân cung bái kiến Hoàng Thái hậu.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63

lúc sau, Tịch Mân Sầm liếc xéo mắt, nói bằng giọng lạnh như băng: “Sử Lương Sanh đã từng là Hoàng đế của Nam Trụ quốc, nếu chuyện trên Thái Thất Sơn truyền ra, Nam Trụ quốc đảm bảo sẽ dữ nhiều lành ít. Bổn Vương không muốn làm lớn chuyện này ra, chỉ cần Thái Hậu giao Ngọc Lộ Cao ra, bổn Vương sẽ giữ kím bí mật này. Bằng không, lỡ một ngày nào đó bổn Vương không kín miệng mà buột miệng lộ ra, thì...”

Hoàng Thái hậu cảm thấy ngực biến lạnh rồi dần dần lan khắp toàn thân... Ngón tay nắm chặt lấy cạnh bàn, các đốt ngón tay trắng bệch.

Thân là Hoàng Thái hậu của Nam Trụ quốc, bà phải vì Nam Trụ quốc mà suy nghĩ. không thể vì một lọ Hoa Ngọc Lộ mà đẩy Nam Trụ vào vòng tai nạn được.

“Bản cung đưa!” Hoàng Thái hậu cắn môi, ủ rũ lắc đầu.

Ba chữ này lập tức làm cho Tịch Mân Sầm hài lòng.

Hoàng Thái hậu đi vào trong nội thất, chốc lát đã quay ra, trong tay có thêm một cái rương nhỏ. Mở rương nhỏ lên, Hoàng Thái hậu lấy ra lọ Hoa Ngọc Lộ mà bà quý trọng cả đời.

“Bản cung có một yêu cầu quá đáng.” Bà ngẩng đầu nhìn Tịch Mân Sầm.

https://thuviensach.vn

“Sau khi Vương gia dùng hết thuốc dán bên trong, thỉnh trả cái chai cho bổn cung.” Bà giao rương nhỏ cho Tịch Mân Sầm, trong mắt nồng đậm vẻ luyến tiếc.

Tịch Mân Sầm không trả lời, nhưng Mạn Duẫn trong lòng hắn lúc này lại hé mắt, mở miệng nói: “Bản Quận chúa đáp ứng ngài, sau khi dùng xong sẽ cho cung nữ mang về cho ngài.”

Nữ nhân này làm hết thảy những chuyện kia cũng có thể thấy được bà có tình cảm vô cùng sâu sắc. Đó chẳng qua là thỉnh cầu nho nhỏ mà thôi, chẳng lý do gì mà không đáp ứng.

Tịch Mân Sầm không cầm lấy rương nhỏ, chỉ lấy Hoa Ngọc Lộ.

Nhìn Cửu vương gia rời đi cùng Mạn Duẫn, Sử Minh Phi ôm lấy Hoàng Thái hậu đã khóc không thành tiếng, nhẹ giọng an ủi: “Mẫu hậu, những chuyện này ngài nên nghĩ thoáng một chút, nếu cứ như vậy hoài, bệnh của ngài sẽ càng ngày càng nặng đó.”

Nhìn mẫu hậu càng ngày càng gầy, Sử Minh Phi thật không biết nên làm cái gì bây giờ.

Chữ “Tình” này viết khó lắm chăng, sao có thể giày vò đến tận bây giờ!

Trở lại Điềm Uy cung, Tịch Mân Sầm cho tất cả cung nữ lui xuống, cởi bỏ từng món áo trên người Mạn Duẫn, nhìn thấy cánh tay nàng đã muốn sưng đỏ, lửa giận và hàn băng trong mắt không ngừng luân phiên nhau hiện lên.

Hoa Ngọc Lộ là chất lỏng màu lam nhạt, Tịch Mân Sầm đổ ra một ít, bôi nhẹ lên miệng vết thương trên tay Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn xuýt xoa một hơi.

https://thuviensach.vn

“Đau?” Tịch Mân Sầm ngẩng đầu, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn lắc đầu, “không đau.”

Hoa Ngọc Lộ này không biết là dùng dược vật gì để chế ra, bôi lên miệng vết thương không có chút cảm giác đau đớn nào, mà ngược lại tản ra khí lạnh, vừa vặn xoa dịu đau đớn lửa bỏng trên miệng vết thương.

thật thoải mái.

Nhìn ngón tay thon dài của Phụ Vương cực kỳ cẩn thận bôi thuốc cho nàng, không khí lưu động giữa hai người khiến nàng lại nhớ tới lúc ban đầu gặp nhau.

“Phụ Vương, mẫu phi của ta rốt cuộc tên là Tư Đồ Du Nguyệt, hay là Thẩm Đậu?”

Sử Lương Sanh, Sử Minh Phi vẫn kêu nàng là “Tư Đồ Du Nguyệt”, mà Phụ Vương mỗi lần nhắc đến đều kêu “Thẩm Đậu”, rốt cuộc thì tên nào mới là tên thật của mẫu phi?

“Thẩm Đậu. Năm đó, vì muốn tiếp cận Sử Lương Sanh, nàng mới dùng tên giả là Tư Đồ Du Nguyệt. Nàng vốn là người Phong Yến. “ Tịch Mân Sầm kể sự thật.

Thẩm Đậu là một trong những quân cờ mà hắn nuôi dưỡng, và là một quân cờ lợi hại nhất, bất kể là về nhẫn nại hay về tâm kế, nếu không nàng cũng sẽ không thành công trong việc quyến rũ được Sử Lương Sanh.

nhẹ nhàng bôi Hoa Ngọc Lộ, màu lam nhạt dần dần hòa tan vào trong da thịt của Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

“Ngủ đi.” Bôi thuốc xong, Tịch Mân Sầm ôm đứa nhỏ đặt lên trên giường.

Trong giấc ngủ chập chờn, đầu óc Mạn Duẫn vẫn luôn xoay quan vấn đề này. Sử Lương Sanh sủng ái mẫu phi như thế, như vậy, chẳng lẽ mẫu phi chưa từng động tâm chút nào sao? Thiết nghĩ nếu như mẫu phi không động tâm, thì sao lại sinh hạ nàng ra trên đời này?

Nhưng nhìn ánh mắt hiền lành trước khi chết của bà, đó là một ánh mắt tuyệt đối thỏa mãn hạnh phúc. Sinh mệnh rõ ràng đã đi đến cuối rồi, vì sao bà lại cười?

Tình cảm thế này, rất phức tạp.

Hoàn toàn làm cho người ta suy nghĩ mãi cũng không ra.

Ngày sáng sớm hôm sau, lúc Phụ Vương đút cháo cho nàng từng muỗng một, Mạn Duẫn cũng trước sau như một nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn tú của Phụ Vương. Toàn thân Phụ Vương như được bao bởi một lớp ma lực, khiến cho Mạn Duẫn nhìn mãi không chán mắt, khắc sâu minh bạch dáng vẻ của Phụ Vương vào tận đáy lòng rồi, nhưng lần nào cũng nhịn không được mà muốn nhìn nhiều thêm một chút nữa.

Từ sau khi Phụ Vương dùng môi hôn miệng nàng, nàng cảm thấy được tình cảm giữa hai người càng lúc càng thay đổi một cách lạ kỳ. Cha, không giống cha. Con gái, không giống con gái. Mạn Duẫn nhẫn nại nén lại lòng hiếu kỳ to lớn của mình, không dám tìm tòi nghiên cứu vấn đề này một cách thái quá.

Sau khi bôi Hoa Ngọc Lộ, cánh tay Mạn Duẫn ngoại trừ cảm giác đau đớn cuối cùng cũng khôi phục một ít xúc giác. Chỉ cần tiếp tục bôi thuốc mấy ngày thì miệng vết thương sẽ dần dần khép lại, mà vị lão thái y kia ngày nào cũng đều chạy đến Điềm Uy cung, hầu như đã thành Thái y riêng cho Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

sự kiên nhẫn của nhóm sứ giả các nước càng ngày càng kém, khi thấy dạo này Cửu vương gia không có bất kỳ động tác gì, thì họ càng phát sinh tư tưởng muốn tự nhóm lại mà giải chuyện ám sát trên Thái Thất Sơn.

Nhiều sứ giả bắt tay liên hợp lại, không ngừng dâng tấu thư mỗi ngày.

Rốt cục sau vài ngày nhẫn nại, họ đã hoàn toàn bùng nổ. Sứ giả các quốc gia thống nhất trận tuyến, dâng tấu nếu không cho bọn hắn một cái công đạo, bọn họ liền lập tức thông tri về cho quốc gia mình để phát động chiến tranh.

Tên thái giám thiếu niên kia vọt vào Điềm Uy cung như bị lửa dí đằng sau.

Lúc này, Tịch Mân Sầm đang xốc lên ống tay áo của Mạn Duẫn, bôi Hoa Ngọc Lộ cho nàng.

Thấy tên tiểu thái giám đột nhiên xuất hiện, hai mắt hắn tức khắc đông lại thành băng.

“Cửu... Cửu vương gia.” Chạy quá mau, mỗi từ tiểu thái giám nói ra đều phải thở gấp một hơi chen vào, trông sắc mặt kia giống y như bị lửa đốt phỏng mông, một khắc cũng không thể chậm.

“Hơn hai mươi vị sứ giả mặc kệ thị vệ ngăn cản, cứng rắn vọt vào ngự thư phòng. Hoàng Thượng bảo nô tài đến gặp Vương gia, cứu viện...” Tiểu thái giám lòng nóng như lửa đốt nói trọn một câu xong, nhìn Cửu vương gia bằng ánh mắt mong đợi.

Cửu Vương gia vẫn vững như Thái Sơn, không tỏ vẻ có một chút sốt ruột nào, tiếp tục chậm rì rì bôi thuốc cho đứa nhỏ, làm xong hết thảy trình tự mới nói: “Duẫn nhi, ngươi ở Điềm Uy cung dưỡng thương cho tốt, bổn Vương chưa trở về thì không cho phép tùy ý chạy loạn.” Vuốt nhẹ cái trán

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn, giúp nàng kéo ống tay áo xuống, mới đem ánh mắt bố thí lên người tiểu thái giám.

Thản nhiên nói: “đi thôi.”

Tiểu thái giám nghẹn ngào. Đối đãi với tiểu Quận chúa thì đầy đủ ôn nhu, sao mới quay qua nhìn hắn thì sắc mặt liền biến đổi giống như mùa đông khắc nghiệt khiến người ta chết rét vậy trời.

Đều là người, sao lại có sự khác biệt lớn như thế?

Tiểu thái giám thừa dịp Tịch Mân Sầm không chú ý, vụng trộm quay đầu làm một cái mặt quỷ với Mạn Duẫn.

Thấy cái tên thiếu niên đã mười lăm sáu tuổi này làm vậy, Mạn Duẫn sửng sốt mất một lúc. Có thể sống ở Hoàng ngôn mà vẫn giữ được tính trẻ con lí lắc như vậy, chứng tỏ người này vô cùng lạc quan nha.

Mỉm cười.

Thiếu niên nhìn thấy nụ cười này, sửng sốt đến ngây ngốc. Trong lòng chỉ phát ra một ý tưởng duy nhất: Tiên nữ kìa! Tuy rằng tiên nữ này nhỏ tuổi một chút, nhưng gương mặt này chắc chắn lên lên sẽ là một mỹ nhân quyến rũ vô song.

Mạn Duẫn nhảy xuống giường, một tay mang hài vào chân.

Vừa lúc đó, Chu Dương bưng một chén thuốc tiến vào, đặt lên bàn.

“Tiểu Quận chúa, trước khi rời đi Vương gia đã phân phó một câu. Ngươi muốn đi phơi nắng thì phải uống hết chén thuốc này trước đã.”

Mạn Duẫn đang lúi húi mang hài, nghe vậy liền ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên. Làm sao Phụ Vương biết được nàng đang nghĩ trong đầu là phải

https://thuviensach.vn

chạy ra ngoài hít thở không khí? Nàng hơi hơi nhăn lại đôi mi thanh tú, thuốc Đông y này chẳng ngon chút nào, toàn đắng và chua.

Chu Dương ngồi xuống ghế dựa, hai cẳng chân dài duỗi thẳng, trưng mặt đen nghiêm nghị, "Vương gia còn nói, nếu ngươi không uống, sau khi quay về, hắn liền phạt ngươi."

Tuy rằng Chu Dương không biết sẽ phạt như thế nào, nhưng nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Mạn Duẫn thì lập tức đặc biệt khoái trá vô cùng.

Đây là cái gọi là "vỏ quýt dày có móng tay nhọn" đi. Thông minh tà ác như tiểu Quận chúa mà vào tay Vương gia cũng không làm gì được ngoài việc ngoan ngoãn nghe lời. Nỗi bất bình do bị ngược đãi trong lòng hắn cuối cùng cũng tìm được sự an ủi rồi.

đi đến trước bàn, Mạn Duẫn xem qua xét lại chén thuốc đen còn hơn mực kia, cố nén nỗi xúc động muốn buồn nôn, bưng lên nín thở ực một hơi.

Vừa uống xong, Mạn Duẫn túm ngay lấy ấm trà, đút vòi vào miệng nốc ừng ực, muốn xoá bay vị vừa chua vừa đắng ra khỏi miệng mồm.

Nhìn dáng vẻ liều chết uống thuốc này của Mạn Duẫn, Chu Dương cũng không đành lòng, giật đi ấm trà trong tay nàng, "Tiểu Quận chúa, không thể uống nữa. Uống nhiều nước như vậy, ngươi muốn đái dầm sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn lập tức đen thành đít nồi.

Nàng cũng đã hơn hai mươi tuổi, là người trưởng thành rồi, làm sao có chuyện đái dầm ở đây! Khoan tính đến tuổi tâm lý, cho dù nàng tám tuổi, thì mấy năm nay cũng chưa từng đái dầm lên giường lần nào. Nàng thật sự muốn bổ đôi đầu của Chu Dương ra để nhìn một cái xem rốt cuộc bên trong đựng thứ gì vậy.

https://thuviensach.vn

Tự biết mình nói sai rồi, đôi mắt của Chu Dương lúc này đảo lia bốn phía, “Tiểu Quận chúa, chúng ta vẫn nên ra đình hưởng thụ ánh mặt trời đi.”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64

Edit: Khánh Linh

Trong Ngự thư phòng, nhóm sứ giả bao vây xung quanh Sử Minh Phi thành một vòng tròn, để hắn làm cục nhân chính giữa. Ai nấy đều há mồm mở miệng không ngừng phun ra những từ ngữ quyết tâm, hếch mũi trừng mắt, kêu la những câu giống hệt nhau 'không cho ra một lời giải thích rõ ràng, lập tức về nước phát động chiến tranh, nhất định phải có câu trả lời cho những vị sứ giả đã bỏ mạng', v.v. và v.v.

Sử Minh Phi mày cau mặt nhăn, lại không thể đánh đám sứ giả này, nếu không càng cho bọn hắn thêm lý do hợp lý để phát động chiến tranh.

Tịch Mân Sầm vừa đi vào, Ngự thư phòng đang náo động ầm ầm bỗng im bặt, đến tiếng lá rụng còn có thể nghe.

Phất y bào, Tịch Mân Sầm ngồi xuống ghế, đôi mày kiếm nhướn lên một cách mất kiên nhẫn, "Các vị sứ giả không cần dồn ép Nam Trụ Hoàng làm gì, hôm nay bổn Vương sẽ nói cho mọi người chân tướng thế nào."

Nhóm sứ giả toàn bộ đồng loạt quay sang nhìn Cửu vương gia, đã điều tra ra chân tướng rồi?

Sử Minh Phi cũng sửng sốt, chẳng lẽ Cửu vương gia muốn đem chuyện chính tay Phụ Hoàng bày bố việc ám sát nói trắng ra luôn sao?

https://thuviensach.vn

“Trước khi nói ra chân tướng, bổn Vương muốn tuyên bố một sự kiện, vừa vặn mọi người đều có mặt ở đây, chi bằng làm người chứng kiến một thể.” Tịch Mân Sầm có tiết tấu gõ tay lên bàn, nhưng âm thanh đó lúc này giống như đánh vào trong lòng mọi người. Thùng, thùng, thùng. Trong đại điện ngoại trừ âm thanh này vang dội quanh quẩn, toàn bộ là một mảng im ắng.

Sử Minh Phi nhìn về phía tiểu thái giám đang đứng ở cửa Ngự thư phòng, người sau lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Bổn Vương đã cùng Nam Trụ Hoàng thương định, đem Nam Trụ quốc thuộc sở hữu của Phong Yến quốc. Cho nên, bắt đầu ngay tức khắc, Nam Trụ quốc là chư hầu của Phong Yến quốc.”

Những lời này vang vang lập đi lập lại ở trong đầu mọi người. Tịch Mân Sầm chưa bao giờ nói đùa, một khi nói ra lời này nghĩa là lời này tuyệt đối là sự thật. Nam Trụ bây giờ thuộc sở hữu của Phong Yến quốc, như vậy nó có sự che chở bảo hộ của Phong Yến quốc.

Câu này giống y như một đại ca hắc bang nói với một thế lực nào đó, rằng ‘xx kia được Lão Tử (ông mày) bảo hộ! Muốn động đến nó, bước qua cửa Lão Tử trước đã’.

Phong Yến quốc là cường quốc đứng đầu, nếu Nam Trụ quốc bây giờ lại thuộc sở hữu của nó thì lập tức như hùm thêm cánh, trên thiên hạ này có quốc gia nào có thể đối địch nổi. Các vị sứ giả giống như ăn phải ruồi bọ, biểu hiện trên vẻ mặt khiến người ta khó có thể nghĩ khác được.

Tuy rằng việc này không giả, nhưng thật sự hai quốc còn chưa hề đặt bút ký kết điều ước, lúc này Tịch Mân Sầm nói ra điều này là bởi vì sợ hắn đổi ý sao? Sử Minh Phi âm thầm suy nghĩ. Dù sao sự việc cũng đã tới nước này, không có gì mà giấu giếm nữa. Thuộc sở hữu sớm, thuộc sở hữu chậm thì có gì khác nhau sao?

https://thuviensach.vn

“Đem người mang vào.” Tịch Mân Sầm hướng Chu Phi gật gật đầu, Chu Phi hiểu ý, rời khỏi Ngự thư phòng. Chỉ chốc lát sau, hắn lại đi vào, phía sau có tám thị vệ nâng bốn quan tài gỗ tiến vào.

Nhìn một màn này, đầu óc của các vị sứ giả mơ mơ hồ hồ không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao.

Ngay cả Sử Minh Phi cũng biến thành hòa thượng nhắm mắt gõ mõ, không hiểu luôn.

Thị vệ đặt quan tài xuống. Cửu vương gia đứng dậy, đưa ngón tay đẩy rớt hết bốn nắp quan tài.

Trong ruột của bốn quan tài kia đúng là bốn đại tướng quân thét ra lửa của Nam Trụ quốc nhiều năm qua. Mặt bọn họ lúc này xám như tro, hiển nhiên đã chết được nhiều ngày.

Sử Minh Phi ngây ngẩn, rõ ràng hắn đã hạ lệnh an táng chu đáo bốn vị tướng quân rồi mà? Nhưng nhìn trên quan tài còn dính đầy bùn đất, lại lập tức nghĩ khác, chắc hẳn Cửu vương gia đã phái người đào mộ lôi quan tài của bốn tướng quân này ra rồi.

Tịch Mân Sầm chỉ vào một cỗ thi thể, “Hung thủ các ngươi muốn điều tra, nằm ở trong này.”

“Làm sao được? Bốn người này đã chết, còn có thể điều tra ra cái gì! Còn nữa, bốn vị tướng quân này là đại biểu cho Nam Trụ quốc, nếu đúng là do Nam Trụ quốc hạ sát, càng nên cho chúng ta một cái công đạo.” một vị sứ giả la lớn.

Sử Minh Phi cũng có chút hoảng hốt, bốn vị tướng quân đúng người là Nam Trụ. Cửu vương gia nói ra như vậy, không phải là càng trút thêm phiền toái cho Nam Trụ quốc sao?

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm khí định thần nhàn, đi tới đi lui vài bước.

“Đúng là như vậy... Nhưng bổn Vương hôm nay nghĩ cần nói rõ một vấn đề... Nam Trụ đã thuộc sở hữu của Phong Yến quốc, nếu các ngươi lại tiếp tục làm lớn chuyện, nói không chừng có ngày nào đó bổn Vương tâm tình không được vui, chợt ngứa tay, biết đâu lại nảy sinh ý nghĩ muốn đánh hạ vài tòa thành trì để giãn gân giãn cốt.

“Chuyện ám sát, bổn Vương đã tra xét suốt mấy ngày qua rồi. Hung thủ chính là bốn vị đại tướng quân này. Rất có khả năng vì năm đó bọn họ thua dưới tay bổn Vương, không cam lòng nên mới thiết kế ám sát ở Thái Thất Sơn. Mục tiêu của bọn họ là bổn Vương, đoàn sứ giả chẳng qua vô tội mà uổng mạng thôi. Nam Trụ quốc có thể bồi thường cho các quốc gia một khoản phí tổn thất với điều kiện các ngươi không phát động chiến loạn, vả lại... Binh lực Phong Yến quốc giờ có thêm của Nam Trụ quốc nữa, các ngươi tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ.”

Phong Yến quốc hiện tại là bá chủ các quốc gia, cho dù có dã tâm quét ngang thiên hạ cũng không phải là không có khả năng. Nay lại thêm vào Nam Trụ quốc… Tận sâu trong tim mọi người ai nấy cũng đánh cái rùng mình lạnh toát.

Toàn thân Tịch Mân Sầm tỏa ra một khí phách tràn ngập toàn bộ Ngự thư phòng, ép tức mọi người không phun ra được lời nào. Cách nói này của Cửu vương gia là bao che trắng trợn! Nhưng làm cho người ta tức giận nhất là, cho dù biết rõ đây là bao che, bọn họ cũng chỉ có thể câm lặng mà nhận mệnh. Chẳng lẽ còn thật sự muốn đôi co với Cửu vương gia, khiến cho chiến hỏa đốt lan tới mỗi quốc gia, làm cho thiên hạ sinh linh đồ thán?

Bọn họ chỉ có thể đem nỗi tức giận đến phát nghẹn này nuốt xuống bụng!

https://thuviensach.vn

Mặc dù nỗi tức giận bày đầy trên mặt, nhưng nhóm sứ giả cuối cùng phải vỗ vỗ tay áo, toàn bộ thở phì phì hổn hển rời đi.

Đối với phương thức giải quyết của Cửu vương gia, Sử Minh Phi bội phục từ trong tâm khảm. Đây hoàn toàn là áp bức, kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu. Nếu đổi thành hắn, hắn tuyệt đối không dám lỗ mãng làm như vậy.

Dường như nhìn thấu ý tưởng của hắn, Tịch Mân Sầm chậm rãi đi đến trước mặt hắn, “Nếu ngươi cũng đủ cường đại, thì làm sao có thể có cục diện hôm nay?”

Nhân loại đều khi thiện sợ ác (khinh khi kẻ lương thiện, sợ hãi kẻ hung ác), nếu ngươi đủ mạnh, bọn họ sẽ không dám nảy sinh nửa điểm ngỗ nghịch trong tim. Nếu ngươi là kẻ yếu, chỉ có thể ngậm miệng mà nhận chịu bị khinh khi nhục nhã. sự thật tàn khốc như thế đó đấy.

Đặt giả thiết trận ám sát này phát sinh trong đất Phong Yến quốc, đám sứ giả này tuyệt đối không dám tùy tiện như vậy mà xông vào Ngự thư phòng, buộc Tịch Khánh Lân cho bọn hắn một cái công đạo khỉ gió gì. Bởi vì binh lực và tài lực của Phong Yến quốc đều đứng đầu các quốc gia, bọn họ không dám làm Phong Yến quốc tức giận.

Đám sứ giả này chính là nhìn đúng vào điểm yếu của Nam Trụ quốc vì chiến tranh vài năm trước mà thương tổn nặng nề, nay tân hoàng lại vừa đăng cơ không lâu, vị trí còn chưa ngồi ổn, bọn họ mới dám làm càn như vậy. Tịch Mân Sầm chẳng qua nói bằng đạo lý riêng của bản thân mình, nhưng đó lại là đạo lý của một kẻ cầm quyền.

Lúc này, Sử Minh Phi mới một lần nữa nhận thức được một mặt khác của nam nhân này...

Đủ cường đại, cường đại đến mức có thể tùy ý làm bậy, không có bất kỳ kẻ nào có thể phản kháng hắn!

https://thuviensach.vn

Ánh mặt trời từng đợt từng đợt chiếu vào trong đình, Mạn Duẫn tìm được vị trí có được ánh mặt trời có thể phơi nắng, ngồi xuống.

trên bàn, một người mặc đồ cung nữ bưng tới một mâm điểm tâm bày ra, hình thức trình bày chẳng khác mọi thường bao nhiêu. Cầm lấy một khối điểm tâm, Mạn Duẫn tinh tế nhấm nháp. Ừm, hương vị dường như ngọt gắt hơn so với trước kia, Mạn Duẫn vừa mới ăn một ngụm liền đặt xuống lại.

Quá ngọt, không phải là kiểu nàng yêu thích.

Chu Dương ngược lại rất thích ăn đồ ngọt, liên tục tọng vào miệng vài cái.

“Tiểu Quận chúa, ngươi có phát hiện điểm tâm hôm nay ăn ngon hơn mọi bữa hay không.” Miệng Chu Dương đầy vụn điểm tâm, mỗi lần nói một chữ thì lại bắn một mảnh điểm tâm ra ngoài.

Mạn Duẫn lui lui ra đằng sau một chút để tránh bị vụn điểm tâm bắn tung tóe vào mặt.

Điểm tâm này đúng là ăn ngon hơn nhiều so với bình thường, nhưng lại quá ngọt, ngọt phát ngấy.

Đầu bếp biết rất rõ ràng khẩu vị của nàng, lần nào cũng bớt hẳn lượng đường, chẳng lẽ lần này lại lầm hay sao? Cảm thấy kỳ quái, Mạn Duẫn cầm lấy một khối điểm tâm đưa đến gần mũi, ngửi ngửi.

Thoang thoảng một ít mùi dược thảo rất nhẹ, đưa ra dưới ánh mặt trời quan sát thật kỹ, phát hiện ra còn có một chút bột phấn chắc chắn không phù hợp với điểm tâm này. Sực nghĩ đến cái gì, Mạn Duẫn đột nhiên ném khối điểm tâm, cảm thấy cả người đã trở nên vô lực, đầu óc đã bắt đầu mê muội.

https://thuviensach.vn

Chu Dương đứng đối diện đã lảo đảo đứng không vững, phát hiện không thích hợp, hắn liền rút kiếm ra nhưng rồi lại loảng xoảng đánh rơi trên mặt đất.

“Điểm tâm bị kê đơn.” Vừa phun ra được vài từ này, Chu Dương liền choáng váng té lăn trên mặt đất.

Mạn Duẫn ăn rất ít, nhưng dù sao đầu óc cũng bắt đầu trở nên đặc sệt như hồ nhão, khí lực toàn thân cao thấp giống như bị rút tuột đi khỏi người. Ghé vào trên bàn, đem hết toàn lực cũng chỉ có thể nâng được mí mắt.

Bị người ám toán!

Thanh âm cười duyên của nữ tử từ xa xa không ngừng truyền đến, một cặp tiếng bước chân thật nhỏ chậm rãi tới gần.

“Lần này các ngươi còn không thua trong tay ta ư.” Thanh âm yêu kiều thanh thúy như chim hoàng oanh đang hót.

Mạn Duẫn chậm rãi nâng mí mắt đang nặng dần lên, nữ nhân kia mặc một tà áo xanh lục thướt tha, đúng là cô nàng Liễu Oanh mà mấy ngày trước đây không ngừng quỵ lụy lạy lục năn nỉ xin được ở lại bên người Phụ Vương.

Liễu Oanh vỗ vỗ tay, nhưng khi thấy Mạn Duẫn vẫn còn thanh tỉnh thì thật kinh ngạc, “Rất cảnh giác nha, dính phải mê hồn tán thế mà lại còn có thể mở to mắt kìa.” Nàng ta nhẹ nhàng bưng điểm tâm lên đặt trên tay nhìn ngó thưởng thức.

Mạn Duẫn đã sớm đoán được nữ nhân này tuyệt đối không đơn giản chút nào, nhưng cũng không ngờ nàng ta thế nhưng có thể ra vào Hoàng cung như vào chốn không người thế này. Nàng nhíu nhíu mày muốn đứng lên, nhưng dù có cố gắng dùng hết sức lực cũng không cử động nổi một ngón tay.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Quận chúa đừng lo lắng, chủ thượng lệnh Oanh nhi mang ngươi đi một chỗ. Yên tâm đi, ngươi tạm thời không có nguy hiểm về sinh mệnh đâu.” Liễu Oanh cười duyên, vươn một cánh tay sang ôm lấy Mạn Duẫn.

Nhìn Liễu Oanh giống như một nữ tử nhỏ bé chân yếu tay mềm, thế nhưng khí lực hoàn toàn không nhỏ, ôm Mạn Duẫn đi thẳng một đường thế nhưng không hề có chút cố sức nào.

Mạn Duẫn dù có ngu ngốc cũng sẽ đoán được nữ nhân này nhất định biết võ công. Nàng ta nhắc đến chủ thượng? Rốt cuộc là ai bắt cóc nàng?

một cảm giác bất lực ghê gớm bao lấy Mạn Duẫn, thuốc bắt đầu có tác dụng, nàng dần dần lâm vào hôn mê.

Khi mở mắt ra, trước mắt tối như bưng, Mạn Duẫn giật giật cử động thân mình thì phát hiện mình bị trói hai tay sau lưng, trên mắt hóa ra bị bịt chặt bằng một miếng vải đen khiến cho nàng không phân biệt được hiện tại là ban ngày hay là ban đêm, cũng không biết bản thân mình rốt cuộc hôn mê đã bao lâu.

Kẻ muốn đẩy Phụ Vương vào chỗ chết nhất chính là Sử Lương Sanh. Lần bắt cóc này có đến 80% khả năng là do hắn sai khiến, Liễu Oanh cũng là người của hắn. Liễu Oanh sử dụng trăm phương ngàn kế để từng bước tiếp cận Phụ Vương, muốn khiến cho Phụ Vương thương tiếc. Hồi tưởng lại những việc mà nữ nhân này diễn trò từ đầu, chẳng phải đó chính là sử dụng mỹ nhân kế đó sao?

Sử Lương Sanh sắp đặt trò mỹ nhân kế, chắc hẳn là rất muốn Phụ Vương nếm thử nỗi thống khổ của hắn năm đó chăng?

Chỉ tiếc, Phụ Vương không phải là người dễ trúng kế như vậy. Vì chiêu này không thể thực hiện được nên liền quay qua bắt cóc nàng hầu uy hiếp Phụ Vương sao? Mạn Duẫn cười phì một tiếng, quả nhiên, thủ đoạn Hoàng gia nào cũng đều ti tiện như nhau cả.

https://thuviensach.vn

“Ngươi cười cái gì?”

Trong bóng tối u ám, một giọng nói trung niên lãnh khốc vang lên.

Mạn Duẫn nhận ra được ngay, thanh âm này đúng là của Sử Lương Sanh.

“Ta cười là cười, mưu kế người khác đã từng dùng qua, sao ngươi lại ngu ngốc đến nỗi dùng nó lần thứ hai vậy.” Nhớ tới đối phương dù gì cũng là thân sinh phụ thân của nàng, giọng điệu của Mạn Duẫn bất tri bất giác có vài phần kính trọng.

Trong bóng tối dày đặc xòe bàn tay trước mặt cũng không thấy, Mạn Duẫn có thể nghe thấy hắn xiết chặt nắm đấm đến xương kêu răng rắc.

“Tiểu Quận chúa nhanh mồm nhanh miệng thật, không hổ là đứa nhỏ của Cửu vương gia, phương thức đả kích người khác cũng giống nhau như đúc.” Đối phương cố nén không nổi giận mà mắc câu khiêu khích của Mạn Duẫn, nghiến răng nghiến lợi nói.

Sử Lương Sanh lẳng lặng nhìn chăm chú vào dung mạo của Mạn Duẫn, bởi ánh mắt của nàng bị che đi nên hình dáng nét mặt càng giống với nữ nhân kia.

Nhớ lại biết bao nhiêu hồi ức ngọt ngào tốt đẹp giữa hai người lúc xưa, đường cong trên mặt Sử Lương Sanh bỗng trở nên nhu hòa.

“Chỉ cần Cửu vương gia phối hợp với yêu cầu của ta, ta sẽ không thương tổn ngươi.” Sử Lương Sanh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn, cũng cảm thấy không nỡ lòng hại một đứa nhỏ tương tự với nàng đến thế.

Mạn Duẫn cũng đã sớm đoán được người này không có lòng tốt gì, nên khi hắn nói ra lời này thì trong lòng nàng quýnh quáng lên.

https://thuviensach.vn

“Ngươi muốn làm cái gì?”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65

Edit: Khánh Linh

“Tiểu Quận chúa, ta có mối thù sâu như biển cùng Cửu vương gia, như vậy còn phải cần hỏi nữa sao? Ta chỉ muốn... Cửu vương gia chết. Chết trên tay ta!” Thanh âm ngoan độc âm lãnh của Sử Lương Sanh vang dội quanh quẩn từng trận từng trận trong phòng kín.

một tiếng vỗ mạnh lên bàn gỗ.

Mạn Duẫn bình tĩnh một cách vô cùng thần kỳ, không có một chút cảm xúc sợ hãi nào, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên. Tuy rằng bị bịt mắt nên không nhìn thấy được Sử Lương Sanh, nhưng nàng vẫn có thể nghe được phương vị của hắn. (*phương vị: phương hướng vị trí)

“nói đến cùng là vì sao mà ngươi hận Phụ Vương tận xương tận tủy vậy?”

Thanh âm của Mạn Duẫn thanh thúy trong veo như chim hoàng oanh.

“Là vì Phụ Vương phái ra Tư Đồ Du Nguyệt mồi chài ngươi phải không, thêm nữa, còn là vì hắn đánh thắng Nam Trụ quốc nên hại ngươi phải quăng đi không ít quốc thổ phải không?” Mạn Duẫn phân tích rõ ràng nguyên nhân sự việc, muốn lôi kéo kích động Sử Lương Sanh.

Về những chuyện dính dáng đến mẫu phi nhất định không ai có thể hiểu biết hơn Sử Lương Sanh. Nàng muốn biết, trước giây phút mẫu hậu lâm

https://thuviensach.vn

chung kia, nụ cười đó có ý nghĩa là gì.

Cảm xúc của Sử Lương Sanh lập tức bị kích động lên đến đỉnh điểm, Mạn Duẫn có thể nghe thấy những câu mắng đầy phẫn nộ của hắn.

Đột nhiên, hắn tóm lấy cổ Mạn Duẫn, cảnh cáo: "Đừng có dùng cái từ 'mồi chài' này dùng trên người nàng, nếu không ta sẽ lập tức giết chết ngươi!"

Mạn Duẫn mỉm cười, người này đã bị nàng hoàn toàn chọc giận nha.

"Chẳng lẽ không đúng?" Mạn Duẫn không hề sợ chết, tiếp tục hỏi.

Bàn tay to đang tóm lấy cổ nàng rõ ràng nắm chặt lại. không khí giống như bị người ta ngắt đi khiến Mạn Duẫn há miệng thở dốc, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nghẹn đến mức đỏ bừng.

Nàng bình tĩnh nhìn về hướng Sử Lương Sanh, nàng dám cá, hắn không dám giết nàng! Trước khi Phụ Vương tới đây, bản thân nàng nhất định an toàn.

Lực đạo trên cổ từ từ giảm dần. Mạn Duẫn dồn dập thở, cố gắng hít thở không khí đầy quý trọng vào đầy phổi.

"Đừng nghĩ là ta không dám giết ngươi!" Sử Lương Sanh giật miếng vải đen che mắt Mạn Duẫn ra, mắt đối mắt với nàng.

Nhờ đó, Mạn Duẫn mới đánh giá rõ ràng được tình cảnh của mình hiện tại. Nơi này là một phòng nhỏ, không có bất kỳ trang bị gì, bốn phía chỉ có vách tường trơn láng đến ngay cả cửa sổ cũng không có. Vách tường màu đen, Mạn Duẫn nheo mắt nhìn kỹ, hiển nhiên là được làm bằng sắt đen (huyền thiết). Sợ là ngay cả móng vuốt của tiểu mạo ngao cũng không thể đào xuyên qua được.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ là mật thất?

Trong toàn bộ không gian xung quanh chỉ có duy nhất một ngọn đèn dùng để chiếu sáng nên hầu hết xung quanh đều tối âm u.

“Ngươi thật sự rất yêu Tư Đồ Du Nguyệt?” Mạn Duẫn hoàn toàn xem nhẹ cơn tức giận của Sử Lương Sanh, cử động cơ thể, dần đưa thân mình đến dựa vào tường.

Sau khi bị người bắt cóc, Mạn Duẫn không hề tỏ ra một chút khẩn trương nào, cũng chẳng khóc lóc giống như một đứa nhỏ, ngược lại rất bình tĩnh đánh giá tình huống hoàn cảnh xung quanh đồng thời hỏi một ít vấn đề không liên quan.

Sử Lương Sanh xoay người, ngồi xổm trước mặt nàng, “Ngươi muốn hỏi cái gì, chẳng lẽ không sợ ta lập tức giết ngươi?” hắn rút đao ra, quơ quơ trước mặt nàng mang vẻ uy hiếp.

Mạn Duẫn chỉ thản nhiên cười cười: “Ngươi giết ta sẽ không có lợi thế đối phó với Phụ Vương, cho nên ngươi sẽ không làm đâu.”

Cấp bách muốn biết đáp án, Mạn Duẫn lặp lại hỏi: “Ngươi thật sự rất yêu Tư Đồ Du Nguyệt?”

Đối phương không hề nhúc nhích, hiển nhiên không muốn trả lời câu hỏi của nàng. Mạn Duẫn chớp chớp đôi mắt to vô cùng thuần khiết dường như có chút ngẫm nghĩ, “Phụ Vương từng nói cho ta nghe hình huống của Tư Đồ Du Nguyệt, ta thấy ngươi thâm tình như thế nên vốn còn muốn nói cho ngươi.”

Nghe thấy lời này, đôi mắt đối phương lập tức sáng rực lên như đuốc, hoài nghi hỏi: “Ngươi biết chính xác chứ?”

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn vô cùng ngoan ngoãn hiền lành gật đầu, “Ngươi cũng biết đó thôi, Phụ Vương của ta là một người lạnh như băng, chưa bao giờ nhiều lời kể lể chuyện xưa. Nếu chuyện xưa của ngươi có thể đả động lòng ta, biết đâu ta sẽ nói cho ngươi nàng ấy ở đâu.”

Đôi mắt thiên chân vô tà (ngây thơ trong sáng), khuôn mặt đáng yêu, hoàn toàn không thể nhìn thấy có bất kỳ một tia diễn trò nào, Sử Lương Sanh nhìn chằm chằm vào đứa bé, dường như đang cân nhắc xem có thể tin tưởng hay không.

“yêu. Nữ nhân duy nhất ta yêu. Chỉ mỗi mình nàng.” Sử Lương Sanh không biết vì sao đứa bé này lại lôi đề tài này ra mà hỏi, nàng có vẻ quan tâm một cách thái quá đối với những chuyện về Du Nguyệt.

yêu à... Rốt cuộc yêu đến tình trạng gì?

“nói một chút về các ngươi gặp nhau và chung sống thế nào đi.” Mạn Duẫn di chuyển dần về phía trước, càng lúc càng tới gần Sử Lương Sanh.

Tay chân Mạn Duẫn bị cột chặt, hoàn toàn không có lực công kích nào. Sử Lương Sanh cũng không lo đứa nhỏ này sẽ chạy trốn, kéo ghế dựa qua, ngồi ở trước mặt nàng bắt đầu cất lời, “Đó là chuyện mười năm về trước.” hắn cũng không rõ lắm vì sao mình lại tình nguyện một cách khó hiểu như thế để mở rộng cửa lòng mà phun ra tâm sự đối với một đứa nhỏ chỉ mới tám tuổi. Có lẽ, bởi vì hình dáng của nàng có bóng dáng của người kia chăng.

Mạn Duẫn chú tâm lắng nghe, nhìn nam nhân vì năm tháng mà trở nên tang thương ngồi đối diện.

“Năm ấy, ta cải trang ra khỏi cung, vô tình gặp được Du Nguyệt ở trà lâu. Nàng là một nữ nhân ôn nhu, chỉ cần một chút nhăn mày hay mỉm cười đều có một lực quyến rũ kỳ lạ khiến người ta cứ muốn lẳng lặng đứng bên cạnh nàng lâu bao nhiêu cũng được. Nàng ôm một quyển họa được cuốn

https://thuviensach.vn

tròn lại, đến từng bàn mời, ‘Công tử tiểu thư, mời mua bức họa này’. Đến khi nàng tiến đến gần bàn của ta, nàng mỉm cười, ta liền hoàn toàn bị cuốn hút.” Tâm trí rơi vào trong vòng xoáy hồi ức, mặt mày Sử Lương Sanh đều hàm chứa ý cười, toàn thân như đã vượt thời gian mà quay lại cái ngày gặp gỡ cùng Tư Đồ Du Nguyệt kia.

“Sau đó, mỗi ngày ta đều kiếm cớ chạy tới trà lâu, chỉ vì muốn thấy mặt nàng, rồi dần dần dùng chân tình mà khiến nàng cảm động, khiến nàng đồng ý tiến cung làm phi. Bất cứ chuyện gì ta đều chiều theo tính tình của nàng, chỉ cần nàng yêu thích gì đó, cuối cùng ta cũng sẽ tìm bằng được để đưa cho nàng trước tiên. Du Nguyệt không giống như những nữ nhân trong cung cả ngày chỉ biết lục đục đấu đá với nhau, nàng có muốn cái gì cũng chưa bao giờ mở miệng cầu xin ta. Mỗi ngày nàng chỉ yên lặng hầm canh bổ cho ta, còn sau khi ta xử lý chính sự mỏi mệt trở về thì xoa bóp và đấm chân cho ta.” Mỗi khi cho thời gian nhàn rỗi, hai người liền mài mực vẽ tranh. Từng bức họa cuộn tròn trong mật thất kia đều ghi lại tất cả những ký ức lúc bấy giờ. Đó cũng là lý do tại sao Sử Lương Sanh rất trân trong những bức họa cuộn tròn đó.

Mỗi một câu Sử Lương sanh kể ra, Mạn Duẫn đều có thể cảm nhận được tình yêu của nam nhân này dành cho Thẩm Đậu. Chỉ tiếc, chuyện về sau lại làm cho hắn thất vọng.

Sử Lương Sanh bỗng biến sắc, “Vốn tưởng rằng chúng ta có thể sống như vậy suốt đời suốt kiếp, nhưng không ngờ chẳng bao lâu sau thì Phong Yến quốc bắt đầu phát động chiến tranh. Lúc ấy binh lực cùng tài lực của hai quốc gia không sai biệt nhiều lắm, nên ta cơ bản là không hề úy kỵ việc tiến công của Phong Yến quốc. Ta phái ra tướng quân và cũng khoác chiến bào tham gia tranh chiến cùng bọn họ trên sa trường.”

“Nhưng ta tuyệt đối không ngờ rằng, trong một chiến dịch mấu chốt nhất, Du Nguyệt lại trộm đi bản vẽ bài bố quân lính của bên ta, khiến tướng sỹ Nam Trụ quốc trận đó bị thảm bại!” Đôi mắt Sử Lương Sanh lộ ra một

https://thuviensach.vn

cỗ bi thương, bị người yêu thương sâu đậm nhất phản bội, là tổn thương sâu sắc nhất.

“Ta phái ra thủ hạ đuổi giết nàng, ba ngày sau, nàng đột nhiên mai danh ẩn tích, không có bất kỳ một tin tức nhỏ nào.”

trên trán gân xanh nảy lên kịch liệt, sự phẫn nộ của Sử Lương Sanh hoàn toàn biểu hiện rõ nét ngay trước mắt Mạn Duẫn.

“Ngay hôm sau khi ta phái ra sát thủ, ta đã hối hận, liền lập tức sửa mệnh lệnh rằng nếu tìm được Du Nguyệt, chỉ có thể bắt giữ, không thể đả thương. Cho dù nàng là gián điệp, cho dù những nhu tình trước đây toàn bộ là diễn trò, ta cũng không cần, chỉ thầm muốn cột nàng vĩnh viễn vào bên cạnh ta, thời thời khắc khắc làm bạn ta. Suốt mấy năm qua, không có lúc nào mà ta không tung người tìm kiếm nàng. Nhưng cho dù ta rà soát từng tấc đất của Nam Trụ cũng thủy chung không tìm thấy tung tích của nàng!”

Đương nhiên ngươi không thể tìm thấy rồi, Mạn Duẫn hơi hơi lắc đầu, bởi lúc ấy mẫu phi đã tự đi hủy dung mạo của mình. Nhưng bây giờ nàng có thể khẳng định, trước khi ra khỏi Nam Trụ, mẫu phi đã động lòng, nếu không bà cũng sẽ không một mình sinh hạ đứa nhỏ. Nụ cười trước lúc lâm chung kia, cuối cùng có thể lý giải là... hạnh phúc đã sinh hạ được một đứa nhỏ cho người yêu, hay là đã được giải thoát sau khi phản bội người yêu?

Có lẽ, có cả hai.

Sử Lương Sanh trở nên kích động, bắt lấy bả vai Mạn Duẫn không ngừng lắc mạnh, “Ngươi nói đi, nói cho ta biết, Du Nguyệt rốt cuộc đang ở đâu!”

Miệng vết thương của Mạn Duẫn vẫn còn chưa khỏi hẳn, bị hắn tóm một phát thế này lập tức khiến nàng đau đến trắng bệch cả khuôn mặt nhỏ nhắn.

Sử Lương Sanh cũng ý thức được, hai tay tức thời buông ra.

https://thuviensach.vn

“nói cho ta biết!” La hét gầm rú như một kẻ bị bệnh tâm thần.

“Nàng đã chết, đã chết tám năm trước.” Mạn Duẫn cúi đầu, không khí bi thương bao trùm chung quanh nàng. Nàng không muốn thương tổn nam nhân vô cùng si tình này, nhưng việc mẫu phi đã chết, hắn cũng có quyền biết. Cho dù có tiếp tục đau khổ mà tìm kiếm suốt đời, cũng sẽ tìm không được mẫu phi.

Đối phương dường như không chịu chấp nhận sự thật này, đứng phắt lên đá văng chiếc ghế.

“Ngươi đừng lừa ta, Du Nguyệt làm sao có thể chết!” một cái tát giáng xuống trên mặt Mạn Duẫn, “Ngươi đừng nguyền rủa nàng, nếu không ta không ngại phế bỏ hai tay của ngươi trước khi Cửu vương gia tới nơi này đâu.”

một bên má in hằn năm dấu ngón tay đỏ, đau rát như nung lửa.

Hai mắt Sử Lương Sanh vằn đỏ lên, tỏ rõ hắn đang nói thật.

Mạn Duẫn ngậm miệng lại, không nói thêm nữa.

Tịch Mân Sầm vừa hồi Điềm Uy cung liền đi đến phía đình hóng mát. Điểm tâm rơi tứ tán, Chu Dương thì nằm sấp hướng lưng lên trời, choáng váng trên mặt đất.

Chu Phi nghĩ rằng Chu Dương đã tắt thở, lập tức chạy vội tới ôm lấy thân thể hắn, duỗi một ngón tay ra trước chóp mũi.

Rồi âm thầm nhẹ thở ra. May quá, chưa chết, nếu không hắn làm sao còn mặt mũi đậu mà đi gặp liệt tổ liệt tông.

trên mặt bàn đá bày bừa hỗn độn có đặt một phong thơ. Vì không thấy Mạn Duẫn đâu, Tịch Mân Sầm đoán được nhất định đã xảy ra chuyện bèn

https://thuviensach.vn

vội vàng mở tín hàm ra nhìn. Lập tức, hai mắt như kết băng lại.

“Vương gia, phát sinh chuyện gì?” Chu Phi vừa nhéo nhân trung Chu Dương, vừa cung kính hỏi. Tịch Mân Sầm ném tờ tín hàm kia cho Chu Phi.

Chu Phi nhặt lên nhìn, ngón tay dần dần phát run.

trên thư viết “Nếu muốn tiểu Quận chúa còn mạng, đến Lý phủ đệ ngoài Kiền thành 30 dặm.”

Tiểu Quận chúa bị bắt cóc!

Bàn tay của Chu Phi đang nhéo Chu Dương run lên, không cẩn thận nhéo một cái thật mạnh.

Chu Dương ăn đau nên vô thức vung tay đánh trả một quyền, trúng má phải của Chu Phi.

“Ngươi đừng hòng bóp chết ta!” Chu Dương xoa nhân trung bị nhéo đau, nhận ra đại ca nên ngữ điệu hạ xuống một chút, nhe răng nanh trợn trắng mắt.

Thấy Cửu vương gia dùng đôi con ngươi lạnh như băng đang trực tiếp chiếu thẳng vào mình, Chu Dương rụt cổ, ấp a ấp úng nói:

“Chúng ta bị kê đơn.” Chỉ vào món điểm tâm.

Tịch Mân Sầm nhặt lên một khối điểm tâm, chỉ liếc mắt một cái đã xác định ngay đây không phải là kiểu Duẫn nhi thường ăn.

“Mang theo nhân mã, đi ra ngoài thành.” Ném điểm tâm xuống, Tịch Mân Sầm hất khuôn mặt đang che kín bằng mây đen kìn kịt ra hiệu, bước nhanh ra khỏi đình.

https://thuviensach.vn

Mang theo năm sáu mươi thị vệ, đội ngũ của Tịch Mân Sầm thẳng hướng ngoài thành mà chạy đi.

Sử Minh Phi đang đấu cờ cùng với Hoàng hậu, tiểu thái giám đột nhiên xuất hiện, tiến đến bên tai hắn nói hai câu. hắn lập tức thu cờ, có lỗi nhìn Hứa Như Như, nói: “Hoàng hậu, Trẫm có việc, trận cờ này lần khác đấu tiếp.”

Còn chưa kịp khoác áo choàng vào, Sử Minh Phi đã vội vã biến mất ở trong tầm mắt của Hoàng hậu.

Hứa Như Như nhìn bóng dáng rời đi một cách vô cùng vội vã của hắn, trong lòng âm thầm đoán, Hoàng Thượng gấp gáp như vậy là muốn đi làm việc gì thế?

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66

Edit: Khánh Linh

Căn cứ theo chỉ dẫn trên lá thư để lại, Tịch Mân Sầm tìm được chỗ phủ đệ kia bên bìa một rừng cây tại khu vực dân cư rất thưa thớt ngoài thành. Phủ đệ chiếm diện tích đất không lớn, trước cửa là hai con sư tử bằng đá, nhìn thoáng qua cũng biết chủ nhân của phủ đệ không hề thiếu tiền nhàn rỗi, bởi lần đầu tiên nhìn thấy có người ở vùng hoang vu ngoài thành thế này mà lại xây dựng nên một phủ đệ quy mô như thế.

Phóng mình khỏi lưng ngựa, Tịch Mân Sầm giữ vẻ mặt âm trầm tiến lên phía trước vài bước.

“Cửu vương gia, nhanh vậy mà đã tới rồi à!” một thanh âm hùng hậu truyền ra từ trong phủ.

một thân ảnh áo choàng lạnh lẽo đẩy đại môn ra, đứng ở giữa hai phiến cửa bằng gỗ dày. Sử Lương Sanh cười mà như không cười, nói: “Cửu vương gia đúng là lo lắng cho nữ nhi ha, thời gian đến còn sớm hơn một khắc so với ta tưởng tượng.”

Con ngựa thở gấp ra những luồng khí trắng toát, vó ngựa không ngừng bào đánh trên đất, hiển nhiên vừa một đường chạy như điên đến đây.

“Giao nữ nhi của bổn Vương ra đây.” Tịch Mân Sầm lãnh liệt nhìn hắn, trong mắt là tấc tấc hàn băng, nhìn thẳng vào ai sẽ khiến cho người bị nhìn

https://thuviensach.vn

nảy sinh nỗi e ngại từ trong tim lan tràn ra toàn thân.

Nhưng Sử Lương Sanh dù gì cũng là một hoàng đế tại vị vài thập niên, chỉ với khí thế này thì chưa đủ để dọa hắn sợ.

“Muốn tìm nữ nhi thì một mình ngươi theo ta vào phủ.” Ánh mắt Sử Lương Sanh dừng trên đám thị vệ, hắn cũng không muốn cái đám khó nhằn này đi vào mà quấy rối.

“Vương gia, ngài không thể đi vào, để Chu Phi vào thay ngài đi.” Chu Phi quỳ hai gối xuống đất. Phủ đệ kia tuyệt đối là đầm rồng hang hổ, ai biết bên trong đã sắp đặt sẵn cạm bẫy gì để chờ Vương gia? Loại chuyện này tuyệt đối không thể để cho Vương gia mạo hiểm đi vào được.

Chu Dương cũng quỳ xuống, “Tiểu Quận chúa bị bắt đi ngay trước mắt thuộc hạ, thuộc hạ cũng đi.”

“Ta chỉ nói một mình Cửu vương gia tiến vào.” Sử Lương Sanh không muốn cứ dây dưa lãng phí thời gian, lên tiếng đánh gãy đề nghị của hai huynh đệ, đưa mắt nhìn thẳng vào mắt Tịch Mân Sầm khiêu khích, “Hay là Cửu vương gia không dám?”

trên thiên hạ này còn chưa có chuyện gì mà Tịch Mân Sầm không dám, tuy rằng biết đây là phép khích tướng, nhưng Mạn Duẫn đang ở trong tay hắn, cho dù phủ đệ là núi đao biển lửa, Tịch Mân Sầm hắn cũng phải vào!

“Các ngươi ở lại giữ nơi cửa này.” Cất bước hướng về phía phủ đệ.

Đại môn dần dần khép lại, lại có tiếng vó ngựa xa xa truyền đến. Sử Minh Phi lo lắng xoay người xuống ngựa, “Tìm được Tiểu Quận chúa chưa?”

Chu Dương lắc đầu, cùng một động tác giống y Chu Phi nhìn chằm chằm vào trong phủ, chỉ cần có động tĩnh gì là bọn họ lập tức xông vào.

https://thuviensach.vn

Thừa dịp Sử Lương Sanh rời khỏi mật thất, Mạn Duẫn vặn vẹo thân mình vài cái, nhỏ giọng la lên: “Tiểu mạo ngao, tỉnh nhanh!”

Tiểu gia hỏa này giống y như gấu ngủ đông, hễ chui vào ngủ thì ngủ mấy ngày liền cũng không tỉnh lại, ngay cả ăn thịt cũng không có lực hấp dẫn. Ánh nến vàng vọt chập chờn chợt lóe chợt tắt như đang nhắc nhở Mạn Duẫn thời gian cấp bách.

Nếu mạo ngao không tỉnh, đến khi Sử Lương Sanh quay lại nàng sẽ không có cơ hội đào tẩu. Cắn chặt răng, Mạn Duẫn nhẫn tâm ngã uỵch xuống đất, nhưng nhờ va chạm mạnh kiểu này đụng tiểu mạo ngao buộc nó phải tỉnh dậy.

Tiểu mạo ngao nhấp nháy đôi mắt buồn ngủ mông lung, vạch một khe áo, ngao ngao la hét, rất bất mãn vì Mạn Duẫn bắt nó văng ra.

Mạn Duẫn nhìn thấy thái độ của nó như vậy, thật không biết giờ nàng đặt mọi trông mong vào nó có chính xác hay không nữa, ra lệnh: “Giúp ta cắn dây thừng đi.”

Tiểu mạo ngao lúc này mới phát hiện tứ chi của Mạn Duẫn bị buộc chặt không thể nhúc nhích, đôi chân xù phía trước liền duỗi ra lộ bộ móng vuốt sắc bén, hướng tới mấy vòng dây thừng đang trói chặt Mạn Duẫn xoẹt một phát, dây thừng dễ dàng bị cắt thành hai khúc.

Lắc lắc móng vuốt ra vẻ khoe khoang, tiểu mạo ngao lại vỗ vỗ bụng ngay sau đó.

Hàm nghĩa của động tác này vô cùng rõ ràng... Nó đói bụng, muốn ăn thịt.

không nhìn xem tình cảnh hiện tại là thế nào à, “Ta chạy đi đâu để tìm thịt cho ngươi!” Mạn Duẫn cầm nó lên, một nhát nhét béng vào trong lòng, rồi bình tĩnh kiểm tra chỗ mật thất này. Kỳ quái, bốn phía tường ngay cả

https://thuviensach.vn

cửa cũng không có... Chẳng lẽ có cơ quan ngầm? Mạn Duẫn đưa hai tay đặt sát vào trên tường, rà dần lần lượt từng chỗ một, tìm một vòng từ trên xuống dưới nhưng trên căn bản là không phát hiện khác được có chỗ nào khác thường.

đi ra ngoài không được sao? Mạn Duẫn tự hỏi, trong lòng có chút thất vọng... Chờ Sử Lương Sanh lại quay lại, mạng nhỏ của nàng sẽ khó bảo toàn.

Ngẩng đầu nhìn lên lên thì thấy trên đỉnh đầu có một hình tròn lờ mờ, nhìn không được rõ ràng lắm. Mạn Duẫn cầm ngọn đèn lên, tỉ mỉ quan sát một phen.

Phòng này dễ có đến năm sáu mét cao, có độ cao như vậy hiển nhiên đã được trải qua cải tạo đặc thù.

Xung quanh hình tròn le lói ánh sáng. Hay là đây mới chính là cửa ra?

Nếu cửa ra ở phía trên, nơi này chẳng lẽ là sâu dưới lòng đất? Rất nhanh, có thanh âm chứng thực ý tưởng này của Mạn Duẫn.

Phía trên đỉnh đầu loáng thoáng truyền đến một giọng nói ấm trầm thu hút quen thuộc. Thanh âm này xuyên thấu qua cái vòng hình tròn nên nghe rất nhỏ, cũng may trong mật thất vô cùng tĩnh lặng nên còn có thể nghe ra đại khái.

“Ngươi giấu nữ nhi của bổn Vương chỗ nào rồi?” Ngữ điệu vô tình lạnh như băng chất vấn.

Sử Lương Sanh không hề có ý phối hợp, ngồi thoải mái trên ghế dựa, bưng trà hớp một ngụm, chỉ vào một cái ghế khác trong phòng, nói: “Cửu vương gia đừng vội, tiểu Quận chúa vẫn rất tốt, chúng ta uống chén trà đã, ôn chuyện xưa một chút.”

https://thuviensach.vn

Giữa hai người có tình bạn cố tri có thể trút trọn tâm tình từ khi nào mà hắn không biết thế! Mặt Tịch Mân Sầm vẫn bình tĩnh, ngồi xuống, “Bổn Vương khuyên ngươi đừng thương tổn Mạn Duẫn, nếu không luôn có một ngày ngươi sẽ hối hận.”

Như nhắc nhở, hoặc cũng có thể coi như là cảnh cáo.

Sử Lương Sanh lớn tiếng nhạo báng. “Thương tổn thì sao chứ, cừu địch giữa Cửu vương gia và ta không cần phải liên lụy chết thêm một tiểu Quận chúa.”

Tịch Mân Sầm lạnh như băng liếc nhìn hắn một cái, thái độ này hoàn toàn không giống với tính cách của hắn.

Buông chén trà, Sử Lương Sanh chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt hiện lên tia âm ngoan độc ác, “Nếu Cửu vương gia muốn thấy tiểu Quận chúa như vậy, ta đưa ngươi đi gặp nàng!” Cầm tay vịn ghế dựa, Sử Lương Sanh nhấc mạnh lên.

Dưới chân ghế dựa mà Tịch Mân Sầm đang ngồi đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng lớn, người và ghế cùng đồng loạt rớt xuống.

Mạn Duẫn chỉ thấy hình vòng tròn đột nhiên sáng ngời lên, có cái gì đó rơi nện xuống. Nàng tránh sang bên cạnh, ngưng thần để nhìn kỹ, hóa ra lại là Phụ Vương!

Đoán được có bẫy, Tịch Mân Sầm bay lộn người trên không, lấy một dáng tao nhã rơi xuống đất.

Sử Lương Sanh gập thắt lưng cúi đầu nhìn xuống từ cửa hầm, cười nói: “Cửu vương gia, tiểu Quận chúa, hôm nay ta sẽ đưa các ngươi cùng lên đường đến hoàng tuyền!” Sau đó, cửa hầm khép lại với tốc độ rất nhanh, khuôn mặt nghênh ngang tự đắc đáng ghét của Sử Lương Sanh cũng cùng lúc biến mất.

https://thuviensach.vn

Trong mật thất lại trở về một mảng tối đen. Mạn Duẫn lấy từ trong túi áo ra viên Dạ Minh châu, toàn bộ mật thất lập tức được chiếu sáng lên.

Nàng nhào vào trong lòng Tịch Mân Sầm, “Phụ Vương.”

Xem xét thấy lông tóc đứa nhỏ không tổn hao gì, cục đá nặng trịch trong lòng Tịch Mân Sầm cuối cùng cũng rơi xuống. Xoa xoa sợi tóc của nàng, Tịch Mân Sầm đi tới vách tường, cong ngón tay gõ gõ.

“Là huyền thiết, kiên cố vô địch.”

Mạn Duẫn gật đầu phụ họa, huyền thiết thường dùng để chế tạo binh khí, mà bốn phía tường nơi này hoàn toàn đều là huyền thiết, có thể thấy được Sử Lương Sanh vì muốn chế tạo mật thất này để vây khốn Phụ Vương mà phải tốn biết bao nhiêu công sức và tinh thần suốt mấy năm qua.

Tiểu mạo ngao trong lòng Mạn Duẫn ngạo mạn nghếch đầu, nó không tin có cái gì mà móng vuốt của nó không đào phá được, liền vươn móng vuốt quật lên hướng bức tường một phát. một tiếng răng rắc chối tai phát ra, móng vuốt sắc bén bị gãy nát mất một nửa. Tiểu mạo ngao ăn đau, chớp mắt lia lịa, ứa ra vài giọt nước mắt trong suốt, chui chui dụi dụi vào lòng Mạn Duẫn, dường như đang tìm sự an ủi.

trên tường chỉ để lại một vài vết xước, độ cứng này...

một thanh âm long trời lở đất ầm ầm vang lên, vang động đến điếc tai trong mật thất kín mít. Mạn Duẫn xoay một vòng tại chỗ, ánh mắt đột nhiên trợn to, chỉ vào một mặt tường, “Phụ Vương, mặt tường này đang di động!”

Tịch Mân Sầm chỉ hướng tường đối diện, cũng cùng một câu: “Mặt tường này cũng di động.”

Bằng một tốc độ rất nhanh, hai mặt tường dần dần khép lại.

https://thuviensach.vn

Gần như chỉ trong chốc lát đã di động đến ngay trước mặt hai người. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hai người sẽ bị kẹp giữa hai mặt tường, không thể không biến thành chả thịt.

“Duẫn nhi, ôm lấy Phụ Vương.”

Trong không gian nhỏ hẹp, Mạn Duẫn nghe thấy tiếng kêu này, hai tay lập tức vòng quanh eo Phụ Vương, gắt gao ôm chặt lấy.

Tịch Mân Sầm một chân đạp mạnh lên mặt tường, phi thân thẳng đứng lên phía trên. Tường tứ phía đều làm bằng huyền thiết, khẳng định chắc chắn là không có đường ra, chỉ có cái vòng tròn vừa rồi kia là nơi mỏng nhất, là nhược điểm của toàn bộ mật thất này. không kịp nghĩ ngợi nhiều, Tịch Mân Sầm dang hai cánh tay ra, dùng chính xương thịt của mình dán lên hai mặt tường di động.

trên trán đổ mồ hôi lạnh tấm lấm. Tịch Mân Sầm nhăn mặt gắng sức, cố gắng lợi dụng hai bức tường để rướn dần lên phía trên. Lúc này, khoảng cách giữa hắn và vòng tròn sang sáng kia chỉ còn có một thước.

Thiết kế được một cái bẫy rập này chắc hẳn là đã tiêu phí rất nhiều năm thời gian của Sử Lương Sanh. Huyền thiết trên đời vốn rất ít, mà hắn lại góp nhặt được nhiều như vậy để đủ kiến tạo một mật thất như thế này.

không thể cứ tiếp tục tiêu hao dần sức lực như vậy, hai cánh tay Tịch Mân Sầm đã dần dần không chịu nổi áp lực của hai mặt tường ép lại, đã bắt đầu từ từ gấp khúc.

Bên dưới có thể xác định chắc chắn không thể xuống lại, nhưng bên trên cũng nguy hiểm không kém gì. Nếu tùy tiện tông ra ngoài, Sử Lương Sanh nhất định sẽ nhân cơ hội đó mà nhảy ra, tung một cú trí mạng.

Mạn Duẫn cũng nghĩ đến những băn khoăn của Phụ Vương, nhưng tình hình thế này căn bản không để cho bọn họ còn lựa chọn nào khác.

https://thuviensach.vn

“Phụ Vương, đập vỡ xông ra.” Sau một phen cân nhắc, Mạn Duẫn kiên định nhìn Tịch Mân Sầm.

Theo đề nghị của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm xoay song chưởng, vận nội lực toàn thân tụ lại đánh thẳng về hướng cửa hầm. Luồng khí mạnh mẽ toàn bộ tập trung đánh thẳng vào cái vòng hình tròn, oành oành oành, vang dội trong không gian càng lúc càng hẹp bởi mặt tường đè ép.

Mạn Duẫn dán cả người lên trên người Phụ Vương, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ ổn định của Phụ Vương.

Sau mấy lần va chạm mạnh tưởng như trời đất cũng chao đảo, vòng hình tròn oành một tiếng văng thẳng lên trên. Tịch Mân Sầm cũng nhanh như điện lao ra khỏi cửa hầm... Vừa thấy được ánh sáng thì một luồng khí cường đại đánh thẳng vào mặt. Bảo đao bắn ra ánh sáng lạnh ngay lúc này đâm thẳng vào tim Tịch Mân Sầm.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67

Edit: Khánh Linh

“Phụ Vương cẩn thận!” Mạn Duẫn không khỏi lo lắng hô lên.

Tịch Mân Sầm lắc mình tránh, vừa rồi đánh vào cửa hầm đã dùng rất nhiều nội lực, nhất thời chưa hồi phục được phân nửa.

Khó khăn lắm mới tránh thoát được đao phong của Sử Lương Sanh, nhưng ngay sau đó lại có một chưởng kình phong nghênh diện mà đến. hắn có nội lực hộ thể, nhưng Mạn Duẫn không có. Sợ Mạn Duẫn bị thương, Tịch Mân Sầm ôm nàng vào trong ngực gắt gao bảo vệ nàng.

Chưởng phong thật mạnh đánh vào trên lưng Tịch Mân Sầm.

Lực chiêu này cường hãn phi thường, khiến khóe miệng Tịch Mân Sầm từ từ rỉ ra một dòng máu.

Mạn Duẫn lập tức hốt hoảng, “Phụ Vương...” Nâng tay lên chà lau cho hắn.

Nếu không phải vì cứu nàng, Phụ Vương sẽ không bị thương!

Nhìn ra Mạn Duẫn đang tự trách mình, Tịch Mân Sầm đặt nàng xuống trên mặt đất, nhún vai, “Yên tâm, Phụ Vương không việc gì đâu.” nói xong, nhanh như gió cuốn xoay đánh tay đôi một chỗ với Sử Lương Sanh.

https://thuviensach.vn

Sử Lương Sanh tuyệt đối không nghĩ tới chuyện cửa hầm ngầm được làm bằng huyền thiết thế mà cũng có thể bị Tịch Mân Sầm đánh vỡ. hắn ra chiêu quyết liệt, dồn hết tất cả những hận thù bao nhiêu năm nay vào thân đao, chiêu nào chiêu nấy đánh ra đều là muốn mạng người.

Mạn Duẫn nhìn hai người võ công tương xứng đang sử hết chiêu số để đánh nhau, trong lòng vô cùng lo lắng. Phụ Vương đã bị thương, nên lúc này đánh nhau cùng Sử Lương Sanh phỏng chừng cũng chỉ giữ ngang tay.

Nàng phiền chán dậm dậm hai chân, đột nhiên cảm thấy một lưỡi kiếm sắc bén kề sát trên cổ nàng lạnh như băng.

Dùng khóe mắt liếc xéo sang nhìn người cầm kiếm, thì ra ra cô ả Liễu Oanh bắt cóc nàng tới đây. Bởi trong lòng đang đầy lo lắng cho Phụ Vương, nàng thế mà lại mất cảnh giác, có người tới gần mà không cảm giác được.

Nhăn lại đôi mi thanh tú, Mạn Duẫn không dám lộn xộn cái gì, bởi không cần nghi ngờ gì nữa, chỉ cần nàng dám ra tay phản kháng, Liễu Oanh tuyệt đối sẽ không nhân từ mà nương tay.

“Chủ thượng, thuộc hạ đã bắt được tiểu Quận chúa.” Thanh âm thanh thúy của Liễu Oanh vang lên. Tiếng nói vừa dứt, hai thân ảnh đang xoay quanh đánh nhau trong phòng đồng thời dừng lại.

Tịch Mân Sầm tức giận vung y bào, dừng lại động tác, toàn thân như tỏa ra hàn ý nhè nhẹ ép ra xung quanh khiến người khác hô hấp khó khăn.

Sử Lương Sanh vỗ tay bôm bốp, “Liễu Oanh làm tốt lắm.” hắn cất bước sang hướng Liễu Oanh, thấy sắc mặt Tịch Mân Sầm càng lúc càng kém, Sử Lương Sanh cảm giác trong lòng có một nỗi cao hứng trước nay chưa từng được hưởng.

Vốn tưởng rằng Cửu vương gia y như khối băng ngàn năm không gì xâm phạm được, bất luận người nào cũng không khơi dậy nổi cảm xúc nào

https://thuviensach.vn

của hắn, thế mà không ngờ chỉ vì một con bé con mà tên kia cũng sẽ có thời điểm khẩn trương sợ hãi. Nha đầu kia rốt cuộc có ma lực gì có thể đả động đến tâm tình của Cửu vương gia nhỉ.

Đẩy cây kiếm trong tay Liễu Oanh, Sử Lương Sanh thay vào đó bằng một cây đao, tiếp tục đặt lên cổ Mạn Duẫn.

Trong cặp mắt trong veo như nước kia không hề có chút gì gọi là bó tay chịu trói và khiếp đảm cả. Về mặt này, so sánh với Cửu vương gia, thì hơi có chút tương tự.

“Nha đầu này đối với ngươi rất trọng yếu hả?” Sử Lương Sanh tươi cười vẻ khoái trá, đôi mắt âm trầm khiêu khích nhìn về phía Tịch Mân Sầm.

Cái này còn cần câu trả lời sao?

Tịch Mân Sầm gật đầu, “Mạn Duẫn là nữ nhi của bổn Vương!”

Những lời này không biết Tịch Mân Sầm đã nói bao nhiêu lần, nhưng mỗi một lần đều có thể tác động vào sâu trong trái tim của Mạn Duẫn.

“Ha ha ha...” Sử Lương Sanh cất tiếng cười to, đột nhiên sắc mặt tối sầm xuống, nhớ tới lời con bé này vừa nói, hỏi: “Du Nguyệt ở đâu? Ngươi đừng nói là ngươi không biết. Du Nguyệt là gián điệp của ngươi, nàng sau này thế nào ngươi khẳng định phải biết rõ ràng.”

Tịch Mân Sầm hơi hơi nhíu mày, cuối cùng mặt không chút thay đổi nói: “đã chết.”

Câu trả lời thản nhiên này đã đánh Sử Lương Sanh vào vực sâu vô hình, tay cầm chuôi đao đã bắt đầu run rẩy nhè nhẹ.

Làm sao có thể, Du Nguyệt làm sao có thể chết được!

https://thuviensach.vn

Vừa định tiếp tục đặt câu hỏi, ngoài cửa đã vọt vào một đoàn thị vệ và cấm quân. Chu Phi, Chu Dương cùng Sử Minh Phi vừa rồi nghe thấy bên trong truyền ra một thanh âm trời sụp đất nứt thì lập tức chiêu động mọi người xông vào.

Thấy tiểu Quận chúa bị kèm hai bên, bước chân mọi người liền lập tức khựng lại.

Sử Minh Phi dẫn đầu hết thảy mọi người, mắt trừng lớn như không thể tin được cảnh tượng mình đang nhìn thấy. Ở trong ấn tượng của hắn, Phụ Hoàng vẫn luôn luôn là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, chưa bao giờ thèm liếc một con mắt chứ đừng nói chính tay làm một thủ đoạn hèn hạ đến như vậy. Nhưng giờ phút này... ngài đang kề đao lên cổ uy hiếp Mạn Duẫn.

Càng nhiều người tiến vào, đối với Sử Lương Sanh càng bất lợi. Sử Lương Sanh cho Liễu Oanh một cái liếc mắt, vẫn kề đao trên cổ Mạn Duẫn, lôi nàng cùng hướng về phía bọn thủ vệ bạc nhược mà đánh tới. Thị vệ và cấm quân cũng muốn ngăn cản, xoàn xoạt rút kiếm ra để đối phó với hai người.

“Đừng nhúc nhích, nếu không ta mà lỡ tay cầm đao thì khó mà cứu tính mạng của tiểu Quận chúa đó.” Sử Lương Sanh đá bay những thị vệ đang chặn đường, chậm rãi di động ra phía ngoài cửa từng bước một.

Mọi người nhìn về phía Tịch Mân Sầm, chờ quyết định của hắn.

Sử Lương Sanh dao nhỏ lay động nhẹ, trên cổ Mạn Duẫn lập tức ứa ra một vết máu tinh tế.

“Cửu vương gia, ngươi chắc cũng hiểu rõ rồi chứ.” Đao tiếp tục kề sát cổ Mạn Duẫn.

Trong những lần chiến tranh trong quá khứ, cũng có những quốc gia đối địch lấy dân chúng ra để uy hiếp quá Cửu vương gia. Nhưng lần nào Cửu

https://thuviensach.vn

vương gia cũng đều khinh khỉnh không thèm để ý, tiếp tục thẳng tiến áp đảo tận thành đô của địch quốc. Nhưng lần này đổi thành tiểu Quận chúa, nam nhân vô tình lạnh như băng này còn có thể đưa ra lựa chọn như vậy sao?

"Để bọn họ đi!" Tịch Mân Sầm khoát tay, thị vệ và cấm quân dạt ra chừa một đường đi.

Tính mạng của người khác, hắn có thể không cần. Nhưng nếu đó là của Mạn Duẫn... Nhìn chằm chằm vào giọt máu tích tụ lại như hạt châu đọng trên cổ Mạn Duẫn, hắn thề, nợ máu sẽ phải trả bằng máu. Sử Lương Sanh ngươi đừng muốn sống mà đào tẩu!

Tiếng cười của Sử Lương Sanh truyền đến đầy thỏa mãn.

Thân ảnh của hai người nhảy ra khỏi phủ đệ, lấy tốc độ kinh người chạy về hướng rừng cây rồi biến mất.

Nhìn người kia cười to rời đi, Chu Dương nổi trận lôi đình, giơ chân đá bốp một cái, chiếc ghế dựa chia năm xẻ bảy.

"Vương gia, chúng ta có muốn đuổi theo không?" Chu Phi xin chỉ thị.

Bàn tay đang gắt gao nắm chặt dần dần buông ra, Tịch Mân Sầm nhìn rừng cây mờ mịt phía trước, cất bước đi ra khỏi cửa, búng người lên không trung, thẳng theo phương hướng kia mà phi thân đuổi theo.

Chu Phi Chu Dương vừa thấy như vậy liền lập tức vận khởi khinh công đuổi sát theo phía sau. Sử Minh Phi đưa mắt nhìn đám thị vệ cùng cấm quân đang thất thần.

Cũng lập tức phi thân ra ngoài. Có một số sự việc vẫn nên giải quyết riêng tư thì tốt hơn, trước mặt thị vệ và cấm quân, có một số lời không thể thốt ra.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68

Đạp thân cây mượn lực, mấy người bên Tịch Mân Sầm không ngừng uổi theo về hướng trước mặt. Sử Lương Sanh đã sớm lường trước là bọn họ sẽ không dễ dàng như vậy buông tha cho hắn, suy nghĩ một chút, xoay người nhảy theo một phương hướng khác. Nhiều năm đấu đá qua lại như vậy, hắn cũng có thời điểm cảm thấy quá mệt. Mà cái làm người ta ảo não nhất là, lần nào hắn cũng đều là kẻ thua cuộc. Du Nguyệt đã không còn ở trên nhân thế, cho dù hắn đấu thắng Cửu vương gia thì liệu còn ý nghĩa gì nữa đâu ?

Chăng lẽ Du Nguyệt còn có thể sống lại một lần nữa, lại một lần nữa lựa chọn sao ?

Cái khiến hắn vẫn ôm hận đến tận bây giờ, không phải là việc Du Nguyệt quyến rũ hắn, cung không phải là việc Cửu vương gia cưng cướp đoạt quốc thổ của Nam Trụ quốc, mà là vì sao … cuối cùng Du Nguyệt không lựa chọn hắn mà lại chọn đi theo Cửu vương gia !

Rốt cuộc hắn có điểm nào thua kém so với Cửu vương gia, chẳng lẽ tất cả những niềm vui mấy năm qua đều là giả dối hư ảo không tồn tại sao ?

Cây cối sum xuê dần dần trở nên vô cùng thưa thớt, ngẫu nhiên sẽ thấy mấy tảng đá lớn lộ ra trên mặt đất. Từng cơn gió lạnh gào thét quất rát trên mặt, lanh đến mức Mạn Duẫn không thể kìm nén được mà run rẩy.Bất chợt trước mắt Mạn Duẫn hiện ra một vách núi đen, gió lạnh không ngưng rin rít thổi qua, cuồn cuộn tốc những sợi tóc của bọn họ bay tán loạn trong gió.

https://thuviensach.vn

Sử Lương Sanh dừng lại cước bộ, đứng ở bên cạnh vách núi đen.

Liễu Oanh nãy giờ vẫn theo sát bên cạnh, nhìn mà không hiểu ý tưởng của chủ tử thế nào. Lúc này không phải nên chạy đi để thoát thân sao ? Sao lại chạy đến tuyệt lộ thế này.

Tịch Mân Sầm và mấy người khác đuổi sát đến, dừng ở cách đó không xa.

“Cũng đã tới lúc chúng ta nên có một kết thúc cuối cùng “ Sử Lương Sanh thẳng tắp nhìn vào mắt Tịch Mân Sầm, đôi mắt rừng rực như chim ưng khát mồi.

Tịch Mân Sầm không trả lời chỉ chăm chú nhìn vào thân thể bé nhỏ đang lạnh đến phát run. Trong lòng hắn nảy sinh nỗi lo lắng, ánh mắt rơi xuống hai chân của Mạn Duẫn, đột nhiên nhớ tới lời dặn của lão thái y

“Bổn vương cũng không muốn tiếp tục dây dưa với người mãi “ Từ khi đặt chân lên đất Nam Trụ toàn đối mặt với những chuyện phiền toái này, chẳng lẽ không phải là do Sử Lương Sanh sắp đặt ra sao ?

Sử Luơng Sanh quăng Mạn Duẫn lại cho Liễu Oanh, vuốt ve bảo đao đang nắm trong tay, “Nhất quyết sinh tử, Cửu vương gia có ý kiến gì không ? “

Chu Phi, Chu Dương cả kinh. Rõ ràng vương gia đang bị thương, kẻ kia đề nghị như vậy hoàn toàn chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà hưởng lợi.

Mạn Duẫn bất chấp lưỡi gươm đang kề trên cổ, hét to lên, “ Không cho phép đáp ứng ! “

Đừng nhìn vẻ mặt như không có việc gì của Phụ vương mà lầm, một chưởng lúc nãy của Sử Lương Sanh uy lực cực đại, chắc hẳn Phụ vương đã

https://thuviensach.vn

sớm bị nội thương. Hiện tại mà cùng quyết đấu sinh tử vơi Sử Lương Sanh chắc chắn sẽ không chiếm được lợi thế.

Biết Mạn Duẫn đang lo lắng cái gì, Tịch Mân Sầm hướng nàng hơi hơi lắc đầu, “Bổn vương đáp ứng “.

Bốn chữ này vừa ra khỏi miệng, Sử Lương Sanh liền lập tức dương đao, công kích thẳng về phía Tịch Mân Sầm. Tất cả những người đang đứng ở đây đều có thể thấy rõ Sử Lương Sanh xuất ra chiêu nào chiêu đấy đều tàn nhẫn. Đao lóe lên ánh sáng lạnh, trong ngọn gió lạnh đang quất vun vút càng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo tận xương.

Tịch Mân Sầm toàn thân phong kín, y bào tuy không gió mà vẫn tung bay, điểm mũi chân, thân mình hơi cúi về phía trước, lấy một khí thế mạnh mẽ không thể chống đỡ mà phóng lên hướng về phía Sử Lương Sanh.

Mấy chục thước không gian xung quanh hai người không một người nào có thể sáp nhập.

“Chu Phi, kiếm. “ Thanh âm của Tịch Mân Sầm đột nhiên vang lên.

Chu Phi rút kiếm ra ném cho vương gia. Vương gia xưa nay không sử dụng binh khí, bởi vì thật sự rất ít người có đủ tư cách làm cho hắn rút kiếm.

Mạn Duẫn kinh hồn táng đảm nhìn thẳng thân ảnh hai người đang đánh nhau trên mặt từng giọt mồ hôi lạnh thi nhau rơi xuống.

Sử Minh Phi và Chu Phi, Chu Dương ba người đều nhìn ko rời mắt vào trận chiến, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng. Sử Lương Sanh và Sử Minh Phi là cha con ruột thịt, phận là con, nhìn cha mình dùng một đấu pháp ngọc đá cùng tan thì hận không thể gia nhập phụ trợ cha mình. Nhưng trên một phương diện khác, đối phương lại là Cửu vương gia của Phong Yến quốc, xét về góc độ quan hệ giữa hai quốc gia, Cửu vương gia đang

https://thuviensach.vn

giúp hắn. Hai lựa chọn vô cùng khó khan đang bày ra trước mặt…Mà hắn hiện tại cũng chỉ có thể đóng vai trò người ngoài mà đứng xem cục diện.

Mạn Duẫn cắn chặt một, tuy rằng tốc độ của hai người nhanh đến nỗi mắt nàng cũng phân biệt không được ai với ai, nhưng nàng vẫn chấp nhất nhìn chăm chú như cũ.

Khi thấy Sử Lương Sanh đang chiếm thế thượng phong, Liễu Oanh toát ra vẻ đắc ý. Mạn Duẫn cắn rang, thống hận sự nhu nhược của bản thân mình. Nếu nàng không bị Sử Lương Sanh bắt được, Phụ vương làm sao có thể lâm vào cục diện rối rắm này.

Hai người đang đánh nhau sống mái phái bên kia, phân ra rồi lại hợp vào, đao kiếm đụng vào nhau chan chát đến tóe lửa. Thân ảnh quay cuồng vun vút đến có thể cuốn lên một trận cuồng phong dữ dội xung quanh. Những đám lá khô rụng dưới đất cũng bị luồng gió cuốn lấy bay theo, mỗi chiêu hai người rat ay đều vô cùng hung ác, không cho đối phương chút cơ hội để thở nào. Những người đứng xem tim đều nhảy lên tới cổ họng, tận mắt chứng kiến một tình huống như vậy thì ai cũng không muốn thở, tim như ngừng đập.

“Keng !” Kiếm của Tịch Mân Sầm đã bức Sử Lương Sanh đến sát rìa vách núi. Vừa thấy Sử Lương Sanh sắp bị ép rơi xuông khỏi vách núi, hắn lại đột nhiên xoay người một cái nhảy đến phía sau Tịch Mân Sầm. Tịch Mân Sầm dừng chân rất đúng lúc, xoay phắt về phía sau để đón đỡ công kích của Sử Lương Sanh.

Hai người đứng sát bênh cạnh vách núi đen, người một kiếm ta một đao, vô cùng dữ tợn, đáng sợ đến khiến tay Mạn Duẫn gắt gao nắm chặt thành quyền.

Oành…. Hai cỗ khí mãnh liệt va chạm trực tiếp vào nhau, rồi lại phản lực bắn tách ra, đất bằng bị sức dội mà rung động, cát đất bắn tứ phía khiến

https://thuviensach.vn

tất thảy xung quanh đều trở nên mờ mịt.

Tịch Mân Sầm lau vết máu chay xuống từ khóe miệng, mắt vẫn lạnh như bang không có bất kì độ ấm nào.

Mà bên phí đối diện Sử Lương Sanh cũng đưa một tay che máu tươi đang chảy ra từ bên hông, hắn gập người xuống bảo đao trong tay bởi vì lực va chạm mạnh vừa rồi đã bị hất văng rơi xuống vách núi đen. Không có vũ khí, trên người lại bị thương, đã không còn bao nhiêu phần thắng nữa rồi. Cho dù bản thân bị trọng thương, tên kia vẫn mạnh mẽ một cách đáng giận như vậy.

Không thèm để ý chút nào đến vết thương đang đổ máu bên hông, Sử Lương Sanh đưa một tay tóm lấy cổ Mạn Duẫn quay đầu đưa mắt lạnh nhìn Tịch Mân Sầm nói: “ Ta lại thua rồi. Thua nhiều năm như vậy ta mệt mỏi cùng cực rồi. Hôm nay kế hoạch thất bại, ta đã không nghĩ tới việc còn sống mà rời khỏi nơi này. “

Tịch Mân Sầm thu hồi thanh kiếm trả lại cho Chu Phi. Chu Phi vừa cầm lấy kiếm thì phát hiện ra ngay, trên lưỡi kiếm có hàng chục lỗ mẻ gập ghềnh. Trong lòng hắn rùng mình một cái, trận đấu này thật kịch liệt.

Trên hắc bào dính một ít bùn đất, Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng phủi xuống, nhíu mày nói : “ Buông nữ nhi của bổn vương ra “

Sử Lương Sanh cất tiếng cười to, lắc đầu, chân mày đuôi mắt đều mang vẻ đắc ý, “ Dư Nguyệt đã bỏ ta màđi, ngươi hại ta mất đi người ta yêu nhất. Hôm nay, ta liền đem nỗi đau này tự tay trả lại cho ngươi !”

Nắm áo của Mạn Duẫn, Sử Lương Sanh đẩy nàng đến rìa vách núi đen, nhấc nàng lên đẻ hai chân lơ lửng trên không, để Mạn Duẫn treo giữa không trung.

https://thuviensach.vn

Hai chân lơ lửng khiến cho Mạn Duẫn không có cảm giác an toàn. Cúi đầu xuống nhìn thì liền thấy bên dưới là vực sâu vạn trượng, sương mù mênh mông, nhìn không thấy đáy vực nơi đây.

“Buông nàng ra, nếu không ngươi sẽ hối hận “ . Tịch Mân Sầm lo lắng tiến dần từng bước về phía trước. Sử Lương Sanh nhìn biểu hiện nóng vội của hắn thì càng tỏ ra đắc ý.

“ Ha ha, người hối hận phải là ngươi chứ Cửa vương gia” Tay cang vươn ra để Mạn Duẫn ra xa hơn, tơ lụa phát ra tiếng rách rèn rẹt, rất nhanh sẽ không chịu nổi sức nạng của Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69

Từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh túa ra làm ướt ngực áo Mạn Duân. Tiểu mạo ngao đang chui trong ngực áo dường như cũng cảm thấy được nguy hiểm, lặng lẽ chui một cái đầu ra, rồi rất nhanh nhảy lên trên cánh tay Sử Lương Sanh, quắc tới mặt hắn một bộ móng vuốt sắc lẻm.

Còn chưa kẹp làm bị thương Sử Lương Sanh, Liễu Oanh đã giơ kiếm lên bổ xuống tiểu mạo ngao. Tốc độ của tiểu mạo ngao nhanh hơn so với nàng rất nhiều, bộ vuốt đổi hướng cào vào trên mặt nàng ta. Một tiếng thét thảm thiết đập vào vách núi đen rồi vang vọng lập đi lập lại, muôn phần làm cho người ta sợ hãi.

Máu từ trên mặt Liễu Oanh chảy xuống ròng ròng, rõ ràng là có thể nhìn thấy được xương cốt lòi ra dưới lớp da thịt. Nhìn thấy mình bị hủy dung chỉ bởi một động vật bé nhỏ, nàng ta phẫn nộ giơ kiếm lên chém xuống nó một lần nữa.

Kiếm còn chưa kịp hạ xuống, Tịch Mân Sầm phất y bào một cái, một cỗ khí mạnh bắn ra, thẳng tắp cuốn ả rớt xuống vách núi.

Đối với cái chết của Liễu Oanh, Sử Lương Sanh không có một chút biểu hiện thương tâm khổ sở nào, bàn tay vỗ thẳng về hướng Tiểu mạo ngao, lập tức đánh nó văng ra xa mấy thước, khiến nnos đau đến kêu chin chít ra tiếng.

https://thuviensach.vn

“Buông Mạn Duẫn ra” Tịch Mân Sầm cầm tiểu mạo ngao dáng thở hồng hộc lên, quăng về phía Chu Dương.

Chu Dương tiếp được, đặt tiểu mạo ngao ngồi xổm trên đầu vai hắn.

“Ngươi không muốn biết Tư Đồ Du Nguyệt chết như thế nào sao?” Con người tối đen thâm thúy của Tịch Mân Sầm lộ ra hàn khí lạnh lẽo.

Những lời này thành công trong việc hấp dẫn lực chú ý của Sử Lương Sanh “Chết như thế nào?” Tay Sử Lương Sanh đang nắm áo Mạn Duẫn càng chặt hơn vài phần, Mạn Duẫn bị xiết mạnh, thở dốc một cách khó khăn.

Cảm xúc của Sử Lương Sanh quá mức kích động, Tịch Mân Sầm sợ hắn sẽ thật sự ném Mạn Duẫn xuống vách núi đen nên tiếp tục tiến tới từng bước một.

“Ngươi buông Mạn Duẫn trước đã!”

Sau khi tự ngẫm một lúc, Sử Lương Sanh mới thu hồi tay, kéo Mạn Duẫn về đặt trên mặt đất, “Nói cho ta biết.”

Mạn Duẫn hé cái miệng nhỏ nhắn thở gấp. Phụ Vương nói như vậy là muốn nói ra chân tướng cho Sử Lương Sanh sao? Nàng ngước mắt lên nhìn Tịch Mân Sầm.

Nhận được ánh mắt lên án của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm bất đắc dĩ khẽ động khóe miệng. Cá tính của Sử Lương Sanh, hắn phi thường hiểu. Nay tên kia đã bị hắn buộc vào cảnh cùng được nên đã sớm ôm tâm lý ngọc đá đều tan. Nếu bây giờ không nói ra một lý do có thể thuyết phục được hắn ta, có thể khẳng định chắc chắn là hắn ta sẽ lỗi Mạn Duẫn cùng chết.

Tịch Mân Sầm đột nhiên trầm mặc lại làm cho Sử Lương Sanh phát cuồng, “Nói mau!” Ngón tay bóp mạnh vào cổ Mạn Duẫn, mạnh đến tạo

https://thuviensach.vn

bết đỏ hồng.

“Tư Đồ Du Nguyệt khó sinh mà chết.”

Bởi vì câu này mà Sử Lương Sanh lập tức nổi một trận lôi đình. Du Nguyệt sau khi rời khỏi hắn thế mà lại sinh đứa nhỏ cùng nam nhân khác! Lửa ghen tị giận dữ đốt cháy sạch tấm thân thương tích đầy mình của hắn. Nhiều năm đau khổ tìm kiếm cùng chờ đợi như vậy, còn được gì! Còn được cái gì!

Cảm xúc ầm ầm bùng nỏ, Sử Lương Sanh phẫn nộ vừa khóc vừa cười.

“Đứa bé là của ngươi.” Tịch Mân Sầm nói tiếp.

Lập tức, trên vách núi đen lâm vào một trận trầm mặc. Cánh tay Sử Lương Sanh cứng đờ, thốt ra từng chữ như mất hồn, “Ngươi nói cái gì?”

Không chỉ mỗi mình Sử Lương Sanh kinh ngạc, mà ngay cả Sử Minh Phi cũng trợ trừng mắt. Du Nguyệt từng sinh một đứa bé cho Phụ Hoàng?

“Tư Đồ Du Nguyệt chỉ là một cái tên giả mà nàng dùng, nàng vốn tên là Thẩm Đậu.” Thanh âm lạnh như băng của Tịch Mân Sầm bình tĩnh nói ra câu này gây cho mọi người tại đây phát sinh đủ loại khiếp sợ trong lòng.

Thẩm Đậu? Đó chẳng phải là tên mẫu phi của Mạn Duẫn sao?

Chu Phi Chu Dương đồng loạt nhìn về phái tiểu Quận chúa. Chẳng lẽ …?

“Chín năm trước, Thẩm Đậu tự hủy dung mạo, chạy ra khỏi Nam Trụ, trú ngụ tại Sầm vương phủ cho đến khi sinh hạ đứa bé.”

Tiên Hoàng của Phong Yến quốc cho rằng Tịch Mân Sầm kim ốc tàng kiều còn chưa làm rõ tình huống đã tự chủ trương hạ một đạo thánh chỉ, phong Mạn Duẫn làm tiểu Quận chúa.

https://thuviensach.vn

Việc này mà nói thẳng ra thì quá là nhảm nhí, mà với tính tình của Tịch Mân Sầm thì lại khinh thường phải giải thích này nọ. Dù sao trong Vương phủ có lòi ra thêm một Quận chúa bá vơ thì cũng chỉ là chuyện râu ria tầm thường đối với hắn. Mãi chomấy tháng trước, hắn mới nhìn thấy Mạn Duẫn lúc này đã 8 tuổi.

Ánh mắt Sử Lương Sanh quay sang nhìn chằm chằm vào Mạn Duẫn. Khuôn mặt này xác thực là rất giống nàng! Hắn nên nghĩ ra sớm mới phải, chứ trên đời này làm gì có chuyện người giống người đến vậy đâu.

Mạn Duẫn quay đầu sang một bên, không muốn nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực của Sử Lương Sanh.

“Nếu ngươi không tin, bên hông của Mạn Duẫn có cái bớt chỉ thuộc về hoàng tộc Nam Trụ”

Mỗi câu Tịch Mân Sầm thốt ra đánh thẳng vào lòng mọi người.

Sử Minh Phi theo bản năng che cánh tay lại. Nơi đó đúng là chỗ mà hắn có cái bớt đặc trưng. Hắn lại sực nhớ tới lần đầu tiên Mạn Duẫn cùng hắn gặp mặt, nàng đã tỏ vẻ cực kỳ hứng thú đối với cái bớt trên cánh tay của hắn. Hiện tại trong lòng Sử Minh Phi đã khẳng định được nguyên nhân vì sao.

“Năm đó, Bổn Vương từng khuyên Thẩm Đậu đánh rớt đứa bé, nhưng nàng cho bổn vương một câu nói,” Tịch Mân Sầm dừng một chút, tiếp tục nói: “Nàng nói, nàng yêu ngươi, nhưng lại phản bội ngươi. Không dám cầu mong được ngươi khoan thứ, chỉ thầm muốn lưu lại một tia huyết mạch cho người. Bổn Vương niệm tình nàng có công lao chấp hành nhiệm vụ, liền chuẩn.”

Ánh mắt của Sử Lương Sanh đã rõ ràng thể hiện sự dao động, nhìn thẳng vào bên hông Mạn Duẫn, vươn tay giật phắt đai lưng của nàng. Gió lạnh vun vút như cắt da cắt thịt khiến Mạn Duẫn nổi da ga toàn thân. Cái

https://thuviensach.vn

yếm nhỏ che khuất thân trước của Mạn Duẫn, nhưng ở bên hông có thể thấy được một chút cái bớt màu đỏ hồng hình lá.

Mắt Sử Lương Sanh như dại ra nhìn dấu bớt kia, ngón tay như kính cẩn chạm đến mặt trên cái bớt, vuốt ve qua lại, sau khi xác định liền cười ra tiếng, "Đúng là như nhi của ta!"

Rồi ôm trọn thân thể Mạn Duẫn vào trong lòng. Mạn Duân có thể cảm nhận được cánh tay của hắn đang run bần bật, tâm trạng kích động cùng cực vây quanh hắn.

Con người Tịch Mân Sầm giống như bị băng tuyết bao trùm, độ ẩm dường như giảm xuống mấy độ.

Sử Lương Sanh nhìn cổ Mạn Duẫn nào là vết máu, nào là vết bóp cổ đỏ bầm, liền lập tức hối hận. Sao hắn lại làm chuyện hồ đồ thế này, xúc phạm tới lễ vật cuối cùng mà Du Nguyệt để lại cho hắn. Nhìn khuôn mặt nhu thuận của Mạn Duẫn, cao hứng của Sử Lương Sanh có thể nói là bốc tận trời cao. Đây là đứa con của hắn đấy, đứa con của hắn vào Du Nguyệt đấy.

Ngón tay run run mặc lại quần áo cho Mạn Duẫn, Sử Lương Sanh ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào nàng, "Cha sai rồi, cha không nên thương tổn con."

Mạn Duẫn cúi đầu, thái độ phảng phất như không nghe thấy gì. Ngay từ đầu, nàng đã không nghĩ tới chuyện sẽ có màn cha và con gái nhận lại nhau. Trong lòng nàng, người mà nạng chọn là Phụ Vương chỉ có mỗi mình Tịch Mân Sầm.

"Ngươi không phải là Phụ Vương của ta" Mạn Duẫn ngẩng đầu.

Vẻ mặt tươi cười của Sử Lương Sanh biến thành cứng đơ, lắc đầu đầy vẻ suy sụp. Đứa bé không chịu nhận hắn cũng đúng thôi, hắn thương tổn

https://thuviensach.vn

nàng nhiều như vậy mà. Nào có ai làm phụ thân mà lại làm ra những chuyện vô liểm sỉ như vậy.

Chỉ cần trong lòng Du Nguyệt có một vị trí dành cho hắn, hắn cũng đã rất thỏa mãn rồi. Bộn họ cách xa chín năm, hắn lúc nào cũng đều nhớ thương nàng da diết. Có lẽ, bây giờ đã đến lúc được gặp lại nhau. Cũng không biết khi hắn đến âm tào địa phủ rồi, Du Nguyệt biết những việc hắn đã làm với nữ nhi của hai người thì liệu nàng có thể tha thứ cho hắn hay không.

Nghĩ đến đay, trong lòng Sử Lương Sanh vô cùng áy náy, ngước mắt lên hướng Sử Minh Phi vẫy vẫy tay, gọi "Minh Phi, con lại đây"

Sát khi trong mắt Sử Lương Sanh đã hoàn toàn thối lui. Tịch Mân Sầm thấy thế mới dần dần yên tậm, nói thật ra chân tướng có thể bảo toàn mạng sống cho Mạn Duẫn, như thế là đủ rồi.

Sử Minh Phi nhìn chằm chằm Mạn Duẫn mà không thể tưởng tượng nổi, đây là muội muội ruột cùng cha khác mẹ với hắn đấy… thế mà hắn lại còn nảy sinh ý niệm kia trong đầu.

"Phụ hoàng." Chậm rãi đi qua phía Sử Lương Sanh , nhung ánh mắt của Sử Minh Phi vẫn tiếp tục dừng lại trên Mạn Duẫn.

Nhìn thấy loại ánh mắt này của hắn, Sử Lương Sanh cũng đã đoán ra vài phần, mạnh tay vỗ lên bả vai hắn, "Phụ Hoàng có chút lời muốn nói với con."

Sử Minh Phi nghe hoặc nhìn cha, đột nhiên nghĩ đến chuyện lần trước ông ấy giả chết còn chưa có giải thích rõ ràng.

"Bây giờ ta nói cho con nghe về ngọc tỷ cùng hổ phù." Sử Lương Sanh gật một cái, ngước lên nhìn đứa con cao to hơn hắn. Hiện tại mà còn không nói, hắm sợ là về sau sẽ không thể lại có cơ hội nói cho rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Sử Lương Sanh tiến đến bên tai nhi tử, thấp giọng nói một lúc lâu. Mạn Duẫn vểnh tai lắng nghe, cũng nghe được đại khái. Ánh mắt nàng chợt trợn to lên nhìn về phía Sử Lương Sanh, trong lòng đầy những cảm xúc phức tạp mà ngay cả Mạn Duẫn cũng phân không rõ chúng là những gì.

Đúng lúc này, Tịch Mân Sầm chậm rãi bước tới, “Tiên Hoàng Nam Trụ quốc phải chăng nên thực hiện hứa hẹn đi thôi? Quyết chiến sinh tử tất phải có người sống kẻ chết!”

Tịch Mân Sầm vừa nói xong, chưởng phong có tốc độ như chớp xẹt đánh úp về phía Sử Lương Sanh. Sử Lương Sanh có thể chống đỡ nhưng hắn lại đứng im. Liên hệ tới việc hắn dặn dò công đạo đối với Sử Minh Phi cũng có thể thấy, nam nhân này đã một lòng muốn chết.

Dưới sự công kích của luồng chưởng phong, Sử Lương Sanh bị đẩy mạnh vọt qua vách núi đen. Mạn Duẫn tuyệt vong vươn một bàn tay ra bắt lại, nhưng chỉ đủ chạm đến góc áo của Sử Lương Sanh, đành phải trơ mắt nhìn người mà nàng phải gọi là phụ thân rơi xuống khỏi vách núi.

Trong tay chỉ còn cầm được một mảnh góc áo rách màu đen, nhìn xuống theo vách núi đen, Mạn Duẫn lại một lần nữa nhìn thấy ánh mắt ấy.

Ánh mắt của Thẩm Đậu trước khi chết.

Sử Minh Phi vỗ vỗ đầu vai Mạn Duẫn, "Phụ Hoàng muốn đi, cứ để cho người đi đi."

Nam nhân này, cả đời vì Thẩm Đậu mà sống.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70

Edit: Khánh Linh

Thái dương dần ngả về hướng Tây, mọi người kẻ trước người sau quay trở lại Hoàng cung. Mạn Duẫn khi đứng trên vách núi đen phải hứng chịu gió lạnh nên nhiễm chút phong hàn, dưới sự cưỡng bức của Tịch Mân Sầm phải nuốt cho bằng hết một chén thuốc đen tuyền, rồi sau đó lập tức chui vào ổ chăn ấm áp.

Tịch Mân Sầm đang tắm, tiếng xối nước ào ào không ngừng truyền vào trong tai Mạn Duẫn.

Dùng chăn bông bao chặt lấy thân mình chỉ để lộ ra cái đầu nhỏ, Mạn Duẫn nói vọng vào: “Phụ Vương, thương thế của người có trầm trọng không?”

Tiếng nước lập tức dừng lại, người ở bên trong nghe thấy câu hỏi của Mạn Duẫn, trả lời: “Cũng không nặng lắm.” Tịch Mân Sầm đưa ngón tay vói về phía sau lưng, nơi đó rõ ràng có một dấu chưởng màu đỏ sưng phồng lên. Bị thương ngoài da thì không lo, nội thương thì phải chậm rãi điều dưỡng.

Mạn Duẫn sao tin lời hắn được, chui ra khỏi ổ chăn tiến vào phía sau bình phong. Toàn bộ phiến lưng của Tịch Mân Sầm lộ rõ ở trước mặt nàng, “Phụ Vương...”

https://thuviensach.vn

Ngón tay run run vuốt ve lên chưởng ấn sưng đỏ kia, Mạn Duẫn âm thầm tự trách mình thậm tệ. Nếu không phải vì nàng cứ ngậm chặt miệng không chịu nói ra chân tướng, thì Sử Lương Sanh cũng sẽ không lấy nàng ra để uy hiếp Phụ Vương.

Tịch Mân Sầm xoa xoa mái tóc Mạn Duẫn, "Ngươi nghĩ gì, Phụ Vương đều hiểu được."

Sử Lương Sanh hết lần này đến lần khác muốn đoạt mạng của bọn họ, chưa từng thực hiện bất cứ trách nhiệm gì của một người phụ thân. Với cá tính của Mạn Duẫn, cho dù có biết người nọ là thân sinh phụ thân thì nàng cũng sẽ không chính miệng mình chấp nhận. Nếu khi đó Tịch Mân Sầm không nói, Mạn Duẫn chắc chắn sẽ giữ bí mật này, cho đến chết.

Tịch Mân Sầm toàn thân trần trụi từ trong bể đứng lên, bọt nước rơi rào rạt, nhiệt khí lượn lờ trong không gian. Lấy y phục vắt trên bình phong mặc vào người, ôm lấy Mạn Duẫn đi ngủ.

Giấc ngủ này có thể vì hơi bị cảm mạo nên Mạn Duẫn ngủ thật sự sâu. Trong mộng, một ánh mắt kia của Sử Lương Sanh trước khi chết luôn luẩn quẩn hiện lên ở trong đầu nàng, vô cùng trùng hợp với ánh mắt của Thẩm Đậu, và cũng kinh người y như thế.

Thái dương dần dần hiện lên bầu trời, từng đợt từng đợt ánh mặt trời chiếu vào trong tẩm cung, vô cùng rực rỡ khiến người ta muốn nắm bắt lấy nó cho bằng được. trên thực tế, Mạn Duẫn cũng làm như vậy, nàng vươn tay, tia nắng dào dạt ấm áp của mặt trời chiếu vào trong lòng bàn tay nàng, sưởi ấm tận chân tơ kẽ tóc khiến cho người ta ấm áp. Nhưng... chẳng ai nắm bắt được ánh mặt trời bao giờ cả.

Tịch Mân Sầm đã không còn nằm trên giường, phỏng chừng vì chuyện hôm qua nên hắn có một số việc cần phải xử lý cho chu đáo. Mới sáng sớm là đã không thấy bóng người.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn vừa xuống khỏi giường, mang giầy vào thì từ cửa sổ mở toang chợt có một bóng người phóng ào vào rất nhanh, trên người khoác y bào màu vàng kim đồng màu với ánh mặt trời sau lưng hắn. đi theo sau hắn còn có tên tiểu thái giám kia.

Hai người kia có cửa chính lại không đi, lén lén lút lút đi vào bằng cửa sổ là muốn làm gì? Mạn Duẫn nghi hoặc nhìn chằm chằm hai người.

“Trẫm nên gọi ngươi một tiếng ‘Tiểu Quận chúa’, hay là ‘Hoàng muội’ đây?” Sử Minh Phi chậm rãi bước tới, ngồi vào trên giường, hai mắt sắc sảo nhìn chằm chặp vào Mạn Duẫn đang xỏ tay vào áo.

Quan hệ huyết thống giữa hai người đã bị vạch trần, Mạn Duẫn có muốn phủ nhận cũng không được. Nhưng so với làm một công chúa của Nam Trụ quốc, Mạn Duẫn thích danh hiệu tiểu Quận chúa hơn nhiều.

“Ngươi có chuyện gì mà tìm ta?” Tránh đi vấn đề Sử Minh Phi đưa ra, Mạn Duẫn đi thẳng vào chủ đề hắn tới đây lúc này.

Cho dù Mạn Duẫn làm lơ không trả lời, nhưng cũng đã đưa ra đáp án: Mạn Duẫn lựa chọn là ‘Tiểu Quận chúa’. Sử Minh Phi hiểu rõ trong lòng, gật gật đầu.

“Hôm qua lời của Phụ Hoàng, ngươi hẳn là cũng nghe thấy được?”

Cả đống chuyện mà Sử Lương Sanh dặn dò Sử Minh Phi? Mạn Duẫn nhíu mày nhìn thẳng vào hắn. “Nghe thấy được hơn phân nửa.”

Còn phân nửa sau, Sử Lương Sanh dường như cố ý tránh không cho nàng nghe, thanh âm đặc biệt nhỏ, Mạn Duẫn chỉ có thể nghe rõ vài âm điệu.

Sử Minh Phi xoa xoa cái trán Mạn Duẫn đầy thâm ý, “Ngươi muốn nhìn cung điện mà Thẩm Đậu từng ở một chút không?”

https://thuviensach.vn

Lời đề nghị nghe thật hấp dẫn, Mạn Duẫn sửa sang lại vạt áo cho ngay ngắn, khẽ gật đầu. “đi thôi.”

không đợi Mạn Duẫn bước được bước nào, Sử Minh Phi bắt lấy bé con ôm vào trong ngực, nhảy cửa sổ ra ngoài.

Mạn Duẫn kỳ quái nhìn hắn. “Sao lại nhảy cửa sổ?”

Hay là không muốn để cho ai biết hành động của hắn?

Nhìn vẻ mặt trầm tư suy nghĩ của Mạn Duẫn, Sử Minh Phi cười cười, “Khi Trẫm đến thì không có ai nhìn thấy, giờ nếu quang minh chính đại bước ra từ cửa chính đi ra ngoài, cung nữ thái giám sẽ nghĩ như thế nào?”

Giải thích như vậy nghe qua cũng có lý. Nhưng vì sao ngay từ đầu hắn lại đi vào bằng cửa sổ, Mạn Duẫn giãy người, “Ta không đi.”

Từ khi đi vào đất Nam Trụ, Mạn Duẫn chưa hề có được một ngày nhàn nhã nào. không thể trách nàng nghi thần nghi quỷ được nha, thật sự là hành vi của Sử Minh Phi vô cùng khiến cho người ta có đoán mãi cũng không ra.

“đã đi ra rồi thì nào có đạo lý là không đi nữa?” Sử Minh Phi di chuyển rất nhanh, mặc kệ việc Mạn Duẫn đổi ý, suốt dọc đường đi thế nhưng lại không hề gặp bất cứ cung nữ thái giám nào.

Du Nguyệt cung gần với tẩm cung Hoàng Đế nhất, là nơi năm đó Sử Lương Sanh cố ý xây dựng cho Thẩm Đậu. Mỗi một bố cục nơi đây đều xuất phát từ chính tay của Sử Lương Sanh, trang trí vô cùng tỉ mỉ và hoa lệ khiến cho Du Nguyệt cung đạt đến một trình độ xa hoa không thua gì tẩm cung mà Hoàng Thái hậu hiện đang ở. Bất cứ đồ vật gì mà nam nhân này đưa cho Thẩm Đậu có muốn làm cho người ta không ghen tị cũng rất khó.

Sử Minh Phi đứng ở trước một cung điện bị bỏ hoang phế đã lâu, tuy rằng tấm biển trên cửa cung bị che kín bởi lớp bụi thời gian, nhưng vẫn có

https://thuviensach.vn

thể thấy thấp thoáng ba chữ ‘Du Nguyệt cung’ do vàng ròng đúc thành.

Mạn Duẫn nghi hoặc nhìn ngó chỗ cung điện này, nó hoàn toàn không giống với trong tưởng tượng của nàng.

“Từ khi Thẩm Đậu biến mất, Phụ Hoàng đã hạ chỉ, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào nơi này. Bởi không có cung nữ và thái giám quét tước lau dọn, nơi này dĩ nhiên sẽ biến thành trạng thái thế này.” Sử Minh Phi đẩy ra cánh cửa cung, lớp bụi đóng dày trên cổng lập tức tung lên mù mịt, dưới tia nắng mặt trời chiếu xuống có thể thấy rõ đám bụi như đang bay lượn khiêu vũ trong không trung một lúc lâu.

Thế này là sao? Trong mật thất của Sử Lương Sanh thì để đầy vật dụng hàng ngày của Thẩm Đậu, mà cung điện thì lại không có người quét tước?

Khuôn mặt nhỏ nhắn Mạn Duẫn nhăn nhíu rối rắm suy nghĩ.

Hai tay Sử Minh Phi không ngừng phe phẩy gạt lớp bụi bay đầy, chín năm để yên không quét tước, đám bụi này có thể sặc chết người.

“Ý Phụ Hoàng là không muốn có người nào chạm vào đồ vật của Thẩm Đậu. Tất cả nam nhân đều là loại động vật có tính chiếm hữu rất cao.” Nếu là thứ mà bản thân mình yêu thích thì nhất định sẽ bảo vệ nghiêm ngặt. Còn không phải là thứ mình thích thì có kết cục thảm thiết cỡ nào bọn họ cũng thờ ơ.

Mạn Duẫn đi theo hắn vào trong. Trong cung điện mạng nhện giăng đầy, nơi nơi đều bị phủ kín bởi một lớp bụi dày. Nơi này tựa như bị người ta đóng cửa làm nơi bảo tồn, qua nhiều năm như vậy không có bất kỳ kẻ nào có thể tiến vào bên trong. Cây cỏ trong viện đa số đã chết héo, chỉ có cỏ dại là loài sinh vật ương ngạnh thì không ngừng vươn cao lấp khuất lối đi.

Trong cung điện, bình hoa, bàn ghế như bị đông cứng trong dòng thời gian.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn bước qua ngạnh cửa, đảo mắt nhìn suốt một lượt nơi này. Cho dù lớp bụi thời gian bao phủ toàn bộ nơi này vẫn không ngăn được vẻ đẹp rực rỡ trong dĩ vãng của tòa cung điện này.

Vòng qua một hành lang dài, Mạn Duẫn cùng Sử Minh Phi đi tới nội điện nơi Thẩm Đậu ngủ. Chăn bông trên giường bị chuột cắn lủng lỗ chỗ rách rưới, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì vẫn có thể nhìn ra trên chăn bông được thêu một đôi uyên ương.

“Mệt ta lần mò tìm khắp tẩm cung và Ngự thư phòng của Phụ Hoàng, thế mà cũng chẳng nghĩ tới chuyện người sẽ giấu ngọc tỷ ở Du Nguyệt cung này.”

Nhiều năm qua vẫn không có ai một lời nhắc tới cung điện này, rất nhiều người đều cố buộc trí óc quên bẵng nó đi. Lại một lần nữa bước chân vào nơi này, Sử Minh Phi lơ đãng nhớ tới dung nhan xinh đẹp đến kinh tâm động phách của Thẩm Đậu.

Sử Lương Sanh trước khi chết có nói, trước đây cả đôi Ngọc tỷ và Hổ phù đều được giấu trong gối đầu tại Du Nguyệt cung.

Sử Minh Phi xốc chăn bông lên, lôi gối kê đầu mềm mại ra, giũ mạnh một cái. Bên trong nó dồn rất nhiều lông ngỗng, nên phạch một cái bay tung tóe lãng đãng khắp nơi. một lông chim phất ngang qua chóp mũi của Sử Minh Phi làm hắn hắt xì một cái rõ to, bàn tay luồn vào trong gối đầu mò tìm. Khi rút ra, trong bàn tay có một phiến ngọc lớn trên khắc một con kim long, còn có một khối lệnh bài có khắc một chữ ‘Hổ’.

Mạn Duẫn đi loanh quanh trong nội điện, lâu lâu ngẫu nhiên gạt bụi chỗ này chỗ khác, nhìn xem các vật trang trí trong phòng.

Sử Minh Phi thu Ngọc tỷ và Hổ phù vào ống tay áo, đi đến đứng đằng sau Mạn Duẫn. “Ngươi cũng biết nửa sau Phụ Hoàng nói cái gì chứ?”

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn ngẩng đầu lên nhìn hắn, hơi hơi nhăn mi lại. Đó tuyệt đối không phải là lời hay điều tốt gì, nếu không thì đã không muốn giấu nàng.

“Phụ Hoàng nói, tình cảm của Tịch Mân Sầm đối với ngươi cũng chẳng thân tình gì đâu. Nam nhân này quá mức đáng sợ, bảo Trẫm phải chiếu cố ngươi cho tốt, cho ngươi rời xa... Cửu vương gia.” Sử Minh Phi ngồi xổm xuống, hai mắt nhìn thẳng vào mắt Mạn Duẫn, đưa hai tay bắt lấy bả vai của nàng, “Cửu vương gia là dạng người thế nào, chúng ta đều rất rõ ràng. hắn làm sao có thể vô duyên vô cớ mà nuôi ngươi! không có mục đích, liệu có ai lại...”

Bình tĩnh nghe xong hết thảy những lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn lại thể hiện một vẻ bình tĩnh hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi của nàng. “Thế thì sao chứ?”

Vấn đề mà trước giờ nàng vẫn trốn tránh không muốn nghĩ tới và phân tích, sau khi bị Sử Minh Phi nhắc nhở, Mạn Duẫn liền hồi tưởng lại nụ hôn kia của Phụ Hoàng. Ngay từ đầu Phụ Hoàng đã có chủ ý này rồi sao?

Sử Minh Phi bị thái độ bình tĩnh của Mạn Duẫn làm cho tức giận đến phải hít thở sâu để bình ổn, “Trẫm sẽ vâng theo di ngôn của Phụ Hoàng, chiếu cố ngươi thật tốt, cho nên...” Sử Minh Phi rút mạnh một sợi dây thừng từ bên hông ra, trói chặt hai tay của Mạn Duẫn lại. “Sau này ngươi sẽ ở lại Nam Trụ.”

Mạn Duẫn cả kinh. “Ngươi không có quyền giữ ta lại nơi này!” Nàng giãy dụa vặn vẹo điên cuồng, giơ chân ra đá mạnh vào người Sử Minh Phi.

Sử Minh Phi đã sớm biết Mạn Duẫn nhất định sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, nên dùng một tay đè nàng lại, tay kia thì dùng dây thừng cuốn quanh người nàng. Cuối cùng còn lấy ra một cái khăn nhét vào miệng nàng. Mạn Duẫn chỉ còn có thể phát ra tiếng ư ư, đôi mắt nhung mịn như nai con biểu lộ vẻ đáng thương.

https://thuviensach.vn

Từ trong lòng Mạn Duẫn thoát ra một bóng nhỏ màu trắng. Sử Minh Phi đã có kinh nghiệm về tốc độ của tiểu mạo ngao, phóng tay ra tóm một phát được ngay cái đuôi của nó. Tiểu mạo ngao bị đau chít chít kêu to hai tiếng, vươn móng vuốt ra muốn cào Sử Minh Phi. Nhưng rõ ràng võ công của Sử Minh Phi cũng không thể coi thường, dư sức đối phó với tiểu mạo ngao.

hắn tóm chặt cổ tiểu mạo ngao, rồi lập tức cột túm luôn tứ chi tiểu mạo ngao thành một cục. Cột kiểu này thì tiểu mạo ngao cho dù có móng vuốt sắc bén đến đâu cũng không với tới được dây thừng đang trói chặt nó, nên nó bực mình không ngừng chít chít xèo xèo kêu la.

“Trong cơ thể ngươi cùng chảy một dòng máu giống Trẫm. Vô luận Cửu vương gia có chủ ý gì, Trẫm cũng sẽ ngăn cản hắn!” Dây thừng quấn quanh cả tay lẫn chân của Mạn Duẫn, sau khi quấn nhiều vòng, Sử Minh Phi thắt nút nó lại để tránh cho Mạn Duẫn có thể giãy bung dây thừng.

Sau đó Sử Minh Phi đứng lên, nói: “Sáng nay Cửu vương gia và Trẫm đã ký kết điều ước thành nước chư hầu, ngày mai hắn sẽ quay về Phong Yến quốc. Chờ hắn đi rồi, Trẫm sẽ lập tức thả ngươi ra. Trong hai ngày này, Trẫm sẽ phái người đưa thức ăn cho ngươi.”

Quay đầu liếc mắt nhìn Mạn Duẫn một cái, Sử Minh Phi đóng cửa lại, ly khai Du Nguyệt cung.

“Phụ Hoàng sẽ không để ta lại một mình!” Mạn Duẫn rất muốn hô to như vậy, nhưng miệng bị khăn nhét chặt nên chỉ có thể phát ra tiếng ư ư vô nghĩa.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71

Edit: Khánh Linh

Du Nguyệt cung yên ắng không người, chung quanh đều tĩnh lặng. Tiểu mạo ngao kêu chin chít suốt một ngày rồi rốt cuộc cũng phải thở hồng hộc té lăn trên mặt đất giả chết. Mạn Duẫn không ngừng giãy dụa hai tay để nới lỏng dây thừng. Nhưng Sử Minh Phi buộc thật sự rất chặt, Mạn Duẫn vặn vẹo đến hai tay tươm máu mà dây thừng vẫn không hề lỏng lẻo mảy may.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua những lỗ nhỏ trên cánh cửa rách nát, chiếu xạ vào bên trong, cho Du Nguyệt cung vốn dĩ u ám thêm vài phần ánh sáng.

Sau một lúc, có một tiểu cung nữ bưng rổ đưa đồ ăn tới, bày ra trước mặt Mạn Duẫn. Nhưng Mạn Duẫn không hề ăn một miếng nào.

Sắc trời dần dần tối xuống, bầu trời đêm càng lúc càng đen kịt không một ánh trăng sao. Như bị cắt phụt mất nguồn sáng, Du Nguyệt cung tối đen đến đáng sợ.

một ngày cũng đã nhanh chóng trôi qua, đáng lý ra Phụ Hoàng phải phát hiện mình biến mất không thấy, đã dẫn người tìm đến đây rồi chứ, vì sao lại chậm chạp không hề có động tĩnh gì hết vậy?

Mạn Duẫn càng nghĩ càng hoảng hốt, trông ngóng về phía cửa lớn, thân thể không ngừng lết dần về phía cửa.

https://thuviensach.vn

Bầu trời dần dần rạng lên, đêm đen đi qua, đất trời lại nghênh đón một ngày mới. Mạn Duẫn hao hết khí lực thì cũng vừa lúc đến được cạnh cửa.

Rầm một tiếng, cửa lớn được mở ra từ bên ngoài. Sử Minh Phi vẫn chưa kịp cởi long bào, đứng chắn ngược ánh mặt trời rọi vào tạo thành một bóng đen trải dài trên mặt đất, vừa vặn cản Mạn Duẫn lại.

Tóc tai của Mạn Duẫn sau một đêm giãy dụa đã trở nên bù xù hỗn độn, toàn thân nhìn dơ bẩn không chịu nổi, miệng bị nhét khăn đã trở nên trắng bệch.

Nhìn dáng vẻ chật vật của nàng lúc này, trong tâm Sử Minh Phi có chút không đành lòng. Nhưng so với việc trơ mắt nhìn nàng bị Cửu vương gia nuôi lớn như cừu non xong lại bị ăn sạch sẽ không còn cái xương, chi bằng giữ nàng lại trong Hoàng cung, để nàng từ từ trưởng thành, cả đời vô ưu vô lo.

Ôm lấy Mạn Duẫn vẫn bị trói chặt, Sử Minh Phi chạm cằm vào trán nàng, quát tướng lên: “đã qua cả một ngày rồi, ngươi còn không suy nghĩ được cẩn thận sao? Cửu vương gia cơ bản không xem ngươi nữ nhi của hắn!” Thâm tâm Cửu vương gia nghĩ cái gì, dụng ý kiểu Tư Mã Chiêu* này ngay cả người qua đường cũng đều biết.

(Tư Mã Chiêu chi tâm: dụng ý của Tư Mã Chiêu. Bắt nguồn từ điển tích trong Tam Quốc Chí. Tư Mã Chiêu là đại tướng nước Ngụy, nắm giữ binh quyền, có ý muốn dần dần thu tóm quyền hành về tay mình rồi tiếm ngôi Vua.)

Mạn Duẫn mới tám tuổi! Cho dù có thông minh đến thế nào, chuyện tình yêu nam nữ làm sao có thể hiểu được? hắn đã sớm phát giác tình cảm Cửu vương gia dành cho Mạn Duẫn hoàn toàn không giống như cha và con gái mà. Sử Minh Phi tuyệt đối không thể nhắm mắt làm ngơ cho Cửu vương gia dẫn dắt Mạn Duẫn lầm đường lạc lối như vậy được.

https://thuviensach.vn

không phải nữ nhi, thì sao chứ? Mạn Duẫn phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Sử Minh Phi.

Đôi mắt trong veo như nước sau một đêm không chợp mắt đã mang theo tơ máu.

“Có lẽ bây giờ ngươi sẽ hận Trẫm, nhưng Trẫm vẫn sẽ làm vậy.” Sử Minh Phi vươn một bàn tay to ra, che lại hai mắt phừng phừng phẫn uất của Mạn Duẫn. “Cửu vương gia sáng nay đã rời đi rồi.”

Nhìn vầng thái dương đang tỏa ánh sáng chói lọi phía chân trời, Sử Minh Phi nhìn Cửu vương gia rời đi rồi mới quay về đi vòng qua đây.

Sử Minh Phi ôm lấy Mạn Duẫn, mặc kệ Mạn Duẫn giãy đạp, đi về hướng Điềm Uy cung.

Làm sao có thể? Phụ Vương làm sao có thể bỏ lại nàng? Mạn Duẫn nhất quyết không thể tin điều này. Vết thương trên cổ tay máu đã khô lại xuất huyết lần nữa, đánh bùm bụp lên người Sử Minh Phi trên như muốn phát điên.

Bịch một tiếng, bởi vì Mạn Duẫn cố sức giãy dụa nên ngã lăn từ trong lòng Sử Minh Phi xuống, nện mạnh trên sàn nhà bằng Bạch Ngọc. Cái khăn nhét trong miệng bị đụng văng ra ngoài.

“Buông ra. Ta muốn đi gặp Phụ Vương. Phụ Vương sẽ không bỏ lại ta!” Phụ Vương đã từng nói, cho dù không có quan hệ huyết thống, hắn cũng sẽ sủng nàng, chỉ sủng duy nhất mình nàng.

Mạn Duẫn đỏ hồng mắt lên, hai tay không ngừng giãy dụa.

Sàn nhà Bạch Ngọc nhiễm máu đỏ một mảng.

https://thuviensach.vn

“Ngươi điên rồi à. Muốn phế bỏ cánh tay sao?” Nhìn Mạn Duẫn không ngừng giãy dụa ma sát mà chảy máu tươi ròng ròng, tim Sử Minh Phi lập tức hoảng loạn, đè cánh tay của nàng lại không cho phép lộn xộn nữa.

Nhưng Mạn Duẫn một lòng muốn gặp Phụ Vương nên không có một chút cảm giác đau đớn nào, mặc kệ máu tươi đã chảy đầy sàn nhà Bạch Ngọc nàng vẫn không ngừng giãy dụa.

Sử Minh Phi lần đầu tiên cảm thấy hắn thực sự không thể khống chế được Mạn Duẫn, bèn kích động cởi bỏ dây thừng, hét to: “Cửu vương gia thật sự đã đi rồi!”

Dây thừng vừa cởi bỏ, Mạn Duẫn giơ tay tát một cái. “Bốp…” Tiếng bàn tay va chạm vang dội, vang vọng mãi trong không trung. Thời gian như dừng lại ngay giờ khắc này. Sử Minh Phi kinh ngạc nhìn về phía Mạn Duẫn, trên mặt đau rát… Máu tươi dính đầy trên hai tay Mạn Duẫn nhưng nàng không có chút cảm giác đau đớn gì, nhanh chóng cởi bỏ dây thừng trên chân, tốc chạy về hướng cửa Hoàng cung. Hai chân và hai tay đều bị dây thừng xiết đến chảy máu không ngừng rỏ dọc theo đường.

Mỗi bước chạy, máu đỏ tươi tràn ra trên sàn Bạch Ngọc.

Máu tươi, lại kinh tâm như thế.

Sử Minh Phi mãi mới phản ứng được, tay ôm má, chạy đuổi theo nàng.

Nhưng hắn không có tiếp tục ngăn cản. hắn biết, nếu không để cho Mạn Duẫn tận mắt thấy được bóng lưng rời đi của Cửu vương gia, Mạn Duẫn tuyệt đối sẽ không hết hy vọng.

Chân bước nhanh, Mạn Duẫn phóng vài bậc thang một lên trên thành lâu. Thị vệ thủ nơi thành lâu thấy tiểu Quận chúa toàn thân đầy máu đi lên, vừa định hành lễ lại bị Sử Minh Phi nhẹ nhàng khoát tay ngăn lại.

https://thuviensach.vn

Đội ngũ đi sứ của Phong Yến quốc đã rời khỏi thành lâu một khoảng xa. Nhìn từ rất xa thế này, chỉ có thể nhìn rõ hình thức màu áo bọn họ đang mặc, chứ thấy không còn nhìn rõ được tướng mạo. Nhưng đây chính xác là đội ngũ của Phụ Vương. Phụ Vương thật sự bỏ nàng lại, mặc kệ nàng sao?

Mạn Duẫn cắn chặt cánh môi, cho đến khi đoàn người biến mất khỏi tầm mắt vẫn không hoàn hồn được.

“Ngươi muốn khóc, thì khóc ra đi.”

Nhìn bộ dáng uất nghẹn nước mắt vô cùng đáng thương của Mạn Duẫn, Sử Minh Phi không dám nhìn nàng, nhưng mà lại không thể không làm vậy.

Đây là lời dặn dò cuối cùng của Phụ Hoàng... Thân là nhi thần, phải hoàn thành tâm nguyện của Phụ Hoàng, không hề sai nha. Vả lại, Sử Minh Phi xiết chặt nắm tay, hắn...

“Cút!” Mạn Duẫn rống lớn một tiếng.

một tiếng hét này kinh động đến nỗi toàn bộ thị vệ thủ thành đều run lên. Tiểu Quận chúa thế mà lại dám mắng Hoàng Thượng... Mà càng kinh dị hơn là Hoàng Thượng lại không hề tỏ ra tức giận, chỉ bắt lấy tiểu Quận chúa, ôm nàng đi trở về Hoàng cung.

“Ngươi có tức giận Trẫm cũng vô dụng!”

Mạn Duẫn không ngừng đánh chửi Sử Minh Phi, Sử Minh Phi yên lặng chịu đựng, khóe môi rõ ràng nhếch lên.

một câu cũng không nói.

Điềm Uy cung, Sử Minh Phi ra lệnh cung nữ thái giám thay đổi quần áo cho Mạn Duẫn. Mạn Duẫn ánh mắt dại ra tùy ý cho cung nữ xoay nàng trái phải, trong lòng vẫn không chịu tin... Phụ Vương cứ thế mà bỏ lại nàng!

https://thuviensach.vn

Môi bị cắn mạnh đến đỏ lên, rồi chảy ra giọt giọt máu tươi, nhưng nàng không để rớt một giọt nước mắt nào.

Sử Minh Phi cầm thuốc mỡ đi tới, kéo tay Mạn Duẫn. Còn chưa kịp mở lọ thuốc mỡ, Mạn Duẫn dường như chợt hoàn hồn lại, đánh văng tay hắn. “Ngươi cút cho ta. Ta không muốn nhìn thấy ngươi!”

Tóm đại lấy bình hoa trưng trên bàn ném về phía hắn. Bất kỳ thứ gì chung quanh có thể ném, Mạn Duẫn ném tất.

một phòng cung nữ toàn bộ rụt cổ, cúi đầu không dám nhìn. Sợ Mạn Duẫn phát điên ném thứ gì đó đến các nàng.

Sử Minh Phi nhảy tránh hết bình hoa đến chén trà, biết rõ cảm xúc của Mạn Duẫn giờ phút này không thể bình tĩnh được, không muốn chọc giận nàng thêm nên nói: “Trẫm về Ngự thư phòng trước, có việc gì cứ phân phó cung nữ hay thái giám tìm Trẫm.”

Để lại thuốc mỡ, dặn dò các cung nữ chờ Mạn Duẫn bình tĩnh rồi thì bôi cho nàng.

Trong Điềm Uy cung, đồ đạc thuộc về Phụ Vương đã toàn bộ được chuyển đi, đồ để lại chỉ có của Mạn Duẫn. Mạn Duẫn chậm rì rì đi khắp cả tòa Điềm Uy cung, dường như muốn tìm chỉ một tia căn cứ mong manh để xác nhận rằng Phụ Vương còn chứ rời đi.

Nhưng... Nàng thất vọng.

Phụ Vương thật sự rời đi rồi. Nhưng vì sao?

Sau khi bình tĩnh lại, Mạn Duẫn tóm lấy hai cung nữ, hỏi chuyện đã xảy ra hôm qua. Trực giác nói cho nàng biết, nhất định là có chuyện gì đó mà nàng đã bỏ lỡ, hơn nữa, sự việc này khẳng định là rất quan trọng. Nếu

https://thuviensach.vn

không, sẽ không có chuyện Phụ Vương không để lại một lý do gì mà mang theo đoàn người quay về Phong Yến quốc, ném mỗi mình nàng ở lại đây.

Các cung nữ vừa thấy Mạn Duẫn hỏi đến việc này liền toàn bộ ngậm chặt miệng, tình nguyện chọc giận tiểu Quận chúa đánh họ chứ nhất quyết thủ khẩu như bình. (* thủ khẩu như bình: bưng kín miệng bình)

Sau ngày đó, hễ cung nữ thái giám nào mà ngước lên nhìn thấy Mạn Duẫn thì đều chọn đi đường vòng, dường như rất sợ nàng sẽ túm họ lại hỏi về chuyện này.

Ngẫu nhiên vài cung nữ hay thái giám không dám nói thì Mạn Duẫn còn có thể lý giải được, nhưng nhiều người như vậy mà tất cả đều ngậm chặt miệng thì hiển nhiên là có vấn đề nghiêm trọng. Mạn Duẫn dần dần không hỏi nữa, dù sao có hỏi cũng không thể hỏi ra nguyên cớ.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, thời gian thấm thoát trôi qua cực nhanh. Xuân đi rồi xuân về, chớp mắt mà bảy năm đã trôi qua.

Những năm gần đây, Sử Minh Phi không cho phép nàng ra cung, nhưng trong Hoàng cung lại không hề hạn chế tự do của nàng. đã trải qua vô số sự việc như vậy, hiểu được nhược điểm của mình, Mạn Duẫn yêu cầu Sử Minh Phi thỉnh người dạy cho nàng võ công. Sử Minh Phi cũng đáp ứng.

Nhưng không may, bởi vì căn cơ của Mạn Duẫn không tốt, chỉ có thể học tập được một ít võ công đơn giản. Mạn Duẫn cũng không có năng khiếu luyện võ, tu vi võ công khẳng định không thể nào bằng đám người Sử Minh Phi, nhưng nếu chỉ dùng để bảo vệ mạng sống thì cũng đủ rồi.

Hết Cuốn 1: Dưỡng Nữ Thành Phi - Nam Trụ Quốc.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1

Edit: Khánh Linh

Nắng nóng như lửa dội xuống hoa viên cạnh bên đình. Hoa viên lúc này đầy sắc màu rực rỡ, từng đợt từng đợt mùi hương hoa thoang thoảng chui vào mũi Mạn Duẫn, thanh nhã hợp lòng người. trên mặt bàn đá đặt một ly trà Long Tĩnh thơm nồng. Trong bảy năm chia cách với Phụ Vương, Mạn Duẫn đã bất tri bất giác mà yêu thích cỗ hương vị thanh mát này.

một bàn tay tinh tế như Bạch Ngọc bao quanh chén trà.

Đứng thẳng ở một bên hầu hạ là một vài cung nữ thái giám, bọn họ chỉ nhìn bàn tay nuột nà như ngọc kia thì đã muốn ngây ngẩn cả cười. Mùi hương trà thơm nồng tràn ngập khoang mũi vòm miệng, khiến người ta vô cùng thanh thản.

“Tiểu Quận chúa, Hoàng hậu nương nương muốn gặp ngài.” một tiểu cung nữ vội vã chạy vào bẩm báo.

Mạn Duẫn ngồi thẳng người rồi nhìn lên, Hoàng hậu Hứa Như Như cũng vừa vặn tiến vào trong đình. Mày liễu hơi hơi nhăn lại, Mạn Duẫn vẫn ngồi trên nhuyễn tháp mà chưa đứng dậy, trong lòng bật ra suy nghĩ, ngọn gió nào lại thổi Hoàng hậu nương nương hiền lương thục đức tới đây vậy?

“Hoàng hậu nương nương giá lâm Điềm Uy cung là có chuyện gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Dung mạo của Mạn Duẫn như hoa phù dung nơi đáy nước, lung linh say mê lòng người, chỉ cần hé chút nụ cười là lập tức có thể làm cho người khác chìm sâu vào si mê. Mà đó là nàng chỉ mới mười lăm tuổi thôi đó, nếu sau này càng lớn lên, còn không biết sẽ quyến rũ lòng người đến hồn siêu phách lạc thế nào nữa.

Người xưa đã có câu ‘vô sự không đăng tam bảo điện’ rồi đấy thôi.

Hứa Như Như ngồi vào trên ghế đá, khóe miệng mang theo tươi cười hòa ái, lấy từ trong tay áo ra một thiệp mời màu đỏ, đặt trên bàn đá, “Bản cung hôm nay đến vì muốn thông tri cho tiểu Quận chúa biết một tin tức.”

Mạn Duẫn vươn tay cầm lấy thiệp mời, đầu tiên liếc mắt nhìn Hứa Như Như một cái, rồi mới chậm rãi mở thiệp ra.

Vị Hoàng hậu này chưởng quản hậu cung nhiều năm, danh tiếng vẫn vô cùng tốt. Làm việc tận tâm tẫn trách, hoàn toàn không giống mấy phi tần khác suốt ngày chỉ biết được so đo quần áo sắc đẹp với nhau hoặc tranh giành quan tâm của Sử Minh Phi. Nữ nhân này toàn thân biểu lộ một vẻ ôn nhu, khiến người khác luôn có hảo cảm. Ấn tượng của Mạn Duẫn về nàng coi như tốt đẹp.

Vừa mở thiệp mời ra nhìn, Mạn Duẫn nháy mắt liền sửng sốt, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhạt hơi hơi mở lớn ra. Tay đang cầm thiệp mời có tia run rẩy nhè nhẹ, lập tức ném thiệp mời ra ngoài như phải bỏng.

“Việc này, là thật, hay giả?” Mạn Duẫn không dám tin.

Hứa Như Như xoay người nhặt thiệp mời lên, phủi bụi dính trên mặt thiệp, nói: “Thiệp mời cũng đã phát ra rồi, tiểu Quận chúa nghĩ rằng là thật hay là giả? Bản cung đến đây chính là muốn hỏi một chút ý kiến của tiểu Quận chúa.”

https://thuviensach.vn

“Phụ Vương thật sự muốn thành thân?” Mạn Duẫn hạ thấp giọng khó khăn thốt ra những lời này, rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hứa Như Như, nói:

“Vì sao ngươi muốn cho bản Quận chúa biết việc này?”

Những năm gần đây, bên ngoài đều truyền tụng lời đồn đại, rằng vì muốn củng cố khẳng định bang giao giữa hai quốc gia, tiểu Quận chúa hiện tạm cư tại Nam Trụ quốc. Mạn Duẫn ở trong Hoàng cung mấy năm nay, quanh năm suốt tháng cũng không nhìn thấy vị Hoàng hậu này một lần nào, lần này lại đột nhiên chạy đến đây rốt cuộc là có ý tứ gì?

“Thiệp mời này mấy ngày trước đã được đưa tới Hoàng cung, Phụ Vương của ngươi sẽ cùng với Duẫn Linh Chỉ, thiên kim của Thái Úy, thành hôn vào một tháng sau. Bản cung chính là muốn hỏi ngươi một chút, có muốn quay về Phong Yến quốc không?” Hứa Như Như lại đẩy thiệp mời tới trước mặt Mạn Duẫn, “Bản cung biết, ngươi vẫn rất muốn quay trở về.”

Mạn Duẫn đúng là rất muốn trở về. Năm đó khi nàng yêu cầu được học võ công, một trong những nguyên nhân chính là nghĩ sẽ lén trốn ra khỏi cung, lặng lẽ trở về Phong Yến quốc. Nhưng Sử Minh Phi đã an bài rất nhiều cao thủ bên người nàng, gắt gao giám sát nàng, nên hoàn toàn không có cơ hội đào tẩu.

đã ngây ngốc ở nơi này suốt bảy năm, Mạn Duẫn cảm thấy chịu đựng uất nghẹn thế là đã đủ rồi, đưa mắt nhìn thiệp mời đỏ rực kia, Mạn Duẫn có thể cảm thấy phổi mình như sắp nổ tung. Ôn nhu mà Phụ Vương dàng cho bản thân nàng, giờ sao có thể dời đến cho người khác? Mạn Duẫn tiếp nhận thiệp mời, hỏi: “Vì sao ngươi lại muốn nhanh chóng tiễn bước bản Quận chúa đến thế?”

Hứa Như Như cười thản nhiên, đưa tay nhón lấy một quả anh đào bày trên bàn đá. Tiểu quốc mới tiến cống quả anh đào này sáng sớm nay, thế mà

https://thuviensach.vn

mới buổi trưa là đã được dâng tận miệng tiểu Quận chúa rồi.

“Tâm tư của Hoàng Thượng đối với ngươi, quá mức rõ ràng. Nếu vẫn giữ ngươi ở lại Nam Trụ quốc, bản cung thực sự sợ rằng một ngày nào đó Hoàng Thượng không nhịn được mà...” Hứa Như Như không nói tiếp, nhưng Mạn Duẫn cũng đã hiểu được ý tứ của nàng.

Đối với Hoàng hậu, Mạn Duẫn đã trở thành một nguy hiểm trực diện. Nếu không nhanh chóng tiễn bước, sớm hay muộn gì Sử Minh Phi sẽ bị mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Tất cả những thứ cung cấp cho ăn, ở, dùng của Tiểu Quận chúa so với hậu cung phi tần còn xa hoa hơn gấp nhiều lần. Chỉ xét mỗi điểm này thôi mà đã vượt qua mọi hạn độ rồi.

Hoàng Đế đời trước của Nam Trụ thật sự là một người tham luyến sắc đẹp, thế nên mới rơi vào kết cuộc là chiến bại dưới tay Phong Yến quốc. Chuyện như vậy, tuyệt đối không thể để phát sinh lần thứ hai. Còn tính về tư tâm, bản thân Hứa Như Như cũng muốn tiễn bước Mạn Duẫn. Dù sao, chẳng nữ nhân nào có thể độ lượng vĩ đại như vậy đối với nam nhân của chính mình.

Nếu không cần giương cao ngọn cờ Hoàng hậu hiền lương thục đức, Hứa Như Như cũng có thể khẳng định là sẽ không muốn chia sẻ nam nhân của mình với những người khác.

Nhìn thấu ý tưởng trong đầu Hứa Như Như, Mạn Duẫn sáng tỏ gật đầu một cái. Nhưng có một chút việc, nữ nhân này ngàn vạn lần cũng sẽ không nghĩ ra được, đó chính là... Nàng và Sử Minh Phi là thân sinh huynh muội. Cho dù Sử Minh Phi thực sự có tâm tư loại đó, trước khi nó còn chưa có nảy sinh thì đã phải cương quyết mà cắt đứt rồi.

Nhưng nữ nhân này đã đến đây, thôi thì vẫn có thể xem đó là một cơ hội cho nàng đi. Chỉ cần nàng có thể quay lại Phong Yến quốc, Phụ Vương cũng đừng có mơ chuyện ôm mỹ nhân đi vào giấc mộng. Bắt đầu là bởi

https://thuviensach.vn

chính Phụ Vương bắt lấy tay nàng trước tiên, cứu nàng một mạng từ trong mưa tên kia. Nay cho dù hắn muốn buông tay, Mạn Duẫn cũng sẽ không buông ra đâu.

“Ngươi có biện pháp đưa bản Quận chúa rời đi?” Mạn Duẫn gõ gõ lên thiệp mời.

Sử Minh Phi nhốt nàng bảy năm, trong bảy năm này, không có lúc nào mà nàng không nghĩ cách làm thế nào để thoát khỏi đây.

Hứa Như Như cười nhẹ như hoa cúc đón gió, lắc đầu nói: “Bản cung nào có bản lĩnh đến thế, sao có thể coi Hoàng Thượng không ra gì mà ngang nhiên trắng trợn tiễn bước Quận chúa được.” Hứa Như Như nhìn về hướng xa xa, thấy Sử Minh Phi đang mang theo tiểu thái giám nhanh chóng đi về hướng đình.

Mạn Duẫn nâng tay, nói với cung nữ đứng bên cạnh: “Bản Quận chúa không muốn gặp Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng hồi cung đi.”

Từ khi Sử Minh Phi cường ngạnh giam cầm nàng ở nơi đây, nàng liền không muốn nhìn mặt hắn, những năm gần đây một câu cũng không mở miệng nói với hắn.

Sử Minh Phi nghe cung nữ bẩm báo Hoàng hậu đến tìm tiểu Quận chúa thì lập tức buông tấu thư mà chạy đến đây. Giờ thoáng nhìn thấy tấm thiệp mời màu đỏ trong tay Mạn Duẫn thì biết ngay là... đã đến chậm.

hắn biết, một khi Mạn Duẫn đã biết việc này, cho dù chính hắn có ngăn cản đến thế nào thì nàng cũng sẽ tìm hết biện pháp để thoát khỏi Hoàng cung.

“Tiểu Quận chúa dặn, không muốn gặp khách, thỉnh Hoàng Thượng quay về.” Cung nữ thốt ra những lời này cực kỳ thuận miệng lưu loát, hiển nhiên đây không phải là lần đầu tiên nói ra như thế.

https://thuviensach.vn

Sử Minh Phi đẩy cung nữ ra, trực tiếp bước thẳng vào đình, liếc Hứa Như Như một cái rồi nhìn chằm chằm vào tấm thiệp mời Mạn Duẫn cầm trong tay, nói: “Ngươi biết việc này rồi?” Ngồi vào ghế đá đối diện Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn không hé răng, chỉ khẽ gật đầu.

Thái độ Mạn Duẫn lúc nào cũng ôn hòa, mỗi lần muốn trả lời thì ngoại trừ gật đầu hoặc lắc đầu, Mạn Duẫn cũng không hề mở miệng nói với Sử Minh Phi một câu.

“đã bảy năm rồi, ngươi vẫn còn hận Trẫm? Năm đó ngươi mới tám tuổi, đã biết cái gì là tình, cái gì là yêu sao?” Khẩu khí Sử Minh Phi có chút tức giận, đặc biệt là khi thấy Mạn Duẫn hờ hững đối với hắn.

Hứa Như Như ngồi ở một bên, ngậm miệng im lặng không hề chen lời. Đối với những lời Sử Minh Phi vừa mới thốt ra hoàn toàn không hiểu rõ là ý gì.

“Cửu vương gia sắp thành hôn, có thể thấy được là tình cảm của hắn đối với ngươi đã dần phai nhạt. Ở lại Nam Trụ thì có gì là không tốt chứ, Trẫm có thể nuôi ngươi cả đời, không có người nào có thể thương tổn ngươi.” Sử Minh Phi nắm chặt tay thành quyền, mà đối phương vẫn tỏ vẻ không quan tâm như trước, chỉ nâng chén trà lên chậm rãi thưởng thức.

Rồi dường như thấy Sử Minh Phi nói chuyện rất phiền, Mạn Duẫn đứng lên, ôm lấy tiểu mạo ngao đang nằm ườn phơi nắng trên nhuyễn tháp, chuẩn bị rời đi.

Sử Minh Phi thấy vậy thì biết ngay tình huống sự việc này là không thể vãn hồi. Sau khi tự hỏi trước sau một phen, Sử Minh Phi giữ chặt tay nàng, “Nếu ngươi thật sự muốn trở về, thì tốt nhất là ngồi thảo luận đàng hoàng với Trẫm.”

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn sửng sốt, nghiêng đầu nhìn hắn. “Ngươi khẳng định sẽ thả bản Quận chúa rời đi?”

Sử Minh Phi gật đầu, quay về phía Hứa Như Như nói: “Hoàng hậu, ngươi đi về trước đi, Trẫm và tiểu Quận chúa có chuyện muốn nói.”

Hứa Như Như hành lễ cáo lui, Sử Minh Phi lại phẩy tay đuổi cung nữ ra ngoài, chỉ để lại tiểu thái giám bên người của hắn.

Tiểu thái giám thiếu niên khi xưa đã trưởng thành thành một thanh niên suất khí phi thường, nếu không phải là thân thái giám, thì bằng vào bề ngoài như thế nhất định có thể mê đảo một đống lớn nữ nhân.

“Năm đó Cửu vương gia ném mình ngươi ở lại, chẳng lẽ ngươi không hận hắn?” Thấy Mạn Duẫn nguyện ý ở lại nói chuyện cùng hắn, ngữ điệu của Sử Minh Phi lại khôi phục về vẻ bình tĩnh thường ngày.

“Vì sao phải hận? Phụ Vương có bỏ lại một mình ta hay không, việc này, chắc hẳn trong lòng Nam Trụ Hoàng hiểu rất rõ.” sự việc năm xưa nhất định là đã có kẻ đứng giữa gây sóng gió, mà kẻ đó... Mạn Duẫn nhìn về phía Sử Minh Phi, lại quay đầu nghiêng sang một bên, không muốn nhìn hắn. Tuy rằng không biết Sử Minh Phi đã sử dụng thủ đoạn gì, nhưng trong lòng Mạn Duẫn trăm phần trăm tin tưởng vào Phụ Vương.

Phụ Vương tuyệt đối sẽ không giận nàng mà rời đi không có lý do gì.

“Khi đó, ngươi còn quá nhỏ, căn bản sẽ không hiểu về tình yêu. Cửu vương gia ngay từ đầu đã không có hảo tâm, Trẫm làm vậy là vì sợ ngươi chịu thiệt. Ngươi xem hắn là Phụ Vương, nhưng hắn lại không xem ngươi là nữ nhi.” Sử Minh Phi vỗ mạnh lên bàn đá. Bàn đá chấn động lung lay.

Đôi mi thanh tú của Mạn Duẫn chau thành đường thẳng, “Ta chỉ muốn làm bạn ở bên người Phụ Vương.” Là nữ nhi cũng tốt, không phải là nữ nhi cũng thế, tình cảm của nàng đối với Tịch Mân Sầm cực kỳ phức tạp. Lúc

https://thuviensach.vn

đầu, nàng tưởng là máu mủ tình thân, nên việc Phụ Vương sủng nàng nàng đều xem là chuyện đương nhiên. Rồi sau đó nàng mới phát hiện, hễ thấy nữ nhân khác tỏ vẻ yêu thương nhung nhớ đối với Phụ Vương thì nàng sẽ tức giận sẽ ghen tị.

Như thế có phải là tình thân vô cùng đơn giản sao? Đương nhiên là không phải, đây là 'Tình thân biến chất.'

Xưa nay Mạn Duẫn làm việc gì đều hướng theo sở thích cá nhân, nên mặc kệ đó là tình thân, hay là tình yêu, nàng đều thầm muốn phải chặt chẽ nắm chặt trong lòng bàn tay.

"Ngươi đã mười lăm tuổi rồi, có thể phân biệt thị phi. Trẫm không có khả năng nhốt ngươi cả đời. Nếu ngươi còn tâm niệm Cửu vương gia, Trẫm có thể đưa ngươi trở về." Sử Minh Phi suy sụp cúi đầu, "Nhưng nếu ngươi phát hiện... ngươi đối với hắn, hoặc là hắn đối với ngươi, không hề tồn tại tình yêu, thì phải quay về Nam Trụ quốc."

Sử Minh Phi xoa xoa sợi tóc trên trán Mạn Duẫn, cực kỳ luyến tiếc. Nhưng Mạn Duẫn là một người thẳng thắn rõ ràng, nàng có quyền lựa chọn cho chính mình. Trong vài năm ở chung này, thái độ giữa hai bọn họ giống y như kẻ thù, tuy rằng không đến mức rút kiếm ra chém nhau nhưng Sử Minh Phi cũng rất rõ ràng, giữa Mạn Duẫn và hắn luôn tồn tại một cái gai.

Nếu không nhổ cái gai đó đi, tất nhiên nó vẫn sẽ hiện diện mãi mãi. Cửu vương gia sắp thành hôn, tình cảm đối với Mạn Duẫn nói không chừng cũng đã buông xuống. Chỉ cần Mạn Duẫn quay về Phong Yến quốc rồi đạp phải cái đinh này, nàng chắc chắn sẽ quay về thành thành thật thật mà ở mãi tại Nam Trụ. Hôm nay, cho dù Hoàng hậu không lắm miệng mà can thiệp vào chuyện này, hắn cũng sẽ nói cho Mạn Duẫn biết.

"Ta tin tưởng Phụ Vương..." Bất luận là lời hắn từng hứa hẹn, hay là mỗi một câu hắn từng thốt ra, Mạn Duẫn đều ghi khắc tận đáy lòng. Cầm

https://thuviensach.vn

lấy tấm thiệp mời, hai mắt Mạn Duẫn lại chằm chặp nhìn vào. Thành hôn ư? Phụ Vương, người nghĩ cũng đừng nghĩ.

“Năm đó vì sao Phụ Vương lại bỏ ta lại mà đi? Đừng nói là không liên quan tới ngươi nhé.” Mạn Duẫn cất thiệp mời vào ống tay.

Biết ngay là không thể gạt được nha đầu tinh quái này mà! Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn càng lớn càng lộ vẻ xinh đẹp động lòng người của nàng, ngay cả Thẩm Đậu năm xưa phong thái cũng không bằng như nàng hiện tại. Nàng để nguyên dung nhan này mà ra khỏi cung, không biết sẽ khiến cho bao nhiêu người rung chuyển.

Sử Minh Phi nhìn dung mạo của Mạn Duẫn mà ngẩn người, mãi đến khi Mạn Duẫn lấy tay phe phẩy ở trước mặt hắn vài cái, hắn mới hoàn hồn.

“Trẫm sử dụng một mưu kế nho nhỏ.” Sử Minh Phi vẫy tay về phía tiểu thái giám. Tiểu thái giám liền lập tức bước đến gần, hướng Mạn Duẫn khẽ cười.

Quả nhiên là tiên nữ nha... Trong lòng tiểu thái giám không khỏi bật lên một ý nghĩ này.

“Ngươi chắc còn nhớ, ngày ấy trẫm và Tiểu Phẩm Tử nhảy cửa sổ vào Điềm Uy cung đúng không? Lúc ấy ngươi theo ta đi, chỉ mỗi Tiểu Phẩm Tử ở lại.”

Sử Minh Phi vừa nhắc tới việc này, Mạn Duẫn cũng nhớ ra ngay. Lúc ấy nàng bị Sử Minh Phi bắt đi, mà tiểu thái giám này hoàn toàn không cùng rời đi với bọn họ.

“Nô tài ở lại Điềm Uy cung, mãi cho đến khi Cửu vương gia hồi cung.” Tiểu thái giám miết miệng, thanh âm đột nhiên trở nên trầm hẳn xuống, rõ ràng là bắt chước theo giọng của Sử Minh Phi. Ngay sau đó, thanh âm lại trở nên lạnh như băng. “Ngày ấy nô tài làm đúng theo lời Hoàng Thượng,

https://thuviensach.vn

đóng chặt tất cả cửa và cửa sổ của tẩm cung, không cho Cửu vương gia tiến vào. Sau đó phẫn nộ hét lên, “không cho phép tiến vào, ngươi giết thân sinh phụ thân của ta. Ta không đi theo ngươi. Ngươi cút ngay. Ta không bao giờ nữa muốn gặp ngươi nữa.” Thanh âm này rõ ràng là giọng của Phụ Vương, lạnh như băng mà lại thu hút. Mạn Duẫn vì nghe được giọng nói này mà chìm vào hoài niệm mất một lúc, cứ tưởng là Phụ Vương đang đứng ngay trước mặt nàng lúc này.

“Nô tài hô suốt một ngày như thế, Cửu vương gia mới buông tha cho ý niệm khuyên bảo ngươi. Trước khi đi chỉ nói một câu ‘Nếu ngươi nghĩ thông suốt rồi, thì hồi Phong Yến tìm bổn Vương’.” Lần này, thanh âm mang theo vẻ trẻ con yếu ớt, đúng y thanh âm của Mạn Duẫn bảy năm về trước.

Mạn Duẫn giật bắn cả mình nhìn Tiểu Phẩm Tử... ‘Nếu ngươi nghĩ thông suốt rồi, thì hồi Phong Yến tìm bổn Vương’. Những lời này của Phụ Vương hàm nghĩa là gì đây? nói với Tiểu Phẩm Tử, hay là nói với nàng? Mạn Duẫn cũng không phân biệt được rõ ràng.

Sử Minh Phi vỗ vỗ đầu vai Mạn Duẫn, hơi áy náy nói: “sự thật như ngươi vừa chứng kiến. Tiểu Phẩm Tử có thể bắt chước thanh âm. Phàm là thanh âm nào mà hắn từng nghe qua, hắn có thể bắt chước y hệt. Năm đó sau khi ta bắt ngươi đi, Tiểu Phẩm Tử ở lại Điềm Uy cung giả mạo ngươi, mãi cho đến khi Cửu vương gia rời đi.”

Tim Mạn Duẫn nảy thình thịch. Tiểu Phẩm Tử bắt chước thanh âm của nàng, khiến Phụ Vương tức giận bỏ đi! Nàng đã sớm đoán được ẩn tình của sự việc này không hề đơn giản, nhưng lại không nghĩ rằng là thế này... Ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Tiểu Phẩm Tử, nắm tay trắng nõn của Mạn Duẫn dần dần xiết chặt lại. Nàng cúi đầu, nghĩ bụng, nàng biết mà... Phụ Vương sẽ không bỏ lại nàng đâu.

https://thuviensach.vn

Ở hiện đại cũng có một số thiên tài về âm nhạc có thể bắt chước ra thanh âm của đủ các loại người. Mạn Duẫn tuyệt đối không ngờ rằng ở cổ đại, nàng cũng có thể gặp được một người như vậy.

“Ta muốn hồi Phong Yến quốc. Lập tức, lập tức!” Ánh mắt sáng quắc kiên quyết của Mạn Duẫn nhìn thẳng vào Sử Minh Phi.

Sử Minh Phi thở dài. Nhiều năm trôi qua như vậy rồi mà Mạn Duẫn vẫn không thể thoải mái trong lòng sao? Sử Minh Phi lấy ra một khối kim bài, nhét vào tay Mạn Duẫn, “Cầm đi. Về sau ngươi có thể tùy ý ra vào Hoàng cung.”

Mạn Duẫn nhìn thẳng vào Tiểu Phẩm Tử như đang suy nghĩ việc gì. Tiểu Phẩm Tử bị ánh mắt của Mạn Duẫn nhìn chằm chằm đến phát run, đầu cúi thấp đến trước ngực.

“Ngươi đừng có chủ ý gì với Tiểu Phẩm Tử. Trẫm sẽ không để hắn về Phong Yến quốc với ngươi đâu. Nếu Cửu vương gia tin ngươi thì chỉ cần một câu là hắn sẽ tin tưởng, không cần phải mang theo Tiểu Phẩm Tử.” Mày Sử Minh Phi nhíu chặt lại. hắn vốn muốn khiến cho Mạn Duẫn cắt tuyệt mọi hy vọng, nên sẽ không giúp thêm nàng bất cứ chuyện gì. Vả lại, Tiểu Phẩm Tử là tâm phúc đắc lực của hắn, trong Hoàng cung không thể thiếu hắn.

Nghe thấy lời này, Mạn Duẫn mới thu hồi ánh mắt. “Vậy bản Quận chúa đi đây.” Bỏ kim bài vào trong tay áo, Mạn Duẫn ôm tiểu mạo ngao rời đi thẳng một nước, không hề quay đầu lại.

Khóe miệng cong lên một tia cười tà ác. Phụ Vương muốn thành hôn cũng phải nhìn xem nàng có đồng ý hay không!

Mạn Duẫn một thân một mình lên đường đi Phong Yến quốc, Sử Minh Phi không an bài bất kỳ thị vệ nào đi theo hộ tống bảo vệ. Với công phu võ công hiện tại của Mạn Duẫn mà hành tẩu trên giang hồ thì việc bảo vệ được

https://thuviensach.vn

tính mệnh không thành vấn đề. Tục ngữ có câu ‘đánh không lại thì chạy’, tuy rằng công phu của Mạn Duẫn không tốt, nhưng tay chân lại linh hoạt phi thường. Môn khinh công là môn nàng học được tốt nhất.

Bởi vì dung mạo nàng quá mức xuất chúng, nên ngay đêm đầu ra khỏi cung, Mạn Duẫn đã gặp phải hái hoa tặc. Cũng may cái tên hái hoa tặc kia công phu mèo quào, chỉ hai ba chiêu là đã bị Mạn Duẫn bắt được, đánh tới nằm sấp mà kêu cha gọi mẹ. Mấy ngày sau, hầu như mỗi đêm nàng đều gặp phải một hai tên sắc quỷ.

Mấy năm nay Mạn Duẫn vẫn chỉ ở bên trong cánh cổng Hoàng cung nên cũng chẳng chú ý đến dung mạo của mình thế nào, mà người trong Hoàng cung đều cẩn tuân quy củ, không có bất luận kẻ nào dám lớn mật khi nhục nàng. Sau khi liên tục gặp mấy tên sắc quỷ, Mạn Duẫn không muốn vì một nguyên nhân vớ vẩn như vậy mà trì hoãn lộ trình của mình, bèn quyết định mua một cái khăn sa che khuất khuôn mặt.

Thế nhưng, làm như vậy chẳng những không có giảm bớt phiền toái, mà ngược lại, vì Mạn Duẫn ôm tỳ bà và che nửa mặt nên càng tăng thêm một cảm giác thần bí, khiến tiểu tặc hái hoa xông tới càng ngày càng nhiều. Mạn Duẫn thật sự bị ép đến không còn biện pháp nào, đành phải thừa dịp ban đêm lẻn vào phòng bếp của tửu điếm, cạo lọ nghẹ (bồ hóng) dưới đáy nồi mà trét lên mặt.

Làn da thôi không còn vẻ bóng mịn trắng nõn nữa, đã vậy Mạn Duẫn còn cố ý búi tóc lên theo kiểu góa phụ nông thôn, nên kể từ đó không còn kẻ nào đến quấy rầy vị ‘Xấu nữ’ này.

Mạn Duẫn vội vàng bôn tẩu, ngoảnh qua ngoảnh lại đã hơn nửa tháng. Đến khi Mạn Duẫn lại một lần nữa đứng ở Hoàng đô Phong Yến quốc, một cảm giác như đã xa cách cả đời đột nhiên đánh úp lấy nàng. Xa cách bảy năm, nàng rốt cục đã trở lại. Khuôn mặt nhỏ nhắn đen đủi hiện ra một nụ cười vui mừng.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn bước nhanh về hướng Vương phủ, nhưng nàng chưa kịp đặt chân vào cửa thì đã bị thủ vệ bắt chéo hai thanh trường kiếm ngay trước mặt cản đường.

“Điêu dân, từ chỗ nào đến đây. Sầm vương phủ là chỗ ngươi có thể tùy tiện ra vào sao?” Thủ vệ cầm kiếm đẩy Mạn Duẫn ra ngoài.

Mạn Duẫn bị đẩy một cái mạnh đến lảo đảo, suýt nữa thì ngã sấp xuống. Lúc này nàng mới sực nhớ, bộ dáng mình hiện tại vẫn là một ‘Xấu nữ’ lôi thôi lếch thếch. Sợ Phụ Vương không nhận ra, nàng vừa định nâng ống tay áo lau sạch khuôn mặt thì chợt thấy trong Vương phủ đi ra hai người.

một người là Phụ Vương, còn người kia... Thiên kim của Duẫn thái úy, Duẫn Linh Chỉ.

Cánh tay đang nâng lên liền cứng đờ một chỗ, Mạn Duẫn nhìn trân trối Phụ Vương nhấc lên màn xe cho Duẫn Linh Chỉ, đưa nàng vào trong xe.

Năm tháng không hề lưu lại bất cứ dấu vết gì ở trên người Phụ Vương, mà ngược lại còn làm hắn càng toát ra một mị lực của sự nghiêm cẩn chín chắn, môi mỏng lạnh như băng không hề có một tia độ cong, ánh mắt vẫn luôn băng hàn đến làm người ta khiếp đảm như xưa. Mạn Duẫn chậm rãi buông tay xuống, nhìn hình ảnh Phụ Vương theo sát sau nàng ta ngồi vào toa xe.

Phụ Vương... thật sự sẽ thành hôn cùng với nữ nhân này sao?

Trong lòng đột nhiên bừng lên một ngọn lửa nhỏ, càng lúc càng bốc cao mãnh liệt. Mạn Duẫn đứng xa xa nhìn chằm chằm vào xe ngựa bên kia, mãi đến khi xe ngựa sắp biến mất ở trước mắt, nàng mới lấy lại tinh thần, khởi động khinh công đuổi theo.

Phụ Vương, chỉ có thể là của nàng.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2

Edit: Khánh Linh

Xe ngựa lắc lư chạy một lúc rồi dừng lại bên ngoài một lầu gác tên là ‘Phi Vũ lâu’. Trước kia, Mạn Duẫn đã từng nghe nói đến lầu các này, bên trong đều là các ca vũ có kỹ thuật nhảy múa linh diệu nhất, là một nơi tuyệt hảo mà quan to quý tộc thường đến xem lúc hưu nhàn. Phụ Vương cùng Duẫn Linh Chỉ đến đây là để thưởng thức vũ đạo?

Sau khi hai người tiến vào Phi Vũ lâu, Mạn Duẫn mới từ chỗ tối chuyển mình xuất hiện. Nhìn chiêu bài (bảng hiệu) ‘Phi Vũ lâu’, Mạn Duẫn đứng ngẩn ra suy nghĩ cặn kẽ một lúc rồi cũng bước đến tiến vào bên trong. Phụ Vương muốn hẹn hò? không có cửa đâu.

đi đến trước cửa, một gã thanh niên áo xanh chặn Mạn Duẫn lại, mắt cẩu lên xuống đánh giá Mạn Duẫn từ đầu đến chân, “Vị tiểu thư này, vào Phi Vũ lâu phải giao nộp năm mươi lượng bạc trước đã.” Trong giọng nói có vẻ khinh thị trắng trợn.

Cái này là cái gọi là ‘Vé vào cửa’ đi? Trước khi rời Nam Trụ, Mạn Duẫn đã cướp đoạt không ít bạc từ chỗ Sử Minh Phi, cái không thiếu nhất chính là tiền. Nhìn dáng vẻ con buôn của nam tử kia, Mạn Duẫn khinh bỉ liếc mắt một cái, lấy ra một ngân phiếu trị giá một trăm lượng quăng cho hắn.

“không cần thối lại.” nói xong, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào.

https://thuviensach.vn

Nam tử tiếp được ngân phiếu, ngốc lăng nhìn theo bóng lưng của Mạn Duẫn. Có tiền như vậy sao lại ăn mặc như một kẻ hủ lậu nghèo kiết xác thế? Mặc áo tang, tóc búi thành chỏm trên đỉnh đầu, ngay cả một thứ coi cho giống cây trâm cũng không có, hoàn chỉnh y như nữ nhân nông thôn vừa chân ướt chân ráo đi vào thành vậy.

Mạn Duẫn tìm một cái bàn gần cửa sổ, ngồi xuống. Nhìn từ nơi này, vừa vặn có thể nhìn thấy Phụ Vương và Duẫn Linh Chỉ ngay đằng trước. Nàng không nề hà gian khổ một mình chạy về Phong Yến quốc, còn chưa tiến được vào đại môn của Sầm vương phủ là đã thấy bọn họ trưng ra hình ảnh ân ân ái ái này, thật sự là chọc nàng tức chết.

Buổi biểu diễn trên vũ đài đã bắt đầu. Tiếng nhạc sáo vang lên, nhóm vũ cơ uốn éo thân thể như rắn nước, dải lụa tung bay, kỹ thuật nhảy phiêu dật thướt tha nhiều vẻ.

Duẫn Linh Chỉ dường như rất vui vẻ, thỉnh thoảng vụng trộm liếc sang ngó Tịch Mân Sầm, vẻ mặt có khoái chí vì được như ý, cũng có kiêu ngạo. Nàng không ngờ hôm nay đăng môn đến thăm, Cửu vương gia thế mà lại đồng ý cùng nàng đến Phi Vũ lâu thưởng thức vũ điệu. Nhớ tới hôn kỳ sắp tới gần, Duẫn Linh Chỉ càng thêm mở cờ trong bụng, đầu hơi hơi nghiêng về hướng Cửu vương gia, muốn dựa vào trên vai hắn.

Mạn Duẫn vừa thấy hành động này, tức giận đến suýt nữa thì hất lật bàn. Nàng lấy ra một thỏi bạc vụn, nhắm chân chiếc ghế Duẫn Linh Chỉ đang ngồi, búng qua. Đúng ngay vào chân ghế dựa, ghế dựa rầm một tiếng đổ nghiêng sang một bên, Duẫn Linh Chỉ té lăn kềnh trên mặt đất. Toàn bộ mọi người trong Phi Vũ lâu nhìn chằm chằm không chuyển mắt vào Duẫn Linh Chỉ. Duẫn Linh Chỉ bực tức đứng lên, nhặt thỏi bạc kia lên.

Hỏi: “Bạc này của ai?”

https://thuviensach.vn

Bạc, ai mà không muốn? Nhưng giờ khắc này, không ai dám tiến lên nhận thỏi bạc kia. Mọi người lại chuyển ánh mắt về trên vũ đài, miễn cho chọc đến lửa giận của Doãn thiên kim. Mấy dạo gần đây, tin tức về hôn sự giữa thiên kim của Duẫn Thái úy cùng Cửu vương gia đã sớm truyền tụng khắp Hoàng đô. Giờ Cửu vương gia còn ngồi ngay bên cạnh nàng, cái gọi là vuốt mặt phải nể mũi là lúc này đây. Nữ nhân này có phạm vào chuyện chê cười gì thì họ vẫn nên ít nhìn ngó đi mới là tốt cho bản thân.

Hai gia đinh lập tức dựng ghế dựa lên ngay ngắn, mời Duẫn Linh Chỉ ngồi xuống một lần nữa. Dường như cũng thấy được là mình đang thất lễ, Duẫn Linh Chỉ đưa mắt nhìn thoáng qua Cửu vương gia, khi thấy hắn cũng không có nhìn nàng mới hơi hơi nhẹ thở ra, lại một lần nữa ngồi xuống.

Cầm trong tay thỏi bạc kia, trong mắt Duẫn Linh Chỉ chợt lóe ánh âm ngoan rồi biến mất. Tốt nhất đừng để cho nàng bắt được, nếu không...

Ánh mắt ác độc của Duẫn Linh Chỉ bị Mạn Duẫn bắt được rành mạch, Mạn Duẫn hất cằm, hừ một tiếng mang ý ‘đừng tưởng bở’.

Đấu với nàng ấy à? Chờ đi!

Biểu diễn trên vũ đài đã đổi hai ba lượt, Duẫn Linh Chỉ lại kích động không thể ngồi yên. thật vất vả mới có thể cùng Cửu vương gia ra ngoài, nhất định phải thúc đẩy cảm tình đôi bên, trói chặt trái tim của Cửu vương gia. Nghĩ nghĩ, đầu Duẫn Linh Chỉ lại hướng đến dựa vào trên vai Cửu vương gia.

Lại dùng tiếp chiêu này? Mạn Duẫn từ từ lấy ra một thỏi bạc, đặt trong lòng bàn tay ngắm ngía thưởng thức, rồi lại nhắm ngay chân ghế dựa, chuẩn bị bắn xuyên qua.

Bạc vừa bắn ra, gia đinh đứng hầu bên cạnh Duẫn Linh Chỉ đột nhiên quay đầu nhìn thẳng vào Mạn Duẫn, chỉ vào nàng rồi nói: “Tiểu thư, là người kia bắn bạc!”

https://thuviensach.vn

một câu này của hắn nhanh chóng khiến cho mọi người chú ý. Duẫn Linh Chỉ đứng phắt lên, nhìn sang hướng này phân phó: “Bắt lấy nàng cho ta!”

Tịch Mân Sầm cũng quay đầu sang hướng này nhìn xem, khi thấy khuôn mặt của Mạn Duẫn thì trong con ngươi hơi lóe một tia sáng, dường như nhớ tới cái gì.

Tám gia đinh rầm rập chạy tới, còn chưa kịp chạm đến góc áo của Mạn Duẫn thì Mạn Duẫn đã luồn theo dưới bàn xẹt đi, vòng qua một vài gia đinh.

“Nhanh, bắt lấy nàng, người nọ là đến phá quấy!” Quản sự Phi Vũ lâu nhìn lên thấy vậy lập tức phân phó gia nhân giúp Duẫn Linh Chỉ bắt người.

Doãn thiên kim là khách quen nơi này, quản sự rất thân thuộc với nàng. Nên khi thấy có người cố ý lấy bạc ném nàng ngã thì lập tức triệu tập mọi người đến ngăn chặn Mạn Duẫn. Mạn Duẫn linh hoạt né tránh bọn họ, lủi một cái liền chạy vào hành lang dài của Phi Vũ lâu, đằng sau là hơn mười người đuổi theo sát sao.

Mạn Duẫn không biết được đường đi nước bước trong lâu, chạy loạn một lúc mà vẫn còn chưa cắt đuôi được những kẻ đuổi phía sau. Thấy bên cạnh hành lang có một cửa được che lại, nàng không kịp suy nghĩ mà trực tiếp lẻn vào. Bên trong có một nữ nhân đang thay đổi trang phục, quần áo còn chưa kịp chỉnh tề thì đã thấy có người tiến vào, vừa định thét chói tai đã lập tức nhận một chưởng của Mạn Duẫn lăn ra ngất xỉu.

Nữ nhân này dường như sắp sửa lên vũ đài biểu diễn, bởi nàng ta mặc một bộ y phục xanh nhạt bằng lụa mỏng bao lấy thân mình, để lộ hơn nửa eo, khuôn mặt được lụa mỏng che hơn phân nửa, chỉ để lộ từ mắt trở lên. Đầu óc linh động xoay chuyển, Mạn Duẫn lột quần áo của nàng ta rồi mặc vào cho mình, lại đem quần áo của mình khoác lên trên người nữ nhân này.

https://thuviensach.vn

Thay đổi quần áo kiểu này nhất định có thể tránh thoát những người đang đuổi bắt bên ngoài. Mạn Duẫn lấy khăn tay vội vã lau mặt, khuôn mặt vốn đang đen thui xấu xí chỉ chốc lát là đã biến thành trắng nõn, vô cùng mịn màng.

Cười cười hài lòng, Mạn Duẫn đội lụa mỏng che khuất dưới mặt, cất bước tới cửa, thật cẩn thận đẩy hé cửa ra liếc xem tình hình. Mấy kẻ bên ngoài không tìm được Mạn Duẫn đang lục lọi tra xét từng phòng từng phòng một. Thừa lúc bọn chúng tiến vào một gian phòng khác, Mạn Duẫn lắc mình đi ra ngoài.

Mạn Duẫn chưa kịp thở phào thì một nữ tử mặc y phục lụa mỏng màu lam đã giữ chặt lấy tay của Mạn Duẫn, “Phỉ Phỉ tỷ, ngươi đi đổi có bộ quần áo thôi sao mà lâu dữ vậy! Sắp bắt đầu diễn rồi.”

Bởi vì trên mặt Mạn Duẫn che bằng lụa mỏng, người kia hiển nhiên là không nhận ra nàng, cứ kéo lấy tay Mạn Duẫn mà phăm phăm lôi về hướng vũ đài. Mạn Duẫn có miệng mà không thể nói, sợ bị người ta phát hiện sơ hở.

Bên cánh gà vũ đài đã có tám vũ nữ toàn bộ đều mặc y phục lụa mỏng màu lam, trên mặt che lụa mỏng, chỉ có mỗi Mạn Duẫn là mặc trên người bộ y phục màu lục nhạt, có thể biết ngay nữ nhân kia hẳn là vũ nữ chính. âm nhạc vừa dứt, tám vũ nữ kia thấy Mạn Duẫn còn không lên đài liền vươn tay ra đẩy đẩy nàng, nhỏ giọng nói: “Phỉ Phỉ tỷ nhanh đi, tiếng đàn bắt đầu ngay đấy.”

Mạn Duẫn còn chưa kịp phản ứng thì người đã bị đẩy phắt lên trên vũ đài. Ừm, cái này đành phải không trâu bắt chó đi cày vậy, nàng chỉ có thể kiên trì mà nhảy thôi. May mắn, kiếp trước nàng đã từng chịu sự huấn luyện nghiêm khắc, nên những bước nhảy bình thường Mạn Duẫn vẫn học được một ít. Tiếng đàn thanh tao như nước chảy róc rách nhẹ nhàng tràn ra từ

https://thuviensach.vn

những ngón tay tài hoa của nhạc công. Lắng nghe giai điệu nhạc, Mạn Duẫn chậm rãi bắt đầu múa.

Mạn Duẫn chỉ mới uốn lượn một lúc, toàn bộ những người có mặt dưới vũ đài như muốn ngừng cả hô hấp bởi một thân váy múa bằng lụa mỏng gần như là trong suốt lồ lộ này. Chiếc eo mảnh khảnh thon nhỏ, còn có dáng người khêu gợi của Mạn Duẫn hiện ra ở mọi người trước mặt có một lực quyến rũ vô cùng đặc biệt. Mắt của nam nhân dưới đài đều nhìn chằm chặp không chớp vào dáng hình kia, dường như hận không thể lập tức phóng lên mà ôm chặt lấy chiếc eo thon nhỏ kia.

Tiếng đàn thật mềm mại, Mạn Duẫn nghe theo tiếng nhạc, thả lỏng thân thể bắt đầu múa, từng bước chân nhẹ nhàng di chuyển, kỹ thuật nhảy vô cùng kỳ diệu, từng động tác đều khiến cho người xem tâm hồn rung động.

Tám vũ cơ đứng trong hậu trường nhìn một màn nhảy múa này mà ngây người, quay đầu hỏi nhau: “Phỉ Phỉ tỷ sao lại sửa điệu múa thế?”

một vũ cơ nói: “Sửa kiểu này càng đẹp mắt mà, nhanh đi, đến lúc chúng ta lên sân khấu rồi.” nói xong, tám vũ cơ giống như một đàn bươm bướm tung bay tiến lên vũ đài, nhảy làm nền cho Mạn Duẫn.

Tiếng đàn đột nhiên trở nên dồn dập cuồn cuộn, Mạn Duẫn xoay chuyển uốn lượn thân mình càng lúc càng nhanh, khăn sa che mặt thỉnh thoảng theo đà xoay tạo gió tốc lên. Mọi người không dám cả thở mạnh, e sợ kinh động mỹ nhân đang múa trên đài mà làm lạc nhịp kỹ thuật nhảy múa của nàng.

Tịch Mân Sầm nhìn thân ảnh mạn diệu trên vũ đài, suy nghĩ dần dần bay về bảy năm trước, ngón tay đặt trên tay vịn xao động, ánh mắt vô tình rơi vào bên hông bị lộ ra của mỹ nhân, thấy rõ ràng một bớt hình lá màu đỏ. Ai đó mới vừa rồi còn bình tĩnh phi phàm đột nhiên đứng phắt lên.

Mọi người còn chưa hoàn hồn từ kỹ thuật nhảy kỳ diệu của mỹ nhân, Cửu vương gia đã nhảy ào lên vũ đài, bắt lấy tay Mạn Duẫn, thân hình rắn

https://thuviensach.vn

chắc cản người nàng lại, ngón tay tóm lấy cái eo thon nhỏ của Mạn Duẫn. “Mới vài năm mà lá gan đã phình to rồi hả!”

nhẹ nhàng gõ gõ lên cái bớt kia, Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn vào trong lòng, y bào rộng thùng thình của hắn lúc này cản hoàn toàn mọi tầm mắt của người khác.

Mọi người nhìn một màn này mà giật mình thon thót. Cửu vương gia làm trò gì vậy? Hay là mỹ nhân này là tình nhân của Cửu vương gia?

Rút áo khoác ra, Tịch Mân Sầm buộc Mạn Duẫn khoác vào. Vừa nghĩ đến việc chiếc eo thon nhỏ của ai đó đều bị những người ở đây nhìn thấy hết, trong bụng Tịch Mân Sầm dấy lên một ngọn lửa, ánh mắt quét xuống mọi người ngồi dưới như lưỡi dao lạnh băng cắt ngọt đến tận xương.

Duẫn Linh Chỉ đứng lên, nhìn Cửu vương gia ôn nhu nhã nhặn nói: “Vương gia, cô nương này là?” Ngón tay nàng xoắn chặt góc áo, bởi chỉ cần nhìn thái độ của Cửu vương gia đối với nàng kia là biết ngay không bình thường rồi. Đừng nhìn Cửu vương gia có hôn ước với nàng mà lầm, thật lâu như thế mà ngay cả một ngón tay của nàng Cửu vương gia cũng không chạm vào.

Thế mà bây giờ… Vương gia lại ôm người kia. Vậy là xem trọng đến bực nào đây!

Ánh mắt Mạn Duẫn nhìn thẳng vào mắt Duẫn Linh Chỉ, trong tia mắt dường như có vẻ thật khinh thường.

“Nàng là nữ nhi của bổn Vương. Tiểu Quận chúa Sầm Vương phủ.” Tịch Mân Sầm đáp bằng một câu lạnh như băng, ôm Mạn Duẫn rời đi.

Chu Dương đứng ngốc lăng ở phía sau, miệng há ra cực kỳ to, cằm rơi xuống cổ. Tiểu Quận chúa... đã trở lại? Lúc nào thì không về, lại cố tình về

https://thuviensach.vn

lúc này! Hơn nữa vừa về tới đã múa một điệu mê hoặc kinh hồn người như vậy!

Chu Phi vỗ vỗ bờ vai hắn, kéo Chu Dương về thực tại.

Duẫn Linh Chỉ nhìn bóng lưng đang rời xa của Cửu vương gia mà nghiến răng nghiến lợi. thật vất vả mới ra ngoài cùng Cửu vương gia được một lần, thế mà lại bị con nhóc này phá hủy! Tiểu Quận chúa không phải ở Nam Trụ sao? Nhớ tới tình huống bảy năm trước Cửu vương gia coi trọng con nhóc này thế nào, trong đầu Duẫn Linh Chỉ như có một hồi chuông cảnh báo gióng lên, lập tức đặt Mạn Duẫn ở vị trí địch nhân.

“Tiểu thư, chúng ta tiếp tục xem múa chứ?” Gia đinh đứng bên cạnh thấy Cửu vương gia bỏ tiểu thư lại mà đi rồi, liền tiến lên hỏi.

“Xem gì nữa. Hồi phủ!” Duẫn Linh Chỉ thả ngón tay đang nắm chặt ra, phẫn nộ rời khỏi Phi Vũ lâu.

Ngay từ đầu, Tịch Mân Sầm nhìn thấy nữ tử da đen đen kia thì đã bắt đầu hoài nghi. Vừa định tiến lên xác nhận, Duẫn Linh Chỉ lại đột nhiên kêu gia đinh đi bắt nàng, thế là nàng bỏ chạy không thấy bóng dáng. hắn tính chờ Duẫn Linh Chỉ bắt được người rồi thì sẽ xác nhận sau, không ngờ Mạn Duẫn lại chạy tọt lên vũ đài.

Tịch Mân Sầm ôm người nào đó, tiến vào Sầm vương phủ. Rất nhiều thủ vệ và nha hoàn đều giật mình phát ngốc nhìn Vương gia, nhủ bụng, Vương gia ôm cô nương nhà ai vậy ta?

Sợ những người này bàn luận loạn xạ rồi lọt tin tầm bậy ra ngoài, Chu Phi đi theo phía sau liền hô lên: “Tiểu Quận chúa hồi phủ, đi chuẩn bị đi, nhanh chóng đi chuẩn bị.” Vừa nói vừa xua tay. Những người kia lập tức giải tán.

https://thuviensach.vn

không hề dừng lại bước chân, Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn tiến thẳng vào tiểu lâu. Tiểu lâu vẫn giữ hình dạng y như trong ấn tượng của Mạn Duẫn, không hề có một chút thay đổi nào, ngay cả Hoa Mộc cũng không có di động khỏi vị trí xưa. Lại bước vào nơi này lần nữa, một cảm giác quen thuộc lập tức vây quanh lấy nàng.

“Phụ Vương.”

Tịch Mân Sầm vừa ngồi xuống, Mạn Duẫn liền mở miệng hô.

Tịch Mân Sầm cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng. “Ai cho phép ngươi mặc loại quần áo này ra hiến vũ?”

Ngữ khí đầy vẻ chất vấn nghiêm trọng khiến trong bụng Mạn Duẫn run bần bật. Nhưng nhớ lại chuyện Phụ Vương còn dám dấu nàng mà đón dâu thì đột nhiên trở nên lo lắng. “Mạn Duẫn mặc y phục đó chỉ là để né tránh đám gia đinh kia thôi.”

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi như quả anh đào mím lại, Mạn Duẫn không hề khiếp đảm mà nhìn thẳng vào mắt Phụ Vương. “Phụ Vương, ngài thật sự sẽ cưới nữ nhân kia à?”

‘Nữ nhân kia’ hiển nhiên là muốn chỉ Duẫn Linh Chỉ. Tịch Mân Sầm cũng không trả lời mà lại hỏi ngược lại: “Sao lúc này ngươi lại về Phong Yến mà không ở lại Nam Trụ?”

“Ta về, Phụ Vương mất hứng sao?” Mạn Duẫn đặt câu hỏi, trong lòng ẩn hiện không vui.

Tịch Mân Sầm xoa mái tóc Mạn Duẫn, cảm thấy nó còn mềm mại hơn trước kia nhiều. Khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà phúng phính khi xưa cũng đã trở nên duyên dáng yêu kiều. hắn đương nhiên hy vọng Mạn Duẫn quay về, chẳng qua là... không phải lúc này.

https://thuviensach.vn

“Ngươi vừa rời khỏi Nam Trụ là Phụ Vương đã nhận được tin tức. đã kêu ám vệ thông tri cho ngươi biết tạm thời không thể hồi Phong Yến, nhưng ngươi...” Tịch Mân Sầm nhéo nhẹ cái mũi xinh xinh của Mạn Duẫn. “… ngươi lỉnh nhanh như chuột, cắt đuôi toàn bộ bọn họ.”

Phụ Vương phái người đi theo nàng? Trong những ngày đầu, Mạn Duẫn phát hiện luôn có người nhìn chằm chằm nàng từ trong chỗ tối, tưởng hái hoa tặc nên tìm cách cắt đuôi toàn bộ bọn họ.

“Vì sao không thể hồi Phong Yến quốc?” Mạn Duẫn nhíu nhíu mày, hỏi: “Lúc Tiểu Phẩm Tử giả mạo ta, ngài có biết không?” Với trí óc linh hoạt sắc sảo của Phụ Vương, Tiểu Phẩm Tử có thể lừa gạt nhất thời, nhưng không đến mức làm cho Phụ Vương bảy năm còn không nghĩ ra.

“Khi Tiểu Phẩm Tử giả mạo ngươi, lúc đầu Phụ Vương có trúng kế. Cho đến khi Tiểu Phẩm Tử khóc lên thành tiếng, ta liền biết người kia không phải là ngươi.” Tịch Mân Sầm đánh giá đứa nhỏ hiện đã muốn trở thành một tiểu mỹ nhân, trong ngực dấy lên một cảm giác tự hào, nói tiếp: “Lúc ấy hoàng huynh đưa tới một phong thơ mật, Phụ Vương có việc gấp nên mới bất đắc dĩ rời đi.” Dù sao, đứa nhỏ được gởi nuôi ở Hoàng cung Nam Trụ thì về mặt an toàn sẽ được bảo đảm. Sử Minh Phi lại thích Mạn Duẫn đến thế, cũng không còn khả năng lại có cái ý niệm kia trong đầu tiếp nữa.

Huống chi... lúc Mạn Duẫn mới tám tuổi hắn đã nhịn không nổi mà muốn ‘Ăn’ sạch nàng, nếu cứ mang nàng kè kè theo bên cạnh suốt bảy năm qua, hắn không đảm bảo được liệu bản thân hắn rốt cuộc có cầm giữ được không.

Mỗi khi nhìn thấy người mình yêu thích ở ngay trước mặt mà lại ăn không được, nỗi giày vò thống khổ này thật sự vô cùng khổ sở.

Mạn Duẫn túm chặt vạt áo Phụ Vương, trong lòng lo lắng càng mạnh, “Ngài thật sự sẽ cưới nữ nhân kia sao? Trả lời ta.”

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm vẫn không trả lời, chỉ hỏi: “Duẫn nhi còn nhớ năm đó trên đường đi sứ Nam Trụ quốc, chúng ta đã từng gặp một đám thích khách không?”

Vô diện (không mặt) thích khách? Lúc ấy, Phụ Vương cũng đã từng nói, đám thích khách này không phải là do Nam Trụ phái ra, mà là... Phong Yến quốc. Chẳng lẽ điều này có liên quan đến việc Phụ Vương muốn thành hôn? Mạn Duẫn cảm thấy Phụ Vương đang đánh trống lảng, đấm đấm vào ngực hắn.

Mạn Duẫn ngoảnh mặt sang một bên, giọng hờn dỗi buồn bực: “Nhớ chứ.”

Thấy bé con thật sự tức giận, Tịch Mân Sầm càng ôm chặt cơ thể của nàng. “Năm đó Phụ Vương hồi Phong Yến là vì xử lý việc này. Nhưng kẻ giật dây sau màn ẩn quá sâu, bảy năm qua, ta cùng hoàng huynh vẫn không thể bắt được hắn. Nhưng chúng ta lại lấy được một tin tức, Duẫn Thái úy là người của đối phương, cho nên... muốn xuống tay thì phải bắt đầu từ Duẫn Thái úy.”

Đây cũng là nguyên nhân mà Tịch Mân Sầm không muốn Mạn Duẫn trở về vào lúc này, bởi đã chắc chắn kẻ giấu mặt sẽ nhanh chóng bị câu ra.

Mạn Duẫn trở về vào lúc này rất nguy hiểm.

“Phụ Vương, Duẫn nhi không hề là một con chim non mới ra ràng nữa, ta có thể bảo hộ chính mình.” Mạn Duẫn kiên định nhìn hắn.

Nghe Phụ Vương nói vài câu như vậy, Mạn Duẫn đã biết việc hắn cưới Duẫn Linh Chỉ là có mục đích sâu xa. Trong lòng nàng lập tức trở nên dễ chịu hơn, hé ra một nụ cười, dùng tay đâm đâm vào ngực Phụ Vương, “Cái câu Phụ Vương nói trước khi đi là có ý gì?”

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm còn giả vờ thật sự hồi tưởng một lúc mới nhíu mày nói: “Nếu Duẫn nhi đã trở lại thì cũng là thời điểm nói cho Phụ Vương biết đáp án đi.”

Mạn Duẫn giảo hoạt cười, lắc đầu: “Thứ lỗi Duẫn nhi ngu dốt, tạm thời chưa thể nghĩ thông suốt.” Đáp án đã là đáy lòng của hai người.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3

Edit: Khánh Linh

Tin tiểu Quận chúa Sầm Vương phủ về nước lan nhanh như gió, phố lớn ngõ nhỏ đều có người túm năm tụm ba nghị luận về bài thơ 《 gió thu dẫn 》năm đó đưa Mạn Duẫn nổi tiếng khắp Hoàng Đô. Những người mấy ngày trước đã vô tình xem được Mạn Duẫn khiêu vũ ở Phi Vũ lâu cũng nhất tề hết lời khen ngợi kỹ thuật nhảy của tiểu Quận chúa tuyệt diệu, trăm năm khó gặp. Tóm lại, thanh danh của Mạn Duẫn lại nổi như cồn một lần nữa.

Trong Sầm Vương phủ, cái cô nàng tiểu Quận chúa đang được truyền tụng vô cùng kì diệu kia đang nằm dưới bóng râm của tàng cây ăn vặt. trên mặt bàn đá là một cái đĩa trung đổ đầy các loại hạt dưa, bàn tay mảnh khảnh đẹp như ngọc bốc một hạt dưa lên miệng.

Từ ngày Mạn Duẫn trở về, Chu Dương lại đảm nhận chức vụ thị vệ tùy thân như trước kia, miệng không ngừng báo cáo chi tiết từng điểm một hành động giữa Cửu vương gia và Duẫn Linh Chỉ mấy ngày nay.

Nhưng tóm lại có thể tổng kết bằng một câu ‘thiếp cố ý, chàng vô tình’. Từ đầu tới cuối đều cho thấy Duẫn Linh Chỉ đơn phương tương tư mà thôi.

Nghe xong báo cáo này, tâm trạng Mạn Duẫn dần trở nên tốt hơn. Từ trời nhiều mây sắp mưa chuyển thành trời xanh mây trắng. Tầm mắt đột nhiên chuyển hướng về phía đại môn Vương phủ, nơi đó có một cỗ kiệu trên đỉnh đính tua đỏ vừa dừng lại, từ trong bước ra một nữ tử y phục màu

https://thuviensach.vn

hồng phấn, Duẫn Linh Chỉ. Hôm nay, Duẫn Linh Chỉ trang điểm trang nhã, dung mạo vốn đã thanh tú càng thêm kiều diễm.

Nàng tiếp nhận hai cái rổ từ trong tay gia đinh, đi vào Sầm Vương phủ, mặt tươi cười đầy vẻ đắc ý liếc mắt nhìn Mạn Duẫn một cái, sau đó tiến vào hậu viện.

“Ả đến làm gì đấy?” Mạn Duẫn phun xác hạt dưa ra, quay sang hỏi Chu Dương.

“Còn làm gì? Mấy ngày nay ngày nào nàng ta cũng mang theo hai cái rổ đến Vương phủ, làm ngọ thiện tình nhân cho Vương gia.” Chu Dương khinh bỉ hừ một tiếng, hiển nhiên là không thích hành vi của nữ nhân này.

Vương gia còn chưa cưới nàng ta qua cửa mà nàng ta đã dương dương tự đắc cho rằng mình đã thành nữ chủ nhân của Vương phủ này rồi, muốn ra muốn vào lúc nào tùy ý. Chu Dương từng ngăn nàng ta không cho phép tiến vào, thế là nàng ta liền mỏng miệng bẩm báo lên Hoàng Thượng và Vương gia. Bởi thế, hai người từ đó cũng kết thù.

thì ra là thế! Mạn Duẫn gật gật đầu, mắt ánh lên một tia giảo hoạt, nói: “Chúng ta cũng đi phòng bếp đi.”

Chu Dương không hiểu rõ ý của tiểu Quận chúa lắm, nhưng hắn biết xưa nay bụng tiểu Quận chúa chứa đầy ý xấu. Cho dù đã nhiều năm trôi qua, nàng vẫn là vẻ ngoài thiên sứ, mà tâm địa ác ma. Chu Dương theo lệnh tiểu Quận chúa, lôi một thùng dầu và rất nhiều hồ tiêu đến đặt trên đất.

“Tiểu Quận chúa, tiếp theo làm thế nào?” Chu Dương ngẩng đầu lên hỏi, trong bụng cũng muốn ‘dọn dẹp’ Duẫn Linh Chỉ một chút, bằng không nữ nhân này thật đúng là khinh thường hắn ăn không ngồi rồi a.

“Ngươi canh bên ngoài, ta vào trong tiến hành.” Mạn Duẫn vỗ vỗ vai Chu Dương, ra vẻ ‘cứ tin ta đi’.

https://thuviensach.vn

Cánh tay nhỏ nhắn của Mạn Duẫn xách một thùng dầu, tay kia cầm lấy một chuỗi hồ tiêu, rồi đi về hướng phòng bếp.

Trong bếp có vài tỳ nữ đang đứng trợ thủ cho Duẫn Linh Chỉ, thấy Mạn Duẫn tiến vào liền xoay người hành lễ.

“Tiểu Quận chúa muốn ăn cái gì chăng? Để bọn tiểu nhân làm.” một tỳ nữ tiến lên hỏi bởi tưởng Mạn Duẫn đói bụng muốn đến dặn các nàng làm điểm tâm. Vương gia cực kỳ sủng ái tiểu Quận chúa, mọi người từ trên xuống dưới trong Vương phủ đều biết nên thái độ đối với Mạn Duẫn tốt hơn đối với Duẫn Linh Chỉ vài phần.

Duẫn Linh Chỉ chỉ liếc mắt nhìn Mạn Duẫn một cái, tiếp tục làm món điểm tâm của nàng.

thật sự là làm khó Duẫn Linh Chỉ à nha, một thiên kim tiểu thư mười ngón tay chưa hề nhúng nước thế mà vì muốn trổ tài phục vụ Phụ Vương mà phải tự mình xuống bếp đó nha. Mạn Duẫn đặt thùng dầu lên trên bàn bếp, lại rải hồ tiêu trên mặt đất, xong gắn lên mặt một vẻ tươi cười thiên chân vô tà, tiến đến bên cạnh Duẫn Linh Chỉ.

Nếu Chu Dương mà thấy vẻ tươi cười này thì thể nào cũng lại cảm thán... công phu giả vờ đáng yêu của Tiểu Quận chúa lại tiến bộ rồi. Đồng thời, lại rùng mình vì có người sắp không hay ho rồi.

“Doãn tỷ tỷ đang nấu cơm cho Phụ Vương sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn mang vẻ ngây ngô xinh đẹp, một đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào Duẫn Linh Chỉ. Cho tới bây giờ, Duẫn Linh Chỉ và Mạn Duẫn chưa trao đổi qua lại một câu nào, đương nhiên không thể biết tâm tư của Mạn Duẫn, nghĩ bụng chắc cô gái này rất dễ sống chung nên cười gật đầu: “Mấy ngày nay đều là ta làm cơm cho Vương gia, Vương gia còn khen trù nghệ của ta tốt lắm nha.”

https://thuviensach.vn

Khen thật đấy à? Mạn Duẫn không tin. Ánh mắt chán ghét chỉ trong nháy mắt biến thành hâm mộ nhìn chằm chằm vào Duẫn Linh Chỉ, nói: "Duẫn nhi cũng muốn nấu cơm cho Phụ Vương nha, Doãn tỷ tỷ có thể chỉ giáo ta hay không?"

Đôi mắt mở to chớp chớp vài cái, thái độ vô cùng hâm mộ và ham học hỏi.

Duẫn Linh Chỉ nhủ thầm trong bụng, cô nương tiểu Quận chúa này được Vương gia sủng ái vô cùng, nếu có thể kéo con bé về phe nàng, thái độ của Vương gia đối với mình nói không chừng sẽ tốt lên rất nhiều. Thêm bằng hữu đương nhiên tốt hơn so với thêm kẻ địch chứ. Vả lại... đối phương chỉ là một con nhóc mười lăm tuổi, có thể đùa giỡn tâm cơ gì.

Lập tức cười gật đầu, "Tiểu Quận chúa nguyện ý học, tỷ tỷ đương nhiên nguyện ý giáo."

Mạn Duẫn chính là chờ nàng ta nói những lời này.

Duẫn Linh Chỉ xào nấu nêm nếm xong vài món ăn, Mạn Duẫn còn làm bộ thật sự nhìn xem như sợ bỏ sót chi tiết quan trọng nào. Lâu lâu Duẫn Linh Chỉ ngẫu nhiên trộm nhìn Mạn Duẫn vài lần, phát hiện cô gái này không có hành động gì khác thường mà chỉ nhìn chằm chằm vào thức ăn quay cuồng trong chảo để học hỏi thì ý thức phòng bị hạ xuống một chút.

Nhìn thấy thức ăn đã làm gần xong, Mạn Duẫn bắt lấy tay Duẫn Linh Chỉ lắc qua lắc lại, âm điệu mang theo vài phần làm nũng, "Doãn tỷ tỷ, Duẫn nhi cũng muốn thử xem."

Thấy con bé ra vẻ nếu không cho thử sẽ mè nheo cho bằng được mới thôi, Duẫn Linh Chỉ khẽ gật đầu, đưa xẻng cho Mạn Duẫn, "Đầu tiên, đổ dầu vào giữa chảo." Duẫn Linh Chỉ vừa chỉ vào chảo vừa dạy, trong bụng lại nghĩ, tiểu Quận chúa này thật đúng là vướng tay vướng chân, ở một bên xem không được sao mà cứ phải thò tay vào làm thử.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn cúi đầu, trên mặt lại hiện lên nét cười giảo hoạt, nhưng tất nhiên là không để Duẫn Linh Chỉ thấy. Nhắc lên xô dầu đặt trên bếp, không một tia do dự đổ ào vào toàn bộ.

Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa bắt dầu bốc cao cả thước, lửa nóng hừng hực tràn ngập toàn bộ phòng bếp. Duẫn Linh Chỉ đứng gần bếp nhất, bị một cú hoảng hồn, thét một tiếng chói tai. Tia lửa bắn lốp bốp ra xung quanh, nhanh chóng bắt vào những vật liệu dễ cháy. Toàn bộ tỳ nữ trong bếp bị tình hình đột ngột này làm cho sợ tới mức vội vàng chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa kêu "Cháy, cứu hỏa."

Dường như thấy như vậy còn chưa đủ kích thích, Mạn Duẫn cầm lấy hồ tiêu, nói một cách đáng yêu: "Doãn tỷ tỷ vừa rồi còn bỏ thêm hồ tiêu có phải không?" nói xong, liền ném nguyên một dây tiêu dài vào giữa ngọn lửa.

Khói dầu đã muốn dày đặc thở không nổi, giờ lại thêm tiêu, toàn bộ phòng bếp tràn ngập khói cay sặc sụa có thể khiến người ta nghẹt thở chảy nước mắt nước mũi.

Duẫn Linh Chỉ làm gì đã gặp tình huống thế này trong đời, vừa liên tục thét chói tai vừa đưa khăn lụa lên che miệng lại mà không ngừng ho khan, trừng mắt nhìn Mạn Duẫn rồi quay người muốn chạy ra bên ngoài.

Làm gì có chuyện Mạn Duẫn cho nàng ta cơ hội này, thoắt một cái đã chạy ra trước ả, thoát ra khỏi phòng bếp, rồi đóng cửa phòng lại.

Chu Dương thấy phòng bếp tỏa khói mù mịt, vừa định vọt vào thì đã thấy tiểu Quận chúa chạy ra.

"Doãn tiểu thư còn ở bên trong hả?" Chu Dương hỏi.

Mạn Duẫn gật đầu, "Cứ để ả ở bên trong đó thêm một lúc, rồi ngươi lại đi cứu ả ra."

https://thuviensach.vn

Lần này chỉ gọi là giáo huấn ả một chút thôi, Mạn Duẫn cũng không muốn nháo đến tai nạn chết người, lại thêm phiền toái cho Phụ Vương.

Chu Dương chống nạnh, mắt nhìn chằm chằm vào cửa bếp. thật ra tình trạng lửa cháy trong bếp cũng không phải là lớn, nhưng khói thì lại rất nhiều, ắt hẳn là nắm hồ tiêu lúc nãy tiểu Quận chúa cầm theo.

một lúc sau, lửa dần dần lan ra lem lém, Mạn Duẫn chỉ vào phòng bếp, nói: “đi cứu ả đi.”

Chu Dương tuân lệnh, đá văng cửa bếp, phóng vào. Mạn Duẫn đứng một bên phân phó thủ vệ dội nước cứu hỏa, toàn bộ tỳ nữ đều trợn mắt kinh hãi nhìn một màn này, cảm nghĩ trong đầu đối với tiểu Quận chúa hoàn toàn khác xưa. Chẳng biết Doãn tiểu thư đắc tội với tiểu Quận chúa chỗ nào mà bị chỉnh thê thảm như vậy nhỉ.

Dường như phát hiện có người đang nhìn, Mạn Duẫn nhếch mép cười nhẹ, quay đầu sang nhìn. Đám tỳ nữ kia lập tức rùng mình một cái, hiểu ngay, chuyện này tuyệt đối không thể nghị luận, chỉ có thể giấu trong lòng. Những người này là nô tỳ trong Vương phủ, đương nhiên hiểu được cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Chỉ trong chốc lát, Chu Dương ôm Duẫn Linh Chỉ từ trong phòng bếp đi ra. Duẫn Linh Chỉ suy yếu dựa vào trong lòng Chu Dương, khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng giờ thành lem luốc, hửi quá nhiều bồ hóng nên ho khan không ngừng. Đến khi nhìn thấy Mạn Duẫn, ánh mắt ả trở nên âm độc, bàn tay giấu trong tay áo gắt gao nắm chặt thành quyền.

Mạn Duẫn tiến đến bên cạnh Duẫn Linh Chỉ, thái độ y như một đứa bé làm sai, khóe mắt rơm rớm, “Doãn tỷ tỷ, thực xin lỗi, ta... ta nghĩ ngươi đã chạy ra trước ta. Tới khi ra rồi mới phát hiện ngươi còn ở trong bếp, ta liền kêu Chu Dương đi vào cứu ngươi.”

https://thuviensach.vn

Nếu đến lúc này mà Duẫn Linh Chỉ còn nghĩ cô gái này đơn giản thì đầu óc đúng là có vấn đề. Nàng là người sống đứng sờ sờ ra đó, sao tiểu Quận chúa có thể nhìn không thấy? rõ ràng là con bé cố ý.

Nhưng tốt xấu gì Duẫn Linh Chỉ vẫn là một danh môn khuê tú, Mạn Duẫn đã nhận sai, chẳng lẽ nàng còn dây dưa chết cũng không buông tha? Vả lại, Cửu vương gia sủng tiểu Quận chúa như vậy, mình mà làm quá có khi còn chọc Cửu vương gia càng thêm chán ghét mình.

Cho nên, mặc kệ Mạn Duẫn cố ý hay là vô tâm, Duẫn Linh Chỉ chỉ có thể nuốt cục tức này vào bụng cái đã, Duẫn Linh Chỉ miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười, nói: “Tiểu Quận chúa đừng tự trách, ngươi cũng vì muốn xào thức ăn cho Vương gia nhưng vô tâm làm không được mà thôi.”

một câu nói này thể hiện hết mức vẻ ôn nhu của Duẫn Linh Chỉ, nhưng ở trong mắt Mạn Duẫn thì liền cảm thấy nữ nhân này giảo hoạt vô cùng.

Nếu giờ phút này mà Duẫn Linh Chỉ cãi lộn hay làm lớn chuyện, Mạn Duẫn tuyệt đối có thể làm thêm một đống lớn biện pháp để sửa trị ả, nhưng hóa ra ả có thể nuốt được cơn tức này. Nhưng tóm lại, mục đích giáo huấn của nàng đã đạt được rồi.

Tịch Mân Sầm vừa hồi phủ liền có người báo việc phòng bếp bị cháy. Vốn dĩ những việc cỏn con thế này không cần quấy rầy Cửu vương gia, nhưng cố tình hai người trong bếp lần này một là tiểu Quận chúa mà Vương gia sủng ái nhất, một là Duẫn Linh Chỉ sắp trở thành Vương phi. Cho nên một chuyện nhỏ như vậy liền biến thành bé xé ra to.

Tịch Mân Sầm vừa chạy tới liền thấy Mạn Duẫn đang giả vờ vô cùng đáng thương, xin lỗi Duẫn Linh Chỉ rối rít. Với hiểu biết của hắn về Mạn Duẫn, hắn lập tức đoán được việc này là do ai dựng lên.

Tịch Mân Sầm chỉ lạnh lùng nhìn Duẫn Linh Chỉ vẫn còn đang yếu ớt dựa vào lòng Chu Dương, lãnh đạm nói: “nói vậy chắc Doãn tiểu thư bị

https://thuviensach.vn

kinh hách rồi. Chu Dương, ngươi đưa Doãn tiểu thư hồi Doãn phủ."

Chu Dương đã muốn ném phắt nữ nhân này xuống nãy giờ, giờ nghe thấy Vương gia hạ lệnh như vậy đành phải tuân mệnh với một vẻ mặt đầy đau khổ, ôm Duẫn Linh Chỉ đi ra hướng cổng Vương phủ.

Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc Mạn Duẫn, rầu rĩ liếc nàng một cái. Nhóc con này, thật không để hắn bớt lo một khắc nào, vừa mới trở lại Phong Yến quốc là đã đốt ngay phòng bếp Vương phủ rồi. Hôm nay phòng bếp cháy, ngọ thiện khẳng định là không thể ăn trong Vương phủ rồi.

Hết cách, Tịch Mân Sầm đành phải đưa Mạn Duẫn ra phủ, đến tửu lâu nổi danh nhất hoàng đô giải quyết bữa cơm.

Ôm bé con kéo vào trong lòng, Tịch Mân Sầm véo mũi nàng, lắc đầu: "Duẫn nhi, lần sau đốt phòng bếp nhớ thông tri trước Phụ Vương một tiếng, để Phụ Vương phái người đến 'Hương nghê lâu' đặt bàn trước."

Thời gian ăn cơm đã lố một canh giờ. Cuộc sống của Tịch Mân Sầm rất quy củ, khi nào thì ăn cơm, khi nào thì ngủ, trên cơ bản đều đã được định sẵn thời gian.

"Duẫn nhi biết rồi." Mạn Duẫn cười gật đầu, lấy đũa gắp một khúc nạc cá, đưa đến tận miệng Tịch Mân Sầm.

Mạn Duẫn nhớ rõ, Phụ Vương thích ăn nhất là cá lư hấp.

Thấy bé con còn nhớ rõ khẩu vị của hắn, Tịch Mân Sầm hài lòng lộ ra một chút tươi cười thản nhiên.

"Duẫn nhi, ngươi bớt so đo với Duẫn Linh Chỉ đi. Cưới nàng cũng là một bước không thể thiếu trong mưu kế thôi."

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn đang cầm đũa rẽ cá lập tức ngừng lại, Mạn Duẫn đập đôi đũa lên bàn cạch một tiếng, trừng mắt nhìn Tịch Mân Sầm: “Phụ Vương, lời này của người thật chứ?”

Tịch Mân Sầm không nói, chỉ gật đầu. Nhìn Mạn Duẫn không chút nào che giấu vẻ mặt ghen tuông, tâm tình Tịch Mân Sầm trở nên đặc biệt tốt. Vừa đưa tay ra muốn sờ sờ hai má bé con thì lại bị Mạn Duẫn né tránh.

“Nếu Phụ Vương muốn nàng, thì không nên trêu chọc ta.” Mạn Duẫn ngồi thẳng đoan chính, con ngươi lóng lánh vẻ quật cường. Linh hồn của Mạn Duẫn thật ra không thuộc thời đại này, dù nàng có cố gắng dung hợp nhưng trong suy nghĩ của nàng, một số quan niệm cũ vẫn không thể phá vỡ. Cho đến bây giờ, nàng vẫn là kẻ ích kỷ, người trong lòng tuyệt đối sẽ không chia xẻ cùng người khác.

Vừa mở đầu như vậy xong, trong lòng Mạn Duẫn bỗng cảm thấy chua chát, ngay cả ngữ khí cũng trở nên khàn đục, “Phụ Vương, nếu người thật sự cưới Duẫn Linh Chỉ, về sau Mạn Duẫn... chỉ có thể làm nữ nhi của người, cái khác không thể.”

Ý trong lời Mạn Duẫn đã quá rõ ràng.

Tịch Mân Sầm nâng cằm nàng lên, làm cho nàng nhìn thẳng vào hắn, “Ý Duẫn nhi là, nếu Phụ Vương không cưới Duẫn Linh Chỉ, quan hệ giữa chúng ta lập tức sẽ không đơn giản là cha và con gái nữa mà còn có thể diễn biến thành quan hệ khác?”

không chỉ là quan hệ giữa cha và con gái... mà cũng có thể trở thành cái khác.

Mạn Duẫn chỉ vô thức mà nói ra, nên khi bị Tịch Mân Sầm giải nghĩa thêm câu chữ thì Mạn Duẫn lập tức cả kinh. Hóa ra trong nội tâm nàng vẫn suy đi nghĩ lại chính là điều này sao? Nàng và Phụ Vương... không đơn

https://thuviensach.vn

giản chỉ có một tầng quan hệ giữa cha và con gái. Mà có lẽ, giữa hai người bọn họ, càng giống người yêu hơn.

một tầng ràng buộc là quan hệ cha và con gái, lại thêm một tầng ràng buộc quan hệ người yêu. Cho nên, việc hai người kết hợp cùng một chỗ không gì có thể phá vỡ nổi.

Thừa dịp Mạn Duẫn còn đang ngây người, cánh môi nhìn lạnh như băng của Tịch Mân Sầm đã đặt lên trên môi Mạn Duẫn, đầu lưỡi nhanh nhẹn tiến vào trong khoang miệng của Mạn Duẫn, cuốn hút quấn quít đầu lưỡi của Mạn Duẫn chơi đùa một lúc. Đôi mắt lạnh như băng trở nên vô cùng ôn nhu.

Hai tay ôm Mạn Duẫn không ngừng xiết chặt lại.

Đây là lần hôn môi đầu tiên sau khi hai người gặp lại nhau. Như muốn bù lại thiếu thốn suốt bảy năm qua, Tịch Mân Sầm cuốn lấy đầu lưỡi Mạn Duẫn không ngừng dây dưa, mãi đến lúc đôi mắt Mạn Duẫn trở nên mông lung mơ hồ, thở dốc đầy khó khăn, hai má ửng hồng như táo chín, Tịch Mân Sầm mới rời lưỡi khỏi khoang miệng của Mạn Duẫn.

Rồi nhẹ nhàng hôn xuống hai cái trên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Mặt Mạn Duẫn lúc này càng ánh lên vẻ xinh đẹp. Sau khi hôn môi, hai bên má nàng như được phết son, mị hoặc Tịch Mân Sầm, làm cho hắn cảm thấy toàn thân khô nóng, mồm miệng khát cháy.

Mạn Duẫn mới hoàn hồn từ nụ hôn liền cảm thấy dưới mông có cái gì đang chọc vào nàng. Hai má nàng lập tức giống như bị hỏa thiêu, Mạn Duẫn tuột khỏi đùi Tịch Mân Sầm, chỉ vào hắn nói: “Phụ Vương, người...”

Tuy rằng cách một lớp quần áo, nhưng giữa hai chân Tịch Mân Sầm đã nổi rõ một cái cọc lều. Tịch Mân Sầm không tỏ vẻ quẫn bách chút nào, chỉ

https://thuviensach.vn

ngã một ly trà Long Tĩnh đưa lên miệng, nói: “Như Duẫn nhi thấy đó, bổn Vương nảy sinh dục vọng đối với nữ nhi của chính mình.”

Tịch Mân Sầm là kẻ thanh tâm quả dục, cho dù năm đó Thẩm Đậu kiều mỵ đứng trước mặt hắn, hắn cũng không hề nảy sinh bất kỳ mơ màng gì. Ngược lại, khi Mạn Duẫn... mới tám tuổi, hắn đã khó khống chế dục vọng của mình.

Dục vọng này đại biểu cho cái gì... Mạn Duẫn đương nhiên hiểu rõ.

Lắng lặng nhìn Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn mở miệng, “Người mà người muốn kết hôn là Duẫn Linh Chỉ... Ngày mai ta lập tức hồi Nam Trụ, không bao giờ quay lại nữa.”

Bởi vì câu này, chén trà trong tay Tịch Mân Sầm trong nháy mắt bị bóp nát. Thanh âm răng rắc của đồ sứ vỡ vụn trong phòng kín đặc biệt vang dội.

“Ngươi dám!” Quát một tiếng, Tịch Mân Sầm kéo Mạn Duẫn qua, ôm nàng chặt vào lòng.

“Duẫn nhi, ghen cũng phải có mức độ. Cưới Duẫn Linh Chỉ, là bắt buộc. Nhưng cũng không có nghĩa là... người thành hôn cùng nàng phải là bổn Vương.”

Hai mắt Mạn Duẫn trợn thật to. Nhưng nghe xong những lời này, hai tay thành chùy đập bùm bụp vào ngực Phụ Vương.

“Phụ Vương, người trêu chọc ta!”

Lúc nãy, Tịch Mân Sầm chỉ nói một nửa, mục đích chính là muốn moi ra bằng được lời nói thật tình phát xuất từ trái tim nàng. Mạn Duẫn cảm thấy mất hết thể diện rồi, nàng thế mà lại ngốc ngơ ngốc ngác lọt bẫy mà nói lời này ra!

https://thuviensach.vn

Nhìn Mạn Duẫn thẹn quá thành giận, lửa giận của Tịch Mân Sầm dần dần tắt ngấm, “Về sau đừng nói câu hồi Nam Trụ này nữa, nếu không... Phụ Vương đành đánh gãy hai chân của ngươi, khiến ngươi không đi đường được nữa.”

Mạn Duẫn còn có thể nói cái gì đây? Chỉ lẳng lặng cuộn mình trong lòng Tịch Mân Sầm.

“Phụ Vương, cái... cái kia...” Mạn Duẫn xấu hổ đảo mắt xung quanh.

“Ngươi đừng lộn xộn thì sẽ không sao.” Ôm chặt Mạn Duẫn cứ rục rịch không an phận trong lòng, Tịch Mân Sầm cố hết sức kìm nén mà nói câu này. hắn nhẫn nhịn đã đủ vất vả rồi, Mạn Duẫn lại cứ động loạn như vậy, thật là trắng trợn muốn khảo nghiệm sự nhẫn nại của hắn.

“Lúc thành hôn bổn Vương sẽ tìm người thay thế, cho nên ngươi đừng gây khó khăn với Duẫn Linh Chỉ nữa.”

Tịch Mân Sầm gắp vài miếng thức ăn bỏ vào trong bát cho Mạn Duẫn.

Mặt đỏ tim đập nuốt xong một chút cơm, Mạn Duẫn mới được giải thoát. Vừa bước chân ra khỏi nhã gian, Chu Dương liền sà tới với tay đặt lên trán Mạn Duẫn, a lên một tiếng, “Nóng quá, tiểu Quận chúa phát sốt hả? Hai má đỏ lựng rồi, ta chạy tìm đại phu đây.”

Đây không phải phát sốt, mà là xấu hổ!

Mạn Duẫn trừng mắt liếc xéo Chu Dương, đi vòng qua hắn.

“Duẫn nhi không có việc gì đâu.” Tịch Mân Sầm lạnh lùng đưa mắt nhìn Chu Dương, sau đó ánh mắt rơi xuống trên tay của hắn.

Chu Phi đi đến bên cạnh Chu Dương, nhìn bóng lưng Vương gia và tiểu Quận chúa đang rời đi, rồi dường như nhìn thấu cái gì, vỗ vỗ đầu vai Chu

https://thuviensach.vn

Dương, nói: “Về sau cẩn thận móng vuốt của ngươi đó, đừng tùy tiện chạm vào tiểu Quận chúa.”

“Vì sao?” Chu Dương không rõ cho nên hỏi lại ngay.

Chu Phi trợn trắng mắt, cảm thấy... dù hắn có nói đến mấy cũng sẽ như đàn gảy tai trâu, bèn lắc đầu một các bất đắc dĩ, tiến lên đi theo sau hai người.

Chu Dương cúi đầu nhìn tay mình, rất sạch sẽ đó nha... không vấn đề gì.

Thanh toán xong, Chu Dương tức khắc đuổi kịp Vương gia.

Sau sự kiện hỏa thiêu phòng bếp, dường như đã nhận được lời cảnh cáo, hai hôm liền Duẫn Linh Chỉ không đến Vương phủ. Mạn Duẫn cũng khó khi nào mà nhu thuận ở yên trong Vương phủ như vậy, mỗi ngày đều vâng lời Phụ Vương, bắt tay tập lại cách viết thư pháp đã bỏ hoang phế lâu nay. Chữ viết của Mạn Duẫn vẫn khó coi như xưa, nên mỗi khi thấy một vài bức thư pháp này, Mạn Duẫn đều vô cùng khổ sở sụt sùi.

Thư pháp sao còn khó hơn cả động đao động thương thế này!

Chu Dương mỗi khi thấy bộ dáng sống không bằng chết này của tiểu Quận chúa đều cười ha ha vài tiếng khoái trá.

Hôm nay, Phụ Vương có được một hôm rảnh rỗi hiếm thấy, không phải chạy đôn chạy đáo vào Hoàng cung. Mạn Duẫn và hắn đều ở trong thư phòng, một người khổ luyện thư pháp, một người cầm tấu chương đọc, ngẫu nhiên phác vài nét bút.

Từ xa nhìn vào thật là một hình ảnh vô cùng hài hòa. Thủ vệ canh giữ cửa ngẫu nhiên trộm nhìn vài lần, không nỡ phá hư một hình ảnh duy mỹ như vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng vẫn có người không thức thời, Duẫn Linh Chỉ mang theo hai cái rổ xông tới.

“Vương gia, tiểu Quận chúa, sắp đến trưa rồi, chúng ta đi dùng bữa đi.”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4

Edit: Khánh Linh

Tay Mạn Duẫn đang luyện tự khựng lại, ngẩng đầu lên nhìn. Duẫn Linh Chỉ đang cười rạng rỡ thong thả tiến vào thư phòng, hai cái rổ trong tay tản ra mùi thơm thức ăn ngào ngạt, lơ đãng chui vào mũi Mạn Duẫn.

Tịch Mân Sầm hơi nhăn mày lại, cũng hướng mắt nhìn về phía Duẫn Linh Chỉ, cảm thấy phát phiền đối với hành vi của nàng ta. Tịch Mân Sầm buông tấu chương xuống, đi đến đứng trước án thư của Mạn Duẫn, cầm lấy một tờ giấy Tuyên Thành để kiểm tra bài tập của Mạn Duẫn.

“Có tiến bộ, ngày mai luyện tiếp.”

Duẫn Linh Chỉ cắn chặt răng nhìn cảnh Vương gia thân cao bảy thước oai hùng ngang tàng thế nhưng lại tự mình chỉ dạy tiểu Quận chúa. Chuyện ăn mệt trong tay tiểu Quận chúa hai ngày trước nàng vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Nhưng con gái thì con gái chứ, chỉ cần nàng có thể chiếm được sự sủng ái của Vương gia, về sau con trai con gái còn hiếm lạ gì...

“Vương gia, chúng ta dùng bữa đi.” Duẫn Linh Chỉ không cam lòng bị bỏ quên, tay nâng rổ đi đến cạnh Tịch Mân Sầm, “Chỉ nhi hôm nay nấu ngon lắm nè, vừa mới đem tới Vương phủ, chúng ta ăn ngay được rồi.”

Phòng bếp trong Vương phủ đã tu sửa xong, hoàn toàn không cần Duẫn Linh Chỉ mỗi ngày phải nấu cơm mang đến cho Phụ Vương ăn. Chẳng lẽ

https://thuviensach.vn

ngay cả tiền ăn cơm mà Vương phủ cũng không có sao? Mạn Duẫn vòng khỏi án thư, đưa bàn tay ngọc ngà nắm lấy bàn tay mạnh mẽ của Phụ Vương rồi cùng bước ra khỏi thư phòng.

Ở tiền thính, tỳ nữ đã dọn lên các loại món ngon từ phòng bếp, trên cái bàn tròn lớn đã bày đầy các món ăn. Duẫn Linh Chỉ lấy từ trong rổ ra bốn món điểm tâm, đặt xuống trước mặt Tịch Mân Sầm, "Vương gia, chàng nếm thử xem, mấy món này là Chỉ nhi mới học được đó."

Thức ăn nhìn hình thức thì đẹp lắm, chỉ không biết hương vị thế nào thôi. Mạn Duẫn liếc mắt đánh giá Phụ Vương một cái, phát hiện hắn cũng không có ý tứ đụng đũa, liền cầm đôi đũa lên, gắp một miếng thịt lên bỏ vào miệng nhấm nháp vài cái.

Vương gia chưa bắt đầu, những người khác đáng lý ra không thể đụng đũa trước. Duẫn Linh Chỉ nhìn thấy Mạn Duẫn không tuân thủ đúng quy củ như vậy liền hơi mỉm cười, dường như có ý chờ Tịch Mân Sầm trừng phạt Mạn Duẫn.

Thế nhưng Tịch Mân Sầm vẫn cực kỳ trầm tĩnh, không hề biểu hiện một chút tức giận nào.

Mạn Duẫn vừa nhấm nháp, vừa lắc đầu nói: "Doãn tỷ tỷ, món này chưa tới lửa." Sau đó lại gắp một món khác, tiếp tục lắc đầu: "Món này cũng không được, cay quá, Phụ Vương thích cay ít thôi."

Mạn Duẫn liên tục đánh giá hết món nọ đến món kia khiến sắc mặt Duẫn Linh Chỉ hết xanh rồi lại hồng.

Cầm lấy khăn lụa trên bàn, Tịch Mân Sầm giúp Mạn Duẫn lau vết thức ăn bên khóe miệng.

Mạn Duẫn lắc đầu, nghiêng lệch người kề sát vào Duẫn Linh Chỉ, "Doãn tỷ tỷ, sao lần nào tỷ cũng mang nhiều thức ăn đến vậy? Đầu bếp trong

https://thuviensach.vn

Vương phủ nấu ăn ngon hơn, tỷ nhìn miếng rau này đi, nhũn toét hết."

Ném xuống miếng rau đầy vẻ ghét bỏ, Mạn Duẫn gắp một món ăn được đầu bếp Vương phủ làm, đưa đến bên miệng Tịch Mân Sầm, "Phụ Vương, ăn cái này đi."

Tịch Mân Sầm há miệng, ngậm vào, trong bụng thầm bất đắc dĩ lắc đầu, e là chỉ cần cứ hễ Duẫn Linh Chỉ đến một lần, bé con này sẽ chọc giận nàng ta một lần. Hưởng thụ Mạn Duẫn đút thức ăn, tâm trạng Tịch Mân Sầm trở nên tốt vô cùng.

Duẫn Linh Chỉ chính là hòn ngọc quý được nâng niu trong lòng bàn tay của Duẫn Thái úy, bình thường làm gì có chuyện lai vãng tới phòng bếp? Nếu không phải vì muốn chiếm được yêu thích của Vương gia, nàng có cần hạ mình tự nấu thức ăn đâu. Mấy ngày gần đây liên tục chịu đựng sự đả kích từ tiểu Quận chúa, cho dù sự nhẫn nhịn của Duẫn Linh Chỉ có lớn chăng nữa thì cũng sẽ tới lúc vỡ tan.

"Nấu những món ăn này là thể hiện một chút tâm ý của Chỉ nhi. Người ta thường nói 'Lễ mọn lòng thành'. Tiểu Quận chúa đã nấu được món ăn nào cho Vương gia ăn chưa?"

Duẫn Linh Chỉ nói một hơi những lời này chính vì muốn hạ bệ Mạn Duẫn. Nàng vì Vương gia mà phòng bếp cũng bước vào, còn tiểu Quận chúa nhà ngươi được sủng ái suốt ngày, ngoài việc chỉ biết ăn và ngủ thì có bao giờ nguyện ý động tay làm việc nặng như vậy bao giờ đâu.

Mạn Duẫn đương nhiên hiểu ẩn ý trong câu nói của nàng ta.

Nghe xong lời này, Tịch Mân Sầm dường như cũng nổi lên hứng thú, mắt nhìn thẳng sang Mạn Duẫn, nói: "Duẫn nhi, hình như ngươi còn chưa đưa lễ vật gì cho bổn Vương..."

https://thuviensach.vn

Phụ Vương đúng là giậu đổ bìm leo nha. Nhưng vì Duẫn Linh Chỉ đã mở miệng khiêu khích, Mạn Duẫn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đáp ứng, nói: “Bữa tối để bản Quận chúa tự làm!”

Tịch Mân Sầm dường như rất hài lòng với lời đáp này của nàng, gắp lên một miếng thịt đưa đến miệng Mạn Duẫn, “Phụ Vương thật chờ mong.”

Duẫn Linh Chỉ hừ một tiếng tức giận, nói: “Chỉ nhi cũng mỏi mắt mong chờ.”

Ăn xong cơm trưa, Mạn Duẫn lập tức vào phòng bếp, ai cũng không cho vào.

Chu Dương đứng ở cạnh bếp, ngó Mạn Duẫn đang thi trừng mắt với nồi niêu xoong chảo, lắc đầu hỏi: “Tiểu Quận chúa, ngài biết nấu cơm thật à?”

Đối với điểm này, Chu Dương thật sự, thật sự hoài nghi à nha. Từ lúc gặp được tiểu Quận chúa tới giờ, Chu Dương chưa bao giờ nghe qua tiểu Quận chúa biết nấu cơm nha.

“Thua người không thua trận, Duẫn Linh Chỉ có khả năng làm cho Phụ Vương ăn, ta cũng có thể.” Mạn Duẫn hai tay chống nạnh, mặt mày nhăn nhó thể hiện nỗi buồn bực sâu sắc. Động đao động thương mới chính là điểm mạnh của nàng, bình thường dùng dao nhỏ đều là để giết người, còn dùng dao nhỏ để xắt băm thì nàng... chưa bao giờ làm qua.

Rau tươi thịt mới bày đầy bàn, nhưng Mạn Duẫn nhìn mãi mà vẫn chưa động tay.

Chu Dương ngáp dài hai cái, “thật là, tiểu Quận chúa mà có không làm thì cũng không ai dám trách ngài.” Đột nhiên nảy ra sáng kiến, Chu Dương tiến đến trước mặt Mạn Duẫn, “Hay là... để thủ hạ đến ‘Hương Nghê lâu’ mua vài món thức ăn về góp cho đủ số nhé?”

https://thuviensach.vn

Chu Dương tự nhận là sáng kiến này cực kỳ hay, vô cùng hay, nhìn chăm chăm vào Mạn Duẫn chờ nàng gật đầu chấp nhận.

Mạn Duẫn lắc đầu, đẩy khuôn mặt Chu Dương ra, thản nhiên nói: "không thể lừa gạt Phụ Vương."

Cầm lấy dao, Mạn Duẫn bắt đầu thử xắt thịt.

Chu Dương đứng một bên nhìn mà kinh hồn táng đảm, cứ nơm nớp lo sợ Mạn Duẫn tự cắt vào tay mình, nhìn mãi không chịu nổi bèn giật miếng thịt ngon lành kia ra, lên giọng ngăn cản: "Tiểu Quận chúa, ngài làm vậy nhìn ghê quá, để ta xắt còn hơn." Quan trọng nhất là... nhỡ đâu ngài cắt vào tay, Vương gia không bắt hắn chặt tay mới lạ.

Thái dương dần dần xuống núi, trong lúc Chu Dương xắt thịt, Mạn Duẫn thử xào vài món ăn, nhưng hầu như cái nào cái nấy không nhão thì khét.

Mạn Duẫn thở dài than thở: "Đúng là ta không có tay nấu ăn." Nhớ tới vài món mà Duẫn Linh Chỉ làm kia, Mạn Duẫn cảm thấy mình thất bại quá.

Thấy giờ ăn cũng sắp tới nơi rồi, Chu Dương không nén được nữa bèn thúc giục: "Tiểu Quận chúa, tóm lại ngài có làm được không hả? không được thì phải đi nói ngay với Vương gia, để còn nhanh chóng kêu đầu bếp làm cơm." Chu Dương ôm chặt bụng mình lại, bụng cũng không chịu thua kém kêu rột rột biểu tình.

Mạn Duẫn vỗ vỗ đầu vai Chu Dương, "Nhịn chút đi! Ta làm món này."

"Ngươi đi tìm giúp ta một đống đất, thêm một con gà nữa nhé."

Nấu đồ ăn không được, Mạn Duẫn chỉ có thể làm món "gà hành khất" đơn giản nhất mà thôi.

https://thuviensach.vn

“Gà hành khất” đã có mặt từ lâu trong lịch sử cổ đại Trung quốc, sắc, hương, vị đều hoàn hảo, mà cái chính là... quá trình thực hiện vô cùng đơn giản. Mạn Duẫn suy đi tính lại, chỉ còn mỗi một món “gà hành khất” này là lựa chọn tốt nhất hiện thời của nàng mà thôi.

Chu Dương có tốc độ cực nhanh, chỉ trong chốc lát đã tóm ra được một con gà từ trong lồng gà lớn, đi ra sàn nước khoét bỏ nội tạng rồi đưa cho Mạn Duẫn. Đất thì dễ rồi, Chu Dương đi thẳng ra hậu viện Vương phủ, moi một cục đất vàng nâu lên.

Cho đất vào một cái chậu, thêm một chút nước, Mạn Duẫn lấy tay nhào mịn tất cả. Sau đó đắp đất nhão xung quanh con gà vẫn còn để nguyên lông, xoay miết, cho đến khi toàn thân con gà được bao chặt bằng đất nhão. Mạn Duẫn kêu Chu Dương bỏ nồi ra, ném thẳng con gà vào giữa lò lửa bắt đầu nướng.

“Tiểu Quận chúa, đó mà là nấu thức ăn à?” Chu Dương chả hiểu tiểu Quận chúa đang làm cái trò gì.

Nhìn mà không thấy rõ ràng ràng đấy à? Mạn Duẫn nhìn chằm chằm vào cục đất giữa lò than, đợi một lúc lâu. Mãi đến khi bùn đất bao bên ngoài trở nên khô ráo, Mạn Duẫn dùng cây gậy khều lấy ra, cầm một cục đá lớn đập vỡ đống bùn đất dày xung quanh, bẻ dần từng cục đất nướng cứng ra, lông gà cũng dính vào đất nướng mà bị nhổ ra bỏ đi, lộ ra thịt gà vàng ruộm bên trong. Lập tức, không gian phòng bếp tràn ngập một mùi thơm lừng.

Chu Dương nhìn chằm chằm vào con gà vàng ruộm giòn giòn kia, thèm thuồng đến chảy cả nước miếng.

Mạn Duẫn nâng “gà hành khất” lên cho vào giữa đĩa, vỗ vỗ hai tay dính đầy mỡ gà, nói: “Đại công cáo thành.”

Bưng cái đĩa lên, Mạn Duẫn đi về hướng tiền thính đằng trước.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm chờ đã lâu, ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn, mắt chằm chằm nhìn ra ngoài cửa.

Duẫn Linh Chỉ cũng đã có mặt, đứng hầu ở bên cạnh, chờ xem tiểu Quận chúa bị chê cười.

Gà hành khất vừa được bưng vào, mùi thơm quyến rũ lập tức tràn ngập đại sảnh, thúc giục cái bụng rục rịch. Tịch Mân Sầm nhìn chằm chằm vào cái đĩa đựng món gà kia, coi cũng ra hình ra dạng đấy chứ. Xem ra chờ lâu như vậy cũng đáng công.

“Phụ Vương, người nếm thử xem.” Đứng trong phòng bếp nóng, hai má Mạn Duẫn ửng hồng lên như say, thập phần mê người.

Sắc mặt Duẫn Linh Chỉ có vài phần khó coi, bởi không ngờ là tiểu Quận chúa thế mà lại có thể làm được một món ăn ra hồn như vậy.

Mạn Duẫn cầm lấy đôi đũa, gắp một miếng thịt gà đưa đến miệng Tịch Mân Sầm. Tịch Mân Sầm ngậm vào miệng, nhai vài cái rồi nuốt xuống, rồi đột nhiên nhẹ mỉm cười.

Nụ cười mỉm xuất hiện đột ngột này khiến toàn đại sảnh lặng ngắt như tờ, ngay cả Chu Phi hay thường hầu hạ bên người Tịch Mân Sầm mà cũng không nén được nỗi kinh ngạc, càng miễn bàn đến đám tỳ nữ đang đứng trong phòng này. Mọi người nhìn trân trối vào khuôn mặt ngàn năm lãnh khốc của Tịch Mân Sầm giờ khắc này lại như băng được hòa tan, cảm thấy sao mà quá mức hư ảo.

Rồi lại quay sang nhìn tiểu Quận chúa tươi trẻ đứng cạnh bên, dung mạo khuynh thành đang tươi cười xán lạn. Vẻ mặt tuyệt mỹ như thế tuyệt đối có thể được xưng tụng là vưu vật, có thể khiến cho người ta chỉ nhìn mà trở nên đui mù.

https://thuviensach.vn

Duẫn Linh Chỉ cũng đẹp, nhưng nét đẹp của nàng thiên về hướng quyến rũ, nếu so với vẻ đẹp của tiểu Quận chúa thì dung mạo nàng ta lại trở nên thường thường chẳng lạ gì.

“Mùi vị tốt đấy.” Tuy con gà này nhìn vàng ruộm bóng nhẫy, nhưng ăn vào miệng lại không có cảm giác ngấy mỡ chút nào. Mùi thơm nức mũi, thịt gà đậm đà, mềm dai vừa phải.

Thấy mặt Duẫn Linh Chỉ tỏ vẻ không phục, Tịch Mân Sầm nói: “Doãn tiểu thư cũng nếm thử xem.”

Duẫn Linh Chỉ cầm lấy đôi đũa, gắp một miếng thịt bỏ vào trong miệng. Nàng chỉ vừa mới nhai một chút là đã bị thuyết phục. Hương vị này nếu so với ngự trù trong cung đình cũng không hề thua kém chút nào.

“Duẫn nhi, món ăn này kêu là gì?” Tịch Mân Sầm đẩy ghế dựa ra, kêu Mạn Duẫn ngồi xuống.

Mạn Duẫn ngẩng khuôn mặt tươi cười lên nhìn hắn, nói: “Gà hành khất.”

Tên này vừa được nói ra, mọi người ngốc lăng mãi một lúc không tin được.

“Món gà mỹ vị như thế này sao lại mang một cái tên như vậy được?” Tịch Mân Sầm nhướn mày.

Gà hành khất, chẳng phải nghĩa thông tục là ‘ăn mày’ đó sao. một món ngon như thế mà lại được kêu bằng một tên như vậy thì thật là...

Mạn Duẫn gắp một miếng thịt lên quơ quơ trước mặt, nói: “Cách làm gà thế này chính là được dân hành khất phát minh ra, cho nên được mang tên này. Đừng coi thường trí tuệ của dân hành khất nhé, bọn họ không có đồ gia

https://thuviensach.vn

vị đầy đủ trong tay mới nghĩ ra một biện pháp làm gà như vậy.” Miệng ngậm thịt gà, Mạn Duẫn nhai nuốt mấy cái, cảm thấy ngon lành vô cùng.

“Tiểu Quận chúa, ngươi đường đường là một Quận chúa của Phong Yến quốc, sao lại lăn lột cùng một chỗ với bọn khất cái!” Ánh mắt sắc bén của Duẫn Linh Chỉ nhìn chằm chằm vào Mạn Duẫn, khó khi nào mà có dịp bắt được sai lầm của Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn còn chưa kịp mở miệng, Tịch Mân Sầm đã giành nói trước: “Nữ nhi của Bổn Vương để tự bổn Vương dạy, không tới phiên Doãn tiểu thư quở trách.”

Sắc mặt Duẫn Linh Chỉ biến thành cứng đờ, oán hận nghĩ bụng, chờ ta gả qua cửa rồi thì lập tức có tư cách dạy dỗ chứ gì.

Mạn Duẫn biết tỏng nàng ta nghĩ trong bụng cái gì, làm như lơ đễnh nói: “Ai nói học cách làm gà hành khất thì phải ở chung một chỗ với kẻ ăn mày? Doãn tỷ tỷ hình như nghĩ sai rồi.”

“Doãn tiểu thư, trời cũng không còn sớm, nếu ngươi không hồi phủ, bổn Vương sợ Duẫn Thái úy sẽ lo lắng.” Việc đuổi người thì cứ để tự Tịch Mân Sầm nói ra.

Ánh sáng trời ngoài cửa sổ đã dần dần tối xuống.

Nhận ra Cửu vương gia đang đứng về phía tiểu Quận chúa, Duẫn Linh Chỉ không vui, lên tiếng chào: “Vậy Chỉ nhi không quấy rầy Vương gia nữa, Chỉ nhi hồi phủ trước.” Sớm hay muộn gì rồi cũng sẽ có một ngày nàng sẽ tính toán triệt để món nợ này, Duẫn Linh Chỉ phẫn uất trừng mắt liếc mắt nhìn Mạn Duẫn một cái rồi xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5

Edit: Khánh Linh

Thong thả ăn xong bữa tối, Mạn Duẫn lau miệng, cái miệng hồng thắm nhỏ xinh khép khép mở mở ai oán: “Phụ Vương, mị lực của người quá lớn, Duẫn Linh Chỉ suốt ngày cứ cắm đầu chạy sang đây.”

Khó khi nào được nghe thấy Mạn Duẫn nói câu oán giận, Tịch Mân Sầm buông đũa: “Nàng thích chạy chỗ nào, bổn Vương làm sao quản được?”

Nhìn khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm cảm thán trong lòng, đúng là con gái mười tám thay đổi lớn. Chỉ mới vài năm không gặp mà con nhóc phúng phính đáng yêu trước kia đã trưởng thành chỉ trong chớp mắt. Nghĩ đến đây, khóe miệng của Tịch Mân Sầm lại tràn đầy vẻ tươi cười. Gieo trồng đã nhiều năm như vậy rồi, giờ ngày thu hoạch cũng gần đến rồi nhỉ.

“Ngày mai là sinh nhật mừng Hoàng bá bá của ngươi bốn mươi tuổi, Duẫn nhi nói xem chúng ta nên đưa lễ vật gì mới tốt?” Tịch Mân Sầm hỏi.

Mạn Duẫn chớp chớp đôi mắt to long lanh trong suốt, “Phụ Vương còn chưa chuẩn bị sao? Việc này còn cần phải hỏi đến Duẫn nhi à?”

Ba cái loại chuyện rườm rà thế này Tịch Mân Sầm cũng không thích để ý tới cho lắm, ngẩng đầu nhìn về phía Chu Dương. Chu Dương liền hiểu ý, cung kính hồi bẩm: “Bẩm Vương gia, mấy ngày trước thuộc hạ đã chuẩn bị

https://thuviensach.vn

xong rồi. Lễ vật là một pho tượng Phật bằng ngọc chạm, đã khai quang điểm nhãn ở Vân Thanh tự.”

Mỗi khi phải bỏ ra một tượng Phật như này, Chu Dương lại đau lòng thay cho Vương phủ, huhu, lại tổn thất một mớ bạc rồi. Nhưng rồi lại nghĩ, đến khi sinh nhật của Vương gia thì thể nào Hoàng Thượng cũng sẽ lại hào phóng vung tay một phen, thì trong lòng hắn liền thoải mái sung sướng hẳn lên. Có qua mới có lại chứ. Mua bán phương diện này, ừm, có lời.

Nếu người khác mà biết được những tính toán nhỏ nhặt thế này trong đầu Chu Dương thì chắc hẳn sẽ phỉ nhổ hắn một phen ngập trời, sau đó sẽ lớn tiếng rít gào: Vương phủ không thiếu tiền!

Hôm sau, mới sáng sớm Mạn Duẫn đã bị lôi ra khỏi ổ chăn ấm áp. Tỳ nữ tíu tít chải chải vuốt vuốt quấn quấn những sợi tóc dài cho nàng, mặc một thân quần áo chỉnh tề đoan trang hơn hẳn những lần trước tiến cung. Khuôn mặt bình thường không đồ phấn thoa son hôm nay cũng được tỳ nữ trang điểm nhẹ nhàng. Chỉ cần thêm thắt tạo hình tạo dáng một chút là dung mạo của Mạn Duẫn đã xinh đẹp lại càng lộng lẫy hơn.

Đến khi nhìn thấy Mạn Duẫn đi ra trong vòng vây của đám tỳ nữ, Tịch Mân Sầm sửng sốt. Khuôn mặt này nếu so với Thẩm Đậu thì phong hoa tuyệt đại nghiêng nước nghiêng thành hơn rất nhiều, đôi mắt trong suốt như nước hồ thu không nhiễm một tia tạp chất. Tịch Mân Sầm đứng ở xa xa, si ngốc nhìn nàng. Dáng vẻ này mà đi ra ngoài thì không biết sẽ mê đảo bao nhiêu nam nhân đây.

“Phụ Vương?” Mạn Duẫn đưa năm ngón tay quơ quơ ở trước mắt Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm nắm lấy chúng, kề môi sát vào tai Mạn Duẫn thì thầm: “Duẫn nhi sửa soạn thế này là muốn câu mất hồn những người khác sao?” nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của Mạn Duẫn lên, trong lòng hắn giằng co đầy

https://thuviensach.vn

mâu thuẫn. Đây là nữ nhi của hắn, hắn muốn tuyên cáo cho mọi người đều biết. Nhưng trong lòng lại có nỗi giận dỗi chua xót, muốn đem Mạn Duẫn đi giấu ở một nơi không có bất kỳ kẻ nào có thể nhìn thấy nàng được.

Mạn Duẫn đỏ mặt lên. Trong lúc trang điểm vừa rồi, nàng cũng có nhìn vào gương vài lần. Mỹ nhân được phản chiếu trong kính kia hoàn toàn không giống với người trần mắt thịt, bởi dường như chỉ cần khuôn mặt hoa nhường nguyệt thẹn kia lơ đễnh liếc mắt một cái thì đã lập tức có thể quyến rũ được tâm hồn của con người.

“Hay là ta trang điểm thành xấu nhé?” trên đường hồi Phong Yến quốc, Mạn Duẫn đã từng gặp phải quá nhiều kẻ hái hoa tặc đến phát phiền. Nếu bây giờ mà để y như vậy đi ra ngoài, nói không chừng lại dẫn tới một đống ong bướm xua mãi chẳng đi.

“không cần, như vậy rất tốt. Ngươi đã không hồi Phong Yến bảy năm, cũng tới lúc nên lộ mặt. Nữ nhi của Bổn Vương là phàm vật sao?” Nắm lấy tay Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm cùng nàng đi ra khỏi Vương phủ, bước lên nhuyễn kiệu.

Dạ yến được tổ chức vào buổi tối, nhưng vì Tịch Mân Sầm là huynh đệ ruột của Hoàng Thượng, lại là cùng cha cùng mẹ, nên buổi sáng phải tiến cung thỉnh an trước.

Cỗ kiệu được nâng nhập Hoàng cung, trên đỉnh nghễu nghện một con rồng vàng uốn lượn, khí thế bàng bạc nhưng lại lộ ra vẻ uy nghiêm vô cùng. Mới vừa vào cung, Mạn Duẫn liền cảm nhận được trong Hoàng cung tràn ngập một khí chất uy nghiêm trang trọng, từng bụi cây ngọn cỏ dường như cũng được dính vào long khí, vô cùng sống động.

Cỗ kiệu dừng lại trước Ngự thư phòng, cung nữ thái giám đã quá quen thuộc với việc Cửu vương gia xưa nay chưa bao giờ lưu ý đến quy củ trong

https://thuviensach.vn

Hoàng cung, mỗi lần nhìn đến cỗ kiệu là biết ngay... Cửu vương gia tiến cung.

Khuôn mặt già nua của Lý công công vẫn tô son điểm phấn dày cộp như trước đây, khóe mắt dày đặc những nếp nhăn, có thể thấy được năm tháng đã tác động sâu sắc đến Lý công công, cẳng tay gầy nhẳng như que củi, cả người cũng không còn kiện khang như trước. Nhìn thấy Cửu vương gia đến, Lý công công phẩy phất trần trong tay, cao giọng chào: “Cửu vương gia...” Đến khi thấy được tiểu cô nương bước khỏi kiệu sau Tịch Mân Sầm, đôi mắt già nua của Lý công công đột nhiên rạng ngời, “Vị này là tiểu Quận chúa phải không? Vài năm không thấy, trưởng thành rất đẹp.”

Lượn hai vòng quanh người Mạn Duẫn, Lý công công chậc chậc khen ngợi: “thật sự xinh đẹp chẳng thua ai. Giờ tiểu Quận chúa hồi Phong Yến quốc rồi, ngài chuẩn xác sẽ ngồi vững ngai vàng đệ nhất mỹ nhân.”

Lời này của Lý công công không phải chỉ là đãi bôi, với dung mạo này, Mạn Duẫn đi đến chỗ nào cũng đều có thể khiến người ta cảm thấy trước mắt như sáng ngời cả lên. Khuôn mặt này, so với Thẩm Đậu khi xưa, phải nói là hậu sinh khả uý.

“Hoàng Thượng đang ở trong Ngự thư phòng xử lý công vụ, mời Cửu vương gia vào.” Lý công công lại vung phất trần, đi trước dẫn đường.

Đây là lần đầu tiên Mạn Duẫn tiến vào Ngự thư phòng Phong Yến quốc. Ngự thư phòng Phong Yến quốc nếu đem so với Ngự thư phòng Nam Trụ quốc thì to hơn gấp bội, bên cửa bày một lọ độc bình cao hai thước rất tinh xảo mà trang nhã.

Tịch Khánh Lân ngồi ở sau án thư, bên trên đống tấu chương chồng chất như núi. hắn vùi đầu xử lý từng cái một, mỗi khi xem xong một quyển còn nghiêm chỉnh viết xuống phê chỉ.

https://thuviensach.vn

“Hoàng đệ, ngươi đã đến rồi.” Nghe thấy tiếng bước chân, Tịch Khánh Lân hạ bút lông, ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy bên người Hoàng đệ có một tiểu cô nương liền ha ha cười nói: “Tiểu chất nữ đây mà! Càng lớn càng đẹp ra.”

“Hoàng bá bá.” Mạn Duẫn cười chào hỏi.

Mỗi khi nhìn thấy Mạn Duẫn, Tịch Khánh Lân đều muốn ghen tị đến chết được. Tuy rằng chính hắn có rất nhiều nữ nhi, nhưng không có một đứa nào so được với Mạn Duẫn về ngoan ngoãn nhu thuận.

“Trưởng thành là thành một tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc ngay.” Tịch Khánh Lân vẫy tay kêu hai người ngồi xuống, “Nghi Phi điện đang bày biện cho dạ yến đêm nay rồi. Hừm, ngay cả ngày sinh nhật mà đám lão thần kia cũng không cho trẫm được thanh nhàn, còn dâng cả đống tấu chương như vậy chờ trẫm phê duyệt.”

Làm Hoàng Đế tuy rằng được hưởng đặc quyền đặc lợi đứng đầu thiên hạ, nhưng cuộc sống lại không dễ dàng chút nào nha, mỗi ngày phải mất hơn phân nửa thời gian chỉ để phê duyệt tấu chương. Đến khi ngươi rảnh rang thảnh thơi một chút đi dạo sang cung của mấy phi tử thì lại có một đoàn lão thần quỳ mọp trên đất khuyên can ‘thiết nghĩ Hoàng Thượng không nên mê muội đến mất cả ý chí’ vân vân và vê vê.

“Hoàng đệ, mấy ngày nữa là ngươi thành hôn, ngươi đã chuẩn bị thỏa đáng mọi việc chưa?” Tịch Khánh Lân nâng trà lên nhấp một ngụm, liếc mắt sang Mạn Duẫn một cái rồi hỏi.

Hai người không phải là cha và con gái thân sinh, chuyện này Tịch Khánh Lân đã biết. Khi biết được việc này, hắn cũng lắp bắp kinh hãi, thầm than trong bụng, Tiên Hoàng đúng là cực kỳ nóng lòng muốn ôm cháu gái, bởi vậy mới làm ra chuyện hồ đồ lớn như vậy.

“không có chuẩn bị.” Tịch Mân Sầm lạnh mắt, gõ nhịp mặt bàn.

https://thuviensach.vn

Tịch Khánh Lân nhìn Mạn Duẫn, trong đầu đã biết ngay rằng một khi tiểu chất nữ hồi Vương phủ, Hoàng đệ đã hoàn toàn quẳng tuốt việc thành hôn này ra sau đầu. Thế thì không được, việc này liên quan trọng đại đến triều chính của Phong Yến quốc đấy. Tịch Khánh Lân đứng lên, đi đến trước chỗ hai người ngồi, rồi ngoắc Lý công công: "Lý Dịch, ngươi mang tiểu chất nữ ra ngự hoa viên đi dạo đi, trẫm với Hoàng đệ có chuyện quan trọng muốn bàn."

Tịch Mân Sầm nhìn hắn một cái, nhưng cuối cùng vẫn giữ trầm mặc. Dù sao đây là Hoàng cung, có thể bảo đảm về mặt an toàn, cái quan trọng là chuyện mà tiếp theo Hoàng huynh muốn thương nghị cùng hắn...

Mạn Duẫn không rõ tâm tư của bọn họ, nhưng cũng biết Hoàng bá bá cố ý muốn nàng ly khai chỗ này, bèn thuận ý đi theo phía sau Lý công công ra khỏi Ngự thư phòng.

Vì đang là mùa hạ, Ngự hoa viên rực rỡ muôn hồng nghìn tía, mùi hương hoa thơm ngát tràn ngập trong không gian.

Lý công công đi phía trước, cứ mỗi ba bước lại quay đầu lại, "Ôi, thật là, tiểu Quận chúa thật sự rất xinh đẹp."

Dung mạo Mạn Duẫn khiến người ta vô cùng đẹp mắt đẹp lòng, trong lòng Lý công công có nỗi thôi thúc muốn nhìn thật nhiều thật đã mắt, chứ không thì tới lúc tiểu Quận chúa ra khỏi cung rồi sẽ chẳng còn cái đẹp duy mỹ như thế nữa để cho mà nhìn. Nhìn đi, một ngự hoa viên đầy rẫy hoa tươi khoe sắc như thế mà đem so với tiểu Quận chúa cũng thấy được ngay là ảm đạm không sáng bằng.

"Lý công công, to chuyện rồi. Rượu ngon để dành cho dạ yến bị thiếu hai bình." một tiểu thái giám hấp tấp ba chân bốn cẳng chạy lại đây, suýt nữa thì không dừng chân kịp mà đụng vào người Lý công công.

https://thuviensach.vn

Lý công công thiếu chút nữa thì bị hù dọa đến tắt thở, nhủ bụng, ngươi mà tông lại đây thì đảm bảo xương cốt rệu rã của lão sẽ không sống quá được hôm nay.

“Ngươi phục dịch trong Hoàng cung đã bao nhiêu năm rồi, sao tính tình vẫn còn kích động như vậy!” Lý công công mang danh là lão thái giám phục vụ bên người Hoàng Đế nên có thể lên mặt làm cao, lên giọng khiển trách.

Mạn Duẫn cũng dừng bước, nhìn tiểu thái giám vừa hồng hộc chạy tới.

Tiểu thái giám như sắp khóc tới nơi, kéo lấy tay áo Lý công công mếu máo, “Lý công công, khẩn cấp nha. Vừa nãy kiểm kê, rượu ngon kia không biết tại sao mà lại thiếu mất hai bình. Trong Hoàng cung không trữ sẵn hàng, vậy phải làm sao bây giờ!”

Lý công công vừa nghe, phất trần lại vung một cái. Rượu ngon kia hôm qua hắn mới kiểm kê qua một lần, sao có thể thiếu được? Nhất định có kẻ bỏ túi rồi!

“Ta đi xem xem sao.” Lý công công quay đầu nhìn về phía Mạn Duẫn, “Tiểu Quận chúa, ngươi dạo ngự hoa viên đợi lão nô chút nhé, lão nô đi xem rồi lập tức về ngay.”

Mạn Duẫn gật đầu, đáp: “Lý công công đi lo việc đi.”

Hai ngày trước nghe nói tiểu Quận chúa thiêu rụi phòng bếp Vương phủ, là ai ác mồm truyền ra thế nhỉ? Quận chúa lúc này nhìn vô cùng thấu tình đạt lý, hiểu rõ việc khinh việc trọng mà. Bởi vậy mới nói, lời đồn đại là không thể tin được.

Nhìn hai người rời đi rồi, Mạn Duẫn bắt đầu chậm rãi bước về phía trước. Bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một hồ nước trong xanh như ngọc, nàng liền cất bước đi qua, rồi ngồi xổm xuống cạnh hồ. Trong hồ là

https://thuviensach.vn

một chú cá chép đỏ rực đang sung sướng bơi qua bơi lại, tự do tự tại không có bất kỳ thứ gì trói buộc, miệng lâu lâu lại ngẫu nhiên phun ra vài bọt khí trông cực kỳ đáng yêu.

Toàn thân con cá được phủ bằng một lớp vẩy màu đỏ tươi như thủy tinh điêu khắc, dưới ánh nắng mặt trời liền bắt sáng và như tỏa hào quang.

“Thái tử ca ca, hôm nay là thọ yến của Phụ Hoàng, ngươi đưa tặng lễ vật gì vậy?” một giọng nữ nhỏ nhẹ truyền đến tai Mạn Duẫn. Mạn Duẫn không quay đầu để nhìn xem là ai, bởi nghe thanh âm này thì có thể biết được hắn là của một vị công chúa nào đó rồi.

“Lễ vật thì đương nhiên phải giữ bí mật chứ, chờ đến dạ yến thì Thanh muội muội sẽ biết ngay mà.” một giọng nói thiếu niên ngay sau đó truyền đến.

Nghe giọng điệu của hắn, chắc chắn là Thái tử mà vừa rồi cô gái kia đã kêu.

Mạn Duẫn nhìn con cá đang vẫy vùng trong nước hồ, ngón tay nhẹ nhàng xao động mặt nước hồ, trên mặt nước lập tức nổi lên những vòng sóng nhỏ đồng tâm lan ra. Ngón tay búp măng thon dài nhỏ nhắn, chỉ cần ngó thấy một bàn tay như vậy, thì người đứng phía sau đã không nén nổi sự tò mò mà nâng bước đi sang bên này.

Tịch Vi Thanh vươn tay ra, ngó qua ngó lại so sánh với bàn tay mình một chút, liền lập tức cảm thấy bực mình.

“Thái tử ca ca, người nọ thấy chúng ta mà không hành lễ.”

Người ngồi cạnh hồ có lẽ tuổi tác không chênh lệch với bọn họ bao nhiêu, hắn là con gái của một đại thần nào đó trong triều. Bọn họ lại chính là nhi tử và nữ nhi của Hoàng Thượng, tính về mặt thân phận thì cao quý

https://thuviensach.vn

hơn người, phàm là thấy bọn họ thì ai nấy đều phải hành lễ. Thế mà người kia vẫn ngồi xổm cạnh hồ không thèm để ý tới bọn họ.

“Chúng ta đi qua nhìn một chút.” Thái tử nói.

Phía sau hắn còn có bốn năm thiếu niên và cô gái tuổi xấp xỉ với nhau, đều là hoàng tử công chúa và con cái đại thần.

Thái tử Tịch Kỳ Nhiễm cũng không phải là tới để muốn bắt cô gái này phải hành lễ, mà chỉ muốn nhìn một chút xem rốt cuộc cái gì đã hấp dẫn ánh mắt của nàng đến nỗi có người tới gần mà cũng không biết.

thật ra thì Mạn Duẫn đã sớm nghe thấy động tĩnh sau lưng, nhưng chẳng qua là không muốn để ý tới mà thôi. Vị công chúa kia nói vậy rõ ràng là muốn bắt lỗi cho bằng được thôi.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6

Edit: Khánh Linh

‘Người không phạm ta, ta không phạm người’, đó là tôn chỉ xưa nay của Mạn Duẫn. Dù sao hiện nàng đang ở trong Hoàng cung, đối phương lại là chất nhi chất nữ của Phụ Vương, Mạn Duẫn cũng không muốn trêu chọc chi cho thêm phiền toái.

Mạn Duẫn tiếp tục nhìn vào mặt hồ phẳng lặng không một gợn sóng, lòng vô cùng bình tĩnh.

Tịch Kỳ Nhiễm muốn vươn tay chạm vào đầu vai Mạn Duẫn, nhưng còn chưa chạm vào được thì Mạn Duẫn đã di động sang bên phải, cách tay hắn khoảng một thước (0.33m). Tốc độ cực nhanh, thật sự là một công phu làm người ta sững sờ.

cô gái này thế mà lại có võ công!

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn vào thân ảnh kỳ diệu kia, nghĩ bụng, trông thế này chắc cũng chỉ khoảng mười lăm tuổi thôi. Tuy rằng hiện tại chỉ có thể nhìn được cái lưng, nhưng không hề nghi ngờ gì cô gái này có dáng vẻ bề ngoài cực kỳ cuốn hút.

“Ngươi trốn cái gì, bản điện không có ác ý.” Thấy tay mình chụp vào khoảng không, Tịch Kỳ Nhiễm tức giận trừng mắt nhìn cô gái trước mặt.

https://thuviensach.vn

Đám người kia trước nay đều muốn nhân bất kỳ cơ hội nào mà nịnh bợ hắn, không ai dám trắng trợn né tránh hắn như vậy. Tịch Kỳ Nhiễm lại vươn tay, một lần nữa muốn đụng vào Mạn Duẫn, bắt lấy bả vai của nàng.

Mạn Duẫn không thích người khác đụng vào nàng, đây hầu như là xuất phát từ bản năng sát thủ trước kia, nên một lần nữa lại tránh thoát bàn tay đánh úp lại của Tịch Kỳ Nhiễm.

Mạn Duẫn càng né tránh, Tịch Kỳ Nhiễm càng muốn đụng tới nàng cho bằng được. Cứ thế, một người tránh một người đuổi. Vài thiếu nam thiếu nữ kia đứng đơ ra đó mà nhìn màn này, hành động kia trông giống như Thái Tử muốn quăng cô gái vào trong hồ nước.

Thấy Thái Tử vẫn chưa từ bỏ ý định đụng vào nàng, Mạn Duẫn xoay người, không di chuyển về hướng phải nữa mà quay đầu lại bỏ đi. Mạn Duẫn vừa quay người lại, toàn bộ đám thiếu nam thiếu nữ đứng phía sau đều sửng sốt. một mỹ nhân tuyệt sắc, dung nhan tuyệt mỹ, mái tóc đen bóng suông thẳng thả dài đến quá hông, mày liễu tinh tế, tròng mắt đen láy lấp lánh, môi hồng đầy đặn, đẹp hơn cả hoa đào chúm chím.

Đám thiếu niên kia vốn tưởng rằng Ngũ công chúa là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp nhất Hoàng Đô rồi, nhưng sau khi thấy được dung nhan của Mạn Duẫn thì ngay lập tức sửa lại cách nhìn.

Sao trước giờ không nghe nói đại thần nào trong Hoàng Đô có một cô con gái xinh đẹp như vậy nhỉ?

Mọi người còn ngây ngẩn chưa kịp thu hồi ánh mắt từ trên mặt Mạn Duẫn thì bỗng bên tai nghe oành một tiếng. Thái Tử rơi vào trong nước, hồ nước ầm một tiếng lớn, bọt nước bắn tứ tung khắp nơi. Tịch Kỳ Nhiễm hạ quyết tâm đụng tới Mạn Duẫn cho bằng được, nhưng không dự đoán được rằng đối phương thế mà lại dứt khoát quay đầu rời đi, khiến hắn không kịp

https://thuviensach.vn

thu hồi tay chụp nên vớ vào khoảng không mất đà, gót chân lại không trụ vững bèn ngã thẳng vào trong hồ nước.

đã vào đầu mùa hạ nên nước hồ cũng không đến nỗi lạnh như băng. Đây là lần đầu tiên Tịch Kỳ Nhiễm mất hết mặt mũi ngay trước mặt mọi người, nên phóng ánh mắt phẫn nộ sang hướng Mạn Duẫn.

Khi Mạn Duẫn ngoái đầu lại nhìn, thiếu niên đang bì bõm trong nước cũng lập tức sửng sốt ngốc lăng tại chỗ, biểu cảm trên mặt giống đám thiếu niên kia như đúc.

Đương triều Thái Tử là con cả của Hoàng hậu, năm nay mười bảy tuổi, là kẻ được xem là xuất chúng nhất trong đám hoàng tử con Vua.

Từ nhỏ đã được nâng niu sủng ái cho nên cũng có hơi không coi ai ra gì.

Mạn Duẫn quét mắt nhìn một vòng mọi người, không hề mở miệng nói câu nào.

“Tiểu Quận chúa, lão nô xử lý chuyện đó xong rồi.” Lý công công vội vã từ xa xa bước tới, nhìn thấy hoàng tử công chúa đang đứng đầy một chỗ ngây ngốc thì trong đầu tràn ngập nỗi nghi hoặc, nhưng khi nhìn thấy Thái Tử đang bì bõm trong hồ nước thì sắc mặt nháy mắt liền trở nên đen thui như lọ nghẹ.

“Các ngươi còn đứng thất thần đó làm gì? Nhanh chóng nâng Thái Tử điện hạ ra, nếu không bị cảm lạnh thì làm sao!” Lý công công lớn tiếng sai khiến vài tên thái giám nhảy xuống nước đỡ Tịch Kỳ Nhiễm lên bờ.

Rồi sau đó Lý công công đi đến bên cạnh Mạn Duẫn, sau khi nhìn suốt lượt thấy vị tiểu chủ tử này hoàn hảo vô khuyết mới an tâm một chút. Nếu tiểu Quận chúa xảy ra chuyện gì, Cửu vương gia còn không lột bộ da già nua nhăn nheo của hắn mới là lạ.

https://thuviensach.vn

Tiểu Quận chúa?

Ánh mắt mọi người chuyển sang nhìn chằm chằm vào Mạn Duẫn, hỏi Lý Dịch: “Lý công công, vị tiểu thư này là Quận chúa Vương phủ nhà ai vậy?”

“Vị này là tiểu Quận chúa Sầm Vương phủ. Tiểu Quận chúa vừa về nước không lâu, cho nên các ngươi không biết cũng phải thôi.” Lý công công cười nịnh, ngón tay nhoáng một cái tạo thế Lan Hoa Chỉ.

Sầm Vương phủ thì ai mà chẳng biết! Hóa ra nàng ta lại là nữ nhi sủng ái nhất của Cửu vương gia... Ánh mắt mọi người lúc này không giống như vừa rồi, trong mắt bắt đầu lộ ra một chút tia hâm mộ.

Thái Tử ướt đẫm như chuột lột, sau khi được vớt lên mắt luôn trừng trừng nhìn Mạn Duẫn đầy căm tức. Thù hận giữa hai người hôm nay xem như đã buộc kết.

“Thái Tử ca ca, ngươi không sao chứ?” Ngũ công chúa Tịch Vi Thanh chạy tới, phụ nâng Tịch Kỳ Nhiễm, trong lòng tràn đầy nỗi ghen tị với Mạn Duẫn. Nhưng dung mạo là do Trời ban cho, cho dù nàng có ghen tị thế nào đi chăng nữa thì dung nhan kia của Mạn Duẫn cũng không thể chuyển sang mặt nàng được.

Tịch Kỳ Nhiễm sặc ra hai ngụm nước, dùng tay gặt mớ tóc đen ướt nhẹp bẹp dí trên trán. “không có việc gì, chỉ uống hai ngụm nước mà thôi.”

Lý công công khép ngón Lan Hoa Chỉ, phân phó đám thái giám xung quanh: “Các ngươi nhanh chóng đưa Thái Tử hồi Vị Ương Cung đổi y phục ngay đi. Mặc y phục ướt dễ bị cảm lạnh lắm.”

Hai thái giám lên tiếng vâng dạ, cun cút đỡ Tịch Kỳ Nhiễm rời khỏi Ngự hoa viên. Tịch Kỳ Nhiễm trước khi đi quay đầu nhìn thoáng qua Mạn Duẫn, trong bụng hoàn toàn là một nỗi phẫn nộ. Từ khi hắn sinh ra đến giờ,

https://thuviensach.vn

chưa bao giờ lại mất mặt như vậy, mà ngày hôm nay, trước mắt bao nhiêu người... bị biến thành ướt sũng như chuột.

“Tiểu Quận chúa, chúng ta hồi Ngự thư phòng đi, phỏng chừng Hoàng Thượng và Cửu vương gia đã đàm đạo xong chuyện tình rồi.” Lý công công lắc lắc phất trần, cười nói.

“Được.” Mạn Duẫn gật đầu.

Sắc mặt Tịch Mân Sầm không được tốt lắm. Đây là ý tưởng đầu tiên sau khi Mạn Duẫn quay lại và nhìn thấy Phụ Vương. Cho dù không biết hai người đã nói với nhau những gì, nhưng Mạn Duẫn cũng đoán được lần nói chuyện này nhất định không bằng tình cảm.

Tịch Khánh Lân thấy Mạn Duẫn bước vào Ngự thư phòng, gương mặt đang căng cứng liền hé vẻ tươi cười, “Tiểu chất nữ đã quay lại rồi, chúng ta đi dùng bữa đi. Dạ yến tối nay đã an bài rất nhiều vũ cơ, đến lúc đó chúng ta có thể thưởng thức nhiệt tình.”

Mạn Duẫn cũng nhìn ra được vẻ tươi cười của Tịch Khánh Lân là gượng ép, mỉm cười gật đầu, “Dạ, Hoàng bá bá.”

Mạn Duẫn đi tới cạnh Phụ Vương, kéo nhẹ tay hắn, nhéo nhẹ, đôi con ngươi long lanh ánh nước nhìn sâu vào mắt hắn như muốn hỏi ‘có chuyện gì vậy’? không khí giữa Phụ Vương và Hoàng bá bá cực kỳ quái dị.

“Ăn cơm trước đi.” Tịch Mân Sầm trở tay nắm lại tay Mạn Duẫn trong lòng bàn tay hắn, ý bảo với nàng rằng ‘không có việc gì’.

Tịch Khánh Lân nhiều năm làm Hoàng Đế như vậy nên động tác nhỏ giữa hai người đương nhiên không qua được mắt hắn. Nhưng vẫn giả vờ như không nhìn thấy điều gì, Tịch Khánh Lân đi qua bên cạnh hai người rồi ra khỏi Ngự thư phòng trước.

https://thuviensach.vn

Thời gian trôi thật sự nhanh vô cùng, đảo mắt mà đã tới ban đêm rồi.

Đêm nay trong Hoàng cung đèn lồng được thắp khắp nơi. Bầu trời đêm như một biển sao lấp lánh, ánh sáng những vì tinh tú lập lòe trên cao như muốn đáp lời những ngọn đèn lồng được thắp dưới nhân gian mà chợt lóe chợt tắt. trên những cỗ bàn trong Nghi Phi điện đã được bày đầy những món ngon vật lạ rượu thơm trên thế gian, văn võ bá quan đã sớm ngồi vào vị trí của mình.

Chính giữa đại điện là bốn năm vũ cơ đang uốn éo tận tình hiến vũ theo điệu nhạc réo rắt, lưng thon để trần, tay chân dẻo dai mà linh hoạt, từng động tác đều mang vẻ kích tình cuồn cuộn.

Mạn Duẫn ngồi bên phải Tịch Mân Sầm, đôi mắt trong suốt và dáng người linh động đã lập tức khiến cho mọi người chú mục ngay khi nàng vừa mới tiến vào chỗ này. Khuôn mặt tuấn mỹ của Cửu vương gia cũng là thần trong vạn người, nên hai người đứng chung một chỗ trông vô cùng đẹp mắt.

Nhiều công tử Hoàng tôn quý tộc đều đặt ánh mắt trên mặt Mạn Duẫn, nếu không vì ngại Cửu vương gia hiện đang ngồi bên cạnh nàng thì chắc họ đã sớm kiếm cớ lân la lại gần.

Ai cũng đều biết Cửu vương gia ái nữ như si, không ai dám can đảm chạm đến vảy ngược của Cửu vương gia, nên lúc này chỉ có thể đứng từ xa xa mà chiêm ngưỡng nàng.

Ánh mắt si mê trắng trợn của mọi người đều không kiêng kị che giấu gì. Tịch Mân Sầm nhíu nhíu mày nghĩ bụng, hôm nay Mạn Duẫn vừa xuất hiện là đã mê đảo không biết bao nhiêu nam nhân. Liếc nhìn sang người ngồi bên hướng phải, thấy Mạn Duẫn chẳng tỏ vẻ quan tâm gì đối với những ánh mắt này, chỉ ngẫu nhiên gắp lên vài miếng đồ ăn đưa vào miệng.

Thái Tử và Ngũ công chúa vừa khéo ngồi đối diện với Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

Ngũ công chúa vốn là đối tượng luôn được các vị công tử ngưỡng mộ, mà hôm nay... bởi vì sự xuất hiện của Mạn Duẫn, những nam tử trước kia luôn vây quanh nàng, lấy nàng làm trung tâm mà xoay quanh, giờ đều toàn bộ si ngốc nhìn Mạn Duẫn mà chẳng nhìn ai khác.

Nỗi ghen tị chậm rãi bành trướng trong nội tâm Ngũ công chúa, cặp mắt hạnh xinh đẹp kia từ từ nheo lại tràn ngập ý xấu. Trong điện, điệu múa uyển chuyển của những vũ cơ dần dần dừng lại, tiếng đàn miên man cũng theo đó mà dần tắt tiếng. Thanh âm cao vút của Lý công công cất lên, tuyên bố buổi thọ yến bắt đầu. Đầu tiên là các vị hoàng tử tiến lên biểu đạt lời chúc phúc với Hoàng Thượng, dâng lên lễ vật trân quý. Tiếp theo sẽ là các đại thần. Người đầu tiên bước lên chúc thọ là Thái Tử, bởi Thái Tử là người đứng đầu trong các vị hoàng tử đương triều. Sau khi nói một tràng dài các câu chúc thọ, Thái Tử lấy từ trong ống tay áo ra một cái cái hộp nhỏ.

Sinh nhật của Hoàng Thượng là một thời cơ tuyệt hảo để cho các vị hoàng tử trổ tài nhằm lôi kéo sự chú ý của Hoàng Thượng. Tất cả mọi người ai cũng chuẩn bị tỉ mỉ lễ vật của mình, muốn chiếm được niềm vui của Hoàng Thượng. Thái Tử có thể ngồi trên vị trí này, nếu không có tâm nhãn thì sẽ ngồi không ổn không lâu.

Mạn Duẫn ngước mắt lên, nhìn thiếu niên đang đứng giữa đại điện chậm rãi mở ra hộp gỗ nhỏ ra.

Hộp gỗ hình vuông, trông thật mộc mạc, nhưng điêu khắc trên hộp lại cực kỳ tinh xảo, nhìn là đã biết phải tốn công tốn của rất nhiều.

Tịch Kỳ Nhiễm khẽ cười, nói: “Nhi thần cung chúc Phụ Hoàng phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn. Phụ Hoàng đã ngồi trên thiên hạ, có được đủ loại kỳ trân dị bảo trong tay, cho dù nhi thần có dâng lên thêm một loại mỹ vật gì đó chẳng qua cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ trước mặt Phụ Hoàng. Cho nên nhi thần tự tay làm một vật này để kính dâng cho Phụ Hoàng.”

https://thuviensach.vn

Tịch Khánh Lân hơi chớp nhẹ mắt, cười ấm áp: “Hoàng nhi mau mau mở ra đi, đừng chọc khẩu vị Phụ Hoàng.” Ngồi trên đài cao cửu kiều, Tịch Khánh Lân nhìn xuống Thái Tử đứng phía dưới.

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn cái hộp nhỏ trong tay Thái Tử, bao gồm cả Mạn Duẫn.

“Lúc nhi thần ra ngoài làm công việc Phụ Hoàng giao, đi thăm các nơi, thu thập năm loại này —— lúa gạo, lúa nếp, lúa tắc, lúa mạch, đậu. Gộp mấy thứ này lại bỏ chung vào một cái túi gấm. Nhi thần biết Phụ Hoàng không hiếm lạ gì những món đồ chơi quý giá mà chỉ hy vọng quốc thái dân an, ngũ cốc được mùa cho Phong Yến quốc. Cho nên nhi thần cố ý làm một cái túi gấm như vậy để tặng cho Phụ Hoàng, hy vọng Phụ Hoàng thích.”

Gạo, nếp, tắc, mạch, đậu – là ngũ cốc. Người ta phải ăn để sống, thức ăn là thứ quan trọng nhất của loài người, thân là Thiên Tử, quan trọng nhất là đặt dân chúng lên hàng đầu, lợi ích bản thân đặt phía sau. Lời này của Thái Tử có thể nói là tiêu chuẩn nguyên tắc cơ bản của một bậc quân vương.

Tịch Khánh Lân cười tươi như hoa nở, mệnh Lý công công tiếp nhận cái hộp nhỏ, lấy túi gấm ra, nói: “Lễ vật của Hoàng nhi, thật tâm ý.”

nói không chừng chẳng bao lâu nữa trọng trách trên người mình có thể giao lại cho Thái Tử được rồi. Nghĩ đến đây, Tịch Khánh Lân lại nở nụ cười.

Mạn Duẫn thầm than trong đầu, vị Thái Tử này cũng thật biết cách chiếm được niềm vui của Hoàng bá bá, khó trách tới giờ vị trí Thái Tử vẫn có thể ngồi vững như vậy. Các hoàng tử công chúa lục tục đưa lễ vật sau đó cũng không có gì ngoài những món đồ chơi quý giá.

Đến phiên Ngũ công chúa, Ngũ công chúa liếc mắt cười nhẹ, thanh âm mang theo ý làm nũng, nói: “Phụ Hoàng, Thanh nhi soạn một điệu vũ, muốn dâng tặng Phụ Hoàng.”

https://thuviensach.vn

“Vậy Thanh nhi múa đi. Cũng lâu rồi Phụ Hoàng chưa thấy kỹ thuật múa của con.” Tịch Khánh Lân cười nói, nhưng ý cười không chạm đến đáy mắt.

Những đứa bé lớn lên trong hoàng thất cũng ít kẻ đơn giản. Những năm gần đây, hắn âm thầm quan sát tất cả bọn chúng, cũng chỉ thấy mỗi độc nhất Thái Tử là có thể được mài dũa thành châu báu.

Tiếng đàn vang lên hòa vào nhau, Ngũ công chúa như một con bướm bay nhảy, màu sắc sặc sỡ, lúc thì tung bay, lúc thì xoay tròn. Y phục lụa nhẹ phấp phới bay lượn theo gió, tay áo dài tung hoành dọc ngang. Điệu múa uyển chuyển, tản ra nhập vào, động tác này tiếp nối động tác kia liên tục không dứt.

Nếu so với các vũ cơ vừa múa lúc nãy, kỹ thuật múa cũng không thua kém.

Rất nhiều người vừa nhìn Ngũ công chúa múa, vừa đối ẩm. Đặc biệt, một số thiếu niên cùng tuổi nhìn vũ điệu này không rời mắt.

Tiếng đàn mềm nhẹ nhỏ dần, điệu múa của Ngũ công chúa cũng dần dần đi tới kết thúc.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7

Edit: Khánh Linh

Mạn Duẫn lâu lâu cũng ngẫu nhiên ngó đôi lần.

một công chúa được nuôi dưỡng trong thâm cung trên cơ bản thì đều tinh thông Cầm Kỳ Thư Họa (Đàn-Cờ-Thơ/Chữ-Vẽ), thậm chí trình độ còn vượt trội người bình thường. Vô luận về phương diện nào, Ngũ công chúa đều là người đứng đầu trong số họ.

Ngũ công chúa không phải là người lương thiện, mầm mống của tính ghen tị đã bắt đầu nảy mầm trong lồng ngực, và một khi nó đã cắm rễ thì rất khó bứng tiệt gốc.

Bởi vậy, khi vừa xong vũ đạo, nàng liền nhịn không được mà đứng giữa đại điện nói: “Phụ Hoàng, Thanh nhi đã sớm nghe rất nhiều lời khen về tài nghệ của Mạn Duẫn Quận chúa, ngay từ lúc tám tuổi đã xuất khẩu thành thơ. Sau khi hồi Phong Yến quốc, chỉ cần một điệu múa ở Phi Vũ lâu mà lại nổi tiếng lần nữa. Nếu hôm nay tiểu Quận chúa cũng đến dự Dạ yến, hay là cũng kêu Quận chúa biểu diễn một lần đi.”

Đây tuyệt đối là một lời khiêu khích trắng trợn. Tịch Vi Thanh quay vẻ mặt kiêu căng nhìn về phía Mạn Duẫn, dường như chỉ cần nàng không múa thì nghĩa là sợ nàng ta.

https://thuviensach.vn

Sau khi gặp nhau trong Ngự hoa viên, Mạn Duẫn đã biết ngay rằng cô công chúa này chắc chắn sẽ tìm nàng để kiếm chuyện, nhưng cũng không ngờ rằng ở trong một trường hợp trang trọng thế này mà nàng ta lại có can đảm nói ra... Nếu là vài năm trước, có thể Mạn Duẫn đã bị chọc tức mà chấp nhận lời khiêu chiến. Nhưng bây giờ nàng không còn là kẻ rỗi hơi mà đi đấu đá với một cô công chúa chỉ biết có ghen tị kia nữa. Thắng hay thua, nàng không cần.

Tịch Khánh Lân ngồi trên bệ cao nhìn xuống phía Mạn Duẫn. Phải nói là... hắn cũng rất tò mò điệu múa được đồn thổi khắp chốn kia của tiểu chất nữ.

Tịch Mân Sầm nhăn mặt nhíu mày không kiên nhẫn, Ngũ công chúa rõ ràng muốn chĩa đầu mâu (đầu ngọn giáo) vào thẳng Mạn Duẫn.

Văn võ bá quan ngồi trong đại điện quay đầu tò mò nhìn Mạn Duẫn, ai nấy cũng đều rất muốn nhìn thấy phong thái của tiểu Quận chúa một phen. Dù sao, một bài thơ ‘Gió thu dẫn’ năm xưa của tiểu Quận chúa kia đã làm cho toàn bộ văn thần yêu thích đến tận xương tủy, nếu có thể tận mắt chứng kiến một lần kỹ thuật múa của tiểu Quận chúa thì sau này có hồi tưởng lại cũng thoải mái à nha.

“Tiểu chất nữ, hôm nay là sinh thần của Trẫm, hay là ngươi cũng múa một điệu giúp vui đi?” Tịch Khánh Lân sửa bộ ngồi thẳng, nhìn xuống dưới đài.

Lời này vừa thốt ra, người biến sắc mặt đầu tiên là Tịch Mân Sầm. Nhớ tới lần trước Mạn Duẫn múa điệu múa kia, mặc loại phục sức kia, chén rượu trong tay hắn bất tri bất giác bị xiết chặt, có dấu hiệu sẽ bị bóp vỡ tan.

Tịch Khánh Lân ngồi ở trên cao nên tất nhiên có thể nhìn thấy nhất thanh nhị sở. không phải chỉ là nhảy một điệu thôi sao, sao lại có thể chọc giận Hoàng đệ vậy?

https://thuviensach.vn

Nhưng xưa nay hắn cực kỳ hiểu biết cách quan sát vẻ mặt Tịch Mân Sầm, nét mặt Hoàng đệ đã thuyết minh rằng hắn vô cùng không muốn Mạn Duẫn khiêu vũ, nên Tịch Khánh Lân đã định nói lời xí xóa.

Mạn Duẫn ngẩng đầu, nhìn về phía Ngũ công chúa, tuyên bố một câu: "Bản Quận chúa không thể múa."

Mọi người ồ lên. Đây chẳng phải là trợn mắt nói dối đó sao? Cho dù không nể mặt Tịch Khánh Lân thì cũng không nên nói trắng ra như vậy. Thế này chẳng khác gì tát Tịch Khánh Lân một bạt tai.

Mặt Tịch Khánh Lân cứng đờ, nhưng thật ra lại không thật sự phẫn nộ.

Nhưng Ngũ công chúa vẫn không chịu buông tha Mạn Duẫn, bước hai bước sang hướng bên này, thái độ kênh kiệu ngạo mạn không ai bì nổi. "Quận chúa chắc nói đùa thế nào, chứ nhiều người trong Phi Vũ lâu đều tận mắt nhìn thấy, sao ngươi lại có thể phủ nhận?"

Mạn Duẫn cũng đứng lên, bắn ánh mắt sắc lẻm về phía nàng ta, "không thể nhảy chính là không thể nhảy, Ngũ công chúa cứ chăm chăm nhằm vào bản Quận chúa làm cái gì? Bản Quận chúa có chọc tới ngươi lúc nào? cô gái mà mọi người thấy nhảy múa trong Phi Vũ lâu có chính xác là bản Quận chúa không? Lời đồn chẳng qua chỉ là đồn đại, có bao nhiêu phần là sự thật?"

Chỉ một câu này của Mạn Duẫn đã thành công chặn miệng Ngũ công chúa.

Ngày đó Mạn Duẫn che mặt bằng lụa mỏng, đúng thật là không một ai thấy được nàng kia mặt ngang mũi dọc thế nào.

Mặt Ngũ công chúa đờ ra, không thể nào nói tiếp được nữa.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng vẫn là Tịch Khánh Lân mở miệng hòa giải, “Thanh nhi, đừng nói thêm nữa, về chỗ ngồi đi.” Chỉ một câu nhẹ nhàng bâng quơ đã thành công làm cho đại điện đang huyên náo im lặng trở lại.

Ánh mắt Tịch Mân Sầm mang vẻ chế giễu liếc sang nhìn Tịch Vi Thanh.

Sắc mặt Tịch Vi Thanh lúc này tái mét trông thật khó coi, nhưng Phụ Hoàng đã rõ ràng thiên vị tiểu Quận chúa như vậy rồi, nàng ta cũng không thể tiếp tục đề tài này nữa. Nhưng nếu không thực hiện được việc này thì vẫn còn đường khác mà, trong đầu lóe sáng, nàng ta lại quay đầu nhìn về phía đài cao, “Phụ Hoàng, hôm nay Thanh nhi và Thái Tử ca ca đã gặp tiểu Quận chúa trong Ngự hoa viên, thấy dường như tiểu Quận chúa không hiểu biết lắm về quy củ trong hoàng thất. Chắc là tiểu Quận chúa mới từ Nam Trụ quốc trở về, xa quê hương lâu như vậy nên chắc đã quên sạch quy củ hoàng thất rồi. Chi bằng Phụ Hoàng giữ nàng lại Thái Phó viện để chỉ dạy mấy ngày?”

Ý nàng ta là nói về chuyện Mạn Duẫn không hành lễ.

Mạn Duẫn nhướn mắt nhìn nàng ta. thật sự là muốn rắp tâm hại người đây mà. Thái Phó viện là nơi hoàng tử công chúa đến học, nơi đó là địa bàn của bọn họ. Nếu Mạn Duẫn thực sự vào cung, bọn họ muốn sửa trị nàng chẳng phải là dễ dàng hơn đó sao.

Đầu óc Tịch Khánh Lân xoay chuyển nhanh, ánh mắt rơi xuống người Tịch Mân Sầm. Từ khi Mạn Duẫn về nước, Hoàng đệ chỉ hận không thể giờ nào khắc nào cũng giữ nàng sát bên người, nhiều ngày qua hoàn toàn không quan tâm đến việc chuẩn bị thành hôn. Nếu giữ Mạn Duẫn lại trong Hoàng cung để cho Hoàng đệ tập trung đầu óc mà nghiêm chỉnh sắp xếp công việc cũng có thể xem như là một biện pháp tốt.

Tuy rằng làm như vậy thì nói không chừng sau này Hoàng đệ sẽ tìm hắn gây sự, nhưng như thế còn tốt hơn nhiều so với việc trì hoãn chính sự.

https://thuviensach.vn

“Thanh nhi nói cũng đúng. Tiểu Quận chúa nên lưu lại Hoàng cung vài ngày, đến Thái Phó viện học tập lễ nghi đi.”

Tịch Khánh Lân vừa dứt lời thì lập tức cảm thấy có một luồng mắt băng lạnh đến cực điểm tập trung trên người. hắn run run người, ngước mắt nhìn thẳng vào mắt Hoàng đệ, Tịch Khánh Lân cười nhẹ hai tiếng.

Rắc một tiếng, chén rượu rốt cục không chịu nổi lửa giận của Tịch Mân Sầm, vỡ toang ngay trong tay hắn.

Mạn Duẫn xoay qua. “Phụ Vương...” Thấy tay hắn không có chảy máu, Mạn Duẫn mới nhẹ nhàng thở phào, nhón từng mảnh nhỏ từ trong tay hắn ra. “Chỉ mấy ngày thôi mà. Yên tâm, Duẫn nhi sẽ tự chăm sóc chính mình.”

Tâm tư của Hoàng bá bá, Mạn Duẫn vô cùng rõ ràng. Đại hôn của Phụ Vương đã gần kề thế mà Vương phủ vẫn giống y như trước kia, hoàn toàn không trang trí kết đèn giăng hoa gì cả, chẳng trách Hoàng bá bá đang gấp muốn phát cuồng.

Nếu Phụ Vương đã nói sẽ không thật sự cưới Duẫn Linh Chỉ, vậy nàng liền tin tưởng hắn. Nàng cũng không muốn trì hoãn Phụ Vương nhanh chóng hoàn tất việc triều chính. Cứ mỗi lần nghĩ đến việc lúc nào vẫn đang có một người nhìn chằm chằm vào Phụ Vương từ trong chỗ tối, muốn lấy mạng của Phụ Vương, thì Mạn Duẫn liền đứng ngồi không yên. Cho nên chuyện này càng giải quyết sớm càng tốt.

Suy nghĩ trong đầu Mạn Duẫn thế nào Tịch Mân Sầm sao lại không biết chứ.

“Phụ Vương đã hứa thì nhất định sẽ làm được. Chờ sau khi sự tình đã thực hiện thỏa đáng rồi, Phụ Vương liền đón ngươi hồi phủ.”

“Chẳng qua...” Ánh mắt lạnh lẽo của Tịch Mân Sầm bắn đến Tịch Khánh Lân đang đứng nhìn xuống từ trên đài cao xa xa, như muốn cảnh cáo

https://thuviensach.vn

Hoàng huynh, nếu ở trong Hoàng cung mà Mạn Duẫn bị thương một cọng lông tơ, hắn liền...

Tịch Khánh Lân bị ánh nhìn chằm chằm của hắn làm cho bụng phát lạnh run, không thể làm cách nào khác ngoài việc gật đầu. một Hoàng Đế mà làm được đến thế này cũng thật khó cho Tịch Khánh Lân.

Ngoài một tiểu nhạc đệm như thế, mọi việc trong dạ yến đêm nay có thể nói đều được tiến hành trôi chảy. Dạ yến còn chưa kết thúc, Tịch Mân Sầm đã nắm tay Mạn Duẫn, bước ra bên ngoài Nghi Phi điện.

Phía ngoài điện, các ngọn đèn có vẻ hơi tù mù, chiếu một thứ ánh sáng mông mông lung lung trên mặt đất. Mạn Duẫn ngẩng đầu nhìn lên, nhưng chỉ có thể nhìn thấy cái bóng của Phụ Vương chứ không thấy rõ mặt hắn. Ánh đèn kéo dài cái bóng của Phụ Vương khiến hắn có vẻ như cao lớn phi thường.

“Phụ Vương?” Lúc này mà Tịch Mân Sầm kéo nàng ra đây nhất định là vì có chuyện muốn dặn dò nàng.

Tịch Mân Sầm vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn. “Ở trong Hoàng cung vài ngày phải biết tự chiếu cố mình cho thật tốt. Nhỡ người khác có khiêu khích, nếu có thể không để ý thì không để ý. Nếu có gì ủy khuất thì lập tức tìm Hoàng bá bá của ngươi. Nếu hắn không xử cho công bằng thì chờ Phụ Vương xử lý xong mọi việc rồi sẽ đòi lại đầy đủ cho ngươi.”

“Ai có thể bắt nạt được ta?” Mạn Duẫn nhướn mày hỏi.

Tịch Mân Sầm hơi hơi gợi lên ý cười, đúng là cái đám nhãi con vắt mũi chưa sạch kia mà đấu với Mạn Duẫn thì chỉ có chịu thiệt thôi.

Dạ yến rốt cuộc cũng chấm dứt, từ trong Nghi Phi điện có rất nhiều triều thần đi ra ngang qua hai người.

https://thuviensach.vn

Lý công công cũng từ tốn bước lại gần, dường như cực kỳ sợ Cửu vương gia sẽ mặc kệ tất cả mà mang Mạn Duẫn đi, giọng cũng nhỏ đi không ít: “Tiểu Quận chúa đi cùng lão nô đến Nính Tự cung đi.”

Nính Tự cung là nơi Tịch Khánh Lân chọn ra để cấp cho Mạn Duẫn làm chỗ ở tạm thời, cách tẩm cung của hắn khá gần. Hoàng đệ xem nữ nhi này như bảo bối, Tịch Khánh Lân dĩ nhiên cũng không thể bạc đãi nàng. Cho nàng ở gần với tẩm cung của hắn để nếu có phát sinh chuyện gì thì hắn còn chạy sang cứu cấp được.

Nghe thấy trình tự sắp xếp như thế, sắc mặt Tịch Mân Sầm dịu xuống không ít.

“Lý công công, giúp bổn Vương chuyển cáo hoàng huynh, nhớ chiếu cố Mạn Duẫn cho tốt!” nói xong, Tịch Mân Sầm phẩy tay áo bỏ đi.

trên trán Lý công công rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, nhủ bụng, ai dám bạc đãi vị tiểu tổ tông này nha. Bọn họ còn ước gì đặt được tiểu Quận chúa lên luôn bàn thờ để thờ phụng nữa là. Lý công công xoay người cười gật đầu, lập đi lập lại không dưới mười lần rằng chờ đến lúc Mạn Duẫn ra cung sẽ tuyệt đối vẫn là một người hoàn hảo vô khuyết mà về Vương phủ.

Lý công công không hổ là người lăn lộn lâu năm trong cung, biết rõ đường đi nước bước nên đi thẳng một đường đến Nính Tự cung. trên đường đi, tất cả cung nữ thái giám hễ thấy hắn đều mở miệng chào hỏi.

Lý công công làm việc vô cùng lưu loát, ngay sau khi Tịch Khánh Lân ra quyết định thì hắn đã lập tức phân phó hơn mười mấy cung nữ đến quét tước Nính Tự cung, ngay cả lư hương cũng được đốt trước cho đượm.

“Tiểu Quận chúa, mấy ngày tới ngài tạm thời ở trong Hoàng cung, ngày mai sẽ có người mang ngài đến Thái Phó viện học.” Lý công công cúi đầu khom lưng nói, còn phân phó đám cung nữ phải hầu hạ tiểu Quận chúa cho

https://thuviensach.vn

chu đáo, nếu có chút sơ xuất nào thì sẽ hỏi tội bọn họ. Tất cả cung nữ đều lập tức vâng vâng dạ dạ: “Nô tì tuân mệnh.”

Mạn Duẫn ở Nam Trụ mấy năm qua đã có thói quen tự lo cho cuộc sống của chính mình. Sau khi tắm rửa xong liền chui vào ổ chăn, nhắm mắt ngủ. Đêm đen yên tĩnh vô cùng, thậm chí có thể nghe thấy tiếng côn trùng râm ran. Bầu trời tối đen mờ mịt, chỉ có một vành trăng khuyết treo trên đỉnh đâu chiếu ánh sáng bàng bạc vào ngọn núi giả trong cung.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, sương mù giăng đầy làm trời đất trở nên mơ hồ, ngoài cửa phòng đã vang lên một giọng nói the thé. Mạn Duẫn xoa xoa đôi mắt còn mông lung vì ngái ngủ rồi liếc ra nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nhủ bụng, giờ này chắc cùng lắm là đầu canh năm thôi nhỉ?

“Tiểu Quận chúa, thỉnh rời giường. đã đến giờ đi Thái Phó viện.” Ngoài cửa, tiểu thái giám cứ bám riết không tha mà kêu gọi.

Mạn Duẫn vẫn có thói quen ngủ nướng, hôm nay bị đánh thức sớm thế này thì tâm trạng vô cùng khó chịu. Nếu không cách một tấm cửa thì có khi Mạn Duẫn đã dùng gối đầu đánh tên tiểu thái giám kia rồi không chừng. Nhưng rồi Mạn Duẫn sực nghĩ, nếu đã tiến cung rồi thì nàng phải sống trong này cho tốt, bởi nhất cử nhất động của nàng nhất định sẽ được Hoàng bá bá báo cho Phụ Vương.

“Vào đi.” Mạn Duẫn mặc xong quần áo, hướng ra cửa trước hô một tiếng.

Tiểu thái giám mừng phát khóc, hắn đã kêu nửa buổi rồi mà giờ trong phòng mới đánh tiếng.

“Tiểu Quận chúa, chúng ta phải nhanh lên. Phu tử Thái Phó viện không thích nhất là có người đến muộn, nếu chúng ta đi muộn chắc chắn sẽ bị phạt.” Tiểu thái giám này được Lý công công điều riêng lại đây hầu hạ Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

Bởi vì lần này Mạn Duẫn tiến cung là cố ý sắp xếp để học cùng hoàng tử công chúa. Quy củ trong Thái Phó viện là nếu hoàng tử công chúa đến muộn thì sẽ bị phạt roi. Quy định này chủ yếu là vì muốn tập cho bọn họ có thói quen tốt đúng giờ.

Cung nữ hầu hạ Mạn Duẫn chải tóc, không dám chậm trễ một khắc nào.

Tiểu thái giám đứng một bên lòng nóng như lửa đốt, mà dường như tiểu Quận chúa còn chưa tỉnh ngủ hẳn, lâu lâu lại ngáp dài một cái.

Chờ đến khi mọi việc làm xong thì trời đã muốn sáng trắng, e là lúc này Thái Phó viện đã nhập học rồi.

“đi thôi.” Vỗ vỗ vạt áo, Mạn Duẫn nói.

Tiểu thái giám thở dài một cái, lúc này thì có thể khẳng định là đến muộn rồi! Cho dù giờ có gấp gáp thì cũng chẳng được chuyện gì. Dạ một tiếng, tiểu thái giám đau khổ đi trước dẫn đường.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8

Edit: Khánh Linh

Vừa đến được bên ngoài Thái Phó viện thì tiếng đọc bài vang vang đã vọng vào tai Mạn Duẫn. Trong sảnh bày hai mươi đến ba mươi án thư trên ngồi phần lớn là hoàng tử công chúa sàn sàn tuổi nhau. Mạn Duẫn đột nhiên xuất hiện ở cửa thu hút sự chú ý của mọi người, tiếng đọc sách chợt dừng lại.

Mạn Duẫn mặc toàn thân một màu trắng thuần khiết, khuôn mặt không hề trang điểm lộ nét trắng hồng thanh thoát, dáng người nhỏ xinh, dưới ánh mặt trời trông như một tiên nữ hạ phàm.

Hô hấp mọi người đồng loạt cứng lại, ánh mắt đầy si ngốc nhìn nàng.

Mạn Duẫn nhìn lướt qua một vòng, thấy Thái Tử và Ngũ công chúa cũng đều ngồi trong chỗ này.

Vương thái phó dường như có hơi bất mãn việc Mạn Duẫn đến muộn quấy rầy mọi người giữa chừng, đưa tay vuốt vuốt hàm râu dài hầm hừ nói: “Nếu Tiểu Quận chúa đã đến sao còn không tìm vị trí mà ngồi xuống?”

Vương thái phó có tiếng là người nghiêm khắc, phàm là hoàng tử công chúa nào mà không làm xong bài tập hắn đã dặn thì luôn có đằng điều (thước dài) hầu hạ tận tay.

https://thuviensach.vn

Trong tay hắn có một cây đằng điều một đầu chạm khắc kim long do Hoàng Thượng ban tặng, chuyên dùng để đánh những đệ tử không nghe lời.

không thấy Vương thái phó phạt Mạn Duẫn, Ngũ công chúa cực kỳ không phục, liền đứng lên hướng Vương thái phó nhắc nhở.

“Vương thái phó, chiếu theo quy củ, ai đến muộn phải chịu mười đằng điều.”

Mạn Duẫn tìm một vị trí trống ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Ngũ công chúa.

Vương thái phó khó xử nhìn về phía Mạn Duẫn, nhưng rồi cũng chỉ thở dài mà không truy cứu tiếp. Hôm qua Hoàng Thượng đã căn dặn hắn, bất luận tiểu Quận chúa phạm phải lỗi gì, tóm lại một câu... không thể phạt. Hoàng mệnh khó cãi nha! Vương thái phó quay sang phía Ngũ công chúa, khoát tay, “Vương thái phó ta phạt hay không phạt còn phải hỏi đến Ngũ công chúa sao? Nếu không ngồi trở lại vị trí liền phạt ngươi mười đằng điều!” Vương thái phó nói bằng giọng hung thần ác sát.

Ngũ công chúa bĩu môi, phẫn uất hừ một tiếng, ngồi xuống trở lại. Cho dù trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng việc báo thù cũng không nên nóng lòng nhất thời. Dù sao chỉ cần Mạn Duẫn còn ở trong Hoàng cung, nàng lúc nào cũng có biện pháp sửa trị nàng ta.

Mạn Duẫn ngủ không đủ, khuynh tay lại làm gối tựa mặt xuống nhắm mắt. Chiếu theo thái độ đối xử của Vương thái phó thì nàng đã khẳng định được rằng Hoàng bá bá nhất định đã dọn đường sẵn. Nàng tiến cung lần này cũng không phải là để đến học tập thật sự, mà chính là tránh ra một bên để cho Phụ Vương có thời gian xử lý hôn lễ. Nghĩ vậy nên nàng vô cùng yên tâm thoải mái ngủ tiếp.

Vương thái phó là người nghiêm khắc, nếu đổi thành người khác dám ngủ trong lớp của hắn thì hắn đã sớm “thưởng” cho một đằng điều vào đầu.

https://thuviensach.vn

Nhưng cố tình ở đây là Hoàng Thượng đã ban lệnh khiến cho hắn không thể không tuân theo, chỉ đành bất mãn liếc mắt ngó Mạn Duẫn một cái rồi dời ánh mắt đi.

Thái Tử ngồi ở cách đó không xa cũng tỏ vẻ bất mãn với đãi ngộ thiên vị như vậy, nhưng hắn không la lối chỉ trích giống Ngũ công chúa mà chỉ vụng trộm liếc sang quan sát Mạn Duẫn. Bởi Mạn Duẫn đã nhắm hai mắt nên đường cong trên khuôn mặt nhu hòa đi không ít.

Dung mạo Mạn Duẫn rất xuất chúng, phần đông các hoàng tử trong lớp học đều đưa mắt đánh giá nàng.

Nhưng vẫn có người gai mắt trước thái độ thong dong của Mạn Duẫn, bọn họ phải tập trung tinh thần mà luyện tự, thế mà nàng lại ở trong này ngủ. Lấy Ngũ công chúa cầm đầu, những người này đều hung tợn trừng Mạn Duẫn.

Dù ngủ nhưng Mạn Duẫn vẫn có thể cảm nhận được những ánh mắt không tốt này.

Tịch Kỳ Nhiễm còn đang thật sự nghe Vương thái phó giảng về đạo tu thân dưỡng tính thì tay áo đột nhiên bị kéo kéo khiến cho hắn giật cả mình. Vừa nghiêng đầu, Tịch Kỳ Nhiễm liền nhìn thấy Tịch Vi Thanh không biết từ khi nào đã thừa dịp Vương thái phó không chú ý mà chạy đến bên này.

“Thái Tử ca ca, để cái này vào trên án thư kế tay nàng ta đi.” Ngũ công chúa nhỏ giọng, đưa cho hắn một tờ giấy Tuyên Thành.

Tịch Kỳ Nhiễm nhận lấy nhìn vào, thấy trên giấy đều là những câu chữ mắng Vương thái phó thì lập tức hiểu được Tịch Vi Thanh muốn làm gì. Trước kia các nàng cũng từng đùa bỡn người khác như vậy, nhưng Tịch Kỳ Nhiễm chưa bao giờ tham dự, chỉ nhắm một mắt mở một mắt ngó lơ. Dù sao cũng là người kế nhiệm vị trí Quốc Chủ, Tịch Kỳ Nhiễm vẫn khá

https://thuviensach.vn

nghiêm nghị kiềm chế bản thân, những loại bày trò trẻ con này chưa bao giờ để vào mắt.

Nhưng lại nhớ sự việc rơi vào trong hồ nước hôm qua làm hắn mất mặt trước mọi người, nếu không làm cho Mạn Duẫn cũng mất thể diện một lần thì trong lòng Tịch Kỳ Nhiễm cũng cực kỳ khó chịu, cho nên liền đáp ứng. Tịch Kỳ Nhiễm cầm tờ giấy Tuyên Thành, gật đầu với Tịch Vi Thanh, ý bảo nàng nên về chỗ.

Tịch Vi Thanh cười tủm tỉm thừa dịp Vương thái phó xoay người lại chạy về vị trí của mình.

Mạn Duẫn tuy rằng nhắm hai mắt nhưng cũng không ngủ thật bởi dù sao nơi này cũng là lớp học, xung quanh đều là tiếng đọc bài lớn nhỏ. Mạn Duẫn chỉ ngủ lơ mơ, chính ra là dưỡng thần giữa hoàn cảnh huyên náo. Trao đổi giữa Tịch Kỳ Nhiễm và Tịch Vi Thanh rơi vào tai nàng không sót một chữ.

Muốn chỉnh nàng đấy à? Hai người này bộ nghĩ nàng ngu ngơ đơn giản hay sao vậy. Mạn Duẫn giả vờ như không biết, ngầm nhếch lên một nụ cười mỉm tà ác.

Vương thái phó mới vừa đi qua bên cạnh Tịch Kỳ Nhiễm, Tịch Kỳ Nhiễm liền cầm tờ giấy Tuyên Thành đưa sang trên án thư của Mạn Duẫn, cười mỉa, cừu hận lần trước có thể báo rồi.

Ngay lúc đó, Mạn Duẫn đột nhiên mở mắt ra, vừa vặn nhìn thẳng vào Tịch Kỳ Nhiễm, nụ cười nhẹ tà ác bên miệng thật khiến cho người ta run sợ.

“Vương thái phó...” Mạn Duẫn nhẹ nhàng kêu một tiếng, Vương thái phó tạm dừng bước chân, xoay người nhìn qua.

https://thuviensach.vn

Hai tay Tịch Kỳ Nhiễm còn chưa kịp thu hồi khựng giữa không trung, khóe miệng co rút, trên mặt lần lượt thay đổi hết đỏ bừng lại xanh mét.

“Vương thái phó...” Mạn Duẫn chỉ vào tờ giấy Tuyên Thành phía trên án thư, lại kêu tiếp một tiếng, đôi mắt mở to chớp chớp một cách vô tội.

“Tiểu Quận chúa, có chuyện gì?” Vương thái phó bước vài bước đến bên cạnh nàng liền thấy tờ giấy Tuyên Thành trên án thư, lại nhìn đến đệ tử mà hắn vẫn kiêu ngạo nhất. Quyển sách đang cuộn trên tay liền bị ném phăng ra ngoài. “Thái Tử điện hạ đưa cái gì cho tiểu Quận chúa?”

Trong lúc đi học, hoàng tử công chúa cũng thường xuyên truyền qua truyền lại mấy tờ giấy nho nhỏ, Vương thái phó bình thường cũng không xét nét làm gì. Nhưng Thái Tử là đệ tử mà hắn quản giáo nghiêm ngặt, cho nên một chuyện nhỏ thế này cũng không thể dễ dàng tha thứ. Thái Tử học tập trong này, kết quả đều phải giao cho Hoàng Thượng xem qua, nếu không giáo dục tốt từ nhỏ thì về sau làm thế nào có thể đảm đương được trọng trách của cả một quốc gia. Tịch Kỳ Nhiễm vừa định giấu biến tờ giấy Tuyên Thành thì đã bị Vương thái phó đoạt mất.

“Vương thái phó ta muốn nhìn xem Thái Tử điện hạ viết gì!” Vương thái phó nâng tờ giấy Tuyên Thành lên, hai mắt nhanh chóng xem lướt hoàn nội dung. Mỗi lần xem thêm một chữ thì lông mày hắn liền nhướn lên một chút, cuối cùng thì trừng lớn hai mắt. “Thái Tử lớn mật, cũng dám làm chuyện nhục mạ sư trưởng thế này. Vương thái phó ta chắc chắn sẽ bẩm báo với Hoàng Thượng.” Gấp tờ giấy lại, bỏ vào ống tay áo, Vương thái phó nhướn mày trợn mắt với Thái Tử, đỉnh đầu như muốn bốc khói.

Tịch Kỳ Nhiễm khổ sở ngẩng đầu, “Vương thái phó, ngài nghe ta giải thích, đây không phải ta viết.”

“Còn muốn giải thích cái gì, Thái Tử... Ngươi làm vi sư quá thất vọng!” Vương thái phó tức đến đỏ cả mặt, phất tay áo một cái, cũng chẳng còn tâm

https://thuviensach.vn

tình đâu mà giảng bài, vừa vỗ vỗ ngực vừa thở phì phò, “Hôm nay các ngươi cũng đừng học nữa, miễn cho Vương thái phó ta tức giận mà vào quan tài sớm! Buổi học hôm nay trừ người này còn tất cả về đi.” Vương thái phó vẫy vẫy tay đuổi đám hoàng tử công chúa.

Rất nhiều đồng bạn của Thái Tử cảm thông nhìn Tịch Kỳ Nhiễm, nhưng rồi cuối cùng cũng đành lắc đầu rời đi. Còn có một số hoàng tử ham chơi liền hô to một tiếng sung sướng rồi chuồn khỏi Thái phó viện cực nhanh.

Nắm đấm tay của Tịch Kỳ Nhiễm từ từ nắm chặt, tức giận đùng đùng trừng mắt nhìn Mạn Duẫn. hắn xui xẻo tám đời nên mỗi lần nhìn thấy Mạn Duẫn đều không gặp được chuyện gì tốt.

“Trừng mắt làm chi? Ngươi muốn so xem mắt ai to hơn với bản Quận chúa sao?” Mạn Duẫn chẳng tỏ vẻ tức giận chút nào, ngữ khí bình tĩnh như mặt hồ không sóng.

Nếu không phải bọn họ muốn hại nàng trước, nàng làm sao có thể chỉnh ngược lại hắn?

Đến nước này... đối địch giữa hai người càng ngày càng lớn.

Tịch Vi Thanh khiếp đảm tiến lại gần, không nghĩ tới việc này sẽ liên lụy đến Tịch Kỳ Nhiễm như vậy, ủy khuất kéo lấy tay áo của Tịch Kỳ Nhiễm, “Thái Tử ca ca...”

“đi thôi, Thái Tử điện hạ theo ta đi gặp Hoàng Thượng.” Vương thái phó dọn dẹp xong xấp thư sách, đi tới nói với Tịch Kỳ Nhiễm.

Tịch Kỳ Nhiễm bỏ tay Tịch Vi Thanh ra, đi theo Vương Thái Phó đang tức giận ra khỏi Thái Phó viện.

Hai người vừa đi khỏi, Ngũ công chúa liền lộ ra vẻ mặt dữ tợn, “thật đáng giận! Ngươi chờ bản công chúa đi.” Cầm lấy thư sách trên án thư ném

https://thuviensach.vn

về phía Mạn Duẫn.

Tốt xấu gì Mạn Duẫn cũng đã từng học vài năm công phu, chỉ tránh một cái là cuốn thư kia liền bay sượt ra bên ngoài.

Ngũ công chúa thấy không quăng trúng Mạn Duẫn thì dường như còn muốn tiếp tục. Nhưng Mạn Duẫn không cho nàng ta có cơ hội này, thân ảnh chợt lóe một cái đã ra khỏi Thái Phó viện. Nàng cũng chẳng hơi đâu mà đấu với mấy con oắt này làm chi. Vả lại... sáng sớm nay tiểu thái giám kia thúc giục ghê quá nên nàng còn chưa kịp ăn điểm tâm, dù sao hôm nay cũng được tan học sớm, chi bằng trở về kêu cung nữ thái giám làm điểm tâm.

Bóng dáng Mạn Duẫn dần dần biến mất trước mặt Ngũ công chúa.

Ngũ công chúa từ nhỏ đã được người người ngưỡng mộ, những năm gần đây chưa có ai dám không để mắt tới nàng như vậy, nhất là một Quận chúa còn thấp hơn nàng về cấp bậc! Càng nghĩ càng phẫn giận, dậm chân mấy cái rồi mới đi ra ngoài.

Tịch Khánh Lân có kỳ vọng rất lớn đối với Thái Tử, nên khi nhìn thấy thô ngôn thô ngữ viết trên tờ giấy kia liền lập tức nổi giận, tự tay dùng đằng điều đánh vài nhát vào lòng bàn tay của Thái Tử, đến khi lòng bàn tay Thái Tử sưng to và tứa máu thì mới chịu dừng.

Trong bụng Thái Tử nghĩ mình vô cùng oan uổng nhưng cũng chỉ có thể nín nhịn chịu đựng, chuyển toàn bộ nỗi tức giận sang người Mạn Duẫn. rõ ràng một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy nhưng mỗi lần hắn động tới đều chịu thiệt dưới tay nàng!

“Tiểu Quận chúa, sao trở về sớm vậy?” Thấy tiểu Quận chúa đi vào Nính Tự cung, tiểu thái giám liền lập tức chạy chậm tới, đứng hầu bên cạnh Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

Sợ Mạn Duẫn mệt, Tiểu An tử quạt thay cho Mạn Duẫn. Lý công công dặn dò những gì hắn đều làm cho thỏa đáng, trong lòng chỉ sợ hầu hạ không tốt vị tiểu chủ tử này thì có khi bị lột da không chừng.

“Thái Phó tóm Thái Tử đi Ngự thư phòng, cho lớp tan học nên ta trở lại. Ngươi gọi người giúp ta làm chút món điểm tâm, ta đói bụng.” Mạn Duẫn ôm cái bụng lép kẹp.

Tiểu An tử lập tức hiểu ra, kêu một cung nữ đi ngự thiện phòng.

Sau khi Ngũ công chúa tìm hiểu được chỗ ở của Mạn Duẫn trong cung thì liền kéo theo vài công chúa ngày thường quan hệ tốt đến Nính Tự cung. Nếu không xả được cơn tức này thì nàng quyết không bỏ qua.

Vừa đến Nính Tự cung, nàng liền cảm thấy rằng Phụ Hoàng quá bất công. Nàng là nữ nhi được sủng ái nhất, là minh châu trong bàn tay Phụ Hoàng, thế mà nhìn trang sức trong Nính Tự cung so ra còn to hơn cung công chúa. Mấy cô công chúa đi theo cạnh nàng cũng ghen tị đỏ cả mắt.

Đúng lúc này có một cung nữ bưng một mâm điểm tâm đi đến, hành lễ với các nàng xong thì dường như muốn vào Nính Tự cung.

“Ngươi đứng lại.” Ngũ công chúa ra tiếng kêu cung nữ kia.

Cung nữ kia hơi hơi nhún chân, cúi đầu hỏi: “Công chúa có gì phân phó?”

Tịch Vi Thanh chỉ vào điểm tâm trong tay nàng ta, hé ra một nụ cười âm hiểm. “Điểm tâm này là Mạn Duẫn Quận chúa kêu làm?”

Vài người đứng phía sau đều là người hầu của Tịch Vi Thanh cũng đồng thời nhìn chằm chằm vào cung nữ kia.

https://thuviensach.vn

Cung nữ nào dám lừa gạt, liền nói ngay: “Tiểu Quận chúa đói bụng, cho nên phân phó nô tỳ đi ngự thiện phòng làm chút điểm tâm.”

“Ngươi đợi chút.”

Ngũ công chúa gật gật đầu, trong lòng nảy sinh một mưu kế, xoay người ra phía sau. Mấy mấy vị công chúa nhanh chóng chụm đầu lại, sau đó một trong số những công chúa liền chạy đi, chẳng bao lâu lại chạy trở về, trong tay còn cầm một bao bột phấn.

Các cung nữ là người hầu kẻ hạ ở trong Hoàng cung, sao lại không biết bao bột phấn kia là dược? Nhỡ đâu là độc dược... “Công chúa, làm như vậy không được! Quận chúa là khách quý mà Hoàng Thượng mời đến trong cung, nhỡ đâu...” Cung nữ khóc lên, quỳ trên mặt đất, ôm điểm tâm bảo vệ chặt chẽ. Lý công công lúc gần đi có nói, nếu tiểu Quận chúa có cái gì sơ xuất, các nàng đều bị phạt.

Thấy cung nữ không tuân theo, Ngũ công chúa nghênh mặt. “Ngươi dám cãi mệnh lệnh của chúng ta?”

Chủ tử đã nói chính là mệnh lệnh, nếu cung nữ không làm theo các nàng, như vậy những ngày về sau sống trong Hoàng cung có thể vô cùng khổ sở.

Mấy vị công chúa đứng phía sau cũng tạo áp lực lên cung nữ, ai cũng nói những lời đe dọa.

“Bao dược này chỉ là bột đậu ba bình thường, ăn vào chỉ đau bụng chạy một lần thôi, không chết người đâu. Ngươi nên hiểu cho rõ, nếu không giúp chúng ta, ngươi về sau cũng đừng mong được yên lành.” Ngũ công chúa cầm bao thuốc bột, xoay người tiến đến trước mặt cung nữ uy hiếp.

Ngũ công chúa vừa xảo quyệt vừa cường ngạnh, cực kỳ khó hầu hạ, các cung nữ hầu hạ trong cung Ngũ công chúa thường lén ca thán oán trách,

https://thuviensach.vn

nên đương nhiên các nàng đã từng nghe nói về tính tình của vị chủ tử này. Cung nữ lau nước mắt, nhìn điểm tâm, cân nhắc mãi một lúc mới đưa mâm ra.

Ngũ công chúa cười âm hiểm đổ hết toàn bộ bột phấn trong bao lên phía trên điểm tâm, không chừa lại chút nào. Ngũ công chúa phủi phủi tay, sau khi xác định không còn bột phấn dính trên ngón tay mới sai phái cung nữ: "Vào đi thôi, đừng để lộ đấy, nếu không bản công chúa cho ngươi đẹp mặt."

Ngũ công chúa lại cảnh cáo thêm câu này khiến cung nữ sợ tới mức run chân, từ trên mặt đất đứng lên, đi về phía Nính Tự cung.

"Ngũ tỷ, chúng ta đi vào nữa không?" một nữ tử mặc cung trang màu vàng nhạt hỏi nhỏ.

Tịch Vi Thanh cười nhìn tấm biển đề Nính Tự cung, "Đương nhiên là không đi rồi. Giờ mà chúng ta vào thì tiểu tiện nhân kia chẳng phải sẽ biết việc này có liên quan đến chúng ta đó sao? Chúng ta về thôi."

Dám đắc tội với nàng à, nếu không sửa trị nàng ta thì Tịch Vi Thanh này là quả hồng mềm sao. Xoay người, Tịch Vi Thanh dẫn theo các vị công chúa dẹp đường hồi phủ.

Tiểu An tử nhìn thấy cung nữ dáng vẻ nhợt nhạt bưng điểm tâm tiến vào thì nào dám để nàng ta hầu hạ tiểu Quận chúa, liền đưa tay tiếp nhận cái đĩa, "đi nghỉ ngơi đi. Sắc mặt của ngươi tái nhợt rồi kìa."

Cung nữ ấp úng nhìn cái đĩa kia, "Tiểu An tử công công..." Nhưng rồi nhớ tới cảnh cáo của Ngũ công chúa, lại nuốt lời muốn nói vào trong bụng.

"Được rồi, nơi này đã có ta hầu hạ, ngươi xuống nghỉ ngơi đi." Tiểu An tử thấy nàng ta không nói thêm lời nào thì bưng cái đĩa đi vào bên trong.

https://thuviensach.vn

Trong nội thất vấn vít từng đợt hương khí, Mạn Duẫn đang ngồi trên nhuyễn tháp kê cằm lên cửa sổ nhìn xem phong cảnh bên ngoài. Ngoài cửa sổ là một mảng rừng trúc, vào mùa này cành lá xanh biếc đầy sức sống. "Tiểu Quận chúa, điểm tâm tới rồi." Tiểu An tử cầm điểm tâm để trên bàn nhỏ cạnh nhuyễn tháp.

Mạn Duẫn đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng nên liền vươn tay cầm một miếng nhét vào miệng. Điểm tâm vừa vào bụng, Mạn Duẫn liền cảm thấy có một mùi vị khác thường.

"Điểm tâm này ai đưa tới?" Mạn Duẫn ôm lấy bụng đang truyền đến từng trận khó chịu.

Tiểu An tử cũng nhìn ra sắc mặt khó ở của Mạn Duẫn, lập tức quýnh lên lắp bắp: "Nô tài... tiếp nhận từ Thu Hỉ, chắc hẳn không có vấn đề gì đâu."

Thu Hỉ chính là cung nữ vừa rồi.

Tiểu An tử đỡ lấy Mạn Duẫn, rướn cổ kêu: "Người tới, truyền Thái y!"

Mạn Duẫn nhanh tay bịt miệng Tiểu An tử lại không cho hắn kêu to. Bụng truyền đến từng trận đau đớn khiến Mạn Duẫn nhíu chặt đôi mi thanh tú, "Đừng kêu!"

Việc này nếu truyền đến tai Phụ Vương thì hắn còn thế nào có thể an tâm mà thực hiện kế hoạch?

"Là bột đậu ba!" Mạn Duẫn đẩy Tiểu An tử ra chạy vào nhà vệ sinh. Vừa ngồi vào nhà vệ sinh thì bụng réo ùng ục.

Tiểu An tử hoảng sợ đi qua đi lại, trong lòng trăn trở liệu có nên bẩm báo Lý công công hay không. Tiểu Quận chúa đã ngồi gần suốt ngày trong nhà vệ sinh rồi, hắn thực sự sợ nàng gặp chuyện không may.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn nắm chặt nắm tay, bụng kéo không dưới mười lần nên cả người đều bải hoải vô lực, mặt trắng bệt như giấy. Vừa ra khỏi thì Tiểu An tử đã xông đến đỡ nàng.

“Tiểu Quận chúa, ngài có nặng lắm không? Nô tài vẫn nên truyền Thái y đến nhìn một cái nhé.”

Mạn Duẫn lắc đầu, “không cần, đã tốt hơn nhiều rồi.”

Trong đôi mắt hiện ra một tia sáng lạnh, dám dùng một chiêu nham hiểm không lên nổi mặt bàn như vậy để chỉnh nàng, thật nghĩ nàng là kẻ dễ dàng khi dễ đấy à? Mạn Duẫn hồi tẩm cung rồi lên giường nằm ẹp, trong lòng ghi nhớ kỹ mối thù này.

Tiêu chảy xong, Mạn Duẫn ở trong tình trạng kiệt sức, nằm hết một buổi chiều ở trên giường mới lấy lại được khí lực.

Tiểu An tử hầu hạ bên người Mạn Duẫn một bước không rời, ngay cả món ăn gì đó cũng muốn thử trước mới dám đưa cho Mạn Duẫn ăn. Lần này ngoài việc có người cố ý muốn chỉnh tiểu Quận chúa, nếu nhỡ đâu đối phương có động cơ bất lương thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai.

Hung thủ là ai, trong lòng Mạn Duẫn đại khái có thể đoán ra được. Nhưng vì để không oan uổng người nào, Mạn Duẫn vẫn phân phó Tiểu An tử gọi cung nữ tên Thu Hỉ kia tới để tra hỏi.

“Tự ngươi khai? Hay là đợi bản Quận chúa đánh cho tới khi ngươi khai?” Mạn Duẫn ghé vào trên giường, ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn chằm chằm vào cung nữ đang quỳ trên đất. Cung nữ cúi đầu, toàn thân run lẩy bẩy, ấp úng nhìn nhìn sàn nhà.

“Tiểu... Tiểu Quận chúa...” Những ngón tay của cung nữ nắm chặt góc áo, mặt nhăn nhó khổ sở.

https://thuviensach.vn

Tiểu An tử vô cùng tức giận trong lòng. hắn đã sớm nhìn ra sắc mặt Thu Hỉ không thích hợp, cứ tưởng rằng thân thể nàng ta không thoải mái, thế mà hóa ra là do chột dạ vì làm việc đuối lý không cãi được!

“nói hay không? không nói, bản Quận chúa chỉ có thể dụng hình!” Mạn Duẫn cũng không biết là cung nữ kia đáng thương hay là chính nàng vô cùng đáng thương. Dù rằng công phu quyền cước không tệ, nhưng căn bản thân thể của nàng vốn không tốt, cảm cúm hay sốt nhẹ bình thường cũng phải cả tuần mới có thể khỏi hẳn, đừng nói là trận tiêu chảy lần này lại dữ dội như vậy.

Mà điều làm người ta tức giận nhất là... Nàng chỉ ăn có một khối điểm tâm thôi đó. Nếu nàng ăn thêm một khối nữa, chẳng phải mạng này sẽ bị ép đến không còn luôn sao!

Tay nắm góc áo của cung cữ càng lúc càng siết chặt, nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt cũng không dám nâng tay lau.

“Là... Là Ngũ công chúa rắc bột đậu ba.” Cung nữ vừa nức nở vừa nói.

Ngũ công chúa! Quả nhiên không ngoài phán đoán của Mạn Duẫn.

Tiểu An tử hoảng hốt. Người trong cung ai cũng biết Ngũ công chúa không dễ hầu hạ, thái giám cung nữ trong cung của nàng động một chút là bị đánh bằng gậy có khi đến chết. Nhưng tiểu Quận chúa kết thù với Ngũ công chúa từ khi nào mà lại dùng bột đậu ba để sửa trị nàng?

Sợ Ngũ công chúa lại bắt nạt tiểu Quận chúa, Tiểu An tử hỏi: “Tiểu Quận chúa có muốn bẩm báo Lý công công để Hoàng Thượng phân xử cho ngài không?”

“không cần.” Chẳng lẽ tự Mạn Duẫn không có biện pháp đối phó với một cô công chúa sao? Vả lại, không thể mang thêm phiền toái đến cho Phụ Vương về sau.

https://thuviensach.vn

“Đuổi cung nữ này ra khỏi Nính Tự cung.” Mạn Duẫn thu hồi ánh mắt, khẽ phất chăn bông đắp lên người. Nàng tính ngủ nhiều một chút để lấy lại sức lực, rồi tính sổ với Ngũ công chúa sau.

Tiểu An tử giữ chặt lấy cung nữ đang không ngừng cầu tình tha ra bên ngoài.

Việc xảy ra ngay trong Hoàng cung, làm sao có thể giấu diếm Tịch Khánh Lân cho được? Vừa nghe Lý công công bẩm báo việc Mạn Duẫn bị tiêu chảy, tấu chương trong tay Tịch Khánh Lân run lên rớt phịch xuống bàn.

“Sao lại như thế?” Tịch Khánh Lân nhặt tấu chương lên đặt lại ngay ngắn, đi đến trước mặt Lý Dịch mà hỏi câu này. Tính tình Hoàng đệ thế nào, bọn họ ai nấy cũng đều rõ ràng. Nếu hắn mà biết tiểu chất nữ vừa mới tiến cung liền kéo bụng thì không biết việc này làm thế nào mới yên ổn được.

Lý công công cũng sợ tới mức dậm chân quay mòng mòng tại chỗ, “Cụ thể cũng không rõ lắm, nghe đám người bên Nính Tự cung nói, tiểu Quận chúa ăn xong thì kéo bụng. Nhưng nô tài cảm thấy... sự việc làm sao chỉ đơn giản như vậy được!”

Đám cung nữ thái giám kia nhất định là đã được Mạn Duẫn căn dặn nên mới không dám nói ra sự thật.

Tịch Khánh Lân vuốt cằm tự hỏi một lát, “Cứ tiếp tục giấu giếm việc này đã, nếu tiểu chất nữ muốn giữ bí mật, vậy trăm lần ngàn lần đừng để nó lọt vào tai Hoàng đệ, nếu không chúng ta đều thừa nhận không nổi đâu.”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9

Edit: Khánh Linh

Mạn Duẫn suy yếu mất sức đắp chăn bông ngủ thật lâu, đến khi mơ màng tỉnh dậy thì chân trời đã muốn sáng trắng, từng tia nắng vàng cố gắng xuyên qua tầng mây dày cuối chân trời để chiếu xuống địa cầu rộng lớn. Lá cây đọng đầy sương sớm bị một làn gió thổi qua mà run rẩy làm rớt những hạt sương kêu tong tong.

Nàng ngủ lâu đến vậy à. Mạn Duẫn xoa xoa cái trán do ngủ nhiều mà nặng đầu, đẩy chăn bông qua một bên.

Ngoài cửa phòng, Tiểu An Tử nghe được động tĩnh bên trong liền gõ cửa bước vào.

“Tiểu Quận chúa, hôm nay có đi Thái Phó viện hay không?”

Sắc mặt Mạn Duẫn vẫn tái nhợt, nhưng khí lực toàn thân đã khôi phục phần lớn, không hề vô lực mềm nhũn cả người giống như hôm qua.

Nhớ tới món điểm tâm kia, Mạn Duẫn hơi lộ ánh mắt thống hận, mang giầy vào rồi nói: “Vì sao không đi? Gọi người chải vuốt tóc giúp ta.” Mạn Duẫn chải sơ tóc rối, đón nhận bát cháo Tiểu An tử đưa tới, ăn chậm rãi từng thìa một.

Đối với việc Mạn Duẫn đến muộn, Vương thái phó vẫn áp dụng thái độ không truy cứu, chỉ ra dấu ý bảo nàng mau mau ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn đứng ở cạnh cửa, sắc mặt tái nhợt không một tia huyết sắc, có sự khác biệt rất lớn so với tiểu mỹ nhân sắc mặt hồng nhuận hôm qua. Chỉ cần ai nhìn là cũng biết ngay nhất định thân thể nàng không được thoải mái.

Ánh mắt Thái Tử dừng trên mặt Mạn Duẫn, sau đó lại dời đi.

Mạn Duẫn cũng chú ý tới hắn. Tay phải của Thái Tử quấn một tầng băng lụa trắng dày, bàn tay sưng to rõ ràng. nói vậy, bởi vì chuyện hôm qua, hắn là Thái Tử đã bị Hoàng bá bá trừng phạt mạnh tay một chút rồi.

Ngũ công chúa đắc ý liếc mắt nhìn Mạn Duẫn một cái mang theo thật nhiều ý trào phúng.

Mạn Duẫn mở thư sách ra đặt trên bàn, lãnh khốc liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nhưng không hề động tĩnh hay nói năng gì, cũng không có bất kỳ dao động cảm xúc nào đối với vẻ mặt dương dương tự đắc của Ngũ công chúa.

Càng bị Mạn Duẫn ngó lơ, Ngũ công chúa càng tức giận. Bối phận của nàng rõ ràng cao quý hơn một tiểu Quận chúa rất nhiều, thế mà đối phương lại hoàn toàn không để nàng vào mắt.

Về điểm này, Tịch Kỳ Nhiễm cũng đồng dạng cảm giác được. hắn cũng muốn khiến cho Mạn Duẫn chú ý, nhưng điểm xuất phát lại không giống với Ngũ công chúa. không biết vì sao, trên người Mạn Duẫn như có một cỗ mị lực làm cho người ta không tự chủ được mà đem ánh mắt nhìn về phía nàng.

Lửa hận giữa Tịch Vi Thanh và Mạn Duẫn chỉ cần người thông minh một chút thì liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Khi lớp học buồn tẻ vừa chấm dứt, Tịch Vi Thanh lập tức không thèm áp chế tính tình, nghênh ngang đi tới. Chung quanh, nhóm hoàng tử công chúa

https://thuviensach.vn

đã dần dần rời đi, chỉ còn lại có vài người bọn họ.

“Xem ra tinh thần của Mạn Duẫn Quận chúa không được tốt lắm nhỉ. Có chỗ nào không thoải mái à?” Tịch Vi Thanh cười duyên.

Đây chẳng phải là biết rõ còn cố hỏi sao? Mạn Duẫn chẳng muốn quan tâm đối phương làm gì nên không trả lời mà chỉ đưa tay khép lại thư sách, dường như ngay cả nói chuyện với Tịch Vi Thanh một câu cũng là một loại bố thí.

Tịch Vi Thanh liền nổi giận tại chỗ, tay phất một cái qua sách vở trên bàn của Mạn Duẫn, toàn bộ thư sách đều bị gạt xuống đất.

“Ngươi là thứ gì vậy? Đừng tưởng rằng Cửu Hoàng thúc sủng ngươi thì ngươi không biết thân phận của mình là thế nào. Ngươi chẳng qua chỉ là một Quận chúa, mà ta lại là công chúa!” Mỗi lần thấy dáng vẻ cao cao tại thượng của đối phương, Tịch Vi Thanh đều cảm thấy địa vị của mình như thấp đi một quãng, chỉ có thể ngước mắt nhìn lên đối phương.

Bình thường, sau khi Vương thái phó xong lớp thì liền rời khỏi Thái Phó viện, nơi này có thể nói là trở thành lãnh địa của Ngũ công chúa.

Mạn Duẫn chống tay đứng lên, nhíu mày, “Ngươi đã biết ngươi là công chúa cao quý thế mà còn đi so đo với bản Quận chúa làm gì, không biết như thế là tự làm thấp thân phận đi sao?”

Tịch Kỳ Nhiễm hơi hơi nhíu chặt mày, răn dạy một tiếng, “Thanh nhi, chú ý ngôn ngữ của ngươi. Giờ ngươi còn đâu dáng vẻ công chúa hả?”

Đúng là dáng vẻ Tịch Vi Thanh lúc này làm sao còn giống một công chúa tôn quý được, mà ngược lại càng giống một người đàn bà chanh chua ghen tị hơn.

https://thuviensach.vn

Bị Tịch Kỳ Nhiễm rầy một câu như vậy, thái độ của Tịch Vi Thanh thu liễm một ít, “Thái Tử ca ca, ngươi không giúp Thanh nhi sao? Người này bắt nạt muội muội của ngươi mà.”

Mạn Duẫn có bắt nạt nàng ư? Hết thảy những chuyện này hiển nhiên là do Ngũ công chúa tự bịa ra. Tịch Kỳ Nhiễm cũng không phải kẻ mù, chẳng lẽ còn không nhìn ra?

Muội muội mỗi ngày đều đeo dính theo phía sau hắn sao lại trở nên ghen tị nhỏ nhen như vậy?

“Tiểu Quận chúa tiến cung thì là khách. Chúng ta phải đối xử tử tế một chút, không thể so đo mọi chuyện, hiểu không?” Những lời này là được Phụ Hoàng nhắc nhở hắn hôm qua khi hắn bị phạt. Vốn đang muốn làm cho Mạn Duẫn Quận chúa cũng mất mặt như hắn, nhưng vì Phụ Hoàng đã nói như vậy nên Tịch Kỳ Nhiễm chỉ có thể tạm thời áp chế cái ý niệm kia trong đầu.

Ngũ công chúa hừ một tiếng, hung tợn trừng Mạn Duẫn. Chỉ mới hai ngày mà đã làm cho Thái Tử ca ca đứng về phía nàng ta rồi.

“Đừng tưởng rằng bản công chúa sẽ bỏ qua cho ngươi!” Tịch Vi Thanh từ nhỏ đã được nuông chiều nên không thể nào dễ dàng bỏ qua như vậy được.

“Đúng dịp thật, bản Quận chúa cũng không nghĩ sẽ buông tha ngươi.” Mạn Duẫn vỗ vỗ tay, nhấc đôi mắt sắc bén.

Tịch Kỳ Nhiễm cứng người lại một lúc. Ánh mắt âm ngoan vừa rồi kia thật sự là của tiểu Quận chúa sao? Cảm thấy không nên tiếp tục để cho Thanh nhi náo loạn, Tịch Kỳ Nhiễm giữ chặt tay nàng, lôi đi ra ngoài.

Nhưng lời của Mạn Duẫn đã chọc giận Tịch Vi Thanh nên nàng ta làm sao còn nghe ra được ý cảnh cáo của Thái Tử, liền vùng thoát khỏi tay Thái

https://thuviensach.vn

Tử, quăng một cái tát qua hướng Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn đúng là không muốn chọc thêm phiền toái, nhưng như vậy không có nghĩa là nàng chịu để cho người khác dễ dàng bắt nạt đi trên đầu trên cổ mình, chụp được tay của Tịch Vi Thanh, cười nhạo: “Muốn đánh người thì trước tiên phải suy nghĩ xem phân lượng của mình thế nào.”

Mặt Tịch Vi Thanh trở nên vặn vẹo bởi vì cổ tay bị nắm chặt đến xanh tím.

“Ngươi... Ngươi buông tay.” Cổ tay đau đớn làm cho Tịch Vi Thanh phải cố hết sức mới mở miệng nói chuyện được.

Tịch Kỳ Nhiễm rất thương yêu muội muội này nên vươn tay muốn gỡ tay Mạn Duẫn ra. Nhưng Mạn Duẫn lại đá cho hắn một cước làm hắn văng ra rất xa.

“Đừng thấy bản Quận chúa khoan dung mà tưởng các ngươi có thể làm càn. Chọc giận bản Quận chúa không phải là quyết định tốt đâu.” Mạn Duẫn buông tay Tịch Vi Thanh ra.

Lần đầu tiên có người dám đá hắn! Tịch Kỳ Nhiễm phẫn nộ từ trên đất đứng lên, hai mắt bốc hỏa. Vừa định đuổi theo Tịch Vi Thanh thì Tịch Vi Thanh đã quay trở lại, phía sau còn mang theo mười tên thái giám.

“Các ngươi bắt lấy nàng cho bản công chúa!” Tịch Vi Thanh chỉ tay vào Mạn Duẫn, đầu vai vì tức giận mà run run, trong mắt nổi tơ máu vì phẫn nộ.

Tịch Kỳ Nhiễm ôm chỗ hông bị Mạn Duẫn đá, nơi đó rõ ràng hiện lên một cái dấu chân. Giờ này khắc này, hắn đâu còn nhớ nổi lời mà Phụ Hoàng đã dặn, chỉ đứng một bên mà nhìn chứ không ra tay ngăn cản nữa. Quận chúa này vô cùng vô pháp vô thiên, hắn là Thái Tử của một quốc gia mà nàng cũng dám một cước đá văng hắn. Cơn tức này thật sự hắn nuốt không

https://thuviensach.vn

nổi. Cứ để cho Ngũ công chúa giáo huấn nàng một chút cũng là tất yếu thôi!

Mười tên thái giám là do Tịch Vi Thanh mới tùy tiện kéo đến trên đường chạy ra khỏi Thái phó viện. Thấy cả mười tên còn chưa động thủ, Tịch Vi Thanh giận dữ hét: “không nghe bản công chúa nói sao!”

Những thái giám này không biết thân phận của Mạn Duẫn, chỉ nghĩ rằng nàng là một người cùng học với công chúa hoàng tử nên vươn tay định bắt lấy Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn một cước đá văng tên thái giám đầu tiên khiến cho hắn văng thẳng về hướng Tịch Vi Thanh.

Tịch Vi Thanh sợ tới mức run lên, lảo đảo chạy hướng ra phía ngoài.

Tịch Kỳ Nhiễm thấy tình hình càng lúc càng nháo lớn, cũng chạy đuổi theo.

Mười tên thái giám lại sợ các hoàng tử công chúa gặp chuyện không may nên chả dám dừng lại khắc nào, cũng đuổi theo.

Mạn Duẫn quăng qua một cái tát, một bên Tịch Vi Thanh lập tức nổi một dấu tay hồng hồng.

Tịch Vi Thanh trừng lớn hai mắt, không thể tin vươn tay sờ lên má đang bỏng rát, nàng ta... thế mà dám đánh nàng. Lửa giận trước nay chưa từng có lập tức thiêu đốt toàn thân nàng. Tịch Vi Thanh giơ hai tay lên xoay đánh một chỗ với Mạn Duẫn. Nắm chặt mái tóc của Mạn Duẫn, Tịch Vi Thanh muốn đánh trả thật ác cho một cái tát kia.

Tuy hôm qua Mạn Duẫn bị bột đậu ba ép chạy một trận mất sức, nhưng dù sao nàng đã từng học võ, Tịch Vi Thanh đã không làm được gì mà ngược lại còn bị đánh cho bầm dập mặt mũi.

https://thuviensach.vn

“Mạn Duẫn Quận chúa, ngươi làm càn quá rồi!” Tịch Kỳ Nhiễm đuổi theo đến, giận dữ hét.

nói thế nào Tịch Vi Thanh cũng là một công chúa, địa vị cao hơn một Quận chúa rất nhiều, từ lúc tiến vào Hoàng cung đến giờ, Mạn Duẫn chưa từng tuân thủ quy củ, vô cùng càn rỡ không coi ai ra gì!

Mười tên thái giám thấy Ngũ công chúa bị đánh không còn hình dạng thì cấp tốc gia nhập chiến cuộc nhằm tách bọn họ ra.

Mạn Duẫn xoay người đá một vòng, thái giám hết tên này đến tên khác đều bị đá bay. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ bọn thái giám đều té trên mặt đất không dậy nổi.

Mạn Duẫn và Tịch Vi Thanh xoay đánh cùng một chỗ, cả hai đều không có ý buông tay.

Tịch Kỳ Nhiễm chỉ có thể tự mình gia nhập chiến cuộc để tách các nàng ra, nhưng vừa tới gần thì đã bị Mạn Duẫn cung tay đánh một cái vào mắt khiến Tịch Kỳ Nhiễm ăn đau hô lên một tiếng.

Thoáng nhìn thấy trên cây cổ thụ bên cạnh có một tổ ong, Mạn Duẫn hẩy một một hòn đá nhỏ rồi tung chân đá vọt tới đó. Tổ ong rung rinh lúc lắc rồi rớt ầm xuống, lúc này Mạn Duẫn dùng một tay đẩy Tịch Vi Thanh ra, tổ ong vừa vặn nện ở trên người nàng ta.

một bầy ong vò vẽ đông nghìn nghịt thoát ra, đánh về phía Tịch Vi Thanh. Tịch Vi Thanh hoảng sợ thét chói tai, không ngừng chạy loạn.

một quyền của Tịch Kỳ Nhiễm đánh tới trên mặt Mạn Duẫn. “Ngươi có biết ngươi vừa làm gì không?” Đó là ong vò vẽ đó.

“Đương nhiên biết!” Mạn Duẫn lau máu tươi tràn ra khóe miệng, đá trả một cước.

https://thuviensach.vn

Đá trúng bắp chân của Tịch Kỳ Nhiễm, khiến Tịch Kỳ Nhiễm run rẩy lui về phía sau hai bước.

Mạn Duẫn chưa bao giờ là người chỉ biết nén giận mà không trả đũa. Người khác thiếu nợ nàng, nàng hiển nhiên sẽ đòi lại cho bằng hết.

Tịch Kỳ Nhiễm nhìn thấy Tịch Vi Thanh bị ong vò vẽ đánh đến chạy lung tung, tức giận không để đâu cho hết, nắm đấm liên tiếp đánh về phía Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn cố kỵ bọn họ là nhi tử nhi nữ của Hoàng bá bá nên không hạ ngoan thủ, chỉ đánh ngang tay cùng Tịch Kỳ Nhiễm.

Trừ bỏ một quyền đầu tiên kia, Tịch Kỳ Nhiễm không đánh thêm được Mạn Duẫn cái nào, không khỏi có hơi nhụt chí. Đám thái giám té trên mặt đất nhìn Mạn Duẫn cứ đánh hết đấm này đến quyền khác vào trên người Thái Tử thì trong lòng phát run.

“Nhanh, nhanh đi thông tri cho Hoàng Thượng...”

một gã trong số thái giám run rẩy đứng lên, nhanh chân chạy về hướng Ngự thư phòng.

Bên ngoài Ngự thư phòng, thị vệ nghe tên thái giám kia bẩm báo xong liền lập tức xông vào.

“Vương gia, Quận chúa và Thái Tử đánh nhau rồi.” Thị vệ vội vã chạy vào Ngự thư phòng, cắt ngang đàm đạo giữa Cửu vương gia và Hoàng Thượng.

Tịch Khánh Lân kinh ngạc ngẩng đầu rồi quay nhìn vẻ mặt tối đen của Hoàng đệ ngồi bên cạnh, tay cầm bút lông không ngừng phát run. Sớm không đánh nhau, trễ không đánh nhau, vì sao cố tình lại đánh nhau lúc Hoàng đệ tiến cung vậy!

https://thuviensach.vn

“Dẫn đường.” Tịch Mân Sầm ném trong tay tấu thư còn chưa xem xong, mắt lạnh như băng liếc Hoàng Thượng một cái. Xem con ngươi đó!

“Việc này không quan hệ với trẫm.” Hoàng Thượng nhanh chóng phủi sạch quan hệ, đi theo Tịch Mân Sầm thẳng tiến tới trước Thái Phó viện.

Trong lòng mắng tên nghiệt tử kia liên hồi kỳ trận. Hôm qua hắn mới dặn dò phải sống chung hòa hợp với Mạn Duẫn, thế mà mới một ngày đã quên sạch sẽ lời nói của hắn rồi!

Vừa tới trước Thái Phó viện, bọn họ đã thấy Mạn Duẫn và Thái Tử đánh nhau quay cuồng ngay trên mặt cỏ. Mạn Duẫn rõ ràng đang chiếm thế thượng phong, ngoại trừ vết máu tươi bên khóe miệng ra thì cũng không nhìn thấy có bị thương chỗ nào, chỉ có mồ hôi đang rịn ra từng hột lớn trên trán, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đến đáng sợ.

Nhưng dù sao thể lực không bằng nam tử, hôm qua lại bị tiêu chảy, nên cuối cùng tốc độ tay chân của Mạn Duẫn cũng chậm dần.

trên mặt và tay chân Thái Tử có vài chỗ bầm tím, trông tơi tả hơn nhiều. Khi thấy Mạn Duẫn sắp sửa hết chống đỡ được nữa, hắn lại đánh qua một quyền.

Mắt thấy chắc mẩm sẽ thành công, ai ngờ một bàn tay to lớn mạnh mẽ đã vững vàng bắt lấy nắm đấm của hắn. Tịch Kỳ Nhiễm chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn. Khi nhìn thấy mẻ mặt băng lãnh ngàn năm không đổi của Cửu Hoàng thúc thì thanh âm liền run rẩy hô lên một tiếng “Cửu-Hoàng-Thúc.”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10

Edit: Khánh Linh

“Thái Tử còn biết bổn Vương là Hoàng thúc của ngươi à?” Ngữ khí lạnh như băng, quanh người cũng như băng mà nhè nhẹ tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

Tịch Kỳ Nhiễm làm gì còn vẻ hung hăng như vừa rồi, toàn thân giống như trái cà tím dập, ỉu xìu, cúi thấp đầu không dám đối mặt với uy thế toát ra từ Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm quăng tay Tịch Kỳ Nhiễm xuống, hơi xoay người đánh giá khóe miệng sưng vù của Mạn Duẫn, duỗi ngón trỏ ra lau vết máu bên khóe miệng Mạn Duẫn, rồi lại xoay người cúi đầu nhìn Thái Tử mười bảy tuổi, sau đó nói với nữ nhi nhà mình: “Lần sau không cần quan tâm mặt mũi cho Phụ Vương làm gì, có người dám động một cây lông tơ trên người ngươi, nên đánh liền đánh ngay vào chỗ hiểm. Có mất mạng người, cho dù là Thái Tử, cũng có Phụ Vương làm chỗ dựa cho ngươi.”

Thái Tử trừng lớn hai mắt như không thể tin được những lời vừa rồi Cửu Hoàng thúc nói! Thương tích đầy mình là hắn nha, còn Mạn Duẫn Quận chúa từ đầu tới đuôi chỉ trúng của hắn một quyền duy nhất thôi mà.

Hoàng Thượng đứng ở một bên cũng khóc không ra nước mắt. Hoàng đệ à! Chắc không có người nào làm Hoàng Thượng mà nghẹn khuất như ta đó, cho ta giữ lại vài phần thể diện không được sao? Trước mặt nhiều cung

https://thuviensach.vn

nữ thái giám như vậy mà Hoàng đệ còn lạnh lùng thốt ra những lời này vậy hả!!!!

Mà phải nói chứ, bị đánh cho mặt mũi bầm dập là con của hắn, là Thái Tử đó nha! Bây giờ ngay cả một cái Quận chúa mà cũng dám đánh Thái Tử tơi tả, về sau đến khi hắn đi lên ngôi vị Hoàng Đế chẳng lẽ không bị người trong thiên hạ chê cười sao?

“Phụ Hoàng, mau phái người đi cứu Thanh nhi đi.” Tịch Kỳ Nhiễm quay tìm bóng dáng Tịch Vi Thanh xung quanh, rốt cục cũng thoáng thấy được bóng nàng ở sân sau Thái Phó viện.

Tịch Vi Thanh đang chạy trối chết, một đám ong vò vẽ đông nghìn nghịt vây quanh đốt nàng khiến nàng liên tục thét chói tai.

Chỉ mắc lo lắng đến an nguy tiểu Quận chúa, bọn họ hoàn toàn quăng Ngũ công chúa đến chín tầng mây, đến khi Tịch Kỳ Nhiễm nhắc nhở tới tỉnh thần hồn. Tịch Khánh Lân lập tức phái vài thái giám phụ giúp việc xua đuổi ong vò vẽ. Vài tiểu thái giám cầm bó rơm đốt cháy lấy khói hun ong vò vẽ, đám ong vò vẽ này chỉ trong chốc lát liền bị xua tan.

Mọi người đi đến gần, lúc này khuôn mặt của Ngũ công chúa đã bị ong đánh sưng phù, toàn bộ khuôn mặt không nhìn ra được đường nét ngũ quan thế nào vì đã phù lớn như một cái bị.

Tịch Vi Thanh đưa hai tay che khuôn mặt sưng như đầu heo, òa khóc. Nọc của ong vò vẽ rất độc nên khuôn mặt vốn xinh đẹp của Tịch Vi Thanh lúc này đã hoàn toàn thay đổi, tìm cũng không thấy một nét mỹ cảm nào.

“Lý Dịch, nhanh truyền Thái y.” Tịch Khánh Lân vẫy vẫy tay, kêu Lý công công nhanh chạy đi.

Tịch Mân Sầm khoác một tay lên trên đầu vai Mạn Duẫn, mặt nghiêm nghị lạnh lẽo đi tới, hỏi, “Dạ yến đêm đó, Hoàng huynh đáp ứng bổn

https://thuviensach.vn

Vương cái gì?”

Tịch Khánh Lân giật mình đánh thót, nói: “Chỉ là ngoài ý muốn thôi, trẫm cũng không dự đoán được nghiệt tử này thế mà lại dám làm chuyện hồ đồ tới mức này.” nói xong, một cái tát đánh qua.

Bốp một tiếng, Tịch Kỳ Nhiễm đã trúng cái tát như trời giáng, nhưng cho dù tức giận, hắn cũng không dám phản bác một câu. Khuôn mặt vốn đã xanh xanh tím tím lập tức lại xuất hiện thêm một dấu tay màu đỏ.

Tịch Vi Thanh khóc sướt mướt, nhào vào trong lòng Tịch Kỳ Nhiễm, chỉ thẳng vào mặt Mạn Duẫn lên án, “Phụ Hoàng, người làm chủ cho Thanh nhi đi, tiểu Quận chúa dám dùng tổ ong vò vẽ trêu cợt ta!” Vừa nói vừa kéo ống tay áo lau nước mắt.

Tịch Khánh Lân càng tức giận đùng đùng, đừng tưởng rằng hắn không biết tâm tư nhỏ nhen của nàng. “Việc này trẫm sẽ điều tra rõ!”

Sau khi phất tay kêu mọi người đều tiến vào Ngự thư phòng, Tịch Khánh Lân ngồi trên ngai vàng, dùng một đôi mắt sắc lẻm quét nhìn những người phía dưới.

Tịch Mân Sầm đang ôm eo Mạn Duẫn, cầm trứng gà bóc lăn mặt cho nàng, từ chỗ ngồi của hắn cũng có thể nhìn thấy được khóe miệng xung huyết của Mạn Duẫn.

Tịch Vi Thanh ngồi ở ghế đối diện. Nàng không được may mắn như Mạn Duẫn. Hai lão thái y đang đứng kế nàng liên tục bôi thuốc, thỉnh thoảng có thể nghe thấy nàng đau đớn rên vài tiếng.

Thái Tử tự biết mình sai, quỳ trên mặt đất cúi đầu.

“Hoàng nhi, nói thật xem chuyện sao lại đến mức này! Đường đường là Phong Yến hoàng tộc, thế nhưng lại động thủ động cước giữa ban ngày ban

https://thuviensach.vn

mặt. Chẳng lẽ các ngươi là thôn phu rừng rú sao? Học nhiều năm sách thánh hiền như vậy mà quên sạch rồi à!" Tịch Khánh Lân tức giận vỗ mạnh án thư khiến đám tấu chương trên đó cũng nảy bần bật theo.

Thân thể Tịch Kỳ Nhiễm cũng rung rung theo một chút.

"Phụ Hoàng... tại Mạn Duẫn Quận chúa khinh người quá đáng. Nhi thần vốn định đi khuyên can rồi tách hai người ra, nhưng Quận chúa chẳng thèm phân biệt xanh đỏ đen trắng đã đánh người rồi." Nếu nói về ấm ức, Thái Tử xem như là người ấm ức nhất. Lần đầu tiên gặp Mạn Duẫn, hắn chỉ muốn đụng vào nàng một chút nhưng lại không đâu mà rơi ùm vào hồ nước, quăng hết mặt mũi. Sau đó hắn đã nghe theo lời Phụ Hoàng, quyết định bỏ qua hết mọi khúc mắc trước đây, hảo tâm đi khuyên giải Mạn Duẫn và Tịch Vi Thanh. Thế rồi bên hông lại vô tình bị đạp một cước, cho tới bây giờ còn ẩn ẩn đau đây nè.

Thái Tử nhận định Mạn Duẫn nhất định là sát tinh của hắn, về sau hễ nhìn thấy nàng thì nhất định tìm đường vòng mà đi, tránh rước phiền toái vào thân.

Người khơi mào đúng là không phải Thái Tử, nhưng hắn lại ngó như không thấy những hành vi của Ngũ công chúa. Nếu ngay từ đầu hắn phối hợp với Mạn Duẫn để cùng nhau ngăn cản Ngũ công chúa, làm sao sẽ dẫn tới chuyện bé xé ra to như vậy?

Tịch Khánh Lân nghe Thái Tử nói xong cũng mơ hồ hiểu rõ sự tình nhân quả, ánh mắt bắn về phía Tịch Vi Thanh phía dưới, nói: "Thanh nhi, vì chuyện gì mà ngươi lại kết thù kết oán với tiểu chất nữ?"

Nghe câu này, ánh mắt lạnh băng của Tịch Mân Sầm miết sang hướng nàng.

Trong lòng Ngũ công chúa hơi run rẩy, bởi nàng sợ nhất chính là Cửu Hoàng thúc dùng kiểu ánh mắt đánh giá lãnh khốc này mà nhìn người khác,

https://thuviensach.vn

thanh âm không khỏi nhỏ đi vài phần, “Thanh nhi chỉ muốn dạy Mạn Duẫn Quận chúa vâng theo cấp bậc lễ nghĩa, để nàng về sau thấy hoàng tử công chúa thì phải hành lễ. Sau đó nàng liền phát hỏa tát bản công chúa một cái.” Bởi vì khuôn mặt nàng bây giờ sưng phù nên không còn nhìn thấy dấu bàn tay kia.

Tịch Khánh Lân thở dài một hơi thật to. Ngũ nữ nhi thật đúng là không biết tốt xấu, ngay cả hắn mà tiểu chất nữ còn chưa hành trọng lễ, Ngũ nữ nhi tự cho là thể diện của nàng còn lớn hơn của hắn chăng? Còn cường ngạnh bắt Mạn Duẫn phải cúi đầu, rõ ràng là tự tìm phiền toái.

Ánh mắt chuyển hướng sang phía Mạn Duẫn, Tịch Khánh Lân hỏi: “Tiểu chất nữ, sự thật có như lời hai người bọn họ nói không?”

“không phải.”

Mạn Duẫn gỡ tay Phụ Vương đang lăn trứng lên vết bầm cho nàng, đi tới phía trước vài bước. “Hoàng bá bá, không phải Duẫn nhi muốn chỉ trích người, nhưng mỗi ngày người đều quá bận rộn cho việc triều chính nên qua loa sơ sài trong việc quản giáo nữ nhi, khiến cho nàng dưỡng thành một tính tình ghen tị.” Lời này của Mạn Duẫn có thể nói là đại nghịch bất đạo.

Thái Tử cả kinh ngẩng đầu nhìn nàng, không khỏi la lên: “Làm càn, Phụ Hoàng là người mà ngươi có thể chỉ trích sao!”

Ngũ công chúa cũng chớp chớp mắt ngạc nhiên. Phụ Hoàng là vua của một nước, thế mà Quận chúa lại dễ dàng nói ra lời chỉ trích Phụ Hoàng như vậy sao.

Tịch Khánh Lân chẳng những không có giận, ngược lại còn rất đồng tình với cách nói của tiểu chất nữ. Ngũ công chúa lớn lên ngay dưới mí mắt hắn, có tính tình thế nào chẳng lẽ hắn lại không rõ ràng hay sao! Nhưng kẻ đầu sỏ đắc tội hại hắn không có thời gian quản giáo hài tử chẳng phải là vị Cửu Hoàng đệ kiệt ngạo bất tuân kia sao?

https://thuviensach.vn

“Chuyện bản Quận chúa tiêu chảy ngày hôm qua, nói vậy chắc Hoàng bá bá cũng biết rồi chứ? Người có muốn biết chân tướng sự việc không?”

Vừa nói xong, ánh mắt Tịch Mân Sầm giống như tên nhọn tập trung vào Tịch Vi Thanh, trên mặt gợn lên một chút cười lạnh không khó mà nhận ra. Cơn lạnh run của mọi người lập tức bắt đầu ngay từ trong tim mà tràn ra toàn thân.

“Hoàng huynh, đây là cái mà ngươi gọi là chiếu cố tốt nữ nhi dùm bổn Vương đó sao?” không chỉ làm nàng trúng quyền, còn bị tiêu chảy nữa. Rốt cuộc có bao nhiêu việc còn đang lừa gạt hắn?

Mạn Duẫn vỗ vỗ mu bàn tay của Tịch Mân Sầm, ý bảo hắn an tâm, đừng nóng.

Cảm nhận được bàn tay nhỏ bé mềm mại kia, lửa giận đang kêu gào trong lòng Tịch Mân Sầm dần dần tắt đi. Nếu có cái gì có thể triệt tiêu được cơn tức giận đùng đùng của Tịch Mân Sầm, chỉ có Mạn Duẫn là làm được.

Tịch Khánh Lân đã sớm đoán được chuyện đó không hề đơn giản nên thản nhiên gợi lời: “Tiểu chất nữ cứ nói ra đi, trẫm nhất định đem công bằng đến cho ngươi, sẽ không thiên vị bất luận kẻ nào.”

Ngũ công chúa cắn chặt môi, hai tay đặt hai bên sườn gắt gao túm chặt lấy mép váy như muốn xé toạc nó ra.

“Phụ Hoàng đừng nghe Quận chúa nói bậy.”

“Bản Quận chúa còn chưa nói mà ngươi đã biết là nói bậy? Hay là Ngũ công chúa đoán được bản Quận chúa muốn nói cái gì?” Mạn Duẫn nhướn mày, đi lại gần nàng ta, khóe miệng mang theo vẻ châm chọc như có như không.

https://thuviensach.vn

Thái Tử sửng sốt, khó trách hôm nay khi tiểu Quận chúa đến Thái Phó viện thì khí sắc nhìn không được tốt, thì ra là bị tiêu chảy.

Mạn Duẫn liếc xéo nàng ta một cái, “Hôm qua Ngũ công chúa phái người rắc bột đậu ba trên điểm tâm của bản Quận chúa, làm hại bản Quận chúa kéo bụng mấy mươi lần, suýt nữa thì mất nửa cái mạng.” Chắc là vì sau đó nàng ngủ gần một ngày nên mới phục hồi tinh thần về như cũ.

Oành. một cái bàn trong Ngự thư phòng bị đánh nát, tứ phân ngũ liệt phân tán loạn xạ trên sàn bạch ngọc.

không có ai thấy Tịch Mân Sầm ra tay khi nào, nhưng động tác này cũng đủ để chứng minh hắn phẫn nộ đến thế nào.

Ngũ công chúa sắc mặt tái xanh, tay Thái y đang bôi thuốc cho nàng cũng run lên đụng mạnh vào mặt nàng khiến nàng đau đến nhe răng kêu toáng lên.

“Thanh nhi, Mạn Duẫn Quận chúa nói đúng không?”

Ngũ nữ nhi chỉ mới mười lăm tuổi, thế mà đã ra tay một chiêu nham hiểm như vậy! Tịch Khánh Lân lập tức cảm thấy vô cùng thất vọng.

Cuộc sống của hắn toàn chú tâm vào quốc gia đại sự, thế nhưng việc quản giáo hài tử lại sơ sẩy đến tình trạng này.

“Phụ Hoàng, Mạn Duẫn Quận chúa nói oan cho Thanh nhi, Thanh nhi chưa từng làm chuyện này.” Nước mắt ào ào rớt xuống, hòa tan thuốc bột trên mặt.

Mạn Duẫn đã sớm đoán rằng nàng ta nhất định sẽ không dễ dàng thừa nhật như thế, “Hoàng bá bá, người có thể truyền cung nữ Thu Hỉ tới hỏi chân tướng.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Ngũ công chúa tối xuống, mắt rừng rực trừng Mạn Duẫn.

Tịch Khánh Lân làm sao còn tin theo lời nói của Ngũ công chúa được nữa, ngoắc tay sai người đi truyền cung nữ kia.

Thu Hỉ lần đầu tiên được gặp long nhan của Thánh Thượng nên vô cùng khiếp đảm, vừa mới tiến vào Ngự thư phòng thì hai đầu gối đã quỳ sụp xuống.

“Ngươi chính là Thu hỉ? Kể rõ tình tiết chuyện hôm qua đi.” Tịch Khánh Lân đi vòng qua án thư, bước xuống dưới.

Đứng ngay phía trước cung nữ.

“Hôm qua Ngũ công chúa ngăn nô tì ở trước cửa Nính Tự cung, rắc một bao bột đậu ba lên trên điểm tâm, còn uy hiếp nô tì rằng nếu nô tì không làm theo thì sẽ không cho nô tì sống. Tiểu Quận chúa ăn xong... Xin Hoàng Thượng tha thứ, đều do Ngũ công chúa bức nô tì, nô tì mới không thể không theo.” Đầu cung nữ vẫn gập không dám nâng lên.

Trong nháy mắt mà cung nữ nói ra, Tịch Vi Thanh biết... mình hoàn toàn xong đời, hai đầu gối mềm nhũn quỳ sụp xuống trước mặt Tịch Khánh Lân.

“Phụ Hoàng, Thanh nhi biết sai rồi, chẳng qua vì Thanh nhi trẻ người non dạ nên mới làm ra chuyện ngu xuẩn thế này, mong Phụ Hoàng khai ân.”

Tịch Khánh Lân giận không thể át phất tay áo bào, hừ lạnh một tiếng, “Biết sai thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ như thế thì có thể bù lại hay bỏ qua hành vi tác tệ của ngươi! Trẫm không có nữ nhi âm độc gian trá như ngươi. Ngươi cút cho trẫm, đừng để cho trẫm thấy mặt ngươi nữa. Ngay hôm nay trở đi, ngươi không còn là công chúa nữa!”

https://thuviensach.vn

Danh hiệu Công chúa là thứ mê hoặc nội tâm Tịch Vi Thanh. Làm một công chúa cao quý, nàng còn có gì mà không hài lòng? Thế mà chỉ vì ghen tị mà làm ra những chuyện khiến cho người ta phẫn nộ như vậy, nếu nàng còn ở lại trong Hoàng cung chẳng phải sẽ đem lại thêm phiền toái cho hắn hay sao?

Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm thờ ơ lạnh nhạt ngồi trên ghế, không nhấc lên nổi một tia thương cảm nào đối với Ngũ công chúa.

Tịch Kỳ Nhiễm ngốc lăng một lát, rồi bắt lấy vạt áo Tịch Khánh Lân. "Phụ Hoàng, Thanh nhi còn nhỏ, ngài bỏ qua cho nàng một lần đi. Ngài buộc nàng ra cung một mình thì nàng phải sống thế nào?"

Tịch Khánh Lân đá văng hắn ra, chỉ tiếc mình xưa nay răn dạy mà như nước đổ lá môn, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào Tịch Kỳ Nhiễm, nói: "Hoàng nhi, ngươi cũng phải bị phạt. Qua chuyện này, trẫm cảm thấy ngươi còn không thể đảm nhiệm vị trí Thái Tử. Tạm thời phế bỏ danh hiệu Thái Tử, chờ khi nào ngươi trở thành một Thái Tử lý tưởng trong lòng Phụ Hoàng được thì trẫm lại khôi phục địa vị của ngươi."

Tay chân Tịch Kỳ Nhiễm cứng đờ, hai mắt dại ra.

Mạn Duẫn nhíu mày, nhìn về phía hai cha con một quỳ một ngồi trong đại điện. Hoàng bá bá nói thật có lý vô cùng.

Bây giờ Thái Tử còn quá mức non nớt, như trong chuyện này... đã bỏ vào rất nhiều tình cảm cá nhân, chuyện gì cũng bảo vệ Ngũ công chúa. Đây là loại lòng dạ đàn bà mà một đế vương không nên có, bởi Đế vương phải lấy quốc sự làm trọng.

Thái Tử là con trai Hoàng hậu, lại là người thông minh nhất trong đám hoàng tử, nên Tịch Khánh Lân vốn có ý tài bồi, mấy năm nay cũng thường xuyên để cho hắn tham gia xử lý quốc gia chính sự với mình để đốc thúc sự tiến bộ của hắn. Nhưng sự việc hôm nay thật sự đã làm hắn thất vọng rồi.

https://thuviensach.vn

“Hoàng đệ, xử lý của trẫm đã vừa lòng chưa?”

Lửa giận của Tịch Mân Sầm rõ ràng đã giảm bớt rất nhiều, nhấc một mớ tóc đen của Mạn Duẫn lên đặt trong tay thưởng thức, “Mạn Duẫn vừa lòng không?”

không hài lòng... vậy tiếp tục phạt... Dù sao hắn có nhiều chất nhi chất nữ như vậy, không có một hai đứa này cũng chẳng sao.

Da mặt Tịch Khánh Lân run lên, biết tính tình Hoàng đệ ngay cả lục thân cũng không nhận, vừa rồi trừng phạt hắn còn lo là đã phạt nhẹ.

Mạn Duẫn nhìn ra được Tịch Khánh Lân thật ra cũng luyến tiếc, gật đầu nói: “Cứ như vậy đi.”

Tịch Khánh Lân nhẹ nhàng thở ra.

Tịch Mân Sầm bất đắc dĩ lắc đầu, nếu đổi thành hắn, hắn sẽ không nhân từ mà nương tay như vậy, nhất định phải cho hai người bọn họ sống không bằng chết.

Vẫy lui Tịch Kỳ Nhiễm và Tịch Vi Thanh, ba người đóng đại môn để nói chuyện riêng. Trong Ngự thư phòng im ắng.

không ai ra tiếng.

“Phụ Vương, hôn sự bố trí thế nào rồi?” Cuối cùng vẫn là Mạn Duẫn phá vỡ sự im lặng này, khi nói ra những lời này thì trong lòng như phát chua. Nhưng Mạn Duẫn biết nặng biết nhẹ, nhất định không thể vì cảm xúc nhất thời mà phá hư kế hoạch của Phụ Vương.

“Từ nay trở đi là đại hôn, mọi việc đều đã được chuẩn bị thỏa đáng. Bất quá việc dụ rắn khỏi hang vẫn có chút khó khăn, tục ngữ nói, cẩn thận vẫn hơn. Duẫn Thái úy sẽ không gấp gáp nói ra âm mưu đâu, cho nên... Chúng

https://thuviensach.vn

ta chỉ có thể chờ thời cơ mà thôi.” Tịch Mân Sầm gõ gõ mặt bàn, ngẩng đầu lên nhìn Tịch Khánh Lân.

Tịch Khánh Lân cũng đồng ý, “Việc này đúng là không thể gấp.”

Câu cá, cần nhất chính là kiên nhẫn. Đạo lý này, Mạn Duẫn đương nhiên hiểu được.

“Giờ trễ rồi, trong Vương phủ còn có chuyện chờ xử lý.” Tịch Mân Sầm nhìn Mạn Duẫn, dường như đang cân nhắc xem có nên đem Mạn Duẫn về hay không. Mới rời khỏi người hắn hai ngày mà đã đánh nhau một trận với Thái Tử, nếu nàng không ở cận kề bên hắn, Tịch Mân Sầm cảm thấy cực kỳ bất an.

Tịch Khánh Lân giơ tay kéo lấy Mạn Duẫn, khiến nàng tách ra khỏi Tịch Mân Sầm, xấu hổ ho khan hai tiếng: “Hoàng đệ, ngươi vẫn nên về làm việc đi. Trẫm cam đoan... lần này tuyệt đối không có bất kỳ sơ xuất nào nữa. Nếu tiểu chất nữ lại bị thương, trẫm tự mình lãnh ba mươi đại bản được chưa?”

Đối với lời hứa danh dự của Hoàng bá bá, Mạn Duẫn bất chợt nảy sinh một nỗi hoài nghi thật lớn, nhưng lúc này đúng là không nên phân tâm, “Phụ Vương, người trở về đi.”

nói có nhiều bao nhiêu cũng không hiệu quả bằng Mạn Duẫn nói một câu. Tịch Mân Sầm gật đầu, môi nhẹ nhàng đặt lên trán Mạn Duẫn, cũng chẳng thèm để ý đến Tịch Khánh Lân giật mình trợn trắng hai mắt. Tịch Mân Sầm làm xong việc này mới bứt ra mà rời đi.

Tịch Khánh Lân mắng to trong lòng, Hoàng đệ này đúng là hoàn toàn không coi hắn ra gì. hắn đứng sờ sờ ra đó mà còn thân thiết vô cùng với ‘nữ nhi’ của mình như vậy, thật là.

https://thuviensach.vn

Tịch Khánh Lân chỉ chỉ vào trán Mạn Duẫn, hỏi: “Tiểu chất nữ, ngươi có hiểu động tác vừa rồi của Hoàng đệ có hàm nghĩa gì không?” Dù sao Mạn Duẫn cũng chỉ mới mười lăm tuổi, Tịch Khánh Lân cũng muốn xác nhận một phen xem thật tâm của Hoàng đệ có được đáp lại hay không.

Mạn Duẫn cười cười, “Duẫn nhi có phải là tiểu hài tử ba tuổi đâu, sao lại không hiểu chứ!”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11

Edit: Khánh Linh

Ngũ công chúa bị đuổi khỏi Hoàng cung ngay trong ngày hôm đó, liêu xiêu cô độc biến mất trước cửa cung.

Tịch Kỳ Nhiễm bị lột bỏ danh hiệu Thái Tử, bế môn kiểm điểm lỗi lầm, nỗ lực nghiêm khắc kiềm chế bản thân.

Trong hai ngày sau đó, Mạn Duẫn sống vô cùng thanh nhàn, trong Thái Phó viện cũng không còn người nào dám tìm đến nàng để gây sự. Tất cả mọi người khách khách khí khí sợ động chạm tới nàng.

Hôm nay, vừa rời giường không lâu, một trận tiếng bước chân dồn dập đã vọng vào Nính Tự cung. Mạn Duẫn vừa mang giầy xong thì cửa phòng đã bị đẩy ra.

“Tiểu chất nữ, rửa mặt chải đầu nhanh lên, nếu không đợi tới lúc chúng ta đến được Sầm Vương phủ thì đại hôn của Phụ Vương ngươi cũng đã qua rồi.” Tịch Khánh Lân chắp tay sau lưng, bước chân hơi vội vã đến vấp váp, Lý công công đi theo ngay phía sau.

Lý công công tay chắp thành hình Lan Hoa Chỉ, thắt lưng uốn éo tới uốn éo lui, lòng nóng như lửa đốt chỉ thiếu điều nhảy tưng tưng.

Mạn Duẫn dụi dụi rồi mở đôi mắt vẫn còn nhập nhèm vì ngái ngủ ra. Lúc này đã có hơn mười cung nữ tiến vào trong phòng, vây quanh giúp

https://thuviensach.vn

nàng rửa mặt mặc quần áo chải đầu trang điểm.

Hôm nay Tịch Khánh Lân mặc thường phục nên toàn thân hắn không còn toát ra cảm giác vô cùng uy nghiêm như khi mặc long bào mà có vài phần nho nhã. hắn làm cho người ta có cảm giác như một phu tử dạy học, không hề uy nghiêm mà trái lại còn rất dễ dàng thân cận.

Mạn Duẫn ngáp dài hai cái rồi mới từ từ tốn tốn chuẩn bị.

Sau khi ngồi lên nhuyễn điếm trên xe ngựa, Mạn Duẫn liếc Tịch Khánh Lân rồi đưa mắt nhìn ra xa xa ngoài cửa xe. trên đường xe lắc lư chạy qua, phần đông dân chúng hoàng đô đều tỏ vẻ cao hứng với việc Cửu vương gia thành hôn. Cho dù cách màn xe, Mạn Duẫn vẫn có thể nghe thấy thanh âm thảo luận của dân chúng ngoài cửa sổ.

Tịch Khánh Lân quan sát thần sắc của nàng, thấy Mạn Duẫn ngoài việc tinh thần có hơi kém thì không có biểu hiện tức giận gì.

“Tiểu chất nữ, ngươi không tức giận Hoàng đệ sao?” Tịch Khánh Lân cau mày lo lắng hỏi.

Hoàng bá bá lo lắng điều gì, Mạn Duẫn vô cùng rõ ràng. Sợ nàng sẽ tức giận mà đại náo một hồi phá hư hôn lễ? Mạn Duẫn không có khả năng làm như vậy, vả lại... Phụ Vương và Hoàng bá bá cũng sẽ không cho phép.

“Phụ Vương cô đơn nhiều năm như vậy, cũng nên tìm một người làm bạn. Chuyện này khiến Duẫn nhi vui mừng còn không kịp, sao có thể tức giận chứ?” Đúng là nên tìm một người làm bạn đồng hành, nhưng người này tuyệt đối sẽ không là Duẫn Linh Chỉ. Mạn Duẫn trong lòng nghĩ vậy nhưng miệng lại trả lời thế kia, một đôi mắt to trong veo như nước nhìn thẳng vào Tịch Khánh Lân.

Nghe thấy lời này, Tịch Khánh Lân an tâm, ngồi thẳng lại.

https://thuviensach.vn

“Tiểu chất nữ nên nhớ kỹ lời này, nếu lát nữa muốn nổi giận, Hoàng bá bá nhất định sẽ giữ chặt ngươi.”

Cũng có phải thành hôn thật đâu, vì sao nàng phải tức giận? Mạn Duẫn nhíu đôi mi thanh tú, hay là bọn họ có chuyện gì đó gạt nàng?

Xe ngựa chạy đến trước cửa Sầm Vương phủ, trước đại môn nêm chặt toàn những người mặc sắc phục đại thần. Khá đông dân chúng cũng bao vây bên ngoài như muốn xem một chút náo nhiệt, nhưng thủ vệ của Sầm Vương phủ khá nghiêm ngặt, bọn họ không có thiếp mời thì hoàn toàn không thể lẩn vào, không bao lâu liền mất hứng mà quay về.

Lý công công ôm một cái hộp gỗ lớn, cầm thiệp mời đưa cho thủ vệ, bọn họ liền được cho vào Vương phủ. Thủ vệ liếc nhìn Mạn Duẫn một cái, đương nhiên nhận ra được vị chủ nhân này nên quy củ hành lễ.

Sầm Vương phủ được giăng đèn kết hoa khắp nơi, sắc màu đỏ thẫm có thể thấy được tận mọi ngóc ngách. Nhiều đại thần đang xúm xung quanh nịnh hót Mân Sầm, nhưng Tịch Mân Sầm vừa liếc mắt thấy Mạn Duẫn xa xa thì liền đẩy đám đại thần này ra, nói đi qua bên kia xem thế nào, rồi đi về phía Mạn Duẫn.

Tịch Mân Sầm mặc một thân hồng bào, đầu đội mũ ngọc. Nhưng dù hồng bào mang ý nghĩa đặc biệt vui mừng, mặc vào trên người hắn lại chỉ có thể làm cho người ta cảm thấy toát ra băng hàn,chẳng hợp với không khí vui mừng chút nào.

Trái tim Mạn Duẫn đột nhiên đập thình thịch. Ngày ấy trong khách điếm, Phụ Vương chẳng phải đã nói rằng... sẽ tìm người thay thế sao? Sao bây giờ chính hắn lại mặc hỉ phục? Tịch Mân Sầm mặc hỉ phục càng thêm vẻ suất khí, nhưng trong mắt Mạn Duẫn lại chính là vô cùng gai mắt, hận không thể xé xuống toàn bộ hỉ phục của hắn.

https://thuviensach.vn

Màu đỏ đại diện cho vui mừng, sao bây giờ nhìn vào thấy chướng mắt thế.

“Tiểu chất nữ vừa rồi đã đáp ứng trẫm là không tức giận rồi đấy nhé.” Tịch Khánh Lân cười nhắc nhở bên tai Mạn Duẫn.

không tức giận? Làm sao có thể? Mạn Duẫn nguýt hắn một cái.

“Duẫn nhi.” Tịch Mân Sầm vài bước đã qua tới, vỗ vỗ đầu vai nàng, “Sau này Phụ Vương sẽ giải thích cho ngươi.”

Chờ xong hôm nay thì ngươi đã thành hôn rồi còn đâu. Mạn Duẫn muốn xoay người rời đi, nhưng tay đã bị Tịch Mân Sầm nắm chặt.

“Duẫn nhi, không tin Phụ Vương sao?”

Chỉ cần một câu này đã thành công làm cho cước bộ của Mạn Duẫn dừng một chút, khuôn mặt vừa rồi còn tức giận chuyển sang bình tĩnh. Rất nhiều người xung quanh đều lén đưa mắt nhìn hai người.

“Khụ khụ...” Tịch Khánh Lân ho khan hai tiếng tượng trưng, đánh gãy cục diện bế tắc giữa hai người, “Tiểu chất nữ, ngươi yên tâm, cho dù Hoàng đệ cưới tân Vương phi nhưng vẫn sẽ thương ngươi sủng ngươi như trước, cần gì chỉ vì chuyện này mà làm huyên náo khiến mọi người đều không thoải mái?”

hắn vừa nói thế xong, tất cả mọi người chung quanh đều như sực hiểu ra mà gật gật đầu. Hóa ra Tiểu Quận chúa mất hứng là vì sợ bị thất sủng. Điều này cũng có thể thông cảm, bởi dù sao sau khi Vương phi vào phủ, thời gian Vương gia dành cho nàng sẽ trở nên ít đi chứ.

Mọi người đều góp lời, khuyên bảo Mạn Duẫn đừng nên vì việc này mà tức giận. Cửu vương gia còn trẻ, nếu để lâu không cưới Vương phi thì nhất định sẽ càng khiến cho người ta nói ra nói vào. Vả lại Duẫn Linh Chỉ là một

https://thuviensach.vn

mỹ nhân hiền lương thục đức, lại được chính tiên hoàng chỉ hôn, đây là một mối nhân duyên tốt đẹp đến cỡ nào nha.

Mạn Duẫn chưa bao giờ thống hận cái gọi là tiên hoàng kia như thời khắc này.

Vì sao vị tiên hoàng này lại thích chen chân vào chuyện giữa bọn họ vậy.

Thấy mặt Mạn Duẫn càng lúc càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo, Tịch Khánh Lân thức thời kéo tay nàng về ghế dựa gần đó, "Mọi người đều tránh ra đi, để cho trẫm khuyên nhủ tiểu chất nữ một chút."

Tịch Mân Sầm nhìn chằm chằm vào Mạn Duẫn, nhưng Mạn Duẫn lại quay đầu sang một bên, chọn cách không nhìn vào ánh mắt nóng rực kia.

Sau khi cùng Mạn Duẫn ngồi vào một chỗ hẻo lánh, Tịch Khánh Lân nhìn nhìn chung quanh, xác định là không có người nào có thể nghe được mới nói: "Tiểu chất nữ, việc hôn sự này là giả vờ, chắc ngươi có biết chứ?"

Căn cứ vào quan sát của hắn mấy ngày nay, Hoàng đệ nhất định đã nói chân chính sự việc cho Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn gật đầu, chỉ nói hai chữ, "Có biết."

"Vậy còn chưa được sao? Hoàng đệ tuyệt đối sẽ không dối lừa ngươi mà làm việc gì ám muội đâu." Tịch Khánh Lân nâng một bàn tay lên như thề thốt. Mấy ngày trước đây hắn khuyên bảo Hoàng đệ chịu nhịn giả thành thân mất không ít công phu, cũng chịu không ít thiệt.

Khóe miệng Mạn Duẫn run run, lời này mà Hoàng bá bá cũng nói được...

https://thuviensach.vn

“Nhưng Phụ Vương đã nói là người thành thân không phải là hắn, mà hắn sẽ tìm người thay thế mà.” Mạn Duẫn chuyển mắt nhìn ra xa xa tới chỗ Tịch Mân Sầm đứng tiếp khách bên kia, thấy hắn đang dặn dò Chu Phi cái gì đó.

Tịch Khánh Lân lập tức vươn tay che miệng Mạn Duẫn, “Tiểu chất nữ, nói nhỏ chút.” Sau khi liếc quanh thấy không ai nghe thấy hai người, Tịch Khánh Lân mới buông tay.

“Thay làm sao đây? Từ văn võ đại thần triều đình cho tới lê dân bá tánh ai mà chẳng biết rõ mặt mũi Hoàng đệ thế nào, sao có thể thay thế lúc này được?”

Mạn Duẫn mím chặt môi không đáp, vẫn cố gắng áp chế cảm xúc của mình, trong đôi mắt vẫn hiện rõ từng đợt ngọn lửa rừng rực.

“Vẫn là giả vờ đó thôi, lần hôn sự này chỉ là hình thức.” Tịch Khánh Lân vẫn không ngừng cố gắng, nho nhỏ kể rõ mọi việc vào tai Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn càng nhìn thấy màu đỏ trang trí chung quanh càng cảm thấy chói mắt, bèn đơn giản nhắm mắt lại làm ngơ.

Tịch Mân Sầm cau mày nhìn nhất cử nhất động bên này. Vừa định bước qua thì Lý Dịch liền nhanh chân chắn ngay ở trước mặt hắn.

“Vương gia, nhất định Hoàng Thượng có thể khuyên được tiểu Quận chúa.” trên khuôn mặt già nua của Lý công công hé ra nhiều nếp nhăn khi cười, nhưng cái trán đầy mồ hôi lại nói rõ rằng hắn rốt cuộc lo lắng đến thế nào, trong bụng cuộn trào từng đợt.

không cần phải nói, chỉ cần ngay lúc này Mạn Duẫn phản đối thì có thể khẳng định là Cửu vương gia sẽ quăng ngay hồng bào, hôn sự hôm nay sẽ không thể tiếp tục được nữa.

https://thuviensach.vn

Tịch Khánh Lân cũng biết rõ ở trong lòng Hoàng đệ cái gì là trọng yếu nhất, nên vẫn chưa từ bỏ ý định mà khẽ kéo kéo ống tay áo của Mạn Duẫn, cho đến khi nàng nàng mất kiên nhẫn mà mở mắt ra.

“Tiểu chất nữ, Hoàng đệ không lừa ngươi đâu. hắn sẽ tìm người thay thế, bất quá không phải hiện tại... mà là đêm động phòng hoa chúc.”

Đôi môi mím chặt hơi hơi buông ra. Phụ Vương làm thế chẳng phải là làm cho chính vợ mình ngoại tình ư? Trong ánh mắt ẩn hiện vẻ không tin.

Tịch Khánh Lân vô cùng thành khẩn, “Liệu Trẫm còn có thể lừa gạt tiểu chất nữ việc này sao?”

Người này tốt xấu gì cũng là một Hoàng Đế, lời nói ra nhất định là nhất ngôn cửu đỉnh. Huống chi, Mạn Duẫn cũng không muốn là vì nàng mà phá hỏng kế hoạch mà bọn họ đã sắp xếp quy củ. một ngày vẫn chưa trừ bỏ được cái kẻ lúc nào cũng chằm chằm nhìn bọn họ từ trong chỗ tối kia, bọn họ cũng một ngày không thể an tâm.

“Mạn Duẫn biết làm sao rồi.” nói xong, Mạn Duẫn đi về hướng Tịch Mân Sầm.

Đến khi mặt đối mặt với hắn, Mạn Duẫn ngẩng đầu, nhìn Phụ Vương cao hơn nàng một cái đầu. Y phục trắng thuần bị gió thổi thốc lên cuồn cuộn, tóc đen bay bay phiêu đãng, đôi mắt trong như nước hồ thu chỉ cần liếc một ánh mắt là có thể khiến người ta si mê của nàng nhìn thẳng vào hắn.

Mà đứng cạnh nàng, khuôn mặt tuấn tú cương nghị như đá chạm của Cửu vương gia ở giờ khắc này nhu hòa đi không ít, đôi mắt thâm thúy dường như hiển lộ hắn ra vẻ nhu tình.

Hình ảnh hai người đối mặt nhìn lẫn nhau lúc này như một bức họa duy mỹ.

https://thuviensach.vn

“Phụ Vương...” Thanh âm thanh thúy như suối nước róc rách chảy qua lòng người.

Tịch Mân Sầm vươn một bàn tay giúp Mạn Duẫn vén sợi tóc trên trán sang một bên.

“Phụ Vương, Duẫn nhi tin người.” Tin Phụ Vương sẽ không làm chuyện có lỗi với nàng.

Chỉ một câu như thế đã nói cho Tịch Mân Sầm nên làm như thế nào.

“Phụ Vương cũng sẽ không làm ngươi thất vọng.”

Đúng lúc đó, tiếng chiêng trống vang lên dồn dập, trước cửa Vương phủ có một nhuyễn kiệu sơn son thếp vàng vừa dừng lại. Hỉ nương nâng một mỹ nhân dáng vóc xinh đẹp chậm rãi bước vào sảnh đường. trên đầu Duẫn Linh Chỉ đội một mảnh vải đỏ, tuy Mạn Duẫn không thấy rõ nét mặt của nàng ta lúc này, nhưng cũng không khó để biết được rằng... nữ nhân kia nhất định là đang rất đắc ý.

Phụ Vương là người tình trong mộng của tất cả các thiếu nữ Hoàng Đô, có thể gả cho Phụ Vương là chuyện mà cô gái nào cũng đều tha thiết ước mơ.

Duẫn Thái úy đi theo hỉ kiệu của nữ nhi lúc này cũng tiến vào đại sảnh. Bốn phía không ngừng có người lên tiếng chúc mừng hắn khiến cho bộ mặt già nua tràn đầy ý cười mãn nguyện và cũng có phần đắc ý.

Gả nữ nhi này, hắn có thể trở thành nhạc phụ của Cửu vương gia, từ đó thân phận của hắn cũng cao thêm được vài lần, thế lực trong triều cũng sẽ càng ngày càng vững chắc.

“Cửu vương gia, lão thần về sau giao nữ nhi cho ngươi, ngươi cần phải đối đãi nàng thật tốt.” Duẫn Thái úy cười cầm tay nàng đưa cho Tịch Mân

https://thuviensach.vn

Sầm.

Mạn Duẫn vô cùng tức tối nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay kia, lui về phía sau vài bước. Dù đã làm ra lựa chọn, cũng biết tất cả những chuyện này chẳng qua là giả vờ thôi, nhưng trong lòng Mạn Duẫn cũng chua chát đến khó mà hô hấp.

Tịch Mân Sầm không đáp lời, trên mặt vẫn giữ vẻ lạnh băng khiến người ta khó có thể tới gần như trong dĩ vãng.

Hỉ nương chen lời: “Mau mau bái đường đi, đừng để trễ giờ lành.”

Hai người Tịch Khánh Lân và Duẫn Thái úy cùng ngồi vào vào ghế trên, cười cười nhìn xuống mọi người.

Tịch Mân Sầm quay đầu liếc mắt nhìn Mạn Duẫn một cái như muốn hỏi ‘có muốn bái không’?

Mạn Duẫn gật đầu một cái.

Tuy rằng Mạn Duẫn cũng đã biểu lộ ý tứ, nhưng khi Tịch Mân Sầm bái đường thì ngay cả thắt lưng cũng không cong một chút nào mà cứ đứng thẳng tắp.

Mặt Duẫn Thái úy vừa rồi còn đầy vẻ vui sướng liền nhanh chóng cau lại, “Cửu vương gia, ngươi cũng nên khom khom thắt lưng chút đi chứ, dù sao đây cũng là đại sự cả đời giữa Vương gia và tiểu nữ mà.”

một ánh mắt lạnh bắn xuyên qua phía hắn, Tịch Mân Sầm nhíu mày nói: “Cả đời này, Bổn Vương chỉ lạy tiên hoàng, ngươi cho rằng còn có ai đủ bản lĩnh nhận cái cúi đầu của bổn Vương?”

Lời này vừa nói ra, còn ai dám kêu Cửu vương gia cúi lưng nữa? Ai dám nói... bản thân mình cũng có địa vị ngang với tiên hoàng?

https://thuviensach.vn

“Hoàng đệ không bái thì không bái đi, dù sao bái đường chẳng qua cũng chỉ là một hình thức.” Tịch Khánh Lân phất phất tay hòa giải.

Còn người nào dám nói cái gì nữa.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12

Edit: Khánh Linh

Tịch Mân Sầm không bái cao đường cũng có nghĩa là cho Duẫn Thái úy một cái tát cảnh cáo. Mặt mũi Duẫn Thái úy trở nên xanh mét nhưng lúc này cũng chỉ đành phải cố đè nén nỗi phẫn nộ lại. Dù sao việc hôn sự nay là nhà hắn trèo cao Cửu vương gia, nên cho dù có tức giận cũng chỉ có thể nhịn xuống, huống chi gả nữ nhi sang đây còn có mục đích khác.

Dưới hỉ khăn, Duẫn Linh Chỉ sắc mặt căng thẳng, răng thì cắn chặt, nhưng bề ngoài vẫn duy trì vẻ tiểu thư khuê các hiền lương thục đức.

“một khi đã như vậy thì tiếp tục đi, trăm ngàn lần đừng để sai giờ lành.” Hỉ nương vung khăn lên, lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc hiện tại. Tiền mối của Hoàng gia đúng là chẳng dễ lấy chút nào, còn chưa vào động phòng mà đã nháo ra nhiều chuyện như vậy.

Ngay cả Hoàng Thượng mà còn không dị nghị, mọi người xung quanh lại càng không dám lên tiếng, chỉ đứng ngồi xung quanh mà nhìn tới đôi tân lang tân nương đàng kia.

Hỉ nương hô lớn: “Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái.”

Từ đầu đến cuối, Tịch Mân Sầm không hề cong thắt lưng một chút nào, chỉ mỗi tân nương mặc giá y đỏ quy củ thực hiện tất cả mọi lễ nghi.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm đứng đó sừng sững như một thân tùng bách trải bao gió mưa năm tháng vẫn không suy suyển mảy may, khiến cho người ta không dễ mà dám đến chọc giận.

Mạn Duẫn đưa mắt nhìn ra xa xa, khắp nơi đều là màu đỏ như kim như châm đâm thẳng vào trong lòng nàng. Cho dù nàng có rộng lượng thế nào, có chú trọng đại cục thế nào, nhưng dù sao người thành thân vẫn thật sự là Phụ Vương của nàng cơ mà. Trái tim run rẩy, tâm lý phiền muộn, Mạn Duẫn bưng chén rượu lên, đổ tuột vào miệng.

Tịch Khánh Lân ngồi xuống cạnh nhẹ lắc đầu, cảm thấy Mạn Duẫn vô cùng đáng thương, đưa tay đoạt lấy bầu rượu trong tay Mạn Duẫn nhưng bị nàng xoay tay chụp lại được.

“Đừng động tới ta, đại hôn của Phụ Vương chúng ta cũng phải tận hứng chứ phải không. Nên uống rượu thì cứ uống rượu.” Mạn Duẫn cầm lấy bầu rượu, nhắm ngay miệng đổ xuống ào ào.

Rượu đầy, tràn ra khỏi khóe miệng Mạn Duẫn từng đợt từng đợt trong suốt, dính ướt vạt áo trước ngực Mạn Duẫn, đôi mắt trong suốt như nước đầy vẻ bi thương.

Chu Dương vừa phân phó tỳ nữ bưng đồ ăn lên liền thấy nét mặt khổ sở của tiểu Quận chúa. Chu Phi đi qua vỗ vỗ vai hắn, “Lần này, đành để chịu vậy thôi.”

Ánh mắt nhiều đại thần và thương hộ đều hướng về phía Mạn Duẫn. Khuôn mặt tuyệt mỹ như vậy, dáng người lung linh như thế, nay lại mang vẻ đáng thương vô cùng khiến người ta không muốn thương tiếc cũng khó. Mọi người dường như đều bị vẻ mặt bi thương của Mạn Duẫn làm cho xúc động, ai cũng nhăn mi lại mà nhìn đôi tân nhân trên đại sảnh kia.

Hỉ khăn đỏ của Duẫn Linh Chỉ đã được đẩy ra, dung nhan kiều diễm được trang điểm kỹ lưỡng nên càng thêm xinh đẹp. Nhưng nếu so sánh giữa

https://thuviensach.vn

tiểu Quận chúa với nàng, thì một người đẹp đến có thể xúc động tâm hồn người khác, mà người kia nhiều lắm cũng chỉ làm cho người nhìn vui lòng đẹp mặt mà thôi.

Chỉ cần so như thế, Duẫn Linh Chỉ đã không thể sánh bằng tiểu Quận chúa mới chỉ mười lăm tuổi, quả thực không xứng với một Cửu vương gia dũng mãnh thiện chiến.

Tịch Khánh Lân quét mắt nhìn chung quanh một vòng, phát hiện không ít công tử trẻ tuổi đều đang chăm chú nhìn Mạn Duẫn không chuyển mắt, lại lắc lắc đầu cảm thán, mị lực của tiểu chất nữ thật sự là làm cho người ta khó cưỡng lại được. Chỉ sợ không được bao lâu thì những người này sẽ bị sắc đẹp thu hút đến dại khờ, đem thêm nhiều phiền toái đến cho Cửu Hoàng đệ.

Chẳng qua... Tịch Khánh Lân cười đầy giảo hoạt, nếu thực sự có ngày đó, cũng rất muốn nhìn một chút xem dáng vẻ phát điên phát cuồng của Hoàng đệ sẽ ra thế nào.

Mạn Duẫn uống hết một bầu rượu, lại cầm lên một bầu rượu khác.

Tịch Mân Sầm vài bước là qua đến, đè lại tay nàng, “Đừng uống nữa.”

Ánh mắt Mạn Duẫn chậm rãi dời dọc theo bàn tay kia lên phía trên, dừng ở trên mặt Tịch Mân Sầm.

“Phụ Vương...”

“Ừ.” Vỗ vỗ đầu vai Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm an ủi không tiếng động.

Xa xa, Duẫn Linh Chỉ cũng thấy hành động này, liền hơi hơi nhăn lại mày liễu. Tình cảm chân thành tha thiết giữa Cửu vương gia và tiểu Quận chúa làm người ta có cảm tưởng khó có thể chen chân vào. Nhưng nếu nàng

https://thuviensach.vn

đã được gả vào, nàng không tin là không nắm được Cửu vương gia. Nam nhân thôi mà, đều chẳng cưỡng nổi một sinh vật quyến rũ dụ hoặc đâu.

Dường như cũng chú ý tới ánh mắt kia, Mạn Duẫn nhìn trả lại, khinh thường trừng mắt nhìn nàng ta một cái.

Chỉ chớp mắt mà mặt trời đã lặn bên hướng Tây, hoàng hôn rực rỡ dần dần lui đi, bầu trời từ từ tối dần.

Nhiều đại thần đều đã cung tay hướng Tịch Mân Sầm cáo biệt. một vài quý công tử trẻ tuổi lúc gần đi vẫn còn không quên liếc mắt nhìn Mạn Duẫn thêm một cái.

Đèn lồng màu đỏ thật lớn tỏa ra hào quang lóng lánh, Vương phủ dù đã vào đêm nhưng vẫn đắm chìm trong không khí vui mừng như trước. Nhưng người có trực giác nhạy cảm vẫn có thể cảm nhận được trong không khí vui mừng kia vẫn cất giấu một nét lạnh lẽo thấu xương ở góc âm u nào đó.

Duẫn Linh Chỉ được vài tỳ nữ hầu hạ đưa vào tân phòng. Tịch Mân Sầm ở lại tiễn một ít đại thần sau cũng đã biến mất không còn bóng dáng. Quanh đám bàn tròn trong đại sảnh chỉ còn lại mấy người.

“Tiểu chất nữ, lại theo trẫm hồi cung ở thêm một thời gian đi. Ở lại chỗ này cũng chỉ tăng thêm thương tâm thôi.” Tịch Khánh Lân tước mất bầu rượu trong tay Mạn Duẫn.

Thương tâm? Đúng vậy, nếu bắt nàng mỗi ngày đều nhìn thấy màu đỏ giăng đầy trong Vương phủ thì chắc nàng sẽ âu sầu mà chết thật.

Nhưng nếu cứ như vậy mà hồi cung thì Mạn Duẫn lại cực kỳ lo lắng, nhỡ đâu, nhỡ đâu... Phụ Vương sẽ thật sự động phòng cùng Duẫn Linh Chỉ thì sao, lúc ấy Phụ Vương sẽ không còn thuộc về nàng nữa.

https://thuviensach.vn

Chu Dương vừa làm xong những việc được giao liền tiến đến gần, “Tiểu Quận chúa, Hoàng Thượng nói đúng đấy, ngài vẫn nên về cung trước đi đã. Vương gia ở nơi này có thuộc hạ canh chừng dùm người cho, tuyệt đối không để xảy ra nhiễu loạn gì đâu.”

Dù biết là Chu Dương hảo tâm, nhưng nỗi khó chịu trong lòng kia vẫn không lái đi chỗ khác được.

Chu Phi cũng đi tới nói: “Tiểu Quận chúa, Vương gia luôn có chừng mực, ngài không cần lo lắng.”

Dưới sự khuyên bảo của nhiều người như vậy, Mạn Duẫn đành phải gật đầu.

Chu Dương Chu Phi đưa Tịch Khánh Lân cùng Mạn Duẫn ra phủ, mãi đến khi xe ngựa biến mất ở cuối ngã tư đường mới thu hồi ánh mắt.

Xe ngựa túc tắc chạy nước kiệu, đông lắc lắc tây lắc lắc, cũng giống như nỗi lòng lắc lư chao đảo không chừng của Mạn Duẫn lúc này, đầu thò ra ngoài cửa xe nhìn Sầm Vương phủ đang dần dần khuất khỏi tầm mắt. Chỉ có nơi đó mới chân chính có nghĩa là ‘nhà’ của nàng.

Tịch Khánh Lân thật sự nhìn mà không đành lòng, liền kéo Mạn Duẫn kêu nàng ngồi hẳn vào trong xe.

“Tiểu chất nữ, ngươi đừng có nhìn mãi thế, đã không còn thấy bóng dáng của Sầm Vương phủ từ lâu rồi mà. Nếu ngươi bị gió lạnh thổi cho cảm lạnh, Hoàng đệ lại trách trẫm.” Tịch Khánh Lân nói lời thấm thía, sợ Mạn Duẫn không biết quý trọng chính bản thân mình.

Mạn Duẫn trầm mặc không nói.

“Ngươi cũng đừng thương tâm. Trẫm nhìn Cửu Hoàng đệ lớn lên, đây là lần đầu thấy hắn coi trọng một người như vậy. Sủng ái mà hắn dành cho

https://thuviensach.vn

ngươi đã sớm vượt qua mọi hạn độ từ rất lâu rồi.” Tịch Khánh Lân tận lực khuyên nhủ Mạn Duẫn vẫn tỏ vẻ buồn bực không vui, lâu lâu lại thở dài.

Gió lạnh theo khe hở cửa kính chui vào, phất bay sợi tóc trên trán Mạn Duẫn.

Tịch Khánh Lân tiếp tục nói: “Tiểu chất nữ, ngươi chắc còn nhớ cuộc tỷ thí với Văn khoa Trạng Nguyên Trần Nịnh hồi tám tuổi chứ?”

không biết vì sao hắn lại đề cập đến chuyện này, Mạn Duẫn gật đầu, “Nhớ chứ.”

“Cửu Hoàng đệ không phải là người dễ dàng đắc tội, ngươi đoán xem kết cục cuối cùng của Trần Nịnh là thế nào?” Tịch Khánh Lân sau nhiều lần khuyên bảo không thành công, đành phải hé lộ ra một chút tin tức hòng chỉ rõ cho tiểu chất nữ hiểu được địa vị của nàng ở trong lòng Hoàng đệ. Mỗi khi nhớ tới sự kiện kia, gan ruột của Tịch Khánh Lân đều muốn phát đau.

Ngày ấy ở Phong Nhã lâu, sau khi Trần Nịnh nhận thua nhưng rồi lại nổi điên muốn cùng nàng đồng quy vu tận thì Phụ Vương suýt nữa đã muốn lấy mạng của hắn. Cuối cùng vẫn là do Mạn Duẫn không đành lòng để tay Phụ Vương nhiễm máu tươi mà tổn hại đến hình tượng của hắn trong dân chúng, nên việc này mới êm xuôi không truy cứu nữa.

Chẳng lẽ sau đó Phụ Vương lại tìm Trần Nịnh để xử lý?

“Chẳng lẽ hắn đã chết?” Mạn Duẫn nghi hoặc hỏi.

“Ngươi quá coi thường Cửu Hoàng đệ rồi. Người nào mà đắc tội với hắn, hắn liền có ngàn ngàn vạn vạn biện pháp để trừng trị người đó.” Tịch Khánh Lân dựng ngón tay trỏ lên, lắc qua lắc lại phủ định.

Cửu Hoàng đệ Nam chinh Bắc chiến biết bao nhiêu năm, số người chết ở trong tay hắn chưa người nào có kết cục tốt. Chỉ là biện pháp trừng trị

https://thuviensach.vn

người lần này nghe cũng đủ làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

“Ngươi có từng bao giờ nghe đến thủy lao chưa? Trần Nịnh sau khi bị trục xuất khỏi Hoàng Đô liền bị người bắt đến nhốt vào thủy lao, toàn thân ngâm trong nước chỉ để lộ ra một cái đầu đủ để hô hấp. Trong nước có chuột nước, mỗi khi chúng nó đói thì sẽ cắn rỉa thịt trên người Trần Nịnh để ăn. Tính đến nay Trần Nịnh bị nhốt trong đó đã gần tám năm rồi.” Tịch Khánh Lân vừa làm dấu hiệu số tám vừa quan sát thần sắc của Mạn Duẫn.

“Phụ Vương...?”

“Chỉ cần người nào đắc tội với ngươi thì không một ai có thể sống an lành. Ngay cả Hoa Liễu Nhai ở Nam Trụ lần đó cũng vậy, bị đại hỏa thiêu đốt suốt một đêm, hôm sau Hoa Liễu Nhai chỉ còn là phế tích.” sự việc này cũng là hắn hỏi thăm mới biết được.

Mạn Duẫn chìm trong nỗi khiếp sợ cực độ, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mở ra như muốn nói cái gì, lại không nói ra được một chữ.

Như cảm thấy vẫn chưa đủ, Tịch Khánh Lân lại nói: “Lần đó ngươi tỷ thí cùng Trần Nịnh, Cửu Hoàng đệ giận chó đánh mèo lây sang Trẫm và Lý công công. Hoàng Đệ quăng hết tất cả đống lớn đống nhỏ tấu chương cho Trẫm, ngay cả sổ nhỏ của từng thị trấn cũng đưa tới luôn, làm cho trẫm ước chừng ba tháng phải ở lỳ trong Ngự thư phòng mà phê duyệt suốt ngày suốt đêm. Lý Dịch còn thảm hơn, bị phái đi chùi bồn cầu nửa năm.”

Lúc Lý Dịch trở về thì toàn thân cũng mang theo mùi thối mãi lâu sau mới tẩy hết.

Câu chuyện xưa này Tịch Khánh Lân rất không muốn nhắc đến tí nào.

Mạn Duẫn hơi nhếch môi, trong đầu mờ mịt.

https://thuviensach.vn

“Trẫm nói nhiều như vậy là muốn nói cho ngươi biết, Hoàng đệ vô cùng quan tâm đến ngươi, cho nên ngươi không cần thiết phải lo lắng bởi căn bản là sẽ không phát sinh bất cứ chuyện gì. Ngươi lại càng không cần lo lắng âu sầu như thế.”

Ánh sáng chợt lóe rồi biến mất trong đôi mắt, Mạn Duẫn ngẩng đầu lên, đã hoàn hồn từ trong những lời kể của Tịch Khánh Lân, gật đầu thật mạnh một cái rồi nói: “Phụ Vương vì Mạn Duẫn mà làm nhiều việc như vậy, Mạn Duẫn biết làm như thế nào rồi.”

Tịch Khánh Lân sửng sốt, nghi hoặc hỏi: “Tiểu chất nữ muốn làm cái gì?”

Mạn Duẫn giảo hoạt cười cười, ánh mắt híp lại, “Sắc đẹp ngay trước mặt khó tránh khỏi bị dụ hoặc. Phụ Vương để ý ta như thế, ta đương nhiên sẽ không để cho hắn bị người khác đoạt đi mất. Bây giờ Mạn Duẫn hồi Vương phủ, chăm chú coi chừng hắn.”

Hồi... Vương... Phủ? Tịch Khánh Lân lập tức ong đầu, thế này có tính là hắn tự vác tảng đá đập vào chính chân mình không?

Gió lạnh thổi xào xạc, Mạn Duẫn nhảy ra khỏi xe ngựa, vận khinh công chạy vội về hướng Sầm Vương phủ.

Lý Dịch ngồi ở ngoài xe ngựa vừa cảm thấy có một làn gió phất qua ngang người, giật mình ngó sang thì thấy một bóng trắng bay thoáng qua trong nháy mắt. Lý Dịch lập tức nhớ tới những chuyện kể Liêu Trai ngày xưa liền hét lên một tiếng, ngoác miệng hô to: “Maaaaaaaa!”

Thanh âm cao vút đặc hữu của Lý công công trong đêm tối càng thêm vang vọng xuyên xuyên, khiến toàn bộ dân chúng đang ngủ trong ổ chăn sợ tới mức run lên cầm cập. Đó có phải là... tiếng ma kêu quỷ hú không? Ai nấy đều run lẩy bẩy càng chui sâu vào ổ chăn của mình.

https://thuviensach.vn

Dù Mạn Duẫn có ít nội lực trong thân thể nhưng cũng đủ chống đỡ đến khi nàng chạy về tới Vương phủ.

Khi nàng thở hồng hộc về tới trước cửa Vương phủ liền thấy hai tên thủ vệ đang đóng cửa lại. Phiến cửa nặng vừa muốn khép lại thì lại có một bàn tay mảnh khảnh thò vào ngăn lại.

Bàn tay trắng nõn thon thả bóng loáng như ngọc được chạm khắc tỉ mỉ tinh tế.

Hai thủ vệ nhìn qua khe hở giữa hai cánh cửa ra bên ngoài, giật mình nói: “Tiểu Quận chúa đó, nhanh mở cửa.”

Đại môn vừa mở hé ra đủ lọt một người thì Mạn Duẫn đã không một khắc chậm trễ mà vọt vào, tiến thẳng đến tiểu lâu.

Khuôn mặt của Mạn Duẫn chính là giấy thông hành đến được mọi chỗ, dọc theo đường đi không có ai dám ngăn cản nàng.

Trận đồ bát quái trong rừng cây nhỏ Mạn Duẫn đã thuộc nằm lòng từ lâu, theo con đường quen thuộc xuyên qua cây cối, Mạn Duẫn đến tiểu lâu mà nàng đã gặp được Phụ Vương. Tiểu lâu không được đốt đèn chìm lẫn trong bóng đêm mờ mịt, chỉ nhờ chút ánh trăng chiếu xuống mới có thể mơ hồ thấy được hình dáng của nó.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13

Edit: Khánh Linh

Bước nhanh về phía tiểu lâu, nhưng nơi này đang trong cảnh tối lửa tắt đèn nên nàng không nhìn được rõ lắm mọi vật chung quanh.

“Phụ Vương? Có ở đây hay không?” Mạn Duẫn hướng về phía phòng ngủ chính hô to một tiếng, tiếng vang dội lại vào tai Mạn Duẫn nhưng không có người đáp lại.

Mạn Duẫn tìm hết mọi ngóc ngách trong tiểu lâu cũng không tìm thấy Tịch Mân Sầm, hơn nữa tiểu lâu căn bản cũng không có bố trí thành tân phòng, tất cả mọi thứ đều giữ nguyên như trước khi Mạn Duẫn rời đi.

Nơi này không phải là tân phòng! Mạn Duẫn vừa ý thức được vấn đề này thì lập tức xoay người chạy ra khỏi rừng cây nhỏ.

không biết vì sao, khi biết Tịch Mân Sầm không bố trí tiểu lâu thành tân phòng, trong lòng Mạn Duẫn lại nổi lên một tia vui mừng.

Tiểu lâu chỉ thuộc riêng Phụ Vương, mà Phụ Vương chỉ có thể thuộc riêng của nàng.

Mạn Duẫn chạy vào đại sảnh. Chu Dương đang đứng phân phó người quét tước mặt đất đầy rác đột nhiên nhìn thấy Mạn Duẫn thì kinh ngạc trừng to mắt, hỏi: “không phải Tiểu Quận chúa hồi cung cùng Hoàng Thượng à?”

https://thuviensach.vn

Chính hắn tự mình tiễn bước chứ ai... Sao giờ lại đột nhiên xuất hiện trong này?

Mạn Duẫn chẳng thèm quan tâm đến vẻ hoảng hốt của hắn, đi tới trước mặt hỏi thẳng, "Phụ Vương ở đâu?"

"Ở tân phòng." Chu Dương trả lời thẳng không chút nghĩ ngợi. Khi hắn nói khỏi miệng xong thì đột nhiên nghĩ lại, liền hận sao không thể tự tát má mình một cái.

Tân phòng à? Cho dù Phụ Vương muốn có đêm xuân cùng Duẫn Linh Chỉ thì cũng phải nhìn một cái xem nàng có đồng ý hay không! Sắc đẹp... sắc đẹp đúng là có thể mê mẩn tâm trí người ta mà. Mạn Duẫn cắn chặt răng, vẻ mặt ảo não biểu lộ rõ ràng ngay trước mặt mọi người.

Mạn Duẫn lập tức chạy về hướng hậu viện của Vương phủ, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi mỏng. Chu Dương giơ tay muốn kéo Mạn Duẫn lại để tránh tiểu Quận chúa đi vào lại phá hỏng đại kế của Vương gia, nhưng tay vừa duỗi ra thì lại bị Chu Phi đứng bên cạnh bắt lấy, kéo lại.

"Đừng động vào tiểu Quận chúa, nói không chừng Vương gia trong lòng còn mong như vậy đó."

Chu Dương chẳng hiểu mô tê gì quay sang nhìn huynh trưởng, nói vậy là có ý gì?

"Đồ ngu!" Chu Phi khinh thường liếc trắng mắt, xoay người đi xử lý việc của mình.

Bởi khi tiểu Quận chúa theo Hoàng Thượng rời đi, hắn đã nhìn thấy rõ ràng nỗi mất mát trong mắt Vương gia. hắn dám cá, trong lòng Vương gia thật ra đang ước gì tiểu Quận chúa đại náo hôn lễ chứ không phải cố nén nội tâm nóng ruột mà lấy đại cục làm trọng.

https://thuviensach.vn

Theo Vương gia nhiều năm như vậy, chỉ có khi ở cùng một chỗ với tiểu Quận chúa thì Vương gia mới cười thật tình. Cái gì quốc gia, cái gì quyền thế, mấy thứ này có xứng trói buộc Vương gia không? Ở trong mắt Vương gia, những thứ này bất quá chỉ là mây bay gió thổi mà thôi.

Chu Dương tuy không hiểu lắm nhưng vẫn thu chân lại, nhìn theo bóng tiểu Quận chúa chạy đi.

Tân phòng là phòng ngủ chính của Sầm Vương phủ, nhưng từ khi tiểu lâu được tu bổ kiến tạo lại nơi đó không hề có người ở. Nếu không phải vì cưới Duẫn Linh Chỉ, nơi này chắc vẫn còn để cho bụi đóng nhện giăng. trên hai phiến cửa được dán chữ song hỉ đỏ chói, đèn lồng đỏ treo phía trước lung lay theo gió.

Bởi hôm nay là ngày vui của Vương phủ nên ngoài cửa phòng không có hộ vệ đứng gác.

không khí vui mừng của Sầm Vương phủ làm cho tâm trạng của Mạn Duẫn buồn bực tới cực điểm. Trong tân phòng tối đen, một tiếng rên rỉ mê hoặc lòng người xuyên thấu qua giấy cửa sổ, tiến vào trong tai Mạn Duẫn. Tiếng rên rỉ này đại biểu cho cái gì, Mạn Duẫn vô cùng rõ ràng, nỗi buồn bực đang đầy ngập trong lòng chỉ trong chớp mắt liền dấy lên thành lửa giận bừng bừng.

Phụ Vương thế mà lại thừa dịp nàng không có ở đây, cùng Duẫn Linh Chỉ...

Hoàng bá bá nói Phụ Vương sẽ tìm người thay thế trong đêm tân hôn chẳng qua là muốn lừa nàng, để ổn định cảm xúc của nàng thôi chứ gì? Dù sao Phụ Vương là người oai hùng như vậy sao có thể thoải mái mà để cho chính mình bị vợ ngoại tình ngay trước mặt chứ!

Mạn Duẫn vội vàng sải chân, nổi giận đùng đùng thẳng tiến đến tân phòng, vươn tay giật phăng chữ song hỉ trước cửa vo thành một cục ném

https://thuviensach.vn

lên trên đất.

nhỏ giọng mắng một tiếng "Đáng giận!", Phụ Vương dám dối lừa nàng để làm chuyện này!

Nâng chân lên, Mạn Duẫn vừa định đá văng đại môn thì cánh tay bị một lực mạnh mẽ kéo tuột về phía sau...

Ai dám đánh lén nàng? Đáng sợ nhất là, người kia có thể tới gần nàng như vậy mà Mạn Duẫn lại không hề phát hiện được. Tuy rằng võ công của nàng không rất cao, nhưng trực giác sát thủ kiếp trước của Mạn Duẫn vẫn còn tồn tại, thế mà người này có thể vô thanh vô tức tới gần nàng, đủ khiến cho nàng cảm thấy kinh hãi.

"Ngươi là ai?" Hông bị nắm chặt, Mạn Duẫn nhìn không thấy người phía sau là ai.

Giơ tay lên bổ xuống, Mạn Duẫn muốn xoay người nhìn xem người phía sau, lại bị người này ôm chặt vào trong lòng. Sức lực mạnh như vậy tuyệt đối một nam tử trưởng thành.

Im lặng thật lâu, Mạn Duẫn chỉ có thể nghe thấy tiếng gió lạnh gào thét bên tai và tiếng lá cây xào xạc.

"Duẫn nhi, ngay cả Phụ Vương cũng không nhận ra được sao?" Trong giọng nói lạnh như băng lộ ra một tia tình cảm phức tạp, có chút vui mừng ngạc nhiên, có chút bất đắc dĩ, lại có chút bực mình.

Phụ Vương...? Mạn Duẫn nhìn vào tân phòng xa xa kia, Phụ Vương không phải đang ở trong đó sao?

"Bên trong là thế thân." Thanh âm lạnh lẽo lại vang lên.

https://thuviensach.vn

“Phụ Vương, người thật sự để cho vợ mình ngoại tình?” Mạn Duẫn xoay người, nhưng vì bóng đêm mờ mịt nên không nhìn rõ được vẻ mặt của Phụ Vương lúc này.

Tịch Mân Sầm đặt tay lên đầu Mạn Duẫn nhẹ xoa vài cái, nói: “Bổn Vương vì người nào đó thủ thân Như Ngọc, ngoại trừ việc để vợ ngoại tình, liệu Phụ Vương còn có cách nào khác sao?”

Trong bóng đêm, mặt Mạn Duẫn đỏ lên.

“Duẫn Linh Chỉ dù gì cũng là một mỹ nhân, sắc đẹp dâng tận cửa như vậy mà Phụ Vương buông tha được à?” Chính vì Mạn Duẫn lo lắng Phụ Vương thật sự viên phòng cùng Duẫn Linh Chỉ nên mới vội vã trở về. Nhìn thấy được Tịch Mân Sầm rồi thì tảng đá trong tim cuối cùng cũng rơi xuống. Phụ Vương vẫn là của riêng nàng, không có người nào có thể cướp Phụ Vương từ nàng trong tay.

một ngón tay nâng cằm Mạn Duẫn lên, Tịch Mân Sầm kê sát mặt lại, cẩn thận ngắm nghía một hồi mới hỏi: “Duẫn nhi không phát hiện dung mạo chính mình à? Ở trước mặt ngươi, ai dám nói mình là mỹ nhân?”

Hai bên má Mạn Duẫn phiếm đỏ thẹn thùng, đôi mắt trong suốt hơi trốn tránh. Nếu so với dung mạo này của nàng, liệu trong thiên hạ có mấy người có thể cầm giữ được nam nhân?

Đôi môi mỏng ấn nhẹ lên trán Mạn Duẫn sau đó lại chuyển qua cái miệng nhỏ nhắn đỏ thẫm của Mạn Duẫn, cạy mở môi Mạn Duẫn ra, Tịch Mân Sầm trượt đầu lưỡi vào trong hút lấy hương vị ngọt ngào chỉ Mạn Duẫn mới có.

Bởi vì đứng cách tân phòng khá gần, bên tai hai người thỉnh thoảng truyền đến tiếng rên rỉ mị hoặc của Duẫn Linh Chỉ, làm Mạn Duẫn lại mặt đỏ tim đập.

https://thuviensach.vn

Hôn một hồi lâu, mãi đến khi thỏa mãn rồi Tịch Mân Sầm mới buông Mạn Duẫn đang thở gấp trong lòng hắn ra.

“Dáng vẻ Duẫn nhi lúc này làm cho Phụ Vương thật sự hận không thể ăn ngươi tại chỗ này.” Đầu Tịch Mân Sầm kề sát vào tai Mạn Duẫn, thanh âm từ tính khêu gợi như có ma lực khiến cho trái tim nhỏ bé của Mạn Duẫn đập thình thịch.

Màu đó lúc này đã lan đến tận cổ, Mạn Duẫn không khỏi nguýt dài Tịch Mân Sầm một cái.

“Duẫn nhi làm hại Phụ Vương mất đi đêm tân hôn, ngươi nói xem nên bồi thường thế nào đây?”

Cho dù không nhìn thấy vẻ mặt Tịch Mân Sầm, nhưng Mạn Duẫn biết nhất định hắn đang cười, hơn nữa còn cười vô cùng gian trá. Nhớ tới kiểu bồi thường theo cách nói của Phụ Vương nhiều năm trước, hai má Mạn Duẫn càng đỏ.

“Phụ Vương, có người nào từng nói với người rằng người rất có tiềm chất vô lại hay chưa!” Mạn Duẫn cố gắng hết sức để bình ổn hơi thở dồn dập của mình.

Tịch Mân Sầm xì một tiếng cười nhạo, có thể thấy được là hắn đang cực kỳ khoái trá.

“Nếu Duẫn nhi đã nói vậy, Phụ Vương tiếp tục vô lại rất tốt.” nói xong, lại ôm Mạn Duẫn hôn mãnh liệt một trận.

Mạn Duẫn cảm thấy càng lúc càng thở không nổi.

trên ngọn cây xa xa, hai cặp mắt sắc bén như sói hoang lén lút ẩn núp trong bóng đêm đen ngòm, nhìn chằm chằm thẳng tắp vào hai người đứng bên dưới.

https://thuviensach.vn

một giọng nói trong hai người hưng phấn la lên: “Oa, oa... Hôn rồi.”

một người khác vươn tay bịt lại miệng người nọ, “Câm miệng, nếu bị Vương gia phát hiện chúng ta nhìn lén, ngươi muốn mất mắt à?” Giọng nói này có vẻ nghiêm túc, có hơi quen tai.

Quả nhiên, thanh âm liền lập tức im lặng.

Chu Phi vốn lo lắng tiểu Quận chúa thật sự đạp cửa tiến vào tân phòng mà làm hỏng sắp xếp của Vương gia nên cũng chạy lại đây giám sát, cũng không ngờ rằng cuối cùng lại biến thành rình coi.

Thở dài một hơi bất đắc dĩ, Tịch Mân Sầm bắn ngón tay ra về phía đại thụ xa xa, cành lá trên cây đại thụ xoàn xoạt răng rắc một chút, rồi có hai tiếng rớt bịch xuống đất nặng nề.

“Nếu không có hai ánh mắt nhìn chằm chằm thế này, hôm nay Phụ Vương chắc chắn sẽ ăn ngươi, giải tỏa uất ức cho mình.” Tịch Mân Sầm khoác một tay lên hông Mạn Duẫn, ôm nàng đi về hướng hai người kia.

Chu Phi Chu Dương từ dưới đất đứng lên, tự biết mình đã phá hỏng chuyện tốt của Vương gia nên đầu cúi gằm không dám nâng.

“Vậy... Vậy... Vương gia làm như không thấy hai chúng ta là được chứ gì.” Chu Dương khom đầu, hận không thể đào cái hang chui vào bỏ chạy lấy người.

không thấy? Hai người sống sờ sờ ra đó có thể không thấy được sao? Tịch Mân Sầm nhíu mày.

“Vương gia, chúng ta chỉ lại đây xem xem người kia có bị lộ hay không thôi.” Chu Phi tìm cớ.

https://thuviensach.vn

Theo như lời hắn, người kia chính là nam tử đang cùng Duẫn Linh Chỉ viên phòng.

Mạn Duẫn ngẩng đầu lên, hỏi: “Bên trong là người nào?”

“một hái hoa tặc lôi từ trong ngục ra.” Tịch Mân Sầm nhấc sợi tóc bên tai Mạn Duẫn lên, đặt trong tay vuốt ve thưởng thức.

“sẽ không lộ sao?” Tiếng rên rỉ trong tân phòng đã lâu vậy rồi mà còn chưa dừng lại.

Chu Phi cúi đầu trả lời: “Trong tân phòng tối lửa tắt đèn tối thui, làm sao Duẫn Linh Chỉ có thể biết người kia là ai được?”

thì ra là thế.

Chẳng qua đáng tiếc cho một mỹ nhân như Duẫn Linh Chỉ lại hiến thân cho một tên hái hoa tặc. Nếu nàng ta biết được người cùng nàng viên phòng chính là một phạm nhân trong lao ngục thì liệu có thể phát điên hay không nhỉ?

Mạn Duẫn tự thấy là mình cũng không quan tâm nàng ta đến mức này, nên không nghĩ nhiều nữa.

“Đêm đã khuya, Chu Dương đưa tiểu Quận chúa về tiểu lâu nghỉ ngơi trước đi.” Tịch Mân Sầm phân phó.

Mạn Duẫn nhíu nhíu mày, “Phụ Vương không cùng về sao?”

Tịch Mân Sầm đương nhiên muốn cùng Mạn Duẫn trở về, nhưng chuyện tối nay còn chưa làm cho thỏa đáng. Phải đợi tất cả mọi sự thuận lợi xong xuôi rồi thì Tịch Mân Sầm mới có thời gian nghỉ ngơi. Hơn nữa trời đã sắp sáng tới nơi, lát nữa hắn còn phải đi vào trong phòng diễn một tuồng

https://thuviensach.vn

kịch với Duẫn Linh Chỉ, không thể để lộ bất cứ dấu vết nào để nàng ta có thể nghi ngờ.

Nhìn ra Tịch Mân Sầm đang khó xử, Mạn Duẫn vẫy Chu Dương rời đi trước.

Trở lại tiểu lâu, Mạn Duẫn châm một ngọn đèn, vạch chăn bông ra, lập tức chui vào trong ổ chăn nằm. Trong tiểu lâu tràn ngập hương vị của riêng Phụ Vương, Mạn Duẫn vừa tiến vào ổ chăn thì cơn buồn ngủ dày đặc liền xông lên, chỉ chốc lát đã tiến sâu vào giấc ngủ.

Chu Dương ngủ ở phòng cách vách, chỉ cần có tình huống bất ngờ phát sinh là có thể kịp thời bảo hộ Mạn Duẫn.

Mặt trời lên cao, Mạn Duẫn mơ màng ngái ngủ mở mắt ra, đầu tiên là vươn tay sờ vị trí bên cạnh. không tóc, không người, nhất định đêm qua Phụ Vương chưa về.

Mạn Duẫn chậm rãi đứng lên sửa sang lại y phục. Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Mạn Duẫn ra khỏi phòng, nghĩ bụng chút nữa sẽ ra khỏi rừng cây nhỏ để nhìn xem tình huống trong Vương phủ thế nào, cũng để nhìn xem việc đêm qua của Phụ Vương có thuận lợi tiến hành hay không.

Đẩy cửa ra, hít sâu vào không khí mới mẻ trong lành của buổi sáng, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái sung sướng.

Chu Dương đưa nước rửa mặt tới, đặt chậu lên trên giá. Đợi Mạn Duẫn lau rửa mặt xong, hai người cùng nhau đi ra khỏi tiểu lâu.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14

Edit: Khánh Linh

Vì hôm qua mở tiệc chiêu đãi tân khách nên sáng nay nô tỳ cao thấp trong Vương Phủ đều dậy sớm để lau dọn, sợ có chỗ nào không dọn dẹp sạch sẽ thì lại bị tội, ngay cả sàn nhà đã được dọn một lần tối qua hôm nay lại được quét tước thêm một lần nữa. Ai nấy đều biết Vương gia ghét bẩn nghiêm trọng, phàm nhìn thấy trên bàn có chút xíu bụi bặm nào thì chỉ cần ánh mắt lạnh như băng kia cũng đủ làm người ta khiếp đảm.

“Nhanh tay lẹ chân lên.”

Từ rất xa, Mạn Duẫn đã nghe tiếng Chu Phi đang thét to với đám hạ nhân, Chu Dương đi bên cạnh lại ngáp một cái, xoa xoa mắt buồn ngủ.

Bước thẳng tới, Mạn Duẫn hỏi: “Phụ Vương đâu?”

“Cửu vương gia đang trong đại sảnh chờ tiểu Quận chúa đến cùng ăn điểm tâm.” Chu Phi hạ mắt hành lễ với Mạn Duẫn, đuôi mắt nhìn thấy vẻ mặt ngờ nghệch ngái ngủ của Chu Dương thì lắc đầu bất đắc dĩ. Lớn già đầu rồi mà còn lười nhác đến vậy...

May mà Chu gia không chỉ có một hậu nhân là Chu Dương, chứ nếu không tổ tiên nằm trong phần mộ chắc đã bị chọc tức đến sống lại.

Mạn Duẫn gật đầu, đi lướt qua hắn.

https://thuviensach.vn

Chu Dương nhìn thấy ánh mắt kia của đại ca nhà mình thì rụt cổ lại, nhủ bụng, ta hôm nay chưa hề trêu chọc ngươi à nha, rồi lắc mình đuổi theo tiểu Quận chúa, rời xa vị đại ca luôn đè đầu cưỡi cổ hắn kia.

Hai tỳ nữ đứng ở bên cạnh, cúi đầu chờ chủ tử phân phó bất cứ lúc nào.

Mạn Duẫn vừa tiến vào đại sảnh, Tịch Mân Sầm ngồi chủ tọa ngẩng đầu lên, sau khi quét mắt quan sát một lúc, ngoắc tay: “Duẫn nhi lại đây.”

đi đến trước mặt Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn phát hiện Duẫn Linh Chỉ còn chưa có đến.

“Ngủ ngon giấc không?” Tịch Mân Sầm kéo tay nữ hài qua, để nàng ngồi vào vị trí bên cạnh mình.

Vị trí này Mạn Duẫn đã ngồi từ vài năm trước nên vô cùng quen thuộc nên không nói tiếng nào ngồi vào. Các tỳ nữ đứng bên thấy vậy đều giật mình đánh thót. Trước kia tiểu Quận chúa ngồi vị trí này bọn họ đương nhiên không dám nói gì, nhưng hôm qua Duẫn Linh Chỉ đã vào cửa làm Vương phi, vị trí này hẳn là chủ mẫu mới có thể ngồi.

“Lời này hẳn phải để Duẫn nhi hỏi Phụ Vương mới phải chứ.” Tinh tế quan sát mắt Tịch Mân Sầm thì phát hiện sắc mặt Phụ Vương không hề có một tia mỏi mệt nào.

“Năm xưa lúc hành quân đánh giặc, rất nhiều thời điểm mấy ngày liền đều không chợp mắt. Bây giờ một đêm không ngủ đối với bổn Vương chẳng là gì cả.” Tịch Mân Sầm cẩn thận giải thích, múc một muỗng tổ yến đưa vào miệng Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn há mồm uống ngay.

Nuốt được mấy muỗng, ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân, vài tỳ nữ vây quanh Duẫn Linh Chỉ tiến vào, trong đó có một tỳ nữ gương

https://thuviensach.vn

mặt nộn trắng, hẳn là nha hoàn của hồi môn mới tiến vào phủ. Mạn Duẫn ngẩng đầu nhìn Duẫn Linh Chỉ.

Duẫn Linh Chỉ run lên, nhìn chằm chằm vào vị trí mà Mạn Duẫn đang ngồi, các ngón tay giấu trong tay áo bào dần dần siết chặt lại với nhau.

Dường như không thấy ánh mắt ghê gớm kia, Tịch Mân Sầm lại múc một muỗng cháo tổ yến đưa lên miệng thổi thổi rồi mới đưa đến miệng Mạn Duẫn.

Từ lần trước gặp hạn trong tay Mạn Duẫn một lần, Duẫn Linh Chỉ đã thông minh ra, biết hiện tại không nên phát sinh xung đột với nàng ngay trước mặt Cửu vương gia, nên đành quyết tâm nhẫn nhịn nuốt ngụm oán khí kia vào bụng, ngồi vào vị trí bên dưới gần nhất rồi cười nói: “Để Vương gia và tiểu Quận chúa phải đợi lâu, chỉ vì hôm qua quá mức mỏi mệt nên Chỉ nhi mới rời giường trễ một chút.”

Nhìn thì giống như Duẫn Linh Chỉ nói câu này là thừa nhận sai lầm, nhưng kỳ thật lại đang diễu võ dương oai với Mạn Duẫn. Cho dù Mạn Duẫn là tâm can nữ nhi của Cửu vương gia thì sao chứ? Cửu vương gia còn trẻ như vậy, về sau còn nhiều cơ hội có nữ nhi mà, đâu chỉ là mỗi mình Mạn Duẫn. Tục ngữ nói, có hiếm mới quý. Cửu vương gia nay chỉ có mình Mạn Duẫn là nữ nhi nên mới sủng con bé như vậy, nhưng chỉ cần chờ nàng hoài thượng đứa nhỏ của Cửu vương gia, cũng chính là lúc nàng có thể xoay người trả đòn.

“Doãn tỷ tỷ, ngồi xuống ăn cơm đi.” Duẫn Linh Chỉ biết giả vờ, Mạn Duẫn càng biết diễn trò hơn.

một tiếng ‘Doãn tỷ tỷ’ thành công làm khuôn mặt tươi cười của nàng ta cương cứng lại.

Nhưng cho dù trong cơn giận dữ, Duẫn Linh Chỉ vẫn nhịn xuống không phát tác tính tình, nói: “Tiểu Quận chúa, xưng hô thế này về sau không thể

https://thuviensach.vn

lại dùng được nữa. Ta đã gả cho Cửu vương gia, xem như là nửa trưởng bối của ngươi, xưng hô như vậy nhỡ bị người khác nghe được sẽ bị cười chê đó."

Tính về bối phận, Duẫn Linh Chỉ là mẹ kế của Mạn Duẫn, cách gọi 'tỷ tỷ' thế này đúng là không thể kêu được nữa. Nhưng Mạn Duẫn có khi nào nói là... sẽ thừa nhận nữ nhân này là nữ nhân của Phụ Vương đâu?

Đôi mắt long lanh ánh nước chớp chớp, "Nhưng mà bản Quận chúa đã gọi quen như vậy rồi, không nghĩ sửa miệng đâu." Giật giật ống tay áo của Tịch Mân Sầm như đang làm nũng.

"Duẫn nhi muốn gọi là gì thì cứ gọi như thế đi. Dù sao chỉ là một cách xưng hô mà thôi, không thay đổi được sự thật." Tịch Mân Sầm vỗ vỗ đầu Mạn Duẫn.

Lời này vừa nói ra đã bao hàm rất nhiều hàm nghĩa. Đối với Mạn Duẫn, câu này có nghĩa Duẫn Linh Chỉ trừ bỏ có cái danh là Cửu vương phi ra thì cái gì cũng không phải, đây chẳng phải chỉ là một cách xưng hô thôi đó sao?

Sắc mặt Duẫn Linh Chỉ trở nên khó coi, nhưng dù gì cũng đang ngồi ngay trước mặt Tịch Mân Sầm, nàng không muốn mất mặt nên đành phải nhường nhịn. Đúng vậy, chỉ là một cái xưng hô mà thôi, cho dù tiểu Quận chúa không thay đổi cách xưng hô, nàng vẫn là nữ chủ nhân của Sầm Vương phủ như trước, quả thật không tất yếu phải so đo làm gì với một đứa nhỏ choai choai.

"Tiểu Quận chúa cứ tùy ý kêu đi." Nếu Vương gia cũng đã mở miệng khuyên giải, Duẫn Linh Chỉ cũng hiểu được nên xuống theo bậc thang được đưa ra.

Nha hoàn hồi môn tên Quyên Nhi đã hầu hạ Duẫn Linh Chỉ hơn mười năm thấy chủ tử cứ thỉnh thoảng nhìn thẳng vào vị trí tiểu Quận chúa đang

https://thuviensach.vn

ngồi thì trong lòng biết rằng chủ tử nhất định đang rất ghen tị đố kỵ, hận không thể ngay lập tức lôi vị tiểu Quận chúa kia ra khỏi chỗ.

Duẫn Linh Chỉ lớn tuổi hơn nhiều so với Ngũ công chúa, nên xét về tâm cơ đúng là Ngũ công chúa không thể nào bằng được. Mạn Duẫn nhíu nhíu mày, nghĩ bụng rằng sau này sẽ sớm chiều ở chung với nữ nhân này nhất định phải phòng bị. Tựa như bên người có thêm một con sói lòng dạ ác độc, ngươi phải thời thời khắc khắc mà đề phòng vậy. Nhưng nay, vì muốn lôi kéo cái con hồ ly đứng phía sau Duẫn Thái úy kia, bọn họ chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng mà không ra tay, cho đến khi con hồ ly kia chịu hết nổi mà phải lòi cái đuôi ra.

Tình huống hiện tại, ai có thể nhẫn nhịn lâu nhất đó chính là người thắng cuộc.

Duẫn Linh Chỉ đặt đôi đũa bằng bạch ngọc xuống, cười nói: “Nghe nói từ lúc sinh ra, tiểu Quận chúa đã mất mẫu thân, e rằng trong lòng rất mong có thể hưởng thụ tình thương mẫu tử. Hay là Cửu vương gia cho Mạn Duẫn làm con thừa tự của Chỉ nhi đi, Chỉ nhi nhất định sẽ đối đãi với nàng như thân sinh.”

Chính vì câu nói này mà cái thìa trong tay Mạn Duẫn rơi loảng xoảng xuống bàn. không thể không nói, Thẩm Đậu ở trong lòng Mạn Duẫn thật sự là một khu cấm địa. Người khác có lẽ không nhớ Vương phủ từng có nữ nhân tên là Thẩm Đậu, nhưng Mạn Duẫn lại nhớ thương nàng mười mấy năm qua. Địa vị của nàng trong lòng Mạn Duẫn không ai có thể thay thế. Lời này của Duẫn Linh Chỉ quả thực là một loại vũ nhục đối với nàng!

“Bản Quận chúa có mẫu thân của chính mình.” một lần nữa cầm lên chiếc thìa được thay mới, độ ấm trong con ngươi Mạn Duẫn đã xuống rất thấp.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm cũng phát hiện thái độ khác thường của con bé, miết ánh mắt lạnh lùng về hướng Duẫn Linh Chỉ.

“Mạn Duẫn là do bổn Vương nuôi lớn, bổn Vương sẽ không đem nàng cho bất cứ ai làm con thừa tự.” Ngữ khí cực kỳ lạnh băng.

Duẫn Linh Chỉ thấy thần sắc hai người giống nhau, không dám nhắc lại nữa.

Đồ ăn sáng hôm nay Mạn Duẫn khó có thể tiếp tục nuốt xuống. Bàn ăn vốn chỉ có hai người, giờ lại có thêm một người chen vào ngang xương, tâm tình kiểu này chẳng thích chút nào.

Ăn qua loa thêm vài món, Phụ Vương liền tiến cung thương nghị cùng Hoàng bá bá. Mạn Duẫn không muốn nhìn mặt Duẫn Linh Chỉ nên mang theo Chu Dương tìm một chỗ yên tĩnh ở hậu viện, nằm dưới bóng râm tàng cây hóng gió.

“Nữ nhân kia vừa vào cửa, cuộc sống của tiểu Quận chúa đã lập tức không dễ chịu rồi.” Chu Dương lên tiếng bênh vực kẻ yếu là Mạn Duẫn. một màn giao tranh trong bữa sáng hắn đã thấy toàn bộ.

Cái này còn cần hắn phải nói ra sao?

“Trong Vương phủ, người mà Duẫn Linh Chỉ muốn đối phó nhất chính là ta.” Mạn Duẫn gối đầu lên hai tay, mắt khép hờ dưỡng thần, nghe Chu Dương mở miệng liền phụ họa vài câu.

“Bất quá có Vương gia ở đây, nữ nhân kia cũng không dám minh mục trương đảm mà bắt nạt ngươi.” Trái tim của Vương gia hướng về ai, bọn họ đều thấy rất rõ ràng.

Sau khi thấy hai người hôn môi hôm qua, Chu Dương càng thêm hiểu được địa vị của tiểu Quận chúa ở trong lòng Vương gia.

https://thuviensach.vn

Phỏng chừng ngay cả sống chết của toàn Phong Yến quốc so ra cũng kém an nguy của tiểu Quận chúa?

“Bắt nạt ta? Chu Dương, bộ bản Quận chúa là quả hồng mềm ai cũng bóp nát được sao?” Nghe thấy một chuỗi tiếng bước chân dần dần tới gần, Mạn Duẫn lập tức mở hai mắt ra.

Chu Dương nhảy lên trên cành cao thăm dò, hóa ra là Duẫn Linh Chỉ mang theo mấy tỳ nữ đang đi về hướng này.

“Nóng, nóng quá, hôm nay sao lại gặp thời tiết quỷ quái thế này chứ. Các ngươi quạt nhanh chút nữa đi!” Tiếng quát của nữ tử mang theo ý phẫn nộ.

một đoàn tỳ nữ đầu trần dưới nắng không ngừng cầm quạt lông chim lớn quạt gió cho Duẫn Linh Chỉ, đầu ai nấy đều đầm đìa mồ hôi mẹ mồ hôi con.

Duẫn Linh Chỉ bước chậm rãi lên phía trước, rồi dường như thấy có người dưới tàng cây liền quay đầu đi tới.

Cái này gọi là oan gia ngõ hẹp đi? Mạn Duẫn đã cố ý trốn vào chỗ này hóng mát mà nàng ta lại không buông tha.

Chu Dương đã nhảy xuống đứng phía sau Mạn Duẫn, vẻ mặt cà lơ phất phơ thường trực lúc này cũng trở nên nghiêm túc. Lần trước tiểu Quận chúa chơi ác Duẫn Linh Chỉ, đóng cửa nhốt nàng ta trong phòng bếp, chắc chắn đã chọc cho Duẫn Linh Chỉ tức sôi lên. hắn kiểu gì cũng không tin Duẫn Linh Chỉ không phải là một nữ nhân không biết găm thù trong bụng.

“Tiểu Quận chúa đang hóng mát à?” Duẫn Linh Chỉ tới gần hỏi.

Mạn Duẫn gật đầu, vẫn nằm trên mặt đất mà không đứng dậy, nói: “Đúng vậy. Bất quá nơi này trong Vương phủ có vẻ là nơi hẻo lánh, sao Doãn tỷ tỷ tới nơi này được vậy?”

https://thuviensach.vn

Chỗ này nằm gần tiểu viện của Mạn Duẫn tám năm trước, trên đường đi qua chỗ này cũng rất ít gặp người hầu nào.

“Ta vừa gả vào Vương phủ nên đi khắp nơi một chút để làm quen với hoàn cảnh trong Vương phủ.” Duẫn Linh Chỉ mỉm cười. Thấy Mạn Duẫn không lớn không nhỏ, thấy nàng cũng không chào đón một tiếng, lại liên tưởng đến vị trí con bé ngồi lúc ăn sáng thì trong bụng nổi lên một trận căm tức. “Tiểu Quận chúa đừng nên nằm trên đất, ngươi là Quận chúa Sầm Vương phủ, nếu bị người ngoài nhìn thấy một màn này, bọn họ sẽ nói Vương gia quản giáo không nghiêm.”

Câu nói này được xem như là để ý quan tâm, suy nghĩ cho Phụ Vương chu đáo mọi việc. Nhưng Mạn Duẫn biết, lòng dạ của nàng ta tuyệt đối không hề đơn giản. sự kiện trong phòng bếp lần trước thuần túy là vì nàng ta khinh thị Mạn Duẫn nên mới rơi vào kết cục chiến bại đó thôi.

Đúng lúc này, Duẫn Linh Chỉ ngoắc nha hoàn bên người của nàng tiến đến, cũng chính là nha hoàn hồi môn mới gặp lúc sáng kia, nói: “Quyên Nhi, ngươi đến nâng tiểu Quận chúa dậy, trăm ngàn lần phải ‘cẩn thận’ đấy.”

Mí mắt Mạn Duẫn run lên.

Quyên Nhi đã đi theo chủ tử nhiều năm, thấy Duẫn Linh Chỉ liếc nhìn mình bằng một ánh mắt âm hiểm thì lập tức hiểu ngay, liền sải chân đi tới. Bộ dạng bên ngoài nha hoàn này khỏe mạnh, mặt mũi cũng không ôn nhu yếu nhược như những tỳ nữ trong Vương phủ này.

Khi còn cách Mạn Duẫn vài bước, Quyên Nhi đột nhiên ‘bất cẩn’ vấp chân, bước chân lảo đảo, thẳng tắp té về hướng Mạn Duẫn.

Hình thể Quyên Nhi khỏe mạnh hơn so với Mạn Duẫn, một cú nện xuống này đương nhiên sẽ rất đau. Mạn Duẫn không phải là kẻ chỉ biết ngồi

https://thuviensach.vn

chờ chết, thấy tình huống đột biến liền lập tức cảnh giác lăn qua bên cạnh, né tránh được.

Chu Dương biết tiểu Quận chúa thân thủ nhanh nhẹn nên không hề lo lắng chút nào.

“Oành”. một tiếng nện xuống đất thật lớn. Quyên Nhi lưng đưa lên trời té thẳng trên mặt đất, lúc nhấc đầu lên thì trong miệng còn ngậm mấy cọng cỏ xanh, ôm cánh tay kêu đau toáng lên. Nàng ta dùng sức cực kỳ lớn quăng thẳng người xuống, vốn dĩ nghĩ là dù sao cũng có người làm đệm thịt, người đau sẽ không phải là nàng ta. không ngờ ngay tại lúc chỉ mành treo chuông, người nằm trên đất kia vậy mà có thể né tránh!

“Chẳng phải đã bảo ngươi cẩn thận đó sao? Nhỡ đâu đụng vào tiểu Quận chúa thì làm sao bây giờ?” Thấy Quyên Nhi không thực hiện được gian kế, sắc mặt Duẫn Linh Chỉ trở nên cứng đờ, rồi lập tức lên giọng trách mắng ngay sau đó. Bởi nàng sợ người khác sẽ nghĩ ra được rằng việc này là do nàng sai khiến.

Mạn Duẫn đứng lên, nhìn Quyên Nhi trên đất, cười lạnh một tiếng.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15

Duẫn Linh Chỉ chỉ thẳng tay mặt Quyên Nhi mà mắng, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Mạn Duẫn, làm ra thái độ cho người ta xem.

Quyên Nhi rụt cổ, cúi đầu, hướng Mạn Duẫn hành lễ xin lỗi.

Hai người người xướng kẻ họa phối hợp ăn ý vô cùng.

“Tiểu Quận chúa, ta kêu Quyên Nhi nâng ngươi lên cũng là hảo ý, không ngờ nàng ta lại thô tay thô chân như vậy, suýt nữa thì đụng vào ngươi. Nhưng đấy chẳng qua là vô tâm mà thôi, chi bằng nể mặt ta bỏ qua đi.” Sau khi chỉ tay mắng mỏ Quyên Nhi một thôi một hồi, cuối cùng Duẫn Linh Chỉ cũng chuyển ánh mắt tới Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn suy tư một hồi trong đầu rồi đưa mắt nhìn Chu Dương. Thể diện người khác có lẽ Mạn Duẫn còn có thể nể, chuyện to hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không. Nhưng đối tượng lúc này là Duẫn Linh Chỉ, Mạn Duẫn sẽ không độ lượng như vậy.

Tâm tư của Duẫn Linh Chỉ sao có thể giấu diếm được Mạn Duẫn? Mạn Duẫn ngước khuôn mặt tươi cười lên, nói: “Tùy thân của Doãn tỷ tỷ có thể nào lại để cho lóng ngóng vụng về như vậy được, hôm nay nếu đụng vào bản Quận chúa chỉ là việc nhỏ, nhỡ đâu một ngày nào đó nàng đụng vào Doãn tỷ tỷ thì chuyện bé lại hóa ra to. Dù sao chẳng qua là một tên nha hoàn thôi mà, Sầm Vương phủ cũng đâu có hiếm lạ gì, chi bằng quăng tỳ nữ này ra khỏi phủ cho rồi.”

https://thuviensach.vn

Duẫn Linh Chỉ biến sắc, nhếch môi định nói gì.

Quyên Nhi nãy giờ vẫn cúi thấp đầu, giờ đột nhiên nhấc chân bước lên trước quỳ sụp xuống đất: “Vương phi, Quyên Nhi hầu hạ người nhiều năm, trăm lần ngàn lần đừng đuổi Quyên Nhi đi. Cầu tiểu Quận chúa tha thứ, tỳ nữ không dám nữa.”

Quyên Nhi vô cùng hốt hoảng, nước mắt tràn mi.

Duẫn Linh Chỉ vừa định mở miệng khuyên bảo thì Mạn Duẫn đã khoát tay, “Chu Dương, ném tên tỳ nữ vô dụng này ra khỏi Vương phủ.”

Duẫn Linh Chỉ vươn tay muốn ngăn lại nhưng tốc độ làm sao có thể nhanh bằng Chu Dương. Chu Dương chỉ cần một tay là túm được lưng áo Quyên Nhi, chạy thẳng về hướng đại môn Vương phủ.

Đám tỳ nữ chung quanh quạt cho Duẫn Linh Chỉ cười trộm vài tiếng. Bọn họ là tỳ nữ thuộc Vương phủ, tự nhiên là đứng về phe tiểu Quận chúa. Thấy biểu hiện kinh ngạc của Duẫn Linh Chỉ, nỗi tức giận vì vừa rồi phải phơi nắng quạt cho nàng ta liền toàn tiêu tán.

Duẫn Linh Chỉ xuất giá chỉ mang đến một nha hoàn này. Quyên Nhi bị đuổi ra phủ thì coi như trong Sầm Vương phủ này chỉ còn lại một mình nàng ta tả xung hữu đột chiến đấu hăng hái một mình khắp nơi. Đừng thấy tiểu Quận chúa tuổi không lớn mà khinh thường, xem ra đạo hạnh của nàng ta vô cùng cao thâm. Duẫn Linh Chỉ cắn răng, vẫy tay đuổi tỳ nữ chung quanh, “Các ngươi đứng xa xa một chút, bổn Vương phi có mấy câu muốn nói cùng tiểu Quận chúa.”

Nhưng chủ tử chung quy vẫn là chủ tử, nhóm tỳ nữ dù có lo lắng cho tiểu Quận chúa thì cũng đành phải lui ra phía sau.

Bởi vì vừa rồi nằm ngủ ở trên cỏ nên tóc tai có chút hỗn độn, Mạn Duẫn vuốt vuốt mớ tóc lộn xộn cho vào nếp, chờ Duẫn Linh Chỉ mở miệng.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Quận chúa, ngươi nhằm vào ta khắp nơi thì được cái gì? Ngươi đừng quên, hiện tại ta là nữ chủ nhân của Vương phủ này! Mà ngươi bất quá cũng chỉ là nữ nhi của Vương gia mà thôi. không lâu sau, ta cũng sẽ có con cái của Vương gia, đến lúc đó ngươi còn có thể có đãi ngộ như vậy sao? Người ta thường nói, người phải biết nhìn xa trông rộng. Bây giờ đắc tội với ta, về sau ngươi không có trái cây ngon mà ăn đâu!” Duẫn Linh Chỉ tức giận hừ lạnh một tiếng, miệng lưỡi đanh đá chua ngoa.

Mạn Duẫn cũng không ngu, Duẫn Linh Chỉ nói lời này là đang trắng trợn cảnh cáo nàng.

Nhưng nàng sợ ả à? Võ mồm cực nhanh, ai mà không biết?

“Vậy à? Chờ ngươi sinh ra được đứa nhỏ cho Phụ Vương rồi nói sau.” Mạn Duẫn lướt qua Duẫn Linh Chỉ, đi về phía trước.

Người cùng ngươi động phòng cũng không phải là Phụ Vương. Nếu ngươi thật sự có thể sinh ra đứa trẻ của chính Phụ Vương mới đúng là kỳ tích nha. Mạn Duẫn lắc lắc tay áo, đi nhanh về phía trước.

Duẫn Linh Chỉ tức giận dậm mạnh chân! Sớm hay muộn, sớm hay muộn gì nàng nhất định sẽ cho con oắt kia đẹp mặt!

Mạn Duẫn thong thả rời đi, bỏ mặc Duẫn Linh Chỉ vẫn còn đứng phía sau. Đột nhiên có tiếng vỗ tay bộp bộp vang lên, một trận gió nhỏ thổi phớt qua cạnh người Mạn Duẫn. Mạn Duẫn cảnh giác nhanh chân lui một bước ra phía sau, thành công tránh được một bàn tay đang muốn giữ lấy nàng.

một giọng nam hùng hậu bật cười ha ha, sau đó là một thân ảnh đứng vững ở trước mặt Mạn Duẫn. Nam tử này có đôi mắt tà mị hoa đào, ánh mắt lỗ mãng đảo lia, quần áo trên người cũng xanh xanh đỏ đỏ lòe loẹt.

“Tiểu nha đầu thú vị thật.” Nam tử vừa cười trêu đùa vừa tiến tới gần.

https://thuviensach.vn

Quét ánh mắt tới lui trên khuôn mặt Mạn Duẫn, nam tử cười nhạo hai tiếng, cảm thán nói: “Nha đầu khá thật, khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm...” Hận không thể đưa tay nhéo một cái. Mà cần gì phải nghĩ, cứ trực tiếp thực hiện là được. Nam tử đã vươn tay tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn.

Nam tử này diện mạo cũng không tệ, chẳng qua ngôn ngữ quá mức thô tục. Mạn Duẫn chưa đoán được thân phận của đối phương là gì, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ở trong Sầm Vương phủ này có người dám nói năng lỗ mãng với nàng. Cánh tay muốn của nam tử càng lúc càng tiến gần, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn cũng càng lúc càng bao phủ bằng hàn băng.

“Ngươi là ai?”

‘Bốp’ một tiếng, tay Mạn Duẫn quất mạnh lên cánh tay nam tử, vô cùng vang dội.

Nam tử ngửa đầu ra sau cười khà khà nhìn Mạn Duẫn, “Cũng biết võ công cơ đấy!” Nam tử cười khinh khỉnh, ánh mắt vẫn tiếp tục giữ vẻ lỗ mãng, lại nói: “Nhưng hễ nữ nhân nào ta xem vừa mắt không có không chiếm được.”

Ngón tay cong thành trảo đánh úp về phía Mạn Duẫn, trong mắt mang theo vẻ quyết tâm.

Mạn Duẫn cũng nổi giận, một chưởng đấu một chưởng cùng đối phương khai chiến. Trong vài năm qua Mạn Duẫn học công phu không phải luyện chơi, tuy rằng nội lực không nhiều lắm, nhưng thân thủ đã gần khôi phục đến trình độ của kiếp trước. Chỉ cần đối phương không phải là võ lâm cao thủ, Mạn Duẫn tuyệt đối có thể chắc chắn bắt được hắn.

Nhưng sau khi khai chiến không lâu, Mạn Duẫn liền cảm thấy lực bất tòng tâm. Đối phương ra tay tàn nhẫn, không chừa cho Mạn Duẫn bất kỳ cơ hội thở dốc nào đã tiếp tục triển khai đợt công kích khác. Người này quả

https://thuviensach.vn

nhiên là một người biết võ công, hơn nữa công phu nhất định cũng không thua kém Chu Dương.

Mạn Duẫn bị đẩy lui vài lần, thiếu chút nữa té lăn trên đất.

“Dám can đảm xâm nhập Vương phủ, ngươi là ai?” Mạn Duẫn thu hồi thế công, nâng mắt lên nhìn thẳng vào đối phương. Nếu tiếp tục đánh như vậy, kẻ thắng sẽ không phải là nàng.

Nam tử dựng thẳng một ngón tay lên, lắc lắc, nói: “Sao lại gọi là xâm nhập, ta được Phụ Vương ngươi mời đến đàng hoàng.”

Người Phụ Vương mời đến? Mạn Duẫn nhíu mày nhìn hắn. Chưa hề nghe Phụ Vương nhắc một lời nào tới một nhân vật như vậy.

“Rốt cuộc là ai? Nếu không nói, ta có thể kêu người.” Nơi này tuy rằng còn khá hẻo lánh, nhưng cách phòng bếp cũng không xa. Nếu Mạn Duẫn la to nhất định có thể gọi được người đến.

Đối phương nóng nảy xua xua tay, “Đừng đừng đừng, nếu làm cho người khác chạy tới lát nữa sẽ không xong việc tốt.”

Mạn Duẫn vỗ vỗ bùn đất trên vạt áo, ý bảo đối phương nói nhanh ra.

Nam tử sờ soạng cái mũi, càng nhìn khuôn mặt kia của Mạn Duẫn thì càng cảm thấy trong bụng ngứa ngáy khó mà kềm được. không ngờ nam nhân lúc nào cũng lạnh lùng như núi băng kia thế mà cũng có thể dưỡng ra một nữ nhi xinh đẹp như vậy. Bất quá... người kia trưởng thành anh tuấn suất khí như vậy, gốc gác tốt, sinh ra nữ nhi đương nhiên là không kém rồi.

“Mấy ngày trước đây ta bị thủ vệ thuộc hạ của Cửu vương gia đưa về, mấy ngày nay ở tại trong Vương phủ giúp hắn làm chút chuyện.” nói xong, nam tử tiến lên vài bước.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn tạm thời không tin bất cứ lời nào của đối phương, lại thối lui vài bước về phía sau giữ khoảng cách an toàn.

“Bản Quận chúa dựa vào cái gì để tin ngươi? nói ra mục đích của ngươi.”

Tề Hồng trừng lớn mắt, “Ta đã nói rồi đó thôi, sao ngươi không tin?”

Chỉ với hai câu nói mà đã nghĩ là đủ cho nàng tin tưởng, như vậy nàng cũng quá dễ bị lừa chạy quanh rồi.

Mạn Duẫn vừa định há mồm kêu người, Chu Dương đột nhiên từ xa chạy xẹt tới, dừng ở sau lưng nàng.

“Tiểu Quận chúa, đừng kinh động hạ nhân. Người này thật sự đang ở đây để giúp Vương gia làm việc, nhưng cũng không phải thuộc hạ của Vương gia, càng không phải do Vương gia mời đến! Nếu không có Vương gia, người này hẳn vẫn còn lê lết trong lao ngục rất lâu.”

Lao ngục? Mạn Duẫn nhớ lại lời đêm qua Phụ Vương đã nói, chẳng lẽ... Mạn Duẫn nhìn Tề Hồng, nói: “Người này chính là hái hoa tặc?”

Bị người nói trắng ngay mặt như vậy, Tề Hồng cảm thấy mặt mũi thật thương tổn, “Tiểu Quận chúa, cái gì mà hái hoa tặc. Ta cùng với nữ nhân đó đều là ngươi tình ta nguyện, không tin ngươi hỏi một chút đi!”

Ngươi tình ta nguyện còn có thể vào đại lao? Mạn Duẫn chưa nói ra miệng nhưng vẻ mặt khinh thường lại nói cho Tề Hồng nàng nghĩ cái gì.

Tề Hồng tức giận đến muốn dậm chân, “Lão Tử làm được đoan làm được chính! Nếu Cửu vương gia không sử kế, Lão Tử sẽ vào đại lao sao?”

Làm được đoan, làm được chính! một tên hái hoa tặc còn không biết xấu hổ mà mạnh miệng nói ra như thế, Mạn Duẫn nhất thời cảm thấy đầu muốn

https://thuviensach.vn

phình to.

Mạn Duẫn liếc mắt hướng Chu Dương, ý hỏi sự tình có giống như lời hắn nói hay không.

Chu Dương giả vờ ho khan hai tiếng, “Hắn là... đại khái là... như vậy.”

Mạn Duẫn gật đầu hiểu ý, đảo mắt qua Tề Hồng. Hèn gì tên này nhìn lỗ mãng như vậy, thì ra chính là một kẻ sắc lang bại hoại.

Tề Hồng bị ánh mắt xét nét của Mạn Duẫn làm cho phát rét, “Đừng nhìn ta như vậy, Lão Tử không tác tệ như vậy!”

Chu Dương vỗ vỗ vai hắn, nói: “Huynh đệ, Vương gia thông cảm ngươi suốt ngày phải ngược xuôi trên đường thông đồng mỹ nữ, mới đưa một đại mỹ nữ như Duẫn Linh Chỉ cho ngươi. Sao ngươi không biết cảm kích vậy?”

Tề Hồng nhảy dựng, há mồm mắng: “Vậy sao tối qua ngươi không đi mà trèo lên nữ nhân kia đi!”

Chu Dương đỏ mặt, ra vẻ ngây thơ bình tĩnh nói: “Lần đầu tiên của ta muốn để lại cho phu nhân tương lai của ta.”

Mạn Duẫn bị mắc ói một chút.

Cằm Tề Hồng suýt nữa thì rơi xuống đất, vỗ thật mạnh vào vai Chu Dương, “Huynh đệ, nhỡ ngươi tìm không thấy cô dâu, lần đầu tiên của ngươi...”

Còn chưa dứt lời, Chu Dương đã đánh úp một chưởng về phía Tề Hồng, rồi vừa đuổi theo hắn tung chưởng vừa mắng: “Dám rủa Lão Tử tìm không thấy cô dâu, hôm nay Lão Tử một chưởng đánh chết ngươi.”

Mạn Duẫn xếp bằng ngồi dưới đất xem hai người so chiêu, cảm thấy... sau này mình có việc vui để ngó rồi.

https://thuviensach.vn

Hai người huỳnh huỵch đánh nhau kéo dài đến cả canh giờ, võ công hai bên tương xứng với nhau, nên đến khi cả hai đều mệt lử cò bợ thì thái dương cũng đã xuống núi. Hai người thở hổn hển quỳ rạp trên mặt đất, lấy mắt trừng đối phương.

“Các ngươi đều mệt rồi phải không?” Mạn Duẫn đi đến trước hai người, đá đá chân Chu Dương và Tề Hồng.

Hai người đều mệt y như chó phơi nắng, vô lực gật gật đầu.

“Nên đi ăn cơm thôi, nhất định Phụ Vương còn đang chờ bản Quận chúa đây. Còn nếu các ngươi còn chưa đánh đủ thì chờ nghỉ ngơi xong rồi đánh tiếp. Nếu có thể phân ra thắng bại, bản Quận chúa sẽ thưởng thật lớn.”

“Tiểu Quận chúa!” Chu Dương tức giận hét lớn một tiếng, bất mãn Mạn Duẫn chỉ biết ngồi một bên hứng chí xem đấu như xem diễn hí khúc, đã vậy còn nói bên nào thắng lợi còn có thưởng. Hừ.

Tề Hồng cũng rất muốn mắng theo một câu, nhưng hiện tại còn thở không nổi, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Mạn Duẫn duỗi người xong, đi về phía tiền thính, cũng không thèm liếc mắc nhìn hai người một cái. Mạn Duẫn dửng dưng ngồi nhìn hai người đánh nhau cũng không phải vì muốn giải buồn, mà vừa nhìn vừa đồng thời so sánh và phân tích từng chiêu thức của hai người. Từ trận đánh nhau của hai người, Mạn Duẫn học được không ít chỉ dẫn.

Võ công của Chu Dương chủ yếu thích hợp để phòng ngự, cho nên lực công kích cũng không rất lớn. Mà công phu chiêu số của Tề Hồng tuy rằng ào ạt nhưng lại phải cố sức vô cùng, cho nên mới không còn khí lực để nói chuyện.

Tịch Mân Sầm và Duẫn Linh Chỉ đã ngồi sẵn, trên bàn bày đầy các món ngon. Mạn Duẫn sờ sờ bụng, đúng là cũng hơi đói.

https://thuviensach.vn

“Phụ Vương, ăn đi.” Mạn Duẫn cầm lấy đôi đũa, tách một miếng cá bỏ vào bát Tịch Mân Sầm, sau đó gắp một gắp rau xanh bỏ vào trong miệng, và cơm ăn.

Mạn Duẫn cười tủm tỉm nhìn Tịch Mân Sầm, hai mắt thỉnh thoảng chớp chớp vài cái, phóng điện với Phụ Vương.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16

Dáng vẻ của Duẫn Linh Chỉ vốn yêu mị quyến rũ, thỉnh thoảng cũng chớp mắt đưa tình vài lần với Tịch Mân Sầm. Phải nói, nam tử mà không đủ định lực thì tuyệt đối sẽ ngã quỵ dưới gấu váy màu thạch lựu của nàng.

Mạn Duẫn lâu lâu cũng ngẫu nhiên liếc mắt nhìn nàng ta một lần, rồi lại quay sang gắp thức ăn cho Phụ Vương.

Hễ món đồ ăn nào qua tay Mạn Duẫn gắp, Tịch Mân Sầm đều cảm thấy mỹ vị vô cùng. Cho dù đó là món hắn không thích ăn, hắn cũng có thể cười mà ăn hết.

Nhìn tiểu Quận chúa tận hiến ân cần, Duẫn Linh Chỉ cũng không cam lòng lạc hậu nên cũng động đũa gắp một khối thịt đông pha bỏ vào trong chén Cửu vương gia, “Vương gia, ngài ăn đi. Món này mùi vị khá lắm.”

Tịch Mân Sầm nhìn chằm chằm vào khối thịt đông pha kia, trong mắt không thèm che giấu vẻ chán ghét. hắn vốn ưa sạch, đồ được gắp từ đũa của Duẫn Linh Chỉ hắn không thể chấp nhận được.

“Chu Phi, đổi bổn Vương cái bát.” Tịch Mân Sầm cầm chén đặt qua một bên.

Trong chén vẫn còn một miếng thịt do Mạn Duẫn gắp cho hắn, hắn cũng cảm thấy hơi tiếc tiếc.

Duẫn Linh Chỉ sửng sốt nhìn cái bát bị hạ nhân thu đi.

https://thuviensach.vn

Chu Dương đắc ý cười trộm. Duẫn Linh Chỉ cũng không chịu nghĩ xem vị trí của mình trong lòng Vương gia là ở đâu. Vương gia cũng chỉ nuốt trôi được đồ ăn do tiểu Quận chúa gắp thôi.

Mặt Duẫn Linh Chỉ hết đỏ lại tái, Vương gia rõ ràng ghét bỏ nàng.

Bóng đêm chậm rãi buông xuống bao phủ đất trời mênh mông, sắc trời dần dần tối xuống. Mọi người dùng xong bữa tối, Tịch Mân Sầm đứng lên, nói: “Duẫn nhi đi với Phụ Vương ra ngoài đi dạo một chút.”

Đây là thói quen sau khi ăn của Tịch Mân Sầm, ra ngoài đi bộ vài vòng thưởng thức cảnh sắc nơi hậu viện.

Các vòm hoa trên đầu đang nở rộ những đóa hoa rực rỡ, cam xanh tím vàng đỏ mỗi hoa một màu phủ kín hậu viện. Hậu viện Sầm Vương phủ tuy không bằng Ngự hoa viên trong cung, nhưng tất cả chủng loại hoa cỏ trong đây đều rất trân quý.

Chỉ cần đi ngang qua là có thể ngửi được từng đợt mùi hoa thơm ngát.

“Phụ Vương, cái kẻ sau màn kia đã có manh mối gì chưa?” Mạn Duẫn sóng vai cùng Tịch Mân Sầm đi tới.

Tịch Mân Sầm chậm lại bước chân, nhìn sang Mạn Duẫn hỏi: “Duẫn nhi chờ không kịp rồi hả?”

Mạn Duẫn bĩu môi nói bằng vẻ bất đắc dĩ: “Ngày nào cũng phải nhìn mặt Duẫn Linh Chỉ, tâm trạng cũng khó tránh khỏi khó chịu.”

Nhìn mặt cũng được đi, nhưng cái khó là Duẫn Linh Chỉ sẽ tìm nàng để gây chuyện.

“Trong Vương phủ tạm thời không có việc gì, nếu Duẫn nhi không vui thì cứ ra phủ đi chơi cho thoải mái đi. Chờ việc này giải quyết xong, Phụ

https://thuviensach.vn

Vương lại đón ngươi trở về.” Khóe môi Tịch Mân Sầm gợi lên một nụ cười nhẹ không thể giấu, nhíu mày nâng cằm Mạn Duẫn lên.

Mạn Duẫn cắn chặt răng, hừ một tiếng: “Phụ Vương muốn thừa dịp ta không ở đây để lặng lẽ trộm tình đúng không?” Trừng mắt nhìn trả, “Phụ Vương nghĩ cũng đừng nghĩ, ta phải ở ngay trong Vương phủ để giữ người, nhìn người lom lom suốt ngày!”

Nhìn bé con xù lông nhím, Tịch Mân Sầm cười thành tiếng, môi mỏng áp sát lại, bắt được đầu lưỡi của Mạn Duẫn mà chậm rãi nhấm nháp.

Hai má Mạn Duẫn phiếm hồng. Sao mỗi lần hai người ở riêng một chỗ thì Phụ Vương nhất định sẽ hôn nàng thế? Nơi này là Vương phủ đó, nhỡ đâu bị hạ nhân thấy hành động này thì làm sao? Đấm đấm vào ngực Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn nói, “Phụ Vương, người nên cẩn thận chút chứ, nhỡ bị người ta thấy thì người giải thích thế nào đây.”

Tịch Mân Sầm bất mãn vì Mạn Duẫn giãy dụa, ôm chặt cái eo thon nhỏ của nàng, “thì sao chứ? Chẳng lẽ bọn họ dám nói ra ngoài?”

Đúng là chẳng ai dám. Chỉ cần Cửu vương gia ra lệnh, ai dám nói huyên thuyên lung tung.

“Khụ khụ...” Hai tiếng ho khan truyền đến từ sau lưng hai người.

Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm cùng quay đầu lại.

Người đang bước đến là Tề Hồng. Hai mắt Tề Hồng lúc này nhìn lung tung xung quanh chứ không dám nhìn thẳng về hướng hai người. Sao hôm nay hắn xui thế, muốn chết hay sao mà lại tìm đến Cửu vương gia ngay lúc này chứ. Mà việc làm người ta kinh ngạc nhất là, Cửu vương gia thế mà lại hôn môi chính con gái của mình!

https://thuviensach.vn

“Cửu vương gia, đã sắp muộn rồi.” Tề Hồng hơi xấu hổ, sợ Cửu vương gia trách tội. Nhìn thấy điều không nên thấy, không biết Cửu vương gia có thể giết người diệt khẩu hay không.

Dù sao thì mấy việc giết người này Cửu vương gia thường xuyên làm.

“Giữ miệng của ngươi cho tốt đấy. Chuyện vừa rồi nếu truyền ra một chút phong thanh nào thì đừng trách bổn Vương không khách khí.”

Tịch Mân Sầm nắm tay Mạn Duẫn đi về phía hắn.

Tề Hồng ngậm miệng lại, không dám nói nữa.

Ba người đi đến tân phòng, đèn trong phòng đã được thắp sáng lên.

Tịch Mân Sầm nhấc chân đi vào, để lại Mạn Duẫn và Tề Hồng bên ngoài.

Cửa vừa khép lại đã nghe bên trong Duẫn Linh Chỉ lên tiếng, “Vương gia, người đã trở lại. Canh giờ đã muộn, Chỉ nhi hầu hạ người đi ngủ nhé.”

Thanh âm nũng nịu quyến rũ vô cùng, chỉ cần là nam nhân thì nhất định trái tim sẽ rung động.

Tề Hồng sờ sờ cái mũi, vụng trộm liếc mắt nhìn Mạn Duẫn. Trong lòng tự hỏi, không biết tiểu Quận chúa và Cửu vương gia rốt cuộc có phải là cha con ruột hay không? không có phụ thân nào sẽ có hành động như thế với nữ nhi của mình. Vả lại, tiểu Quận chúa đã mười lăm tuổi, chuyện gì đó nhất định đã biết. Hơn nữa xem vẻ mặt của nàng thì thật hiển nhiên là trong lòng nàng đã biết rõ ràng.

“Chuyện này nọ tốt nhất chôn chặt trong lòng đi.” không biết từ khi nào, Mạn Duẫn đã tiến đến trước mặt Tề Hồng, đè thấp giọng nhắc nhở.

https://thuviensach.vn

Tề Hồng đột nhiên rùng mình một cái, chẳng lẽ tiểu Quận chúa biết hắn nghĩ cái gì?

“Tiểu Quận chúa yên tâm, ta là người sợ chết. nói ra cũng chẳng được lợi gì cho mình, không chừng còn quăng bỏ tánh mạng nữa là.”

Bắt lấy lỗ hổng trong đám chữ hắn nói, Mạn Duẫn nhướn mày hỏi hắn: “Ý ngươi là có lợi thì ngươi sẽ nói?”

Tề Hồng rụt cổ thật sâu, “Cho dù lợi ích có lớn bằng trời bày trước mặt ta, ta cũng tuyệt đối không nói ra, nếu không trời giáng sét đánh chết.”

Than thở trong bụng, đừng nhìn tiểu Quận chúa xinh đẹp như vậy mà lầm, tâm địa còn đen hơn than nữa. Chẳng qua hắn chỉ lỡ lời mà đã bị nàng quật ngược lại, nếu hắn thật sự đem việc này truyền ra thì mạng nhỏ của hắn khẳng định sẽ bỏ lại trong này.

“Ngươi đi ngủ trước đi, bổn Vương thổi đèn rồi lên giường ngay.” Giọng nói lạnh như băng của Tịch Mân Sầm xuyên qua cánh cửa truyền đến cái tai đang kề sát vào cửa của Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn đụng vào cánh tay Tề Hồng, ý bảo hắn nên lên sân khấu rồi.

Ngọn đèn vừa tắt là bên trong trở nên tối đen. Đúng lúc này, Tề Hồng lắc mình tiến vào qua cửa sổ. Ngay sau đó, một bóng đen nhảy ra, dừng bên cạnh người Mạn Duẫn.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng truyền ra âm thanh rên rỉ mất hồn người. Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm đứng gần cửa sổ thậm chí có thể nghe thấy tiếng ván giường kẽo kẹt kẽo kẹt.

“đi thôi, chúng ta quay về nghỉ ngơi.” Tịch Mân Sầm khoác một tay lên vai Mạn Duẫn, nắm cả người nàng rời đi.

https://thuviensach.vn

Thời gian bay nhanh, chớp mắt mà đã hơn một tháng. Đám chim hoàng oanh đang chuyền cành hót líu lo trên đầu như một khúc nhạc du dương.

Trong khoảng thời gian này, Duẫn Linh Chỉ đã ý thức được đầy đủ Cửu vương gia sủng nữ nhi đến thế nào, nên mỗi lần nhìn thấy Mạn Duẫn thì nàng luôn luôn không nhịn được việc ghen tị đến đỏ mắt. Nàng là con gái Thái Úy, nay lại là Vương phi, thế nhưng lại so không bằng một tiểu Quận chúa!

Trong mấy ngày qua, nàng đã trổ hết tất cả những biện pháp nàng biết để lấy lòng Cửu vương gia. Chỉ cần nàng hoài đứa nhỏ, chẳng sẽ còn sợ đấu không lại tiểu Quận chúa sao?

Bên trong hậu viện, Mạn Duẫn đang nằm hóng mát trên nhuyễn tháp. Xa xa dần dần truyền đến một loạt tiếng bước chân tiến đến gần.

một nữ tử y phục vàng sáng đi cùng với Duẫn Linh Chỉ hướng tới bên này.

Mạn Duẫn đã quen với đủ các lại hành vi khiêu khích của Duẫn Linh Chỉ rồi, dù sao chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của nàng, Mạn Duẫn cũng lười tranh đua với nàng ta làm gì.

“Tiểu Quận chúa đang hóng mát à?” Duẫn Linh Chỉ kéo tay nữ tử bên cạnh, cười nói.

Mạn Duẫn hé mí mắt, nhìn tới nhìn lui nữ tử kia vài lần, hình như hơi quen quen nhưng lại nghĩ không ra. Nữ tử kia có mái tóc dài được búi lên cao, mặt tràn đầy tươi cười, ưỡn cái bụng mang thai xem ra đã khoảng năm sáu tháng.

“Phùng Mạn Mạn gặp qua tiểu Quận chúa.” Nữ tử hơi hơi cúi người hành lễ, nhưng bởi vì hoài dựng mà biên độ xoay người rất nhỏ.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn cũng không so đo với phụ nữ có thai, nói: “Mời đứng lên đi.”

Phùng Mạn Mạn? Mạn Duẫn lục lọi trong đầu thông tin về nàng ta, hình như trong một dạ yến tám năm trước nàng đã từng gặp mặt một lần. Quan hệ giữa người này và Duẫn Linh Chỉ cực kỳ tốt.

Ánh mắt dừng lại trên bụng nàng ta. không ngờ tám năm sau gặp lại đã có hình ảnh như thế này.

“Mạn Mạn đã gả cho con trai của Vương Thượng thư nửa năm trước, mấy tháng nữa sẽ làm nương rồi.” Duẫn Linh Chỉ đưa một tay vuốt ve cái bụng, nhìn sang Mạn Duẫn nói.

không hiểu Duẫn Linh Chỉ nói thế với mình làm gì nhỉ, Mạn Duẫn nhìn lại nàng ta.

Duẫn Linh Chỉ đắc ý nở nụ cười, cũng không nói tiếp.

“Ta mời Mạn Mạn hôm nay ở lại Vương phủ dùng bữa, giờ ta đi trước đến phòng bếp để dặn dò vài món thức ăn mà Mạn Mạn thích ăn, tiểu Quận chúa tiếp tục hóng mát đi.” nói xong, Duẫn Linh Chỉ uốn éo rời đi.

Chờ bóng dáng hai người đã nhỏ như kiến, Chu Dương nãy giờ nằm trên ngọn cây bóc lá cây đang đắp trên mắt xuống.

“Hiếm nha, hôm nay lại không tìm tiểu Quận chúa để gây sự nhỉ.” Chu Dương thò đầu nhìn xuyên qua tàng cây, lắc lắc đầu lấy làm kỳ quái.

Mạn Duẫn nhìn ra xa xa, không rõ hành động của Duẫn Linh Chỉ lần này nghĩa là gì. Bước xuống khỏi nhuyễn tháp, Mạn Duẫn đứng lên, “đi thôi, chúng ta đi nhanh ra tiền thính, chắc Phụ Vương giờ này trở về Vương phủ rồi.”

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm vừa bước vào tiền thính đã thấy Mạn Duẫn ngồi sẵn ở ghế, dường như đang có ý chờ hắn.

“Đói bụng không?” trên bàn tròn đã được dọn đầy thức ăn, Tịch Mân Sầm đi đến bên người Mạn Duẫn, xoa xoa mái tóc của nàng.

Tịch Mân Sầm thực thích xúc giác nơi tay lúc này, vô cùng ôn nhu mượt mà.

Bên bàn có thêm một người đang ngồi, đó là Phùng Mạn Mạn. Phùng Mạn Mạn thấy Cửu vương gia hồi phủ lập tức hành lễ chào. Lễ tiết được thực hành vô cùng quy củ, chỉ sợ làm Tịch Mân Sầm mất hứng.

Cho dù không hài lòng việc Duẫn Linh Chỉ tùy tiện dẫn người tiến vào Vương phủ, Tịch Mân Sầm vẫn nói: “Ngồi xuống đi, ăn cơm trước đã.”

Ăn chưa được mấy miếng cơm, mắt Mạn Duẫn đã càn quét qua lại trên mặt Duẫn Linh Chỉ và Phùng Mạn Mạn mấy lần.

Tịch Mân Sầm múc một chén canh gà, đưa tới trước mặt Mạn Duẫn, “Uống nhiều một chút.”

Động tác săn sóc như vậy làm Phùng Mạn Mạn cả kinh trong lòng. đã nghe nói từ lâu về tính tình lãnh khốc vô tình của Cửu vương gia, hôm nay nhìn động tác này của hắn, nàng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Duẫn Linh Chỉ đã ngồi cùng bàn ăn cơm với hai người đã hơn một tháng nên đã sớm thành thói quen nhìn thấy đủ loại nhu tình của Cửu vương gia đối với tiểu Quận chúa. Tuy rằng cực kỳ ghen tị, nhưng Duẫn Linh Chỉ vẫn duy trì bề ngoài đã được giáo dưỡng, không làm ra hành động nào mất thể diện.

Mạn Duẫn đang chuẩn bị bưng lên canh gà thì Duẫn Linh Chỉ không biết đã ăn cái gì khiến người không thoải mái mà xoay người nôn ra một

https://thuviensach.vn

trận.

Phùng Mạn Mạn nhìn lên, lập tức đưa tay nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, để cho Duẫn Linh Chỉ dễ chịu một chút.

“Doãn tỷ tỷ, ngươi khó chịu à?”

Nữ tỳ đứng chung quanh ào đến, Chu Phi phái một người đi mời đại phu.

Mạn Duẫn chậm rãi uống một ngụm canh gà, nhíu nhíu mày, Duẫn Linh Chỉ lại đùa giỡn trò gì nữa đây.

“Vương phi, hôm nay ngươi làm sao vậy?” Lời tuy hỏi vậy, nhưng ngữ khí của Tịch Mân Sầm vẫn hoàn toàn băng giá, chẳng nghe thấy một chút quan tâm nào.

“Hồi Vương gia, đã nhiều ngày nô tì thường xuyên bị... nôn khan như vậy.” nói xong, Duẫn Linh Chỉ lại ghé vào bên bàn mà không ngừng há mồm muốn ói, nhưng lại ói không ra.

“Chẳng lẽ là có?” Phùng Mạn Mạn hô to một tiếng, kích động bắt lấy tay Duẫn Linh Chỉ, “Mấy tháng trước, Mạn Mạn cũng có bệnh trạng này, sau đó đại phu liền nói là đã hoài thai.”

Duẫn Linh Chỉ kinh hỉ nhìn về phía Phùng Mạn Mạn, thanh âm run run, “Mạn Mạn, loại chuyện này không thể nói đùa được đâu.”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17

“Ta làm sao có thể nói đùa loại chuyện này được. Cứ đợi lát nữa đại phu đến đây, thể nào cũng nói như vậy cho xem.” Phùng Mạn Mạn kích động đến nỗi hoa chân múa tay vì vui sướng, vỗ ngực cam đoan.

thì ra là định làm thế này đó à? Mời Phùng Mạn Mạn đến để diễn trò hai người tung hứng.

Mạn Duẫn dời ánh mắt xuống, nhìn vào bụng Duẫn Linh Chỉ. Tóm lại nàng ta là đáng thương, hay là thật đáng buồn? Cho dù hoài thai đứa trẻ, đứa trẻ đó chắc chắc không có khả năng vào được gia phả dòng họ “Tịch”, bởi vì nó không phải con của Phụ Vương.

“Nếu là thật sự hoài thai, vậy rất đáng mừng.” Khóe miệng Mạn Duẫn hơi hơi nhếch lên, trông vô cùng thiên chân vô tà.

Mặt Tịch Mân Sầm không có chút thay đổi nào, chỉ hơi một tia cười lạnh, đôi mắt bắn ra tinh quang, không biết che giấu cái gì, không biết trong lòng đang tính kế cái gì.

“không được đùa đâu.” Dường như thẹn thùng, Duẫn Linh Chỉ gắt giọng.

không quen nhìn nàng ta làm bộ làm tịch, Mạn Duẫn quay đầu sang nơi khác. Nhưng Duẫn Linh Chỉ lại cho rằng Mạn Duẫn đang sợ, hắc hắc cười rộ lên.

https://thuviensach.vn

Chỉ một lúc sau, Chu Phi dẫn một vị nam tử trung niên vào cửa. Đại phu mang theo một cái hòm thuốc, đưa mắt nhìn Duẫn Linh Chỉ đang ở nôn khan thì dĩ nhiên đã đoán được mấy phần.

Đại phu ấn ngón tay lên cổ tay Duẫn Linh Chỉ, ngưng thần cảm thụ mạch tượng. Sau một phen chẩn đoán, đại phu vuốt râu, xoay người hướng Tịch Mân Sầm nói: “Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia, Vương phi có thai.”

Duẫn Linh Chỉ lúc này cười ra tiếng.

Phùng Mạn Mạn cũng hưng phấn hô lên: “Ta đã nói là Doãn tỷ tỷ mang thai mà, các ngươi còn không tin.”

“Thưởng bạc.” Tịch Mân Sầm mở miệng, thanh âm lạnh như băng khiến cho mọi người kích động nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Chu Dương lấy ra một thỏi bạc, đưa cho đại phu.

“Làm phiền đại phu khai chút dược an thai.” Ngón tay của Tịch Mân Sầm gõ gõ lên bàn tròn theo một tiết tấu nhất định.

Tất cả mọi người sửng sốt, trong đó Duẫn Linh Chỉ là có biểu hiện kiêu ngạo nhất. Mới nghe thấy nàng mang thai, Vương gia lập tức coi trọng như vậy, chỉ cần đứa trẻ này được sinh hạ, việc nó thay thế được tiểu Quận chúa khẳng định không thành vấn đề.

“Tiểu Quận chúa, không bao lâu nữa ngươi sẽ có đệ đệ hoặc là muội muội rồi.” Duẫn Linh Chỉ ngẩng đầu nhìn về hướng Mạn Duẫn, trong mắt lộ ra sự thoải mái trong lòng. Chỉ cần đứa trẻ vừa ra thế, nàng còn có thể sợ tiểu Quận chúa này nữa sao? Nếu đứa nhỏ này là con trai, như vậy hắn sẽ là trưởng tử, là tiểu Vương gia tương lai. Nếu là nữ nhi, cũng có thể phân tán sủng ái của Vương gia đối với tiểu Quận chúa.

https://thuviensach.vn

Tóm lại, hoài thượng đứa nhỏ là một tin tức vô cùng tốt. Nàng chỉ ngóng trông bụng mình có thể không chịu thua kém bất kỳ ai mà sinh ra con trai, củng cố địa vị của nàng ở Sầm Vương phủ.

Phùng Mạn Mạn cũng vui mừng thay cho Duẫn Linh Chỉ, dù sao chức quan của phụ thân vẫn phải dựa vào sự nâng đỡ của Duẫn Thái úy.

“A... Bản Quận chúa cũng rất hy vọng có một đệ đệ hoặc muội muội để chơi cùng.” Mạn Duẫn nâng môi hé cười, lại nhìn về phía Tịch Mân Sầm, trong lòng không khỏi thầm đoán không biết Phụ Vương lại đang tính toán cái gì.

Mỗi người ngồi xung quanh bàn đều có ý xấu của riêng mình.

Cho dù đồ ăn lúc này có ngon lành đến bao nhiêu cũng đã không còn hấp dẫn nữa. Mạn Duẫn nuốt qua loa mấy miếng cơm đã buông bát bảo ăn xong.

Duẫn Linh Chỉ vô cùng cao hứng đi ra cửa phủ để tiễn Phùng Mạn Mạn.

Mạn Duẫn chậm rãi bước vào hậu viện, Chu Dương vẫn đi theo bên cạnh. Đá trứng bắt nắng âm ấm rải theo lối đi bước lên có hơi cấn chân, nhưng đi nhiều thì lại cảm thấy cực kỳ thoải mái.

“Tiểu Quận chúa, phiền toái của ngươi càng lúc càng lớn rồi nha.” Chu Dương miệng ngậm một cây cỏ đuôi ngựa, hễ mở miệng nói thì cây cỏ lay động nhấp nhô qua lại.

Mạn Duẫn nhìn thấy mà phát phiền, đưa tay giật phắt cây cỏ kia, “Từ khi Duẫn Linh Chỉ tiến vào Vương phủ, phiền toái của ta có ngưng lúc nào sao?”

Nữ nhân kia nhàn rỗi không có việc gì làm, thích ba ngày hai lần đến tìm nàng khiêu khích. Ban đầu Mạn Duẫn cũng mang trong mình ý chí

https://thuviensach.vn

chiến đấu sục sôi mà đấu với nàng ta, đến một lúc sau thì chán quá liền trực tiếp bỏ mặc, mặc kệ nàng ta khiêu khích như thế nào nàng cũng làm như không thấy.

Phụ Vương là một Vương gia, sự vụ rất nhiều, đặc biệt dạo gần đây cứ hai ba bữa lại chạy vào Hoàng cung, có đôi khi đi cả hai lần trong vòng một ngày. Mỗi lần Mạn Duẫn muốn hỏi đều bị Phụ Vương gạt đi. Chẳng lẽ trên triều đình có chuyện gì khó giải quyết hay sao?

Bên cạnh ao sen có một vị nam tử quần áo xanh xanh đỏ hỏ đang đứng. Dám mặc một thân quần áo rực rỡ như vậy chạy khắp nơi, trừ cái vị hái hoa tặc kia thì còn ai vào đây?

Trong đầu Mạn Duẫn đột nhiên chợt lóe cái gì, liền sải chân tiến sang bên đó.

Nam tử vừa quay đầu lại liền thấy khuôn mặt như hoa như ngọc của Mạn Duẫn.

“Chúc mừng ngươi, sắp được làm cha.” Trong nụ cười tươi rói của Mạn Duẫn hàm chứa ý trêu chọc.

Sắc mặt Tề Hồng tối xuống, ho khan hai tiếng, “Tiểu Quận chúa đừng ghẹo ta, làm cha kiểu này ai mà muốn làm. Coi như không có đi! Cùng phòng với nàng ta là do Cửu vương gia hạ mệnh lệnh, ta là một mỹ nam tuấn tú như vậy, vẫn còn muốn phong lưu khoái hoạt về sau mà.” Kêu hắn chăm con lo gia đình còn khó hơn lên trời á.

Vả lại, đứa nhỏ trong bụng Duẫn Linh Chỉ có chờ được đến ngày xuất thế không vẫn là chuyện đáng giá để tham thảo.

Tề Hồng từ sau khi xuất nhập giang hồ, số nữ nhân từng ngủ qua không biết có bao nhiêu người. Nếu mỗi người đều kêu hắn nuôi hắn dưỡng, như

https://thuviensach.vn

vậy số nữ nhân của hắn phỏng chừng còn nhiều hơn nhiều so với Hoàng Đế nữa đa.

Đa tình cũng tương đương với vô tình.

Lời này dùng để hình dung Tề Hồng thì không gì thích hợp hơn. hắn lưu luyến bụi hoa nhưng không có chân chính đưa trái tim cho bất kỳ ai, tuy rằng miệng thốt ra toàn lời ngon tiếng ngọt, lừa gạt không ít nữ nhân, nhưng được hắn thật tình thật lòng một người cũng không có.

“Ngươi vốn chẳng có chút thương tiếc nào à? Dù sao đứa bé kia thật sự là của ngươi mà.” Mạn Duẫn thu hồi vẻ tươi cười, có chút bất mãn với phản ứng của Tề Hồng.

Tề Hồng cười nhạo một tiếng, lắc đầu nói: “Thương tiếc cũng phải xem đối tượng. Nàng ta không phải là người trong lòng của ta, không nảy sinh được nỗi thương tiếc ta cũng không có cách nào khác. Về phần đứa nhỏ... không phải cùng với người mình thích sinh hạ nó đến, không cần cũng được.”

nói đến đây, Tề Hồng sực nhớ tới Cửu vương gia. Chỉ sợ đối với nam nhân kia, nói đến điểm này hai người bọn họ cũng sẽ giống nhau.

hắn ở mặt ngoài là hữu tình, nhưng trên thực tế là cực kỳ vô tình. Mà nam nhân kia, vô luận là mặt ngoài hay là nội tâm đều chỉ có sự vô tình là tồn tại.

nói chuyện phiếm vài câu với Tề Hồng xong, Mạn Duẫn chào hắn rồi đi về tiểu lâu.

Chu Dương nhìn ra được tiểu Quận chúa đang có tâm trạng không tốt, tự động tự giác không mở miệng nói chuyện mà vẫn duy trì im lặng.

https://thuviensach.vn

“Đối với nam nhân, nữ nhân là cái gì? Mạn Duẫn dừng lại bước chân, nhìn lên Chu Dương.

“Tiểu Quận chúa...” Chu Dương gãi gãi đầu, “Vấn đề này quá sâu xa mơ hồ.” Chủ yếu là hiện tại hắn không cân nhắc được suy nghĩ của tiểu Quận chúa là thế nào, sợ nhỡ đáp sai thì càng chọc nàng tức giận thêm.

Biết Chu Dương cố ý tránh né vấn đề, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạn Duẫn xị xuống, “nói thật ra đi.”

“Vấn đề này, đối đãi khác nhau tùy người đi. Dù sao thuộc hạ chỉ cần gặp người mà mình yêu thì khẳng định sẽ chặt chẽ nắm chặt lấy nàng. Còn về phần nữ nhân khác thuộc hạ sẽ không để ý tới. Người ai cũng đều có trái tim của riêng mình, trái tim nhỏ như vậy thật sự chứa đựng không được nhiều lắm.” Chu Dương chỉ chỉ vào ngực, nơi đó đang đập bập bình.

Cẩn thận suy nghĩ một lúc, Mạn Duẫn cảm thấy cũng có lý, nỗi chán ghét đối với Tề Hồng cũng ít đi vài phần.

đi dạo một chút buổi trưa, đến khi quay lại được tiểu lâu thì thái dương đã đang lặng lẽ hạ xuống. Ngoài cửa sổ có một con chim bồ câu trắng bay tới, hót to vài tiếng, một chiếc lông chim trắng phiêu lãng rơi trên mặt đất.

“Tiểu Quận chúa, đến giờ ăn cơm rồi.” Chu Dương vẫy vẫy tay đuổi con chim bồ câu trắng đi.

Con bồ câu trắng này là do Vương phủ nuôi, mỗi khi đến lúc ăn cơm đều bay tới tiểu lâu kêu vài tiếng.

Mạn Duẫn nằm trên giường, lật người, nói: “không muốn đi.”

thật sự không có khẩu vị nên Mạn Duẫn cũng lười đứng dậy, chỉ đưa mắt nhìn ra rừng cây nhỏ ngoài cửa sổ mà lâm vào trầm tư.

https://thuviensach.vn

Chu Dương bĩu môi, bất đắc dĩ rời khỏi phòng, cẩn thận khép lại cửa cho Mạn Duẫn. Tiểu Quận chúa không muốn ra tiền thính ăn cơm, hắn đành phải tự mình đi một chuyến đến phòng bếp xách về một rổ cơm vậy. Tóm lại, không thể để cho tiểu Quận chúa bị đói, nếu không Vương gia trách tội xuống thì có thể còn bị phạt roi không chừng.

Tiểu Quận chúa ở trong tiểu lâu thì vấn đề về an toàn tạm thời có thể không cần quan tâm. Dù sao người có thể phá được trận bát quái trong rừng cây cũng giống như lông chim phượng vậy, thiếu một cách đáng thương. Tiểu lâu còn có một loạt bẫy ngầm, càng thêm bảo đảm không nguy hiểm.

Cạnh gối đầu có một cục thịt tròn ủm mập mạp. Tiểu Mạo Ngao hướng bụng lên trời, đang khò khò khè khè ngủ say. Mạn Duẫn cảm thấy nhàm chán quá bèn lấy ngón tay chọt chọt vào cái bụng phì lủ của nó, xúc cảm vô cùng tốt nên không ngừng chọt tiếp.

Tiểu Mạo Ngao đã béo mập lên không ít, so với tám năm trước đã béo gấp hai, muốn nhét vào trong túi áo đã không còn được nữa. Cho nên lúc không cần đến nó, Mạn Duẫn luôn bắt nó ở lại trong tiểu lâu, để mặc cho nó ngủ ngon.

Dường như cảm giác được có cái gì đang chọc chọc vào nó, Tiểu Mạo Ngao mở mắt, sau khi nhìn thấy là Mạn Duẫn sau thì hừ mũi một cái, lật mình lăn tuốt vào tận cùng bên trong giường mà tiếp tục nhắm mắt lại khò khò ngủ tiếp.

Sắc trời dần dần trở nên ảm đạm, rừng cây nhỏ chỉ còn có thể lờ mờ thấy được hình dáng. Phòng không có thắp đèn nên vô cùng u ám.

“Kẹt” một cái, tiếng đẩy cửa.

một ngọn lửa nhoáng lên, nến trên bàn được châm lửa. Tịch Mân Sầm đi về hướng Mạn Duẫn, mặt tối xuống.

https://thuviensach.vn

“Tối rồi sao không đốt đèn?” Tịch Mân Sầm cau mày, bắt lấy cô gái trên giường rồi ôm nàng đi về hướng cái bàn.

Đặt trên bàn là một rổ trúc đang tản ra mùi thơm của thức ăn.

Mạn Duẫn đương nhiên càng tiến sâu vào vòng tay của Phụ Vương, “Yên tĩnh vả lại cũng chẳng có việc gì, đốt đèn hay không cũng không sao.”

Tịch Mân Sầm lấy mấy món thức ăn trong rổ ra, bày trên bàn, đưa đũa cho Mạn Duẫn ý bảo nàng ăn nhanh lên.

Nhanh chóng và mấy miệng cơm xong, Mạn Duẫn hỏi: “Phụ Vương, người nói thật đi, có tính toán gì với đứa nhỏ của Duẫn Linh Chỉ hay không?”

Lúc ăn cơm trưa, ánh sáng toát ra từ trong mắt Phụ Vương kia tuyệt đối đại biểu cho một cái gì đó. Mạn Duẫn thấu hiểu Tịch Mân Sầm, nên chỉ cần một ánh mắt của hắn là có thể hiểu được.

“Để cho nàng hoài thai đứa bé là vì có thể thúc cho đối phương hành động nhanh hơn.” đã qua hơn một tháng, thế mà đối phương lại chẳng hề lộ một chút dấu vết nào. Giờ đứa bé đã có, vẫn có thể xem đây là một cơ hội, hoặc ít nhất có thể làm cho đối phương để lộ ra dấu vết.

Mạn Duẫn gật đầu hiểu rõ, nếu cứ chờ đợi như vậy hoài nàng sẽ nổi điên.

“Phỏng chừng hai ngày nữa Duẫn Thái úy sẽ nén không được mà ra tay.” Tịch Mân Sầm gắp chút đồ ăn cho bé con, trong lòng lại tiếp tục tính toán mọi việc.

“Phụ Vương, sao dạo gần đây người cứ chạy vào Hoàng cung hoài vậy?” Trước kia Tịch Mân Sầm còn có thời gian bắt nàng luyện chữ, thế mà gần đây chẳng thấy tăm hơi đâu.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng không phải luyện chữ cũng đáng được ăn mừng, nhưng mỗi ngày không nhìn thấy Phụ Vương lại làm nàng vô cùng rối rắm, thật muốn sao mười lần thư sách còn hơn.

Tịch Mân Sầm xoa xoa giữa chân mày, buồn rầu nói: “Dạo này trên triều đình luôn xuất hiện dấu hiệu lộ bí mật. Những chuyện này chỉ có thể tìm người có thể tin được đứng ra xử lý. Mà nay trong triều đình nên tin người nào không nên tin người nào còn chưa rõ ràng lắm, nên chỉ có thể tự thân tự lực mà thôi.”

Trước kia hắn cho rằng làm một Vương gia nhất định sẽ rất nhẹ nhàng, nhưng giờ phút này Tịch Mân Sầm không nghĩ như vậy nữa.

“Ăn xong rồi đi ngủ đi.” Thấy Mạn Duẫn buông đũa, Tịch Mân Sầm nói.

Mạn Duẫn gật đầu, đi đến sau lưng Tịch Mân Sầm xoa bóp vai cho hắn.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18

Hai tay Mạn Duẫn đặt lên hai bên bả vai của Tịch Mân Sầm, nhẹ nhàng một nhẹ một mạnh xoa bóp cho hắn.

Tịch Mân Sầm không khỏi thả lỏng tâm thần, mày đang nhíu chặt dần dần giãn ra.

“Phụ Vương, thoải mái không?” Thấy khóe miệng Tịch Mân Sầm có một độ cong thật nhỏ, trong lòng Mạn Duẫn cũng đã biết rõ ràng nhưng vẫn kềm lòng không được mà muốn Phụ Vương tự mình nói ra miệng.

“Duẫn nhi học chiêu này chỗ nào? Rất thoải mái.” Tịch Mân Sầm xoay mình, nhìn thẳng vào Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn nói: “Trước kia học sư phó...”

May mà đầu óc nhanh nhạy, Mạn Duẫn hoàn toàn quy kết chuyện này lên trên người vị “sư phó đã qua đời” kia, nét cười trên mặt hiện một chút chột dạ.

Tịch Mân Sầm không ngu, đối với “sư phó” trong miệng Mạn Duẫn kia đến tám phần là không tin. Năm xưa Mạn Duẫn nói có một vị sư phó thần bí lẻn vào Vương phủ dạy nàng võ công, đây tuyệt đối là lời nói vô căn cứ. Thế ngoại cao nhân muốn thu nhận đồ đệ bình thường chỉ chọn những đệ tử có thiên phú cực cao, mà xương cốt của Mạn Duẫn từ nhỏ đã không tốt, căn cơ cũng rất kém cỏi.

https://thuviensach.vn

Bây giờ sau nhiều năm như vậy Mạn Duẫn lại nhắc tới vị "Sư phó" này một lần nữa khiến Tịch Mân Sầm mới nhớ tới... có thật nhiều sự tình nữ nhi ngoan ngoãn nhà mình còn chưa có giải thích rõ ràng.

Bàn tay đặt trên eo nhỏ của Mạn Duẫn nhẹ nhàng nhéo một cái, "Duẫn nhi, Phụ Vương cho ngươi một cơ hội cuối cùng, đừng soạn lời mà nói dối hồ lộng (lừa gạt, qua mặt) Phụ Vương."

Đôi mắt Tịch Mân Sầm híp lại chỉ còn một khe nhỏ, ánh sáng lạnh trong mắt lập tức làm cho vẻ tươi cười của Mạn Duẫn trở nên cứng đờ.

"Phụ Vương..." Mạn Duẫn liếc nhìn hắn một cái rồi hạ mắt xuống. Có một số việc rất khó nói ra khỏi miệng, ví dụ như chuyện... nàng là người mang theo trí nhớ kiếp trước mà đầu thai. Năm đó nàng vừa chết đi, linh hồn đã được đẩy tới triều đại này, nguyên do trong đó là gì nàng không rõ, càng không biết phải mở miệng thế nào.

Nhìn ra Mạn Duẫn có chuyện khó thốt nên lời, sắc mặt Tịch Mân Sầm càng thêm rét lạnh: "Bổn Vương nuôi dưỡng ngươi nhiều năm như vậy, ngay cả quyền biết được chân tướng cũng không có hay sao?"

Dù thanh âm của Phụ Vương thật bằng phẳng lại lạnh như băng, nhưng Mạn Duẫn nghe ra được Phụ Vương đã bắt đầu tức giận.

Nhưng sự việc này thật không tiện mở miệng chút nào.

"Phụ Vương, ngươi thật sự muốn biết?" Mạn Duẫn nhíu mày nhìn hắn, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Tịch Mân Sầm cũng ý thức được rằng Mạn Duẫn rất ít khi nào tỏ vẻ nghiêm túc như lúc này, nhưng hắn không muốn bé con có bất cứ chuyện gì dối gạt hắn nên kiên định gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Nhưng Duẫn nhi không muốn nói.” Mạn Duẫn cắn răng rồi ngậm miệng không nói. Nhỡ đâu sau khi mình thẳng thắn nói ra hết thảy, Phụ Vương không thể chấp nhận được thì sao, nàng phải làm thế nào cho phải đây? Việc mua bán này thật sự không tính ra được thiệt hơn sẽ như thế nào.

Tịch Mân Sầm vốn tưởng rằng đã nói động được Mạn Duẫn, giờ nghe thấy lời này thì giận dữ mà hóa cười, “thì ra Duẫn nhi vẫn cảm thấy quan hệ của chúng ta vẫn không đủ, cho nên ngay cả bí mật cũng không muốn chia xẻ cùng Phụ Vương, như vậy... hôm nay chúng ta lại xúc tiến tình cảm tiếp nhé.”

Tịch Mân Sầm vừa nói xong, trong đầu Mạn Duẫn chỉ có một ý niệm hiện lên... Tai vạ đến nơi!

Vừa nhấc chân định bỏ chạy thì cánh tay đã bị Tịch Mân Sầm bắt chặt lấy, sau đó cả người bị hắn túm vào trong lòng.

Nàng không kịp phản kháng, đôi môi thoáng lạnh như băng đã trực tiếp bao trùm lên trên cái miệng nhỏ nhắn của Mạn Duẫn, cạy mở hàm răng rồi thần tốc tiến vào.

Ư... Ư... Ư...

Mạn Duẫn giãy dụa muốn chạy trốn, nhưng cánh tay Tịch Mân Sầm rắn chắc tựa như kìm sắt, gắt gao vây khốn nàng, không cho nàng động đậy được một tẹo nào.

Dục vọng trong mắt Phụ Vương quá mức rõ ràng. Dường như thực hưởng thụ hương vị ngọt ngào trong miệng Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm nhắm mắt lại, bàn tay to lặng yên tiến vào bên trong vạt áo của Mạn Duẫn, những ngón tay lành lạnh chạm đến da thịt của nàng.

Mạn Duẫn sợ run cả người, Phụ Vương sẽ không phải là muốn ăn luôn nàng để ‘xúc tiến tình cảm’ chứ? Nhưng sự thật đang xảy ra trước mắt, Mạn

https://thuviensach.vn

Duẫn không thừa nhận cũng không được.

Mạn Duẫn đột nhiên cảm thấy trên người chợt lạnh, vạt áo đã bị kéo dạt sang hai bên hông, để lộ bộ ngực sữa của Mạn Duẫn ra ngoài. Nếu Mạn Duẫn biết vậy thì lúc nãy đã chẳng làm, nếu biết trước được việc sẽ thế này thì nàng đã nói ra, còn hơn giờ phút này bị Phụ Vương ăn sạch không chừa miếng xương.

Đấm đấm vào cơ thể cứng rắn của Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn lách được một cái khe hở, hổn hển thăm dò: “Phụ Vương, Phụ Vương... Duẫn nhi nói, Duẫn nhi cái gì cũng sẽ giải thích hết.”

Ngón tay Tịch Mân Sầm lúc này tựa như một chuỗi ngọn lửa chạy trên thân thể Mạn Duẫn. Thân thể này chỉ mới mười lăm tuổi, ngây ngô một cách đáng thương, làm sao chống lại một khiêu khích trắng trợn như vậy của Phụ Vương.

Tịch Mân Sầm dừng tay trước ngực Mạn Duẫn, gợi lên một chút tươi cười tà mị, “Duẫn nhi giờ mới bằng lòng nói, có muộn rồi không?”

Cảm nhận được ánh mắt trắng trợn của Phụ Vương, Mạn Duẫn nhanh tay kéo vạt áo đã bị vạch ra hai bên lại, che kín phía trước.

“không muộn, không hề muộn.” Mạn Duẫn dồn dập trả lời, ngón tay nhanh chóng khấu chặt áo lại.

“Duẫn nhi nhất định sẽ nói, chẳng lẽ Phụ Vương không muốn nghe?” Mãi đến khi quần áo đã mặc lại chỉnh tề, Mạn Duẫn mới tìm về được cảm giác an toàn.

Đầu óc Tịch Mân Sầm vẫn còn lý trí, nếu bé con lúc này còn chưa muốn, hắn cũng sẽ không ép buộc.

https://thuviensach.vn

“Nhắc lại, đây là một cơ hội cuối cùng đấy.” Ánh mắt Tịch Mân Sầm cố ý quét khắp người nàng một cái.

Mạn Duẫn chỉ cảm thấy hai mắt Phụ Vương dường như có thể nhìn xuyên thấu, trực tiếp thấy được thân mình nàng dưới lớp quần áo.

“Mạn Duẫn vẫn còn nhớ rõ trí nhớ của kiếp trước, các chiêu số võ học, đấm lưng, món gà hành khất... Tất cả đều là trí nhớ giữ lại từ kiếp trước.” Mạn Duẫn liếc mắt nhìn lén Phụ Vương một cái, thấy sắc mặt hắn vẫn không khác thường mới nói tiếp: “Đời trước Duẫn nhi là sát thủ, trong một lần thực hiện nhiệm vụ ám sát thì cùng tan xương nát thịt với kẻ địch. Sau khi tử vong thì đến nơi đây.”

Việc này một khi nói ra, Mạn Duẫn sẽ không còn là thuần khiết nữ trong mắt của Tịch Mân Sầm nữa, vì trên tay Mạn Duẫn đã nhiễm rất nhiều máu tươi.

Nhưng điều vô cùng bất ngờ là Tịch Mân Sầm lại không hề kinh ngạc chút nào, chỉ nói: “Cho nên khi ở Nam Trụ, ánh mắt ngươi cũng không chớp một cái mà chọc mù Tần Hỏa, giải quyết hắn không một chút nương tay.” không phải câu nghi vấn, mà là trần thuật.

Mạn Duẫn gật đầu, sâu trong thâm tâm nàng vẫn là một người lãnh khốc vô tình. Người nào đối với nàng tốt, nàng mới có thể đối tốt với người đó, chú đổi thành một người xa lạ nào đó, nàng động thủ thẳng tay, không có một tia thương hại.

Tịch Mân Sầm lúc ấy đã cảm thấy... Mạn Duẫn không phải là lần đầu tiên giết người.

thì ra là như vậy...

Tịch Mân Sầm ngoắc Mạn Duẫn lại, vuốt vuốt mái tóc của nàng.

https://thuviensach.vn

“Phụ Vương, người tin chứ?” Mạn Duẫn thấy biểu cảm trên mặt hắn quá mức bình tĩnh, cảm thấy như không thể tin vào mắt mình.

“Vì sao không tin? Kiếp này ngươi đã đầu thai vào Tịch gia, thì coi như sẽ trốn không thoát. Bổn Vương mặc kệ trước kia ngươi là ai, điều trọng yếu nhất là hiện tại ngươi là nữ nhi của bổn Vương, ai cũng không có tư cách cướp đi.”

Mạn Duẫn rất sẵn lòng, lần này được trọng sinh, có một Phụ Vương như thế còn có gì tiếc nuối nữa?

Trong lúc Mạn Duẫn đang ngây người, Tịch Mân Sầm bắt lấy tay nàng, dời xuống phía dưới, tia mắt lộ ra vẻ khó nén, nói, “Nếu lửa này là do Duẫn nhi nhóm lên, hiển nhiên là do Duẫn nhi đến diệt.”

Dưới bàn tay là một đoàn lửa nóng. Mặt Mạn Duẫn như bị hỏa thiêu, vừa định rút tay về thì Tịch Mân Sầm đã đè chặt lại.

“Duẫn nhi, Phụ Vương khó chịu, nếu ngươi không chịu hỗ trợ một chút, nhỡ đâu Phụ Vương nhịn không được...”

Đây là uy hiếp nha! Mạn Duẫn khóc không ra nước mắt, sau trước kia lại không phát hiện Phụ Vương đen tối như vậy nhỉ.

Từ đầu tới cuối, bị vây vào thế bị động chỉ mỗi mình nàng, nàng khơi mào dục hỏa hồi nào! Nhưng dưới sự bức bách của Phụ Vương, Mạn Duẫn chỉ có thể khuất phục. Ngón tay nắm lấy căn lửa nóng kia dao động thật lâu, Tịch Mân Sầm mới bắn đi ra.

Mạn Duẫn mặt đỏ tim đập gia tốc, leo lên trên giường đặt đầu xuống liền ngủ ngay! Mặt nóng đỏ đến có thể xuất huyết được.

Tịch Mân Sầm yêu nhất khi nhìn thấy vẻ yêu kiều thẹn thùng của Mạn Duẫn như lúc này, cười ra tiếng, thay đổi một bộ nội sam rồi cũng nằm lên

https://thuviensach.vn

giường.

Đêm nay, quả thật là đã rất xúc tiến tình cảm giữa hai người.

Sáng sớm hôm sau, Tịch Mân Sầm khó khi nào có được một ngày rảnh rỗi, sau khi lâm triều xong liền không một khắc chậm trễ mà hồi Vương phủ giám sát Mạn Duẫn luyện chữ.

Mạn Duẫn trong lòng rất xấu hổ, trước kia mỗi ngày ngóng trông Phụ Vương ở cạnh bên mình, cho dù phải luyện chữ nàng cũng sẽ vui vẻ chịu đựng. Nhưng hôm nay... cứ hễ nàng nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua là liền không dám đối mặt với Tịch Mân Sầm. Mà Tịch Mân Sầm dường như rất thích ý khi thấy bộ dáng này của nàng, cứ cách một hồi sẽ lại kiểm tra văn chương của nàng, khiến Mạn Duẫn không biết nên hướng mặt sang chỗ nào.

“Duẫn nhi, mấy năm qua ở Nam Trụ, ngươi hoàn toàn hoang phế công phu luyện chữ trước kia rồi. Dạo này Phụ Vương lại có việc nên cũng không có thời gian giám sát ngươi. Từ nay về sau, mỗi ngày phải luyện một canh giờ, nếu không quyết không được bước một bước ra khỏi thư phòng.” Tịch Mân Sầm nhìn đám chữ viết của Mạn Duẫn bên trên tờ giấy Tuyên Thành, cũng không có tiến bộ bao nhiêu mà vẫn méo méo mó mó như trước, thật là gai mắt.

Nếu đám văn thần kia biết vị tiểu Quận chúa bị bọn họ thổi phồng đến mức chỉ có trên trời mới có mà viết ra chữ viết khó coi như vầy, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Thùng gỗ bên cạnh án thư đã muốn đựng đầy một đống giấy hỏng. Mạn Duẫn dù cánh tay rất mỏi nhưng vẫn nhận mệnh chấp bút cuồng viết, không dám hơ hỏng có lệ chút nào.

Tiếng bước chân lẹp kẹp truyền đến, Mạn Duẫn vừa vểnh lỗ tai thì chợt nghe ngoài cửa có một thanh âm nũng nịu nói vọng vào.

https://thuviensach.vn

“Vương gia, nô tì mang canh nóng cho ngươi.” Duẫn Linh Chỉ gõ vài cái lên cửa.

Mạn Duẫn dùng khẩu hình, ý bảo —— đuổi đi.

Tịch Mân Sầm lắc đầu, tiến đến bên tai Mạn Duẫn nhỏ giọng nói: “Tiếng bước chân không chỉ mỗi mình nàng ta.”

Mạn Duẫn chỉ cảm thấy khí nóng thoảng qua bên tai khiến nàng ngứa ngáy, viết xong một chữ cuối cùng liền tự giác ném giấy Tuyên Thành vào thùng gỗ, đi đến đứng nấp đằng sau bình phong.

“Vào đi.” Tịch Mân Sầm đi trở về án thư, ngồi ngay ngắn, đề bút như đang xử lý công vụ.

Quả nhiên, ở phía sau Duẫn Linh Chỉ còn có một người đi theo. Người nọ khoảng chừng năm sáu mươi tuổi, râu trắng phấp phới, tuy rằng tuổi cao nhưng khí độ thế này người bình thường cũng khó có thể có được.

Duẫn Thái úy cười nói: “Vương gia đang bận à?”

Tịch Mân Sầm ngước mắt lên nhìn, hạ bút nói: “Mỗi ngày xử lý việc này luôn luôn là lúc phiền chán nhất.”

“Đúng vậy, vả lại có xử lý như thế nào thì giang sơn này cũng là của người khác. Vắt cạn sức lực thần tử cũng là lẽ thường mà.” Duẫn Thái úy cười như không cười ngồi vào ghế dựa phía dưới.

Mí mắt Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm đồng loạt run lên, hồ ly đã muốn lộ ra cái đuôi rồi...

Duẫn Linh Chỉ ôn nhu hiền thục bưng bát canh nóng đặt lên trên án thư, “Vương gia, uống xong canh trước đã, ngài xử lý công vụ hẳn là mệt chết rồi.”

https://thuviensach.vn

Uống canh? Đối với hai cha con lòng muông dạ thú này, ai biết trong canh có thêm này nọ gì không?

“Duẫn Thái úy, lời này nói giữa chúng ta cũng không sao, nhưng nếu bị người khác nghe thấy là mưu nghịch trọng tội đó. Tất cả chúng ta đều không thừa nhận nổi đâu.” Tịch Mân Sầm phê xong tấu chương, đặt chỉnh tề ở một bên.

“Kêu Duẫn Thái úy xa lạ lắm, hay là Cửu vương gia kêu lão phu một tiếng nhạc phụ đi. Chỉ nhi gả cho ngươi, chúng ta cũng đã là người một nhà rồi. Chúng ta cứ kêu như vậy thì còn gì thân tình nữa chứ, ngươi thấy đúng không?” Nét mặt già mua của Duẫn Thái úy khi cười hiện lên một đống nét nhăn tầng tầng lớp lớp.

Mạn Duẫn đứng ở sau bình phong nghiêng tai lắng nghe ba người đối thoại.

Sau khi cẩn thận tự nhủ một lúc, Tịch Mân Sầm vẫn suy nghĩ vì đại cục, cho dù không tình nguyện vẫn kêu một tiếng ‘nhạc phụ’.

Duẫn Thái úy vui như mở cờ, giữ chặt lấy tay của Duẫn Linh Chỉ, không ngừng cười ha ha. Cửu vương gia kêu được một tiếng ‘nhạc phụ’ này chẳng phải là đã xem bọn họ như người trong nhà đó sao?

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19

Mạn Duẫn chấn động toàn thân, tiếp tục tránh sau bình phong nghe lén.

Tròng mắt Duẫn Thái úy đảo lia đảo lịa. Ai cũng đều nói Cửu vương gia là kẻ vô tình, nhưng hôm nay nhìn thấy thì có thể biết, nam nhân này cực kỳ trân trọng đứa nhỏ của mình. Duẫn Linh Chỉ mới hoài thượng đứa nhỏ, thái độ của Cửu vương gia đã chuyển biến khác xưa ngay. Xem ra mỗi người đều có nhược điểm, nam nhân này cũng không ngoại lệ.

“Con rể à, lão phu còn nhớ rõ năm đó ngươi tài hoa như thế nào, thật sự là một người xuất sắc nhất trong số các hoàng tử của tiên đế. Ngay cả đương kim Hoàng Thượng so ra cũng kém ngươi. Nếu tiên hoàng không bất công, ngôi vị Hoàng Đế này khi nào thì đến phiên hắn ngồi.” Duẫn Thái úy nâng chung trà lên nói lời thấm thía.

Dụng ý kiểu Tư Mã Chiêu* này ngay cả người qua đường cũng đều biết.

(Tư Mã Chiêu chi tâm: dụng ý của Tư Mã Chiêu. Bắt nguồn từ điển tích trong Tam Quốc Chí. Tư Mã Chiêu là đại tướng nước Ngụy, nắm giữ binh quyền, có ý muốn dần dần thu tóm quyền hành về tay mình rồi tiếm ngôi Vua.)

Mạn Duẫn lắc đầu nguầy nguậy. Lão hồ ly Duẫn Thái úy này sợ là giờ đã hết nhẫn được rồi.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm tỏ vẻ tiếc hận, “Cũng không có biện pháp nào! Cho dù bổn Vương và Hoàng huynh đều do mẫu hậu sinh ra, nhưng hắn là trưởng tử, ngôi vị Hoàng Đế nhất định phải là của hắn, chẳng trách ai được.”

Lời này nói ra nghe thập phần đau lòng.

Mạn Duẫn lập tức hiểu được mục đích của lão hồ li lần này là gì... Muốn giật dây cho Phụ Vương tạo phản đây mà!

“Con rể, ngươi nói lời này không đúng rồi. Có câu nói, anh hùng không hỏi xuất xứ. Ngươi có năng lực, chẳng lẽ còn sợ không nắm vững được giang sơn? Đương kim Hoàng Thượng nói trắng ra chỉ là một thư sinh yếu đuối! Những năm gần đây, giang sơn Phong Yến tất cả đều là do ngươi dùng mồ hôi xương máu của chính mình bảo vệ, dựa vào cái gì mà hắn có thể chiếm lấy giang sơn ngồi trên thiên hạ, còn ngươi chỉ là một Vương gia thôi!” Duẫn Thái úy vỗ án thư, làm như vô cùng bất bình thay Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm cười lạnh trong lòng, lão hồ li này thật đúng là xuất hết công phu diễn trò. Nếu là đổi thành một Vương gia nào khác, không chừng đã bị thái độ chân thành của hắn thuyết phục.

“Nhạc phụ, lời này không thể nói, vạn nhất tai vách mạch rừng...” Tịch Mân Sầm thở dài như muốn bịt miệng Duẫn Thái úy đừng nói lung tung kẻo tai vạ.

Duẫn Thái úy làm sao lại để hắn thực hiện được, lắc lắc đầu, “Tất cả những gì ngươi làm cho Phong Yến quốc, dân chúng đều thấy rõ ràng trong mắt. Ngươi có đi lên ngôi vị Hoàng Đế cũng là vì mục đích chung mà thôi. Nếu cứ để cho tên Tịch Khánh Lân kia ngồi trên long ỷ, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày Phong Yến quốc sẽ bị mất ở trong tay hắn. Sao ngươi không vì dân chúng mà ngẫm lại đi!”

https://thuviensach.vn

Lời này được nói ra một cách vô cùng uyển chuyển, lại cực kỳ có sức thuyết phục. Suy nghĩ vì dân chúng cái gì, tất cả chẳng qua là Duẫn Thái úy bịa ra để giật dây Phụ Vương mà thôi. Dưới sự thống trị của Hoàng bá bá, cuộc sống của dân chúng Phong Yến dễ chịu thoải mái biết bao nhiêu.

“Quân chính là quân, thần chính là thần, nhạc phụ, chúng ta không thể thay đổi.” Tịch Mân Sầm vẫn lạnh như băng, nhưng Mạn Duẫn lại có thể nghe ra được vẻ không cam lòng bên trong. không thể không nói, cho dù Phụ Vương giả vờ, hành động cũng cực kỳ như thật.

“Ngươi chẳng lẽ cứ thế cam tâm không chịu thay đổi? Theo lão phu biết, năm đó bổn ý của tiên hoàng là hạ chỉ phong ngươi làm Hoàng Đế!” Duẫn Thái úy vì kích động mà hít thở gấp gáp, cố nhịn đau mà đưa tay đấm ngực tiếc hận.

Tịch Mân Sầm giả vờ khiếp sợ nhìn Duẫn Thái úy, hỏi: “Lời này có ý gì?”

Duẫn Thái úy thở dài một tiếng, lắc đầu ra vẻ bất mãn thay Tịch Mân Sầm, “Lão thần lăn lộn vài thập niên trong triều đình, khi tiên hoàng qua đời vốn định phong ngươi làm Hoàng Thượng, nhưng không biết ngày hôm đó Tịch Khánh Lân dùng biện pháp gì mà lại có thể thay đổi chủ ý của Hoàng Thượng giữa chừng.”

Giờ khắc này, Duẫn Thái úy ngay cả kêu ‘Hoàng Thượng’ cũng không kêu mà gọi thẳng tục danh Tịch Khánh Lân, quyết tâm muốn khuyên Phụ Vương tạo phản cho bằng được.

“Đó là thật chứ?” Cái bát trong tay Tịch Mân Sầm ‘choang’ một tiếng vỡ tan.

Duẫn Thái úy thấy Cửu vương gia tức giận thì biết lời nói vừa rồi của mình đã có tác dụng, “Việc này còn có thể giả sao? Nhiều lão thần đều biết.”

https://thuviensach.vn

“Uổng cho bổn Vương ngày đêm làm lụng vất vả bảo trụ giang sơn Phong Yến cho Tịch Khánh Lân, thế mà... thế mà hắn lại chiếm đoạt thuộc vị trí vốn phải của bổn Vương!” Bộ mặt Tịch Mân Sầm trở nên dữ tợn.

Đại tướng xông pha chiến trường mà thấy dáng vẻ thế này của Cửu vương gia đều đã khiếp đảm thần hồn, đừng nói chi là đại thần văn nhược như Duẫn Thái úy.

Nhưng Duẫn Thái úy giờ phút này không sợ hãi một chút nào, ngược lại lại vô cùng đắc ý. hắn vốn tưởng rằng muốn khuyên bảo Cửu vương gia cũng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành, nhưng xem hiện tại... sợ là Cửu vương gia sẽ không bao giờ xuất lực vì Tịch Khánh Lân nữa.

một khi Cửu vương gia và Tịch Khánh Lân đấu tranh nội bộ, như vậy bọn họ chỉ cần làm ‘ngư ông đắc lợi’ đứng phía sau bàng quan nhìn là sẽ thành công. Từ đó cũng sẽ không uổng phí Chủ thượng phải ẩn nhẫn suốt bao năm nay.

Duẫn Linh Chỉ nhếch miệng, nói không ra lời. Những lời này của phụ thân phải nói là đại nghịch bất đạo, nếu bị truyền ra ngoài sẽ bị chém đầu không tha. Nàng vẫn nghĩ phụ thân gả nàng cho Cửu vương gia chẳng qua là vì muốn củng cố địa vị của phụ thân trong triều, thế mà hôm nay phụ thân lại làm chuyện giật dây cho Cửu vương gia tạo phản, cướp lấy ngôi vị Hoàng Đế...

“Con rể, chúng ta đều là người trong nhà, nếu ngươi muốn hỗ trợ gì, ta làm nhạc phụ nhất định sẽ giúp. Dù sao Chỉ nhi đã gả cho ngươi, ta cũng muốn nàng được hưởng sung sướng.” Duẫn Thái úy hiền lành cầm tay Duẫn Linh Chỉ, cười nhìn Tịch Mân Sầm mà nói vô cùng thâm tình.

Duẫn Linh Chỉ là một nữ nhân có tâm kế, phụ thân nói ra miệng lời này chính là muốn lợi dụng nàng. Nhưng nàng vừa nghĩ đến vị trí Hoàng Hậu

https://thuviensach.vn

ăn trên ngồi trước nhìn xuống mọi người thần phục phía dưới thì tất cả mọi phẫn nộ đều biến mất không tăm hơi, cười cười phụ họa với Duẫn Thái úy.

“Nhạc phụ nói rất đúng, nhưng để bổn Vương sắp xếp mọi sự chu toàn thì sẽ lập tức thông tri cho ngươi công việc cụ thể nên làm thế nào. sự vụ trong triều vẫn phải nhờ ngài để ý chi tiết. Bổn Vương chinh chiến quanh năm suốt tháng, chỉ quản được phía võ quan, chứ quan hệ với đại thần trong triều cũng không hòa hợp lắm.” Tịch Mân Sầm tự nguyện phóng thấp mình xuống vài bậc thang để cho Duẫn Thái úy có thêm thể diện.

Duẫn Thái úy thực hưởng thụ việc tâng bốc này, cười không ngừng, “Nhất định rồi, người trong nhà mà, lão phu không giúp ngươi thì giúp ai?”

Mạn Duẫn xác định trong lòng, chắc chắn bão táp sắp nổi lên rồi! Cuối cùng ai sẽ là cò, ai là trai, ai là ngư ông đây? Chỉ trốn phía sau bình phong mà nghe lén thôi mà trán Mạn Duẫn đã muốn đổ rất nhiều mồ hôi.

Nhưng xem Phụ Vương ứng phó với hai cha con họ Doãn kia lại không thấy người mỏi mệt chút nào, tất cả đều thành thục suông sẻ.

Sau một lúc nói đùa nữa thì cũng đã tới giờ cơm trưa. Tịch Mân Sầm đương nhiên lên tiếng giữ Duẫn Thái úy lại trong phủ để dùng bữa, dẫn hai người đi ra khỏi thư phòng. Trước khi đi, hắn liếc mắt nhìn bình phong một cái, ánh mắt hơi trầm ngâm.

Mạn Duẫn lắc mình đi ra khỏi bình phong, nhìn về phía xa xa, trong lòng cuộn sóng mãnh liệt.

Tuy rằng trong lòng minh bạch rằng Phụ Vương sẽ không bị quyền thế trói buộc, nhưng nàng vẫn không dám xác định. Dù sao một cơ hội tốt như vậy được bày ra trước mắt, nếu bỏ qua thì sẽ cảm thấy rất đáng tiếc... không biết Phụ Vương sẽ lựa chọn thế nào.

https://thuviensach.vn

Về tư tâm, Mạn Duẫn hy vọng Phụ Vương sẽ không làng nhàng nước chảy đá mòn mà nghe theo lời Duẫn Thái úy. Tuy rằng cái vị trí kia vô cùng hấp dẫn người ta, nhưng một khi ngồi lên thì thứ mất đi sẽ càng lúc càng nhiều. Hơn nữa, nếu xét về tình hình phát triển của Phong Yến quốc hiện tại, phong cách cai trị của Tịch Khánh vẫn có vẻ thích hợp hơn.

Mạn Duẫn chậm rãi đi dọc hành lang dài, cúi đầu thầm tự hỏi những việc vừa nghe được.

“Tiểu Quận chúa, tìm được ngươi rồi. Đến giờ dùng bữa rồi, Vương gia và Duẫn Thái úy đang chờ ngươi đó.” Thanh âm của Chu Dương vang lên bên cạnh.

Mạn Duẫn gật đầu: “Biết rồi.” nói xong liền theo Chu Dương đi đến tiền thính.

trên bàn tròn đã được bày biện thịt cá, tất cả những thức ăn này đều được đầu bếp Vương phủ chuẩn bị tỉ mỉ, vừa thấy đã làm cho ngón tay người ta ngứa ngáy.

Nét mặt Duẫn Thái úy lúc này toả sáng ngời ngời, tươi cười cùng nói chuyện phiếm với Phụ Vương. Tịch Mân Sầm vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lẽo, khách khí có lễ ngẫu nhiên tham gia vài câu như trước. Duẫn Linh Chỉ thì vênh váo tự đắc nhìn Mạn Duẫn. hiện tại phụ thân của nàng và Vương gia đã đạt được nhận thức chung, địa vị của nàng ở Vương phủ lại được nâng cao thêm một bậc, không bao giờ phải sợ tiểu Quận chúa được sủng ái kia nữa.

“Chỉ nhi mang thai, con rể nên chiếu cố cho thật tốt. Biết đâu bụng Chỉ nhi không thua kém ai mà cho ngươi thêm một đứa con trai nha.” Duẫn Thái úy cố ý nói như vậy bởi trước đó vài ngày hắn cũng nghe thấy quan hệ giữa Chỉ nhi cùng Cửu vương gia không được tốt lắm.

https://thuviensach.vn

Quan hệ giữa hai nhà bọn họ hoàn toàn dựa vào Duẫn Linh Chỉ mới tồn tại, chỉ khi quan hệ giữa hai người bền chắc thì Duẫn Thái úy mới dám yên tâm lớn mật mà làm việc.

“Nhạc phụ yên tâm, trong lòng bổn Vương có chừng có mực. Nữ nhi của ngươi đã vào cửa Vương phủ, bổn Vương nhất định sẽ không để cho nàng bị ủy khuất.” Tịch Mân Sầm gắp một miếng thức ăn bỏ vào trong chén Mạn Duẫn, ngoài miệng ôn hoà đáp lại một câu.

Nhưng thấy Cửu vương gia chỉ gắp đồ ăn cho tiểu Quận chúa mà không gắp cho Duẫn Linh Chỉ, sắc mặt Duẫn Thái úy có hơi kém một chút. Cửu vương gia này sao lại nói một đằng làm một nẻo thế này! Theo hắn thấy, Cửu vương gia đối xử với tiểu Quận chúa tốt hơn rất xa so với Duẫn Linh Chỉ.

Mạn Duẫn nhéo đùi Phụ Vương một cái, ý bảo hắn nhìn Duẫn Thái úy.

Mấy ngày nay, suy nghĩ vì đại cục, Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm hy sinh nhiều lắm, phàm là người sống ở Hoàng Đô, chuyện phiền toái không hề ngưng nghỉ một ngày nào. Chờ sau khi chuyện này chấm dứt, thế nào cũng phải rời xa Hoàng Đô mà đi đi chu du thảnh thơi một phen.

Tịch Mân Sầm gắp một miếng thịt bỏ vào trong chén Duẫn Linh Chỉ, nói bằng giọng lạnh lùng: “Ăn đi.”

Duẫn Thái úy vừa lòng, vuốt râu cười, nhưng ngay sau đó vẻ tươi cười lại tức khắc cứng đờ, “Con rể, vị trí tiểu Quận chúa ngồi hẳn phải là chỗ ngồi của Vương phi chứ?”

Mọi người biến sắc, duy mỗi Duẫn Linh Chỉ lại rất đắc ý. Phụ thân chỉ vừa đến Vương phủ một lần này mà đã lập tức giúp nàng tranh thủ được nhiều quyền lợi như vậy, nàng sao lại không vui chứ?

https://thuviensach.vn

“Từ tám năm trước, Mạn Duẫn đã được bổn Vương bắt đầu mang theo bên người mà nuôi dưỡng, vẫn ngồi vị trí này. Vương phủ trên dưới gì đã sớm thói quen.” Cho dù Tịch Mân Sầm nhường nhịn khắp nơi, nhưng một khi vấn đề đụng chạm đến Mạn Duẫn thì đừng hòng có thể làm cho hắn lùi bước.

“Huống hồ Doãn thiên kim gả vào Vương phủ lâu như vậy chắc cũng đã quen với việc này rồi, đúng không?” Tịch Mân Sầm nhìn xéo về phía Duẫn Linh Chỉ, hàn ý trong mắt làm cho người nhìn thấy nhịn không được mà run run.

Duẫn Linh Chỉ nào dám phản bác, chỉ cần nàng phủ nhận thì như vậy là làm xấu thể diện của Vương gia. Hơn nữa, nàng là trưởng bối, nào dám so đo với một tiểu Quận chúa tuổi còn nhỏ?

“Vương gia nói phải, chỉ là một vị trí ngồi thôi mà, để cho tiểu Quận chúa ngồi cũng chẳng phương hại gì.” Duẫn Linh Chỉ cố tươi cười, trong lòng hận Mạn Duẫn tận xương nhưng lại không có cách nào.

Mạn Duẫn yên tâm thoải mái tiếp tục ăn. Vị trí này dù có thế nào đi chăng nữa nàng cũng sẽ không giao cho Duẫn Linh Chỉ. Duẫn Linh Chỉ và Phụ Vương chẳng qua là vợ chồng hữu danh vô thật, muốn có được sự tán thành của nàng là tuyệt đối không có khả năng.

Duẫn Thái úy chỉ có thể nhẫn nhịn xuống, không dám làm lớn chuyện với Cửu vương gia.

Ăn uống no đủ xong, Tịch Mân Sầm đưa Duẫn Thái úy ra phủ.

Duẫn Linh Chỉ ngồi đối diện lập tức lộ nguyên hình, “Vị trí này sớm hay muộn gì ta vẫn sẽ ngồi lên, ngươi đừng có mà đắc ý quá sớm.” Chỉ cần đứa nhỏ của nàng vừa sinh ra, chẳng lẽ nàng lại không đấu lại con bé kia?

https://thuviensach.vn

“Ta thật chờ mong.” Mạn Duẫn ăn một ngụm cơm, trả lời qua loa cho có lệ.

Chu Dương cắn răng trừng mắt nhìn Duẫn Linh Chỉ, hạ nhân còn đầy trong đại sảnh mà nữ nhân này cũng dám mở miệng nói như vậy, quả thực xem Vương phủ thành địa bàn của nàng ta à.

“Sao vậy? không phục à?” Nhận thấy được ánh mắt của Chu Dương, ánh mắt Duẫn Linh Chỉ chống thẳng lại hắn, hoàn toàn khinh thường. Tên kia bất quá chỉ là một thủ vệ trong Vương phủ, mà mình lại là nữ chủ nhân Vương phủ!

“Bản Quận chúa cũng cho ngươi một lời khuyên, chọc giận kẻ không thể đắc tội, không có kết cục tốt đâu.” Ăn xong một ngụm cơm cuối cùng, Mạn Duẫn hạ đũa, ngoắc Chu Dương rời khỏi tiền thính.

Ánh mặt trời thật rực rỡ khiến người ta cảm thấy vô cùng chói mắt.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20

Nhoáng một cái mà đã qua hơn hai mươi ngày, sự phân chia chiến tuyến trên triều đình càng ngày càng rõ ràng. Võ thần rõ ràng nghiêng về phía Cửu vương gia, hơn nữa nay có Duẫn Thái úy cầm đầu đám văn thần, nên thế lực Cửu vương gia đang thắng áp đảo Tịch Khánh Lân.

Ngôi vị Hoàng Đế Tịch của Khánh Lân đã bị uy hiếp nghiêm trọng, trước kia là huynh cần đệ ứng, bây giờ khắp nơi đều đấu nhau chan chát. Nhiều thần tử sắc mắt bắt đầu dao động không biết phải nghiêng về bên trận địa nào.

Tịch Khánh Lân ngồi ổn định trên ngôi vị Hoàng Đế nhiều năm như vậy thì quyền lực có được không cần nói cũng biết. Còn Cửu vương gia thì tay cầm trọng binh, lại có sự ủng hộ của nhóm đại tướng quân, thế lực cũng không thể khinh thường.

Vừa tiễn Duẫn Thái úy ra khỏi Vương phủ, sắc mặt Tịch Mân Sầm nhanh chóng trở nên âm trầm. Mấy ngày nay, lão hồ ly càng ngày càng được đằng chân lân đằng đầu, chẳng những nhúng tay vào sự vụ trong Vương phủ nhằm giúp đỡ Duẫn Linh Chỉ quản lý Vương phủ, mà còn lấy tư thái ra vẻ tài trí hơn người của lão muốn được hắn xưng tụng (ca ngợi).

Vậy lão coi hắn là cái gì vậy? Nếu không phải muốn bắt được kẻ đứng sau màn thao túng mọi sự, ngay cả cửa chính của Sầm Vương phủ hai cha con lão cũng không tiến vào được nữa là.

https://thuviensach.vn

Tay áo bị kéo kéo khiến Tịch Mân Sầm cúi đầu xuống nhìn, rồi xoa xoa mái tóc Mạn Duẫn.

“Phụ Vương, thời cơ sắp đến rồi, tin là đám bọn hắn không nhẫn lâu được nữa đâu.” Cho nên phải nhịn nữa nhẫn thêm chút nữa là thành công.

Việc phân quyền tranh vị trong Hoàng thất thật khiến cho người ta chán ghét. Vừa bình ổn một cơn phong ba, một trận phong ba khác lại nổi lên, chẳng để người ta có thời gian mà thở nữa.

Tịch Mân Sầm làm việc gì xưa nay đều có chừng mực, cho dù sự việc khó có thể mà nhẫn nhịn nhưng với định lực của hắn thì còn không đến mức trở mặt với Duẫn Thái úy vào lúc này.

“Chúng ta ra phủ gặp một người.” một bàn tay của Tịch Mân Sầm đặt trên đầu vai Mạn Duẫn, ôm nàng ra khỏi Vương phủ.

Duẫn Linh Chỉ vừa đuổi theo ra thì chỉ kịp thấy bóng dáng hai người dần dần biến mất ở ngã tư đường. Bụng của nàng lúc này chẳng qua mới hơn một tháng nên chưa nổi rõ ràng gì, dáng người vẫn quyến rũ động lòng người như trước, nhưng vẻ dữ tợn cùng ghen tỵ che kín trên khuôn mặt đều đã lập tức phá hủy vẻ mỹ cảm của nàng vào lúc này.

Nàng vào Vương phủ lâu như vậy, thời gian ở chung mỗi ngày cùng Vương gia so ra còn kém hơn tiểu Quận chúa.

Ngã tư đường vô cùng náo nhiệt, người đi qua đi lại muôn hình muôn vẻ như nước chảy. Mạn Duẫn không phải lần đầu tiên ra khỏi Vương phủ nên đã không còn vẻ ngạc nhiên mới mẻ như lúc xưa, sau khi nhìn xung quanh vài lần rồi thu hồi ánh mắt ngay.

Bước vào một gian trà lâu, một mùi hương trà thoang thoảng tiến vào trong mũi. Tìm một cái bàn gần cửa sổ ngồi xuống, Mạn Duẫn nhìn quanh xem xét thì thấy mình có thể vừa vặn nhìn thấy người đi đường dưới lầu.

https://thuviensach.vn

“Các ngươi có biết không, nghe nói trên triều đình đang có rung chuyển rất lớn. Cửu vương gia đang chống đối trực diện với Hoàng Thượng.” Tiếng nói khe khẽ truyền vào trong tai Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm.

Bên chiếc bàn đối diện có hơn mười người đang chụm đầu vào nhau bàn tán, cái bàn vốn chỉ có thể ngồi tám người giờ có vẻ chật chội, nhưng mọi người đều đang chăm chú lắng nghe.

Mạn Duẫn vểnh tai lên nghe, mới chưa bao lâu mà ngay cả dân chúng cũng đã nghe được tin đồn rồi à.

“Ngươi nói thật hay giả đấy? Cẩn thận kẻo quan phủ biết bắt ngươi vào ngồi đại lao đó nhe.” một giọng khác thở dài, đậm vẻ không tin.

Người nói chuyện quýnh lên, “Con mẹ nó, ngươi có thích nghe hay không thì bảo, cậu ta là nội thị trong cung, tin này còn giả được sao!” Vẻ vô cùng tự hào. Dù sao có người thân thích làm quan trong Hoàng cung là một chuyện đáng kheo khoang mà.

“Ngươi nói xem... Cửu vương gia có muốn tranh giành ngôi vị Hoàng Đế hay không?” một tiếng nói vô cùng nhỏ, chỉ như tiếng gió thoảng, truyền vào lỗ tai mọi người.

“Bộp” một tiếng, đầu người nọ bị ai đó vỗ một cái.

“Ngươi không muốn sống nữa hả, lời này mà cũng dám nói ra miệng. Bất quá nếu đúng là như vậy, ta nhất định sẽ ủng hộ Cửu vương gia. Cửu vương gia chinh chiến nhiều năm, làm không ít chuyện vì Phong Yến quốc.” Cửu vương gia là một thần tượng của đám người trẻ tuổi, người nọ nói xong thì mặt đã lộ ra nét kính nể vô cùng.

“Ngươi đừng có mà nói như vậy!” Giọng nói đầu không đồng ý, lại cao lên một chút, “Ta ủng hộ Hoàng Thượng. Hoàng Thượng cai quản Phong Yến nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao. Hơn nữa, cuộc

https://thuviensach.vn

sống dân chúng được sung túc như vậy, Cửu vương gia khi khổng khi không lại muốn chém chém giết giết tranh đoạt ngôi vị Hoàng Đế làm gì."

Thanh âm hai bên bất tri bất giác càng lúc càng lớn, ánh mắt những người đang ngồi trong trà lâu đều đặt chăm chú vào những người này.

Sau đó một người đột nhiên đứng phắt dậy đá lật cái bàn, "Đối nghịch với lão tử, có tin là lão tử đánh ngươi hay không!"

"Ta nói là sự thật, Hoàng Thượng chính là Thiên Tử, cả đời yêu nước thương dân, ủng hộ ngài thì có gì là sai!" Người kia ưỡn ngực, nói năng hiên ngang lẫm liệt.

Chỉ trong chốc lát, hơn mười người chia làm hai phe, đánh nhau thành một đống.

Mạn Duẫn cũng không hứng thú lắm với chuyện những người kia động cẳng chân hạ cẳng tay, thu hồi tầm mắt, "Phụ Vương, việc này cũng náo loạn lớn ghê há." Chẳng những trên triều đình đã chia làm hai phái, ngay cả dân chúng cũng quậy tưng lên như vậy.

Nếu cứ tiếp tục như vậy liệu có thể tổn thương nền móng của Phong Yến quốc hay không?

Tịch Mân Sầm không cho là đúng, mặt không chút thay đổi trả lời: "Việc này không quậy cho đục thì phải làm sao? Kẻ sau màn nhân xưa nay sợ hãi rụt rè, không nháo lớn lên như thế liệu hắn có can đảm đi ra không?"

Vì rất đồng ý với Phụ Vương, Mạn Duẫn không mở miệng nói nữa. Người kia ngay cả tám năm cũng đã kiên nhẫn chờ đợi, có thể biết đó là một kẻ có tính nhẫn nại rất cao. Nếu không tăng thêm nhiều chất xúc tác, không biết người nọ còn muốn trốn bao lâu nữa. Nếu bọn họ đắn đo thích đáng, một số thương tổn vẫn có thể tránh được.

https://thuviensach.vn

Trong trà lâu huyên náo thành một đống như vậy, có một số người thì vây quanh xem náo nhiệt, mà một số người khác lại cảm thấy tạp nham quá nên thanh toán tiền rồi bỏ đi ngay.

Chỉ trong chốc lát, nha dịch tuần tra Hoàng Đô nhìn thấy, bắt hết mọi người đem về quan phủ.

Náo nhiệt cũng xem xong rồi mà người Phụ Vương muốn gặp vẫn còn chưa xuất hiện, Mạn Duẫn kềm lòng không được túm y phục của hắn giật giật.

“Phụ Vương, trà lạnh rồi.” Mạn Duẫn đẩy chén trà sang một bên.

Người nào mà dám để cho Phụ Vương chờ lâu như vậy?

Tịch Mân Sầm ngoắc tiểu nhị đến đổi trà cho hắn, “Dám để cho bổn Vương chờ lâu như vậy, hắn thật là to gan.” Bất quá... Tịch Mân Sầm ngước mắt nhìn chăm chú vào người ngồi đối diện, người này chẳng phải cũng buộc hắn phải chờ còn lâu hơn đó sao. Tám năm nha, nhân sinh có mấy cái tám năm?

“Khụ khụ, sợ người ta theo dõi, cho nên ta đi đường vòng. Khiến Cửu đệ đợi lâu là lỗi của vi huynh.” Trước mặt có một vị nam tử mặc trường bào xanh đang tiến đến gần, dáng vẻ văn sĩ ung dung nhã nhặn, trên môi có một hàm râu càng khiến cho người ta cảm thấy hắn chẳng qua là một văn nhân nho nhã mà thôi.

Cho dù trang phục của hắn có thay đổi, nhưng Mạn Duẫn liếc mắt một cái cũng đã nhận ra ngay vị này chính là Hoàng bá bá lâu ngày chưa gặp.

Mạn Duẫn vừa vươn tay muốn thử túm râu hắn thì lại bị Tịch Khánh Lân cầm lấy, “Tiểu chất nữ, xuất môn ra bên ngoài, ngươi phải để cho Hoàng bá bá ngụy trang chứ.”

https://thuviensach.vn

hiện tại không giống ngày xưa, quan hệ giữa Tịch Khánh Lân cùng Tịch Mân Sầm phải ra vẻ kém vô cùng như bên ngoài đồn đãi. Bọn họ lén gặp mặt, nếu như bị người có lòng biết được, chẳng phải là uổng phí công phu khổ cực của bọn họ dạo vừa qua ấy sao.

một tầm mắt lạnh như băng bắn thẳng vào tay Tịch Khánh Lân đang bắt lấy cổ tay Mạn Duẫn. Tịch Khánh Lân nhìn thẳng lại Tịch Mân Sầm, buông tay ra cười nhẹ, "Ta không dùng lực, không gây thương tổn cho tiểu chất nữ đâu."

hắn chưa từng học qua võ công, huống hồ hắn vốn đã xuống tay có chừng mực.

Tịch Mân Sầm mắt lạnh nhìn thoáng qua, hừ, cho tên kia lá gan tên kia cũng không dám động nữ nhi nhà mình. Nhưng không phải Tịch Mân Sầm tức giận vì nguyên nhân này, mà là ghét có bất kỳ người nào đụng vào thứ thuộc sở hữu của hắn.

không thể không nói, bản tính chiếm hữu của nam nhân này cực kỳ mạnh mẽ.

"nói chính sự đi, ta ra cung lâu không lừa được người ta." Khắp nơi trong Hoàng cung đều có cơ sở ngầm do người khác xếp vào, chỉ hơi vô ý thì sẽ bại lộ mưu kế ngay.

Hôm nay ra cung, hắn còn để tâm phúc là Lý công công ở lại trong Hoàng cung để dấu không cho người khác biết được.

"Người bên phe Duẫn Thái úy ngươi đã điều tra xong chưa?" Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng phất phất chén trà, kéo Mạn Duẫn ngồi vào bên cạnh mình, tặng vị trí đối diện lại cho Tịch Khánh Lân.

Tịch Khánh Lân cũng không khách khí mà ngồi ngay xuống, trong lòng cũng biết tỏng tính tình Hoàng đệ là thế nào. Cho dù hắn đối xử với mọi

https://thuviensach.vn

người đều lạnh như băng, nhưng huynh đệ này của hắn trong lòng vẫn đối xử có chút công bằng với đối phương, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của hắn, hắn có thể bao dung thì sẽ bao dung.

“không vấn đề, ngay khi Duẫn Thái úy bắt đầu hành động trên triều đình, nhất cử nhất động của hắn đều được giám thị chặt chẽ từ bên trong. Phàm đại thần nào có quan hệ với hắn ta đã ghi lại hết. Chờ sự tình xong xuôi sẽ một lưới bắt hết.” Đây có thể nói là một lần rửa sạch triều đình.

Chuyện này giống như một cái ao tù được đổi sạch nước tù đọng dơ bẩn và thay vào đó là nước xanh trong mát vậy. Cũng vừa đúng dịp, hai tháng nữa chính là khoa khảo, đến lúc đó sẽ có không ít các tân khoa có năng lực phục vụ quốc gia, sẽ bổ sung vào những chỗ thiếu khuyết trong triều đình.

Dường như đã cảm thấy hài lòng, thần sắc Tịch Mân Sầm dịu đi rất nhiều.

“Còn bên ngươi... Duẫn Thái úy có nhắc tới khi nào sẽ động thủ hay không?” một tháng qua, bọn họ đã thể hiện ra bên ngoài rất nhiều biểu hiện giả dối cho đối phương thấy, mục đích là để dẫn dụ kẻ đứng sau màn giật dây. Nhưng hiện nay xem ra, nếu kẻ này chưa thấy hắn cùng Hoàng đệ đấu ngươi chết ta sống thì sẽ không hiện thân.

Người ẩn mặt vây ám xung quanh bọn họ rất nhiều, họ phải luôn cực kỳ cẩn thận, bởi chỉ cần bị đối phương bắt được một chút sai lầm thì mưu kế của họ coi như thua hoàn toàn.

“Duẫn Thái úy cũng là kẻ có đầu óc, ngươi cho rằng chỉ mới một tháng mà hắn đã có thể hoàn toàn tín nhiệm bổn Vương rồi sao?”

Mạn Duẫn ngồi một bên nghe hiểu được đại khái, dù sao chuyện trong triều đình nàng không có tham dự, quan hệ giữa các phe phái lợi hại thế nào hai người này hắn phải biết rõ ràng.

https://thuviensach.vn

“Vậy cũng phải. Tâm cơ của Duẫn Thái úy đúng thật rất thâm sâu. Bất quá ta cũng thật tò mò, người nào lại đáng giá cho hắn bán mạng như vậy?” Tịch Khánh Lân vuốt râu, chìm vào trong suy nghĩ sâu xa.

Tịch Mân Sầm cũng nhíu mày suy nghĩ.

Duẫn Linh Chỉ gả cho hắn là đã thành một Vương phi, nếu hỗ trợ hắn đi lên ngôi vị Hoàng Đế thì lão hồ ly kia chính là quốc trượng. Địa vị này rất cao. Mà Duẫn Thái úy lại làm tất cả những việc này chỉ để san phẳng đường đi cho kẻ khác, ngay cả nữ nhi cũng bỏ ra để làm một quân cờ... mà lại là một quân cơ có thể quăng bỏ bất cứ lúc nào, thế mới kỳ lạ!

Mạn Duẫn nâng lên chén trà lên nhấp một ngụm, vẻ rất khó hiểu.

Bỗng có tiếng chiêng trống vang dội trên đường cái khiến cho Mạn Duẫn chú ý. Mạn Duẫn nghiêng đầu nhìn thì thấy đang có một hàng thị vệ chỉnh tề đi ngang qua ngã tư đường, giữa bọn họ là một chiếc xe ngựa sơn son cẩn ngọc. Người có thể ngồi trên loại xe ngựa xa hoa này nhất định phải có địa vị không tầm thường, không giàu có thì cũng quý tộc.

“Phô trương ghê nhỉ!” Mạn Duẫn than một tiếng. Đằng trước đội ngũ còn có đoàn ca múa đón chào nữa chứ.

Thanh âm của Mạn Duẫn thanh thúy, lại mang theo vẻ ngây ngô của một nữ hài tử, khiến không ít công tử trong trà lâu quay nhìn sang, vừa thấy nàng thì tâm thần đã ngây ngốc.

Rất đẹp! Như thiên tiên!

“Nghe nói Ngũ Hoàng thúc vừa có được mấy món đồ chơi mới mẻ, định hiến tặng cho ngươi...” Tịch Mân Sầm vừa nói bằng giọng lạnh như băng, vừa nhìn đội ngũ khoa trương trên đường.

https://thuviensach.vn

Ngũ Hoàng thúc trong miệng Tịch Mân Sầm là đệ đệ của tiên hoàng, tên là Tịch Vưu Trầm. Hai mươi năm trước đã về ở nơi đất được phong. Lần duy nhất về Hoàng Đô trước đây là mười năm trước thì phải.

Ấn tượng lưu lại trong trí nhớ của hắn, thì vị Hoàng thúc này vô cùng thủ đoạn, và có chút tàn nhẫn, rất thích phô trương thể diện, đi đến chỗ nào đều thích tiền hô hậu ủng náo nhiệt. Lần này phô trương ầm ỹ như vậy, muốn mặc kệ ông ta cũng khó.

“nói tới mới nhớ, mấy ngày trước đây ta mới nghe nói hắn định về Hoàng Đô, không ngờ lại tới nhanh như vậy.” Nghĩ rằng vị Hoàng thúc này hồi hoàng đô sẽ nhất định muốn tham kiến vị Hoàng Đế đương nhiệm là hắn, Tịch Khánh Lân vỗ vỗ đùi, đứng lên nói: “Vi huynh đi về trước, có tin tức đặc thù gì lập tức phái người cho ta biết đấy.”

nói xong, Tịch Khánh Lân nhanh chân rời đi.

Ánh mắt Tịch Mân Sầm vẫn còn nhìn chằm chằm về phía đường cái, khi đội ngũ trước mắt sắp đi hết, Tịch Mân Sầm nhẹ nàng phẩy y bào, “Duẫn nhi, chúng ta cũng đi gặp vị Hoàng thúc này đi.”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21

Xe ngựa cực kỳ hoa lệ, chỉ riêng số ngựa kéo xe thôi mà đã là ba con, mỗi con đều đeo một vòng cổ vàng kim thượng hạng, phản chiếu dưới ánh mặt trời sáng lóa khiến người ta không mở được mắt.

Nơi đoàn người đi qua, dân chúng đứng tách ra ở hai bên xem náo nhiệt, ai nấy đều vươn dài cổ ra mà nhìn xem vị quý nhân nào mà khua chiên thúc trống lớn như vậy, diễu hành khí thế đến như vậy.

Khu phố này được kiến tạo từ hơn chục năm trước nên chung quanh đều là những căn nhà nhìn rất cũ kỹ, đội ngũ lại rầm rầm rộ rộ nên nhìn chung có vẻ cực kỳ chật chội, người người chen chúc, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

Thị vệ thấy dân chúng phía trước còn chưa dạt sang hai bên, rướn cổ rống to: “Trầm Vương hồi Hoàng Đô, mọi người xung quanh nhường đường.”

Mọi người vừa nghe từ “Vương” thì biết người ngồi trong kiệu nhất định có liên quan đến hoàng thất. Phàm là người có quan phẩm, dân chúng bình thường càng đừng nên chọc vào, nên càng cố sức dẹp sang hai bên. Con đường vốn đã hẹp, vì vậy chẳng bao lâu liền trở nên rối loạn, một ít dân chúng không kịp né tránh bị chen lấn té thẳng vào trước mặt thớt ngựa.

Ba con ngựa bị kinh hãi, hí dài mấy tiếng, chân trước nhấc bổng lên đạp đạp vài cái trong không trung, rồi không còn khống chế nổi mà phóng chạy

https://thuviensach.vn

bất kể xung quanh.

Ngã tư đường lập tức trở nên hỗn loạn cực kỳ.

Người ngã sạp đổ, những con ngựa đạp lên người dân chúng mà chạy khiến những người chung quanh sợ hãi liên tục la hét thất thanh, đặc biệt thanh âm của tiểu hài tử lại cao vút chói lói, làm cho toàn bộ ngã tư đường đã loạn lại càng thêm loạn.

Tịch Mân Sầm nhíu mày dường như đang tự hỏi cái gì, rồi buông tay Mạn Duẫn ra, vỗ đầu vai của nàng nói: “Ở yên trong này.”

một bóng đen vụt qua, bên cạnh Mạn Duẫn đã không còn thấy bóng dáng Phụ Vương đâu nữa. Bóng đen luồn lách qua đám người với tốc độ cực nhanh không kịp nhìn rõ, con ngựa hí vang một tiếng, run rẩy vài cái, rồi lập tức ngã xuống đất.

Ngay sau đó lại thêm hai tiếng hí lớn, cả ba con ngựa chỉ trong vòng vài chớp mắt đã toàn bộ tử vong. Toàn thân con ngựa không có bất kỳ vết thương gì, một giọt máu loãng cũng không hề chảy ra, cứ như vậy mà ngã thẳng tắp xuống đất.

Quả nhiên, tám năm không gặp, võ công của Phụ Vương càng thêm xuất thần nhập hóa.

Mạn Duẫn biết... Phụ Vương cực ít sử dụng binh khí, ba con ngựa này phỏng chừng chỉ bị nội lực phóng ra chấn vỡ nội tạng mà chí tử.

Chỉ chốc lát sau, từ miệng mũi ba con ngựa này chảy ra máu tươi, chứng minh điều Mạn Duẫn đoán là đúng. Chỉ mới dùng nội lực mà đã có thể đạt tới cảnh giới như vậy, nếu Phụ Vương thật sự động thủ thì còn lợi hại tới cỡ nào?

https://thuviensach.vn

Chung quanh dân chúng tự nâng đỡ nhau mà đứng lên, nhưng cho dù họ có tức giận lại không ai dám ra tiếng. Vị này tiến vào Hoàng Đô dùng thanh thế lớn như vậy, ai dám tiến ra đối đầu để nếm mùi thất bại đây?

“Đội ngũ của Trầm Vương sao lại đi vòng đến Đông Mịch phố vậy? Phố này vừa không thông thẳng đến Hoàng cung, vừa không thông với đường đến phủ đệ của ngươi mà.” Tịch Mân Sầm phủi vạt áo, tiến thẳng đến phía xe ngựa.

Cách gọi ‘Trầm Vương’ này cũng không hề gọi sai. Tuy ông ta là Hoàng thúc của Tịch Mân Sầm, nhưng cả hai đều đang mang phẩm giai Vương gia, vả lại về chức quan thì Tịch Mân Sầm chỉ có cao hơn chứ không hề thấp so với đối phương.

Người ngồi trong xe ngựa dường như nhận ra thanh âm này, bèn phất rèm che lên, thò đầu ra.

Tịch Vưu Trầm khoảng năm mươi sáu mươi niên kỷ, râu tóc đã hoa râm, mặc dù tuổi cao nhưng tinh thần vẫn sáng láng, đôi mắt đầy vẻ tinh quang.

Dân chúng ai nấy đều biết mặt mũi Cửu vương gia ra sao, nên khi Tịch Mân Sầm vừa xuất hiện thì ngã tư đường vừa rồi còn lộn xộn lập tức bắt đầu bàn luận nho nhỏ về Cửu vương gia, rồi lại khen ngợi một phen.

“thì ra là Hoàng chất.” Tịch Vưu Trầm vuốt râu, cười nói: “Bổn Vương đã có hơn mười năm không hồi Hoàng Đô. Lần này có dịp lại đến Hoàng Đô, không biết khi nào lại có dịp lần nữa, nên lúc xương cốt lão đây còn chút khí lực thì đương nhiên phải đi chung quanh một chút.”

Tịch Vưu Trầm nói rất hợp tình hợp lý.

Nhưng tâm tư của lão già này không thể gạt được Tịch Mân Sầm. Xe ngựa xa hoa như vậy, ba con ngựa đều mang xích vàng, dùng một phương thức diễu hành khoa trương như thế, rõ ràng là muốn cho người khác không

https://thuviensach.vn

thể không biết là hắn đã trở lại Hoàng Đô. Phong cách làm việc như vậy thật phù hợp với tích cách thích trương dương thể diện của hắn xưa nay.

Mạn Duẫn đứng ở xa xa cũng nhìn thấy vị Trầm Vương này, trong đầu chỉ hiện lên một từ duy nhất… Gừng càng già càng cay! không hề thấy chút nào thái độ khiêm tốn của người cao tuổi, mà là thái độ và tinh thần cực kỳ chấn hưng.

không đơn giản!

Ba bước chập thành hai bước, Mạn Duẫn đi đến bên cạnh Tịch Mân Sầm, các ngón tay rất tự nhiên nắm lấy bàn tay thô ráp của Phụ Vương. trên các đốt tay của Tịch Mân Sầm có vết chai mỏng, không hiểu sao lại làm cho người ta có cảm giác vô cùng an toàn.

“Phụ Vương.” Mạn Duẫn thấp hơn Tịch Mân Sầm một cái đầu, khuôn mặt tuyệt sắc thập phần câu hồn đoạt phách.

Mạn Duẫn cực ít khi nào xuất hiện ở ngoài phủ, ấn tượng của dân chúng về nàng cũng chỉ dừng lại khi nàng tám tuổi chỉ dùng một bài thơ mà chấn động cả Hoàng Đô. Nàng và Tịch Mân Sầm vừa đứng giữa đám người thì lập tức đã biến thành tiêu điểm.

Tịch Vưu Trầm tuy không sống tại Hoàng Đô, nhưng chuyện tích về vị tiểu Quận chúa này đã được nghe nói. hắn thâm ý liếc mắt một cái nhìn Tịch Mân Sầm, nghe nói Hoàng chất lãnh khốc vô tình này của hắn cực kỳ sủng ái con bé con này. Chẳng qua giờ nhìn qua mặt mũi đứa nhỏ thì biết nữ tử này đúng thật là đáng giá để sủng ái.

“Đứa nhỏ này lớn như vậy rồi à. Lúc bổn Vương rời khỏi Hoàng Đô, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ để chỏm nhỉ.” Tịch Vưu Trầm cười tủm tỉm chụm hai ngón tay lại ra dấu một khoảng rất nhỏ.

https://thuviensach.vn

Lão già này cho dù cười cũng vẫn làm cho người ta cảm thấy muốn nổi hết da gà, bởi ánh mắt quá mức sắc bén.

Mạn Duẫn nhìn hắn, không nói lời nào.

Thị vệ đứng xung quanh đã chỉnh đốn đội ngũ xong, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về hướng này vài lần.

“Ngũ Hoàng thúc công (ông chú), để giữ thể diện cho Hoàng thất, ngài chắc cũng nên bồi thường chút bạc cho những người đó chứ nhỉ?” Mạn Duẫn đưa tay chỉ vài người đang té trên mặt đất không ngừng kêu rên.

Nếu không có người mở miệng đòi công bằng, đám dân chúng này chỉ có thể cắn răng mà nuốt cơn tức vào trong bụng, chứ làm gì dám mở miệng đòi Trầm Vương bồi thường. Đắc tội với quyền quý không phải là ai cũng đều dám làm.

Trầm Vương nheo mắt, cười cười, “Lưu Phúc, lấy chút bạc cho bọn họ. Việc hôm nay xem như bổn Vương có sai. Tiểu Quận chúa nói đúng, hành động tùy hứng hôm nay của bổn Vương quả thật làm phiền đến dân chúng.”

Mạn Duẫn nhìn hắn, cảm thấy trong ý cười đều giấu dao nhỏ lợi hại.

Trầm Vương khoanh tay, “Nha đầu, bản vương càng xem càng thích ngươi nha. Rất giống với cháu gái của bản Vương, đều thật tâm nhân hậu như vậy.”

Hì hì, lần đầu tiên có nhân khen nàng thiện lương, nhưng Mạn Duẫn vẫn không phản ứng lại. Nghe câu khen ngợi này mà sắc mặt không thay đổi, nhìn không hiểu trong lòng Trầm Vương đang tính toán điều gì.

Người này mang danh nghĩa hiến vật quý mà hồi Hoàng Đô, nhưng Mạn Duẫn cảm thấy ý đồ của hắn khi đến đây không đơn giản chút nào. Bên ngoài thì cứ như là ông già vui tính cười hề hề.

https://thuviensach.vn

Thấy vẻ nữ nhi rối rắm, khóe miệng Tịch Mân Sầm không kềm được mà hơi có tia cười, vô cùng nhẹ, nhẹ đến khiến người ta nắm bắt không được.

“Hoàng chất, bổn Vương giờ đang định vào cung diện thánh, ngươi có muốn cùng đi không? Nghe nói gần đây quan hệ giữa ngươi và Hoàng Thượng không được hòa hợp ho lắm, may mà Hoàng thúc về đây, Hoàng Thượng dù gì cũng nể mặt trưởng bối như ta một chút chứ phải không. Oan gia nên giải không nên kết, đều là người trong một nhà, có cái gì đáng để tranh cãi ầm ĩ chứ, ngươi nói có đúng không?” Trầm Vương làm một dấu hiệu mời, kêu Tịch Mân Sầm lên xe ngựa.

Ánh mắt Tịch Mân Sầm phát lạnh, Trầm Vương thấy vậy thì sắc mặt hơi hơi thay đổi.

Mạn Duẫn cũng thấy là lạ...

Sao người này lại cố tình chọn lúc này mà tiến Hoàng Đô hiến vật quý? không phải là đã nhận được tin tức gì chứ?

“Hoàng thúc cũng đã mở miệng, bổn Vương sao có thể cự tuyệt. Duẫn nhi, ngươi có muốn xem bảo bối của Hoàng thúc công không?” Tịch Mân Sầm cúi đầu hỏi Mạn Duẫn.

Bảo bối? Nàng rất ngạc nhiên. Nhưng dù sao Phụ Vương cũng đã nói là không từ chối, vậy thì Mạn Duẫn càng không thể quét mặt mũi của hắn.

“Đương nhiên muốn chứ. Bảo bối có trong tay Ngũ Hoàng thúc công nhất định là vật báu vô giá rất khó tìm.”

“Nha đầu... Miệng ngọt quá.” Trầm Vương bước lên xe ngựa trước, ngoắc tay kêu hai người.

Mạn Duẫn cùng Tịch Mân Sầm song song tiến vào xe ngựa.

https://thuviensach.vn

Xe ngựa bên ngoài đã được trang trí vô cùng xa hoa rồi, càng miễn bàn bên trong nội thất. Bên trong xe ngựa có một cái bàn nhỏ, bên trên đặt mấy quyển sách. Mạn Duẫn nhìn lướt qua, thì ra là đạo trị quốc.

Mạn Duẫn ngồi cạnh Tịch Mân Sầm, ngã vào vai hắn, đặt toàn bộ trọng tâm giao cho Phụ Vương.

Vừa lên xe, Trầm Vương liền thao thao bất tuyệt kể về cuộc sống mấy năm qua của hắn ở đất phong như thế nào, còn kể về nhiều cảnh đẹp tại đất phong mà Hoàng Đô không có, bảo Tịch Mân Sầm nếu có cơ hội thì đến đó thăm thú một chút.

Thường thì hắn một thôi một hồi, Tịch Mân Sầm mới trả lời một câu, đã vậy toàn là từ đơn như 'Ừ', 'Phải' linh tinh.

Chắc vì cảm thấy không thú vị, cuối cùng Trầm Vương cũng ngậm miệng lại không nói nữa.

Xe ngựa đi tới cửa cung, dựa theo quy củ, mọi người phải xuống xe đi bộ.

"Nhanh như vậy mà tới rồi à, Hoàng chất, chúng ta xuống xe đi." Trầm Vương vuốt vuốt vạt áo, nói với Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm không làm động tác xuống xe, mà chỉ xốc màn xe lên, nói với vài tên thị vệ kia: "Bổn Vương đây, mở cửa cung."

Thị vệ trông coi cửa cung một khắc cũng không dám chậm trễ mà nhanh chóng cho đi.

"Đúng là mặt mũi Hoàng chất lớn thật, tiến cung cũng không phải tuân theo những quy củ cổ xưa." Trầm Vương thở dài, tất cả mọi cảm xúc đều được che giấu rất tốt giọt nước không lọt, làm người ta không nhìn ra bất kỳ sơ hở nào.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn nãy giờ vẫn chú ý quan sát nét mặt hắn, phát hiện biểu hiện trên mặt Trầm Vương này cho dù lúc nào đều cực kỳ giả dối. Bất kể trông thấy sự việc gì hắn đều có thể che giấu hoàn mỹ cảm xúc nội tâm của bản thân. Người như thế thật đáng sợ.

Phụ Vương cũng là người như thế, chẳng qua vẻ mặt của hắn trước sau cũng chỉ có một, lạnh lùng nghiêm nghị, làm người ta nhìn không thấu ý tưởng nội tâm của hắn.

Người trong hoàng thất am hiểu nhất chính là ngụy trang. Mạn Duẫn cũng đã học hỏi không ít.

Xe ngựa đi tới trước Ngự thư phòng, trên đường không ít những cung nữ thái giám tròn vo mắt mà nhìn chiếc xe ngựa này. Xa hoa thật, hùng dũng thật!

Lý công công đã sớm chờ ở trước cửa, “Nhận được tin Trầm Vương tiến Hoàng Đô, Hoàng Thượng phân phó ngự thiện chuẩn bị dạ yến tại Nghi Phi điện. Khi trời vừa tối sẽ nhanh chóng sẽ gặp Trầm Vương để ôn chuyện. đã hơn thập niên không gặp, sáng nay Hoàng Thượng còn nói với nô tài rằng vô cùng thập phần tưởng nhớ Trầm Vương đó nha.”

Lý công công khéo léo đãi bôi, mở miệng ngậm miệng đều là những câu nịnh hót Trầm Vương. Đến khi thấy Tịch Mân Sầm cũng từ xe ngựa này bước xuống, nét mặt già nua được trang điểm dày đậm của hắn cứng đờ, “Cửu... Cửu vương gia cũng đến đây?”

Xem biểu cảm trên mặt Lý công công như vậy, Trầm Vương lập tức khẳng định tin tức mà mấy ngày nay người ngoài đồn đãi hai người không hợp là thật sự.

“Sao vậy? Bổn Vương không thể tới?” Thanh âm lạnh lùng của Tịch Mân Sầm càng làm cho người ta cảm thấy nhiệt độ giảm xuống thấy rõ.

https://thuviensach.vn

“Có thể... Có thể đến chứ.” Lý công công hơi lắp bắp, đẩy ra đại môn Ngự thư phòng cho hai người tiến vào.

Diễn trò thì phải diễn nguyên bộ, đến ngay cả Lý công công mà cũng nhập vai như vậy! Mạn Duẫn âm thâm bội phục tính toán chu đáo của Phụ Vương và Hoàng bá bá.

Tịch Khánh Lân đã sớm nghe thấy thanh âm trao đổi ngoài cửa, buông tấu chương chưa được xử lý xong trên tay xuống, đi đến trước mặt Trầm Vương rồi vươn tay ôm chặt lấy hắn, “Ngũ Hoàng thúc, cuối cùng ngươi cũng đã trở lại. Mấy năm nay sống tốt chứ?”

“Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, lão thần sống rất khá.” Trầm Vương đẩy Tịch Khánh Lân ra, hơi hơi khom người hành lễ.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22

Trầm Vương vẫn giữ cấp bậc lễ nghĩa cực kỳ chu đáo.

Tịch Khánh Lân dường như thật sự vô cùng thương nhớ vị Hoàng thúc này nên cứ giữ chặt tay hắn mà hỏi thăm không ngừng, còn với Tịch Mân Sầm ngồi bên cạnh thì ngược lại, cố ý vắng vẻ không thèm để ý tới.

Tịch Mân Sầm lạnh lùng liếc mắt nhìn Tịch Khánh Lân một cái, nắm tay Mạn Duẫn ngồi vào ghế được xếp một bên.

“Ngũ Hoàng thúc, so với những người đồng lứa thì thân thể ngươi là kiện khang nhất. Đúng là đại tướng quân hào hùng năm xưa không giống như người thường.” Tịch Khánh Lân khách sáo mời Trầm Vương ngồi xuống.

Trầm Vương lúc còn trẻ từng mang binh xuất chinh, vị hoàng tử chiếm được phong vị đại tướng quân này được khen tụng như là rồng trong biển người. Mà sự thật cũng là như thế. Cứ nhìn đi, Trầm Vương tuổi cũng đã lớn rồi, thế nhưng thần thái vẫn sáng láng đến thế cơ mà.

Trầm Vương vuốt râu, “Già rồi, không còn dùng được nữa. Hoàng Thượng đừng có mà chê cười lão thần, lão thần từng này tuổi rồi, sao có thể so với người được.”

Mạn Duẫn nghe hai người dùng những lời khách sáo khen qua khen lại lẫn nhau.

https://thuviensach.vn

Tịch Khánh Lân không hổ là một vị Vua tại vị lâu năm, nét tươi cười trên khóe miệng chưa từng đứt đoạn, tia mắt cũng vô cùng ấm áp, không hề thấy chút gì oai phong của một đế vương mà là như người một nhà đang thân mật thăm hỏi lẫn nhau.

“Đúng rồi, trên đường lão thần hồi cung, có nghe nói Hoàng Thượng và Cửu vương gia xảy ra mâu thuẫn, không biết thực hư thế nào? Mọi người đều là người Tịch gia, có cái gì không vui thì đóng cửa bảo nhau, đừng xốc lên để toàn thành đều biết thì không hay. Các ngươi dù gì cũng là anh em ruột một nhà mà.” Trầm Vương vỗ vỗ mu bàn tay của Tịch Khánh Lân, nói lời chân thành nhìn từ góc độ của một vị trưởng bối.

Lỗ tai Mạn Duẫn lập tức dựng thẳng lên. Hai người này vòng vo tam quốc lâu như vậy giờ mới nhớ ra rằng còn có người đang ngồi bên cạnh ha.

Sắc mặt Tịch Khánh Lân tối xuống, “Sao Ngũ Hoàng thúc lại nói vậy, Trẫm với Cửu Hoàng đệ quan hệ rất tốt, chẳng qua... gần đây Cửu Hoàng đệ là thuộc hạ mà cứ thích đối nghịch ý kiến với Trẫm trên triều đình.”

“thật sự chỉ thế thôi sao?” Tịch Khánh Lân càng phủ nhận lại càng làm cho người ta đoan chắc việc này là đúng như lời đồn.

Tịch Khánh Lân muốn nói gì đó lại bị Tịch Mân Sầm đánh gãy.

“Quan hệ tốt? Vậy giờ Hoàng huynh phân phát số quân lương bị cắt xén ra đi! Bổn Vương cũng nhờ vậy mà có câu trả lời thỏa đáng cho binh lính thuộc hạ.” Tịch Mân Sầm mặt mày nghiêm nghị, khóe miệng nhếch lên lạnh lùng trào phúng.

Tịch Khánh Lân đập mạnh một cái lên mặt bàn, chén trà rơi xuống đất, nước trà bắn tung tóe ra ướt cả sàn ngọc.

“Trẫm nào có cắt xén quân lương! Chỉ chưa đầy nửa tháng mà đã vậy, trong quân doanh các ngươi quản sự như thế đấy à! Muốn moi bạc trong

https://thuviensach.vn

quốc khố thì cũng phải nghĩ một biện pháp nào đó tôn tốt chút chứ!" Tịch Khánh Lân dù gì cũng làm Hoàng Đế nhiều năm, nên khi nổi giận thập phần uy nghiêm.

Ánh mắt tối đen của Trầm Vương đảo qua đảo lại giữa hai người. Sau khi suy nghĩ một lúc thì kéo kéo vạt áo Tịch Khánh Lân, ấn hắn ngồi xuống ghế, "Hoàng Thượng cứ ngồi xuống trước đã, đều là anh em một nhà, gây sự lớn tiếng làm chi."

"Nửa tháng? Sắp hai tháng rồi mà còn không phát quân lương. Bổn Vương đã điều tra, quốc khố hoàn toàn không chuyển bạc qua đây. Hoàng huynh muốn tiết kiệm bạc cho quốc khố thì cũng không nên cắt xén tiền bạc mà tướng sĩ biên quan liều mạng mới có chứ." trên mặt Tịch Mân Sầm không có bất kỳ biểu cảm gì, giọng nói lại lạnh lẽo tới cực điểm, càng không có một chút ý tôn kính nào, dường như kẻ làm Hoàng Đế này còn chưa đủ để khiến cho hắn bày tỏ vài phần kính trọng.

Tịch Khánh Lân càng nghĩ càng giận, bỗng đứng phắt lên, "Cửu Hoàng đệ, trong mắt ngươi, trẫm là ai hả? Coi thái độ không biết kính trên nhường dưới của ngươi kìa, bộ ngươi nghĩ trẫm không dám làm gì ngươi sao?"

Thấy bất hòa giữa hai huynh đệ càng lúc càng lớn, lúc người khác không chú ý, khóe miệng Trầm Vương gợn lên chút nét cười âm hiểm. Chỉ trong nháy mắt mà thôi, nhanh đến nỗi người khác không dễ phát hiện.

Chỉ riêng có Mạn Duẫn vì luôn để mắt nhìn chằm chằm vào hắn nên biểu cảm nhẹ phớt này không qua được mắt nàng.

"Hai người các ngươi đừng ầm ỹ nữa! Sắc trời đã tối, Hoàng Thượng bãi yến ở Nghi Phi điện phải không, chúng ta qua đó dùng bữa trước đi. Về chuyện quân lương từ từ rồi điều tra cho kỹ. Nếu các ngươi bận, cứ giao việc này cho lão thần, lão thần khẳng định sẽ điều tra ra nguyên nhân."

https://thuviensach.vn

Trầm Vương khoác bộ áo của kẻ hiền lành, đứng ở trung gian khuyên giải hai người.

Lão già này đúng là kẻ có tâm kế. Giao sự tình cho hắn, nếu hắn làm khó dễ từ bên trong, quan hệ giữa Phụ Vương và Hoàng bá bá phỏng chừng càng thêm căng thẳng.

Nhưng thật bất ngờ, Tịch Khánh Lân nhịn xuống cơn tức giận, nói: "Trẫm tin tưởng cách làm người của Hoàng thúc, việc này giao cho Hoàng thúc làm đi." nói xong, cho gọi Lý công công, bãi giá đi Nghi Phi điện.

Tịch Khánh Lân và Trầm Vương sóng vai đi phía trước, cách một khoảng xa với Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn đi phía sau. Suốt dọc đường chỉ nghe thanh âm cười đùa chuyện vãn của hai người đi trước, còn hai người đi đằng sau không hề mở miệng nói chuyện.

Tịch Mân Sầm thường kiệm lời, bình thường chỉ nói thẳng vào trọng điểm, còn Mạn Duẫn cũng không phải là người nói nhiều. Khi hai người ở cùng một chỗ thì ăn ý vô cùng, có đôi khi không cần mở miệng đã có thể biết được người kia nghĩ gì.

Nghi Phi điện đèn đuốc sáng trưng, oanh ca yến hót, hàng loạt vũ công đang lay động ca vũ đẹp tuyệt đến khiến người ta say mê.

Tiếng đàn của nghệ nhân cung đình chỉ thoang thoảng dịu nhẹ nhưng lay động lòng người, mỗi giai điệu đều có thể dìu người nghe vào cảnh mơ màng. một ít đại thần nghe nói Trầm Vương hồi Hoàng Đô để hiến vật quý, nên ai nấy đều cố gắng đến tham dự dạ yến, xúm đông xúm đỏ quanh Trầm Vương ôn chuyện ngày xưa.

Mạn Duẫn bưng chén rượu nhấp một ngụm nhỏ, rượu ngon thuần chất từ từ thấm vào trong ruột.

https://thuviensach.vn

“Phụ Vương, người thấy Trầm Vương này thế nào?” Dù sao, Mạn Duẫn vẫn cảm thấy... người này đáng phải đề phòng cao độ.

“Vị Hoàng thúc này khi còn trẻ đã có tiếng ngoan độc.” Tịch Mân Sầm đoạt chén rượu trong tay Mạn Duẫn, kêu nàng uống ít ít thôi.

“Nghĩa là sao?” Mạn Duẫn chớp chớp mắt tò mò.

Hồi tưởng lại, Tịch Mân Sầm kể: “Vài thập niên trước, thủ đoạn của lão vô cùng độc ác, giết người không chớp mắt. Phàm người nào rơi vào tay lão thì không ai có thể chết đàng hoàng cả. Nghe nói lúc hắn đánh giặc, mỗi khi thắng một trận thì nhất định sẽ san bằng thành quách đó. Nữ nhân thì bị đưa đi làm kỹ nữ, còn nam nhân... không bị thiêu cháy, thì cũng bị tung vào trò chơi ‘người chết cuối cùng’.”

Hèn gì ánh mắt Trầm Vương sắc bén đến thế... Khí chất ác độc quá nặng, nếu để lão lên làm Hoàng Đế thì chắc chắc là một kẻ bạo quân nhất hạng.

Dường như phát hiện có người nhìn mình, Trầm Vương quay đầu lại liếc mắt nhìn Mạn Duẫn một cái, rồi lại quay đầu trò chuyện với các đại thần.

Đàn sáo vừa chấm dứt một khúc, đại điện liền trở nên im lặng.

“Nghe nói Ngũ Hoàng thúc tìm được hai vật bảo bối trong đất phong, giờ muốn tặng cho trẫm. Nhân dịp mọi người đều có mặt, hay là Hoàng thúc lấy ra cho mọi người cùng nhìn đi.” Tịch Khánh Lân ngồi trên ngôi cao, bên cạnh là Hoàng hậu ung dung quý phái, cũng là một mỹ nhân hiếm thấy.

“Lão thần cũng đang có ý này, hai thứ này khiến lão thần mất không ít tâm huyết.” Trầm Vương ngoắc một gã tùy tùng dặn dò hai câu. Tùy tùng kia lập tức xoay người đi ra khỏi đại điện, rồi chỉ chốc lát sau lại mang theo hai người quay vào.

https://thuviensach.vn

Trong tay mỗi người cầm một hộp gỗ, cung kính cúi đầu.

Trầm Vương đi qua, nâng lên một hộp gỗ, vỗ vỗ, “Hoàng Thượng đoán xem trong rương đựng cái gì?”

Tịch Khánh Lân cười nói: “Hoàng thúc cũng đã nói là bảo bối, trẫm làm sao mà đoán được. Thôi Hoàng thúc đừng thừa nước đục thả câu nữa, các vị đại thần đều đang sốt ruột mong chờ rồi kìa.”

Ánh mắt Mạn Duẫn dừng trên cái rương kia, cảm thấy từ đó toát ra một mùi hương nồng nặc khó chịu.

Trầm Vương chậm rãi cởi dây giằng rương, trong rương chứa một cái bồn nhỏ, trong bồn là một gốc hoa. Đóa hoa trong bồn đang trong thời điểm nở rộ nhất, tán hoa xòe rộng, từng cánh hoa màu xanh trời dài nhọn, trông vừa xinh đẹp vừa nguy hiểm.

Các vị đại thần vừa nhìn thoáng qua liền bắt đầu nghị luận sôi nổi.

một vị đại học sĩ bước ra đi vòng quanh chậu hoa vài lần, còn cúi sát vào nhìn ngó các góc cạnh.

“Chẳng lẽ đây là Lan Nhụy?”

Lan Nhụy cực kỳ hiếm thấy, khó khi nào tìm được một gốc. Tương truyền Lan Nhụy là loài hoa diễm lệ nhất, được xưng là đứng đầu vạn loại hoa, có vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp nhưng lại chứa độc tính thật lớn, da thịt con người chỉ cần đụng tới phấn hoa của nó thì nhất định sẽ bị thối rữa. Lan Nhụy chỉ sinh trưởng trong khu đầm lầy có độc, nhưng nơi này chướng khí rất nhiều, người đi vào rất dễ bị lạc đường, muốn không chạm đến Lan Nhụy mà bứng được nó ra thì lại càng khó.

“Đúng là Ngô đại học sĩ kiến thức hơn người.” Trầm Vương giơ ngón tay cái lên, “Vì gốc hoa này mà lão thần phải phái ra không ít người xâm

https://thuviensach.vn

nhập vào tận sâu trong đầm lầy, tìm năm năm mới tìm được một gốc."

Cái mà Trầm Vương không nói ra, là vì một gốc hoa này mà lão đã hy sinh không ít người. Mỗi lần cử ra một trăm người tiến vào đầm lầy, mãi đến lần thứ mười lăm mới có một người mang về được cây hoa này.

Mạn Duẫn nhìn chằm chằm vào đóa hoa kia. thật sự rất đẹp. Từng cánh hoa có một đường viền màu bạc chạy viền quanh, làm cho đóa hoa càng lộ vẻ thần bí.

"Ngũ Hoàng thúc thật có lòng, trẫm quanh năm suốt tháng ngồi trong thâm cung nên đây cũng là lần đầu tiên thấy được Lan Nhụy." Tịch Khánh Lân đứng lên đi xuống bậc thang, đến gần để quan sát.

"Hoàng Thượng, đừng dựa vào gần quá, hoa này có độc tính rất lớn." Ngô Đại học sĩ lên tiếng nhắc nhở.

Đầm lầy vốn dĩ độc hại, càng đừng nói hoa này là được lấy từ đầm lầy ra.

Mạn Duẫn đọc qua không ít thư sách trong thư phòng của Vương phủ, nên cũng học được từ trong sách một số kiến thức về Lan Nhụy, lên tiếng vẻ đáng tiếc, "Đẹp thì đẹp thật, thế mà không thể chạm không thể sờ được."

So với Lan Nhụy, Tịch Mân Sầm muốn chạm vào người đang ngồi bên cạnh mình hơn, nên chỉ nhìn Lan Nhụy vài lần rồi dời tầm mắt sang nhìn Mạn Duẫn. Lan Nhụy có đẹp thế nào chăng nữa chẳng qua cũng chỉ là một loài hoa. Mà người này còn đẹp chẳng kém gì hoa... huống hồ, hắn có thể chạm vào sờ vào được.

Chỉ vừa nghĩ như thế, thân dưới của Tịch Mân Sầm đã lập tức bùng cháy một ngọn lửa, hắn bèn cố gắng kìm chế chính mình không suy nghĩ tiếp theo chiều hướng này nữa.

https://thuviensach.vn

Tịch Khánh Lân chuyển mắt sang một cái rương khác, “Ngũ Hoàng thúc, thế trong rương này chứa cái gì vậy?”

Mạn Duẫn khụt khịt mũi, trong không khí có tản mát một mùi máu tươi. Cái mũi của Mạn Duẫn rất mẫn cảm, mùi hoa Lan Nhụy vô cùng nồng hầu như có thể che được mùi máu này, nhưng nếu cẩn thận thì vẫn không thể tránh được cái mũi nhạy bén của Mạn Duẫn.

Kéo kéo ống tay áo của Tịch Mân Sầm, “Phụ Vương...” Mạn Duẫn nhăn mi lại, nhìn về cái rương kia.

Tịch Mân Sầm đã sớm phát hiện được vấn đề...

“Chúng ta cứ đợi xem đi.”

Trầm Vương ha ha cười hai tiếng, đưa rương gỗ chứa Lan Nhụy cho thái giám.

“Hoàng Thượng nóng lòng muốn biết như vậy, không bằng tự tay mình mở lên nhìn một cái đi.” Trầm Vương cười hơ hớ, kích động vuốt vuốt râu, chải cho chúng suông thẳng.

Tịch Khánh Lân còn đang hưng phấn vì thấy được Lan Nhụy, nên không nghĩ ngợi gì mà mở ngay rương gỗ cạnh bên, khẩn cấp muốn nhìn xem món bảo bối thứ hai là gì.

Nắp rương vừa lật lên, một mùi máu tươi sặc sụa đập ngay vào mặt, sau đó tán ra trong không khí, tanh tưởi đến khiến người người buồn nôn.

Khuôn mặt còn đang tươi cười của Tịch Khánh Lân lập tức trắng bệch, xoay người ọe điên cuồng.

Các vị đại thần đang bịt mũi vì chịu không nổi mùi tanh hôi này, thấy Hoàng Thượng nôn mửa thì lập tức gân cổ rống gọi Thái y.

https://thuviensach.vn

Ói sạch ruột xong, Tịch Khánh Lân chụp lấy khăn trên tay Lý công công, đứng thẳng lên chùi chùi vết ói còn dính bên miệng, “Đừng kêu Thái y, không có việc gì.”

Sắc mặt Lý công công cũng xám ngoét, may mà chưa có ăn gì đêm nay chứ không thì lão cũng sẽ nôn mửa giống như Hoàng Thượng.

Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn bước vài bước đến trước mặt bọn họ, khi nhìn thấy thứ được để trong rương thì cũng sửng sốt, sắc mặt trở nên khó chịu.

Nhưng dù sao thì năng lực thừa nhận của hai người cũng có vẻ tốt, nên có thể đè nén được cảm giác buồn nôn cuồn cuộn trong bụng.

Bên trong rương gỗ, là một cái đầu người...

hiện đang là ngày hè, không khí vô cùng nóng bức, nên đầu người đặt trong rương gỗ đóng kín sẽ bị rữa thối nhanh hơn. Cái đầu người này hẳn đã theo Trầm Vương từ đất phong tới đây nên lớp da bên ngoài đã muốn khô quắt lại, tóc tai rụng nham nhở, khiến người nhìn cực kỳ kinh khiếp.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23

Đại thần đứng bốn phía xung quanh nhìn hình ảnh này mà sợ chết khiếp, lên giọng chỉ trích Tịch Vưu Trầm: “Trầm Vương, đây là ý gì? không sợ máu me đầm đìa gì đó làm bẩn Nghi Phi điện sao!”

Ngô Đại học sỹ vẫn đứng cạnh đây chưa kịp thối lui, đến khi thấy Hoàng Thượng mở nắp rương thì xoay người nôn ào ạt, đến bây giờ còn chưa nôn xong. Bọn họ chỉ là dân học sỹ, bình thường cũng không ra khỏi Hoàng Đô được mấy bước nên hiển nhiên không có sự quyết đoán như bên phía võ quan, giờ bỗng nhiên thấy một cái đầu người, không bị dọa đến bể phổi đã là giỏi.

Cố gắng chùi chùi lau lau vết dơ bên miệng, Tịch Khánh Lân cố gắng trấn tĩnh tinh thần rồi hỏi: “Trầm Vương, ngươi có ý gì đây?”

Chẳng lẽ đầu người cũng có thể xem là bảo bối?

Cái đầu người này đã gần như rữa nát, tóc dài vừa rối vừa rụng từng mảng, hầu như chỉ còn lại cái khuôn mặt là giữa nguyên.

Mạn Duẫn đi theo cạnh Tịch Mân Sầm, bước vòng quanh rương gỗ vài vòng.

Tịch Mân Sầm cúi gần xem vài lần, ánh mắt biến đổi, nói bằng vẻ không chắc chắn lắm: “Đây là thủ cấp của Quốc chủ Địch Tập quốc?”

https://thuviensach.vn

Địch Tập quốc là một tiểu quốc xa xôi, cộng tổng nhân số của cả quốc gia cũng chỉ hơn mười vạn dân. Nếu so với đại quốc Phong Yến mênh mông thì còn nhỏ hơn con kiến. Tịch Mân Sầm chưa từng đi xa đến những nơi như Địch Tập quốc, nhưng tranh họa mặt mũi quân chủ của những quốc gia thế này hắn đã từng xem qua.

Quần thần ồ lên. Thủ cấp Quốc chủ! Như vậy bây giờ Địch Tập quốc... đã thành cái gì rồi?

“Cửu vương gia nói chính xác chứ?” Tịch Khánh Lân nhìn về phía Trầm Vương, lên tiếng hỏi.

Mạn Duẫn hạ mi giấu ánh mắt. Trầm Vương đúng là bỏ ra nhiều nhân lực vật lực nhỉ. Dám quang minh chính đại mang theo thủ cấp của một quốc chủ đến Hoàng Đô, không sợ chọc phiền toái à?

“Đúng là nhãn lực Cửu Vương gia tốt thật. Đây quả thật là thủ cấp của Quốc chủ Hạng Thượng của Địch Tập quốc.” Trầm Vương đứng cách rương gỗ rất gần, nhưng không có vẻ gì là bị ảnh hưởng cả, cứ như là không hề ngửi thấy mùi tanh tưởi, vẫn cười đầy vẻ đắc ý.

“Đất phong của lão thần cách Địch Tập quốc rất gần. Mấy năm nay lá gan của Địch Tập quốc càng ngày càng lớn, thỉnh thoảng vẫn cho người đến quấy phá biên cảnh quốc gia ta. Cho nên lão thần liền tự mình mang theo binh lính giữ biên cảnh sang san bằng Địch Tập quốc. Địch Tập quốc tuy rằng ít người, nhưng vẫn được xem là giàu có. Hoàng Thượng nói xem... thế có tính là bảo bối được không?” Trầm Vương oang oang cười ba tiếng.

Xem biểu hiện của Trầm Vương, Mạn Duẫn nhớ tới lời Phụ Vương đã từng nói, nghĩ bụng, lão này sợ là đã giết sạch dân chúng của cả một quốc gia! không hổ là một kẻ tâm ngoan thủ lạt.

Giết sạch hoàn toàn dân chúng của một nước mà không hề có chút áy náy, đã vậy còn cầm thủ cấp của Quốc chủ chạy tới Hoàng Đô tranh công.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tịch Khánh Lân càng thêm khó coi. hắn vẫn chủ trương lấy dân làm gốc. Chẳng qua đó chỉ là một quốc gia nhỏ, chỉ cần hắn phái sang vài sứ giả, thương thuyết vài ngày, lại đưa một chút áp lực, tiểu quốc này tuyệt đối sẽ thần phục cho Phong Yến. thật sự không cần phải san bằng Địch Tập quốc.

Nhưng đây tốt xấu gì cũng là lễ vật Trầm Vương hiến tặng, Tịch Khánh Lân cũng phải cho hắn một lời phải đạo.

“Tính chứ, tính là bảo bối chứ. Trầm Vương thật sự là bảo đao chưa lão, vẫn vì Phong Yến quốc mà khuếch trương lãnh thổ. Phong Yến quốc thật may mắn.” Tịch Khánh Lân vỗ vỗ bả vai Trầm Vương, khuôn mặt mang nét cười, dường như rất vừa lòng với lễ vật do Trầm Vương đưa tặng.

Dù rằng năm tháng thoi đưa khiến cho con người già đi, nhưng cá tính tàn bạo của lão già này vẫn không hề thay đổi.

Tịch Mân Sầm cũng là người lạnh băng vô tình, nhưng đối với việc tiêu diệt cả một quốc gia, hắn thật sự không dậy nổi sự đồng tình. trên chiến trường, hắn giết đâu có ít người. Nhưng vì hai quốc gia khai chiến, không cần phải ai cảm thương ai.

Mạn Duẫn bịt mũi, giật giật vạt áo Tịch Mân Sầm, kéo về chỗ ngồi. Đối với hành động càn rỡ của Trầm Vương, nàng không hề có một tia hảo cảm. Nhưng cho dù trong lòng có một chút cảm thương đối với hơn mười vạn dân chúng vô tội kia, nhưng cảm xúc này chỉ trỗi dậy trong nháy mắt mà thôi. Dù sao, người đã chết rồi thì không thể sống lại, ngủ yên mới là quan trọng nhất.

“Hoàng thúc tặng cho Trẫm những lễ vật như vậy, muốn Trẫm ban thưởng cái gì không?” Tịch Khánh Lân cũng chịu hết nổi mùi tanh hôi trong không khí, đi trở về long tọa, nâng chén rượu lên ra ý, hướng Trầm Vương hỏi.

https://thuviensach.vn

Trầm Vương uống một hơi cạn sạch chén rượu, cười nói: “Việc này đều là lão thần ra lực vì Hoàng Thượng, vì quốc gia, nào dám đòi ban thưởng cái gì. Nhưng...” Trầm Vương chuyển hướng câu chuyện, “Nửa tháng nữa chính là tiên hoàng tế điện, lão thần muốn ở lại Hoàng Đô tham gia hoàn lần tế điện này, sau đó mới quay về đất phong. Nếu là Hoàng Thượng thật muốn ban thưởng cho lão thần, hay là đồng ý việc này nhé.”

một Vương gia khi đã được ban thưởng đất phong, nếu không có sự phê chuẩn của Hoàng Thượng thì không thể lưu lại Hoàng Đô dài hạn. Trầm Vương là Ngũ ca của Tiên hoàng, lời đề nghị này của lão xem như xuất phát từ nghĩa cử huynh đệ tình thâm, khiến Tịch Khánh Lân muốn cự tuyệt cũng không được.

“yêu cầu của Hoàng thúc chỉ nhỏ như vậy, chất nhi nào dám không đáp ứng. Ngươi cứ ở lại Hoàng Đô đi.” Tịch Khánh Lân bưng chén rượu, một ngụm uống cạn.

Sau bọn họ lại tiếp tục hàn huyên, mãi cho đến khi đêm đã khuya, trăng treo cao cao lên ngọn cây thì mọi người mới tan yến.

Chu Dương đã an bài xe ngựa chu đáo, đứng chờ ở ngoài cửa cung.

Suốt dọc đường đi ra khỏi Hoàng cung, tâm trạng của Mạn Duẫn có hơi trầm trọng. Ai đã nhìn thấy cảnh tượng phát sinh trong dạ yến cũng sẽ không dễ chịu chút nào, ngoại trừ Phụ Vương vốn là người trời sinh vô tình.

trên đường ra, thỉnh thoảng chạm mặt vài vị đại thần, sau khi hướng hai người hành lễ xong liền nhanh chóng rời đi. Mạn Duẫn dám nói, sau khi nhìn thấy cái đầu người kia, nhóm người này đảm bảo không ăn vào bụng được bất cứ thứ gì.

“Khấu kiến Vương gia, tiểu Quận chúa.” Chu Dương thấy hai người đi ra thì lập tức đón chào, thu hồi vẻ cà lơ phất phơ, cọng cỏ ngậm lệch bên miệng kia cũng phun ra rất xa.

https://thuviensach.vn

“Hồi phủ đi.” Tịch Mân Sầm phân phó một câu, đỡ Mạn Duẫn ngồi vào xe ngựa.

Xe ngựa của Vương phủ bề ngoài trông không được xa hoa như chiếc xe của Trầm Vương kia, nhưng khi ngồi xuống thì lại thoải mái gấp đôi. Trong xe ngựa, chỗ ngồi được lót bằng tấm da hổ do Tịch Mân Sầm săn được vài năm trước, mềm mại và vô cùng ấm áp.

Vừa ngồi lên xe ngựa, Tịch Mân Sầm liền nhắm hai mắt lại dưỡng thần.

“Phụ Vương, Trầm Vương kia rất có dã tâm.” Mạn Duẫn đẩy đẩy cánh tay Phụ Vương, tựa cả người vào người hắn.

Bàn tay Tịch Mân Sầm theo quán tính đặt lên lưng nàng, “Sao Duẫn nhi nhận thấy được vậy?”

“Trầm Vương lớn tuổi như vậy rồi, đáng lý ra nên yên bình sống ở đất phong mà hưởng phúc mới phải. Thế mà lão lại chạy tới Địch Tập quốc để chinh chiến, đấy chẳng qua là muốn nói cho các vị đại thần biết rằng... Lão mặc dù già, nhưng năng lực vẫn đầy đủ như trước. Hôm nay lão hiến vật quý với chiêu bài là vì sự tốt đẹp của Phong Yến quốc, còn không bằng nói là lão đang tự tạo uy tín cho chính mình.” Từ lúc mở màn đến cuối cùng, từng nhịp từng đoạn, Trầm Vương đều làm cực kỳ tốt, để lại một ấn tượng không sai với các vị đại thần.

“nói có lý.” Tịch Mân Sầm đồng ý.

Bỗng nhiên sực nhớ tới cái gì, Mạn Duẫn đột nhiên ngồi thẳng dậy, hỏi: “Năm đó vì sao không phải là Trầm Vương đi lên ngôi vị Hoàng Đế?”

Với khí phách và sự gan dạ sáng suốt của người này, có thể khẳng định là lão sẽ ngồi ổn trên ngôi vị Hoàng Đế. Theo hiểu biết của Mạn Duẫn, tính tình của tiên hoàng và Hoàng bá bá chẳng khác nhau lắm.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm mở mắt ra nhìn thẳng vào Mạn Duẫn, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng, “Thời niên thiếu, Trầm Vương rất được Thái Thượng Hoàng sủng ái, quần thần đều nghĩ rằng Thái Thượng Hoàng sẽ truyền ngôi cho lão. Nhưng đến thời điểm cuối cùng, Thái Thượng Hoàng lại lập Tiên Hoàng làm Thái Tử. Khi đó bổn Vương còn rất nhỏ, nghe nói Thái Thượng Hoàng e ngại Trầm Vương quá mức tàn bạo, cho nên mới sửa lập vị.”

Thái Thượng Hoàng lựa chọn rất chính xác. Hoàng bá bá và Tiên Hoàng cũng không cô phụ kỳ vọng của ngài, xây dựng củng cố Phong Yến quốc dân thuận nước hòa.

Trở lại Vương phủ, Tịch Mân Sầm đi trước đến chỗ Duẫn Linh Chỉ để diễn một màn, sau đó mới cùng Mạn Duẫn hồi tiểu lâu.

Tề Hồng nhìn bóng hai người đi xa mà tức đến nghiến răng nghiến lợi. Mấy ngày nay, hắn phải ở lại trong Vương phủ, nhưng lại không thể động đến Duẫn Linh Chỉ để tránh tổn thương đến đứa nhỏ trong bụng nàng ta, chỉ có thể cùng ngủ. Chồn chân trong Vương phủ cả một thời gian dài như vậy, Tề Hồng đã muốn chạy nhảy tung tăng thoải mái ngoài dân gian từ lâu, nhưng mỗi lần đều bị Chu Phi túm áo lôi cổ về Vương phủ.

Nhìn người khác thảnh thơi cặp kè, trong lòng Tề Hồng tức khôn tả.

Đêm hè vô cùng ngắn ngủi, Mạn Duẫn chưa ngủ đã mắt mà ánh mặt trời đã phủ kín chân trời, ánh vàng rực rỡ vô cùng hấp dẫn ánh mắt.

Mạn Duẫn bỗng chợt nhớ tới đoạn thời gian ở Nam Trụ quốc được cùng Phụ Vương đứng trên đỉnh núi thưởng thức mặt trời mọc vào buổi sớm mai, khóe miệng kìm không được mà gợi lên nụ cười nhè nhẹ.

Tịch Mân Sầm đã tỉnh từ lâu, đang dựa lưng vào ghế, chăm chú đọc một quyển tấu chương cầm trong tay.

https://thuviensach.vn

Ngáp dài hai cái xong, Mạn Duẫn khoác một kiện áo đơn đi qua, “Phụ Vương, sao người tỉnh dậy sớm thế?” Rót một chén nước, Mạn Duẫn ừng ực uống vào.

“Ngươi cho là bổn Vương ham ngủ giống như ngươi vậy sao?” Tịch Mân Sầm cầm tấu chương gõ gõ lên đầu Mạn Duẫn, trong mắt toàn vẻ yêu chiều.

Ngày đẹp trời thì đương nhiên phải hưởng thụ. Đây là nguyên tắc mà Mạn Duẫn luôn luôn tuân theo. Trước đây nàng có được ngủ thẳng an ổn như bây giờ đâu? Quanh năm suốt tháng phải lo lắng sợ buổi tối sẽ có người thừa dịp nàng chưa chuẩn bị mà đến ám sát nàng, báo thù cho những kẻ đã chết trong tay nàng.

“Phụ Vương, đói bụng rồi, đi ăn cơm đi.” Mạn Duẫn xoa xoa cái bụng, đi đến sau bình phong lấy y phục mặc vào.

Tịch Mân Sầm buông tấu chương, lắc đầu bất đắc dĩ, “Bổn Vương đã kêu phòng bếp bị từ nãy rồi.”

Thấy Mạn Duẫn đã mặc quần áo xong, Tịch Mân Sầm mới đứng lên đi đến bên cạnh, nhéo nhéo cái eo nhỏ, nói bằng giọng trêu chọc: “Dáng người Mạn Duẫn càng ngày càng đẹp, Phụ Vương thật sự sợ có một ngày sẽ nhịn không nổi nữa.”

Mạn Duẫn sửng sốt, mới sáng sớm mà Phụ Vương đã đùa giỡn nàng?

“Nhịn không được cũng phải nhịn!” Mạn Duẫn mỉm cười nhẹ nhàng.

Rửa mặt chải đầu xong, Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm cùng nhau đi ra tiểu lâu.

Lúc sắp đến tiền thính thì thấy Chu Dương đang cúi gằm đầu sải bước, ánh mắt nhìn chằm chằm trên mặt đất không biết đang nghĩ gì. Thấy hắn

https://thuviensach.vn

sắp sửa đụng phải Phụ Vương, Mạn Duẫn hô lớn: “Chu Dương, linh hồn ngươi bay mất rồi à?”

Chu Dương a một tiếng, nhấc đầu lên, thấy Vương gia chỉ còn cách mình vài bước thì phanh gấp lại, bật ra sau, suýt nữa thì ngã ngửa.

“Vương... Vương gia.” Chu Dương cười nịnh nọt.

“Sáng sớm tinh mơ nên thần hồn thần vía chưa kịp về vị trí cũ hả?” Mạn Duẫn nhíu mày nhìn hắn.

“Hồn vía của thuộc hạ vẫn ở trong thân thể, nhưng mà... đã bị đám người ngoài đại sảnh dọa cho hoảng sợ bay đâu mất tiêu rồi.” Chu Dương bày ra một vẻ mặt đau khổ. hắn vốn định đi đến tiểu lâu để mời hai người, ai mà ngờ nửa đường lại gặp phải cảnh kia.

Tịch Mân Sầm phất phất ống tay áo, hỏi: “đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Dương ấp úng nửa ngày, gãi gãi đầu ngượng ngùng.

“Vương gia, trong đại sảnh có rất nhiều khách đến chơi.”

Khách đến chơi thì có gì mà đáng ngạc nhiên! Mạn Duẫn hoài nghi liếc mắt nhìn Chu Dương vài lần.

“Khách gì?” Tịch Mân Sầm tiếp tục truy vấn.

Chu Dương dậm dậm hai chân, cắn răng nói: “Vương gia nên tự mình đến xem đi, tất cả đều do Doãn tiểu thư bày đặt.”

Tất cả mọi người trong Vương phủ đều kêu Duẫn Linh Chỉ là Doãn tiểu thư, chưa từng gọi là Vương phi.

Mí mắt Mạn Duẫn run lên, sao nàng cảm thấy... việc này chắc chắc có liên quan gì đó đến nàng nhỉ? Đừng nói là Duẫn Linh Chỉ lại nghĩ ra biện

https://thuviensach.vn

pháp gì đó để ép buộc nàng nha.

Chu Dương rất kiêng kỵ Tịch Mân Sầm, dọc đường đi cứ len lén ngó sắc mặt của Vương gia mấy lần.

Mạn Duẫn vụng trộm giật vạt áo của hắn, nhỏ giọng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì thế? Có liên quan đến bản Quận chúa hả?”

Chu Dương than lớn một tiếng trong lòng: cũng không phải chỉ là chuyện của riêng ngươi mà thôi đâu! Bọn họ ai cũng biết quan hệ giữa Vương gia và tiểu Quận chúa, cho nên chưa bao giờ dám đụng chạm gì về phương diện này. Mà nữ nhân kia thế mà lại muốn chết nên dám đụng vào góc cấm này!

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24

Tịch Mân Sầm là loại người nào chứ? Cho dù hai người đi phía sau có nhỏ giọng như tiếng vo ve của muỗi, hắn cũng có thể nghe được rõ ràng.

thật không biết Duẫn Linh Chỉ ở đâu ra cái tính thích đùa với lửa như vậy, từ lúc nàng ta gả vào Vương phủ, trong phủ chưa từng có một ngày thanh tĩnh nào.

Còn chưa tiến vào tiền thính, Mạn Duẫn đã nghe nơi này ầm ầm bởi giọng của nhiều người không biết đang thảo luận cái gì, trong lòng chợt có một dự cảm không tốt, mí mắt phải không ngừng giật giật. Người ta nói máy mắt trái có tiền, nhảy mắt phải tai ương, hôm nay không chừng lại gặp chuyện không may gì rồi.

Khuôn mặt Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm đều mang nét đẹp bất phàm, chỉ cần đứng im lặng một nơi cũng có thể khiến cho người khác chú ý, nên khi hai người vừa tiến vào đại sảnh, hơn mười cặp mắt lập tức nhìn chăm chú vào họ.

Duẫn Linh Chỉ cầm khăn lụa che miệng, cười duyên vài tiếng, “Vương gia và tiểu Quận chúa đến rồi à? Ta đang chiêu đãi vài vị khách đấy.”

Mạn Duẫn đưa mắt nhìn một vòng quanh đại sảnh, tất cả ghế trong tiền thính đều được ngồi đầy các công tử trẻ tuổi, ai nấy đều ăn mặc hoa lệ, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, giống y như đi xem mắt...

https://thuviensach.vn

Từ này vừa hiện ra trong đầu, Mạn Duẫn lập tức ngốc lăng. Tình hình này đúng là buộc người đi làm quen tìm hiểu đây mà! Hay là phải nói Duẫn Linh Chỉ chơi nàng bằng cách bày một buổi yến tiệc xem mặt đây!

“Bọn họ là ai?” Mặt Tịch Mân Sầm tối xuống, hàn khí không ngừng tuôn ra ào ạt, tay giấu trong tay áo từ từ nắm chặt. Duẫn Linh Chỉ này đúng là không sợ chết, trước mặt hắn mà dám công khai tìm nam nhân cho Mạn Duẫn!

Coi hắn như chết rồi đấy à!

Duẫn Linh Chỉ coi như cũng có chút nhãn lực, nhìn ra tâm trạng của Cửu Vương gia không tốt, cũng hơi chột dạ. Nhưng nàng chỉ nghĩ rằng chẳng qua là Cửu Vương gia không thích khách khứa mà thôi. Nàng ở trong Vương phủ hơn một tháng rồi mà chưa từng thấy người đến bái phỏng, có thể thấy được là Vương gia rất thích sự thanh tĩnh, ghét bị người khác tới cửa quấy rầy.

“Vị này là tiểu công tử của Lại bộ Thượng thư, vị này là nhị công tử của Lâm Quận vương, vị này là Tam công tử Lưu gia ở Hoàng Đô thủ phủ, bốn vị này đều nổi danh là thanh niên tài tuấn của Hoàng Đô...” Duẫn Linh Chỉ giới thiệu từng người.

Sắc mặt Tịch Mân Sầm càng lúc càng đen kịt lại, có cảm giác nguy hiểm như mưa lớn gió lốc sắp tới đến nơi.

Chu Phi sợ tới mức tay cầm kiếm run lên, Duẫn Linh Chỉ này chính là đang khiêu khích trắng trợn điểm mấu chốt của Vương gia. Chu Dương còn sợ hãi hơn, bọn hắn theo Vương gia đã nhiều năm nên biết tính tình dữ dội của nam nhân này, lập tức trốn ra sau lưng Chu Phi, lấy đại ca làm tấm mộc đỡ.

Cho dù Vương gia phát giận, nếu phải chết thì cũng là đại ca chết trước. Nghĩ như thế, Chu Dương vô tâm vô phế âm thầm thích chí.

https://thuviensach.vn

Nhớ tới trước kia Phụ Vương tìm đủ mọi cách đùa giỡn với mình, Mạn Duẫn đầu đầy ý xấu đưa mắt thong thả lướt nhìn đám công tử kia vài lượt.

Đứng ở trước mặt bốn vị thanh niên tài tuấn, Mạn Duẫn chỉ vào một công tử mặc áo xanh, nói: "Ngươi chính là Tô Kha đã viết《Thanh Vân chí》đúng không?"

Tô Kha tuyệt đối không ngờ được rằng tiểu Quận chúa đã từng xem qua bài thơ của hắn, lập tức kích động vô cùng, đứng lên chắp tay chào Mạn Duẫn, trả lời: "Đúng là thảo dân."

Hơn mười vị công tử khác ngồi xung quanh tỏ vẻ ủ rũ, ai mà chẳng biết, Tô Kha này là một tài tử hủ lậu nghèo kiết xác, nếu không vì hắn cũng có chút tài thư sách, dễ gì tiến được vào cửa Vương phủ.

Mạn Duẫn không cần thiết phải thật sự xem qua thơ thẩn của hắn, chẳng qua vài lần ra phủ đến Thư quán trước đây, nàng thấy nó được bày ở đây nên vô tình nhớ trong đầu, chứ không thật sự đọc qua sách này.

"không tệ không tệ, hình dáng cũng có phong độ đấy chứ."

Mạn Duẫn buông một câu khích lệ liền làm cho Tô Kha cảm thấy lâng lâng, đặc biệt khi nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Quận chúa thì liền bất giác nuốt nuốt nước miếng.

Mặt Tịch Mân Sầm đã có thể dùng từ lọ nghẹ nơi đít nồi để hình dung. Duẫn Linh Chỉ không biết tình huống mà cố ý làm một yến tiệc xem mắt thì cũng tạp chấp nhận được đi. Nhưng chính Mạn Duẫn thế mà lại dám giả vờ như không biết mà đứng đó thật sự tuyển qua chọn lại. Ánh mắt hắn cũng chuyển hướng sang nhìn vị Tô tài tử kia, cảm thấy diện mạo chẳng qua chỉ bình thường thôi, đứng trong đám không mà không được chỉ thì cũng không nhận ra được.

https://thuviensach.vn

Còn về phần văn chương ấy hả... Ngay cả hắn còn chưa nghe nói qua, sao có thể được cho là có tài?

Mạn Duẫn vừa nói chuyện với Tô Kha, vừa lén đánh giá sắc mặt của Phụ Vương, trong bụng cười sằng sặc. Trước kia thấy nhiều nữ nhân khác cứ ào ạt xông lên sóng sau đè sóng trước mà dán vào Phụ Vương, trong lòng Mạn Duẫn liền nhuộm đầy ghen tức, hôm nay cuối cùng có thể báo thù được rồi. Về phần dự cảm xấu do máy mắt phải lúc trước đã sớm bị thay thế bằng tiếng cười trộm lúc này.

Chu Dương thỉnh thoảng nhìn nhìn tiểu Quận chúa, rồi lại nhìn nhìn Vương gia. Tiểu Quận chúa thật là lớn mật nha, ngay cả Vương gia cũng dám trêu.

“Văn chương của thảo dân sao so với được với tiểu Quận chúa. Tiểu Quận chúa khen trật rồi.” Tô Kha rất khiêm tốn, mỗi tiếng nói cử động đều có dáng vẻ nhàn tĩnh của văn nhân.

Duẫn Linh Chỉ nhìn hai người nói chuyện với nhau hợp cách thì rất sung sướng, không khỏi cười lên thành tiếng. Ngoại trừ buổi tối Vương gia dành nhiều thời gian một chút để cùng một chỗ với nàng ra, thì ban ngày toàn cùng với tiểu Quận chúa. không thể động được con bé, Duẫn Linh Chỉ chỉ có thể nghĩ biện pháp đẩy nó ra khỏi đây. Tiểu Quận chúa năm nay cũng đã mười lăm tuổi, đến tuổi gả chồng rồi. không có biện pháp nào tốt hơn biện pháp này.

Duẫn Linh Chỉ đưa một ánh mắt ý bảo cho Tô Kha, khích lệ hắn cố gắng thêm, chỉ cần có thể dính líu với cây đại thụ Cửu Vương gia này, thì kiếm được một chức quan chẳng qua là vấn đề nhỏ.

“Đây là Nhị công tử Lâm Hữu Thi của Lâm Quận vương đúng không? Dạ yến tối qua bản Quận chúa cũng có gặp Lâm quận vương.” Mạn Duẫn

https://thuviensach.vn

đột nhiên quay người lại, bước về hướng bên kia, mở lời chào Lâm Hữu Thi.

Lâm Hữu Thi vui như mở cờ, “Tiểu Quận chúa quen biết cha của ta?”

“Cũng gặp qua vài lần.” Gặp qua, chỉ là gặp qua, chứ không hề nói chuyện.

Lập tức, Mạn Duẫn lại cùng Lâm Hữu Thi nói chuyện vui vẻ.

Thần sắc Duẫn Linh Chỉ cứng ngắc, tiểu Quận chúa có ý gì vậy? Mới vừa rồi còn ưu ái với Tô Kha, giờ lại cười nói với Lâm Hữu Thi là sao.

Chu Phi luôn nhìn chằm chằm vào nắm đấm Vương gia giấu trong tay áo, trong bụng e sợ nhỡ đâu Vương gia nhịn không được mà tung chưởng, thì nhất định sẽ tổn thương kẻ vô tội.

nói chuyện nửa ngày, Mạn Duẫn cố ý giả vờ nghi hoặc hỏi: “Sao hôm nay hết thảy các ngươi đều dành chút thời gian đến Vương phủ vậy?”

“Chuyện này...” Lâm Hữu Thi nhìn sang Duẫn Linh Chỉ, chờ nàng giải vây.

Duẫn Linh Chỉ đứng lên, đi đến bên cạnh Mạn Duẫn, kéo tay nàng vỗ vài cái vô cùng thân thiết, “Tiểu Quận chúa, ngươi năm nay cũng mười lăm tuổi rồi. Nữ tử ở Phong Yến đến tuổi này đã có thể lập gia đình. Ta thấy ngươi ngày thường toàn giấu mình trong Vương phủ mà ít xuất môn, cho nên đã mời một số thanh niên tài tuấn xuất sắc tụ họp tại quý phủ đàm luận đề thơ, cũng là dịp tốt để các ngươi làm quen tìm hiểu.”

Mạn Duẫn nhìn cặp tay khéo léo đang đặt trên mu bàn tay mình, rồi lẳng lặng rút tay lại.

https://thuviensach.vn

“Mạn Duẫn đã hiểu. Doãn tỷ tỷ an bài như vậy là muốn cho bản Quận chúa tìm hiểu đối tượng.” Mạn Duẫn thẳng thắn.

Chu Dương như có thể nghe thấy tiếng răng rắc phát ra từ nắm đấm của Vương gia.

“Tiểu Quận chúa thấy ai có thể coi trọng không?” Duẫn Linh Chỉ cười nheo mắt lại, dẫn Mạn Duẫn đến trước mặt đám công tử nhìn một vòng.

“Này nha...” Mạn Duẫn đi một chút, mỗi lần đi đến trước mặt một vị công tử đều dừng lại, nhìn vài lần, mãi cho đến khi đối phương nghĩ là tiểu Quận chúa nhìn trúng mình, thì lại mở bước đi tiếp đến người tiếp theo.

Duẫn Linh Chỉ đã không còn hiểu rõ rốt cuộc tiểu Quận chúa nghĩ cái gì.

Mà trong lòng Tịch Mân Sầm sóng gió đã cuồn cuộn khó mà bình ổn. Hành động này của Mạn Duẫn giống như là... có quá nhiều lựa chọn, không biết nên chọn người nào, dường như người nào nàng cũng đều vừa lòng cả.

Ngón tay Mạn Duẫn quét một vòng, như muốn chỉ một người.

Đến thế này rồi mà Tịch Mân Sầm còn tiếp tục nhịn nữa thì còn được coi là nam nhân sao? Tóm chặt ngón tay đang chỉ loạn xạ của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm đẩy nàng ra sau lưng, “Mạn Duẫn chỉ mới mười lăm tuổi, bổn Vương còn ngại nàng chưa ở cùng với bổn Vương đủ dài, ai dám gả nàng ra ngoài thử xem!”

Ánh mắt lạnh như băng xẹt qua tất cả các công tử có mặt trong này, Tịch Mân Sầm lạnh lùng hừ một tiếng, “Muốn làm con rể của bổn Vương, các ngươi còn chưa đủ tư cách! Cút!” một tiếng rống xong, bàn tay Tịch Mân Sầm vung lên, bình hoa trong sảnh đột nhiên vỡ nát.

https://thuviensach.vn

Chu Dương đau lòng nhìn một đống mảnh nhỏ trên mặt đất, hu hu, bình hoa này có giá hơn năm trăm lượng bạc đó nha! Cứ vậy... cứ vậy mà nát bấy à.

Tâm Duẫn Linh Chỉ như rụng bộp một tiếng, nàng chưa bao giờ thấy Vương gia bạo phát cơn tức lớn như vậy. Tuy rằng những công tử nàng mời tới không phải là những người tốt nhất, nhưng tốt xấu gì cũng có chút danh tiếng, thế mà Vương gia lại chướng mắt...

Kỳ thật Duẫn Linh Chỉ không biết, không phải Tịch Mân Sầm chướng mắt, mà là hắn hoàn toàn nhìn không vừa mắt!

Đám công tử đều khiếp đảm trước cơn giận của Cửu vương gia. Tô Kha còn chưa nuốt xong ngụm trà trong miệng, nghe thấy thanh âm rống giận này lập tức nuốt ực xuống, chật vật cùng mọi người mặt mũi xám xịt chạy ra khỏi Vương phủ.

Khóe môi Mạn Duẫn nhếch lên cười, không hề có chút tự giác có lỗi nào đối với sự tức giận của Tịch Mân Sầm.

Chu Dương đưa tay vỗ trán, tiểu Quận chúa vui vẻ, nhưng Vương phủ lại tổn thất một đống bạc nha.

Sau khi mọi người lủi trốn hết, Tịch Mân Sầm xoay người nhìn Duẫn Linh Chỉ, lạnh lùng nói: “Chuyện về Mạn Duẫn ngươi đừng có nhúng tay vào, nếu không...” Mắt Tịch Mân Sầm nheo lại, làm cho người nhìn không rét mà run.

Duẫn Linh Chỉ còn dám nói cái gì nữa? Vương gia đã quá sủng ái nữ nhi như vậy rồi, ngay cả gả nữ nhi ra ngoài cũng còn luyến tiếc nữa mà.

“Chỉ nhi cũng có ý tốt mà thôi. Thấy tiểu Quận chúa cô đơn một mình ở trong Vương phủ, Chỉ nhi sợ tiểu Quận chúa buồn.” Trong thâm tâm Duẫn Linh Chỉ có hơi chột dạ, nên thanh âm nhỏ đi rất nhiều.

https://thuviensach.vn

“cô đơn một mình? Có bổn Vương ở cùng, Duẫn nhi sao có thể cô đơn!” Tịch Mân Sầm gác tay lên vai Mạn Duẫn, giọng nói ngang ngược mà băng hàn quanh quẩn trong tiền thính.

Cho dù có tức giận, nhưng người kia là Vương gia, Duẫn Linh Chỉ cũng không dám phản bác.

“Chỉ nhi hiểu rồi, thỉnh Vương gia thứ tội.” Ánh mắt dừng lại trên bụng, xem ra đối với những chuyện dính dáng đến tiểu Quận chúa, nàng vẫn không thể nóng vội. Chỉ có thể chờ đến khi đứa nhỏ xuất thế, có lẽ nàng mới có thể có cơ hội đổi ngược tình thế rồi.

âm thầm liếc mắt nhìn Mạn Duẫn một cái, Duẫn Linh Chỉ tận lực nhẫn nhịn cơn tức này.

“Duẫn nhi, việc hôm nay, đợi lát nữa bổn Vương sẽ tìm ngươi tính sổ.” Tịch Mân Sầm nghe thấy bụng bé con nào đó phát ra tiếng rột rột liền nắm vai nàng ấn ngồi xuống, sai người dọn cơm.

Mạn Duẫn nhìn thấy ánh mắt của Phụ Vương, mắt phải lại bắt đầu máy liên tục, tự nhủ trong lòng, coi như hai chúng ta huề nhau, có gì mà tính sổ chứ?

Múc một thìa cháo, Mạn Duẫn đút vào miệng. Bởi vì thấy được dáng vẻ ghen tuông của Phụ Vương, tâm trạng của Mạn Duẫn tốt hết biết, nên ăn thêm một chén.

Tịch Mân Sầm tức giận đã đủ đầy bụng rồi, còn chỗ đâu mà nuốt thêm gì khác vào nữa, mắt không ngừng liếc xéo Mạn Duẫn, khiến cho Mạn Duẫn đang ăn cháo mà cũng đỏ mặt.

Kế hoạch không thành công, tâm tình của Duẫn Linh Chỉ không tốt chút nào, nên chỉ nuốt được mấy muỗng cháo. Đến khi nàng thấy cử chỉ tương tác qua lại giữa hai người xong, lại mơ hồ có chút nghi hoặc. Quan hệ giữa

https://thuviensach.vn

Vương gia và tiểu Quận chúa thật sự là cha và con gái, nhưng vì sao phương thức ở chung lại quỷ dị như thế...

Duẫn Linh Chỉ gãi gãi đầu, cũng không còn lòng dạ đâu mà ăn cháo tiếp, nên vẫn lặng lẽ quan sát hai người. Ánh mắt Vương gia vẫn không hề dứt khỏi tiểu Quận chúa, trong ánh mắt không chỉ có vẻ yêu chiều, mà còn có một nét có thể gọi là tình cảm dịu dàng.

Chưa khi nào nàng thấy Cửu vương gia có loại ánh mắt này cả, loại ánh mắt này bình thường chỉ tồn tại giữa tình nhân với nhau.

Như nghĩ đến điều gì, Duẫn Linh Chỉ lại liên hệ đến hành động khi hai người ở chung, điều này làm sao có thể...?

Dường như cảm nhận được cái gì, Tịch Mân Sầm quay đầu nhìn nàng, “Sao vậy?”

“không... không có gì.” Suy nghĩ của Duẫn Linh Chỉ còn chưa kịp định hình, bị Vương gia hỏi như vậy nên trả lời lắp bắp.

một khi trong lòng nảy sinh suy đoán này, Duẫn Linh Chỉ cũng không thể xem nhẹ vấn đề này nữa.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25

Mạn Duẫn ăn hết muỗng cháo cuối cùng, lặng lẽ liếc mắt đánh giá sắc mặt của Phụ Vương.

Tịch Mân Sầm đột nhiên quay đầu sang nhìn thẳng vào mắt nàng, “Duẫn nhi ăn sáng xong rồi chứ? Hôm nay đúng lúc bổn Vương có thời gian rảnh, lát nữa sẽ đến thư phòng đốc thúc ngươi luyện chữ.”

Tịch Mân Sầm nói vô cùng bình thản, nhưng đã khiến cho Mạn Duẫn nhấc lên sóng to gió lớn trong lòng.

Luyện chữ? Đừng nói là Phụ Vương sẽ dùng biện pháp này để trừng phạt nàng nha? Đưa mắt tinh tế đánh giá Phụ Vương, trực giác cho Mạn Duẫn biết chuyện sẽ không đơn giản như vậy. Lúc này, mí mắt phải càng máy dữ dội, Mạn Duẫn hoảng hốt... Dấu hiệu cực kỳ nguy hiểm.

“Tiểu Quận chúa, Vương gia hỏi ngươi kìa, ngươi ngẩn ngơ cái gì vậy.” Duẫn Linh Chỉ vừa gác thìa xuống, liếc mắt nhìn nàng.

Dù không vừa ý với kiểu lên giọng dạy dỗ của nữ nhân này, nhưng Mạn Duẫn cũng rất để ý đến sắc mặt của Phụ Vương, bèn cố nhịn xuống nỗi bối rối trong lòng mà trả lời: “Dùng xong rồi, Phụ Vương.” Đẩy bát đũa ra, Mạn Duẫn đứng dậy.

Ai cũng nhìn ra được tâm trạng của Tịch Mân Sầm đang không tốt lắm.

https://thuviensach.vn

Trừ Duẫn Linh Chỉ tỏ vẻ hả hê, tất cả hạ nhân còn lại đều lo lắng, cảm thông cho tiểu Quận chúa.

Cửu Vương gia mà nổi giận lên thì người bình thường hoàn toàn không thể chịu đựng nổi. Tiểu Quận chúa da mỏng thịt mềm, nhỡ đâu Cửu vương gia không khống chế được mà ra tay, chẳng phải sẽ da tróc thịt bong hay sao? Chỉ nghĩ như thế đã khiến người ta sợ hãi.

Mạn Duẫn đi theo phía sau Tịch Mân Sầm, bước chân rất nhẹ, khoảng bước thật sự ngắn, sợ quấy nhiễu Phụ Vương đang đi phía trước.

“Từ khi nào thì lá gan của Duẫn nhi lại nhỏ đi vậy?” Lúc nãy chọc giận hắn, chẳng phải hưng trí bừng bừng đó sao?

Mạn Duẫn nhỏ giọng nói thầm: “Trước giờ trước mặt Phụ Vương, lá gan của ta vẫn rất nhỏ.”

Đó là lời nói thật. trên thiên hạ to lớn này, Mạn Duẫn sợ nhất mỗi mình Tịch Mân Sầm, và mang theo cả chút tình cảm chim non e ấp. Bởi người đầu tiên mà Mạn Duẫn tán thành chính là Tịch Mân Sầm, cho nên thái độ của nàng đối với nam nhân này là vừa kính lại vừa sợ, đồng thời có chút ái mộ.

Quẹo một khúc quanh, Tịch Mân Sầm đá văng cửa gỗ thư phòng ra, bàn tay thô dày đặt trên cánh tay Mạn Duẫn, trực tiếp túm nàng vào phòng, sau đó cánh cửa lại bị ăn thêm một cú đá nữa, bùm một cái đóng lại.

Mí mắt Mạn Duẫn càng máy mạnh.

Thư phòng được kiến tạo trong hậu viện Vương phủ, chung quanh không có kiến trúc gì khác nên yên tĩnh vô cùng. Bình thường, nô bộc không được phép một mình ra vào thư phòng để phòng ngừa các bộ sách trân quý để bên trong bị trộm mất.

https://thuviensach.vn

Bốn bề vắng lặng, kêu trời trời chẳng thấu, kêu đất đất không hay. Mạn Duẫn lúc này thật sự chỉ có thể tuân theo bất cứ bài bố nào của Tịch Mân Sầm.

“Phụ Vương...” Mạn Duẫn gỡ bàn tay đang nắm chặt cánh tay nàng ra.

“Duẫn nhi có biết hôm nay ngươi lại làm gì sai không?” Tịch Mân Sầm tóm áo nàng ấn ngồi xuống ghế sau án thư, hai cánh tay đặt hai bên không cho nàng có không gian để giãy dụa.

Tịch Mân Sầm đứng trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống, khiến Mạn Duẫn có cảm giác như đang bị nghiêm hình tra tấn. Khí áp uy nghi toát ra từ người Tịch Mân Sầm đủ để khiến người ta khiếp đảm.

Mạn Duẫn đã ở chung lâu với Tịch Mân Sầm nên hiển nhiên không sợ khí thế này, nhưng mỗi khi thấy ánh mắt sắc bén thế này của Phụ Vương thì vẫn không cưỡng lại được mà cúi đầu nhận sai.

“Duẫn nhi không biết.” Mạn Duẫn đè thấp thanh âm.

Duẫn Linh Chỉ mời cả đống thanh niên tài tuấn tới để Mạn Duẫn ‘tìm hiểu’, Mạn Duẫn trong lòng còn quá cao hứng ấy chứ, bởi vì đây là lần đầu tiên được thấy Phụ Vương nổi ghen vì mình. Nàng nào có phạm sai lầm gì đâu?

Tịch Mân Sầm cười lạnh lẫn một chút giảo hoạt, đẩy cằm Mạn Duẫn lên, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào mắt nàng, “Còn không biết sai à? Bổn Vương hỏi ngươi, biết rõ đó là tiệc tìm hiểu đối tượng rồi, vì sao ngươi vẫn cố ý chọn lựa xem ai vừa mắt?”

Mạn Duẫn chớp chớp mắt, chẳng lẽ như vậy còn chưa rõ ràng sao, vì nàng muốn chọc tức Phụ Vương, muốn nhìn xem dáng vẻ hắn ghen là như thế nào ấy mà. Nhưng những lời này Mạn Duẫn không dám nói thật ra, nếu không thì thể nào Phụ Vương cũng trách phạt.

https://thuviensach.vn

“Duẫn nhi cũng có biết đó là tiệc tìm hiểu đâu...” Mạn Duẫn nói chuyện không có chút chột dạ nào, ánh mắt vẫn vô cùng trong suốt thuần khiết.

Tịch Mân Sầm giận dữ, ngón tay đang niết cằm nàng chặt thêm một chút.

“thật là một con bé không thành thật.”

Thấy cánh môi Phụ Vương sắp sửa trùm lên, Mạn Duẫn kêu to, thẳng thắn khai nhận: “Duẫn nhi chỉ muốn nhìn một chút xem vẻ mặt Phụ Vương ghen là thế nào thôi, tuyệt đối không có ý khác.”

“Đây là một cái sai, còn một cái nữa...” Tịch Mân Sầm nhấc mặt lên, tiếp tục truy vấn.

Đến đây thì Mạn Duẫn thật sự không hiểu.

“Ta còn phạm sai lầm nào khác nữa sao?” Mạn Duẫn ngập ngừng hỏi.

một tay khác của Tịch Mân Sầm nhéo thật mạnh vào cái eo thon nhỏ của Mạn Duẫn, khiến Mạn Duẫn đau đến kêu to ra tiếng.

“Duẫn nhi không chung tình, hay thay đổi thất thường, chẳng lẽ đó không phải là sai à?” Ngón tay Tịch Mân Sầm miết lên mặt Mạn Duẫn, ngữ khí lãnh đạm mà lại uy nghiêm, “Hôm nay có nhiều nam tử tài tuấn đến đây như vậy, bổn Vương thấy ngươi chọn lựa cực kỳ cẩn thận, ai ngươi cũng đến trước mặt mà quan sát một lúc. Có phải Duẫn cảm thấy nhiều người tốt quá nên rất khó để lựa chọn, đúng không?”

Giọng điệu liệt kê của Tịch Mân Sầm vẫn lạnh băng như dĩ vãng, nhưng Mạn Duẫn vẫn nghe thấy trong đó có một tia chan chát, không khỏi khoái chí cười ra tiếng, nghiêm mặt nói: “Phụ Vương, người đang ghen!”

Sắc mặt Tịch Mân Sầm nhanh chóng đen thui.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn lại nói: “Phụ Vương, người đang ghen!”

Giọng điệu cực kỳ khẳng định! Khóe môi Mạn Duẫn nhếch lên nụ cười.

Nhìn dáng vẻ tự đắc của Mạn Duẫn, tim Tịch Mân Sầm nhảy loạn vài nhịp, hai tròng mắt đang nhìn chằm chằm vào nàng đột ngột bốc lên ngọn lửa rừng rực, không hề phủ nhận, “Đúng là Bổn Vương đang ghen, chẳng lẽ Duẫn nhi cảm thấy bổn Vương không nên ghen sao?”

Đối với những thứ thuộc về mình, Tịch Mân Sầm vô cùng xem trọng, đặc biệt là một cô nhóc nào đó những năm gần đây có thể nói là bảo bối mà hắn quý trọng nhất. Thấy trong mắt nàng có ý thưởng thức đối với nam tử khác, hắn có thể không tức giận được ư?

Mạn Duẫn bất ngờ, không chống chế được gì hết.

Cánh môi lành lạnh bắt lấy thời cơ này mà trùm lên, đầu lưỡi liếm qua liếm lại trên môi đỏ mọng của Mạn Duẫn, rồi sau đó chui vào khoang miệng.

Mạn Duẫn giãy dụa kêu ưm ưm vài tiếng, nhưng loại thanh âm này đã không thể làm cho Tịch Mân Sầm dừng tay thì thôi, ngược lại càng làm cho hắn thêm si mê. Bàn tay to linh hoạt tiến vào bên trong vạt áo của Mạn Duẫn, hắn cảm thấy... tính nhẫn nại của hắn sắp tàn lụi hoàn toàn. hắn đã nhẫn nại chờ đợi nhiều năm như vậy rồi, thế mà đứa nhỏ này vẫn không có một tia tự trách nào, nếu trước tiên không cho nàng một dấu ấn khẳng định, có khi nàng còn không biết mình là vật sở hữu của ai không chừng.

“Phụ... Phụ Vương...” Mạn Duẫn lúng búng hô lên hai tiếng, hai tay để ở trước ngực không cho Tịch Mân Sầm có một động tác nào tiến thêm nào.

Mấy ngày nay, dục vọng trong mắt Phụ Vương càng ngày càng rõ ràng, Mạn Duẫn thấy rất rõ.

https://thuviensach.vn

Hôm nay nàng thật sự đã dẫn lửa lên thân...

Vạt áo rất nhanh bị bong ra từng mảng, Mạn Duẫn cúi đầu là có thể thấy cái yếm lộ ra, mà Phụ Vương lại không có chút dấu hiệu muốn đình chỉ nào. Mạn Duẫn còn chưa định cứ thế mà hiến thân, huống chi thân thể này mới chỉ mười lăm tuổi, đang ở thời kỳ phát dục, cho dù vào thời đại này tuổi như vậy đã có thể lập gia đình, nhưng Mạn Duẫn vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.

“Ngoan một chút.” Tịch Mân Sầm cúi đầu, kề sát bên tai Mạn Duẫn nói bằng giọng nhẹ nhàng.

Ngón tay vẹt ra bên hông Mạn Duẫn, áo khoác bị bóc ra.

Mạn Duẫn cảm thấy trên người chợt lạnh, lập tức nghĩ thầm không thể cứ để tiếp tục như vậy được. Đưa mắt nhìn về khuôn cửa sổ đang mở rộng, nàng không chút chần chờ mà đá văng án thư, cơ thể như cá chạch trơn lùi mà tuột khỏi hai tay Tịch Mân Sầm, lắc mình muốn phóng về phía cửa sổ mà chạy trốn.

Án thư bị đạp mạnh, ngã rầm xuống đất, cú va chạm mãnh liệt này tạo ra tiếng động vô cùng chói tai.

Tịch Mân Sầm nhận ra ngay ý tưởng của nàng, nhảy tránh án thư, vươn tay phải ra định bắt nàng lại.

Lúc này, cửa ầm ầm hai tiếng bị đạp tung ra, Chu Phi và Chu Dương nhanh chóng phi thân vào.

Chu Dương lòng nóng như lửa đốt quét mắt nhìn thư phòng một vòng, nhưng không thấy bóng dáng của tiểu Quận chúa đâu hết. Hai huynh đệ nhà hắn đi theo sau Vương gia đến thư phòng, sau đó liền đứng canh ngoài cửa, đột nhiên nghe tiếng va chạm mạnh thì trong đầu chỉ có một ý nghĩ rằng

https://thuviensach.vn

Vương gia đang thật sự động tay đánh tiểu Quận chúa, bọn hắn không đành lòng nên xông vào đỡ dùm.

Quan hệ giữa Chu Dương và Mạn Duẫn thân thiết như bằng hữu, cho nên nét lo lắng trong đầu hoàn toàn để lộ ra trên mặt.

Khinh công là môn Mạn Duẫn luyện được tốt nhất, nên đến khi Tịch Mân Sầm muốn đuổi theo thì ngoài cửa sổ đã không còn thấy thân ảnh của Mạn Duẫn đâu nữa, càng không biết nàng đào tẩu theo hướng nào.

“Ai bảo các ngươi xông vào?” Cặp mắt lạnh lẽo của Tịch Mân Sầm hơi hơi nheo lại đầy ngập lửa giận, độ ấm quanh thân tự động giảm xuống. Tay hắn vung lên, giá sách rên một tiếng rồi sụp xuống, những bộ sách trân quý rơi hỗn độn trên đất.

Chu Phi hoảng đến run lên bần bật, lôi tay Chu Dương quỳ xuống, “Thuộc hạ nguyện ý lĩnh phạt.”

Chu Phi thức thời không lấy bất cứ cớ gì để biện minh cho mình, bởi hắn biết, bất luận lời nói dối nào trước mặt Vương gia cũng sẽ bị chọc thủng dễ dàng.

“Vương gia, tiểu Quận chúa... đâu rồi?” Giọng nói khiếp sợ của Chu Dương vang lên, đầu cúi gằm không dám ngẩng lên nhìn.

Tịch Mân Sầm nắm chặt quyền, liếc mắt nhìn phía cửa sổ. Xem ra hắn vẫn còn hấp tấp quá, nàng còn cần thêm thời gian để suy nghĩ kỹ về việc này. Thời điểm hiện tại, Tịch Mân Sầm chỉ có thể để mặc cho Mạn Duẫn đi ra ngoài thôi. Nhưng mà với võ công hiện tại của Mạn Duẫn, nhỡ đâu gặp được cao thủ thì sợ rằng nguy hiểm vô cùng.

“Chu Dương, ngươi phái người đi tìm hiểu xem tiểu Quận chúa ở đâu.” Tịch Mân Sầm tiến lên trước hai bước, đứng trước mặt hai người đang quỳ trên đất.

https://thuviensach.vn

trên sàn là đôi giày đen thêu rồng vàng nuốt mây, thập phần oai vệ.

Chu Dương nhìn chằm chằm vào cặp giầy kia, một khắc cũng không dám chần chờ mà trả lời: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Sau khi lĩnh mệnh, Chu Dương đứng dậy lui ra ngoài cửa, mồ hôi trên trán không ngừng nhỏ xuống tí tách.

Sao vô duyên vô cớ mà Tiểu Quận chúa lại rời nhà trốn đi? Hay là Vương gia trừng phạt quá nặng, tiểu Quận chúa nhất thời không chịu nổi nên mới tức giận rời đi như vậy?

“Vương gia, Duẫn Thái úy cầu kiến.” Bên ngoài thư phòng truyền đến thanh âm của quản gia.

Quản gia nhìn thấy đám thư sách rơi tán loạn trên sàn kia, cộng với sắc mặt của Vương gia, thanh âm càng thêm thận trọng, ngay cả cửa cũng không dám bước qua.

“Mời hắn ngồi chờ ở tiền thính, bổn Vương sẽ qua ngay.” Tịch Mân Sầm phất tay, sửa sang lại vạt áo, mặt bình tĩnh đi vòng qua người Chu Phi, “Ngươi nên làm gì thì đi làm đi, bổn Vương không cần thuộc hạ vô dụng.”

Chu Phi giống như vừa nuốt được một viên an thần dược, nhẹ thở ra một hơi, vẫn chưa tin nổi Vương gia lại dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy. Rồi lại mắt sắc thấy trên đất có một bộ áo khoác của tiểu Quận chúa, mắt liền giần giật, tuy trong lòng cũng có đoán, nhưng cũng không dám điều tra cho kỹ.

Mạn Duẫn rất quen thuộc với cách bố trí thủ vệ của Vương phủ, nên không hề có chút trở ngại mà dễ dàng tránh đi đám thủ vệ đang tuần tra, chật vật chạy ra khỏi Vương phủ. Mạn Duẫn cố gắng khép lại vạt áo lỏng lẻo, thắt chặt lại đai lưng, rồi nhếch môi lủi vào một cái ngõ nhỏ.

https://thuviensach.vn

Trong đầu nghĩ, tạm thời không thể hồi Vương phủ rồi, nếu không cũng không biết được khi nào thì sẽ bị Phụ Vương chỉ dùng một ngụm là nuốt vào trong bụng, sạch sẽ đến cả xương cũng không thừa.

Cho dù nàng có muốn dâng hiến thân thể mình, cũng không nên chọn thời điểm này. Mạn Duẫn không phải là loại người vòi vĩnh, cũng không chú trọng đến danh phận giả dối gì gì, nhưng dù thế nào trong Vương phủ hiện tại vẫn còn có một Vương phi trên danh nghĩa. Chỉ khi nào ả Duẫn Linh Chỉ kia cút khỏi Vương phủ, Mạn Duẫn mới có thể toàn tâm toàn ý tiếp nhận Phụ Vương.

Người của nàng, nàng không muốn chia xẻ cùng người khác.

Đưa tay sờ sờ bên hông, Mạn Duẫn thở dài, lấy ra mấy đĩnh bạc vụn. Mạn Duẫn rất ít khi ra phủ, cho dù muốn chi tiền thì cũng có Chu Dương kè kè bên cạnh xuất tiền túi. Nên khi tự mình xuất môn như lúc này, mới phát hiện tiền thật đáng quý. Lấy một lượng bạc ra để mua quần áo thay đổi, Mạn Duẫn đếm lại số bạc vụn, hóa ra chỉ còn lại có ba lượng bạc thôi!

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Ba lượng... không được đến vài bữa cơm. Nhiêu đây bạc phải nói là quá ít.

Mạn Duẫn thảy thảy vài nén bạc vụn trong tay nghĩ mất một lúc, rồi mặt ủ mày ê cất vào túi áo. Thời buổi này tiền đúng là không dễ kiếm. Mạn Duẫn trên người không có tiền vốn thì sao có thể đi kiếm tiền đây. Đồ trang sức trên người lại không thể cầm, nếu không sẽ tiết lộ hành tung.

đi lang thang trên đường không mục đích, Mạn Duẫn còn phải dựa vào ba lượng bạc ít ỏi trong túi này để sống vài ngày bên ngoài rồi sau đó mới có thể trở về.

Vương phủ.

Doãn Thái Úy bưng trong tay bưng một chén trà nhỏ, từ từ nhấm nháp thưởng thức, nhưng có thể nhìn ra trong vẻ tươi cười trên mặt một chút âm hiểm ẩn sâu bên trong.

"Để Doãn Thái Úy đợi lâu." Tịch Mân Sầm bước nhanh về ghế chủ nhà, đầu cũng nghiêng sang nhìn Doãn Thái Úy lấy một cái.

https://thuviensach.vn

"Ta chỉ mới tới thôi, cũng chưa đợi lâu." Doãn Thái Úy đặt ly trà xuống, tủm tỉm cười nói, cố ý nhìn lướt qua đám hạ nhân đứng chung quanh.

Tịch Mân Sầm là người khôn khéo, hiểu ngay ý tứ của hắn là gì.

"Các ngươi đi xuống đi, nơi này không cần các ngươi hầu hạ." Tịch Mân Sầm gõ gõ mặt bàn, giọng lạnh như băng.

Chúng tỳ nữ khúm núm thối lui ra ngoài, khép cửa lại cho hai người.

"Hiền tế à, chuyện trên triều đình ta đã an bài chu đáo cho ngươi rồi, ngươi xem... khi nào thì... động thủ được?" Ánh mắt lão luyện của Doãn Thái Úy như bắn ra tia sáng, vẻ mặt cực kỳ tự đắc.

Tịch Mân Sầm làm bộ kinh ngạc, "Ý ngài là?"

"Triều đình giờ chia làm hai phái, mặc dù số quan viên ủng hộ Tịch Khánh Lân tương đối nhiều, nhưng quyền cầm quân lại ở trong tay chúng ta. Huống chi lão phu lăn lộn trên triều đình mấy năm nay cũng không phải là để chơi, số quan viên dưới trướng của lão phu cũng có chút tiếng nói trên triều đình." Doãn Thái Úy nhếch cao khóe miệng, vuốt vuốt râu tự đắc.

Doãn Thái Úy nói thế này ý là thời cơ đã chín muồi? Nhưng nếu Tịch Mân Sầm thật sự có lòng tạo phản, hắn tuyệt đối sẽ không chọn thời điểm này. Việc nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn, bởi hiện tại vẫn còn quá sớm. Nhưng vì Tịch Mân Sầm cũng không có chủ ý kia, bởi so với tạo phản thì hắn muốn nhanh chóng chinh phục được nha đầu nhà mình hơn.

"Toàn bộ cứ theo như nhạc phụ an bài đi."

Doãn Thái Úy rất hài lòng, cười ha ha hai tiếng, mặt mày đầy vẻ đắc ý.

"Vậy phía bên hiền tế cũng nên sắp xếp cho sớm đi, đến lúc đó hai chúng ta trong ứng ngoài hợp, còn sợ không đoạt được hoàng vị từ trong

https://thuviensach.vn

tay Tịch Khánh Lân hay sao?" Doãn Thái Úy cực kỳ tự phụ, nói cứ y nhưng tất cả đều đã nằm gọn trong tay của lão.

Tịch Mân Sầm cũng đoán được tại sao Doãn Thái Úy lại yên tâm như vậy. Thời gian vừa qua, hắn cũng đã quan sát kỹ càng đám quan viên trên triều đình, có thể liệt kê ra vài kẻ có khả năng là kẻ đứng sau lưng lão ta. Hôm nay chính miệng lão ta đã đề xuất thực hiện kế hoạch, chẳng lẽ còn không dẫn dụ được kẻ kia ra sao?

Bày ra một vẻ ý vị thâm trường, Doãn Thái Úy ngẩng lên nhìn thẳng vào Tịch Mân Sầm, nói: "Nửa tháng nữa là ngày giỗ của tiên hoàng... Hay là chúng ta động thủ ngay khi đó? Trong hoàng cung tai vách mạch rừng, không dễ bày bố nhân lực, nhưng nếu đổi ra ngoại thành thì việc ra tay sẽ dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa cũng sẽ không hoài nghi đến bản thân chúng ta."

Xem ra Doãn Thái Úy đã tính toán chu đáo sẵn từ trước, giờ chẳng qua chỉ tới tìm Tịch Mân Sầm để xin ý kiến cho chắc ăn thôi.

Tịch Mân Sầm giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhìn lão một lúc thật lâu rồi mới nhíu mày, "Như thế rất tốt, cứ thực hiện theo như lời nhạc phụ."

Hai người trong phòng tế đàm thật lâu, qua một canh giờ, khi hai người đã đều miệng đắng lưỡi khô mới thảo luận thỏa đáng mọi chuyện.

Theo kế hoạch của Doãn Thái Úy, lúc Tịch Khánh Lân đi tế điện thì sẽ là lúc an bài việc ám sát rồi giá họa cho người khác, sau đó Tịch Mân Sầm sẽ quang minh chính đại đứng ra chủ trì việc tìm kiếm kẻ phạm tội, rồi dựa vào đó mà đi lên ngôi vị Hoàng đế một cách danh chánh ngôn thuận. Với danh vọng của Tịch Mân Sầm trong Hoàng thất hiện này, cùng với sự kính yêu của dân chúng, ngoài hắn ra chắc chắn không còn người khác ngồi vào được ngôi cửu ngũ này.

không thể không nói, Doãn Thái Úy tính kế vô cùng tinh tế.

https://thuviensach.vn

Kế hoạch này nhìn vào mỗi phương diện đều như tính toán dọn đường sẵn cho Tịch Mân Sầm, nếu hắn là người có tâm phản loạn thì chắc sẽ thật sự tin tưởng vào lời của lão.

"Cửu vương gia à, lúc ngài đi lên ngôi vị hoàng đế rồi thì trăm ngàn lần đừng quên nhạc phụ này của ngài nhé." Mặt Doãn Thái Úy đầy vẻ tươi cười mà nói đùa.

"Sao quên cho được? Nếu nhạc phụ không thông minh hơn người mà nghĩ ra biện pháp này, Bổn vương cũng ngàn vạn lần không dám động thủ rồi, sợ đến chết cũng chỉ có thể làm một Vương Gia mà thôi." Dù miệng Tịch Mân Sầm nói vậy nhưng mặt mày không có chút tươi cười nào, chỉ nhàn nhẽo phụ họa với Doãn Thái Úy.

"Vậy sớm an bài đi, kế hoạch càng thỏa đáng càng tốt. Ta cáo từ đây." Doãn Thái Úy uống xong một ngụm trà cuối cùng, đứng lên nói.

Vừa đưa Doãn Thái Úy xuất phủ xong, ánh mắt Tịch Mân Sầm lập tức lạnh xuống.

Lão già này thật sự là kẻ lòng muông dạ thú, nhưng chỉ với chút tâm tư như lão ta thì làm sao có thể thoát được lòng bàn tay của hắn. Muốn xoay chuyển thì cũng phải xem xem bản thân lão có bản lĩnh hay không.

"Chu Phi, đem những lời mới vừa trao đổi truyền cho hoàng thượng." Tịch Mân Sầm nhìn bóng lưng Doãn Thái Úy đang từ từ rời đi, gọi một tiếng. Chu Phi lập tức từ góc tối phi ra ngoài.

Chấp kiếm, Chu Phi nói: "Tuân lệnh, Vương Gia." Sau đó từ cửa Vương phủ hướng một hướng khác mà đi.

Tịch Mân Sầm bước được vài bước quay vào Vương phủ thì đã nhìn thấy Doãn Linh Chỉ đi tới.

https://thuviensach.vn

"Vương Gia, phụ thân đi rồi sao?" Doãn Linh Chỉ nghe nói cha tới nên cố ý chạy tới để trò chuyện cùng Doãn Thái Úy, nhưng lại vừa vặn nhìn thấy Vương Gia đưa cha nàng rời phủ.

Mắt Tịch Mân Sầm dừng lại trên bụng của nàng ta, mặt Doãn Linh Chỉ lập tức có vẻ ngại ngùng, "Vương Gia, đứa bé còn nhỏ, không nhìn ra đâu." Bụng của nàng ta vẫn bằng phẳng như trước đây.

Tịch Mân Sầm ừ một tiếng, "Ngươi quay về nghỉ ngơi đi, có đứa bé thì đừng có đi lung tung."

nói xong, Tịch Mân Sầm đi lướt qua cạnh nàng ta.

Doãn Linh Chỉ nghe được một câu quan tâm này vốn rất vui mừng, chuẩn bị mở miệng yêu cầu Vương Gia cùng dùng bữa, nhưng lại phát hiện Tịch Mân Sầm đã đi cách rất xa.

Mạn Duẫn rời nhà trốn đi vốn đã khiến cho tâm trạng của Tịch Mân Sầm không tốt, lúc này làm gì có rỗi rảnh đâu mà để ý tới Doãn Linh Chỉ? Vả lại, sau hôm nay, những phương diện cần dùng đến Doãn Linh Chỉ cũng đã ít hẳn. Doãn Thái Úy đã chuẩn bị xuất động, mục đích hắn cưới Doãn Linh Chỉ cũng đã đạt được, chỉ cần dọn dẹp hết những tên sâu mọt phản loạn trên triều đình thì liền có thể đuổi nữ nhân này ra khỏi Vương phủ rồi.

Nữ nhân này mới gả vào chưa bao lâu mà cả Vương phủ đã bị nàng ta làm cho rối tung chẳng đâu vào đâu. Nhìn hoa viên đã bị nàng ta thay đổi bố cục loạn tùng phèo, tâm trạng của Tịch Mân Sầm càng kém.

Chỉ cần hai ngày là có thể dùng sạch ba lượng bạc, Mạn Duẫn cố gắng chia một phân tiền thành hai phân mà dùng, nhưng ước chừng cũng chỉ được năm ngày là hết. Bạc trong túi Mạn Duẫn hao hụt từng ngày, hôm nay... đã trống không. Từ tối hôm qua đến sáng nay, Mạn Duẫn không ăn được một chút gì, lại ngủ lạnh ngoài đầu đường một đêm nên bụng giờ này đã trống trơn.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Hương Nghê Lâu xa xa, bụng Mạn Duẫn chịu không nổi kêu lên mấy tiếng.

Có vài người đi ngang qua xung quanh nghe thấy thanh âm này đều quay đầu lại nhìn Mạn Duẫn mấy lần, nhưng Mạn Duẫn đều làm như không thấy.

Ông bà đã nói "đói đầu gối phải bò", giờ Mạn Duẫn đã được thể nghiệm điều này. Nếu cứ tiếp tục nhịn đói như thế này thì cũng không được, Mạn Duẫn xoay người đi vào cái hẻm nhỏ bên cạnh Hương Nghê Lâu, phi thân một cái, lướt qua tường bao, rơi vào sân trong của Hương Nghê Lâu.

Mạn Duẫn đã từng tới Hương Nghê Lâu mấy lần cùng với Phụ Vương, rượu và thức ăn nơi này có tiếng về mỹ vị, hiện tại bụng Mạn Duẫn đói kêu sùng sục nên chỉ cần ngửi thấy mùi hương thức ăn thôi thì như đã nhìn thấy thức ăn được bày đầy bàn rồi.

Bụng đã đói đến độ này, Mạn Duẫn tất nhiên là bất kể ba cái đạo lý về đạo đức nhân nghĩa thối nát gì gì. Sau khi lẻn vào phòng bếp Hương Nghê Lâu, thừa dịp đầu bếp tiểu nhị đang đầu tắt mặt tối, nàng lặng lẽ trộm đĩa vịt quay. Với trình độ khinh công của Mạn Duẫn, trộm vịt quay dễ như trở bàn tay, chẳng qua... tiếc là một thân khinh công thế này mà phải lưu lạc đến mức làm kẻ trộm vặt.

Tìm một nơi an tĩnh, Mạn Duẫn xé từng miếng từng miếng thịt vịt quay đưa vào trong miệng. Mặc dù đang trong tình thế nghèo túng thế này, cách ăn uống của Mạn Duẫn vẫn chậm rãi trật tự như xưa, thập phần tao nhã.

Sắc trời dần dần tối xuống. Nếu ăn trộm cũng đã làm, Mạn Duẫn càng cho phép mình phóng túng, lẻn đại vào một khách sạn, tìm một phòng trống mà đường hoàng leo lên giường ngủ.

một ngày như vậy có thể nói là thoải mái hơn nhiều so với việc bắt buộc phải thắt lưng buộc bụng mấy ngày trước. Nàng tiếp tục sống một cuộc

https://thuviensach.vn

sống thảnh thơi không lo không lắng như vậy, lại qua được mấy ngày.

Mạn Duẫn cũng chảnh, ăn quen sơn hào hải vị rồi nên các thức ăn thông thường không vừa mắt nàng, bởi thế mỗi ngày nàng chỉ chuyên đi trộm thức ăn ở Hương Nghê Lâu. Món ăn được nấu nướng sẵn sàng rồi lại biến mất lần một lần hai thì không khiến đầu bếp chú ý, nhưng nếu ngày nào cũng biến mất thì đương nhiên người ta phải chú ý rồi.

Vì thế, toàn bộ mọi người trong Hương Nghê Lâu đều bị gọi đến la rầy, chưởng quỹ cho là người nào đó lén ăn vụng nên lôi hết tiểu nhị lên mà giáo huấn một trận.

Mà kẻ khởi xướng thì vẫn không chút nào chùn tay, thức ăn vẫn đều đều bị trộm mỗi ngày khiến toàn bộ tiểu nhị trong Hương Nghê Lâu đều bị liên lụy, ai nấy đều nơm nớp lo sợ nên căng thần kinh lên mười hai phần mười mà để ý từng chút một. Chẳng biết kẻ không biết xấu hổ này là ai mà ngày nào cũng tới “quan tâm chăm sóc” phòng bếp kỹ càng như vậy.

"Tiểu nhị, đem tất cả các món ăn ngon trong điếm lên đây cho ta." Công tử mặc y phục màu mè bước vào trong quán, nhìn thấy lầu hai có một bàn trống thì liền tiến thẳng lên phía đó.

Tiểu nhị thấy người này là kẻ vung tiền qua cửa sổ thì lập tức dán lên mặt một nụ cười cầu tài, "Khách quan, đầu bếp của chúng tôi gần đây vừa mới phối chế vài món mới, không biết khách quan có muốn thử một chút không?" Tiểu nhị kéo cái khăn lau vắt trên vai xuống, lau lau cái bàn.

"Được, kêu đầu bếp nhanh tay lên, lát nữa ta còn phải đi."

Mạn Duẫn đang chuẩn bị lẻn vào hậu viện trộm thức ăn, nghe thấy thanh âm này liền lập tức quay đầu nhìn lại. Cái kẻ mặc y phục năm sáu màu sắc khác nhau, rực rỡ lòe loẹt y như một con vẹt kia chẳng phải là Tề Hồng Hái Hoa Tặc đó sao?

https://thuviensach.vn

Việc còn chưa xong, sao Phụ Vương lại để cho tên này rời đi vậy nhỉ? Chẳng lẽ tự hắn chạy ra khỏi Vương phủ?

Nghĩ như vậy nên Mạn Duẫn cũng không vội đi trộm thức ăn nữa. Nếu người này thật sự chạy ra khỏi Vương phủ, nàng có thể tới gõ hắn mà kiếm một khoản vào túi nha. đang lo không có bạc dùng thì người này liền dâng tận cửa, Mạn Duẫn đương nhiên là sẽ vui vẻ hớn hở mà nhận lấy rồi.

Sải bước đến cạnh bên bàn kia, Mạn Duẫn kéo ghế dựa ra ngồi xuống.

"không ngại mời ta dùng bữa chứ?" Mạn Duẫn ngồi xuống đối diện hắn.

Tề Hồng sửng sốt, nhưng sau khi nhận ra người đến là ai thì sắc mặt lập tức trở nên cứng ngắc, nhủ bụng, người của Sầm vương phủ đúng là âm hồn bất tán mà, đến đâu cũng có thể gặp.

"Dĩ nhiên không ngại rồi." Dù Tề Hồng không có bán mạng cho Vương Gia nhưng chuyện tiểu Quận Chúa bỏ nhà đi đã được truyền khắp cả Vương phủ.

Chu Dương đã tìm kiếm tiểu Quận Chúa hơn mười ngày rồi mà vẫn chưa có tìm được, thế mà mình vừa mới thừa dịp đại bộ phận thủ vệ trong Vương phủ đổ ra ngoài tìm người mà chạy ra đây dãn gân dãn cốt và ăn một bữa no nê thì đã gặp ngay phải vị Tiểu Quận Chúa này rồi.

Đúng là xui tận mạng mà!

Tốc độ làm thức ăn của Hương Nghê Lâu cực nhanh, chẳng bao lâu thì thức ăn đã được dọn lên bảy tám món.

"Ngươi tính cứ vậy mà chuồn đấy à? Phụ Vương có biết không?" Mạn Duẫn rút trong ống trúc ra một đôi đũa mộc, gắp một miếng rau cải.

https://thuviensach.vn

"Ta ở trong Vương phủ cả hai tháng rồi. Tính ta trời sinh vốn thích lang thang vô định, ở lâu một chỗ không được. Cửu vương gia đương nhiên không biết rồi, nếu không ta trốn ra sao được?" Nếu không phải là bởi tiểu Quận Chúa rời nhà thì cái tên thủ vệ kêu Chu Phi kia lúc nào cũng lom lom canh chừng hắn, hoàn toàn không chạy thoát được.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Tính đúng ra, lần này chạy trốn thành công có một nửa công lao phải nói là của Mạn Duẫn.

"Tiểu Quận Chúa còn tính du ngoạn trong dân gian chơi bao lâu?" Dạo này trong Vương phủ dày đặc mùi thuốc súng, Cửu vương gia luôn trưng ra khuôn mặt còn lạnh hơn cả hàn băng ngàn năm, có thể hù người chết tươi ấy chứ.

Tề Hồng cảm thấy rất thương cảm cho đám người hầu trong Vương phủ, ngày nào cũng phải nhìn sắc mặt như núi băng của Cửu Vương Gia, còn phải nơm nớp lo sợ nhỡ đâu chọc giận người nọ.

Chơi...?

Nghe được từ đó, tay cầm đũa của Mạn Duẫn liền cứng đờ. Nàng chính là đang trốn, đang lẩn trốn đó nha...

Nhai hết rau cải trong miệng, Mạn Duẫn nói: "Ta chơi bao lâu không liên quan gì đến ngươi. Ngươi tính cứ thế mà mặc kệ đứa nhỏ trong bụng Doãn Linh Chỉ à?"

https://thuviensach.vn

Nếu cứ tiếp tục như thế, đứa bé trong bụng Doãn Linh Chỉ chắc chắn sẽ trở thành vật hy sinh trong cuộc tranh đoạt quyền lợi lần này. Có câu “vợ chồng một ngày ơn nghĩa trăm ngày”, Tề Hồng làm vậy thật sự là không đau lòng sao?

"Cho dù ta muốn quan tâm đứa nhỏ thì liệu ta có năng lực để đấu với Cửu Vương gia sao? Đứa bé không phải là của Cửu vương gia, Cửu vương gia hiển nhiên sẽ không đau lòng... Mà ta ấy à, cứ gọi là loại người trời sinh vô tình đi. Viên phòng với Doãn Linh Chỉ chẳng qua là ta nhận lệnh từ Cửu Vương gia thôi, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng liên quan gì đến ta." Tề Hồng cười khẩy một tiếng, giọng cười có chút tự giễu.

Mặc dù mấy ngày nay đêm nào cũng ngủ cùng với Doãn Linh Chỉ, nhưng thật sự là hắn chẳng có chút tình cảm nào.

Nữ nhân có quan hệ cá nước thân mật với hắn đâu phải chỉ mỗi mình Doãn Linh Chỉ? Tề Hồng nhìn thẳng vào Mạn Duẫn, đây mới gọi là mỹ nhân tuyệt sắc, chỉ tiếc là danh hoa đã có chủ, chứ nếu không hắn nhất định phải tóm Tiểu Quận Chúa vào tay.

(Nhan Nhan: Hồng huynh, ta nói, quay đầu là bờ a. Nhúng chàm chị này anh đùng nói chết, tới cả muốn cũng không được đâu a...)

Cơ thể Mạn Duẫn nói chung vẫn còn khá non nớt, nhưng chính nhờ vẻ non nớt này mới hiển lộ rõ nét hồn nhiên ngây thơ, vô cùng đáng yêu.

Chỉ cần thật sự nhìn kỹ nàng mấy lần thì hồn phách sẽ bị nàng quyến rũ quên lối về.

Mạn Duẫn nhìn thấy ánh mắt mơ màng của Tề Hồng thì trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh lẽo, kẻ này thế mà cũng dám ảo tưởng đến chính nàng cơ đấy!

https://thuviensach.vn

"Nếu ngươi muốn chết, bản Quận chúa có thể tiễn ngươi một đoạn đường." Mạn Duẫn tuyệt đối không phải là người thích nói đùa.

Mặc dù võ công của nàng không phải là đối thủ của tên này, nhưng cộng với kỹ xảo ám sát kiếp trước, Mạn Duẫn tuyệt đối chắc ăn trăm phần trăm, hoàn toàn có thể lợi dụng đêm khuya yên tĩnh mà xử lý hắn không gây một tiếng động nào.

Tề Hồng đương nhiên không biết Mạn Duẫn muốn tự tay lấy mạng hắn, mà chỉ cho rằng ý của nàng là nếu chọc giận nàng thì nàng liền kêu Cửu vương gia giết hắn.

Cửu Vương gia không phải là người mà một kẻ hái hoa tặc cỏn con như hắn có thể đắc tội nha! Tề Hồng lắc đầu nguây nguẩy, "Trăm ngàn lần xin đừng nha! Cho ta một trăm một ngàn lá gan, ta cũng không dám tranh giành nữ nhân với Cửu Vương gia đâu. Ngươi yên tâm, tự chủ của ta rất mạnh."

Đối với câu nói sau cùng, Mạn Duẫn tỏ vẻ vô cùng hoài nghi.

Tề Hồng xấu hổ cầm bầu rượu lên, rót liên tục vài ly rượu, thu hồi ánh mắt từ trên người Mạn Duẫn về.

Sau một lúc, Tề Hồng dường như nghĩ đến cái gì liền ghé đầu tới trước mặt Mạn Duẫn, "Tiểu Quận Chúa, ta hỏi một bí mật nhé, ngươi trăm ngàn lần đừng tức giận nha."

Bí mật? Đôi mày thanh tú của Mạn Duẫn nhíu lại, "Bí mật gì?"

Tề Hồng vờ ho khan hai tiếng, "Ngươi mỗi ngày đều cùng tiến cùng xuất với Cửu vương gia, thế hai người đã có thể nghiệm việc cá nước thân mật chưa?"

Đầu Mạn Duẫn nổ tung, tay vỗ mạnh lên mặt bàn, nắm ống trúc quăng về hướng Tề Hồng. Tề Hồng đang kề đầu gần sát, mà Mạn Duẫn ra tay lại

https://thuviensach.vn

nhanh, nên hoàn toàn không có khả năng tránh thoát, bị ống đũa nện thẳng vào trên trán, tím bầm một cục.

Tề Hồng bụm trán, kêu đau hai tiếng, nhưng vẫn liều mạng cười nói: "Nhìn phản ứng của tiểu Quận Chúa thì nhất định là không rồi. Bất quá... phản ứng mạnh như vậy... đừng nói là lần này rời nhà trốn đi là vì chuyện đó đó nha."

Cảm thấy khả năng này là lớn nhất, Tề Hồng bỉ ổi nhìn Mạn Duẫn thêm vài lần, khiến Mạn Duẫn bị nhìn mà tê cả da đầu...

Chuyện này nếu không lộ ra thì Mạn Duẫn còn có thể nhàn nhã ngồi đây nói chuyện trên trời dưới đất với Tề Hồng, nhưng một khi đã lộ ra thì ngay cả mặt mũi Mạn Duẫn cũng không biết nên để đi nơi nào.

"Cho ta một trăm lượng bạc, bản Quận chúa coi như không từng nhìn thấy ngươi." Mạn Duẫn vươn tay, hiện tại không muốn nói chuyện nhảm cùng Tề Hồng nữa.

một trăm lượng bạc đối với Tề Hồng chẳng qua chỉ là một con số nhỏ xíu, nếu so với việc lại bị nhốt trong Sầm Vương phủ thì có lợi rõ ràng, nên hắn không cò kè gì mà móc bạc đưa ngay cho tiểu Quận Chúa, sau đó bàn chân như bôi dầu mà chạy khỏi chỗ này. Dù thế nào đi nữa hắn cũng không muốn phải vào Sầm Vương phủ lần nữa, tiêu diêu tự tại ngoài giang hồ tốt hơn nhiều.

Vị trí hai người ngồi ở lầu hai rất gần với một căn nhã gian. Nhã gian của Hương Nghê Lâu cũng không phải bốn bề phong kín như những nơi khác mà trên cửa chỉ được treo rèm mỏng manh để ngăn cách, chỉ đủ để người khác không nhìn rõ được tình huống bên trong mà thôi.

Thanh âm dùng trong cuộc trò chuyện giữa hai người không lớn, nhưng cũng không phải là nhỏ, ở nơi không được che chắn kỹ càng này đã toàn bộ tiến vào lỗ tai của hai người bên trong nhã gian.

https://thuviensach.vn

Nét mặt của một trong hai nữ nhân trong phòng thể hiện vẻ vô cùng khiếp sợ, nhìn nữ nhân ngồi đối diện với ý hoài nghi nồng đậm, chỉ vào bụng nàng mà nói: "Doãn tỷ tỷ, đứa bé trong bụng của tỷ..." Rốt cuộc là của ai? Phùng Mạn Mạn lại nhìn về phía Tề Hồng đã gần như vọt ra khỏi Hương Nghê Lâu, trong đầu quay cuồng vô số câu hỏi chưa có lời đáp.

Nữ nhân ngồi đối diện Phùng Mạn Mạn chính là Doãn Linh Chỉ, nữ nhi của Doãn Thái Úy. Hôm nay Phùng Mạn Mạn hẹn nàng ra đây ăn cơm, không ngờ lại vô tình nghe được chuyện này. Lúc này, trừ sự phẫn nộ cùng không cam lòng, Doãn Linh Chỉ cũng căm hận Mạn Duẫn tới cực điểm. Nàng đã nghi rồi mà, Vương Gia sao chỉ có buổi tối mới cùng nàng chung đụng, thì ra là như vậy...

Nàng mới vừa phát hiện quan hệ giữa Vương Gia và tiểu Quận Chúa có chút quái dị thì lúc này đã bị dội thêm một tin động trời thế này.

Hèn gì mỗi lần nàng và tiểu Quận Chúa tranh đấu thì Cửu Vương gia luôn thiên vị tiểu Quận Chúa, hóa ra giữa hai người lại có loại quan hệ ám muội thế này. Cửu vương gia thế mà lại thích chính con gái của mình! Nàng phí hết tâm tư để có được vị trí Vương phi để so kè với tiểu Quận Chúa, rốt cuộc bây giờ thì được cái gì? Doãn Linh Chỉ nắm chặt vạt áo, y phục hoa lệ bị vặn vẹo đến nhăn nhúm, gương mặt hết xanh mét lại đỏ bầm trông hết sức kinh người.

"Doãn tỷ tỷ, tỷ không sao chớ?" Phùng Mạn Mạn nhỏ giọng hỏi, bụng mang thai ưỡn cao đứng ngay trước mặt Doãn Linh Chỉ.

Trong mắt Doãn Linh Chỉ lóe lên một tia hung ác rồi biến mất ngay. Chuyện chê cười thế này sao có thể để cho người khác biết được? Nếu tin tức này truyền ra, nàng còn mặt mũi nào giơ ra với đời!

Cửu Vương gia cưới nàng, làm cho nàng mang thai, đều là vì có âm mưu khác... Chẳng lẽ tất cả những việc này đều là vì để lấy được sự trợ

https://thuviensach.vn

giúp của phụ thân, làm cho hắn thành công bước lên ngôi vị hoàng đế?

Cửu vương gia sắp đặt đúng là rất chặt chẽ, tùy tiện quăng nàng cho một kẻ thối tha, giấu giếm kín đáo không chê vào đâu được. Nếu không phải ông Trời có mắt thì thật đúng là nàng sẽ thành vật hy sinh cho âm mưu này. Doãn Linh Chỉ sờ cái bụng, các ngươi không để yên cho ta, ta cũng sẽ không để yên cho các ngươi sống qua ngày!

Loạn luân giữa cha và con gái! Vậy mà bọn họ cũng làm được!

"không có... không có việc gì." Bởi vì tức giận, Doãn Linh Chỉ nói năng có hơi lắp bắp, cầm lấy tay Phùng Mạn Mạn ra vẻ tỷ muội tình thâm, "Mạn Mạn, ta và muội làm tỷ muội hơn mười năm, chuyện này trăm ngàn lần xin muội giữ bí mật dùm ta, nếu không... nếu không ta thà chết còn hơn!"

Hai hàng nước mắt trong suốt rơi xuống, làm lem phấn son trang điểm trên mặt Doãn Linh Chỉ.

Nếu phụ thân của mình không phải là do Doãn Thái Úy dìu dắt đi lên đường làm quan, Phùng Mạn Mạn cũng không cần phải nịnh bợ Doãn Linh Chỉ khắp nơi. Lần này bắt được chỗ yếu của Doãn Linh Chỉ, nàng tự nhiên sẽ lợi dụng cho thật tốt. Đợi sau khi về phủ rồi thì nàng sẽ lập tức báo tin này cho phụ thân cân nhắc mà lợi dụng.

"Phụ thân ta toàn dựa vào Doãn Thái Úy mới ngồi vững ở chức quan này, Doãn tỷ tỷ đối với chúng ta đại ân đại đức, Mạn Mạn toàn bộ ghi khắc trong lòng. Ta nhất định sẽ ngậm tăm như hến." Phùng Mạn Mạn gật mạnh đầu, nhưng vẻ tính toán trong mắt kia làm sao có thể thoát được mắt của Doãn Linh Chỉ.

Mọi người đều thấy Doãn Linh Chỉ và Phùng Mạn Mạn cùng tiến vào Hương Nghê Lâu nên Doãn Linh Chỉ không ngu đến nỗi ra tay vào ngay lúc này, cho nên kế sách tốt nhất là đầu tiên ổn định Phùng Mạn Mạn, sau

https://thuviensach.vn

đó mới tìm một cơ hội xuống tay. Dù sao, chỉ có biến mất mới có thể đảm bảo vĩnh viễn không tiết lộ bí mật.

"Trong Vương phủ còn có chuyện, ta về trước đây. Muội bụng cũng lớn rồi nên trên đường về phải cẩn thận đấy nhé." Doãn Linh Chỉ nhắc nhở, nhưng lời này lại làm cho người ta cảm thấy một tia nguy hiểm.

Trực giác của nữ nhân rất chính xác, Phùng Mạn Mạn cũng cảm giác được điều gì đó, nhưng chuyên chú suy nghĩ một hồi cũng nghĩ không ra.

"Doãn tỷ tỷ cũng thế." Phùng Mạn Mạn đáp lời, không hề biết tử vong đang đến gần nàng.

Đợi Mạn Duẫn ăn xong vài món ăn cuối cùng, lấy khăn lau miệng rồi rời đi xong, Doãn Linh Chỉ mới từ nhã gian đi ra.

Nàng gọi hai người làm đến, kề sát lỗ tai một người phân phó: "Ngươi đi theo tiểu Quận Chúa, đừng để mất dấu, sau đó tìm người báo hành tung của nàng cho ta."

"Còn về phần ngươi..." Doãn Linh Chỉ nhìn sang một nô bộc khác, ánh mắt bắn về phía Phùng Mạn Mạn vẫn còn ngồi trong nhã gian, "Biết phải làm sao rồi đấy!"

Hai gia nhân này được Doãn Thái Úy phái tới chăm sóc nàng sau khi biết tin nàng mang thai. nói là chăm sóc nhưng thật ra là cài vào Sầm Vương phủ để chiếu ứng với Doãn Linh Chỉ khi có chuyện.

Hai kẻ này đều được Doãn Thái Úy chọn lựa kỹ càng, Doãn Linh Chỉ vừa phân phó xong thì đã hiểu ngay ý của nàng, len lén rời khỏi Hương Nghê Lâu.

Mắt Doãn Linh Chỉ lóe lên ánh tàn nhẫn, quay đầu liếc mắt nhìn lại Phùng Mạn Mạn một cái. Muốn trách thì trách chính nàng đi, ai kêu vận khí

https://thuviensach.vn

của nàng không tốt mà biết được bí mật của người khác.

Mặt trời dần dần xuống núi, đảo mắt lại đã qua mấy canh giờ.

Trong hậu viện Sầm Vương phủ, Doãn Linh Chỉ ngồi trong lương đình, móng tay cắm thật sâu vào trong thịt. Về việc Cửu vương gia phái người làm bẩn nàng, thúc đẩy nàng mang thai, toàn bộ những chuyện này phỏng chừng đều là để tranh thủ sự tín nhiệm của phụ thân. Phần tâm kế này lừa gạt được người ta rất hoàn hảo. Nếu hôm nay nàng không tình cờ nghe được mẩu đối thoại giữa tiểu Quận Chúa cùng Tề Hồng thì có khi nàng và phụ thân bước chân vào Điện Diêm Vương rồi mà còn không hiểu rõ rốt cuộc tại sao mà chết.

Tiểu Quận Chúa... Mắt Doãn Linh Chỉ lộ ra một tia tàn nhẫn. Nàng được gả vào Vương phủ lâu như vậy rồi mà chẳng qua chỉ là một con khỉ diễn xiếc, tha hồ cho tiểu Quận Chúa đùa bỡn. Mối hận này, nàng nuốt không trôi.

Tiếng bước chân lệt quệt truyền đến, Doãn Linh Chỉ ngẩng đầu lên, "Làm xong chuyện rồi chứ?"

"Hồi Vương phi, nô tài xử lý vô cùng sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không để cho người ta điều tra được." Gia nhân kia trả lời.

Doãn Linh Chỉ nhìn hắn, phát hiện vạt áo của hắn dính một đốm máu nhỏ, "Về thay y phục đi, sau đó đi báo cho cha ta biết, nói ông ấy đến Vương phủ một chuyến."

Chuyện này, người biết được càng ít càng tốt, cho nên phương án tốt nhất vẫn là tự nàng nói cho phụ thân.

Nhưng chẳng ngờ, tên nô bộc này mới từ Vương phủ đi ra thì Doãn Thái Úy đã được người ta báo tin là Phùng Mạn Mạn chết, đã vội vã chạy đến hiện trường.

https://thuviensach.vn

Màn đêm buông xuống, Mạn Duẫn bước đi trên đường chuẩn bị vào Hương Nghê Lâu ăn bữa cơm, khi đi ngang qua cạnh một ngõ nhỏ thì thấy một đám người đang xúm đen xúm đỏ bên ngoài, có mười mấy nha dịch đang ngăn chặn đám dân chúng muốn xem náo nhiệt không cho vào trong.

Đầu Mạn Duẫn chợt có một loại dự cảm xấu, mặt đã được xoa lọ nồi nên cũng không sợ có người sẽ nhận ra nàng, lập tức chạy chậm tới đó.

Nơi ngã tư đường lát đá có một dòng máu tươi đang len lỏi giữa những khe đá, cũng có nơi máu đã hóa khô mà biến thành màu thâm đen.

Mạn Duẫn nhíu nhíu mày suy nghĩ. Hoàng Đô từ trước đến nay đều rất yên vui, ít khi xảy ra án mạng. Đặc biệt, ngã tư đường này chính là con phố sầm uất nhất Hoàng Đô, kẻ gian ác ở những nơi như chỗ này đều phải chùn tay.

Rẽ đám người chặn trước mặt ra, Mạn Duẫn tiến dần lên phía trước. Có thể huy động nhiều nha dịch tiến đến đây như vậy thì khẳng định chuyện này không tầm thường chút nào.

Đến khi chen lên được ngay đằng đầu để nhìn thì Mạn Duẫn mới biết được thì ra không chỉ có nha dịch tập trung lại đây mà ngay cả Tần đại nhân của Hình bộ cũng có mặt. Trong chỗ sâu nhất của ngõ nhỏ, một gã mặc triều phục của quan viên đang nằm phủ phục cạnh một thi thể mà khóc lớn. Đó là Phùng Thị Lang, một kẻ thuộc bè phái của Doãn Thái Úy, bên cạnh hắn còn đứng vài đại thần. Mạn Duẫn không biết mặt nhiều quan viên cho lắm, chỉ có thể nhận ra một người trong đó là Vương Thượng thư.

Tử thi hầu như đã được che kín mít nên Mạn Duẫn không có cách nào xác định rốt cuộc là ai chết.

"Tránh ra, Doãn Thái Úy đến!"

https://thuviensach.vn

Dân chúng bị nha dịch xô đẩy tạo thành một lối đi nhỏ, một người mặc quan phục màu xanh lá cây của đại thần đang đi đến.

Người này cứ ba ngày thì hết hai bữa là chạy đến Sầm Vương phủ rồi nên Mạn Duẫn có muốn không biết hắn thì cũng khó.

"Xin Phùng Thị Lang và Vương Thượng thư nén đau thương. Mạn Mạn từ nhỏ đã khéo léo hiểu chuyện, ai ngờ lại đoản mệnh như vậy, lại liên lụy đến đứa bé chưa chào đời trong bụng nàng." Doãn Thái Úy cũng mới vừa biết được tin này, do Phùng Thị Lang phái người thông báo.

Còn chuyện cụ thể thế nào, lão cũng không biết. Trong triều quan hệ phức tạp lại hay thay đổi, chỉ cần tính sai một nước cờ thì sẽ đưa tới họa sát thân. Doãn Thái Úy chỉ cho là Phùng Mạn Mạn chắc đắc tội với ai đó nên bị người sát hại.

"Doãn... Doãn Thái Úy, ngươi phải giúp lão phu. Lão phu chỉ có một nữ nhi duy nhất thôi. Lão phu đoan chắc sẽ được làm ông ngoại rồi thế mà lại xảy ra chuyện này... Mạn Mạn cứ vậy mà đi, để lão phu lại trên đời này một mình, còn có thiên lý không hở Trời." Phùng Thị Lang kéo tay áo, không ngừng lau nước mắt.

Bên cạnh có vị nam tử trẻ tuổi sắc mặt cũng hết sức tái nhợt, tựa hồ như vẫn còn chưa hoàn hồn lại từ sau khi nhận được tin Phùng Mạn Mạn tử vong.

Mạn Duẫn cũng kinh hãi đến phát hoảng, Phùng Mạn Mạn thế mà đã chết? Lần trước, trong Vương phủ, nữ nhân này còn cùng với Doãn Linh Chỉ người xướng kẻ họa kia mà.

Doãn Thái Úy đi tới cạnh nam tử trẻ tuổi, vỗ vỗ vai hắn, "An táng Mạn Mạn cho chu đáo."

https://thuviensach.vn

Người này chính là con trai của Vương Thượng thư, tướng công của Phùng Mạn Mạn.

"Dạ, Doãn Thái Úy."

"Chuyện này không thể để yên như vậy được. Tôn tử đầu tiên của Vương gia ta còn chưa ra đời nhìn ngó trần gian mà. Lão thần thật không cam lòng. Tần đại nhân, ngươi phái thêm một ít nhân thủ, nhất định phải truy bắt cho bằng được hung thủ về quy án." Vương Thượng thư vẫn còn giữ được chút lý trí, dù sắc mặt không tốt nhưng vẫn vô cùng trấn định.

Mạng của Phùng Mạn Mạn trong mắt lão không đang là bao, nhưng đứa bé trong bụng nàng vẫn được lão coi trọng.

Kể từ khi biết được Phùng Mạn Mạn mang thai đứa bé, nụ cười trên môi Vương Thượng thư chưa từng khép lại. Thế mà chỉ mới nửa ngày đã một thi hai mệnh, làm sao người ta có thể chấp nhận cho được!

Phùng Thị Lang ngẩng đầu lên, phụ họa: "Tần đại nhân, chuyện này liền giao cho ngài. Nếu không tra ra hung thủ thì Mạn Mạn chết cũng không nhắm mắt."

Chuyện này liên quan đến hẳn ba vị đại thần, Tần đại nhân đương nhiên không dám qua loa, đáp ứng: "Hạ quan nhất định làm hết khả năng."

Nghe dân chúng chung quanh nói, bọn họ nghe tiếng một cô gái thét chói tai, tới lúc chạy đến thì cô gái đã tắt thở. Toàn bộ tiền bạc trên người Phùng Mạn Mạn đã không cánh mà bay, chắc là gặp phải kẻ xấu cướp bóc rồi.

hiện trường không để lại một chút chứng cớ nào, cho dù Tần đại nhân có muốn tra cũng không thể nào tra ra được.

https://thuviensach.vn

Nha dịch nâng thi thể của Phùng Mạn Mạn lên, đắp lên thi thể một tấm vải trắng, khiêng ra khỏi ngõ nhỏ. Mạn Duẫn đứng lẫn trong đám người chỉ có thể nhìn thấy dưới tấm vải trắng có cái bụng nhô cao.

Kẻ cướp bình thường cũng chỉ cướp tiền, trên căn bản sẽ không đụng đến tính mạng con người. Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài như vậy.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Mạn Duẫn cảm thấy rất kỳ quặc, ôm một bụng nghi vấn mà tiến vào Hương Nghê Lâu, kêu mấy món ăn.

Ba ngày nữa chính là ngày giỗ của tiên hoàng, toàn bột người trong hoàng thất phải đi bái tế. Xét về huyết thống, Mạn Duẫn chẳng có một chút tia liên hệ máu mủ nào với tiên hoàng hết, nhưng tên của Tiểu Quận Chúa lại thuộc về Hoàng thất. trên đường phố, Mạn Duẫn còn nhận ra được nhiều thủ vệ thuộc Sầm Vương phủ mặc thường phục đang chung quanh tìm người.

Mấy ngày nay, Phụ vương tăng thêm không ít nhân thủ để tìm nàng. Mạn Duẫn chống cằm nhìn đường phố nhộn nhịp, trong lòng do dự bất định. đã qua hơn mười ngày, nàng cực kỳ nhớ Phụ vương, nhưng một khi trở về thì lại phải sớm chiều đối mặt với Doãn Linh Chỉ. Cuộc sống kiểu này chẳng dễ chịu chút nào, thà cứ ở bên ngoài du ngoạn còn hơn, để cho lỗ tai được thanh tịnh một chút.

trên bàn bày một bầu rượu, Mạn Duẫn cảm thấy phiền não nên rót một chén, uống một hơi cạn sạch.

https://thuviensach.vn

Có Phụ vương bên cạnh, Tịch Mân Sầm chỉ để cho nàng uống nhiều nhất là ba chén. May là Mạn Duẫn không thích rượu, nếu không cuộc sống này đúng là thanh tâm quả dục đến cỡ nào nha.

Mạn Duẫn ăn uống no đủ xong thì đường phố đã được bao phủ trong bóng đêm. Nếu đầu đường mà không được treo mấy cái đèn lồng thì đúng là ngay cả đường đều nhìn không rõ.

Tính tiền xong, Mạn Duẫn đi đến Khánh Khiết khách sạn nằm gần Hương Nghê Lâu. Mướn một gian phòng khách rồi liền đi vào ngủ.

một người dáng vẻ thập thò đứng cách rất xa, nép vào một con hẻm nhỏ, sau khi ghé đầu nhìn thấy Mạn Duẫn vào khách sạn liền co cẳng, nhanh chóng chạy về hướng Sầm vương phủ.

Doãn Linh Chỉ chờ đợi một lúc lâu đến mất kiên nhẫn, gia đinh được phái đi đã lâu như vậy rồi sao còn chưa thấy trở lại bẩm báo.

"Vương phi." Gia đinh vừa đưa tay lau mồ hôi mồ kê trên trán vừa kêu, vừa rồi hắn hộc tốc chạy thẳng về đây không ngừng lại nghỉ ngơi phút nào.

Doãn Linh Chỉ thấy hắn đã trở lại thì bình tĩnh hơn hẳn, cau mày quát mắng: "Tiểu Quận Chúa bây giờ đang ở đâu?"

Gia đinh khom người thở hổn hển, nói chuyện thở không ra hơi, "Tiểu Quận Chúa vào Khánh Khiết khách sạn."

Doãn Linh Chỉ đảo tròng mắt vài vòng, gật gật đầu. không lâu sau, lại có thêm tiếng bước chân, một gia đinh khác cũng đã trở lại, cũng mệt đến nỗi nằm rạp trên mặt đất giống như tên đến trước.

"Vương phi, nô tài đã đi Doãn phủ, nhưng lão gia đã ra cửa từ chiều, tới giờ còn chưa có trở lại." Tên gia đinh này không ngừng lấy tay áo lau mồ hôi.

https://thuviensach.vn

hắn đương nhiên không kịp chặn Doãn Thái Úy lại, bởi Doãn Thái Úy lúc này đang ở Phùng phủ, trấn an Phùng Thị Lang vừa mất đi nữ nhi.

"Phụ thân đi đâu vậy?" Doãn Linh Chỉ âm thầm cắn răng. Phụ thân cũng thật là, cố tình lúc này lại không có mặt ở nhà. Doãn Linh Chỉ cũng không biết nội tâm Doãn Thái Úy nghĩ gì, chỉ cho là phụ thân trợ giúp Cửu vương gia chính là muốn đưa nàng đi lên vị trí Hoàng Hậu.

"Nghe nói buổi chiều Phùng Thị Lang đã phái người tới mời lão gia, lão gia rời khỏi nhà thì vẫn chưa trở về." Sợ Doãn Linh Chỉ phát giận, tên gia đinh rút sát đầu vào trong cổ.

Doãn Linh Chỉ giận dễ sợ mà không có chỗ phát tiết, trợn mắt nhìn hai kẻ nô tài một cái, rồi đi tới một cái tủ bên cạnh, mở ra một ngăn kéo, lấy ra một hộp đàn hương.

"Cầm lấy cái này, biết làm sao rồi đấy!" Doãn Linh Chỉ đưa thứ này cho hai người, mặt hiện lên một nụ cười lạnh lẽo tàn nhẫn.

Nếu Tiểu Quận Chúa thích rời nhà trốn đi như vậy, nàng sẽ để cho con bé có đi không có về. Dù sao Tiểu Quận Chúa đang ở bên ngoài, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không có người nào hoài nghi đến bản thân nàng.

Hai tên gia đinh đều biết đây là vật gì, đưa hai tay nhận lấy, đồng thanh: "Nô tài đã biết."

Chớ xem thường hộp đàn hương này, trong đàn hương có trộn lẫn Mê Hồn Thảo, một loại cỏ có thể khiến người ta hôn mê, giá trị ngàn vàng. Chỉ cần ngửi một chút thì dù ngươi là người hay là Đại La thần tiên cũng phải bất tỉnh hơn mấy canh giờ. Hai gia đinh thầm giật mình, chẳng qua chỉ đối phó với một con nhóc, thế mà Vương phi ngay cả vật này cũng lấy ra.

"Thất thần cái gì, còn không đi mau đi."

https://thuviensach.vn

Hai tên gia đinh rụt cổ, "Vương phi, sau khi hôn mê, có cần bắt người mang về hay không?"

Doãn Linh Chỉ ngồi lại trên ghế, hừ lạnh một tiếng, ác độc nhìn về phía hai tên gia đinh, "Ta có nói muốn bắt đem trở lại à? Bán nó vào kỹ viện cho ta!"

Nếu Cửu vương gia dám tùy tiện tìm một nam nhân làm bẩn tấm thân trong sạch của nàng, nàng sẽ khiến cho nữ nhi của hắn cũng nếm thử loại tư vị này. Cửu vương gia... Nghĩ đến nam nhân này, Doãn Linh Chỉ thống hận từ tận đáy lòng. Nàng dù sao cũng được coi như mỹ nhân nổi danh tại Hoàng Đô, chẳng lẽ so ra kém cỏi với một nha đầu chưa đủ lông đủ cánh?

Hơn nữa con oắt đó lại là nữ nhi Cửu vương gia tự tay nuôi lớn...

Nàng nên nói cái gì cho phải, cha và con gái loạn luân, một chuyện bị vạn người phỉ nhổ bực này mà bọn họ cũng làm được.

Hai tên gia đinh bị nụ cười ác độc của Doãn Linh Chỉ hù sợ, tay đang cầm hộp đàn hương không khỏi phát run.

Đó chính là Tiểu Quận Chúa đó nha! Bán vào kỹ viện? Nếu như bị Cửu vương gia biết được, sẽ rơi đầu ngay tắp lự.

Nhìn ra hai tên gia đinh có ý khiếp sợ không muốn làm, Doãn Linh Chỉ đứng ở trước mặt bọn họ, "Thế nào? Các ngươi muốn ngỗ ngược hả? Đừng quên, các ngươi là người của Doãn phủ. Các ngươi chết không nói, người nhà của các ngươi sẽ như thế nào?"

Hai tên gia đinh mặt trắng bệch, song song quỳ xuống đất, "Nô tài chưa từng nghĩ thế, nô tài sẽ đi làm ngay."

Hai tên gia đinh hốt hoảng rút ra khỏi phòng, chạy ra Vương phủ.

https://thuviensach.vn

Bóng đêm sâu thăm thẳm, Chu Dương tìm tòi bên ngoài cả ngày vẫn không tìm được bóng dáng của Tiểu Quận Chúa, phờ phạc rã rượi quay về phủ vừa đúng lúc nhìn thấy hai tên gia đinh hầu hạ Doãn Linh Chỉ đang vội vã đi ra Vương phủ.

Chu Dương còn bị một tên trong đó bất cẩn đụng phải, không khỏi như đổ thêm dầu vào lửa, "Mẹ nó, ngươi vội vàng đi đầu thai à!"

không tìm được Tiểu Quận Chúa, ngày nào Chu Dương cũng phải chịu đựng băng hàn phát ra từ Vương Gia, tâm trạng vốn đã không tốt.

Tiểu Quận Chúa ở trong Vương phủ nhiều năm như vậy, vô cùng rõ ràng số lượng thủ vệ cũng như cách thức canh gác của Vương phủ là thế nào, nên muốn tránh thoát sự tìm kiếm của bọn họ hết sức đơn giản. Trừ khi Tiểu Quận Chúa tự nguyện hiện thân, không ai có thể tìm được nàng.

Chuyện khổ sai bực này đã hành hạ Chu Dương hơn mười ngày khiến hắn gầy mất một vòng.

"Có tìm được tin tức của Tiểu Quận Chúa không?"

Chu Dương mới vừa vào tiền thính đã nhìn thấy Vương Gia ngồi trên ghế mắt lạnh nhìn hắn.

"không... không có." Chu Dương nhắm mắt, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình.

Cho dù Chu Dương có co rút lại thành một cục thì thân thể tám thước của nam nhi sao lại nhìn không thấy được đây.

Chu Phi hiếm lắm mới có cảm giác thông cảm, nhìn hắn một cái.

"Vương phủ không nuôi phế vật, Bổn vương đã nghe ngươi nói từ ‘không có’ hơn mười ngày rồi." Tịch Mân Sầm tiện tay cầm lên ly trà,

https://thuviensach.vn

quăng xuống đất, vừa sát bên cạnh Chu Dương. Chu Dương bị sợ đến mức thân thể run lên bần bật.

Trước kia Vương phủ điều tra người nào thì nhiều lắm là ba ngày đã có thể lôi ra đầy đủ tổ tông mười tám đời của người đó. Lần này đã qua hơn mười ngày thế mà một chút tin tức cũng không có! Tịch Mân Sầm có thể không tức giận được sao?

Tịch Mân Sầm dạo gần đây tinh thần luôn bất an, luôn lo lắng bé con kia ra ngoài lại không mang đủ bạc, ngộ nhỡ đói bụng hay cảm mạo thì làm thế nào?

Khi nào thì hắn lại trở nên dông dài như vậy mà quan tâm đến loại chuyện nhỏ này? Nhưng bé con còn rời đi ngày nào thì hắn còn suy nghĩ như thế ngày đó.

rõ ràng là trời hè chói chang, thế mà trong Vương phủ lại giống như cánh đồng phủ băng, hễ nhìn thấy Cửu vương gia thì trong lòng ai nấy liền toát ra một cỗ ý lạnh.

Chu Dương nhủ bụng... Cho dù mất ngủ thì cũng phải tìm cho ra Tiểu Quận Chúa, nếu không hắn không ở nổi trong Vương phủ nữa. Mỗi ngày nhìn gương mặt càng lúc càng lạnh của Vương Gia, Chu Dương thời thời khắc khắc đều phải lo lắng cho mạng nhỏ của mình. Giờ nghe Vương Gia nói vậy, hắn chột dạ ngẩng đầu, "Vương Gia, để thuộc hạ phân phó xuống bên dưới, trắng đêm tìm kiếm."

Tịch Mân Sầm không mở miệng, Chu Dương cũng không dám đứng lên.

"Hoàng Đô dạo này có truyền ra tin tức kỳ quái gì không?" Tịch Mân Sầm ngoắc tay, phân phó tỳ nữ châm trà lần nữa.

Chu Dương và Chu Phi không hiểu ý Vương Gia là gì, ngẩng đầu nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

"Đừng để Bổn vương phải lặp lại!" Kiên nhẫn của Tịch Mân Sầm là có hạn, lời nói lạnh đi thêm mấy phần.

Thôi, cứ kệ đó là tin tức gì đi! Chu Dương lục lọi trong đầu một lúc, nhanh chóng mở miệng nói: "Nghe nói thủ vệ cửa thành có kẻ uống rượu say, đùa giỡn phụ nữ đàng hoàng, bị quan phủ bắt vào tù. Có mấy gánh xiếc ảo thuật đến Đông phố, người đã xem đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Túy Phong Lâu có mấy hồ cơ mới tới, vũ đạo nhảy múa xinh đẹp động lòng người, nhiều nam nhân chảy máu mũi ngay tại chỗ." Thấy sắc mặt của Vương Gia càng ngày càng lạnh, thanh âm của Chu Dương bất tri bất giác càng lúc càng nhỏ dần.

Sắc mặt Chu Phi tối sầm tối xì, trong đầu đệ đệ của hắn chứa đống thông tin linh tinh lang tang gì vậy không biết! thật muốn cạy mở ra nhìn bên trong một cái.

Vương Gia chưa bảo ngừng, Chu Dương liền nói tiếp hết chuyện này đến chuyện khác, "Còn nữa, chính là Hương Nghê Lâu mỗi ngày đều bị ăn trộm, trong phòng bếp thể nào cũng biến mất vào món cao lương mỹ vị."

"Dừng ——" Tịch Mân Sầm sầm mặt, dường như phát hiện ra vấn đề gì, nói: "Lặp lại lần nữa."

Chu Dương cho là Vương Gia cảm thấy hứng thú với tin tức này, giọng to lên hẳn, "Hương Nghê Lâu gần đây luôn bị ăn trộm, phòng bếp vừa làm xong cao lương mỹ vị, còn chưa kịp bưng ra liền biến mất không một tiếng động."

"Lần theo tin tức này điều tra tiếp." Khóe miệng Tịch Mân Sầm nâng lên một nét cười khó nhận thấy.

Đối với chuyển biến của Cửu vương gia, hai huynh đệ họ Chu đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Mới vừa rồi còn mặt như hàn băng, giờ sao khóe miệng đã tươi cười rồi?

https://thuviensach.vn

"Vương Gia, nhiệm vụ chính yếu của chúng ta không phải là tìm Tiểu Quận Chúa sao?" Chu Phi tiến lên một bước đứng bên cạnh Chu Dương, nhắc nhở.

"Bổn vương không cần ngươi nhắc! Các ngươi nói xem, Tiểu Quận Chúa trong người không có xu nào, đói bụng thì sẽ làm sao?"

Chu Phi ngộ ra, trên người Tiểu Quận Chúa không có bạc, đồ trang sức lại không thể cầm cố, chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là trộm.

Chu Dương lập tức vui mừng, "Thuộc hạ đi ngay Hương Nghê Lâu điều tra."

trên dưới Vương phủ cuối cùng đã được mây tan thấy trăng sáng rồi. Chu Phi cũng nhẹ thở ra một hơi.

Chu Dương tích cực nhất, kêu hai thủ vệ, lập tức chạy về hướng Hương Nghê Lâu.

Hai tên gia đinh vội vã chạy đến Khánh Khiết khách sạn, ngay trước lúc tiểu nhị đóng cửa thì chen người vào.

"Hôm nay có một tiểu cô nương vào trọ phải không? Mặt đen đen, cao cỡ này." một gia đinh đưa tay so so ngang vai, nói với tiểu nhị.

Tiểu nhị không phối hợp lắm, buông một câu: "không rõ lắm."

một gia đinh móc ra một thỏi bạc vụn, đưa cho tiểu nhị, "nói thật đi."

"Ngươi đừng nói lòng vòng, ta tận mắt nhìn thấy nàng vào Khánh Khiết khách sạn, còn giả được sao? nói mau, người đó ở gian phòng nào." Gia đinh kia có vẻ nóng tính hơn.

Ai thấy tiền cũng sẽ sáng mắt, tiểu nhị nhận lấy bạc, cũng mặc kệ đối phương có phải là tới tìm kẻ thù hay không, dùng tay ước lượng thỏi bạc

https://thuviensach.vn

như thấy nó hơi ít.

Gia đinh nhìn vậy rất bất đắc dĩ, nhưng không thể làm gì khác hơn là lại thêm một chút bạc.

Tiểu nhị lúc này mới cười híp mắt nói: "Đúng là có người như vậy." Chỉ chỉ lên lầu hai, "Ở phòng chữ Thiên, số ba. Các ngươi có muốn ở trọ hay không? Nếu không, ta cần phải đóng cửa."

Tiểu nhị đưa tay muốn đóng cửa, một trong hai gia đinh bắt lại tay hắn, móc ra một tấm ngân phiếu, quơ quơ trước mắt hắn, "Giúp chúng ta làm một việc, ngân phiếu một trăm lượng này liền về tay ngươi."

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

một trăm lượng bạc ngoài dân gian không phải là số lượng nhỏ. Tiểu nhị là tên nô bộc suốt ngày cúi đầu bưng trà dâng nước cho người ta nên thích nhất chính là tiền, thấy lượng bạc to sẽ chui vào túi hắn một cách dễ dàng thì cười đến không khép miệng được, "Chuyện gì? Giết người phóng hỏa ta sẽ không làm đâu."

Tiểu nhị cũng còn có mấy phần lý trí, biết trước tiên nói rõ điều kiện để tránh về sau xuất hiện tai ương.

"cô nương trên lầu kia chính là tiểu thư quý phủ chúng ta, đã rời nhà trốn đi mấy ngày rồi. Chúng ta tới đây đón nàng về." một trong hai tên gia đinh có vẻ thông minh, nhìn ra được tiểu nhị lo lắng cái gì, nên đã định sẵn trong đầu vài câu dối trá để lừa gạt tên tiểu nhị này.

"Nhưng mà tiểu thư nhà chúng ta tính tình rất bướng bỉnh, nếu chúng ta chủ động mời nàng về thì không chừng lại bị đuổi đi¬¬. Cho nên lão gia phân phó, lần sau tìm được tiểu thư thì trực tiếp bắt về." Tên gia đinh nói xong, cầm ngân phiếu mờ ám nhét vào túi tiểu nhị.

Tiểu nhị mừng rỡ đến không phân biệt được đâu là đông tây nam bắc, tiếp được ngân phiếu thì cất ngay vào ngực, "Hóa ra là có chuyện như vậy

https://thuviensach.vn

à, ngươi nói mau đi, nếu có thể giúp được thì ta nhất định sẽ giúp."

"Cũng không phải là chuyện gì lớn lao, tiểu thư nhà ta ngủ chưa? Mấy ngày nay nàng lưu lạc bên ngoài chắc chịu không ít khổ rồi." Tên gia đinh lại móc từ trong túi ra đàn hương, bỏ vào tay tiểu nhị, "Đây là đàn hương tiểu thư thích nhất trong phủ, có tác dụng an thần, mỗi đêm trước khi ngủ tiểu thư đều đốt lên. Giờ cũng tối khuya rồi, chúng ta cũng không nên mạnh tay bắt tiểu thư đi, miễn cho quấy rầy khách đang ở đây. Tiểu nhị ca chỉ cần giúp chúng ta một chuyện, đốt đàn hương này lên cho tiểu thư. Đợi nàng ngủ say, chúng ta liền mang nàng rời đi."

Gia đinh hòa ái vỗ vỗ tay tiểu nhị, "Làm vậy đều tốt cho cả ta và ngươi, đúng không?"

Tiểu nhị cảm thấy cũng có lý, lúc cô nương kia vào ở thì vung tay xa hoa, vừa thấy đã biết ngay là người có tiền. Chẳng qua là mặt mũi... đen thui thủi, không có gì đáng xem. Nếu không ai nói cho hắn biết thì nhất định hắn sẽ chẳng đoán ra được vị này lại là thiên kim tiểu thư.

Tiểu nhị ngáp hai cái, cầm đàn hương, đi về hướng phòng khách lầu hai.

Mạn Duẫn nằm trên giường, nhưng kỳ quái là không có thoát bớt y phục. Ngoài cửa vừa mới truyền đến một tiếng gõ thì Mạn Duẫn đã mở mắt ra ngay.

"Khách quan, tiểu nhân vào thêm trà."

Mạn Duẫn nhìn ấm trà trên bàn, đúng thật là trống không.

"Vào đi."

Mạn Duẫn ngồi dậy, nhìn về phía tiểu nhị. Tiểu nhị một tay xách theo bình trà, một tay khác cầm một mâm đàn hương. Chờ hắn đổ đầy trà, lấy ra đồ đánh lửa, vung tay đốt đàn hương lên.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn kỳ quái hỏi: "Gì vậy? Khách điếm các ngươi còn bao đàn hương?"

Đàn hương nói quý thì cũng không quý lắm, nhưng thật ra cũng không phải rẻ. Những khách sạn hạng sang muốn cho khách ngủ được ngon giấc thường buổi tối cũng đốt đàn hương trong khách phòng. Nhưng khách điếm này Mạn Duẫn không cố ý chọn lựa, chỉ vì thấy nó gần Hương Nghê Lâu nhất nên vào ở đại thôi. Nhìn cách bài trí khách điếm mà tính toán, giỏi lắm là khách điếm bậc trung. Loại này khách điếm mà còn bao đàn hương thì chỉ có lỗ vốn.

Tiểu nhị không ngờ Mạn Duẫn sẽ hỏi như thế, sửng sốt một chút mới nói: "Dạo này buôn bán ảm đạm, phải tìm cách lưu lại chút khách hàng quen chứ sao."

Nhìn vẻ mặt chột dạ của tiểu nhị, Mạn Duẫn không chút nào tin tưởng. Bước chân ra ngoài đời thì mọi việc phải càng thêm cẩn thận. Nơi này không phải Vương phủ, không có hàng loạt thủ vệ bảo vệ, nhỡ gặp chuyện không may thì viện binh sẽ không tới kịp, tính mạng Mạn Duẫn coi như nghỉ ăn thức ăn dương gian tại đây. Với tính cảnh giác xưa nay của Mạn Duẫn, nàng đương nhiên sẽ không tin vài lời đãi bôi của một kẻ xa lạ.

Chờ tiểu nhị vừa ra khỏi cửa phòng, Mạn Duẫn liền dập tắt đàn hương, cầm chúng lên xem xét qua lại. không xem xét thì thôi, mà vừa nhìn một cái thì Mạn Duẫn liền phát hiện có điểm sai. Kiếp trước làm sát thủ, Mạn Duẫn tiếp xúc với rất nhiều kỹ xảo ám sát, trong đó nhiều nhất chính là kiến thức về thuốc mê... Những thành phần thuốc mê này Mạn Duẫn chỉ cần dùng qua mấy lần là giờ đã có thể nhận ra ngay.

Hành lang truyền đến tiếng bước chân lột xột loạt xoạt, thanh âm rất nhẹ, gần như là nhón chân đi tới. Lỗ tai Mạn Duẫn nhúc nhích hai cái, lắng nghe tiếng bước chân, cố gắng phân biệt xem có mấy người.

https://thuviensach.vn

Hôm nay đi trên đường, Mạn Duẫn đã phát hiện sau lưng có người theo dõi, nhưng nàng vẫn không vạch trần bởi chỉ tưởng là thủ vệ do Phụ vương phái tới. Nàng nghĩ mình ra ngoài dân gian chơi đùa cũng đã lâu rồi, dù sao tế điện cho tiên hoàng cũng phải trở về, còn không bằng cứ để cho Phụ vương tìm được mình đi.

Nhìn lên thấy đàn hương, Mạn Duẫn cũng biết, suy đoán của mình đã lệch khỏi quỹ đạo, sai trăm phần trăm. Người theo dõi hoàn toàn không phải là người của Phụ vương.

Mạn Duẫn giờ cũng muốn nhìn đám người kia một chút xem vì sao lại muốn hại nàng, và muốn hại nàng thế nào! Dám dùng mê hương tới ám toán nàng, thật coi nàng là nghé con không có chút kinh nghiệm gì đấy à?

Mạn Duẫn thuận thế ngả người lên trên giường, hai mắt nhắm lại, hô hấp trở nên vững vàng, nhìn giống như đang ngủ say.

Tiểu nhị đẩy cửa ra cho hai tên gia đinh, "Tiểu nhân chỉ có thể giúp đến vậy thôi."

Hai tên gia đinh nhảy vào phòng, thoáng thấy Mạn Duẫn ngủ sâu trên giường thì nỗi căng thẳng trong lòng coi như là vơi bớt một nửa.

"Đa tạ Tiểu nhị ca, nếu không nhờ ngươi giúp một tay, chúng ta thật đúng là không biết làm sao mang tiểu thư về." Tên gia đinh vóc dáng thấp vỗ vỗ đầu vai tiểu nhị.

Tiểu nhị bình thường toàn bị sai sử, giờ bỗng nhiên có người khách khí đối với hắn như vậy nên trên mặt ngượng ngùng.

"một cái nhấc tay mà thôi." Tiểu nhị thật sự cho là mình đang giúp người khác làm chuyện tốt, hoàn toàn không hay biết một cái đại họa đã rơi xuống trên đầu hắn.

https://thuviensach.vn

Tên nô bộc cao hơn vòng hai tay ôm lấy Mạn Duẫn, nháy mắt với tên còn lại, ý bảo hắn đừng giông dài nữa mà vội vàng làm cho xong chuyện đi mới là quan trọng nhất.

Tên gia đinh kia cũng không nhiều lời xu nịnh với tiểu nhị nữa mà chỉ khách sáo thêm mấy câu rồi vội vàng vọt ra khỏi khách sạn.

Chu Dương đi Hương Nghê Lâu, thuận thuận lợi lợi tra ra tin tức của Mạn Duẫn. Chu Dương vừa chìa ra lệnh bài chứng minh mình là thủ vệ của Sầm vương phủ, chưởng quầy kia liền kêu tất cả tiểu nhị tới, tùy cho Chu Dương tra hỏi. Chu Dương mặc dù tính tình tùy tiện, nhưng đến thời khắc mấu chốt thì lại vô cùng nghiêm túc. Sau mấy câu tra hỏi, biết Tiểu Quận Chúa đã từng ăn cơm cùng một vị nam tử ở tầng trên.

Tìm hiểu gốc ngọn kỹ càng đã để cho Chu Dương lấy được không ít tin tức, cũng biết được rằng Tiểu Quận Chúa sẽ ngụ ở Khánh Khiết khách sạn cách đó không xa.

Chu Dương thầm muốn than lớn một tiếng, ông Trời không phụ người có lòng a! Mấy ngày lo lắng hãi hùng cuối cùng cũng trôi qua rồi...

Chưởng quỹ chợt vỗ mạnh bắp đùi một cái như sực nhớ đến cái gì, hoảng sợ nói: "Đúng rồi, đúng rồi, không chỉ có cô nương mà ngài nói đã tới đây, mà ngay cả Cửu Vương Phi cũng có tới. Nàng và Phùng tiểu thư ngồi ở nhã gian..." Chưởng quỹ chỉ vào khu vực ngăn bằng lụa mỏng, "Còn cô nương kia ngồi ở cái bàn đó."

Chu Dương nhìn theo hướng ngón tay của hắn, ánh mắt chấn động. Từ nhã gian nhìn ra, cho dù có lụa mỏng che chắn, cũng có thể thấy tình huống bên ngoài. nói như vậy... Doãn Linh Chỉ hôm nay đã từng thấy Tiểu Quận Chúa? Thế mà nàng về Vương phủ lại chẳng hề nói điều gì.

Ngẫm lại quan hệ đối chọi gay gắt giữa Doãn Linh Chỉ và Tiểu Quận Chúa, Chu Dương cũng không nghĩ nhiều thêm làm gì. Nữ nhân này trong

https://thuviensach.vn

thâm tâm đang ước gì Tiểu Quận Chúa biến mất, cả đời không trở lại. Cho nên biết mà không nói ra cũng là có đạo lý.

Chu Dương ném cho chưởng quỹ một thỏi bạc, mang theo hai thủ vệ nhanh chóng rời đi, chạy về hướng Khánh Khiết khách sạn.

Tiểu nhị mới vừa chui vào chăn, còn chưa kịp ngủ ấm áp thì đã bị tiếng đập cửa liên tục đánh thức.

"Con mẹ nó, tối khuya rồi mà còn không để cho người ta ngủ! Ngươi đây là gõ cửa hay là tông rụng... cửa... Hả." Tiểu nhị mở cửa, nhìn thấy đồng phục thủ vệ trên người Chu Dương thì thanh âm dần dần nhỏ đi, không hề kiêu ngạo giống mới vừa rồi nữa.

Tiểu nhị dụi dụi mắt mấy cái, kinh hồn táng đảm nói: "Quan gia, tiểu nhân không có phạm pháp nha, ngài tối khuya còn tới đây có gì muốn làm chăng?"

Chu Dương nhìn khách sạn chung quanh một vòng, vừa nhỏ vừa rách nát, Tiểu Quận Chúa cần nghỉ ngơi sao không chọn địa phương tốt một chút? Vừa nghĩ tới việc Tiểu Quận Chúa ăn gió nằm sương ở bên ngoài nhiều ngày thế kia, Chu Dương vốn dự tính tìm Mạn Duẫn để phiền toái nàng một phen giờ lập tức nguôi giận, hỏi: "Có một nữ hài tử vào ở trọ hay không?"

"Đúng là có một, bất quá vừa được người nhà nàng đón về rồi." Ngón tay tiểu nhị run rẩy đẩy cửa mở lớn ra thêm một chút để cho ba vị thủ vệ đi vào.

Chu Dương nhướng mày, chưởng quỹ mới vừa rồi có nói là đã tận mắt nhìn thấy cô gái tiến vào Khánh Khiết khách sạn. Nghi tiểu nhị nói láo, Chu Dương trợn trừng hai mắt, "Thành thật một chút cho ta."

https://thuviensach.vn

Tiểu nhị sợ đến run lên, thân thể run như cầy sấy, "thật mà... mới vừa rồi có hai gia đinh đến đón nàng, một cao một thấp, người thấp hơn trên cằm có một nốt ruồi đen rất to. Hai người đó trông như rất quan tâm tiểu cô nương kia, đợi nàng ngủ thiếp đi mới ôm nàng rời đi."

Tim Chu Dương đập thình thịch. Lúc hắn quay về Vương phủ, hai tên gia đinh của Doãn Linh Chỉ chẳng phải đang vội vàng hấp tấp chạy ra, còn đụng hắn một cái đó sao! một người trong đó trên mặt có một nốt ruồi đen rất to.

Doãn Linh Chỉ phái người đón đi Tiểu Quận Chúa?... Chẳng lẽ đón về Vương phủ? Nữ nhân này tốt bụng đến vậy à?

Chu Dương mơ hồ hoài nghi, vung tay như chớp xách cổ áo tiểu nhị, lập tức tha ra bên ngoài. Tốt nhất vẫn nên bắt tiểu nhị về Vương phủ đi, để cho Vương Gia tự mình hỏi một chút.

Trà nóng trong chén, hết một ly lại thêm một ly.

Trăng treo đầu cành tròn trịa giống như một đĩa ngọc, óng ánh trong suốt. Ánh trăng bàng bạc phủ kín mặt đất, xuyên thấu qua từng khóm lá trúc trong sân mà tạo nên bóng cây so le dưới mặt đất.

Tịch Mân Sầm ngồi trên ghế đá trong sân, nước trà trên tay khí nóng vẫn còn dật dờ bay lên. Chu Phi thẳng tắp đứng một bên, mỗi khi thấy nước trà lạnh lại rót thêm một ly.

Trong đêm đen yên tĩnh, tiếng bước chân loạt xoạt trở nên vô cùng vang dội.

Tịch Mân Sầm vốn muốn chờ Chu Dương đón Mạn Duẫn về để sửa trị nàng cho ra trò. đi chơi cũng phải có mức độ, lập tức mất tích một cái là hơn mười ngày, đây không phải là cố ý làm cho cả Vương phủ lo lắng sao?

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy sau lưng Chu Dương không có một bóng người, ánh mắt Tịch Mân Sầm xoạt một cái lạnh xuống.

"Sao không mang Tiểu Quận Chúa trở lại?" Trong giọng điệu mang theo ý trách cứ nồng đậm.

Ngay tại lúc Tịch Mân Sầm ra tiếng, Chu Dương đồng thời cảm nhận được một áp lực uy nghiêm khiến người ta không dám phản kháng, hai chân thẳng tắp quỳ xuống đất, "Thuộc hạ hành sự bất lực, không thể mang Tiểu Quận Chúa về."

Chu Dương liếc mắt nhìn chung quanh, cẩn thận từng chữ hỏi: "Vương Gia, Tiểu Quận Chúa chưa về sao?"

Ánh mắt Tịch Mân Sầm chuyển sang hắn, nhíu nhíu đầu mày, "Lời này có ý tứ gì? nói cho rõ ràng."

Tiểu nhị nhìn thấy tình hình như vậy thì hai chân run cầm cập, trực tiếp ngã xuống trên mặt đất. cô gái kia là Tiểu Quận chúa? Như vậy hai gia đinh đến đón nàng là ai?

Chu Dương kéo lấy cánh tay tiểu nhị, đẩy về phía trước, "Thuộc hạ tìm được Khánh Khiết khách sạn, nghe tiểu nhị này nói có hai nam tử đã đón Tiểu Quận Chúa đi rồi. Nếu thuộc hạ không đoán sai, hai kẻ đó là gia đinh do Doãn Linh Chỉ mang tới."

"Tha mạng, cầu xin Vương Gia tha mạng, tiểu nhân không biết đó là Quận chúa... Tiểu nhân cái gì cũng không biết hết." Nhìn vào ánh mắt băng hàn của Cửu vương gia, lưng tiểu nhị toát mồ hôi tầng tầng lớp lớp, cho dù đang quỳ mà hai chân vẫn run rẩy không kìm được.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Chuyện này có liên quan đến Doãn Linh Chỉ? Tịch Mân Sầm lệnh cho Chu Dương kể rõ ràng mọi chuyện. Vừa nghe xong, ly trà trong tay rắc một tiếng vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Tiểu nhị co đầu rụt cổ, tay chân phát run, nhìn chằm chằm xuống đất, có sao nói vậy, không dám giấu giếm chút nào.

Theo như lời tiểu nhị, hai tên gia đinh đợi lúc đốt xong đàn hương mới mang đi Mạn Duẫn. Mặc dù Mạn Duẫn tuổi tác nhỏ, nhưng là người có tính cảnh giác rất cao, ngay cả mình những năm trước đây cũng là ỷ vào cái danh “phụ thân” này mới có thể đến gần nàng. Chỉ bằng hai tên gia đinh nàng chưa từng gặp qua lại có thể mang nàng đi? Chuyện này tuyệt đối có điều kỳ quái.

Hay là đàn hương có vấn đề? Loại thủ đoạn hạ lưu này thế mà cũng dám dùng trên người nữ nhi của hắn!

Nếu Mạn Duẫn trúng chiêu, rơi vào tay Doãn Linh Chỉ, chắc chắn không chết cũng sẽ bị lột da. Tịch Mân Sầm đứng lên, liếc tiểu nhị một cái, "Nên xử lý thế nào thì xử lý thế đấy." nói xong lập tức sải bước, đi theo đường nhỏ hướng về phía viện của Doãn Linh Chỉ.

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ vọng vào nhiều tiếng ve kêu, Doãn Linh Chỉ nằm trên giường nhưng vẫn không nỡ nhắm mắt ngủ. Nàng vẫn chờ hai tên gia đinh kia trở về báo cáo kết quả cho nàng. Trong bóng tối, cặp mắt nàng trống rỗng nhìn lên xà nhà, quả đấm nắm thật chặt. Lúc nhìn về phía bụng, nàng cực kỳ muốn nện xuống một quyền, nhưng rồi lại không xuống tay được.

Bắt đầu từ một khắc nàng gả vào Sầm vương phủ, nàng đã bị Cửu vương gia cùng Tiểu Quận Chúa đùa bỡn quay mòng mòng mà không biết. Nàng rốt cuộc không tốt ở chỗ nào, không xứng với Cửu vương gia ở chỗ nào, mà khiến cho Cửu vương gia ngay cả chạm vào nàng một chút cũng không muốn. hắn không muốn, liền tùy ý tìm một nam nhân khác cùng nàng viên phòng! Nước mắt đảo quanh trong hốc mắt. Đây rõ ràng là trắng trợn lợi dụng! Có phụ thân trợ giúp, Cửu vương gia sẽ dễ dàng đi lên ngôi vị Hoàng Đế. Mà mình... còn ngu ngốc suy nghĩ ngồi lên ngôi vị Hoàng Hậu.

Sợ rằng... ngay một khắc mà Cửu vương gia lên ngôi kia, chính là lúc mình bị vứt bỏ!

Bùm... Cửa phòng đóng chặt trong nháy mắt bị đá văng, hai cánh cửa kẽo kẹt kẽo kẹt đung đưa trong gió. Hắc bào trên thân Tịch Mân Sầm đón gió phồng lên, bay phần phật.

Nam nhân mặt như băng sương, khóe môi mím thật chặt, trên mặt không hề có một nét biểu cảm nào, nhưng lại có thể làm cho người khác vô cùng e ngại.

Doãn Linh Chỉ kinh ngạc chỉ trong nháy mắt, rồi nặn ra một chút tươi cười, "Trễ như vậy rồi, ta còn tưởng rằng Vương Gia không đến nơi này. Vương Gia trước uống trà làm ấm thân thể một chút." Doãn Linh Chỉ đứng dậy rót một ly trà, trong lòng rất nghi hoặc. Sao giờ này mà Cửu vương gia còn đến đây?

https://thuviensach.vn

Sau khi nàng mang thai, số lần Cửu vương gia tới trong phòng nàng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Doãn Linh Chỉ thầm nhạo báng chính mình, cho dù Cửu vương gia có đến thì người ngủ cùng mình cũng không phải là bản thân hắn. Bi thương đến cỡ nào...

Nàng cầm một ly trà, đưa đến trước mặt Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm mắt lạnh nhìn nàng, tay phất một cái. Xoạch một tiếng, ly trà trong tay Doãn Linh Chỉ ném thẳng xuống đất, bể tan tành thành mấy miếng.

"Ngươi đem Mạn Duẫn đi nơi nào?" Tịch Mân Sầm từ trước đến giờ không nói vòng vo, hơn nữa Mạn Duẫn đã mất tích hơn mười ngày nên sự kiên nhẫn của hắn đã sớm mài hết.

Nụ cười Doãn Linh Chỉ cứng đờ, bàn tay trong tay áo ứa ra một lớp mồ hôi lạnh, "Vương Gia nói đùa, nếu Chỉ nhi biết hành tung của Quận chúa thì đã sớm nói ra."

Ánh mắt Tịch Mân Sầm lạnh hơn.

Tịch Mân Sầm từng bước tiến tới gần Doãn Linh Chỉ, tiếng bước chân của hắn vang vọng rất lớn trong phòng, tựa như đạp thẳng vào lòng người, "Đừng giả vờ với Bổn vương. Trong bụng ngươi giấu tâm tư gì, Bổn vương thấy rất rõ ràng. Phùng Mạn Mạn chết, có liên quan đến ngươi đúng không?"

Lời nói của Tịch Mân Sầm lạnh lẽo như được tạc ra từ băng tuyết ngàn năm, ý tứ trong lời nói càng làm cho Doãn Linh Chỉ không còn chỗ nào có thể trốn, tim thình thịch nhảy loạn.

Mặt đanh lại, Doãn Linh Chỉ lui ra mấy bước, "Vương Gia nói vậy là ý gì, ta với Mạn Mạn tình thân như tỷ muội, sao có thể hại nàng?"

https://thuviensach.vn

Bởi vì quá lo lắng, nên cách nói chuyện của Doãn Linh Chỉ lớn tiếng hơn bình thường.

Khi cổ họng nàng vừa rống ra những lời này, Doãn Linh Chỉ cũng sửng sốt mất một lúc. Nàng có khi nào nói chuyện thô thanh thô khí như vậy đâu?

Thấy nàng rút đi lớp ngụy trang tiểu thư khuê các, Tịch Mân Sầm cười lạnh, "Còn nói không có? Bổn vương thật ra muốn biết, vì sao ngươi lại phải giết chết một trợ thủ có năng lực như vậy."

Sau khi Phùng Mạn Mạn và Doãn Linh Chỉ gặp nhau ở Hương Nghê Lâu, trên đường trở về phủ liền gặp phải cướp ngộ sát. Mặc dù Doãn Linh Chỉ dùng hành động cướp của giết người có thể lừa gạt được mọi người, nhưng qua câu hỏi thử vừa rồi, Tịch Mân Sầm dám khẳng định mười phần rằng cái chết của Phùng Mạn Mạn đến tám-chín phần là do Doãn Linh Chỉ ra lệnh. Như vậy, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi tại Hương Nghê Lâu đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng lắm, đáng để Doãn Linh Chỉ không tiếc giết người diệt khẩu?

Những năm gần đây, Phùng Mạn Mạn nịnh nọt Doãn Linh Chỉ, giúp nàng làm nhiều chuyện tình. Giết chết Phùng Mạn Mạn sẽ làm Phùng Thị Lang trở nên xa cách. Chuyện như vậy, người thông minh sẽ không lựa chọn thực hiện, trừ khi Doãn Linh Chỉ phải có lý do nguy khốn lắm mới phải giết Phùng Mạn Mạn. Tịch Mân Sầm tâm tư sâu kín, đặc biệt hiểu biết việc mưu mô quyền lợi trong triều đình, nên muốn lừa gạt được hắn thì nếu không có mấy thập niên đạo hạnh sẽ không làm được.

"Vương... Vương Gia nói gì, Chỉ nhi không hiểu." Mặt Doãn Linh Chỉ tái nhợt, biết nếu cứ tiếp tục nói như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ bị Cửu vương gia vạch trần, đơn giản cứ giả vờ ngây ngốc là tốt nhất.

https://thuviensach.vn

Nhưng Tịch Mân Sầm không phải loại người dễ đánh lừa, "Doãn tiểu thư thông minh như thế, sao lại không hiểu? Phùng Mạn Mạn có phải đã biết bí mật gì đó hay không? Cho nên ngươi nhất định phải giết người diệt khẩu."

Đây là nguyên nhân có khả năng nhất. Tịch Mân Sầm đã đứng ở trước mặt Doãn Linh Chỉ, một đôi mắt thâm thúy trực tiếp nhìn nàng ép buộc.

Ngón tay Doãn Linh Chỉ nắm chặt một góc bàn, mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống, "không có... không có chuyện này."

Thời điểm Tịch Mân Sầm dẫn quân đánh giặc, khi hắn tra hỏi tù binh thì không một kẻ nào có thể ngậm miệng như hến được trước mặt hắn. (nguyên văn: thủ khẩu như bình, thành ngữ Việt Nam có một câu gần giống: bưng kín miệng bình). Nếu không cân nhắc dù sao Doãn Linh Chỉ cũng chỉ là một nữ nhân, vả lại thân phận hiện tại là Vương phi, thì Tịch Mân Sầm đã sớm tra tấn nàng rồi.

Thần sắc Doãn Linh Chỉ càng ngày càng hốt hoảng.

Tịch Mân Sầm nhíu nhíu mày, "Có phải ngươi đã biết cái gì đó hay không?"

Lời này vừa nói ra, Doãn Linh Chỉ đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, "Ta chẳng biết gì cả."

Nàng càng phản bác, Tịch Mân Sầm càng thêm khẳng định. hắn tóm chặt cằm Doãn Linh Chỉ, cặp mắt lạnh lùng thẳng thừng ép nàng, "Đừng mong lừa gạt Bổn vương. Ngươi biết cái gì, thành thật nói ra."

Tóc hai bên thái dương Doãn Linh Chỉ đã thấm ướt, lưng toàn là mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: "Chỉ nhi thật sự cái gì cũng không biết!"

https://thuviensach.vn

"không chịu nói sao?" Tịch Mân Sầm nheo mắt lại, ngón tay chỉ dùng một phần lực mà Doãn Linh Chỉ đã đau đến kêu oai oái.

Doãn Linh Chỉ quen sống xa hoa sung sướng, chưa từng có người nào dám đánh mắng nàng, giờ nhìn thấy diện mạo hung tợn như vậy của Cửu vương gia thì hoảng sợ đến bay mất ba hồn bảy vía.

Nhưng cho dù Doãn Linh Chỉ không nói, Tịch Mân Sầm hiển nhiên cũng đoán được vài phần. Mạn Duẫn cùng Tề Hồng gặp nhau, nói chuyện chắc chắc sẽ rất tùy ý. Doãn Linh Chỉ lại đang ngồi trong nhã gian Hương Nghê Lâu, nhất định cũng nghe được vài câu trao đổi. Tịch Mân Sầm chỉ không xác định được rốt cuộc nàng nghe được bao nhiêu...

Cằm Doãn Linh Chỉ bị nắm đến đỏ lên, nước mắt tràn ra, không ngừng rơi xuống tí tách. Nàng đường đường là con gái của Doãn Thái Úy, cầm kỳ thư họa đều tinh thông hơn người, kết quả lại bị nam nhân này gắt gao lợi dụng.

"Ngươi không muốn nói cũng không sao, dù sao từ nay trở đi chính là giai đoạn tế điện cho tiên hoàng, ngươi đừng nghĩ sẽ thông tin được gì cho Doãn Thái Úy." Tịch Mân Sầm đột nhiên buông tay ra, hướng ra ngoài hô một tiếng Chu Phi.

Chu Phi vẫn đứng hầu ở bên ngoài, toàn bộ động tĩnh bên trong đều nghe rõ ràng rành mạch.

"Đem Vương phi đến tù thất, nghiêm cẩn trông giữ." Lạnh lùng phân phó xong, Tịch Mân Sầm lấy khăn tay ra lau lau tay, giống như ghét bỏ mới vừa rồi đã chạm qua Doãn Linh Chỉ.

Doãn Linh Chỉ bị động tác này đâm vào lòng, toàn thân chết lặng, ngay cả đau đớn nơi cằm cũng tạm thời bị bỏ quên.

https://thuviensach.vn

Giận quá thành cười, hai mắt Doãn Linh Chỉ tràn đầy oán hận, cười nhạo: "Vương Gia ngại Chỉ nhi bẩn sao? So với Cửu vương gia, Chỉ nhi còn sạch sẽ hơn không biết bao nhiêu lần! Nếu dân chúng biết rằng Cửu vương gia được vạn người kính ngưỡng lại làm điều càn rỡ với chính nữ nhi của mình, thì e là toàn bộ dân chúng Phong Yến đều sẽ cười nhạo ngươi!

"Ha ha... Ha ha ha, buồn cười quá đi, Cửu vương gia ai cũng không yêu, thế mà lại đi yêu cô con gái chính mình một tay nuôi lớn!" Doãn Linh Chỉ vừa cười vừa khóc, dáng vẻ buồn cười đến không nói ra lời.

Lửa giận của Tịch Mân Sầm lập tức bị đốt lên, giơ chân đá về phía nàng. Lúc này, hắn giống như vừa đi ra từ Tu La địa ngục, khắp người toàn là sát khí.

một cước kia phóng ngay giữa bụng Doãn Linh Chỉ. Doãn Linh Chỉ cười càng dữ. Sau khi biết đứa nhỏ này không phải là cốt nhục của Cửu vương gia, nàng đã sớm muốn uống một chén thuốc phá thai để đánh rớt đứa nhỏ này.

Giữa hai chân chảy ra nhè nhẹ máu tươi, Doãn Linh Chỉ đau đến nằm rạp trên mặt đất, vừa khóc vừa cười, "không phải là đứa nhỏ của Cửu vương gia, Cửu vương gia thật sự xuống tay một chút cũng không lưu tình."

Doãn Linh Chỉ ôm chặt lấy bụng, nói chuyện như hết hơi, mối thù hận trong thâm tâm đối với Mạn Duẫn lại sâu hơn một tầng.

"Cửu vương gia biết Chỉ nhi giấu Tiểu Quận Chúa ở địa phương nào không?"

Tịch Mân Sầm lúc này mới nhìn thẳng vào nàng, chẳng qua cặp mắt hoàng toàn không có độ ấm mà lạnh lùng giống như nhìn vật chết.

"Ha ha..." Doãn Linh Chỉ cười như điên, giống như đã phát cuồng, "Ta không nói cho ngươi... Ta muốn nhìn ngươi hối hận, nhìn ngươi thương

https://thuviensach.vn

tâm! Ta muốn đem bao nhiêu thương tổn ngươi cho ta trả lại cho ngươi gấp mười lần!"

Tịch Mân Sầm vốn chẳng trông mong gì vào việc sẽ lấy được tin tức của Mạn Duẫn từ miệng nàng ta, nên trên mặt không có bất kỳ cảm xúc nào, "Ngươi cho rằng... không có ngươi, Bổn vương cũng không biết sao?"

Doãn Linh Chỉ sững sờ nhìn hắn.

Tịch Mân Sầm nói: "Biết Mạn Duẫn ở nơi nào, không chỉ có một mình ngươi."

Hai tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến. Doãn Linh Chỉ biết ngay ý của Cửu vương gia là gì, vừa định mở miệng kêu hai gia đinh nhanh chóng đào tẩu thì chưa kịp hô ra tiếng đã bị Chu Phi đánh vào ót bất tỉnh.

Thân thể vô lực té xuống đất.

Hai tên gia đinh làm xong việc thì đã qua giờ Tý. Sợ bị người phát hiện, bọn chúng đi đứng cũng rất thận trọng, thỉnh thoảng hết nhìn đông lại tới nhìn tây, nhưng chân vẫn cố đi thật nhanh. không bao lâu, chúng đã đi đến trước cửa.

Nhìn thấy cửa vẫn mở, hai tên gia đinh chỉ cho là Vương phi nhất định còn chưa ngủ mà chờ bọn hắn trở lại. Cửa cũng không gõ, bọn hắn liền tiến thẳng vào.

Vừa mới vào phòng, cửa phòng bùm một tiếng khép lại. Chu Phi ôm kiếm đứng ở trước cửa.

Vị thủ vệ này trong vương phủ ai mà không biết? hắn chính là cận thân thị vệ bên cạnh Cửu vương gia...

https://thuviensach.vn

Chu Phi hất hất đầu về phía sau, ý bảo hai người nhìn sang bên kia. Hai tên gia đinh vừa quay đầu lại nhìn thì suýt nữa té xỉu, hai chân phát run, tứ chi phủ phục xuống hành lễ, "Nô tài ra mắt Cửu vương gia..."

Hai gia đinh đột nhiên nhìn thấy trên đất có một dòng máu tươi, nhìn theo đường máu thì thấy Doãn Linh Chỉ đang té trên sàn nhà lạnh lẽo, vật liệu may mặc giữa hai chân bị máu tươi nhuộm đỏ. Đây là dấu hiệu sanh non a! Nhìn lại vẻ mặt Cửu vương gia vẫn băng hàn như cũ mà không khẩn trương chút nào, đáy lòng bọn chúng càng hốt hoảng.

"Vương Gia, mau tìm đại phu đi, nếu không đứa bé có thể không giữ được." Bọn chúng đều là người của Doãn Thái Úy phái tới nên dĩ nhiên biết tầm quan trọng của đứa bé trong bụng Doãn Linh Chỉ, hốt hoảng hô lên.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

"không phải con của Bổn vương, tại sao phải giữ?" Lời nói của Tịch Mân Sầm toát ra khí lạnh nhè nhẹ, hoàn toàn không quan tâm những lời này sẽ làm cho người ta kinh hoàng đến cỡ nào.

Hai tên gia đinh ngốc lăng quỳ ở đó, trong đầu không ngừng trăn trở những lời vừa rồi của Vương Gia. Chẳng lẽ Vương phi dám cho Vương Gia đội nón xanh? Đây chính là trọng tội chém đầu a!

"Các ngươi đem Tiểu Quận Chúa đến nơi nào?" Tịch Mân Sầm cất bước đi về phía trước, trên giầy thêu Bàn Long giương nanh múa vuốt trông vô cùng tinh xảo.

Hai tên gia đinh đột nhiên run lên, nói chuyện cũng lắp bắp, "Nô... Nô tài không biết."

Chu Phi nhìn bóng lưng hai tên gia đinh, khá thương hại. đã đến nước này rồi mà còn không biết thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị nữa.

Tịch Mân Sầm lạnh lùng cười, cực nhanh nắm lấy cần cổ của tên gia đinh, xoay 180°. một tiếng rắc vang lên, mọi người đều có thể nghe rõ thanh âm của xương cốt bị gãy vụn. Chu Phi đã kiến thức dáng vẻ giết

https://thuviensach.vn

người của Vương Gia từ lâu, cũng đã nhìn quen lắm rồi, nên vô cùng bình tĩnh đến ngay cả lông mi cũng không nhúc nhích lấy một chút.

Hai tay tên gia đinh còn lại đã nắm chặt đến nhợt nhạt, có lẽ đã nhìn đến kết cục của bản thân nên nước mắt nước mũi chảy ướt cả một khoảng mặt đất, "Tiểu Quận... Tiểu Quận Chúa ở... ở Túy Phong Lâu."

Nghe được đáp án, sắc mặt Tịch Mân Sầm âm hàn. Đây chính là muốn cho hắn thống khổ theo lời của Doãn Linh Chỉ đó sao? Túy Phong Lâu là thanh lâu nổi danh tại Hoàng Đô, nơi đó dơ bẩn đến thế nào thì chỉ cần người có chút đầu óc là có thể nghĩ ra được.

Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng phẩy tay áo một cái, kéo cửa phòng ra, nói: "Cho hắn toàn thây."

Tên gia đinh vốn tưởng rằng có thể bảo toàn được một mạng, nghe nói như thế thì lạnh từ lòng bàn chân lạnh lên cả người.

"Vương Gia tha mạng, nô tài chỉ nghe theo Vương phi mà làm việc, tất cả không liên quan tới nô tài mà!"

Mấy lời kêu gào của tên gia đinh một câu cũng không lọt tai Tịch Mân Sầm. Chỉ cần một lời “không liên quan gì đến ta” là có thể phủi sạch dính líu sao? Tất cả những kẻ hại đến Duẫn nhi, hắn đều sẽ không bỏ qua...

Người của hắn, sao có thể để cho người khác nhúng chàm?

Chu Phi rút kiếm ra, từng bước tiến tới gần tên gia đinh. Tên gia đinh lảo đảo ngã trên đất, không ngừng dập đầu, "Chu thủ vệ, ngài bỏ qua cho nô tài đi, van cầu ngài bỏ qua cho nô tài."

Có lẽ đi theo Cửu vương gia đã Lâu, tim Chu Phi chẳng mảy may rung động đối với lời cầu xin tha thứ của tên gia đinh chút nào. một đao đi

https://thuviensach.vn

xuống, lưu loát cắt qua cổ của hắn. Vất cắt chỉ như một đường chỉ nhỏ, tên gia đinh liền thẳng tắp té xuống.

Chu Phi đi đến cạnh tên gia đinh, dò xét hơi thở, sau khi xác định hắn đã chết mới đứng dậy đi về phía Doãn Linh Chỉ, kéo xềnh xệch thân thể nàng ta về hướng tù thất.

Trong một phòng góc bé xíu tối tăm nhốt hơn mười thiếu nữ. Hai tên gia đinh bán Mạn Duẫn cho tú bà xong thì đã cầm tiền chạy lấy người.

Hai tên gia đinh này Mạn Duẫn đã từng gặp qua trong Sầm Vương phủ, là nô tài của Doãn Linh Chỉ. Như vậy, người lần này muốn hại nàng nhất định là Doãn Linh Chỉ. Mạn Duẫn vốn định bắt lấy hai tên gia đinh xách về tính sổ với Doãn Linh Chỉ thì chợt nghe tiếng khóc thút thít khắp phòng, nàng liền cố kềm lại tính nóng nảy, giả bộ bất tỉnh.

Tú bà tuy biết Mạn Duẫn trúng mê dược nhưng không vì vậy mà buông lỏng cảnh giác, vẫn lấy dây thừng trói chặt nàng lại.

Những loại kỹ viện thanh lâu này nhìn mãi cũng quen mắt. Nhưng loại chuyện thế này thì ngay từ lúc Hoàng bá bá lên ngôi đã hạ lệnh, không được ép buộc người lương thiện làm kỹ nữ. Nhìn thấy mấy thiếu nữ bị nhốt cùng trong phòng, một luồng lửa giận sôi lên trong lòng Mạn Duẫn. Những kẻ này thật là không coi vương pháp ra gì, nếu không ngăn chúng lại thì không biết về sau sẽ còn bao nhiêu cô gái nhà đàng hoàng lâm vào hố sâu này nữa.

Dù sao tìm Doãn Linh Chỉ báo thù nhất thời cũng không vội. Nhưng nếu để những cô gái này ở đây suốt đêm nay thì không chừng tất cả sẽ mất đi tấm thân trong sạch.

"Vương công tử, ngài chậm một chút, hàng tốt đều được giữ lại riêng cho ngài nha." Bên ngoài phòng truyền đến một giọng nói của nữ nhân lớn tuổi.

https://thuviensach.vn

Tất cả các cô gái đều cố cuộn tròn người lại chui rúc vào trong góc tường hòng che giấu bản thân.

Mạn Duẫn nhận ra thanh âm này. Nữ nhân trung niên này chính là tú bà của kỹ viện này.

"Hàng tốt? Lần trước ngươi cho ta xem cái nào cũng xấu như ma. Lần này nếu không làm ta hài lòng, cẩn thận kẻo ta hủy cái chiêu bài Túy Phong Lâu của ngươi đó."

Tú bà cười hềnh hệch, nói bằng giọng nịnh nọt: "Lần trước mấy cái ca vũ chẳng phải đã hầu hạ ngài rất thoải mái đó sao?"

"Ngươi còn dám nói? Mấy cái ca vũ đó không biết đã phục vụ qua bao nhiêu người rồi, ngươi còn dám đưa đến phòng ta. Ta yêu thích cái gì tú bà ngươi không rõ ràng nhất đó sao?"

Vị công tử họ Vương này là con trai của một thương gia giàu có tại Hoàng Đô, nổi danh là ông trời con, suốt ngày ăn chơi đàng điếm, xem kỹ viện là nhà, là khách quen của Túy Phong Lâu. hắn vung tay rất rộng rãi, nhưng cũng có chút khác người, bởi hắn thích nhất là nhúng chàm các thiếu nữ chưa bị phá thân.

Cửa “kẹt” một tiếng, mắt Mạn Duẫn len lén hí ra một đường nhỏ, liền nhìn thấy hai người đi vào.

Nam tử quần áo lụa là xa hoa, thật phù hợp với không khí thối nát của kỹ viện.

Nét tươi cười của tú bà cứng ngắc trong chốc lát, trong lòng mắng, lúc chơi đùa với mấy ca vũ kia sao trọng ngươi cực kỳ hưng phấn lắm mà, sao bây giờ lại vạch lá tìm sâu thế.

https://thuviensach.vn

"Vương công tử nhìn chút đi, đây là các cô nương vừa được mua tới. Ngài xem vừa mắt người nào thì lát nữa ta liền đưa qua cho ngài." Tú bà đẩy Vương công tử hướng sang bên này.

Mạn Duẫn nhắm mắt lại để tránh bị phát hiện.

Đám thiếu nữ ai nấy đều thanh tỉnh, sợ đến toàn thân phát run. Chỉ có mình Mạn Duẫn là hôn mê nằm trên mặt đất.

Vương công tử nhìn thấy Mạn Duẫn đầu tiên, nhưng bởi vì ngọn đèn trong phòng quá mức lờ mờ nên không nhìn thấy rõ. Cho đến khi tiến gần thêm hai bước, đến trước mặt Mạn Duẫn, hắn mới thấy rõ tướng mạo của Mạn Duẫn. Chỉ cần một liếc mắt này khiến hắn giật nảy mình, ha ha cười ra tiếng.

Vỗ mạnh lên vai tú bà, "Nha đầu này xinh đẹp, tối nay ta muốn nàng. Bạc không là vấn đề, lát nữa đưa đến trong phòng ta đi."

Vương công tử nổi danh là kẻ hay bắt bẻ ở Túy Phong Lâu, mỹ nhân bình thường căn bản là không vào được mắt hắn. Tú bà hồ nghi ngồi xổm xuống, nâng mặt Mạn Duẫn lên, vừa nhìn thấy thì suýt nữa thì ảo não mà chết.

Lúc nãy khi hai gia đinh kia bán đứa nhỏ này vào đây thì mặt mũi nó đen sì, khiến người ta vừa nhìn là ngán ngẩm. Vậy mà bây giờ nhìn lại, mặt cô gái này chỗ trắng chỗ đen, hiển nhiên là do bôi lọ nồi. Giờ mồ hôi chảy ra, lọ nồi liền trôi đi hơn phân nửa, lộ ra khuôn mặt thanh tú quyến rũ, còn xinh đẹp tuyệt trần hơn cả Phù Dung.

"Vương công tử, đứa nhỏ này chỉ cần lộ mặt ra ngoài thì danh hiệu hoa khôi nhất định thuộc về nàng. Ngài xem... Bạc này..." Tú bà vung vẩy khăn tay, cười nịnh trả giá.

https://thuviensach.vn

Vương công tử đã từng mua đứt rất nhiều đêm đầu của các hoa khôi, nên cách nói chuyện của tú bà cũng vô cùng cẩn thận, không dám đắc tội hắn.

"Ta không có cái khác, chỉ có bạc là nhiều. Mỹ nhân này dáng dấp xinh đẹp như vậy, ta sẽ không bạc đãi tú bà ngươi đâu." nói xong, Vương công tử móc ra một xấp ngân phiếu, nhét vào ngực tú bà.

"Như vậy đủ chưa?" không nghĩ tới trên đời này vẫn còn có mặt hàng tốt như vậy, không biết ở trên giường thì ngon miệng đến cỡ nào. Vương công tử nhìn chằm chằm không chuyển mắt, nuốt nước bọt ực một cái.

Tú bà đếm ngân phiếu, thì ra là gấp đôi của hoa khôi lần trước. Bà ta lập tức cười tươi như hoa, nói: "Vương công tử về phòng trước, chờ ta cứu tỉnh đứa nhỏ này, cho nó tắm rửa ăn mặc sạch sẽ rồi sẽ đưa qua bên đó."

Mạn Duẫn vẫn nhắm hai mắt, nghe đối thoại của hai người mà suýt nữa nhịn không được muốn giáo huấn bọn chúng ngay tại chỗ. Đặc biệt là ánh mắt của tên Vương công tử, cho dù Mạn Duẫn nhắm hai mắt cũng có thể cảm nhận được ý bất hảo trong đó.

Doãn Linh Chỉ à Doãn Linh Chỉ! Bình thường ngươi khiêu khích thì cũng thôi đi, giờ lại dám can đảm bán nàng đến thanh lâu kỹ viện. Bộ thật tưởng nàng là người lương thiện đấy à?

"Tú bà, ngươi phải nhanh lên đấy."

Tú bà đưa Vương công tử ra ngoài xong liền gọi tới hai nữ tỳ, kêu các nàng mang tới hai thùng nước lạnh.

Hướng về phía Mạn Duẫn, xối ào xuống đầu. Nước lạnh thấu xương khiến Mạn Duẫn rùng mình một cái. Nàng thử giật giật dây thừng trói tay ở phía sau, rất chặt, không dùng hết sức lực thì cũng đừng mong thoát ra được.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn chậm rãi mở mắt ra, làm bộ như vừa mới tỉnh lại, quan sát bốn phía một chút, giọng mang theo vài phần yếu ớt run run hỏi: "Các ngươi là ai? Ta đang ở đâu?"

Tú bà thân thiết cười cười, mang theo vài phần hòa ái, vén sợi tóc trước trán Mạn Duẫn lên, "Gương mặt này thật đẹp, đêm nay thật là lượm được đại tiện nghi rồi." Mới vừa mua vào là có thể kiếm tiền cho ta được ngay.

Tú bà nâng cằm Mạn Duẫn lên, đây có thể xem là gương mặt đẹp nhất mà bà ta thấy được từ ngày khai trương tới nay.

"Đừng sợ, ta là người tốt."

Nghe thấy lời này, khóe miệng Mạn Duẫn giần giật. Nếu ngươi là người tốt thì thiên hạ sẽ không có kẻ ác rồi. Nhưng trò này vẫn phải tiếp tục diễn, Mạn Duẫn run run hỏi, "Sao ta lại ở trong này?"

"Có hai kẻ xấu bắt cóc ngươi, chính ta đã dùng bạc chuộc ngươi. Từ nay về sau, ngươi chính là cô nương ở Túy Phong Lâu. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ sống rất tốt. Ngươi tốt nhất là thức thời một chút, đừng có mà một khóc hai nháo ba thắt cổ, ta nhất định có thể làm cho ngươi nổi tiếng." Tú bà hướng dẫn từng bước. Nhìn Mạn Duẫn một thân xiêm áo bằng vải bố thì cũng không đoán thân phận của nàng theo hướng thiên kim tiểu thư.

Chiêu vừa thi ân vừa lập uy này của tú bà được dùng cực kỳ thỏa đáng.

Mạn Duẫn rơi vào tay bọn họ thì tự nhiên tiếp thu được đạo lý: nếu không ngoan ngoãn nghe lời sẽ phải nếm mùi đau khổ. Dù sao với bản lĩnh của nàng, muốn chạy ra khỏi một kỹ viện thế này không là vấn đề. Nhưng đã đến bực này, chi bằng đại náo kỹ viện một phen mà giải cứu đám thiếu nữ vô tội kia còn hơn.

https://thuviensach.vn

"Ta hiểu, ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời." Giọng Mạn Duẫn nhỏ nhẹ, biểu hiện dáng vẻ rất xấu hổ ngại ngùng.

Tú bà vốn đã tìm đến hai tên thủ hộ đợi bên ngoài, nghe thấy lời này thì sửng sốt chốc lát, nhưng khi nhìn lại dáng vẻ yếu đuối của Mạn Duẫn thì đoán rằng nàng cũng không tạo nổi sóng to gió lớn gì.

"Nghe lời là tốt rồi, hai người các ngươi mang nàng vào phòng kia, tắm rửa trang điểm cho đẹp đi." Tú bà nhìn hai tỳ nữ bên cạnh phân phó.

Hai tỳ nữ dạ một tiếng, mang Mạn Duẫn ra khỏi căn phòng này.

Nơi Mạn Duẫn bị nhốt là tại hậu viện của Túy Phong Lâu, nơi này chuyên môn dùng để nhốt các thiếu nữ vừa được mua tới. Mạn Duẫn theo tỳ nữ đi tới nhà lầu phía trước của Túy Phong lâu, đi lên lầu hai. Trang hoàng nơi đây hết sức xa hoa, có thể liếc mắt là thấy ngay các nữ tử mặc y phục hở hang đi qua đi lại. Mạn Duẫn ghé đầu nhìn xuống lầu một, nơi đó nam nam nữ nữ đang kề vai sát cánh, ôm ôm ấp ấp nhau không hề cố kỵ.

Mạn Duẫn biết mặt không ít quan viên trong triều, một quét mắt này lại làm cho nàng phát hiện vài tên đại thần thường ngày tỏ ra vô cùng đạo mạo thế mà cũng có mặt trong đó.

một tỳ nữ đi phía trước thấy Mạn Duẫn hết nhìn đông tới nhìn tây thì cho là nàng đang tính đường chạy trốn, hừ lạnh một cái, nói: "Vào cửa Túy Phong Lâu rồi thì ngươi cũng đừng mong là thoát được ra ngoài, vẫn nên ngoan ngoãn mà ở đây đi thì tốt hơn. Túy Phong Lâu sau lưng có chỗ dựa, nếu không cũng sẽ không là thanh lâu lớn nhất Hoàng đô."

Mạn Duẫn bị dấy lên hứng thú. Ai dám qua mặt Hoàng bá bá mà làm trái mệnh lệnh của hắn ở dân gian?

"Tỷ tỷ biết người đó là ai chăng?" Mạn Duẫn tiến tới trước mặt nàng ta, tò mò hỏi.

https://thuviensach.vn

Tỳ nữ này nghếch lỗ mũi lên trời, "Ta làm sao mà biết được? Ngươi thay vì để tâm tư suy nghĩ cái này, không bằng ngẫm lại xem lát nữa phải đối phó thế nào với Vương công tử đi."

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Mới vừa vào phòng, mùi phấn son nồng nặc đã xông thẳng vào mũi. Mạn Duẫn đi theo sau lưng tỳ nữ, thỉnh thoảng đưa mắt quan sát căn phòng mấy lần. Nơi này được trang hoàng bằng màu hồng nhạt vốn được đa số cô gái yêu thích, lụa mỏng treo hờ hững tạo vẻ lay động quyến rũ.

Hai tỳ nữ kêu Mạn Duẫn ngồi xuống, Mạn Duẫn ngoan ngoãn không chút nào phản kháng ngồi xuống trước bàn trang điểm. Tỳ nữ thấm ướt vải tơ, nhẹ nhàng lau lọ nồi trên mặt Mạn Duẫn.

Thiếu nữ trong gương tươi trẻ như nụ hoa mới hé chờ nở rộ, ai nhìn thấy đều say mê đến không thể tự kềm chế được.

Tỳ nữ trông thấy khuôn mặt đang từ từ hé lộ của Mạn Duẫn thì khẽ giật mình, đây đâu phải là con cái phàm nhân, mà phải là thiên tiên hạ phàm mới đúng. một vẻ đẹp chim sa cá lặn, khuynh quốc khuynh thành.

Tỳ nữ bên cạnh đụng nàng ta một chút, ý bảo nàng ta đừng có ở đó mà thất thần, tú bà còn chờ ở bên ngoài đây nè.

Dung mạo này rung động lòng người đến bực nào, thâm tâm Mạn Duẫn đương nhiên biết, nên cứ để mặc cho tỳ nữ bôi bôi trét trét trên mặt nàng.

https://thuviensach.vn

Nghe được tin tức mà tỳ nữ kia vừa bất chợt lộ ra, kỹ viện này chắc chắn là có cấu kết với mệnh quan trong triều nên mới có thể hoạt động công khai, bức người lương thiện làm kỹ nữ ngay dưới chân thiên tử như vậy. Thân phận địa vị của tên này nhất định không thấp. Cứ nhìn tú bà của kỹ viện cũng biết, khí độ đó chẳng phải tú bà bình thường nào cũng có thể sánh bằng.

"Mặc bộ quần áo này vào." Tỳ nữ cầm một bộ y phục, đưa đến trước mặt Mạn Duẫn bảo nàng mặc vào.

Mạn Duẫn cúi đầu nhìn thoáng qua, cảm thấy thứ được đưa ra này không phải là y phục, mà là củ khoai lang nóng phỏng tay. Trang phục loại này cực kỳ hở hang, hầu như tất cả đều là lụa mỏng nửa trong suốt mờ mờ ảo ảo. Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên vẻ mặt lạnh lẽo như băng của Phụ Vương. Nếu Phụ Vương biết nàng mặc loại y phục này không biết sẽ phạt mình thế nào đây.

Trời đã tối muộn, nghĩ rằng Phụ Vương giờ này chắc đã ngủ trong Vương phủ, Mạn Duẫn mới hơi trấn định lại tinh thần. Chỉ một đêm nay thôi, hết đêm nay thì nàng liền chuồn mất, tuyệt đối không để cho người ta nhận ra.

Mạn Duẫn đi tới phía sau bình phong, cởi xuống mớ áo gai vải thô đang mặc trên người, mặc từng món lụa mỏng vào.

Cái bớt hình lá phong bên hông, theo số tuổi tăng dần của nàng thì màu sắc càng thêm đỏ tươi. Mạn Duẫn chỉ liếc mắt nhìn một cái thì lại nhớ tới đoạn năm tháng sống tại Nam Trụ quốc kia. Cho dù mình không phải là nữ nhi ruột của Phụ Vương, nhưng thân phận Tiểu Quận Chúa vẫn còn sờ sờ ở đó, nên nếu hai người muốn ở cùng nhau thì mối quan hệ giữa hai quốc gia sẽ phải trải qua một lần khảo nghiệm nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

"Sao lình xình làng xàng lâu vậy, mau lên đi chứ." Tỳ nữ đợi một lúc thì mất kiên nhẫn, hắng giọng hô to.

"Mặc xong rồi." Mạn Duẫn cúi đầu ra vẻ yếu đuối, tựa hồ như ai cũng có thể bắt nạt, từ từ bước ra từ sau bình phong.

Tỳ nữ lại một lần nữa bị dung nhan của Mạn Duẫn làm cho rung động.

Cũng may mà hồi nãy lúc hóa trang mặt cho nàng cũng đã nhìn đủ rồi, nên tỳ nữ hồi hồn rất nhanh, "Tú bà mới vừa rồi phái người tới thúc giục, chúng ta mau chút đi."

Lúc đi ngang qua cầu thang, nhiều tên nam tử quăng tới ánh mắt đầy kinh ngạc, không ngừng hỏi thăm mỹ nhân đó là từ đâu tới, những tròng mắt trợn to đầy đắm đuối như sắp nhảy tọt ra ngoài.

Mạn Duẫn rất phản cảm với loại ánh mắt này, nên đơn giản cúi đầu thật thấp để tránh đi ánh mắt của những kẻ kia.

Trái tim nam nhân ai cũng đều có chút hư vinh, lúc chiếm được mỹ nhân rồi thì luôn muốn khoe khoang một phen. Vương công tử ngồi ở lầu một liếc mắt một cái đã nhận ra Mạn Duẫn ngay, thầm nhủ, không hổ là mỹ nhân đã được mình nhìn trúng, chỉ trang điểm nhẹ thêm chút thôi là đã mỹ lệ gấp mười lần hoa khôi kỳ trước.

Vài tên nam tử tiến lên hỏi giá đều bị tú bà từ chối: "Vương công tử bao trọn rồi, các ngươi nếu muốn thì chỉ có thể đợi tối mai thôi."

Tú bà như thấy được những đĩnh bạc đang mọc thêm cánh mà tới tấp bay vào trong hầu bao của mình không ngừng, nụ cười chưa từng khép trên môi.

Các nam tử nghe được tên của Vương công tử thì dù có không cam lòng việc mỹ nhân đã bị người ta nhanh chân chọn trước nhưng cũng không thể

https://thuviensach.vn

làm gì. Ai kêu Vương gia giàu nứt đố đổ vách, có thể dùng bạc để quăng chết người làm chi.

Nghe những tiếng thảo luận dâm uế kia toàn tập trung nói về mình, Mạn Duẫn thiếu chút nữa thì không khống chế được tính tình mà trực tiếp xốc tung Túy Phong Lâu này lên.

"Mỹ nhân à, lại đây, theo ta đi xuống gặp vài vị huynh đệ đi." Vương công tử kéo tay Mạn Duẫn, cảm thấy da mịn thịt mềm, cảm giác là gì không cần nói cũng biết.

Mạn Duẫn phản cảm, muốn rút tay về, lại bị Vương Hữu Tài níu lại thật chặt.

Tú bà đi tới bên cạnh nàng, hạ thấp giọng, nói: "Đàng hoàng một chút."

Mạn Duẫn thề, nhất định phải cho Túy Phong Lâu này một cây đuốc để đốt cháy hết sạch mọi thứ ô uế này. Mạn Duẫn vờ như một Tiểu Bạch Thỏ đang tiến vào hang sói, đôi mắt phiếm nước lóng lánh.

Nhưng có đôi khi giả vờ hơi quá thì sẽ xuất hiện hiệu quả ngay lập tức. Dáng vẻ uất ức này của Mạn Duẫn dù ai nhìn thấy đều muốn nắn bóp một phen.

Vương công tử cho là đã hù dọa được Mạn Duẫn nên nhân cơ hội này mà ôm lấy eo thon của nàng, kéo sát vào mình, "Sao vậy? Tiểu mỹ nhân." Rồi đưa tay phải lên vuốt vuốt khuôn mặt Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn từ trước đến giờ vốn rất ghét người khác đến gần, nên lập tức né tránh tay của hắn, tự mình xoa xoa mặt.

"không có gì." Ba chữ này thuần túy là rít qua kẽ răng.

https://thuviensach.vn

Thấy được mỹ nhân đang mâu thuẫn, sắc mặt Vương Hữu Tài hơi đổi. đang ở trước mặt của những công tử khác, dù thế nào mình cũng không thể để mất thể diện.

Nam tử đến kỹ viện vô cùng ít người biết thương hương tiếc ngọc. Tú bà ở một bên canh chừng, sợ Vương công tử tức giận lại trả thù ngay lên trên gương mặt của Mạn Duẫn.

Các nàng ở nơi này chẳng phải là dựa vào khuôn mặt mà kiếm cơm đó sao?

"cô nương này vừa vào nên không hiểu chuyện, Vương công tử rộng lượng tha thứ một chút." Tú bà chen người trước Vương công tử, hướng về phía Mạn Duẫn nháy mắt vài cái.

Vương Hữu Tài đẩy tú bà ra, "Tú bà ngươi đừng có ở chỗ này cản trở tay chân, đối với cô nương xinh đẹp thế này ta không hạ tay ác độc được đâu mà lo." nói xong, giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Mạn Duẫn, đi tới cái bàn trước mặt ngồi xuống, ôm Mạn Duẫn vào trong lòng.

Ngoại trừ ôm ấp của Phụ Vương, Mạn Duẫn làm sao còn muốn thân cận cùng người khác?

Dù trong lòng vô cùng uất nghẹn, nhưng trong đại sảnh nhiều người như vậy nàng cũng không tiện động thủ, chỉ có thể cố tránh tối đa sự tiếp xúc giữa hai người.

Quanh bàn này còn có ba vị công tử ca mặc y phục xa hoa đang ngồi, trái ôm phải ấp, lúc thì hôn môi, một hồi nữa thì lại sờ sờ vuốt vuốt eo lưng, chắc hẳn đều là bạn bè của Vương Hữu Tài, cá mè một lứa.

"Tú bà không có dạy cho nàng là thấy khách thì phải mời rượu sao?" Nam nhân ngồi đối diện vẻ mặt bỉ ổi, cặp mắt chằm chằm thẳng hướng Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn dõi theo ánh mắt hắn thì thấy hóa ra hắn đang nhìn bộ ngực của mình. Ly rượu trong tay Mạn Duẫn thiếu chút nữa đã hắt thẳng vào mặt hắn, nhưng cuối cùng vẫn kềm lại được, giơ nghiêng về hướng mọi người, kính một cái.

"cô nương này rất thông minh, mới chút mà hiểu ngay." Nam tử ngồi bên tay phải thuận thế bắt được bàn tay của Mạn Duẫn, chiếm chút tiện nghi.

Mạn Duẫn rất oán giận Vương Hữu Tài. Nếu đã bao nàng cả đêm thì trực tiếp vào phòng mà làm việc đi, như vậy chẳng tốt hơn hay sao? Thế mà hắn lại cố tình mang nàng ra ngoài này uống rượu, làm cho nàng hoàn toàn không có biện pháp nào xuống tay ngay trước mặt cả đống người như thế này.

Chỉ cần để cho nàng ở chung một mình với Vương Hữu Tài, Mạn Duẫn nhất định chọn đúng thời gian, đi ra hậu viện mà giải cứu đám thiếu nữ kia ra.

"Vương huynh, hay là huynh ra giá đi, nhường mỹ nhân này cho ta. Bao nhiêu bạc, ta đều chịu." một nam tử bên tay trái nãy giờ vẫn quan sát Mạn Duẫn, đôi mắt si mê nhìn nàng không chớp.

"Vất vả lắm mới tìm được một mặt hàng tốt như vậy, dù ngươi có ra giá trên trời ta cũng không nhường cho ngươi." Vương Hữu Tài nghe nam tử kia nguyện ý ra giá thì lòng hư vinh tăng vọt, cảm thấy hôm nay thật đủ thể diện, dương dương tự đắc trả lời.

Ngón tay không an phận cầm lấy eo Mạn Duẫn, như là cố ý khoe khoang.

Túy Phong Lâu nằm ở phố Tây, Tịch Mân Sầm mang theo Chu Dương chạy thẳng tới, chẳng mất bao nhiêu thời gian đã tìm được. Trước cửa Túy

https://thuviensach.vn

Phong Lâu treo hai ngọn đèn lồng lớn, nhìn vô cùng chói mắt trong bóng đêm đen kịt.

Vừa tới trước cửa, vài cô nương đã ào ra chào đón. Toàn bộ dân chúng Phong Yến quốc ai mà chẳng biết tư thế oai hùng của Cửu vương gia, nên khi nhìn thấy Cửu vương gia đi vào Túy Phong Lâu, đám mỹ nhân kia kích động đến thét chói tai.

Đám người trên lầu nghe được âm thanh ồn ào này thì đều quay đầu nhìn về cửa chính, Vương Hữu Tài cũng thốt một câu, "Lúc ta tới Túy Phong Lâu cũng không thấy chào đón lớn như vậy."

"Ah... Đó là Cửu vương gia." một giọng nói kinh ngạc vang lên.

Mạn Duẫn trong lòng rối loạn, cố gắng né tránh không nhìn về hướng bên kia, động tác máy móc như phản ứng có điều kiện, từ trên người Vương Hữu Tài nhảy xuống, đứng nghiêm thẳng tắp, đầu như thấp đến tận cổ.

Toàn thân Tịch Mân Sầm đều toát ra khí lạnh như băng hàn, nhưng đám nữ nhân này đều đã dày dạn trong chuyện phong hoa tuyết nguyệt nên thấy Cửu vương gia giá lâm thì toàn bộ đều ùa lên, vây quanh thật chặt. Trong bụng ai nấy đều đang thêu dệt nên một giấc mộng đẹp, hy vọng Cửu vương gia có thể nhìn trúng mình. Nếu có thể đến Sầm Vương phủ làm một tiểu thiếp thì còn tốt hơn nhiều so với bán rẻ tiếng cười nơi Túy Phong Lâu này.

Tú bà xông lên phía trước, trâm hoa trên búi tóc lay động rủng rẻng như muốn rơi xuống đến nơi, lúc chen đến trước mặt Cửu vương gia thì phe phẩy khăn tay cười nịnh, "Cửu vương gia tới Túy Phong Lâu muốn tìm mỹ nhân dạng gì? Chỉ cần Túy Phong Lâu có đều sẵn sàng cho Cửu vương gia chọn lựa."

Vương Hữu Tài không hài lòng với phản ứng vừa rồi của mỹ nhân, vói tay qua khoác lên trên eo thon của Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn cắn chặt răng, đang chuẩn bị hất bàn tay kia xuống thì lại nghe Tịch Mân Sầm mở miệng nói: "Gọi nữ nhân xinh đẹp nhất trong đây tới."

Giống như nhận được thánh chỉ, tú bà cười tươi như hoa nở, kéo mỹ nhân đang đứng bên cạnh đẩy về hướng Tịch Mân Sầm, cong tay kiểu Lan Hoa Chỉ nói: "Đây là hoa khôi của Túy Phong Lâu, mong Vương gia hài lòng."

Tịch Mân Sầm không hề nhìn về phía hoa khôi mà quét mắt suốt lượt lầu trên gác dưới để tìm bóng dáng của người nào đó. Mạn Duẫn sợ bị Phụ Vương nhìn thấy liền xoay người đưa lưng về phía Tịch Mân Sầm.

Tất cả mọi người đều chăm chăm nhìn về hướng Tịch Mân Sầm, chỉ có mỗi mình nàng là đưa lưng về phía hắn nên trông vô cùng rõ ràng. Tịch Mân Sầm chung sống nhiều năm với Mạn Duẫn như vậy chẳng lẽ ngay cả bóng dáng của Mạn Duẫn cũng nhận không ra sao?

Nhìn thấy bé con ăn mặc hở hang như vậy, một luồng tà hỏa bốc lên ngùn ngụt trong bụng Tịch Mân Sầm, mơ hồ có dấu hiệu bùng nổ ra ngoài.

"Ngươi xác định nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất nơi đây?" Lời Tịch Mân Sầm tựa như một trận gió lạnh thổi qua khiến cho mọi người đều cóng tay cóng chân đến mất tự nhiên.

Chu Dương run lên, ngẩng đầu chụp trán. Đây rõ ràng chính là điềm báo Vương Gia đang vô cùng tức giận...

Người có thể làm cho Vương Gia tức giận dường như chỉ có một. Chu Dương đảo mắt chung quanh tìm tòi bóng dáng của Tiểu Quận Chúa, cuối cùng khóa lại trên một thiếu nữ đang bị một tên nam tử nắm lấy cả người.

Bóng dáng rất giống, cực kỳ giống.

https://thuviensach.vn

Chu Dương rất muốn đi vòng qua bên kia để nhìn cho tường tận, nhưng Vương Gia chưa lên tiếng nên hắn cũng không dám lộn xộn. Vả lại, bây giờ đang bị nhiều nữ nhân vây quanh như vậy, muốn chen ra ngoài cũng tương đối khó khăn đó nha.

"Này... Này..." Tú bà thật sự gấp gáp không biết trả lời thế nào.

Chỉ một ngày trước thì tú bà có thể khẳng định không chút do dự rằng hoa khôi này chính là nữ nhân xinh đẹp nhất Túy Phong Lâu. Nhưng hôm nay có Mạn Duẫn ở đây, gương mặt trái xoan kia xinh đẹp hơn hẳn mọi người, hoa khôi ở trước mặt nàng cũng chỉ có ảm đạm thất sắc.

Vương Hữu Tài khẩn trương đến rớt vài giọt mồ hôi. Vất vả lắm mới chiếm được mỹ nhân, bảo hắn phải chắp tay nhường cho người ta thì tuyệt đối không được.

Nhưng tục ngữ đã nói, dân không đấu cùng quan, cho dù nhà hắn có gia tài bạc triệu đi chăng nữa thì cũng chẳng là gì so với Cửu vương gia, một đầu ngón tay của Cửu vương gia thôi là đã đủ làm cho hiệu buôn nhà hắn phá sản.

Nhưng lúc này sắc dục đã hun đầu óc hắn đến mê loạn, “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu”, một mặt hàng tốt như vậy trên thế gian hiếm có vô cùng. Nghĩ vậy, Vương Hữu Tài càng ôm sát eo Mạn Duẫn hơn, "Cửu vương gia, mỹ nhân này ta đã bao trọn rồi, cho dù ngài là hoàng thân quốc thích cũng phải tuân theo quy củ thứ tự trước sau chứ đúng không?"

Vương Hữu Tài nói lời này hoàn toàn là nhắm mắt mà nói, mồ hôi rơi như mưa trên đầu, hắn phải không ngừng lấy tay áo để lau mồ hôi.

Sống lưng Mạn Duẫn thẳng tắp, trong lòng vô cùng lo lắng. Thảm, lần này thảm rồi. Phụ Vương sao lại đến Túy Phong Lâu vào lúc này? Mạn Duẫn lôi lôi kéo kéo váy áo, muốn dùng nó che khuất bản thân.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy động tác nhỏ của nàng, Tịch Mân Sầm càng thêm tức giận.

"Vậy sao?" Mặt Tịch Mân Sầm không một chút biểu cảm, đi tới trước bàn.

Tất cả những nữ nhân trong lầu đều giỏi nhìn mặt mà nói chuyện, nhìn thấy trong mắt Cửu vương gia lóe sáng lửa giận thì đều sợ hãi lui từng bước về phía sau.

Tịch Mân Sầm cúi người xuống, như một bậc Vương giả đưa mắt nhìn xuống chúng sinh, lạnh lẽo nói: "Nữ nhi của bổn vương ngươi có thể nhúng chàm sao?"

nói vừa xong, Tịch Mân Sầm rút bội kiếm bên hông Chu Dương ra, vút một tiếng. một tiếng thét cực kỳ bi thảm vang dội bên trong Túy Phong Lâu.

Cùng với hai tiếng bộp bộp dưới đất, cánh tay của Vương Hữu Tài rơi xuống.

Máu tươi bắn tung tóe trên đất, nhuộm đỏ cả sàn nhà.

Nhưng chấn động nhất không chỉ là cảnh tượng này, mà còn có câu nói kia của Cửu vương gia...

Nữ nhi của bổn vương ngươi có thể nhúng chàm sao?...

Ánh mắt của mọi người nhất tề nhìn về phía Mạn Duẫn. cô gái này hóa ra lại là Tiểu Quận Chúa Mạn Duẫn đại danh đỉnh đỉnh đó sao?

Mạn Duẫn biết tránh không thoát nên xoay người đối mặt với Tịch Mân Sầm, cúi đầu rút cổ như một đứa bé biết mình đã làm chuyện xấu, "Phụ Vương..."

https://thuviensach.vn

một tiếng “Phụ Vương” này suýt nữa làm cho tú bà bất tỉnh. Cứ tưởng là tối nay đã gặp vận may kinh người, mua được một mỹ nhân xinh đẹp đến vậy, nhưng không ngờ... lại là một tai nạn.

Hai đầu gối tú bà mềm nhũn, đứng không vững nên té quỵ dưới đất, gào khóc: "Vương Gia tha mạng, ta không biết nàng là Tiểu Quận Chúa."

trên tay Tịch Mân Sầm vẫn còn cầm thanh kiếm đang rỉ máu, tí tách rơi xuống đất tựa như những đóa hoa nở rộ rực rỡ.

Vương Hữu Tài đau đớn lăn lộn trên mặt đất, tiếng kêu thảm thiết đến đinh tai nhức óc.

Chỉ trong nháy mắt, Tịch Mân Sầm rút áo khoác ra, trùm lên trên người Mạn Duẫn, bao bé con kín mít từ cổ đến chân. Ánh mắt Tịch Mân Sầm hồ băng, đôi tròng mắt đều là toát ra khí lạnh.

Chuyện còn chưa kết thúc ở đây. Tịch Mân Sầm đạp một chân lên ngực Vương Hữu Tài, cúi đầu nhìn xuống nói: "Các ngươi mà cũng xứng chạm đến một đầu ngón tay của nữ nhi bổn vương sao?" Thanh âm đều âm hàn vô cùng, "không đúng, các ngươi ngay cả nghĩ một chút cũng không xứng."

Tiếng nói vừa dứt, ánh sáng lạnh của thanh đao lại chợt lóe lên. Chỉ trong chớp mắt, đầu Vương Hữu Tài liền lập tức hoàn toàn chia lìa cùng thân thể.

Đám nữ nhân sợ chết khiếp thét chói tai liên tục, ngay cả đám nam nhân sắc mặt cũng tái nhợt.

sự quyết đoán của Cửu vương gia đều do xông pha trên chiến trường mà có. Khí thế đó đám ăn chơi trác táng này làm sao từng chứng kiến qua

Toàn thân tú bà lạnh hết phân nửa, lớp phấn son trên mặt đã bị nước mắt của mụ cuốn trôi đi sạch sẽ, té quỵ dưới chân Tịch Mân Sầm rồi không

https://thuviensach.vn

ngừng dập đầu, "Vương Gia, xin tha mạng. Tiểu nhân không biết nàng là Quận chúa... Nếu biết tiểu nhân đâu dám hồ đồ như thế."

Trong mắt của Tịch Mân Sầm nửa điểm độ ấm, "Hồ đồ?... Buồn cười." Tịch Mân Sầm một cước đá văng tú bà.

Mạn Duẫn đã từng thấy Phụ Vương giết người, nhưng chưa từng thấy vẻ tàn nhẫn như giờ phút này. Lần này Phụ Vương thật sự tức giận rồi...

"Chu Dương, lập tức phái người phong tỏa Túy Phong Lâu, bất kỳ người nào cũng không được rời đi." Tịch Mân Sầm ném kiếm, xoảng một tiếng, thân kiếm chuẩn xác cắm vào vỏ kiếm bên hông Chu Dương.

Tú bà như bị giẫm phải bỏng, gào khóc chói tai: "Cửu vương gia, tiểu nhân chỉ có một gian Túy Phong Lâu. Cầu xin ngài mở lòng từ bi, tha cho tiểu nhân một mạng."

Từ bi? hắn đã bỏ từ lâu.

"Phụ vương, hậu viện còn đang nhốt hơn mười thiếu nữ, thả bọn họ ra đi." Những thiếu nữ đó vô tội, Mạn Duẫn vốn định tự mình giải cứu họ ra, sau đó đốt Túy Phong Lâu thành tro.

không ngờ giữa chừng thì Phụ Vương đã mang Chu Dương xông vào.

Sợ phải nhìn vào mắt Phụ Vương, Mạn Duẫn vẫn cúi đầu.

"Buôn bán người, bức người lương thiện làm kỹ nữ? Ngươi thật to gan." Tịch Mân Sầm quay sang nhìn tú bà. Ngay cả nữ nhi của hắn mà cũng dám can đảm mua bán?

Tay chân tú bà không ngừng run bần bật, "Tiểu nhân..." Ôm lấy bắp đùi Tịch Mân Sầm, "Cửu vương gia tha mạng, xin tha mạng."

https://thuviensach.vn

Luật Lệ giấy trắng mực đen ghi rõ: không được buôn bán nhân khẩu, trái lệnh chém đầu. Mặc dù tại Hoàng Đô vẫn có cho mở thanh lâu kỹ viện, nhưng nữ tử bán mình phải xuất phát từ sự tự nguyện, nếu không chính là trái với luật pháp. Phong Yến quốc quản lý thanh lâu nghiêm khắc hơn rất nhiều so với những quốc gia khác. Đặc biệt sau khi Tịch Khánh Lân lên ngôi càng đưa ra thêm hàng loạt biện pháp nhằm cản bớt việc phát triển của thanh lâu.

Tịch Mân Sầm đá văng ra tú bà xong thì phân phó hai thủ vệ đi vào hậu viện thả mấy thiếu nữ bị nhốt ra, "Từ xưa đến nay người cầu xin Bổn vương tha mạng không chỉ có một mình ngươi, ngươi có tư cách gì có thể làm cho Bổn vương tha cho ngươi một lần?"

Tịch Mân Sầm là người lạnh lẽo vô tình, người đắc tội hắn mà còn giữ được tính mạng đến nay không có lấy một người. Nếu chỉ dựa vào tấc lưỡi đầu môi mà muốn cho hắn bỏ đi ý niệm giết người thì chẳng qua cũng là người si nói mộng.

Nếu hôm nay tha cho tú bà, vậy oan khuất của đám thiếu nữ đã gặp phải tai ương trong tay bà ta phải đòi ai đây?

Mạn Duẫn nhìn thấy một đám thiếu nữ ngơ ngác lôi thôi lếch thếch, nước mắt giọt ngắn giọt dài nhưng khóe miệng lại tươi cười, vừa đi theo thủ vệ ra tới đại sảnh thì liền quỳ sụp gối xuống nói, "Cám ơn ân cứu mạng của Cửu vương gia."

một dập đầu thật mạnh xuống đất, tuy đau đớn nhưng cũng không bì kịp với nỗi sung sướng trong lòng họ.

Tất cả các thiếu nữ này đều bị tú bà mua từ bên ngoài vào, nếu xét về quê quán thì chắc tất cả bọn họ đều từ xứ khác đến. Ở Hoàng Đô, một không có thân thích, hai không có núi dựa, rất dễ bị người ta lừa bán.

https://thuviensach.vn

"Chu Dương, phát cho các nàng chút bạc, cho các nàng rời đi." Mặt Tịch Mân Sầm không chút thay đổi, giọng nói không có nhiệt độ.

Nhưng những lời này lại mang đến cho người ta hy vọng sinh tồn.

Các cô nương thanh lâu đứng chung quanh thấy vậy thì không ít người quỳ xuống, "Cửu vương gia, chúng ta đều bị tú bà lừa gạt vào đây, tú bà cũng ép chúng ta phải tiếp khách, miễn cưỡng bán rẻ tiếng cười. Cầu xin Cửu vương gia làm chủ thay chúng ta, cho chúng ta tìm lại công bằng."

Thình thịch, oành oành, rất nhiều thanh âm do trán dập vào sàn nhà vang lên.

Mạn Duẫn nhìn những nữ tử quỳ trên đất. Hầu hết bọn họ không lớn tuổi lắm, nhỏ nhất khoảng chừng 15, lớn nhất cũng chỉ đầu 20, đúng thời điểm quý giá nhất của nữ nhân.

Mặt tú bà trắng bệch, đôi môi không kiềm được run rẩy.

"Vậy sao?..." Tịch Mân Sầm quét mắt một vòng, "Thanh lâu này thế mà có tới hơn phân nửa đều do ngươi lừa bán. Số lượng khổng lồ như vậy chỉ một mình ngươi có thể tự làm được sao?"

Trong thanh lâu ít nhất có hơn trăm cô nương. một số lượng lớn thiếu nữ biến mất tại Hoàng Đô như vậy mà không bị phát hiện, sau lưng nhất định là có người chống lưng, chứ không thì đã sớm bị bại lộ rồi.

Các cô nương đều mở miệng nghị luận. Họ lê lết trong này cả một thời gian dài, đương nhiên cũng đã nghe từ miệng tú bà rằng có người chống lưng, hơn nữa thân phận người này cực cao. Nhưng người này là ai thì các nàng lại hoàn toàn không biết gì cả.

"không có... không có ai." Tú bà nói năng đã bắt đầu lắp bắp.

https://thuviensach.vn

"Ngươi lừa ai vậy! Mỗi mùng năm hàng tháng ta đều thấy ngươi đi ra ngoài, như là muốn đi gặp người nào đó." Thanh âm lanh lảnh của một cô gái vang vọng trong đại sảnh.

Mạn Duẫn ngước mắt nhìn về hướng đó. cô nương này khoảng mười bảy mười tám tuổi, ăn mặc giống như Mạn Duẫn lúc này, vô cùng hở hang, mặt trang điểm đậm, cũng có mấy phần nhan sắc.

"Chúng ta cũng nhìn thấy... Tú bà mỗi mùng năm đều đi ra ngoài." Rất nhiều cô nương rối rít phụ họa.

Khắp đại sảnh đều là thanh âm líu ríu của các cô gái, giống y như một bầy chim sẻ đang tranh mồi, khiến người ta vô cùng phiền lòng.

"không có, ta chỉ đi uống trà thôi." Tú bà liều chết không thừa nhận.

Phản bác kiểu này hoàn toàn không có ý nghĩa thực tế. Mạn Duẫn kéo kéo tay áo Tịch Mân Sầm, "Phụ Vương, phái người lục soát Túy Phong Lâu, nhìn xem có thể tra ra đầu mối gì không."

Chỉ cần tú bà và người kia có liên hệ thì chẳng sợ sẽ không tìm ra dấu vết.

Dám cấu kết với tú bà để mở kỹ viện ở ngay Hoàng Đô, thật không biết kẻ kia có âm mưu gì, nhưng tóm lại không phải là chuyện tốt. Thanh lâu không chỉ là nơi kiếm tiền rất nhanh, mà thu thập tin tức tình báo cũng là lợi hại hạng nhất.

Quan viên xã giao không phải thích đến những chỗ như thế này nhất đó sao?

Chu Phi sau khi nhốt Doãn Linh Chỉ vào tù thất xong thì cũng vội vã chạy tới Túy Phong Lâu, mới vừa tiến vào thì đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Chân còn chưa kịp đứng vững đã chợt nghe Cửu vương gia phân phó.

https://thuviensach.vn

"Chu Phi, mang theo một nhóm người lục soát Túy Phong Lâu từ trong ra ngoài. Đặc biệt là sổ sách thì trình lên cho Bổn vương xem." Sổ sách là nơi phản ánh chính xác nhất việc kinh doanh của thanh lâu, cùng với hướng đi của tiền bạc. Có thể tra ra người đứng sau lưng hay không, sổ sách chính là nơi mấu chốt.

Tú bà sợ đến mức mặt mày trắng nhợt.

Chu Phi điều động mười thủ vệ lật ngược tất cả các gian phòng trong Túy Phong Lâu, bất kỳ xó xỉnh nào cũng không bỏ qua.

Cặp mắt của Tịch Mân Sầm trong khoảng thời gian này vẫn dừng trên người Mạn Duẫn, lửa giận trong mắt không hề giảm đi chút nào. Chẳng qua ngại lúc này có nhiều người nên hắn cố gắng nhịn xuống chứ không bùng ra.

Vóc dáng Tịch Mân Sầm to lớn nên áo bào của hắn to hơn khổ người Mạn Duẫn nhiều, khoác lên người Mạn Duẫn thì kéo dài lệt quệt tới tận đất. Mắt nàng nhìn khắp chung quanh, chỉ không dám nhìn thẳng vào Phụ Vương.

Chu Dương cầm một xấp ngân phiếu, kêu từng cô gái trong nhóm tiến đến nhận lấy rồi nhanh chóng rời khỏi Túy Phong Lâu. Mỗi một thiếu nữ rời đi thì xấp ngân phiếu lại ít đi một chút, nỗi đau lòng của Chu Dương toàn bộ được viết rõ ràng ở trên mặt.

Lần lượt từng gian phòng một được lục soát kỹ càng, không bỏ qua bất kỳ hốc ngách nào có thể dùng để giấu sổ sách. Hình như Chu Phi đã tìm được thứ gì nên nhanh chóng từ lầu hai đi xuống, trong tay cầm mấy quyển sổ sách thật dầy, dâng lên trước mặt Tịch Mân Sầm, "Vương Gia, xin xem qua."

Mạn Duẫn cũng muốn xem một chút nên dịch lại gần Tịch Mân Sầm, nghểnh dài cổ nhìn sang.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm liếc nhìn nàng một cái, không nói tiếng nào, lật vài tờ ra nhìn.

Mày Mạn Duẫn nhíu chặt lại một chỗ, bởi không ngờ kỹ viện lại kiếm được nhiều tiền như vậy, mỗi tháng số tiền thu được có thể so với tiền thuế của cả một thị trấn hỏ. Hơn nữa, với một khoản tiền to như vậy, nếu dùng vào phương diện quân sự thì đủ chống đỡ mấy tháng cho cả một đội quân.

Trong sổ sách có ghi rõ thu chi của Túy Phong Lâu, nhưng số tiền lời kiếm được lại không biết đi về nơi nào.

"Ngươi giấu số bạc Túy Phong Lâu kiếm được ở đâu?" Tịch Mân Sầm đóng sổ sách lại, ánh mắt băng lãnh như kiếm nhìn về phía tú bà.

không ngờ một kỹ viện nho nhỏ thế này lại đang bí mật tích trữ bạc ngay tại Hoàng Đô.

Mạn Duẫn nhận lấy mớ sổ sách, tỉ mỉ nhìn qua một lần nữa. Trong số đó, có một quyển có gáy dày hơn những quyển khác mấy phần. Mạn Duẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng chỗ này nên lật qua lật lại nhìn thêm vài lần.

Tú bà bị động tác này của Mạn Duẫn hù cho sợ đến nói không ra lời, nhìn nàng bằng ánh mắt cực kỳ hoảng sợ.

Mạn Duẫn dùng đầu ngón trỏ khượi khượi một khe hở giữa gáy sổ, xoạch một tiếng, bên trong lộ ra một góc của một tờ giấy rất mỏng.

thì ra là giấu ở trong này sao? Mạn Duẫn giũ tờ giấy ra, mở ra đọc lướt qua, hai mắt dần dần trợn to. Sau khi xem xong, nàng đưa tờ giấy cho Tịch Mân Sầm. Tịch Mân Sầm chỉ liếc mắt nhìn thoáng rồi liền thu vào trong ống tay áo.

https://thuviensach.vn

trên trang giấy chính là đích đến của số bạc. Tên của Doãn Thái Úy chiếm hơn phân nửa độ dài, hầu như mỗi tháng đều có một khoản bạc được đưa đến Thái Úy phủ. Còn những khoản còn lại là dùng để duy trì chi tiêu bình thường tại Túy Phong Lâu.

Kẻ đứng sau lưng là Doãn Thái Úy ư?

Mạn Duẫn chìm vào suy đoán của chính mình...

"Cửu vương gia tha mạng, tất cả những thứ này đều chẳng liên quan gì đến tiểu nhân. Tiểu nhân cũng chỉ nghe người ta sai khiến mà thôi." Tú bà nhìn thấy sự việc đã bị bại lộ thì liền muốn thẳng thắn khai thật tất cả.

Túy Phong Lâu náo động lớn đến thế nên dân chúng phố Tây đã sớm bị đánh thức, vây quanh vòng trong vòng ngoài tại cửa ra vào, tốp năm tốp ba bàn tán xôn xao.

Từ nay trở đi chính là ngày giỗ của tiên hoàng, âm mưu soán ngôi dù đã được định ra nhưng cái khó là không thể chắc chắn Doãn Thái Úy sẽ không giở quẻ. Túy Phong Lâu lại chính là thanh lâu do Doãn Thái Úy mở, nếu Tịch Mân Sầm thật sự niêm phong Túy Phong Lâu thì chẳng khác nào vác đá tảng đập xuống chân của Doãn Thái Úy. Mối liên minh khó khăn lắm mới thành lập được kia sợ là sẽ bị tuyên cáo đổ vỡ.

Mạn Duẫn nghi hoặc nhìn sang Phụ vương, không biết nếu là Phụ vương thì sẽ làm như thế nào.

Điều Mạn Duẫn nghĩ tới được, chẳng lẽ Tịch Mân Sầm lại nghĩ không tới sao!

Nhưng việc Túy Phong Lâu dám mua bán nữ nhi của mình mà bảo hắn không giải quyết gì thì tuyệt đối là không có khả năng. Tịch Mân Sầm đột nhiên nhấc chân, đá xuống ngực tú bà. Động tác nhìn như rất chậm, nhưng thực tế lại chỉ trong nháy mắt.

https://thuviensach.vn

Chỉ nháy mắt mà ngay cả mí mắt của Mạn Duẫn còn chưa kịp chớp này ngực của tú bà đã tung tóe ra một bãi máu tươi, hiển nhiên là trái tim đã vỡ nát, tuyệt đối không có cơ hội sống sót.

"Duẫn nhi, nói xem... Kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?" Mắt Tịch Mân Sầm vẫn lạnh lẽo, thu hồi chân, trên giày không hề bị giây vào một giọt máu tươi nào, giống như người vừa mới lấy đi tính mạng của người khác kia không phải là hắn vậy.

Thái độ gió thoảng mây bay, thế nhưng đã lấy mất một mạng người. Ở trong mắt của Tịch Mân Sầm, sinh mệnh của tú bà không có một tí giá trị nào.

Mạn Duẫn nói ra tính toán ban đầu của mình, "một cây đuốc thiêu hủy Túy Phong Lâu."

Mọi người ai nấy đều hít sâu một hơi. Ngữ khí của Tiểu Quận Chúa thật kinh người, chết người không đền mạng. Chỉ một câu nói hời hợt thì đã định sẵn kết cục của Túy Phong Lâu. thật đúng là cha nào con nấy, Cửu vương gia ra tay không chừa một tia tình cảm và thể diện, nên ngay cả dạy dỗ con gái cũng vô tình như vậy.

Rất đồng ý với Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm nói: "Chu Phi, chuẩn bị đuốc. Trừ những nữ nhân bị bức bách, những người còn lại nhốt tại Túy Phong Lâu, cùng nhau... ‘tuẫn diệt’."

Ý của “tuẫn diệt” y như từ biến mất vậy. Những khách làng chơi và kỹ nữ thanh lâu mới vừa rồi còn chấn động bởi khí thế của Cửu vương gia, giờ nghe vậy thì toàn bộ đều khóc lóc cầu xin tha mạng.

Ngay lập tức, sàn nhà Túy Phong Lâu quỳ đầy người. Tiếng khóc lóc, tiếng cầu xin vang động như muốn làm Túy Phong Lâu sụp đổ vì chấn động.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn ngây người mất một lúc, mắt nhìn hắn không chớp... Ý của Phụ vương là không chỉ đốt sạch riêng Túy Phong Lâu không thôi, mà còn thiêu chết toàn bộ những người bên trong?

Trong đám người này có vài mệnh quan triều đình. Bọn họ vốn định chờ cho Cửu vương gia xử lý xong mọi việc thì len lén rời đi, giờ nghe được lời này thì không thể nhịn được nữa, bèn bước ra đứng phía trước đám người, "Cửu vương gia, chúng ta đều có quan phẩm, có được rời đi không?"

Ngữ điệu của bọn họ vẫn còn tương đối khách khí, bởi cảm thấy Cửu vương gia nhất định sẽ nể mặt bọn họ. Mặc dù bọn họ không được tính là trọng thần, nhưng ít nhiều gì cũng có chút phân lượng trên triều đình.

Mạn Duẫn cùng Tịch Mân Sầm đồng thời nhìn về phía họ.

Tịch Mân Sầm mỉm một nụ cười lạnh, "Luật pháp Phong Yến quốc ghi thế nào, các vị còn nhớ rõ chứ?"

Ngữ khí lạnh lùng, như hất một chậu nước lạnh xuống đầu những người này.

Quan viên dạo thanh lâu vốn không có tội. Nhưng luật pháp Phong Yến quốc quy định, trong lúc Hoàng thất tế điện thì quan viên lớn nhỏ đều bị nghiêm cấm tìm hoan mua vui. Các quan viên lập tức đều rùng mình, nhưng vẫn không chịu thua, hô to: "Chúng ta phải khác với đám dân đen này chứ. Cho dù muốn trừng phạt thì cũng phải là do Hoàng Thượng định đoạt, ngươi chỉ là một Vương Gia, dựa vào cái gì mà có quyền quyết định sống chết của chúng ta!"

Ai cũng biết Tịch Khánh Lân là một ông Vua nhân từ, từ xưa đến giờ làm việc đều có chừa lại ba phần đường sống. Dạo thanh lâu chẳng qua cũng chỉ là tội nhỏ, nếu họ chịu nhận tội thì Hoàng Thượng nhất định sẽ trừng trị một chút để răn đe, chứ nhất định sẽ không muốn mạng sống.

https://thuviensach.vn

"Dựa vào cái gì ư? Giờ bổn Vương sẽ nói cho các ngươi biết bổn Vương dựa vào cái gì!" Tịch Mân Sầm hất chân một cái, đá một cái ghế lên.

Cái ghế lộn một vòng trên không trung, chân của Tịch Mân Sầm giống như tên thoát ra khỏi nỏ, đá xoẹt một cái về hướng chiếc ghế.

Chiếc ghế đột nhiên chuyển hướng, xông thẳng tới vị quan viên vừa la lối kia như có xung lực của cả ngàn cân. Tên quan viên kia trừ cái miệng lợi hại thì chẳng làm được cái gì, nhìn thấy chiếc ghế bắn về phía mình thì sợ đến nỗi hai chân như nhũn ra, đứng bất động không nhúc nhích. Chiếc ghế đánh thẳng vào người hắn, miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi, ngã ngửa xuống đất.

một cước này của Phụ vương vừa nhanh, vừa chuẩn.

Mạn Duẫn giật mình há hốc miệng...

Cơn tức của Phụ vương tối nay thật lớn...

Mấy vị quan viên còn lại hoảng sợ lùi ra phía sau mấy bước, "Cửu Vương gia, ngươi giết Chu Đô úy."

"không chỉ riêng hắn, mà các ngươi cũng phải chết." Tịch Mân Sầm cầm tay Mạn Duẫn, không để ý đến tiếng khóc lóc la hét của đám người trong Túy Phong Lâu, đi thẳng ra ngoài.

Vung tay lên, Tịch Mân Sầm ra lệnh một tiếng: "Đốt lửa."

Xung quanh Túy Phong Lâu đã bị hắt đầy dầu, sắp đầy củi khô. Chu Phi cầm cây đuốc lên, châm lửa, ánh lửa đỏ hắt lên nửa bên mặt hắn đỏ hồng. Thoáng liếc mắt nhìn vào đám người bị ngăn lại trong Túy Phong Lâu, rồi đứng từ xa vung tay ném cây đuốc ra. Cây đuốc vẽ một đường vòng cung trên không trung, rơi xuống đống củi khô. Thế lửa hừng hực nhanh chóng lan tràn thiêu đốt xung quanh.

https://thuviensach.vn

Lửa mạnh lem lém chạy khắp Túy Phong Lâu, hừng hực thiêu đốt mọi thứ trên đường đi. Đám người bên trong đem hết hơi sức kêu la thảm thiết, như ác quỷ muốn lao ra khỏi sự trói buộc. Ngọn lửa rừng rực chiếu sáng trưng cả phố Tây.

Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm đứng trước Túy Phong Lâu, trong mắt là hình ảnh ngược của ngọn lửa đang nhắm nuốt Túy Phong Lâu.

Muội khói than dày đặc bốc lên không trung, làm đen cả một góc trời. Xà nhà cháy bừng bừng, không chịu nổi sự dày vò của lửa nóng, rầm rập sụp xuống.

Mạn Duẫn vô tri vô giác nhìn Túy Phong Lâu biến mất trong biển lửa, trong lòng mơ hồ hiện lên nghi vấn... Chuyện này là vì lửa giận trong lòng Phụ Vương sao?

Ánh lửa bốc ngất trời, như phát điên phát cuồng thiêu đốt tất cả.

Vì phòng ngừa hỏa hoạn lan tràn, thủ vệ Vương phủ cùng dân chúng xách từng thùng nước tát đẫm vào những nhà bên cạnh Túy Phong Lâu.

Tịch Mân Sầm sai Chu Phi và Chu Dương ở lại phố Tây cho đến khi đại hỏa thiêu đốt sạch mọi thứ và lụi tắt. Còn chính mình thì cầm tay Mạn Duẫn, dần dần biến mất trong đám người vây dày đặc chung quanh.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Ngoại trừ thủ vệ canh giữ đại môn, tất cả các thủ vệ khác trong Vương phủ đều đi hết đến phố Tây.

Cùng sóng vai với Phụ Vương, Mạn Duẫn không dám nói câu nào, khí lạnh phảng phất chung quanh ép nàng muốn nghẹt thở.

Tỳ nữ nhìn thấy Vương Gia và Tiểu Quận Chúa cùng hồi phủ thì đều tiến lên hành lễ, nhưng Tịch Mân Sầm không hề liếc mắt nhìn lấy một cái mà đi ngang qua bên cạnh các nàng như không nhìn thấy ai cả.

Mạn Duẫn có thể cảm nhận được sự tức giận mãnh liệt của Phụ Vương, hai mắt nàng thất thần nhìn về phía trước, chân đột nhiên dẫm lên một hòn đá nhỏ khiến nàng lảo đảo, ngã thẳng về phía trước.

"Ngay cả đi đường Duẫn nhi cũng không đi được sao?" Tịch Mân Sầm vung tay ra, dễ dàng kéo Mạn Duẫn lại.

Mạn Duẫn bị kéo tuột vào ngực Tịch Mân Sầm, hai má dán lên lồng ngực rắn chắc vững chãi của hắn. Ngẩng đầu lên, Mạn Duẫn nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn, "Phụ Vương, đừng nóng giận được không?"

https://thuviensach.vn

Phụ Vương đánh nàng cũng được, mắng nàng cũng không sao, còn tốt hơn là không làm bất cứ cái gì như hiện tại.

Tịch Mân Sầm nhíu mày cúi đầu, "Ngươi còn biết Bổn vương đang tức giận?"

Mạn Duẫn luống cuống tránh né gương mặt kề sát của hắn, "rõ rành rành thế mà!"

Mặt thì nghiêm, giọng thì lạnh như băng, không tức giận thì là gì. Mặc dù dáng vẻ Phụ Vương xưa nay vẫn như thế này, nhưng tròng mắt thỉnh thoảng lộ ra lửa giận nói rõ cho Mạn Duẫn rằng Phụ Vương giận đến cỡ nào.

Tịch Mân Sầm không nói nữa, chỉ lẳng lặng nắm tay Mạn Duẫn đi về hướng tiểu lâu.

Làn gió đêm nhẹ nhàng lay động lá cây phát ra tiếng sàn sạt, thỉnh thoảng trong bụi cỏ lại vang lên mấy khúc nhạc ngắn của những chú dế.

Nến trong tiểu lâu được đốt lên, trong sự yên tĩnh của tiểu lâu, tiếng bem bép nho nhỏ của ngọn lửa lại khiến Mạn Duẫn nhớ lại cơn hỏa hoạn lớn ở Túy Phong Lâu. Chưa tới một canh giờ nữa thì trời sẽ sáng, đoán chừng khi đó lửa cũng đã được dập tắt hết rồi.

Mạn Duẫn ngồi trên giường, mắt nhìn chằm chằm không chớp vào Tịch Mân Sầm đang đứng trước cửa sổ. Tịch Mân Sầm phóng mắt nhìn ra xa xa, nhưng trong đêm tối mịt mùng không thể nhìn thấy bất cứ cái gì, ngay cả ánh sao cũng không xuất hiện trên bầu trời đêm.

Nàng không nén được, đặt câu hỏi: "Phụ Vương, người đang nghĩ gì thế?"

không có tiếng đáp lại.

https://thuviensach.vn

"Phụ Vương..."

Vẫn không có trả lời như cũ.

Trước kia cho dù Phụ Vương có tức giận cũng không hề lạnh nhạt với nàng. Mạn Duẫn cảm thấy sự việc nghiêm trọng rồi, bỏ chân xuống mang lại giầy, chạy tới sau lưng Tịch Mân Sầm, cẩn thận kêu thêm một tiếng, “Phụ Vương”.

một lúc lâu sau, Mạn Duẫn vẫn không nhận được đáp lời, liền đơn giản đưa tay ra nắm lấy vạt áo của hắn.

Tịch Mân Sầm lúc này mới có động tĩnh.

"Duẫn nhi, tám năm trước, ngươi đã đồng ý Phụ Vương cái gì?"

Bởi đã quá lâu nên Mạn Duẫn nhất thời không nhớ nổi. Chuyện nàng đã đồng ý với Phụ Vương rất nhiều, lập tức không thể nhớ rõ được cái nào.

Tịch Mân Sầm xoay người, lẳng lặng nhìn thiếu nữ đứng đối diện. Tóc Mạn Duẫn rối tung, xốc xếch thả rơi bên hông, trên người chỉ mặc một cái áo đơn trắng mỏng, cổ áo rộng để lộ xương quai xanh tinh xảo.

Khuôn mặt như tranh vẽ, sinh sắc sinh hương thập phần.

Mặt Mạn Duẫn đầy vẻ rối rắm, chân mày nhíu thật chặt, còn đang suy nghĩ chuyện đã hứa tám năm trước nên không nhìn thấy ánh mắt Tịch Mân Sầm đang từ trên mặt nàng dần dần chuyển qua cổ áo của nàng.

Tịch Mân Sầm cởi xuống túi gấm đeo bên hông, thảy thảy trong tay thưởng thức.

Mạn Duẫn không hiểu ý tứ của hắn. Đó chỉ là một cái túi gấm thôi mà, nàng đã từng trông thấy nó rồi. Hình như là từ tám năm trước Phụ Vương vẫn mang theo bên người, không hề rời khỏi.

https://thuviensach.vn

"Biết đây là cái gì không?" Tịch Mân Sầm mở tay ra, túi gấm nằm giữa lòng bàn tay hắn.

Ngón tay của Phụ Vương thon dài, lòng ngón tay có vết chai do luyện võ cùng với sử dụng binh khí tạo thành.

Mạn Duẫn lắc đầu, "không biết."

Tịch Mân Sầm gọn gàng kéo dây tơ vàng buộc miệng túi ra, đưa ngón tay vào bên trong kẹp ra một tờ giấy. Tờ giấy kia khá cũ, nhìn giống như đã có rất nhiều năm. Mạn Duẫn nghi hoặc nhìn từng động tác của Phụ Vương, khi Phụ Vương mở tờ giấy ra, nhịp tim của Mạn Duẫn dần dần gia tốc.

Tịch Mân Sầm nhắc tờ giấy đặt ở trước mặt Mạn Duẫn, "Còn nhớ cái này không?"

Tờ giấy Tuyên Thành đã ố vàng, có mấy nếp gấp dọc ngang, nhưng vẫn không ngăn được Mạn Duẫn đọc rõ nội dung trên giấy.

Đó là ba điều quy định. Mạn Duẫn trợn to mắt, đưa tay tiếp lấy. Góc phải phía dưới tờ giấy Tuyên Thành có chữ ký cong vẹo của nàng, phía trên còn có dấu vân tay. Ba chữ “Tịch Mạn Duẫn” ngoằn ngèo như giun trông cực kỳ khó coi trên tờ giấy được chính tay Mạn Duẫn viết xuống từ tám năm trước.

không ngờ Phụ Vương vẫn còn giữ nó thế này, hơn nữa còn tùy thân mang bên người.

Ba điều quy định này là chứng từ khi Mạn Duẫn bị Sử Minh Phi giật giây chạy ra ngoài ở Nam Trụ quốc, sau khi bị Phụ Vương đến Hoa Liễu Nhai bắt trở lại thì nàng ký tên đồng ý.

Ký ức như nước thủy triều ào ạt tràn về trong đầu Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

Những lời Phụ Vương nói năm đó như rõ mồn một trong tai ——

“Lời nói gió bay, lần trước Duẫn nhi cũng nói một đàng làm một nẻo đó thôi. Phụ Vương không tin.”

“Coi theo đó mà làm, nếu Duẫn nhi tái phạm, cũng không chỉ hôn nhẹ lên má Phụ Vương giống lần này là có thể xong việc đâu.”

Chính nàng... đã vi phạm lời hứa...

Phụ Vương tức giận không chỉ vì nàng mặc loại y phục này lộ diện trước mắt mọi người, cũng không phải vì nàng đi vào nơi dơ bẩn đó, mà tức giận là vì nàng đã không tuân thủ cam kết?

"Phụ Vương... thật xin lỗi." Ngón tay Mạn Duẫn phát run, nắm chặt lấy tờ giấy Tuyên Thành.

Lửa giận trong mắt Tịch Mân Sầm dần dần biến mất hơn một nửa, đôi mắt thâm thúy như hồ sâu lộ ra một tia sáng, đưa tay nâng cằm Mạn Duẫn lên, "Bổn vương muốn không phải là một câu ‘thật xin lỗi’".

"Duẫn nhi nghĩ kỹ xem phải làm thế nào để thừa nhận cơn giận của Bổn vương chưa?" Mới vừa nói xong, đôi mắt Tịch Mân Sầm càng trở nên thâm trầm, cánh môi đặt lên môi đỏ mọng của Mạn Duẫn.

Như Tịch Mân Sầm đã từng nói năm đó, lần này không chỉ hôn lên má là có thể xong việc.

một bước phạm lỗi, từng bước sửa sai. Nam nhân này vô cùng thận trọng, từ tám năm trước đã tính toán kỹ càng tất cả...

Lực trên môi từ nhẹ nhàng phơn phớt dần dần mạnh lên, ban đầu chỉ chạm vào nhau, rồi sau đó biến thành quấn quýt lấy nhau, cuối cùng là răng môi giao triền gắn bó.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn ưmh ưmh hai tiếng vì bị hôn đến thở không nổi.

Tịch Mân Sầm ôm lấy Mạn Duẫn, đặt nhẹ lên trên giường.

"Lần này... Bổn vương sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu." Giọng Tịch Mân Sầm nặng nề, trong mắt không hề che giấu hai luồng lửa nóng.

Nàng biết mình hôm nay chạy trời không khỏi nắng, huống chi là chính mình đã phá vỡ lời cam kết trước nên giờ không có quyền lên tiếng nữa, ngay cả dũng khí để phản kháng đều đã không cánh mà bay.

Tận góc giường trong cùng bỗng nghe grừ một tiếng, rồi một cục lông tơ trắng phóng lại với tốc độ cực nhanh. Tịch Mân Sầm lúc này đang đè trên người Mạn Duẫn, đột nhiên bị quấy rầy thì có hơi tức giận, vung ra một bàn tay chụp lấy túm lông xù kia, ánh mắt lạnh đi mấy phần.

Tiểu mạo ngao cả ngày chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, nên hết sức nặng nề mập mạp, lấy tay sờ vào mình nó thì thấy toàn thịt là thịt.

Tiểu Mạo Ngao khiếp đảm mở to đôi mắt nhỏ, ngao ngao kêu to vài tiếng.

"Đồ phá rối." Tịch Mân Sầm nhỏ giọng nói, nắm cổ tiểu mạo ngao đi tới trước cửa sổ, ném thẳng ra ngoài không chút thương tiếc.

Sau đó mặt không chút thay đổi đóng cửa sổ lại, mặc kệ cánh cửa kêu cọt kẹt vì bị tiểu mạo ngao đâm đầu từ ngoài vào.

đi tới bên giường, Tịch Mân Sầm rút đi áo khoác ngoài, cúi người cắn lỗ tai Mạn Duẫn, thanh âm đầy mê hoặc, "Chúng ta tiếp tục..."

Lời này tràn đầy sắc thái tình dục, ý tán tỉnh chiếm một nửa trong đó. Lỗ tai Mạn Duẫn ngưa ngứa, thẹn thùng đỏ mặt, quay đầu sang một bên.

https://thuviensach.vn

không nói lời nào có nghĩa là chấp nhận. Dù sao cửa này đã tránh không thoát...

Mấy hôm trốn khỏi nhà vừa qua, Mạn Duẫn cũng đã tĩnh tâm suy nghĩ về việc này, thời điểm nó xảy ra thì nàng sẽ làm sao.

Tịch Mân Sầm dùng ngón tay đẩy xiêm y Mạn Duẫn ra, chạm vào da thịt vô cùng mịn màng của Mạn Duẫn, vuốt ve qua lại đầy tham luyến. Rồi hắn cúi đầu, dùng miệng khẽ hôn lên thân thể Mạn Duẫn, khiến cho Mạn Duẫn run rẩy toàn thân.

Như đối đãi với một món đồ tinh xảo dễ vỡ, động tác của Tịch Mân Sầm vô cùng mềm nhẹ.

Nhưng Mạn Duẫn lại cảm thấy Phụ Vương đang cố ý... Hành động này tựa như đang thong thả tra tấn nàng, khiến từng lỗ chân lông trên cơ thể nàng trở nên vô cùng nhạy cảm, hễ da thịt nơi nào được ngón tay Phụ Vương vuốt qua đều giống như có dòng điện châm vào.

Mạn Duẫn tức giận trợn mắt, "Phụ Vương..."

Mặt Mạn Duẫn đỏ bừng, đầy vẻ hấp dẫn không nói nên lời. Trước mặt bé con mà mình đã yêu rất nhiều năm, làm sao Tịch Mân Sầm còn kềm nén được, động tác liền trở nên nhanh hơn. Chẳng bao lâu sao, hai người đã thẳng thắn tướng đãi.

Lư hương tỏa ra khói nhẹ lượn lờ, mông lung như huyền hoặc. Hai cỗ thân thể quấn quít sít sao trên giường không rời.

Thân thể Mạn Duẫn ngây ngô đến đáng thương, sau khi trải qua sự khiêu khích của Tịch Mân Sầm đã nhanh chóng bị quyến rũ. Tịch Mân Sầm sợ thương tổn đến nàng nên lúc nào cũng nhẹ nhàng tình cảm, thỉnh thoảng lại quan sát gương mặt nhỏ bé đang chìm trong tình dục mà lộ ra một nụ cười âu yếm.

https://thuviensach.vn

Ván giường kẽo kẹt kẽo kẹt vang động không ngừng, mãi đến lúc mặt trời lên ba ngọn sào rồi mà còn chưa ngừng nghỉ.

Chu Phi Chu Dương có một đêm không ngủ để xử lý cho xong chuyện ở phố Tây, dọn dẹp sạch sẽ thi thể bị đốt trụi xong liền vội vàng chạy về Vương phủ phục mệnh. Mới vừa tiến vào tiểu lâu, sắc mặt hai người lập tức trở nên cổ quái. Trong phòng truyền ra từng đợt rên rỉ nho nhỏ, còn có tiếng ván giường cọt kẹt, cho dù là ai thì cũng đoán được hai người bên trong đang làm gì.

Chu Dương nhìn thấy tiểu mạo ngao đang ngồi trên đất, vô cùng đồng tình nắm nó lên, ôm vào ngực mình.

"Hay là... chúng ta ra tiền thính chờ trước đi." Chu Phi nói năng ngắc ngứ, bước chân vấp váp, vội vã chạy ra ngoài. Sau một hồi lâu, phát hiện đệ đệ còn chưa theo tới thì quay đầu lại, vừa nhìn thấy thì suýt nữa sợ đến đứt cả hơi.

không biết Chu Dương nghĩ gì trong đầu lúc này mà lại áp lỗ tai lên trên cửa, ngưng thần lắng nghe động tĩnh bên trong phòng.

"Ngươi — muốn — chết — à." Chu Phi nhéo lỗ tai hắn, nói gằn từng chữ.

Vương Gia và Tiểu Quận Chúa thân mật là chuyện mà bọn hắn có thể nhìn trộm sao? “Phi lễ chớ nhìn, vô lễ chớ nghe” là quy củ đầu tiên mà thủ vệ như bọn hắn phải tuân thủ.

"Lão ca, ngươi nhẹ tay một chút, nhẹ một chút..." Chu Dương vươn hai tay muốn đẩy Chu Phi ra, càng bị Chu Phi níu chặt lấy lỗ tai kéo đi một nước.

không biết có phải là ảo giác hay không, trong lúc hoảng hốt, Chu Dương nghe thấy một tiếng, "Phụ vương, ngươi... Ưm... nhẹ một chút..."

https://thuviensach.vn

Thanh âm sao mà quyến rũ, sao mà mê người ghê gớm...

Sau cả đêm giày vò, Mạn Duẫn đến mí mắt cũng không mở ra được, mãi cho đến buổi trưa hôm sau, nghe thấy được mùi cơm mới từ từ tỉnh lại.

Mới vừa mở mắt ra đã nhìn thấy khuôn mặt như cười như không của Phụ Vương, rồi bỗng nhớ lại chuyện đêm qua, gương mặt Mạn Duẫn xoẹt một cái đỏ bừng lên.

Vô cùng thưởng thức vẻ mặt xấu hổ của bé con, Tịch Mân Sầm cầm lên cái muỗng, múc một muỗng cháo trắng đưa đến miệng Mạn Duẫn, "Uống chút cháo nhẹ đi, rồi nghỉ ngơi thật tốt."

Mạn Duẫn cố sức nhỏm người lên, tựa vào bên giường, ngồi dậy. Bụng dưới nhói lên đau đớn...

Phụ vương chẳng biết tiết chế gì hết, không ngừng cầu hoan, làm cho nàng lúc này không xuống giường được.

Hé miệng, Mạn Duẫn ngậm cháo rồi ực một ngụm hết sạch.

"Phụ vương, phía Doãn Thái Úy làm thế nào bây giờ?" Theo giấy tờ sổ sách có thể thấy được Doãn Thái Úy chính là người có liên hệ với tú bà kia.

Túy Phong Lâu bị đốt trụi, Doãn Thái Úy cũng không phải là kẻ có thể dễ dàng nói dối qua mặt, vậy giờ họ nên làm gì? Ngộ nhỡ phá hỏng kế hoạch thì tội của bọn họ sẽ rất lớn.

đã qua buổi trưa mà Doãn Thái Úy còn chưa có tới cửa, chắc là lão đang chờ Tịch Mân Sầm tự mình đi đến Doãn phủ đây.

"Bổn vương tự có biện pháp, không cần lo lắng quá mức." Tịch Mân Sầm lại múc một muỗng cháo, đút cho Mạn Duẫn ăn.

https://thuviensach.vn

Nếu không thập phần nắm chắc thì Tịch Mân Sầm cũng sẽ không nói chắc như đinh đóng cột vậy, không hề có tí sầu lo nào vì đã thiêu hủy Túy Phong Lâu.

Mạn Duẫn dù rất hoang mang không biết lần này Phụ Vương sẽ giải quyết ra sao nhưng không mở miệng hỏi lại nữa.

Tịch Mân Sầm kêu Mạn Duẫn cứ ngủ tiếp, giao chuyện này cho hắn xử lý.

Nhưng Mạn Duẫn vẫn không an tâm, chuyện này hơn phân nửa là do nàng gây họa, không có đạo lý nào mà cứ thế giao toàn bộ cho Phụ Vương giải quyết. Nếu muốn truy cứu trách nhiệm, Mạn Duẫn nên đứng mũi chịu sào.

"Ta cũng muốn đi." Mạn Duẫn kiên quyết nói.

không lay chuyển được quyết tâm của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm vỗ vỗ vai nàng, "Duẫn nhi xác định có thể đứng lên được à?" Rồi cố ý nhìn lướt qua chân Mạn Duẫn.

Mặt Mạn Duẫn đỏ đến mang tai vì không ngờ phẩm tính của Phụ Vương lại ác liệt đến nước này!

"Đương nhiên là muốn đi." Nàng vẫn không chịu lùi bước, lập lại câu nói.

Thấy Mạn Duẫn kiên quyết như vậy, Tịch Mân Sầm cũng hết cách. Bất quá hắn kiên quyết không cho nàng tự đi mà ôm nàng đi ra tiểu lâu. Khi tỳ nữ chung quanh hỏi thăm Tiểu Quận Chúa làm sao vậy, Tịch Mân Sầm chỉ trả lời một câu “đau chân”.

Mới vừa ra tới tiền thính, Chu Dương quăng cho nàng một ánh mắt cười cười thâm ý.

https://thuviensach.vn

Chu Phi bước lên trước một bước, ho khan hai tiếng, bẩm báo: "Vương Gia, Túy Phong Lâu đã thành tro tàn, lửa không có cháy lan sang những căn nhà khác."

Tịch Mân Sầm ôm Mạn Duẫn ngồi xuống, cũng không biết có nghe hay không, chỉ tùy ý ‘ừ’ một tiếng.

"đi chuẩn bị một chiếc xe ngựa, bổn Vương muốn đi Doãn phủ." Tịch Mân Sầm sửa sang xong váy áo cho Mạn Duẫn, ngẩng đầu lên nói.

Mạn Duẫn cảm giác ánh mắt của huynh đệ Chu gia quái dị hơn ngày thường rất nhiều, cứ bồi hồi đảo hết từ nàng lại sang Phụ Vương. Nàng nhớ sáng sớm hôm nay hình như có nghe được giọng của Chu Dương, lúc ấy chỉ cho là nghe nhầm. Chẳng lẽ bọn họ thật sự có đến tiểu lâu?

Cộng thêm vẻ mặt quỷ dị của hai người, Mạn Duẫn đã có thể khẳng định điều này. Bằng không tại sao bọn họ lại đợi ngoài tiền thính chứ không đến thẳng tiểu lâu để bẩm báo.

Xe ngựa được chuẩn bị xong rất nhanh, Chu Phi Chu Dương đảm đương phu xe, vung roi nhá trên lưng ngựa.

Bên trong xe ngựa phủ đệm nhung dày, Mạn Duẫn ngồi xuống kế Tịch Mân Sầm rồi đột nhiên hỏi: "Sao hôm nay không thấy Doãn Linh Chỉ?"

Nếu như trước kia, Doãn Linh Chỉ thấy nàng hồi phủ thì nhất định đã sớm tìm đến nàng để gây chuyện. Nàng đã bảo sao tự nhiên hôm nay lại thoải mái như thế, giờ mới nghĩ đến một nữ nhân nào đó vẫn không thấy xuất hiện.

Mắt Tịch Mân Sầm tối xuống, "Nhốt vào tù thất rồi."

Mạn Duẫn giật mình quay đầu sang nhìn, "Phụ Vương... sao lại thế?"

https://thuviensach.vn

Phụ Vương tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mà giam Doãn Linh Chỉ lại, nhất định phải có nguyên nhân nào đó.

"Phùng Mạn Mạn chết ngươi biết chứ?" Tịch Mân Sầm ôm eo thon của Mạn Duẫn, vuốt ve lúc nhẹ lúc mạnh. Tối hôm qua chắc đã làm cho bé con mệt chết rồi.

Mạn Duẫn gật đầu, vẫn rất nghi hoặc, "Ta có thấy ở một hẻm nhỏ. Nhưng chuyện này có liên quan gì đến Doãn Linh Chỉ?"

Rồi Mạn Duẫn đột nhiên giật mình hốt hoảng, bắt lấy bàn tay Tịch Mân Sầm, "Chẳng lẽ là nàng giết?"

Nhưng vì sao Doãn Linh Chỉ lại muốn giết Phùng Mạn Mạn? Hai nàng chẳng phải đứng cùng một phe đó sao?

"Đoán không sai. Phải biết rằng con người ta không hề có chiến hữu vĩnh viễn, cũng không có vĩnh viễn kẻ địch." Tịch Mân Sầm nhấc một lọn tóc của Mạn Duẫn lên thưởng thức, nói không nhanh không chậm: "Đối thoại của ngươi và Tề Hồng ở Hương Nghê Lâu đều bị Doãn Linh Chỉ và Phùng Mạn Mạn nghe được. Ngươi cho rằng nàng có thể để yên không giết Phùng Mạn Mạn sao?"

Bất kể chuyện phụ thân của đứa nhỏ trong bụng Doãn Linh Chỉ là ai, hoặc chuyện giữa Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm thế nào, chỉ một trong hai chuyện này cũng đã đủ khiến cho Doãn Linh Chỉ động sát tâm, giết người diệt khẩu.

hắn không giam Doãn Linh Chỉ lại, chẳng lẽ còn chờ nàng ta chạy đi báo cho Doãn Thái Úy, phá hỏng kế hoạch của bọn họ?

Mạn Duẫn đã hiểu vì sao hai tên gia đinh kia lại theo dõi nàng, còn dùng mê hương để làm cho nàng bất tỉnh, rồi sau đó bán vào kỹ viện. Chuyện này hoàn toàn là do lỗi khinh địch của nàng.

https://thuviensach.vn

Biết bé con đang tự trách, Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng vuốt ve mi tâm của nàng, "Tất cả đều qua rồi, nếu Duẫn nhi biết mình hay gây chuyện phiền toái thì nên ngẫm lại xem phải báo đáp Phụ Vương như thế nào đi. Dạo này Phụ Vương phải ra tay giải quyết không ít chuyện phiền toái cho ngươi đấy."

Nghe được lời này, mí mắt Mạn Duẫn giần giật... báo đáp...

Thân thể nhỏ bé của mình vốn đã không chịu nổi ngài giày vò mấy lần kia kìa. Khóe miệng Mạn Duẫn run rẩy: "Phụ Vương, người đừng quên, ta mới mười lăm tuổi thôi."

Tuổi này ở thời hiện đại vẫn còn thuộc vị thành niên. một trận giày vò tối qua thiếu chút nữa đã tiêu hết nửa cái mạng của nàng, nếu thêm một lần nữa chắc mình có thể đi chầu Diêm Vương được rồi.

Tịch Mân Sầm ăn được ngon ngọt nên đương nhiên muốn nhiều hơn. Nhưng thân thể của Mạn Duẫn quả thật vẫn không tốt lắm, xem ra sau này còn phải bồi bổ nàng nhiều nhiều mới được.

Sau khi suy tư một lúc, Tịch Mân Sầm nói, "Cho nợ vậy."

Mạn Duẫn giận đến phát run, Phụ Vương chẳng chịu thua thiệt dù chỉ một chút nào. Sao mình lại tìm được một Phụ Vương thích tính kế như vậy nhỉ.

Xe ngựa lóc cóc nước kiệu, Mạn Duẫn nhấc màn xe lên, nhìn qua ô cửa nhỏ, vừa lúc có thể nhìn thấy phố xá phồn hoa dọc đường. không ít dân chúng túm năm tụm ba bên đường, Mạn Duẫn dù không nghe được thanh âm của bọn họ nhưng cũng có thể đoán được nhất định họ đang bàn tán về trận hỏa hoạn ở Túy Phong Lâu tối qua.

Có vài người nói, Cửu Vương gia hỏa thiêu Túy Phong lâu, thiêu chết hơn một trăm tính mạng, đúng là tính tàn nhẫn trời sinh. Lại có những

https://thuviensach.vn

người khác nói, Cửu vương gia hiên ngang lẫm liệt, kỹ viện như Túy Phong Lâu phải nên phá hủy từ lâu.

Việc Cửu Vương gia cũng cùng lúc thiêu chết mấy tên quan viên tại Túy Phong Lâu lại được dân chúng tán dương. Thân phận của bình dân bách tính xưa nay vẫn được coi là thua kém so với quan viên, Cửu vương gia làm như vậy chẳng qua là càng khẳng định câu nói “Hoàng tử phạm pháp cũng ngang tội như thứ dân” đó thôi.

Trong những thanh âm này, có bao che nhưng cũng có châm biếm.

Xe ngựa từ từ dừng lại. Tịch Mân Sầm vươn tay muốn ôm lấy Mạn Duẫn, lại bị Mạn Duẫn đẩy ra. Ở trong Vương phủ thì đương nhiên đám tỳ nữ không dám nói gì, hơn nữa ai cũng biết nàng “đau chân”. Nhưng nơi đây là đường phố náo nhiệt, nhỡ đâu rước lấy lời ra tiếng vào thì một cái miệng của Mạn Duẫn sẽ cãi không lại miệng mồm của tất cả mọi người.

Mạn Duẫn chịu đựng bụng dưới đau đớn, bước xuống xe ngựa, liền nhìn thấy một tòa phủ đệ đầy khí phách. Tấm biển của phủ đệ được làm bằng vàng ròng, có thể thấy được của cải của Doãn Thái Úy không tệ chút nào. Chỉ riêng hai con sư tử đá trước cửa kia đã lớn hơn gấp đôi so với những tòa nhà khác.

Chu Dương sải bước lên vài bậc thang, nói với các thủ vệ: "Phái người thông tri cho Doãn Thái Úy, nói Cửu vương gia đến thăm."

Mấy thủ vệ liền khom lưng hành lễ với Tịch Mân Sầm, "Sáng sớm nay lão gia đã căn dặn, hễ Cửu vương gia đến thì có thể đi thẳng vào."

Tịch Mân Sầm mở bước, mang theo Mạn Duẫn cùng Chu Phi vào cửa, để lại một mình Chu Dương chờ bên ngoài.

Vì không muốn tác động đến chỗ đau ở bụng dưới, bước chân của Mạn Duẫn thật sự rất nhỏ. Tịch Mân Sầm vì nhân nhượng Mạn Duẫn nên cũng

https://thuviensach.vn

đi chậm hơn so với tản bộ một chút.

Mặc dù Chu Phi không nói gì nhưng trong lòng cũng hiểu rõ tại sao như thế, nên vẫn duy trì im lặng đi theo phía sau hai người.

đã nhiều năm như vậy, cuối cùng Cửu Vương gia cũng đã được như nguyện, lấy được thứ mà hắn tha thiết ước mơ.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Diện tích Doãn phủ tuy không lớn như Sầm Vương phủ nhưng cũng khá xa hoa, ít nhất so với đám lão thần trong triều thì tòa nhà này cũng được coi như số một số hai.

Tối hôm qua phố Tây huyên náo lớn như vậy, ngay cả Hoàng Thượng đang ngủ mà cũng kinh động, chứ nói chi là Doãn Thái Úy. Doãn Thái Úy bụng như lửa đốt đi qua đi lại, lúc thì tức giận phất phất áo bào, lúc lại đá mạnh mấy đá.

Tịch Mân Sầm vừa nhấc chân bước vào đại sảnh thì Doãn Thái Úy đã lập tức dừng bước, xoay người lại.

Thổi râu trừng mắt, giống như có ai thiếu nợ hắn hai triệu năm trăm ngàn lượng bạc vậy.

"Mời Vương Gia ngồi." Vẻ mặt Doãn Thái Úy gấp gáp như lửa cháy đến nơi, nói qua vài lời khách sáo, nhưng không thấy kêu tỳ nữ dâng trà.

Xem ra lão hồ ly này đã bị ép đến nóng nảy, không biết hiện giờ trong bụng đang căm hận đến bao nhiêu đây.

https://thuviensach.vn

"Cửu Vương gia, chuyện tối hôm qua ngươi có lời gì giải thích cho lão phu không?" Doãn Thái Úy hoàn toàn nghếch mũi xả giận, xưng hô lập tức từ “con rể” biến thành “Cửu Vương gia”.

Mạn Duẫn ngồi lên ghế, lẳng lặng nhìn.

Tịch Mân Sầm bình tĩnh lấy từ trong tay áo ra tấm giấy tối hôm qua phát hiện được, giao cho Chu Phi đưa cho Doãn Thái Úy.

"Nhạc phụ nên nhìn cái này trước đi."

Doãn Thái Úy đã nghe ngóng được không ít tin tức về Túy Phong Lâu nên dĩ nhiên biết rõ trên tờ giấy kia ghi chép cái gì, trong bụng thầm than Cửu vương gia coi như cũng hiểu lý lẽ, biết giấu thứ này đi chứ không có giao cho Hình bộ. Nếu không, chuyện giao dịch của lão và Túy Phong Lâu bị lôi ra ánh sáng thì cái mũ cánh chuồn danh hiệu Thái Úy trên đầu lão nhất định sẽ mất ngay.

Nhưng Cửu Vương đốt lửa thiêu rụi Túy Phong Lâu đã làm cho lão tổn thất mất một nơi kiếm tiền, nhiều tiền như vậy làm sao có thể nói bỏ là bỏ?

"Cửu Vương gia, hai chúng ta cũng coi như ngồi cùng xuồng, lão phu cũng không nói tiếng lóng làm gì. Túy Phong Lâu là do lão phu mở, tú bà kia chẳng qua cũng chỉ để ngụy trang giúp ta xử lý sự vụ nơi Túy Phong Lâu mà thôi." Doãn Thái Úy gấp giấy lại, cất vào trong ngực. Đây chính là tội chứng của lão.

Nếu Cửu vương gia đã chịu đưa ra, như vậy chính là hắn đã cúi đầu trước.

Tịch Mân Sầm phối hợp gật đầu, "Bổn Vương đã biết."

"Nếu lão phu mất mạng thì ngươi cũng không thể an toàn mà thoát thân đâu." Doãn Thái Úy nói ra lời này thì hỏa khí trong lòng lại dâng lên, đột

https://thuviensach.vn

nhiên vỗ mạnh lên bàn, "Nhưng hành động tối qua của ngươi là ý gì? rõ ràng đã biết Túy Phong Lâu là sản nghiệp của lão phu, sao ngươi còn nổi lửa thiêu sạch sẽ? Lão phu đối đãi với ngươi không bạc, không những gả con gái cho ngươi còn ủng hộ ngươi mưu triều soán vị, sao ngươi còn không biết đủ vậy!"

Lời này của Doãn Thái Úy đã thành công làm cho Tịch Mân Sầm nheo lại mắt lạnh.

Kể từ khi tiên hoàng già nua kia băng hà, chưa có người nào dám dùng loại giọng điệu dạy dỗ này nói chuyện với hắn. Tịch Mân Sầm áp chế sát ý nảy sinh trong lòng, giọng cũng lạnh xuống mấy phần, "Doãn Thái Úy..."

một câu “Doãn Thái Úy” này đã khiến cho đối phương nhanh chóng tỉnh táo lại.

Doãn Thái Úy vỗ trán một cái, toàn thân đổ mồ hôi hột. Lúc này, lão mới sực nhớ mình chẳng qua chỉ là một Thái Úy nho nhỏ, quan giai thấp hơn Tịch Mân Sầm rất nhiều. Lão dám nói như vậy chẳng qua là ỷ vào kế hoạch ngày mai không thể thiếu hắn mà thôi, nhưng hành động như thế đã vượt qua khuôn khổ cho phép.

Mạn Duẫn tò mò trong bụng, không biết cuối cùng Phụ Vương sẽ giải quyết chuyện này thế nào. Nếu xử lý không tốt, Doãn Thái Úy mà trở mặt thì mưu kế trong buổi tế điện ngày mai sẽ không thể thực hiện được.

"Bổn Vương cho ngươi xem thứ này." Tịch Mân Sầm khoát tay với Chu Phi, Chu Phi lập tức móc trong túi áo ra mấy phong mật hàm.

Mắt Doãn Thái Úy trợn to, không hiểu Tịch Mân Sầm tính làm cái gì.

Chu Phi đưa mật hàm đến trước mặt Doãn Thái Úy. Doãn Thái Úy hồ nghi nhận lấy, mở mấy tờ ra xem.

https://thuviensach.vn

"Tất cả những mật hàm này đều do bổn Vương đón bắt được trên đường chúng được đưa vào cung, nếu bổn Vương không bao che cho ngươi, ngươi cho là... ngươi vẫn còn có thể an toàn ngồi trên cái ghế Thái Úy này sao?" Cặp mắt lạnh lùng của Tịch Mân Sầm nhìn thẳng vào lão, tỏa ra khí lạnh như băng như muốn đông chết tươi người khác.

không cho Doãn Thái Úy có thời gian thở dốc, Tịch Mân Sầm tiếp tục nói: "Ngươi thật sự nghĩ là chuyện Túy Phong Lâu đã được làm không một kẽ hở, không có ai phát hiện sao? Ngươi xem những mật hàm kia đi, cái nào mà chẳng bẩm báo Hoàng Thượng là Túy Phong Lâu có gì đó kỳ quặc, thỉnh cầu Hoàng Thượng điều tra kỹ càng?"

Doãn Thái Úy sợ hãi đến mặt mũi tái nhợt, "không có khả năng, quan viên trong triều ta đều lót đường hết rồi, sẽ không ai đi điều tra về Túy Phong Lâu."

Tịch Mân Sầm im lặng trong chốc lát, lẳng lặng đánh giá thật kỹ Doãn Thái Úy. không ngờ đám quan viên tham ô nhận hối lộ trong triều không ít, nên chuyện này có thể giấu giếm đến tận bây giờ.

"Sao lại không thể? Mấy tên quan viên trong Túy Phong Lâu kia chẳng phải là minh chứng tốt nhất đó sao? Ngươi nghĩ bọn họ lấy lá gan từ đâu mà dám chạy tới uống hoa tửu trong thời gian tế điện cho tiên hoàng thế này? Nếu bổn Vương đoán không sai, tất cả bọn họ đều được Hoàng Thượng ra lệnh kín đáo điều tra chuyện này." Tịch Mân Sầm lạnh lùng mỉm cười, gõ gõ lên tay vịn ghế, "Nếu bổn Vương không nổi trận lửa này, có khi sự thật về người đứng sau Túy Phong Lâu đã được đưa đến trước mặt Hoàng Thượng rồi không chừng. Doãn Thái Úy, bổn Vương cũng đối đãi với ngươi không bạc a."

Tiếng thở dài này làm cho trái tim của Doãn Thái Úy nhảy lên tới tận cổ họng. Cửu vương gia làm nhiều chuyện như vậy đều là để giúp lão che dấu?

https://thuviensach.vn

Doãn Thái Úy nắm chặt góc bàn, vẫn chưa tin hẳn, "Sao lão phu lại không nghe phong thanh được chút gì?"

"Doãn Thái Úy, ngươi nằm vùng trong cung được bao nhiêu người? Mười? Hai mươi? Bổn Vương từ nhỏ ở trong hoàng cung lớn lên, sau đó mới xuất cung thành lập phủ đệ, trong suốt thời gian bao nhiêu năm này đã sắp xếp cơ sở ngầm trải rộng khắp Hoàng Cung. Muốn có được mấy phong mật hàm này chẳng qua chỉ cần một câu nói." Tịch Mân Sầm đột nhiên bày ra thực lực của mình, thắng ngược Doãn Thái Úy một quân cờ.

Hai tháng này, Tịch Mân Sầm khiêm nhượng lão khắp nơi, vẫn lấy thân phận vãn bối cùng lên kế hoạch soán vị với Doãn Thái Úy, chưa bao giờ lộ ra thực lực. Lúc này vừa lộ ra lại làm cho Doãn Thái Úy ứng phó không kịp.

Chuông báo động gõ vang trong đầu Doãn Thái Úy, đừng thấy Cửu Vương gia còn trẻ mà khinh thường, tâm kế của hắn so với đám cáo già lăn lộn trên quan trường mấy thập niên chỉ có hơn chớ không hề kém.

Hoàng thượng tại vị nhiều năm, mặc dù ngoài mặt không hề thể hiện sự tài trí hơn người, nhưng không ai không biết Tịch Khánh Lân là người nham hiểm, một khắc trước có thể tươi cười đối đãi với ngươi, nhưng sau lưng lại đang nghĩ xem nên tính kế ngươi thế nào.

Hai huynh đệ này một khi tranh đấu thì tuyệt đối có tính chất hủy diệt.

Triều đình bị bọn họ đảo loạn chẳng lẽ lão còn sợ không chen được một chân vào sao?

Nếu Cửu Vương gia không có dị tâm, Doãn Thái Úy đương nhiên không thể cứ đuổi theo không buông, "Chuyện này ta phải đa tạ con rể rồi. Nếu không có ngươi âm thầm giúp đỡ lão phu, không chừng hôm nay lão phu đã bị lột bỏ quan giai." Doãn Thái Úy đi tới, thân thiết kéo tay Tịch Mân Sầm, chỉ thiếu chuyện rơi vài giọt nước mắt để bày tỏ ý cảm kích của lão.

https://thuviensach.vn

"Đều là người trong nhà, nhạc phụ đừng nói lời khách sáo." Tịch Mân Sầm không thích người khác đụng chạm vào người, trở tay vỗ vỗ Doãn Thái Úy hai cái rồi không dấu vết thu tay lại.

Mạn Duẫn quan sát hai người từ đầu đến cuối. Hai người đầu tiên là trừng mắt nhìn nhau, sau đó lại chuyển thành bắt tay vui mừng. Đương nhiên Mạn Duẫn không tin những lời này của Phụ vương. Chưa nói tới việc mấy cái quan viên kia là do Hoàng bá bá phái tới điều tra vụ án có thật hay không, mà ngay cả mấy phong mật hàm này có lẽ cũng là giả.

thật thật giả giả rắc rối phức tạp, Tịch Mân Sầm mới nói mấy câu đã kiên quyết vặn vẹo sự thật. Bản lĩnh đổi trắng thay đen này của Phụ Vương nếu vận dụng bên trong triều chính thì hắn sẽ làm người ta mơ hồ chết không đền mạng.

Ngay cả trong mắt Chu Phi đang đứng bên cạnh trợ thủ cũng hiện lên vẻ khiếp sợ. Cuối cùng hắn cũng hiểu được trước đây Vương gia phân phó bọn họ chuẩn bị những phong mật hàm này là để làm gì rồi.

"Dâng trà." Doãn Thái Úy đi tới ngoài cửa, lớn tiếng hô một tiếng.

Hai tỳ nữ bưng ấm trà tiến vào, cung kính châm trà cho Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn cầm ly trà, thành ly ấm nóng, từng đợt hương trà bay vào trong mũi. Trà này sao không bưng lên ngay sau khi vào cửa, giờ mới bưng tới liệu có chậm quá không?

Sợ Phụ Vương nói nhiều như vậy sẽ miệng đắng lưỡi khô, Mạn Duẫn đưa trà tới tận tay Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm rất hưởng thụ được Mạn Duẫn hầu hạ, nâng chung trà lên, nhấp hai cái.

https://thuviensach.vn

Doãn Thái Úy lại khách khí hàn huyên thêm một lúc với Tịch Mân Sầm. Đến khi mặt trời sắp lặn, Tịch Mân Sầm lấy cớ chân của nữ nhi bị đau phải về phủ dưỡng thương, mới đi ra Doãn phủ.

Mới vừa ra khỏi Doãn phủ, toàn thân khí lạnh của Tịch Mân Sầm nhanh chóng giảm xuống.

Mạn Duẫn bước nhanh mấy bước, cầm lấy tay Tịch Mân Sầm, nhỏ giọng kêu Phụ Vương.

"Chuyện ngày mai đã an bài thỏa đáng chưa?" Mạn Duẫn cùng sóng vai đi với Tịch Mân Sầm, mặt trời chiều ngã về phía tây kéo dài bóng dáng hai người.

Chu Phi đi ở phía sau, nhìn mặt trời đang chìm xuống nơi chân trời kia, rồi lại nhìn hai người phía trước. Cửu Vương gia và Tiểu Quận Chúa nắm tay đi cùng nhau, tựa như đang bước từng bước một vào trong ánh tà dương. Áng chiều vàng óng ánh rơi khắp đất trời mang đến một nỗi cảm nhận kỳ diệu.

Mạn Duẫn rời nhà trốn đi gần nửa tháng nên không hiểu rõ lắm kế hoạch soán vị của Tịch Mân Sầm cùng Doãn Thái Úy, chỉ biết thời gian động thủ là ngày tế điện.

"Bổn Vương và Hoàng bá bá của ngươi đã thương lượng qua rồi, chỉ cần chúng ta ra tay thì nhất định sẽ dẫn dụ được kẻ kia đi ra." Cho dù không dụ được hắn xuất hiện, trong khoảng thời gian này Tịch Mân Sầm cũng đã điều tra ra được khá rõ ràng các nhân vật trọng điểm.

Bất kể thế nào, dẫn dụ kẻ kia đi ra, sau đó bắt lấy hắn mới là biện pháp trực tiếp nhất và đơn giản nhất. Chờ sau khi chuyện trên triều đình kết thúc, hắn sẽ mang theo nữ nhi ngoan ngoãn của mình khởi hành du ngoạn, tạm thời tránh xa sự phân tranh nơi triều đình, tiêu dao khoái hoạt đi khắp nơi.

https://thuviensach.vn

Bước ra khỏi Doãn phủ thì thấy Chu Dương đang dựa vào cạnh xe ngựa ngủ gà ngủ gật. Chu Phi chụp một phát lên vai hắn, làm cho hắn tỉnh lại.

Ngồi vào xe ngựa, mấy người lại trở về Sầm Vương phủ.

Mới vừa vào phủ, Mạn Duẫn liền yêu cầu Phụ Vương mang nàng đi gặp Doãn Linh Chỉ. Nghe Chu Dương miêu tả, đứa nhỏ trong bụng Doãn Linh Chỉ đã chảy mất rồi. Về phần người lớn thế nào thì chưa rõ lắm.

Tịch Mân Sầm khẽ cau mày, hỏi Mạn Duẫn,: "Tại sao muốn gặp nàng ta?"

Nơi tù thất kia suốt ngày không có chút ánh sáng, lại là nơi giam giữ phạm nhân, hoàn cảnh vô cùng dơ bẩn loạn ẩu. Tịch Mân Sầm có tính sạch sẽ, không thích nhất chính là việc bé con nhà mình đi vào những nơi dơ bẩn, bất kể là kỹ viện hay là sòng bạc.

Mạn Duẫn sửng sốt, không biết nên trả lời thế nào. Lấy tư thế của kẻ thắng mà đi gặp Doãn Linh Chỉ thì sẽ khiến cho người ta cảm thấy rất dối trá. Nếu chỉ là đơn thuần đến xem một chút? Mạn Duẫn cũng chẳng phải là Thánh mẫu, không phải với ai cũng đều có sự cảm thông, đặc biệt đối với một người trước đây luôn khiêu khích nàng rất nhiều, lần này lại sai người đánh thuốc mê nàng rồi bán vào thanh lâu như Doãn Linh Chỉ.

Mạn Duẫn không tìm được lý do nên đành phải thôi, cùng Tịch Mân Sầm đi tiền thính dùng bữa.

Thức ăn ở Vương phủ mỗi ngày đều được thay đổi, không lập lại ngày nào. Mạn Duẫn gắp thức ăn lên, bỏ vào trong miệng, nếm đến mùi vị quen thuộc thì khẽ mỉm cười. đã thật lâu rồi chưa được dùng bữa riêng chỉ với Phụ Vương, này cảm giác này trở về khiến Mạn Duẫn rất vui vẻ.

"Ăn cái này." Tịch Mân Sầm lựa ra một miếng thịt, bỏ vào trong chén của bé con.

https://thuviensach.vn

Mỗi một cử chỉ đều dịu dàng, ngoại trừ Mạn Duẫn có quyền hưởng dụng thì không còn có người nào khác.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

Nghỉ ngơi một đêm, khi mặt trời lặng lẽ leo dần lên bầu trời chiếu sáng cả đất trời rộng lớn, Mạn Duẫn bước xuống giường mang giày, đau đớn giữa hai chân đã không còn đáng kể.

Cửa phòng bị đẩy ra kêu kẽo kẹt, Tịch Mân Sầm bước vào. Bước chân rất nhẹ, không phát ra một chút âm thanh nào.

Người võ công càng cao cường thì tiếng bước chân càng nhỏ. Người như Tịch Mân Sầm, võ công đã đạt đến trình độ đỉnh cao hoàn thiện, thì tiếng bước chân càng không có một tiếng động.

"Rửa mặt mặc quần áo nhanh nhanh, đám người Hoàng bá bá sắp đi đến cửa thành rồi, không nên để bọn họ đợi quá lâu." Tịch Mân Sầm gỡ y phục vắt trên bình phong xuống dùm Mạn Duẫn, giúp nàng mặc vào từng món một.

"Biết rồi." Mạn Duẫn sửa sang lại vạt áo, búi đại mái tóc lên. một đám tóc đen dài rối tung xõa sau lưng.

Tịch Mân Sầm nắm lên một lọn tóc, vuốt ve trong tay một lúc, nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Mạn Duẫn mà thầm tự hỏi, khi nào thì mình mới có thể làm cho mái tóc đen dài này của Mạn Duẫn được búi lên? (Theo

https://thuviensach.vn

phong tục xưa của Trung Quốc, phụ nữ có chồng mới được búi tóc thành đủ kiểu.)

Trong đầu hiện ra hình ảnh mái tóc gọn gàng của Mạn Duẫn, khóe miệng Tịch Mân Sầm bất giác nâng lên một nụ cười nhàn nhạt.

Dáng vẻ của nàng lúc đó, hẳn là phải đẹp lắm.

Chu Phi Chu Dương đã chuẩn bị tốt xe ngựa từ sớm, Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn vừa ra phủ đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa trang hoàng hoa lệ được thắng hai con ngựa kéo. Tất cả các con ngựa trong Vương phủ đều là những chiến mã được tỉ mỉ chọn lựa, mặc dù không đến mức Nhất nhật Thiên lý Mã (ngựa phi ngàn dặm một ngày), nhưng cũng thuộc loại nổi bật nhất, tuyệt đối xứng với thân phận của Tịch Mân Sầm.

Lúc đi ngang qua, Mạn Duẫn đưa tay lên vuốt đám lông trên cổ ngựa, xúc cảm khá tốt.

"Nếu ngươi thích, chờ lúc quay về phủ Phụ Vương có thể sai người tìm cho ngươi mấy con." Tịch Mân Sầm kéo tay Mạn Duẫn, bước vào xe ngựa.

Ánh mắt Mạn Duẫn nhìn vào hai con ngựa kia khá mịt mờ.

Mạn Duẫn muốn hỏi tại sao không đưa hai con ngựa này cho nàng luôn? Cần gì phải chọn hai con khác nữa? Như vậy thật rắc rối! Huống chi, Mạn Duẫn cũng chỉ nghĩ thế thôi chứ bình thường cơ hội cưỡi ngựa của nàng cũng không nhiều.

Vốn đã có một nhóm người thuộc Hoàng thất tập hợp cùng đi với Tịch Khánh Lân từ trong hoàng cung, nhưng cũng có một số khác muộn hơn một chút nên toàn bộ hẹn nhau tập họp tại cửa thành, sau đó xuất phát đi núi Triêu Dương. Ngoại trừ người thuộc Hoàng thất, phàm là đại thần tam phẩm trở lên cũng phải đi theo.

https://thuviensach.vn

Phong cảnh và phong thủy tại núi Triêu Dương Sơn cực kỳ tốt, trên núi cây cối sum xuê, kỳ trân dị thú cũng nhiều. Nhưng ngọn núi này đã được Hoàng thất ấn định làm của riêng từ lâu, toàn bộ các tiên hoàng từ những triều đại trước đều được an táng trong núi, cho nên nơi này suốt năm đều có trọng quân canh giữ. Dân chúng bình thường hoàn toàn không thể vào núi, cho dù có muốn săn bắt thì cũng chỉ có thể đến ngọn núi bên cạnh.

Lăng mộ là lăng cùng mộ tạo thành. Nơi bọn họ đến hôm nay chỉ là lăng, cũng chính là Hoàng Lăng. Mộ địa mới thật sự là nơi chôn cất các vị Hoàng Đế. Hôm nay bọn họ chỉ muốn đến bái tế nên sẽ không tiến vào mộ thất. Huống chi để an tĩnh, sau khi Hoàng Đế nhập thổ, mộ thất đều được dùng cự thạch (đá tảng lớn) phong kín cửa, hoàn toàn không thể tiến vào.

Phong Yến quốc có trên trăm năm căn cơ, người thuộc Hoàng thất còn sống trên đời có chừng hơn trăm người. Tất cả những Hoàng tử Hoàng tôn được phong vương lập phủ đệ bên ngoài cũng toàn bộ tụ tập về Hoàng Đô vào thời điểm này. Nhưng vẫn có một số ít người không trở về, những người này đều đang có chuyện quan trọng trì hoãn nên mới có thể ngoại lệ.

Xe ngựa đi tới cửa thành, Mạn Duẫn đẩy rèm cửa sổ ra nhìn, trùng trùng xe ngựa đang ngừng san sát vào nhau bên ngoài.

Mỗi một chiếc xe ngựa đều đại khí xa hoa, ai cũng không thua ai, trong đó có một cỗ xe nhìn vô cùng quen mắt. Mạn Duẫn chỉ liếc một cái thì nhận ra ngay là nó thuộc Trầm vương phủ.

Chiếc xe này cực kỳ rêu rao nên thu hút không ít dân chúng dừng chân quan sát. Trầm Vương có bối phận rất cao trong Hoàng thất, xe ngựa đậu ở vị trí thứ tư phía trước.

Tịch Mân Sầm nắm tay Mạn Duẫn xuống xe, lập tức khiến cho đám người trở nên ồn ào.

https://thuviensach.vn

Trong đó có rất nhiều gương mặt lạ hoắc, thậm chí còn có mấy khuôn mặt khá tương tự nhau. Trong lúc nhất thời, Mạn Duẫn không thể phân biệt rõ ai là ai.

Hoàng thất quả nhiên là một đại gia tộc, chỉ làm quen với thân thích không thôi cũng đủ mệt bở hơi tai.

"Đây chính là tiểu Quận Chúa Mạn Duẫn, ái nữ của Cửu vương gia đây mà!" Vài lão già hom hem đi tới, ăn mặc đâu ra đó, chắc là thần tử từ thời tiên hoàng.

Tịch Mân Sầm xưa nay không thích giao thiệp với những người này, trên mặt không lộ vẻ gì, chỉ hơi hơi gật đầu.

"Các vị hoàng thúc công mạnh khỏe." Mạn Duẫn biểu hiện cực kỳ nhu thuận. Bất kể thứ bậc lớn bé thế nào, chỉ cần một tiếng “Hoàng thúc công” là chính xác không sai vào đâu được.

"Dáng dấp xinh đẹp đấy, đẹp mắt hơn nhiều so với mấy đứa cháu gái của bổn Vương. Cửu vương gia thật là có phúc khí, dưỡng được một bảo bối như vậy."

Người khác khen Tịch Mân Sầm tốt có lẽ hắn sẽ thờ ơ, nhưng vừa nói đến Mạn Duẫn thì Tịch Mân Sầm liền thập phần hưởng thụ. Trong lòng hắn, Mạn Duẫn không phải là bảo bối đó sao?

"Ba vị này theo thứ tự là Lục Hoàng Thúc công, Bát Hoàng Thúc công và Cửu Hoàng Thúc công của ngươi." Tịch Mân Sầm cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai Mạn Duẫn.

Đừng tưởng rằng mấy vị này tốt lành gì nhé. Có thể sinh tồn trong hoàng thất lâu như vậy, không có thủ đoạn hơn người thì sao được?

https://thuviensach.vn

Bình thường, ngày đoàn viên của nhà dân chúng tuyệt đối có thể xưng tụng là vui vẻ hòa thuận, nhưng đổi thành Hoàng thất thì chỉ có lục đục đấu đá với nhau. Có thể tại lúc ngươi chưa chuẩn bị, những người kia sẽ bắn tên trộm, hoặc hãm ngươi vào chỗ chết cũng không chừng.

Cho nên, lần này đi núi Triêu Dương, người mà bọn họ phải phòng bị không chỉ có Trầm Vương và Doãn Thái Úy, mà còn có những lão già kia.

Dục vọng của nhân loại thì dù tuổi có cao thế nào cũng sẽ không giảm bớt.

Mạn Duẫn liếc thấy phía trước có vài thiếu nữ đều mặc y phục tinh mỹ, đeo đầy trang sức vàng lấp lánh. Bọn họ nãy giờ vẫn nhìn chằm chằm vào nàng, Mạn Duẫn muốn không nhìn thấy họ cũng khó. Tự nhủ trong lòng, ta trêu chọc các ngươi hồi nào mà ánh mắt các ngươi lại bất hảo như vậy?

Đột nhiên, một câu nói bay vào lỗ tai nàng, "Chính nàng ta đã hại Ngũ tỷ bị trục xuất ra cung. Ngay cả Thái tử ca ca cũng bị liên lụy, phế truất danh hiệu, đóng cửa suy ngẫm một tháng."

Mạn Duẫn giật mình. Các nàng muốn nói đến Tịch Vi Thanh và Tịch Kỳ Nhiễm chăng? Thời gian cũng đã quá lâu, Mạn Duẫn hầu như đã quên mất hai người kia rồi, không ngờ hôm nay lại bị người khác nhắc tới.

"Lần này vất vả lắm mới thấy nàng, chúng ta nhất định phải báo thù cho Ngũ tỷ và Thái tử ca ca." một giọng nữ cao ngọt lại vang lên ngay sau đó.

"Điều đó còn cần ngươi nói nữa sao? Bản công chúa đã..." Sau đó là một hồi bàn luận khe khẽ.

Người tại cửa thành quá nhiều nên Mạn Duẫn không nghe tiếp được lời của bọn họ, chẳng qua nhìn đám công chúa kia tuổi cũng không lớn, đoán chừng cũng không tạo nổi sóng gió gì đâu.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn thu hồi ánh mắt, bỗng nhiên nhìn thấy cách đó không xa một bóng dáng quen quen. Thiếu niên này chẳng những đã cao hơn một chút, mà còn trở nên trầm ổn hơn, chính là Tịch Kỳ Nhiễm đã mấy tháng không gặp.

Mặc dù Tịch Kỳ Nhiễm không còn danh hiệu Thái tử, nhưng vây cánh ủng hộ hắn không hề dao động. Cho nên, hắn vẫn là người xuất chúng nhất trong đám hoàng tử.

Cảm nhận được ánh mắt của Mạn Duẫn, Tịch Kỳ Nhiễm nhìn về phía nàng mỉm một nụ cười, coi như là chào hỏi.

Chỉ một nụ cười, Mạn Duẫn nhận ra ngay thiếu niên này đã thay đổi. Trải qua sự kiện kia, người này hắn đã trở nên càng thành thục chín chắn, không biết về sau Hoàng bá bá có thể truyền lại trọng trách cho hắn hay không?

"Chỉnh đốn, lập tức khởi hành."

Trong đám người phát ra một giọng nói lanh lảnh, truyền vào lỗ tai tất cả mọi người.

Theo hướng thanh âm phát ra, Mạn Duẫn liền nhìn thấy khuôn mặt dày đậm son phấn của Lý công công, tay còn tạo hình Lan Hoa Chỉ nữa.

"Duẫn nhi, lên xe." Bàn tay dày rộng của Tịch Mân Sầm khoác lên vai Mạn Duẫn, vỗ nhẹ.

Hai người vào xe ngựa. không bao lâu, xe ngựa liền bắt đầu lắc lư, chạy về hướng cửa thành.

Chu Phi Chu Dương đều ngồi bên ngoài đánh xe.

https://thuviensach.vn

"Lát nữa phát hiện gì đó không đúng thì lập tức bỏ xe, nghe rõ chưa?" Tịch Mân Sầm nghiêm mặt nhìn Mạn Duẫn.

"Tại sao?" Mạn Duẫn kỳ quái liếc nhìn hắn. Ám sát không phải an bài tại hành cung sao? Chẳng lẽ nơi này còn có thể gặp nguy hiểm?

Nhận ra nét nghi hoặc của bé con, Tịch Mân Sầm giải thích: "Lúc ở cửa thành có một tiểu thái giám đút một gói thuốc bột vào mồm ngựa."

Cân nhắc thời gian thì phỏng chừng cũng sắp phát tác rồi.

Mạn Duẫn kinh ngạc quay đầu. Sao Phụ Vương nhìn thấy mà không ngăn cản? Tiểu thái giám kia rốt cuộc do ai sai khiến?

"Đừng hỏi nhiều như vậy, cứ nghe lời Phụ Vương. Chút nữa ngươi sẽ qua đi cùng xe ngựa với Hoàng huynh, lúc đó có cái gì muốn hỏi thì cứ hỏi hắn." Tịch Mân Sầm gõ gõ nhẹ cái trán của Mạn Duẫn mấy cái, rồi kề gần lại hôn một cái.

Mạn Duẫn như lọt vào trong sương mù, nhưng vẫn gật đầu nói: "Duẫn nhi đã biết."

Đột nhiên, con ngựa hí cao một tiếng, nhấc cao hai vó trước, rồi như nổi điên mà xông về phía trước.

Xe ngựa của Tịch Mân Sầm nằm giữa đoàn xe, may mà quan đạo tương đối rộng, hai chiếc xe ngựa đồng thời chạy song song vẫn dư dả. Đội ngũ xe ngựa vì đột nhiên xảy ra tình huống này mà xuất hiện hỗn loạn. Nhiều thị vệ vì muốn ổn định thớt ngựa mà níu căng dây cương, tránh cho ngựa giật mình chạy loạn.

Chu Phi Chu Dương đánh xe cực kỳ thuần thục, ghìm chặt dây cương, hướng ngựa dạt về phía khác của quan đạo, nên mới không có đụng vào xe ngựa ngay trước mặt.

https://thuviensach.vn

"Bỏ xe." Tịch Mân Sầm vừa nói xong, Mạn Duẫn liền phi thân lên, lao ra khỏi xe ngựa.

Ngay cả Chu Phi Chu Dương ngồi đánh xe bên ngoài cũng đồng thời bỏ xe, xoay người rơi xuống đất.

Con ngựa như bị kích thích, lồng lên phi thẳng về phía trước mặt, từng trận bụi mù cuồn cuộn nổi lên. Thị vệ xuất hành đều là những kẻ tinh anh, vừa phát hiện trạng huống này liền rút ra bội kiếm bên hông, trực tiếp xông lên cắt mấy đao trên cổ con ngựa.

Con ngựa co quắp toàn thân mấy cái, rồi ngã thẳng xuống đất. Máu tươi chảy thành sông, nhiễm đỏ bùn đất xung quanh.

Đoàn xe dừng lại, rất nhiều người trong hoàng thất đều ra khỏi xe ngựa, hỏi thăm chuyện gì xảy ra.

"Cửu vương gia, ngài có bị thương không?" Rất nhiều đại thần cùng Hoàng tộc vây quanh Tịch Mân Sầm.

"Sao lại thế này, mới ra cửa thành chưa được bao lâu mà con ngựa lại như phát điên thế nhỉ?"

"Năm nay còn chưa tới được núi Triêu Dương thì đã xảy ra chuyện rồi. Có phải đây là một loại dấu hiệu hay không?"

Đủ các loại nghị luận, càng lúc càng thái quá.

Tịch Mân Sầm khoát tay, "Bổn Vương không có việc gì."

Bước vài bước tới cạnh Mạn Duẫn, xem xét quanh Mạn Duẫn mấy lần, rồi mới hỏi: "Duẫn nhi, có bị thương gì không?"

Mạn Duẫn lắc đầu. Lúc vừa phát hiện xe ngựa tăng nhanh tốc độ, trong đầu nàng liền hiện lên lời Phụ Vương, nên trước tiên liền vọt ra khỏi xe

https://thuviensach.vn

ngựa.

Huyên náo rất lớn nên chiếc xe ngựa khảm Kim Long đi đầu tiên cũng dừng lại theo.

Tịch Khánh Lân bước từ trong ra, "Xảy ra chuyện gì?"

một thị vệ hồi đáp: "Bẩm báo Hoàng thượng, con ngựa kéo xe Cửu vương gia bị phát cuồng. Nhờ phát hiện kịp thời, không có bất kỳ thương vong nào."

Nghe không có thương vong, sắc mặt Tịch Khánh Lân khá hơn nhiều, "Nếu vậy chúng ta tiếp tục lên đường thôi.”

Thời gian vừa qua, nghe đồn là quan hệ giữa Cửu vương gia và Hoàng thượng càng ngày càng căng thẳng. Giờ nhìn thấy đúng là không giả. Xe ngựa của Cửu vương gia đã báo hỏng, muốn đi tiếp thì đi bằng cái gì? Chẳng lẽ đi bộ lên núi Triêu Dương?

Khoảng cách từ nơi này đến núi Triêu Dương nếu ngồi xe ngựa thì phải mất ít nhất nửa ngày. Nếu đổi thành đi bộ thì có khi mọi người tế bái xong Cửu vương gia còn chưa tới.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36

Edit: Nhan Nhan

Beta: Khánh Linh

"Hay là... Cửu vương gia ngồi chung cùng cựu thần?" một giọng nói đường đột truyền vào tai mọi người.

Mọi người quay đầu lại nhìn, xem ai dám giải vây cho Cửu vương gia ở trước mặt Hoàng Thượng. Doãn Thái Úy mặc triều phục màu xanh lá, gương mặt già nua treo nụ cười không đổi, không hề tỏ vẻ khiếp đảm chút nào khi đối mặt với ánh mắt của mọi người.

Triều đình phân hóa thành lưỡng cực, tuy bên ngoài không nói Doãn Thái Úy là vây cánh của Cửu vương gia, nhưng bằng vào quan hệ kết thân gia của hai nhà thì có thể khẳng định là cùng chiến tuyến.

"Trong xe Doãn Thái Úy còn chỗ cho người khác ngồi sao?" Tịch Khánh Lân nhíu mày. Chỉ cần ai có chút nhãn lực đều có thể nhìn ra uy hiếp trong câu hỏi đó.

Để giảm bớt lượng xe ngựa, có rất nhiều đại thần và hoàng tộc chọn ngồi chung xe ngựa, cho nên muốn dọn ra một chỗ trống thì cũng có chút khó khăn.

Cho dù trên triều đình có đối nghịch đến thế nào với Tịch Khánh Lân đi chăng nữa, Doãn Thái Úy xét cho cùng vẫn là một thần tử, thân phận địa vị

https://thuviensach.vn

đều thấp hơn đối phương. Lăn lộn trên quan trường nhiều năm như vậy, lão há có thể không nghe hiểu ý cảnh cáo trong lời nói kia hay sao.

Bên cạnh lúc này có một nam tử trung niên đi ra, nhìn cách ăn mặc thì hẳn là người trong hoàng thất.

"Doãn Thái Úy, xe ngựa của chúng ta đã ngồi đầy, nếu lại thêm một người nữa thì sẽ quá nặng, con ngựa sẽ kéo không nổi."

Lập tức có mấy thanh âm cùng rối rít phụ họa ý này.

Xem ra những người này đều đứng bên phe Hoàng bá bá.

Nụ cười của Doãn Thái Úy trở nên cứng đờ.

Mạn Duẫn chỉ cần nhìn sắc mặt lão liền đoán được ngay rằng mấy người kia rất có thể là đang nói dối. Chắc là vẫn còn có chỗ trống, chẳng qua những người này không muốn để cho Phụ Vương ngồi thôi.

Tịch Mân Sầm vẫn giữ thần sắc thản nhiên, nhàn nhạt nhìn người của hai phe giằng co, tựa hồ như chuyện này chẳng phải do hắn mà ra.

"Các ngươi thương lượng xong chưa? Nếu không tiếp tục gấp rút lên đường, chờ thái dương lạc sơn rồi chúng ta còn chưa đuổi tới Triêu Dương Sơn nữa đấy." Thanh âm của Tịch Khánh Lân đã xen lẫn chút tức giận, uy nghiêm lên tiếng.

Các đại thần đang thảo luận không ngớt liền lập tức ngậm miệng.

Tịch Khánh Lân quay đầu, nhìn về phía Tịch Mân Sầm: "Cửu hoàng đệ, ngươi cảm thấy nên làm sao bây giờ?"

Mũi nhọn đã chỉa thẳng hướng Tịch Mân Sầm. Tịch Mân Sầm híp mắt, cao giọng: "Các ngươi đi trước, bổn Vương sẽ nghĩ biện pháp theo kịp."

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn kéo lấy vạt áo Tịch Mân Sầm, chẳng biết Phụ Vương có tính toán gì không, chứ chẳng lẽ thật sự đi bộ tới núi Triêu Dương à?

Tịch Khánh Lân cười ra tiếng, "Cũng may Cửu hoàng đệ vẫn còn biết lấy đại cục làm trọng. Vậy trẫm mang mọi người đi trước. Nhất định phải đuổi tới trước khi mặt trời lặn đấy. Nếu không, bỏ lỡ tế điện, tổ tiên sẽ tức giận."

Nét cười này giống như đang tuyên bố Tịch Khánh Lân thắng một ván.

Mặc dù biết Hoàng bá bá đang diễn trò, Mạn Duẫn vẫn cảm thấy xốn mắt.

"Đợi chút." Tịch Mân Sầm đột nhiên giơ tay, ngăn bọn thị vệ đang chỉnh đốn lại đội ngũ lần nữa, vỗ vỗ lên vai Mạn Duẫn, "Hoàng huynh, chắc ngươi không ngại mang theo nữ nhi của bổn Vương chứ? Duẫn nhi còn nhỏ, nếu phải đi bộ thì thân thể khẳng định sẽ không chịu nổi."

Lý do này tốt vô cùng, bởi dù gì Mạn Duẫn vẫn được coi như là một Quận Chúa, vừa nhỏ tuổi lại quen sống an nhàn sung sướng, nếu thật sự đi bộ một quãng đường dài như vậy thì nhất định sẽ mệt lả.

Tịch Khánh Lân là Vua của một nước, sao có thể so đo cao thấp với một đứa bé được, huống chi đứa bé này lại là cháu gái có liên hệ máu mủ? Để tỏ vẻ rộng lượng, hắn nhất định phải đồng ý yêu cầu này.

"một khi đã vậy, Tiểu Quận Chúa vào xe ngựa của Trẫm đi, chắc hẳn các xe khác cũng không chen thêm được người đâu." Tịch Khánh Lân ngoắc tay nói, chân mày hơi nhăn lại.

không hổ là người lớn lên trong hoàng cung, người sau tài hoa hơn người trước, diễn xuất còn tốt hơn cả diễn viên chuyên nghiệp. Mạn Duẫn có hơi mặc cảm, đứng ở bên cạnh Tịch Khánh Lân.

https://thuviensach.vn

Xe ngựa có khắc hai con rồng vàng kim huy hoàng rực rỡ, cũng hết sức uy nghiêm. Bên trong xe phủ lông thượng hạng, chẳng những ấm áp mà còn vô cùng mềm mại. Chính giữa có cái bàn nhỏ, phía trên để hai đĩa bánh ngọt. Trong lúc xe ngựa lay động vì di chuyển, hai cái đĩa thế mà lại không hề nhúc nhích, bánh ngọt bên trong cũng không có văng ra.

Mạn Duẫn nhìn mấy lần, không nhịn được đưa tay đẩy cái đĩa một chút.

Tịch Khánh Lân toét miệng cười, "Đây là bàn được làm từ nam châm, cái đĩa cũng dùng chất liệu này. Cho dù đường đi có xóc nảy đến đâu đồ vật bên trong cũng sẽ không văng ra.”

Mạn Duẫn ngước mắt lên. Nét tươi cười của Hoàng bá bá lúc này rất thật tâm. Mạn Duẫn chuyển động cái đĩa mấy vòng, phát hiện thật sự không thể xem thường trí tuệ của cổ nhân, họ biết lợi dụng nguyên lý nam châm hút lẫn nhau.

Mạn Duẫn trầm tư một lúc, cố ý nhìn hắn, con ngươi đảo một vòng như muốn nói cái gì nhưng lại không tiện mở miệng, rồi cuối cùng vẫn không áp chế nổi lòng tò mò, hỏi: "Hoàng bá bá, ngươi không sợ Phụ Vương cướp lấy vương vị sao?"

Phụ Vương cầm trọng binh trong tay, lại thêm dạo này có Doãn Thái Úy giúp đỡ nên kết giao thêm không ít văn thần trong triều, thế lực lại lớn gấp đôi lúc trước. Nếu Phụ Vương muốn giành ngôi vị hoàng đế thì chỉ cần cố gắng một chút thì tuyệt đối dễ như trở bàn tay.

Mạn Duẫn vẫn nghĩ không thông điểm này. Tại sao Tịch Khánh Lân lại có thể để mặc cho Phụ Vương kết giao quyền quý ngay dưới mắt hắn mà không chút nào ngăn trở? Cho dù là diễn trò, hắn cũng không nên phóng túng như vậy chứ? Ngộ nhỡ Phụ Vương thật sự có lòng mưu nghịch, hắn sẽ hoàn toàn khó lòng mà phòng bị.

https://thuviensach.vn

Như nghe được chuyện gì rất buồn cười, Tịch Khánh Lân càng cười vui vẻ hơn, "Trong toàn bộ triều đình, bất luận kẻ nào cũng đều có khả năng mưu nghịch, nhưng chỉ có một người sẽ mười phần là không. Đó chính là Cửu Hoàng đệ của Trẫm."

Đôi mày thanh tú của Mạn Duẫn khẽ cau lại. Nhất định giữa Hoàng bá bá và Phụ Vương có chuyện gì đó mà nàng không biết.

"Biết tại sao không?" Tịch Khánh Lân tiếp tục hỏi.

Mạn Duẫn thành thật lắc đầu.

Tịch Khánh Lân chỉ vào long bào đang mặc trên người, nói từng chữ một: "Bởi vì kiện áo choàng này vốn là của Cửu Hoàng đệ."

Mạn Duẫn trợn to mắt kinh ngạc. Sao lại thế? Vì sao Phụ Vương chưa bao giờ nhắc qua chuyện này với nàng?

một con rồng thêu bằng chỉ kim tuyến vàng phủ khắp long bào, thân mình uốn lượn chung quanh từng tầng mây. Vô cùng tôn quý, giống như vương giả giữa thiên địa.

"Vậy tại sao người lên ngôi lại là Hoàng bá bá mà không phải là Phụ Vương?" Giọng Mạn Duẫn có hơi gấp gáp. Tin tức này khiến cho nàng khiếp sợ, cảm xúc khó có thể ổn định ngay lập tức.

Chẳng lẽ là Hoàng bá bá đã dùng mưu kế hại Phụ Vương, làm cho Phụ Vương mất đi ngôi vị hoàng đế? Mạn Duẫn nhìn về phía hắn, ánh mắt trở nên tối tăm khó dò.

Tịch Khánh Lân nhìn ra thay đổi của Mạn Duẫn, vội vã khoát tay: "Ngôi vị Hoàng đế này không phải Trẫm dùng mưu đoạt tới, mà là bị người ta quăng lên. Ngươi cho rằng ngôi vị Hoàng đế này ai cũng đều muốn ngồi sao?"

https://thuviensach.vn

Nghe giọng điệu của Hoàng bá bá, chẳng lẽ ngôi Hoàng đế này hắn cũng không thiết?

Thu hồi ánh mắt hoài nghi, Mạn Duẫn ngồi an ổn lại. Trước đó thật sự là nàng đa nghi mà không suy nghĩ kỹ. Nếu ngôi vị Hoàng đế thật sự là Hoàng bá bá cướp được thì chắc hẳn quan hệ giữa Phụ Vương với hắn tuyệt đối sẽ không hòa hợp như vậy.

"Hoàng bá bá, ngươi đừng chọc thèm người khác. nói một câu, dừng một câu kiểu này có khi đến núi Triêu Dương rồi ngươi còn chưa nói xong."

Tịch Khánh Lân gật đầu: "Trẫm nói cho ngươi biết trọng tâm vậy. Lúc Tiên hoàng còn tại thế nhìn trúng người kế vị không phải là Trẫm, mà là Cửu hoàng đệ. Ông ấy thậm chí còn hạ rất nhiều thánh chỉ phong Cửu hoàng đệ làm Thái tử, nhưng khi tới tay Cửu hoàng đệ đều bị hắn đốt sạch. Kẻ có can đảm thiêu hủy thánh chỉ khắp thiên hạ này sợ cũng chỉ có một mình hắn. Ai mà không muốn có được thiên hạ, mà hắn hết lần này tới lần khác đều không có hứng thú." Tịch Khánh Lân thở dài một tiếng đầy hối tiếc, như tiếc hận sao Tịch Mân Sầm không nhận lấy gánh nặng này cho rảnh nợ.

Mạn Duẫn yên lặng lắng nghe, thầm nghĩ, đây đúng là tính cách của Phụ Vương. Thiên hạ này không có nhiều điều gì đó có thể khiến cho hắn hứng thú.

"Trước khi chết, Tiên hoàng còn không chịu hết hy vọng, cứng rắn truyền ngọc tỷ cùng ngôi Hoàng đế cho Cửu Hoàng đệ. Mãi đến khi Cửu hoàng đệ tiếp nhận lấy thì mới trút hơi thở cuối cùng." nói tới chỗ này, Tịch Khánh Lân tức giận đến có hơi cà lăm, "Trẫm còn tưởng rằng Cửu Hoàng đệ chịu đón nhận nhất định là vì cảm động trước sự chấp nhất của Tiên hoàng, liền kích động đến tiến lên bắt lấy tay hắn không ngừng nói lời chúc mừng. Nào ngờ, hắn chỉ ném cho trẫm một ánh mắt lạnh, rồi sau đó nhét

https://thuviensach.vn

ngọc tỷ vào trong tay trẫm, quăng một câu ‘vật này ngươi giữ. Đừng quên, ngươi thiếu trẫm một cái nhân tình!’

“Người biết sự thật này không có mấy ai, và đều là những đại thần đã cùng vào sinh ra tử với Tiên hoàng, tuổi tác cũng không chênh với Tiên hoàng là bao, nên chỉ qua mấy năm thì đều quy tiên. Cho nên chuyện này vẫn gạt mọi người, không có ai biết.”

Tịch Mân Sầm từ trước đến giờ nói được là làm được, đem ngọc tỷ ném xong thì chẳng thèm quan tâm chính sự một chút nào. Cho đến khi đại thần trong triều không ngừng thúc giục phải mau đăng cơ chứ nếu không sẽ dao động nền tảng quốc gia, Tịch Khánh Lân liền tâm không cam tình không nguyện bị đẩy lên ngôi vị Hoàng đế.

Từ đầu đến cuối, tất cả các chiếu thư Tiên hoàng hạ chỉ trước khi chết đều chỉ truyền ngôi cho Tịch Mân Sầm.

Khóe miệng Mạn Duẫn co giật, nhủ bụng, thế này là sao? Hoàng bá bá làm Hoàng đế nhiều năm như vậy chẳng qua cũng chỉ là hữu danh vô thật.

"Cái chức Hoàng đế này, Trẫm làm mà khổ không nói nên lời a."

So với làm Hoàng đế, Tịch Khánh Lân muốn làm nhàn tản Vương Gia hơn, cả ngày có thể vui chơi giải trí, làm thơ đánh cờ.

"Lúc mới vừa tiếp nhận ngôi vị Hoàng đế, đống tấu chương chất chồng như núi kia ép trẫm đến thở không nổi. Mỗi khi hở ra được một khắc, Trẫm liền khuyên Cửu Hoàng đệ mau chóng nhận lại ngôi vị Hoàng đế này đi. Nhưng hắn thì hay rồi, vốn đã rất vất vả mới vứt bỏ được củ khoai lang phỏng tay này nên sao mà có thể tiếp nhận lại đâu? Thế là hắn cầm giấy bút lên, múa bút viết xuống chiếu thư truyền ngôi, quăng ngôi vị Hoàng đế trên đầu trẫm, hoàn toàn cắt tuyệt mọi mong ước của Trẫm." Tịch Khánh Lân cắn răng nghiến lợi, hận không thể liều mạng với Tịch Mân Sầm.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn chẳng qua chỉ là một văn sĩ tay trói gà không chặt, nếu thật sự đánh nhau với Cửu Hoàng đệ thì người ta chỉ cần một tay là có thể đánh hắn ngã lăn quay.

Vốn là một món ngon chạm tay có thể bỏng, thế mà đến phiên hai huynh đệ nhà này thì ai cũng muốn ném cho người kia.

Hoàng đế đời trước của Phong Yến quốc không phải là Tiên Hoàng, mà là Phụ Vương? sự thật này đúng là ngoài dự liệu. Đây là đại sự liên quan đến việc truyền ngôi, cho dù không có mấy người biết, nhưng trong gia phả nhất định sẽ có ghi chép.

"Còn muốn hỏi thêm gì không?" Tịch Khánh Lân nâng chung trà lên, uống một hớp, giảm bớt cơn khát trong miệng.

Mạn Duẫn cẩn thận nghĩ nghĩ, "Có phải Hoàng bá bá sai tiểu thái giám bỏ thuốc con ngựa không?"

"Bỏ thuốc? Ý ngươi nói là hai con ngựa vừa rồi?" Nghe hỏi vậy, Tịch Khánh Lân hơi sững sờ, hỏi ngược lại.

"Chẳng lẽ không đúng?" Mạn Duẫn nhíu mày, suy nghĩ càng thêm sâu xa.

"Dĩ nhiên không phải. Quả thật có định làm thế, nhưng Cửu Hoàng đệ nói nên chờ đến khi đi được một nửa lộ trình thì sẽ trực tiếp dùng cục đá đánh ngựa què chân." Như vậy vừa bớt việc, lại không dễ bị người khác phát hiện.

Như vậy hiển nhiên việc con ngựa bị bỏ thuốc xuất phát từ tay người khác.

"Bất kể thế nào, tóm lại khâu này không bị thay đổi. Về phần là ai bỏ thuốc, chúng ta cũng chẳng cần quan tâm." Tịch Khánh Lân cầm bánh ngọt

https://thuviensach.vn

lên đưa cho Mạn Duẫn, ý bảo nàng chớ phiền não làm gì, cứ ăn trước để lấp đầy bụng đi đã bởi họ còn cách núi Triêu Dương Sơn một khoảng rất xa.

Nhớ tới những lời trao đổi của mấy cô công chúa lúc tại cửa thành, hay là việc này do các nàng làm?

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37

Edit: Khánh Linh

Đội ngũ xe ngựa dần dần đi xa. Mãi đến khi không nhìn thấy gì nữa, Chu Dương mới nâng ngón tay đặt lên miệng, thổi lên một tiếng sáo. Lập tức, có ba con ngựa từ phía sau đường chạy tới.

“Đây mới là chiến mã nè.” Chu Dương tóm lấy dây cương của một con ngựa, đưa tay vuốt ve lưng nó, rồi xoay người một cái phóng ngồi lên.

Tịch Mân Sầm đi tới chiến mã có bộ lông thuần đen ở giữa, nhún người phóng lên lưng ngựa. Từng động tác rõ ràng lại tao nhã, lộ ra khí chất tôn quý.

Ba con ngựa này đã được huấn luyện nghiêm khắc, chỉ cần nghe tiếng huýt sáo của chủ nhân thì có thể tự đuổi theo. Lúc Chu Dương đang đánh xe thỉnh thoảng lại huýt sáo loạn lên, thật ra cũng là dụng tâm kín đáo.

“Vương gia, Dương tướng quân chờ đã lâu, giờ chúng ta sang đó đúng không?” Chu Phi nhảy ngựa, quay đầu hỏi Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm cầm chặt dây cương, lấy roi phát nhẹ vào lưng ngựa, “Gặp xong Dương tướng quân phải chạy tới núi Triêu Dương trước khi mặt trời lặn.” nói xong, quay con ngựa về hướng đường cũ, cất vó phóng nhanh.

Thời hiện đại, đàn ông yêu thích xe cộ chắc cũng giống như nam nhân cổ đại yêu ngựa, nghĩ cũng có lý. Ba người ngồi trên lưng ngựa, khí thế oai

https://thuviensach.vn

phong một cõi tung hoành trên chiến trường giết địch năm nào như lại sống lại trong thân thể, bản tính chiến đấu vốn ngủ yên giờ như được châm ngòi, dần dần bừng sống lại.

Dương tướng quân mà Tịch Mân Sầm nói đến cũng là một hán tử đã trải qua rất nhiều cuộc chiến tranh mà vẫn còn sống sót tới bây giờ, tên đầy đủ là Dương Hi, là một vị tướng lĩnh tại biên quan được Tịch Mân Sầm tín nhiệm nhất. Người này khoảng đầu ba mươi tuổi, là người ngay thẳng, tuyệt đối trung tâm với Tịch Mân Sầm. Chu Phi Chu Dương cũng có quan hệ rất tốt với người này, thường xuyên xưng huynh gọi đệ uống say ngất ngư.

Nửa tháng trước, Tịch Mân Sầm đã ngầm sai người đến quân doanh của Dương Hi, rút ra một vạn binh mã, ngụy trang thành dân chúng ẩn núp ngoài vùng hẻo lánh.

Mỗi khi làm bất cứ chuyện gì đều giấu rất kín đáo. Đặc biệt là lúc ta ở ngoài sáng địch ở trong tối như hiện giờ, người nào tin được người nào không tin được vẫn là một vấn đề rất lớn. Cho nên vào thời điểm đặc biệt nghiêm trọng này, tốt nhất là tìm người mà mình tin cậy được đến hỗ trợ mình, chứ không nên dựa vào tâm lý may mắn mà dùng nhân mã mình không quen thuộc như lòng bàn tay.

Lần tế điện này, đại đa số hoàng tộc đều đến núi Triêu Dương, nên sự việc cần phải được xử lý chi tiết và thỏa đáng, nếu không sẽ tạo ra thương vong rất lớn, rước lấy vô số hệ lụy khó giải quyết.

Xe ngựa chạy được hai ba canh giờ, Mạn Duẫn đẩy mành che cửa ra là có thể thấy núi Triêu Dương nguy nga nơi xa xa. Địa thế núi Triêu Dương khá cao, hiện đang là giữa mùa hè, cây cối dầy đặc cứng cáp, cây nào cây nấy đều là cổ thụ to mấy người ôm. Xe ngựa từ từ chạy lên núi, Mạn Duẫn thò đầu ra ngoài thưởng thức, chỉ ven đường thôi là có thể thấy vài cây đại thụ mấy trăm năm.

https://thuviensach.vn

Hoàng thất Phong Yến cũng giống như một cây đại thụ này, trải qua một thế hệ phát triển vững mạnh nên đã sớm rễ sâu lá tốt.

“Thế nào? Phong cảnh đẹp đấy chứ.” Tịch Khánh Lân thấy Mạn Duẫn cứ nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ liền chen lời.

“Dạ.” Cảnh sắc này nếu còn tồn tại ở thế kỷ 21 thì nhất định sẽ được quy hoạch làm trọng điểm du lịch.

Hoàng lăng nằm ở giữa sườn núi, còn lăng mộ chính thức được đặt đâu đó trên đỉnh núi. Mạn Duẫn nghe thái giám trong cung nói lén, trong lăng mộ có một số lượng lớn những vật được bồi táng (chôn theo cùng), cho nên địa phương đó ngoại trừ Hoàng đế tại nhiệm thì chẳng ai biết rõ cửa vào là ở đâu.

Mỗi người chết đi đều sợ phần mộ của mình bị người ta đào trộm, nhất là những vị Hoàng đế quyền cao chức trọng này thì sự yêu cầu đối với chỗ cư trú của bản thân sau khi chết đi càng thêm nghiêm khắc. không riêng bố trí bẫy rập trong lăng mộ không thôi, mà còn muốn giết chết toàn bộ những người đã kiến tạo nên lăng mộ để tránh việc tiết lộ tin tức.

Cuối đường xe ngựa đi được là một góc của hành cung. đã đến được nơi cần đến nên mọi người đều trật tự ra khỏi xe.

Tại Hành cung có một đoàn cung nữ thái giám hậu giá chờ sẵn, vừa nhìn thấy thân ảnh vàng óng ánh từ trong xe ngựa đi ra liền quỳ gối phủ phục xuống, hô lớn: “Cung nghênh Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Mạn Duẫn đi theo phía sau Hoàng bá bá, thấy hắn khoát tay, “Bình thân.”

Những người quỳ dưới đất chậm rãi đứng dậy, đứng ở hai bên đường.

https://thuviensach.vn

Hành cung được sơn son thếp vàng cực kỳ lộng lẫy huy hoàng, mỗi một năm triều đình đều bỏ công bỏ của để tu bổ nên dù đã qua thời gian rất dài nhưng nơi này vẫn đẹp mắt như cũ.

“Những gì cần thiết đã chuẩn bị xong hết rồi chứ?”

một nữ quan tiến lên phía trước một bước, hồi bẩm: “Hết thảy đều đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ chờ Hoàng Thượng cùng các đại thần di giá đến Hoàng lăng thì có thể cử hành hiến tế ngay.”

Phục sức của nữ quan này không giống như những cung nữ trong Hoàng cung, hẳn là người hàng năm ở tại Hành cung, phụ trách sự vụ Hoàng lăng.

“Tốt, vậy di giá đi Hoàng lăng trước. Kêu nhóm tỳ nữ chuẩn bị sẵn sàng thức ăn để sau khi tế điện kết thúc thì khao ngay các đại thần đã tàu xe mệt nhọc.” Tịch Khánh Lân vẻ mặt ôn hòa, dặn dò sự tình rõ ràng, rồi mang theo mọi người vòng qua Hành cung, đi dọc theo một con đường nhỏ bên cạnh.

Con đường nhỏ này cũng không rộng lắm, mà xe ngựa thì lại rất cồng kềnh, nên chỉ có thể đi bộ tiến vào.

Đây là lần đầu tiên Mạn Duẫn tham gia tế điện của Hoàng tộc nên cũng chẳng biết nên tuân thủ quy củ gì, chỉ giữ khoảng cách nhất định với Hoàng bá bá mà đi về hướng bên kia.

Những Hoàng tử Hoàng tôn đi phía sau nhỏ giọng trao đổi, ngẫu nhiên lại cười ra tiếng, lúc thì khen hàng trúc nơi đây sao xanh tươi thế, lúc khác thì lại ca ngợi đóa hoa kia nở rộ trông đẹp thật.

Khiến cho Mạn Duẫn nghĩ lần này đến đây căn bản là không phải đến tế điện, mà là đi dã ngoại. Càng đi lên trên núi, phong cảnh càng mê người. Gió núi nhẹ nhàng thổi tới mang theo mùi hoa mùi cỏ, mùi trong lành của núi rừng, khiến người ta bất tri bất giác thả lỏng cả thể xác và tinh thần.

https://thuviensach.vn

“Hừ, nàng ta lại dám đi cạnh Phụ Hoàng, thật không biết vì sao Phụ Hoàng lại đối xử với nàng ta tốt như vậy. Cửu Hoàng thúc đã đối nghịch với Phụ Hoàng trên triều đình cũng chẳng phải ngày một ngày hai.”

Lỗ tai Mạn Duẫn dựng lên, nhủ bụng, bộ không thể để cho nàng có được một phút rảnh rỗi sao? Vừa định thả lỏng thì đám bà tám này lại tới kiếm chuyện nữa rồi.

một giọng nói chen ngang vào, “Vừa rồi con ngựa phát cuồng mà nàng ta không bị thương là do vận khí tốt, lần sau sẽ không gặp may như vậy nữa đâu.”

Thanh âm này vô cùng nũng nịu khiến người ta yêu thích, nhưng lời nói lại mang theo sự ác độc khiến Mạn Duẫn không khỏi ảo não, hơi nghiêng người trộm nhìn về phía sau. cô gái kia chỉ khoảng bằng tuổi nàng, dáng vẻ xinh xắn, tuy không đẹp như Tịch Vi Thanh nhưng cũng coi như là đẹp mắt.

Xem ra sự việc vừa rồi thật sự là do các nàng làm. Nếu trước đây mấy tháng thì họ còn có thể kiêng kị sự uy nghiêm của Phụ Vương, nhưng gần đây tin tức Phụ Vương và Hoàng bá bá không hợp nhau càng ngày càng nhiều, e là các nàng cũng đã nghe được tin tức này nên ghét chung luôn cả Phụ Vương.

“Xuỵt... Ngươi nhỏ giọng thôi, bộ sợ người khác không biết đấy à.” một giọng khác ngăn lại cô gái kia, bất mãn trừng mắt nhìn nàng.

Oán hận lần này, Mạn Duẫn sẽ nhớ kỹ. Dám chơi nàng, nàng sẽ trả lại gấp mười.

Xa đằng trước xuất hiện một khoảng trống rộng cỡ sân bóng rổ, mặt đất phủ gạch bạch ngọc. trên giàn tế bày rất nhiều các loại của ngon vật lạ, quanh giàn tế còn được cột một số thú vật sống như gà, vịt, dê. Mạn Duẫn quét mắt nhìn, xung quanh bãi trống có hơn mười khối bia đá bằng ngọc thạch.

https://thuviensach.vn

Nhìn kỹ những tấm bia này thì thấy mặt trên còn có khắc phác họa chân dung của nhân vật cùng rất nhiều chữ nhỏ. Mạn Duẫn tiến lại đứng trước một tấm bia đá gần nhất, bắt đầu đọc từ phải sang trái. À, thì ra những dòng chữ nhỏ này là để giới thiệu cuộc đời của người này.

“Đây là Phụ Hoàng của Trẫm. Cả đời ngài cũng được xem là quang vinh.” không biết từ khi nào Tịch Khánh Lân đã đến đứng cạnh Mạn Duẫn, nhìn tấm bia đá mà tưởng niệm.

Mạn Duẫn vẫn nghĩ lần này tế điện hẳn không khác lắm so với tế điện được cử hành thời Trung Quốc cổ đại, không ngờ khi đến đây lại hoàn toàn không giống. Ngay cả những tấm bia đá này cũng khác biệt rất lớn.

“Đây là Hoàng Đế hồ đồ kia đấy à?” Mạn Duẫn bất mãn hỏi. Đọc những dòng chữ nhỏ này, Mạn Duẫn đã biết người này cực kỳ có tài, thống trị quốc gia cực kỳ có thủ đoạn.

Tịch Khánh Lân sửng sốt, “Hồ đồ?”

Hai chữ này căn bản chẳng liên quan gì với Tiên hoàng cả. hắn từ nhỏ đã đứng cạnh Tiên Hoàng, nhận sự chỉ dạy của ngài. Nam nhân này phải nói là tuyệt đối túc trí đa mưu, thậm chí có thể nói trong thế hệ của ông không có bất kỳ ai có thể hơn ông được.

Mạn Duẫn hừ lạnh: “Nếu không hồ đồ thì sao có thể sắc phong ta là "Tiểu Quận chúa"?”

Tịch Khánh Lân cười ha ha hai tiếng, “không ngờ ngươi thích để bụng như vậy. Có phải đang thầm oán ngài ban cho ngươi thân phận lúng ta lúng túng này khiến cho ngươi cùng Cửu Hoàng đệ yêu nhau mà không thể yêu hay không?”

“Hoàng bá bá nói giỡn chắc? một người đã chết thì có năng lực gì để ngăn cản Mạn Duẫn làm việc mà mình muốn làm?” Chỉ cần nàng muốn

https://thuviensach.vn

yêu, không có bất luận kẻ nào, không có bất kỳ sự việc gì có thể cản trở nàng được.

Bất quá Hoàng bá bá nói đúng khúc mắc của Mạn Duẫn.

Nàng và Phụ Vương muốn yêu nhau chắc chắn không có khả năng cả đời phải lén lén lút lút, mà một ngày nào đó sẽ được tuyên cáo thiên hạ.

Tịch Khánh Lân đột nhiên ngưng cười, khoát tay: "không nên nhìn sự việc này một cách phiến diện như vậy. Nếu Tiên Hoàng không ban cho ngươi thân phận này, Cửu Hoàng đệ làm sao có thể sống chung cùng ngươi dưới một mái nhà? Còn ngươi làm sao có thể mở rộng cửa lòng với Cửu Hoàng đệ trước tiên?"

Theo cách nhìn của Tịch Khánh Lân, Mạn Duẫn là người trời sinh đa nghi, hơn nữa lại không dễ tiếp cận. Trước khi chưa làm cho nàng buông lỏng cảnh giác thì đừng nghĩ đến việc tiến được vào nội tâm của nàng.

Tuy sự việc là đúng như lời của Tịch Khánh Lân, nhưng Mạn Duẫn vẫn không thích vị Tiên Hoàng này, nên lạnh lùng cau mày di chuyển tới một hướng khác.

Tịch Khánh Lân vừa thấy vậy thì nổi tính thích đùa, "Tiểu chất nữ à, con dâu xấu dù sao cũng phải gặp cha mẹ chồng, cho dù ngươi có không thích Tiên Hoàng thế nào thì ngài sớm muộn gì cũng là cha chồng của ngươi."

Mạn Duẫn tức giận nên càng đi nhanh hơn, lầm bầm trong bụng, người ôn hòa như Hoàng bá bá mà cũng biết lấy nàng ra để đùa cợt. Nhưng khi quay đầu nhìn lại tấm bia đá kia, Mạn Duẫn cũng có chút suy ngẫm, nếu theo cách nói của Hoàng bá bá, nhân duyên của nàng cùng Phụ Vương vẫn là do Tiên Hoàng cột dây tơ. Nghĩ vậy, nỗi oán thầm của nàng đối với Tiên Hoàng dần dần bớt đi một chút.

https://thuviensach.vn

Chung quanh cung nữ bận rộn đi lại, một ít công chúa đi đến dưới tàng cây để tránh nắng, những người còn lại tụ thành mấy đôi nói chuyện với nhau.

Tịch Khánh Lân không thể cứ làm bạn với Mạn Duẫn hoài được, nên sau khi nói chuyện với nàng vừa xong thì liền quay sang bàn luận sắp xếp công việc cùng vài vị lão thần tử.

Đa số những người này Mạn Duẫn không quen, cũng không có đề tài gì để nói, nên liền tự tìm một nơi rời xa đám người.

“Tiểu Quận chúa, đã lâu không thấy.” một thân ảnh lam nhạt từ xa đi tới.

Ánh mặt trời lúc này vô cùng rực rỡ, mặt sàn bằng bạch ngọc lại tạo phản quang nên Mạn Duẫn nhất thời không nhìn rõ mặt mũi đối phương.

Chờ hắn đi đến trước mặt mình, Mạn Duẫn mới nhận ra, “Thái Tử điện hạ.”

Nghe cách gọi như thế, Tịch Kỳ Nhiễm bất đắc dĩ cười cười, “Bản điện không phải là Thái Tử, tiểu Quận chúa dạo này có khỏe không?”

Cách xưng hô kia chẳng qua là do Mạn Duẫn vô tâm, nhìn thấy hắn thì xưng hô theo thói quen như vậy, nghe hắn sửa lại thì cũng có chút xấu hổ, “Rất tốt.”

Mạn Duẫn và Tịch Kỳ Nhiễm vẫn không có dịp nào cùng xuất hiện một nơi, huống hồ giữa bọn họ còn tồn tại một khúc mắc, nên Mạn Duẫn nghĩ mãi mà vẫn không ra ý đồ của hắn khi tiến đến nói chuyện với nàng là gì.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38

“Bản điện không phải đến đây để sinh sự, tiểu Quận chúa cứ yên tâm đi. Trải qua sự việc hai tháng trước, bản điện đã chín chắn rất nhiều.” Tịch Kỳ Nhiễm đến gần, đứng bên cạnh Mạn Duẫn, “Bản điện chỉ muốn lại đây chào hỏi thôi. Bàn về huyết thống, ngươi vẫn là biểu muội của bản điện, đều là người nhà họ Tịch mà.”

Tịch Kỳ Nhiễm vừa thông báo vừa cười cười.

Nhìn trong nét tươi cười của hắn, Mạn Duẫn đúng là không hề nhìn thấy bất cứ nỗi thù hận nào, nhưng nàng vẫn giữ một phần cảnh giác sau cùng.

“Vậy thì coi như là đã chào hỏi xong rồi.” Mạn Duẫn thản nhiên mở miệng, ý tứ muốn đuổi người. Chỉ mới vừa qua chính ngọ một canh giờ nên mặt trời lúc này cực kỳ ác độc, huống chi toàn bộ nơi này đều được lát gạch bạch ngọc nên ánh phản quang cực kỳ ghê gớm. Nếu không vì khí hậu trên núi khá mát mẻ, Mạn Duẫn đã chịu không nổi từ lâu.

“Quả nhiên ngươi vẫn không thay đổi, lãnh đạm như từ trước đến nay.” Tịch Mân Sầm nói như tự giễu, nở nụ cười nhẹ.

Lúc nào có mặt Cửu Hoàng thúc, tiểu Quận chúa sẽ thu hồi móng vuốt của một con báo nhỏ, dáng vẻ dịu ngoan không ai bằng. Nhưng một khi rời Cửu Hoàng thúc, nàng liền khôi phục dã tính, luôn luôn giữ tính cảnh giác đối với bất cứ kẻ nào.

https://thuviensach.vn

Tính cảnh giác này như đã ngấm sâu vào tận xương tủy Mạn Duẫn từ lúc vừa sinh ra.

“Ngươi tìm bản Quận chúa chắc cũng không phải để chào hỏi. nói đi, có mục đích gì.” Mạn Duẫn dựa vào đại thụ, trong đôi mắt lóe ra tia sáng chói mắt.

Tịch Kỳ Nhiễm nghiêm mặt: “Bị ngươi đoán trúng rồi.”

Mạn Duẫn cố nâng cao tinh thần nhìn hắn. Bởi vì từ lúc rời giường đến giờ Mạn Duẫn chỉ ăn được mấy khối điểm tâm nên bụng lúc này trống rỗng, chẳng muốn đãi bôi với Tịch Kỳ Nhiễm một chút nào. Trong mắt nàng, cho dù tâm cơ của Tịch Kỳ Nhiễm có sâu nặng đến đâu thì chẳng qua cũng chỉ là cách suy nghĩ của một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, nếu so với kinh nghiệm làm người hai kiếp của nàng thì chẳng có gì phải sợ.

Chẳng qua vì sao Tịch Kỳ Nhiễm lại tìm nàng?

“Có chuyện gì nói mau.” Mạn Duẫn khép hờ mắt nhìn ra xa xa.

“Bản điện muốn mời ngươi giúp ta ngồi trên vị trí Thái Tử một lần nữa.” Tịch Kỳ Nhiễm nói đầy kiên định, thần sắc không có một tia biến hóa như thể đã nắm chắc mười phần mười.

Mạn Duẫn nghe thế mới thu hồi ánh mắt về nhìn vào hắn, kỳ quái hỏi: “Bản Quận chúa dựa vào cái gì phải giúp ngươi? Hơn nữa, ngươi có đi lên vị trí Thái Tử hay không có quan hệ gì với ta đâu?”

Mạn Duẫn rất không thích sự tranh đấu trong Hoàng tộc, nơi nơi tràn ngập âm mưu quỷ kế. Nhưng sinh ra tại Hoàng tộc thì việc này là không thể tránh được. Ngươi không muốn tranh đoạt cái gì không có nghĩa là người khác cũng sẽ nghĩ như vậy. Nếu muốn bảo toàn tính mạng của chính mình, ngươi chỉ có thể quăng mình vào trận tranh đấu này mới có một con đường sống.

https://thuviensach.vn

Đừng nhìn Phụ Vương hiện tại oai phong thoải mái như thế mà lầm, ngày còn bé nói không chừng hắn cũng đã từng trải qua rất nhiều cuộc đấu tranh sinh tử mới có được địa vị hiện nay.

Nhưng cái chính là Mạn Duẫn vẫn không nghĩ ra, Tịch Kỳ Nhiễm vốn đã là Hoàng tử xuất sắc nhất, vì sao lại phải tìm nàng đến giúp? Nếu xét về thân thế thì nàng chẳng qua chỉ là một vị tiểu Quận chúa mà thôi.

“Chuyện này, trừ ngươi ra, ai cũng không làm được. Phụ Hoàng tuy là Vua của Phong Yến quốc, nhưng mỗi thời điểm cần ra một quyết định trọng đại thì đều thương lượng với Cửu Hoàng thúc. Nếu nói Phong Yến quốc có một Vua cai trị thiên hạ còn không bằng nói có hai Vua cùng tồn tại.” Tịch Kỳ Nhiễm nói năng khúc chiết, khí độ trên người tỏa ra cực kỳ giống Phụ Hoàng của hắn.

Những lời này Mạn Duẫn đã được nghe nói từ lâu, “Tình huống hiện tại đã không còn giống như dĩ vãng. Triều đình đã phân hóa thành hai cực, điện hạ không biết sao? Tới tìm bản Quận chúa xin giúp cũng tựa như tặng cơ mật cho kẻ địch vậy.”

Mạn Duẫn nhắc nhở, sau đó chờ hắn trả lời.

Tịch Kỳ Nhiễm không hề lộ vẻ kinh ngạc, như vậy rất rõ ràng là trước khi tìm đến Mạn Duẫn thì hắn đã lo lắng mọi công việc một cách chu toàn.

“Ở mặt ngoài thì ba đào mãnh liệt, chẳng qua chỉ là ám độ Trần Thương thôi. Tiểu Quận chúa, bản điện không tin ngươi lại không hiểu sự thật là thế nào. Bản điện lăn lộn trong cung mười mấy năm, vài sự việc này nọ vẫn có thể nhìn ra một ít manh mối. Bản điện không biết Phụ Hoàng cùng Cửu Hoàng thúc làm như vậy là vì cái gì, nhưng bản điện biết... bọn họ đang diễn trò.”

Phụ Hoàng là người thế nào, Tịch Kỳ Nhiễm cực kỳ hiểu. Vì bảo trụ ngôi vị Hoàng Đế mà trở mặt với Cửu Hoàng thúc Phụ Hoàng nhất định sẽ

https://thuviensach.vn

không làm. Bởi vậy mới nói trong chuyện này chắc chắn có một âm mưu lớn nào đó. Phụ Hoàng có thể giấu giếm được những người khác, nhưng không thể gạt được chính con trai của mình.

Tục ngữ nói rất đúng, cha nào con nấy. Tính cách của hai người không sai biệt lắm, phong cách làm việc cũng nhất trí.

Mạn Duẫn vỗ tay ra tiếng, bởi nàng không ngờ Tịch Kỳ Nhiễm cũng rất thông minh. Người khác nhìn không thấu sự việc, thế mà hắn có thể thấu triệt. Sau này Phong Yến quốc trong tay hắn nhất định sẽ phát triển rất tốt.

“Tiếp tục nói đi.” Mạn Duẫn nói.

“Ta có biện pháp thuyết phục Phụ Hoàng cho ta về vị trí cũ lần nữa. Nhưng về phía Cửu Hoàng thúc, người có thể khuyên được hắn chỉ có một. Nếu ta muốn làm Thái Tử một lần nữa, chỉ cần có một người không đồng ý thì việc này đều là vọng tưởng. Tiểu Quận chúa, chắc ngươi cũng hiểu được?”

Tịch Kỳ Nhiễm không hề dối gạt Mạn Duẫn. sự việc kia đã lột bỏ không ít tính kiêu căng của hắn. Người trẻ tuổi chính là cần được tôi luyện mới có thể ngộ ra đạo lý lớn.

Kỳ thật Tịch Kỳ Nhiễm vẫn là thí sinh tốt nhất cho vị trí Thái Tử. Mạn Duẫn cũng đã gặp qua các Hoàng tử khác, nhưng nếu so bọn họ với Tịch Kỳ Nhiễm thì chẳng phải chỉ kém nhất đinh nửa điểm mà thôi đâu.

Vì sự phát triển của Phong Yến quốc về sau, hắn là người có tiềm lực nhất.

Chẳng trách khoảng một tháng gần đây Hoàng bá bá đã trả lại cho hắn thực quyền Thái Tử, nhưng lại chậm chạp không hạ chiếu thư. Hoàng bá bá vẫn còn đang lo Phụ Vương không đồng ý, hơn nữa cũng muốn đợi cho

https://thuviensach.vn

Tịch Kỳ Nhiễm tự mình ra mặt để có thể qua đó xem xét tài trí của hắn như thế nào.

Tịch Kỳ Nhiễm hiểu được cách đánh vu hồi (đánh từ bên mạn sườn đánh vào), tìm Mạn Duẫn hỗ trợ chứ không đàm luận trực tiếp với Phụ Vương, nhưn vậy cũng coi như tâm cơ của hắn cũng sâu sắc.

Mạn Duẫn thấy xa xa Hoàng bá bá đang nhìn về hướng này, trong lòng đã hiểu ra. Tất cả những hành vi này nọ của Tịch Kỳ Nhiễm đều bị Hoàng bá bá nhìn thấu, hắn làm tất cả những chuyện này là để khảo nghiệm Tịch Kỳ Nhiễm.

Lập Thái Tử sớm một ngày, cũng có thể tránh được việc bởi vì lập trữ (lập người kế vị) mà mang đến phân tranh sớm một ngày.

Dù sao Tịch Kỳ Nhiễm cũng đã tiếp thu được giáo huấn từ sự kiện kia, Mạn Duẫn không thể cướp đoạt cơ hội hối cải để làm người mới của hắn: "Bản Quận chúa sẽ khuyên Phụ Vương, nhưng hắn có đồng ý hay không vẫn phải dựa vào ngươi."

"Bản điện biết, vậy ta tạ ơn tiểu Quận chúa trước. Về sau có chỗ nào cần bản điện xuất lực, bản điện nghĩa bất dung từ."

Biết Tịch Kỳ Nhiễm chẳng qua chỉ nói lời khách sáo nên Mạn Duẫn sẽ không thoải mái thả lỏng tâm lý đề phòng. Bất quá cho hắn một cái nhân tình thì sau này ít nhất cũng không cần gặp mặt nhau mà như kẻ thù. Tạo quan hệ tốt với Hoàng Đế tương lai cũng là một phần tất yếu phải có.

Bọn họ đứng đây nói chuyện vài câu đã thu hút vài tầm mắt từ bên kia.

"Điện hạ không có việc gì nữa thì nên rời đi nhanh đi, miễn lại có người tìm đến bản Quận chúa gây sự." Mạn Duẫn nhíu đôi mi thanh tú, thấy Trầm Vương đang từ xa xa đi lại, còn có Doãn Thái úy cùng với vài vị công chúa kia.

https://thuviensach.vn

Tịch Kỳ Nhiễm cũng phát hiện tình huống không thích hợp nên mau bước nhanh tránh xa Mạn Duẫn. Quan hệ giữa hắn và tiểu Quận chúa không hòa hợp là chuyện mọi người đều biết. Hai người đứng cùng một chỗ lâu thì đúng là sẽ khiến cho người khác sinh nghi.

Tịch Kỳ Nhiễm mới vừa rời đi không lâu, lại một vị tiền bối khó giải quyết tiến lại.

“Tiểu Quận chúa và Hoàng chất tán gẫu vui vẻ quá nhỉ, không biết đang nói chuyện gì mà lại hợp ý như vậy.” một giọng nói có tuổi đi từ xa đến gần.

Tuy mặt Trầm Vương mang vẻ tươi cười, nhưng quan sát cẩn thận vẫn có thể nhìn ra ý cười của hắn không đạt tới đáy mắt, dường như đây chẳng qua chỉ là một động tác của bộ mặt mà thôi.

“Ngũ Hoàng thúc công, sao ngài lại đến đây? không tâm sự cùng Hoàng bá bá à?”

Vỏ ngụy trang có thể làm giảm bớt tính cảnh giác của đối phương, đặc biệt đối với những con cáo già thì tốt nhất không nên lộ ra con bài tẩy của mình.

“Hoàng Thượng bận bịu, làm gì có thời gian để ý đến lão phu. Ánh mắt của Tiểu Quận chúa tốt thật, chọn riêng cho mình chỗ tránh nắng tốt thế này. Thoải mái thật.” Trầm Vương vuốt râu, cặp mắt sắc bén kia luôn làm cho Mạn Duẫn có cảm giác không được thoải mái.

Mạn Duẫn không hề quên lần trước lão hiến vật quý là thứ gì, cho nên tính cảnh giác của nàng lúc này được nâng tới đỉnh điểm.

“Các vị Hoàng bá Hoàng thúc kia ta cũng không quen lắm, bởi thế chỉ có thể đứng riêng một mình.” Mạn Duẫn ra vẻ ủy khuất lắm, khiến người ta vừa nghe xong đều muốn có hành động bênh vực kẻ yếu là nàng.

https://thuviensach.vn

“Điều này cũng đúng, ta và đám lão già kia biết nhau cũng đã vài thập niên rồi mà còn chưa được quen thuộc lắm, huống chi một cô bé con mới từ Nam Trụ quốc về như ngươi.” Trầm Vương chỉ về phía đám Hoàng tộc quần áo hoa lệ trước mặt kia, cố ý thở dài vài tiếng.

“Hay là vậy đi, để thúc công giới thiệu ngươi cho bọn họ. Chúng ta đều là dòng dõi Hoàng tộc, nếu gặp mặt còn không biết nhau thì rất mất mặt.” nói xong, Trầm Vương liền dẫn Mạn Duẫn đi về hướng mấy người kia.

Nét mặt của Mạn Duẫn lập tức xị xuống, nhủ bụng, Trầm Vương rảnh quá hay sao mà cố ý chạy đến nơi đây nhúng tay vào. Cho dù muốn giới thiệu thì loại chuyện này cũng phải do Phụ Vương làm chứ.

không muốn xé rách mặt với Trầm Vương, Mạn Duẫn đành phải theo sau.

Sau khi gặp hơn mười người trong Hoàng tộc, khuôn mặt phải luôn giữ vẻ tươi cười của Mạn Duẫn sắp trở nên cứng ngắc. Nàng cuối cùng đã hiểu được lão cáo già này tính cái gì... Trầm Vương muốn giữ nàng kè kè bên cạnh lão. Nguyên nhân cụ thể là gì thì Mạn Duẫn không biết, nhưng Mạn Duẫn có thể cảm nhận được điềm xấu.

Xem ra nàng phải tìm một cơ hội để trốn đi, tránh xa tên cáo già này mới là kế sách tốt nhất.

“Ngũ Hoàng thúc công, ta đau bụng, chỗ nào có nhà vệ sinh?” Mạn Duẫn ôm bụng, như thể đã phải nín rất lâu.

Khuôn mặt nhăn thành một cục, dậm mạnh chân trên đất mấy cái.

Trầm Vương quan sát kỹ vẻ mặt nàng, nghi rằng Mạn Duẫn đang giả vờ, “Ta phái hai người đưa ngươi đi.”

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn than lớn trong lòng, lão già này đúng là cáo đã thành tinh. Phái người đưa nàng đi chẳng phải là biến tướng của việc giám thị nàng đó sao?

“không, không cần. Ngũ Hoàng thúc công cứ nói cho ta biết chỗ nào, ta tự đi được.” Mặt Mạn Duẫn như đầy mồ hôi, miệng nhỏ nhắn mím chặt.

“Chỉ có tại hành cung mới có nhà vệ sinh.”

Nơi này cách hành cung không xa, đi qua đi lại cũng chỉ mất chút thời gian. Trầm Vương vẫn rất tự tin, chẳng qua chỉ là đối phó với một tiểu nha đầu thôi mà, chẳng lẽ còn sợ phát sinh ra mầm tai vạ gì?

Mạn Duẫn nhớ rõ đường đi, vội vàng gật đầu, “Ta biết rồi.” nói xong, liền quay trở ngược về đường cũ, ra vẻ vô cùng vội vàng.

Mấy nàng công chúa đang đứng dưới tàng cây thấy Mạn Duẫn rời đi một mình thì đồng loạt nhìn về phía nàng.

“Thất tỷ tỷ, tiểu Quận chúa kia đi đâu vậy?” Thanh âm yêu kiều lúc trước vang lên.

một người khác bước ra khỏi tàng cây, nói: “Xem ra đã đến lúc chúng ta báo thù cho Ngũ tỷ.”

Hai nàng này là thất công chúa và bát công chúa, giao tình với Ngũ công chúa vốn rất tốt, lúc Tịch Vi Thanh gặp chuyện không may cũng đã từng đến Ngự thư phòng xin xỏ Tịch Khánh Lân bỏ đi lệnh trách phạt Ngũ công chúa, nhưng cuối cùng lại bị Tịch Khánh Lân cho đánh vài hèo. Khi đó, hai người đều bắt đầu căm ghét Mạn Duẫn. Đáng tiếc, thế lực của Cửu vương gia ở trong triều kiên cố như bàn thạch, bọn họ muốn báo thù cũng không có lá gan.

https://thuviensach.vn

Mãi đến khi nghe nói Cửu Hoàng thúc và Phụ Hoàng xa cách, các nàng liền biết cơ hội đã tới. Cho dù các nàng có thật sự chọc tới tiểu Quận chúa thì Phụ Hoàng cũng không còn đứng bên phía Cửu Hoàng thúc nữa.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39

Cuối cùng thoát được khỏi đám lão già phiền phức kia, bước chân Mạn Duẫn không khỏi nhanh hơn. Vừa mới rẽ sang đường nhỏ, lỗ tai Mạn Duẫn dỏng lên, híp mắt lại, hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn đằng sau một cái.

Có người đi theo?

không có Phụ Vương cùng đi, trong mắt những kẻ này Mạn Duẫn chính là một chú cừu non lạc đàn, tay trói gà không chặt. Nhưng sự thật có đúng như vậy không? Nếu so với đám Công chúa sống an nhàn sung sướng kia, Mạn Duẫn ít nhất cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

Biết được người phía sau vì sao đi theo mình, Mạn Duẫn ngược lại không hề hoảng hốt mà còn còn cố ý chậm bước, trong lòng đã nghĩ ra được trăm loại biện pháp để ứng phó.

đi đến một góc không người, những kẻ đi phía sau thấy cơ hội đã tới, lập tức vây quanh Mạn Duẫn bốn phương tám hướng.

Phục sức trên người mỗi vị Công chúa đều hết sức hoa lệ phi phàm, ai nấy đều giơ ra vẻ mặt cao ngạo, cả vú lấp miệng em.

Mạn Duẫn chẳng thích loại vẻ mặt này, trấn tĩnh đứng thẳng, nhíu đôi mi thanh tú, “Thỉnh bốn vị Công chúa nhường đường.”

Mạn Duẫn nói năng khách khí, nét mất kiên nhẫn trong giọng nói được che giấu thích đáng. Trước khi đối phương chưa động thủ, Mạn Duẫn

https://thuviensach.vn

đương nhiên cũng sẽ không động, bằng không nếu truy cứu gốc ngọn thì hóa ra là nàng sai à.

Bát Công chúa khoanh hai tay trước ngực, ngếch mặt, oán hận nói: "Chúng ta tìm ngươi vì chuyện gì chẳng lẽ ngươi không rõ? Nếu không phải vì ngươi, Ngũ tỷ tỷ hẳn vẫn còn được sống cẩm y ngọc thực trong cung, chứ cần gì phải bị đuổi ra ngoài chịu khổ."

Thất Công chúa tiến tới trước hai bước, đứng ngay trước mặt Mạn Duẫn, "Tiểu Quận chúa, bất quá lúc ấy Ngũ tỷ chỉ chỉnh nhẹ ngươi một chút, thế mà trục xuất nàng ra khỏi Hoàng cung, như vậy có quá tàn nhẫn hay không?"

Chỉnh nhẹ? Bao bột đậu ba kia thiếu chút nữa làm Mạn Duẫn mất nửa cái mạng mà gọi là nhẹ?

"Trục xuất nàng ta ra cung cũng không phải là bản Quận chúa, đừng nói trí nhớ của các Công chúa đây không được tốt vậy nha! Bản Quận chúa làm gì có quyền lực lớn như vậy? Đó hoàn toàn do Phụ Hoàng của các ngươi ra quyết định à nha. Cho dù muốn phân xử, các ngươi nên đi tìm Hoàng bá bá mới phải chứ." Mạn Duẫn cười lạnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Mấy vị Công chúa không biết nên nói tiếp thế nào. Bát Công chúa tức giận, "Ngươi... Ngươi già mồm át lẽ phải. Nếu không vì ngươi, Phụ Hoàng sao lại quyết tâm hạ lệnh phạt nặng như vậy."

"Bản Quận chúa không muốn nói lời vô nghĩa cùng các ngươi, xin nhường đường." Mạn Duẫn mặc kệ bọn họ ngăn cản, tiếp tục tiến lên phía trước.

Mấy vị Công chúa làm gì mà chịu từ bỏ ý đồ dễ dàng như vậy, Bát Công chúa chụp lấy cổ tay Mạn Duẫn, "Ngươi đừng hòng đi được. Hôm nay bản Công chúa nên báo thù cho Ngũ tỷ." một cái tát giáng về hướng Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn chụp chặt lấy cổ tay Bát Công chúa, trở tay nắm ngược lại, âm thầm tăng thêm sức mạnh, “Đừng tưởng rằng bản Quận chúa sợ các ngươi, lần trước vì nể mặt Phụ Vương nên ta mới không so đo với Ngũ Công chúa. Nếu giờ các ngươi lại chọc giận bản Quận chúa, đừng trách bản Quận chúa vô tình.”

Mạn Duẫn hất văng cái tay kia.

Bát Công chúa bị đau, kêu rên vài tiếng, ôm lấy cổ tay, trừng mắt tức giận nhìn Mạn Duẫn.

Bốn Công chúa lúc này đã hoàn toàn bị chọc giận, ngoắc vài tên thái giám kêu bắt Mạn Duẫn lại. Bọn họ ỷ nhiều người, nói chuyện vô cùng hung hăng.

“Để bản Quận chúa nói thẳng. thật ra trong lòng các ngươi đều ước gì Ngũ Công chúa bị trục xuất khỏi Hoàng cung. Ngũ Công chúa đè đầu cưỡi cổ các ngươi nhiều năm như vậy, các ngươi đã muốn vùng lên từ lâu, đúng không? Giờ tìm bản Quận chúa sinh sự chẳng qua là ra vẻ vậy thôi. Nhưng có một điều hẳn các ngươi cũng rõ: các ngươi đường đường là Công chúa Phong Yến quốc, không phải con chó dựng lông diễu võ dương oai khắp nơi.” Mạn Duẫn nhận thấy đối phương sẽ không dễ dàng bỏ đi nên cách nói chuyện cũng không thèm khách khí nữa.

Mạn Duẫn quét mắt nhìn xa xa vài lần, xác định bốn phía không có ai.

“Ngươi... Ngươi dám mắng chúng ta là chó, ngươi... ngươi thật to gan!” Bát Công chúa tức giận đến phát điên, dậm chân bình bịch.

Vài tên thái giám đánh thẳng về hướng Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn giơ chân đá ra một cú vào tên thái giám đầu tiên đánh tới, rồi bẻ một nhánh cây bên cạnh làm vũ khí, quất đám thái giám kia tới tấp. Bọn

https://thuviensach.vn

thái giám không biết võ công nên bị đánh túi bụi, kêu la cao vút đặc biệt chói tai.

Đối với đám thái giám chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng này, Mạn Duẫn không có một tia lưu tình nào. Nhánh cây tuy không cứng như roi nhưng vì được Mạn Duẫn dùng hết sức nên đủ khiến người ta da tróc thịt bong.

Mấy vị Công chúa nhìn mà phát hoảng, lắp bắp, “Thất tỷ, làm sao bây giờ, đám thái giám này rất vô dụng.”

Thất Công chúa nghiến răng: “Sao nàng lại biết võ công?”

“không biết.”

Bọn thái giám không còn sức đâu mà chống lại, chỉ biết ôm tay ôm đầu né tránh bị Mạn Duẫn quất. Sau đó tất cả đều trốn đằng sau mấy vị Công chúa, không dám xông lên phía trước nữa.

Rắc một tiếng, nhánh cây trong tay Mạn Duẫn vì bị dồn lực quá lớn nên gãy làm hai đoạn. Mạn Duẫn ném nhánh cây xuống, nghiêm mặt lạnh lẽo nhìn các nàng, “Các ngươi còn muốn chống đối bản Quận chúa sao?”

Bát Công chúa tức đến mặt mày đỏ bừng, lại giơ tay muốn tát Mạn Duẫn một cái. Nhưng cơn đau nơi cổ tay khiến nàng nhớ tới tình huống vừa rồi, dừng phắt giữa không trung, rồi thu về, “Đừng cho là chúng ta sợ ngươi, hừ.”

Đúng, không phải sợ nàng, mà là sợ đau.

Sau khi Ngũ Công chúa bị trục xuất khỏi Hoàng cung, Thất Công chúa chính là đầu đàn, giờ thấy hạ nhân của mình bị đánh tối tăm mặt mũi thì cơn tức cũng phừng lên, phóng ánh mắt sắc bén về phía Mạn Duẫn, “Ngươi

https://thuviensach.vn

dám đánh nô tài của bản Công chúa, chẳng lẽ còn dám đánh bản Công chúa hay sao?" nói xong, quặc một bàn tay sang.

Mạn Duẫn nghe tiếng gió, bắt lấy cổ tay đang đánh tới, "Đánh ngươi...? Sao Bản Quận chúa lại không dám chứ?" Tay nàng nhanh hơn Thất Công chúa nhiều, chát một cái, một bạt tai quất lên mặt Thất Công chúa.

Chung quanh trở nên vô cùng yên tĩnh, thậm chí ngay cả tiếng gió thổi lá cây xào xạc cũng vang đội như trống.

Mấy cô Công chúa cùng bọn thái giám đều trợn tròn mắt nhìn vết bàn tay đỏ ửng trên mặt Thất Công chúa mà nói không ra lời.

Cuối cùng vẫn là Bát Công chúa chạy tới, quát: "Ngươi dám ẩu đả Kim Chi Ngọc Diệp (cành vàng lá ngọc), bản Công chúa đi nói cho Phụ Hoàng."

Thân phận Mạn Duẫn đúng là thấp một bậc so với Công chúa. Các nàng là nữ nhi của Hoàng Thượng, mà nàng chỉ là nữ nhi của Vương gia. Nhưng ba cái lý do này hoàn toàn không thể ngăn trở Mạn Duẫn ra tay.

"Muốn cáo trạng à?" Mạn Duẫn bắt lấy vạt áo của Bát Công chúa kéo giật lại, trừng mắt: "Có tin bản Quận chúa đánh ngươi câm luôn hay không?"

Từ người Mạn Duẫn tản ra một cỗ khí thế mãnh liệt khiến cho toàn bộ mọi người đều tròn mắt nhìn nàng, không dám động tĩnh gì.

Bát Công chúa sợ muốn bể phổi nhưng vẫn mạnh miệng, "Ngươi... Ngươi dám! Ta là Công chúa, là Hoàng thân Quốc thích, đả thương người thuộc Hoàng thân Quốc thích là tử tội!"

Các cô Công chúa khác nghe thấy lời này đều hoàn hồn. Đúng rồi, sao các nàng lại quên các nàng là nữ nhi của Hoàng Đế chứ? Liệu một tiểu Quận chúa có thể đánh hay sao!

https://thuviensach.vn

Vậy Mạn Duẫn không là Hoàng thân Quốc thích hay sao? Mạn Duẫn cười lạnh nhưng không có nói ra, một cái tát khác đang muốn hạ xuống.

Thất Công chúa đưa một tay lên bụm mặt, một tay khác kéo lấy tay áo Mạn Duẫn, “Ngươi đánh đó nha! Lần này nhân chứng vật chứng đầy đủ, xem ngươi còn thoát tội thế nào. Thái giám các ngươi sao còn không đi báo Phụ Hoàng!”

Bọn thái giám vội vã gật đầu, ba chân bốn cẳng chạy ngược về.

Mạn Duẫn cười lạnh một tiếng đầy ẩn ý, thu tay lại, mặc kệ Bát Công chúa kéo một tay áo nàng, nâng tay kia lên tự cho mình một bạt tai. Mạn Duẫn xuống tay cực độc, một tát hạ xuống thì khóe miệng liền chảy ra nhè nhẹ máu tươi.

Mấy vị Công chúa bị sự ngoan độc này làm cho kinh sợ, thân thể run lên.

Mạn Duẫn không dừng tay, lại hướng sang má bên kia tát thêm một cái nữa. Khuôn mặt đỏ lựng lên, vết bàn tay trên mặt càng rõ ràng. Lắc mạnh đầu vài cái, búi tóc của Mạn Duẫn trở nên hỗn độn.

“Xem lần này ai tố cáo ai nhé?” Trình độ diễn trò của Mạn Duẫn phải nói là trời ban, khóe mắt nổi lên giọt lệ, dáng vẻ cực kỳ ủy khuất mà cố chịu đựng.

Ý thức được Mạn Duẫn muốn làm gì, sắc mặt Thất Công chúa kịch biến, chỉ ngón tay vào mặt nàng: “Ngươi...”

nói còn chưa xong, xa xa đã truyền đến từng đợt tiếng bước chân.

Tay Thất Công chúa bỗng bị một bàn tay to ngăn lại. Mọi người nhìn về người đứng phía sau Thất Công chúa, đồng loạt lắp bắp: “Phụ, Phụ Hoàng...”

https://thuviensach.vn

một tiếng “Phụ Hoàng” này khiến cho Thất Công chúa phát run trong dạ, nhìn lại bàn tay của mình đang treo giữa không trung sao mà giống như đang muốn quặc một cái tát sang người đối diện. đang muốn giải thích, Mạn Duẫn đột nhiên mở miệng: “Hoàng bá bá, Thất, Thất Công chúa không phải muốn đánh ta đâu.”

một câu “Thất Công chúa không phải muốn đánh ta” này đã chính thức tuyên cáo cho mọi người biết Thất Công chúa giơ tay như vậy là muốn làm gì.

Thất Công chúa tức giận đến rống lớn lên: “Ngươi... Vô sỉ!”

không ngờ mình lại bị gài cho lọt bẫy, sắc mặt nàng ta hết xanh rồi đỏ, khó coi cực kỳ.

Mặt Tịch Khánh Lân đầy vẻ giận dữ, bàn tay đang túm lấy tay Thất Công chúa lập tức buông ra, phất một cái tát thẳng lên mặt nàng, “Trước mặt Trẫm còn dám mắng chửi người. Ngươi muốn phản hả!”

Thất Công chúa rơi nước mắt loạch xoạch, nức nở nói: “Nhi thần không có, Phụ Hoàng nói oan cho nữ nhi.”

Bát Công chúa đứng cách gần nhất, sợ tới mức đứng ngốc lăng một lát rồi mới phụ họa: “Phụ Hoàng, rõ ràng là tiểu Quận chúa đánh chúng con, người xem tay con nè.” Giơ ra vết nắm đỏ lự ngay cổ tay cho Tịch Khánh Lân xem.

không đợi Tịch Khánh Lân mở miệng, Mạn Duẫn chen vào: “Ta... Ta thấy Bát Công chúa muốn tát ta nên mới ra tay ngăn lại, không ngờ lại làm nàng bị thương.”

Câu nói này làm cho mọi người lại quay sang nhìn Bát Công chúa, nghĩ bụng, hóa ra Bát Công chúa cũng có phần trong việc đánh tiểu Quận chúa.

https://thuviensach.vn

Mặt Bát Công chúa trở nên cứng đờ, lúc này mới phát hiện mình làm chuyện gì sai.

“Còn kêu oan? Cho là hai mắt của Trẫm mù sao?” Tịch Khánh Lân nhìn hai nữ nhi, cảm thấy vô cùng phiền lòng. Đám nữ nhi này suốt ngày chỉ biết kéo bè kết phái trong cung, ức hiếp cung nữ thái giám còn chưa đủ, giờ ra bên ngoài rồi mà còn không biết thu liễm, làm mất hết thể diện Hoàng thất.

Rồi lại nhìn vẻ mặt chật vật của tiểu chất nữ, Tịch Khánh Lân càng thêm tức giận. Chờ Cửu Hoàng đệ về đây thì mình nên trả lời hắn thế nào đây? Lần trước Mạn Duẫn ở trong cung bị ủy khuất, mình vất vả lắm mới bình ổn được lửa giận của hắn, lần này còn không biết phải làm sao để xoa dịu đây nữa.

“Tuyên Thái y.” Tịch Khánh Lân ngoắc tay, phân phó Lý công công nhanh chóng kêu Thái y.

Mạn Duẫn lau tơ máu bên miệng, ho khan hai tiếng.

“Hoàng bá bá, ta không sao, không cần tuyên Thái y.”

“Cái gì mà không cần, đổ máu rồi kìa! Phải khám xem thế nào.” Tịch Khánh Lân giận dữ phất y bào, xoay người, nhìn thấy Thất Công chúa và Bát Công chúa vẫn còn đứng sổng lưng liền hất mặt, “Còn không quỳ xuống.”

Hai nàng hậu tri hậu giác (mãi sau mới nghĩ ra), nức nở, nước mắt hoen đầy mặt, “Phụ Hoàng, người phải tin nhi thần, nhi thần thật sự không có đánh nàng. Tất cả đều là do nàng một tay tự biên tự diễn. Nhi thần oan uổng.”

Mạn Duẫn cắn răng, mím môi, không nói tiếng nào. Nét mặt ủy khuất như vậy xuất hiện trên khuôn mặt tuyệt mỹ càng làm cho người xem lo lắng.

https://thuviensach.vn

“Câm miệng. Các ngươi đều là dòng dõi Hoàng tộc thế mà cũng dám ra tay trong lúc tế điện, như thế sao không làm thất vọng tổ tiên an táng trong Hoàng lăng này. Bọn họ ở dưới cửu tuyền mà thấy được thì thất vọng đến cỡ nào.” Tịch Khánh Lân giận không thể át, vô cùng đau lòng nhìn đám nữ nhi không biết nhường nhịn ai này.

Tịch Kỳ Nhiễm đứng ra, “Phụ Hoàng, xin người bớt giận, đừng làm mệt thân thể.”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40

Tịch Khánh Lân thở dốc mấy hơi, khoát tay, ý bảo mình không có việc gì.

Ánh mắt chuyển qua nhìn Thất Công chúa và Bát Công chúa, thản nhiên nói: “Các ngươi cũng đừng giải thích, sự việc Ngũ Công chúa mới vừa xong thế mà các ngươi còn không chịu tiếp thu giáo huấn, giờ lại tìm tiểu Quận chúa gây sự. Nơi này là nơi an táng các vị Tiên Hoàng, cho dù các ngươi không biết xấu hổ nhưng Trẫm vẫn còn muốn giữ thể diện để gặp các vị Tiên Hoàng đây. một khi đã như vậy, các ngươi cũng ra dân gian cùng với Ngũ Công chúa đi. Miễn cho Trẫm và Tiên Hoàng nhìn thấy mặt các ngươi liền phiền lòng.”

Tịch Khánh Lân như già đi vài tuổi, toàn thân tản ra cảm giác tang thương.

Hoàng bá bá trước giờ đối đãi với Mạn Duẫn rất tốt, thấy dáng vẻ hắn lúc này Mạn Duẫn cũng có vài phần không đành lòng, “Hoàng bá bá, ta không có sao, việc này coi như xong đi.”

Tịch Kỳ Nhiễm vốn không định xen mồm, bởi vì cứ xét theo sự việc lần trước thì cũng thấy Phụ Hoàng rõ ràng thiên vị tiểu Quận chúa, lúc này mà cầu tình thì ngược lại sẽ càng chọc cho Phụ Hoàng tức giận hơn. Nhưng thấy tiểu Quận chúa đã mở miệng, hắn cảm thấy vẫn nên ra mặt thì tốt hơn.

https://thuviensach.vn

“Phụ Hoàng, hay là hỏi các nàng một chút xem có ý thức hối cải hay không.” Tịch Kỳ Nhiễm quỳ hai chân xuống đất, phía trước hai Công chúa.

Kẻ làm cha mẹ đều hy vọng con cái có thể quây quần bầu bạn với mình, đặc biệt là Tịch Khánh Lân đã hơn bốn mươi tuổi, cũng đã trải qua tang thương quá nhiều rồi nên càng khát vọng thân tình.

Nhìn sang Mạn Duẫn vài lần, Tịch Khánh Lân cân nhắc một lúc rồi mới nói: “Nể mặt tiểu chất nữ và Kỳ Nhiễm cầu tình cho các ngươi, Trẫm hỏi các ngươi một lần, biết sai rồi chứ?”

Bọn họ đã đưa ra bậc thang, nếu hai nàng không biết theo đó mà xuống thì Mạn Duẫn cũng chẳng còn lời nào để nói. Nàng đưa tay nhẹ sờ mặt, thật là đau, lúc đầu còn nhịn được, giờ mặt đã sưng lên, cảm giác đau đớn từ từ lan tràn.

Bát Công chúa còn muốn nói gì đó, nhưng mở miệng chưa kịp phun ra một chữ đã bị Thất Công chúa bên cạnh kéo kéo tay áo.

“Phụ Hoàng, nhi thần đã biết sai.” Thất Công chúa dập đầu trên đất đầu tiên, rồi lại quay mặt sang hướng Mạn Duẫn, “Tiểu Quận chúa, hôm nay ngàn sai vạn sai đều là của chúng ta. Xin ngươi tha thứ.”

Thái độ nhận sai chỉn chu, không có điểm nào có thể khiến người ta soi mói. Mạn Duẫn vô cùng rõ ràng chẳng qua nàng ta bị tình thế ép buộc nên mới cúi đầu nhận sai. Nhưng hôm nay, Mạn Duẫn vẫn nên nể mặt Hoàng bá bá. Mạn Duẫn cũng chẳng có cừu hận sống chết nào với các nàng, cho các nàng một cái giáo huấn thì đã đủ rồi.

“Được.” Mạn Duẫn khẽ gật đầu.

“Tiểu chất nữ khoan hồng độ lượng không tính toán chi li, nhưng sự việc hôm nay phải trách phạt. Các ngươi có ý kiến không?” Tịch Khánh Lân nâng Tịch Kỳ Nhiễm dậy, bảo hắn đứng yên một bên.

https://thuviensach.vn

Thất Công chúa và Bát Công chúa quỳ dưới đất, bốn phía xung quanh đều là các đại thần.

Mặt Bát Công chúa đầy vẻ tức giận bất bình, cắn môi, không phục lắm. Nếu Thất Công chúa không túm chặt góc áo nàng thì nàng đã sớm la lớn rồi.

“không ý kiến ạ.” Thất Công chúa cúi đầu, giống như thật tình tỉnh ngộ.

Tịch Khánh Lân nhìn về phía Bát Công chúa, hỏi: “Còn ngươi? Bát nữ nhi.”

Đột nhiên bị điểm danh, Bát Công chúa ngẩng đầu, nghiến răng nghiến lợi nói: “rõ ràng chính tiểu Quận chúa không đúng, vì sao chúng ta phải nhận sai? Phụ Hoàng, người — bất — công.”

Phụ Hoàng, người bất công. Những lời này vang vọng trong đầu mọi người, trong lòng ngoại trừ thương hại nàng ta thì chẳng còn gì khác.

Thất Công chúa biến sắc, giơ tay lên quăng một cái tát, “Bát muội, ngươi dám nghi ngờ Phụ Hoàng sao? Còn không nhận sai.”

Mạn Duẫn bất đắc dĩ quay đầu chỗ khác. Bát Công chúa này đầu óc rất ngu muội. Quân chủ của một quốc gia ghét nhất chính là bị người khác nghi ngờ.

Nghe được chính nữ nhi của mình nói ra những lời này, tâm trạng của Tịch Khánh Lân lập tức chìm đến đáy cốc.

Bị một cái tát đánh cho choáng váng nhưng Bát Công chúa vẫn không chút giác ngộ, vẫn hét lên như trước: “Ta không có sai, vì sao phải nhận sai. Phụ Hoàng thiên vị tiểu Quận chúa, lẽ nào các ngươi không nhìn thấy?”

Bát Công chúa khóc như mưa, không ngừng lấy tay áo lau nước mắt.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tịch Khánh Lân tối đến đáng sợ, “đã phạm sai lầm còn không biết hối cải, Trẫm nuôi ngươi vô ích! Người tới, đuổi Bát Công chúa xuống khỏi núi Triêu Dương. Ngày mai Trẫm sẽ ra chiếu thư, hủy danh hiệu Bát Công chúa.” nói xong, chẳng thèm liếc nhìn nàng một cái, xoay người bước đi.

“Về phần Thất Công chúa, đuổi về cung, đóng cửa hối lỗi ba tháng. Nếu về sau dám tái phạm, Trẫm sẽ không bận tâm huyết thống thân tình nữa.”

Thất Công chúa âm thầm thở một hơi nhẹ nhõm, hướng bóng lưng Tịch Khánh Lân bái xuống, “Tạ Phụ Hoàng khai ân.”

Bát Công chúa vẫn khóc không ngừng, dường như còn chưa ý thức được tình thế nghiêm trọng, tiếp tục la hét, “Ta đúng mà. Các ngươi đều bắt nạt ta, ta phải về tìm mẫu phi.”

Thương hại nhìn nàng ta một cái, Mạn Duẫn nói: “Có lẽ ngoài cung mới là địa phương thích hợp nhất của ngươi.”

Kẻ không có tâm cơ như Bát Công chúa ở trong Hoàng cung nhất định sinh tồn không lâu. nói không chừng một ngày nào đó làm sơn dương thế tội cho người ta mà còn tung tăng không biết.

Bát Công chúa muốn xông lên đánh Mạn Duẫn, Tịch Kỳ Nhiễm thấy vậy liền lách người đứng chắn giữa hai người, nhăn mày lại: “Bát muội, đừng náo loạn. Nếu ngươi an an phận phận sống trong dân gian, biết đâu một ngày nào đó Phụ Hoàng tâm tình tốt còn có thể tiếp ngươi trở về.”

Ai cũng biết khả năng này cực kỳ thấp, chẳng qua là Tịch Kỳ Nhiễm an ủi nàng đó thôi.

Mạn Duẫn xoay người, đi về phía tế điện, không đứng ở chỗ này nghe bọn hắn nói ba láp nữa.

https://thuviensach.vn

Nếu các nàng không tìm Mạn Duẫn gây sự thì kết quả cũng sẽ không như vậy. Truy nguồn gốc, chuyện này vẫn là do các nàng gây ra.

Lý công công vừa mời Thái y đến thì đã thấy Mạn Duẫn rời đi, lập tức chạy chậm đuổi theo.

“Tiểu Quận chúa dừng bước khám mặt trước đi đã. Nhìn nè, sưng đỏ hết rồi.” Lý công công mặt mày nhăn nhúm thương tiếc, dẫn Thái y lên phía trước.

Mạn Duẫn không thích bị người khác đụng vào, lắc đầu không muốn.

“Tiểu Quận chúa, ngươi cũng coi như lão nô nhìn lớn lên. Cho dù ngươi không nghĩ cho bản thân thì cũng phải xem Cửu vương gia nghĩ như thế nào chứ. Nếu hắn về mà thấy thế này, mạng nhỏ của chúng ta chắc khó có thể bảo toàn.” Lý công công lắc lắc phất trần, vẻ mặt đau khổ.

Cửu vương gia yêu chiều nữ nhi toàn Hoàng Đô ai nấy đều biết. Mới mấy ngày trước đây còn hỏa thiêu sạch sẽ Túy Phong lâu kìa.

Đem Cửu vương gia đẩy ra, sắc mặt Mạn Duẫn quả nhiên buông lỏng.

“Có thuốc mỡ không? Ta tự bôi.” Mạn Duẫn vươn tay, hỏi.

“Có, tiểu Quận chúa chờ một lát.” Thái y mở hòm thuốc ra, lục lọi bên trong rồi xuất ra một cái hộp nhỏ đưa cho Mạn Duẫn, “Đây là thuốc dán giảm sưng, bôi bên ngoài rất hiệu quả.”

Thấy Mạn Duẫn nhận lấy thuốc dán, Lý công công lại nói: “Có muốn lão nô bôi giúp tiểu Quận chúa không?”

Biết Lý công công là hảo ý, nhưng Mạn Duẫn vẫn kiên trì lắc đầu như trước: “không cần, tự ta có thể làm.” nói xong, cầm thuốc mỡ đi đến rừng cây thấp một bên, mở nắp, lấy thuốc mỡ ra bôi lên mặt.

https://thuviensach.vn

Thuốc mỡ lành lạnh, xoa lên da mặt đang bỏng rát thì thoải mái vô cùng. Mạn Duẫn mím môi, cẩn thận bôi đều tất cả những chỗ cảm thấy đau.

Thuốc dán này không phải vừa bôi xong là có thể thấy hiệu quả lập tức, bất quá cảm giác đau đớn thật cũng đang dần dần biến mất.

Nhìn xem sắc trời, cũng sắp mặt trời lặn rồi. Nghĩ Phụ Hoàng sẽ tới trước khi mặt trời lặn, tâm trạng Mạn Duẫn không khỏi tốt lên rất nhiều.

Tế điện sắp bắt đầu, tất cả mọi người đều tụ tập đến khoảng sân trống. Mạn Duẫn cũng đứng lẫn trong đám người, nhìn ra xa xa.

“Người đến đông đủ rồi chứ?” Từ trên dàn tế phát ra một thanh âm uy nghiêm, Tịch Khánh Lân mặc áo choàng kim long trông vô cùng trang trọng.

Lý công công đứng hầu bên cạnh, khom lưng hồi đáp: “Còn thiếu Cửu vương gia.”

Mạn Duẫn quét mắt nhìn quanh, nhăn lại đôi mi thanh tú. Thái dương đã rơi xuống giữa hai ngọn núi, sắc trời cũng đã dần dần tối lại, Phụ Vương khinh công vô cùng tốt, với tốc độ của hắn hẳn phải tới từ sớm rồi chứ.

“Chờ tiếp chứ ạ?” Lý công công thấp giọng dò hỏi.

Tịch Khánh Lân đang định lắc đầu thì xa xa có một nam tử mặc cẩm bào đen từ từ đi tới.

Tịch Khánh Lân đứng khá cao nên liếc mắt đã nhận ra ngay đó chính là Cửu Hoàng đệ, cố ý lạnh lùng nói: “Xem ra không cần chờ đâu, Cửu Hoàng đệ đã đến rồi kìa!”

Nhìn theo ánh mắt của Hoàng Thượng, đúng là Cửu Vương gia vừa đi tới phía sau đám người.

https://thuviensach.vn

“Cửu Hoàng đệ giữ lời nhỉ, nói mặt trời lặn sẽ đến thì mặt trời lặn liền tới được. Đúng là một khắc cũng không kém.”

Vẻ châm chọc trong lời nói ai nấy đều nghe ra.

Nhưng Tịch Mân Sầm làm như không nghe thấy gì, mặt không chút thay đổi mở miệng nói: “Cước bộ của bổn Vương cũng được coi là nhanh đấy chứ, nếu không vì vội vàng tới tham gia tế điện, có khi còn phải đi đến đêm.”

Mạn Duẫn liếc nhìn vạt áo Phụ Vương mấy lần, đúng là có dính chút bùn đất, nhưng không nhiều lắm. Rời khỏi vòng vây đại thần, Mạn Duẫn tiến đến bên cạnh Tịch Mân Sầm, “Phụ Vương, có mệt hay không?”

Phụ Vương dùng cách này để rời khỏi đội ngũ nhất định là để đi làm một chuyện trọng yếu nào đó.

Tịch Mân Sầm lắc đầu. Đột nhiên phát hiện mặt bé con ửng đỏ, còn có hơi sưng lên, mắt hắn lập tức lạnh như băng, đưa tay ôm lấy má nàng, hỏi: “Sao lại thế này?”

Tịch Mân Sầm khẽ vuốt khuôn mặt nàng. hắn mới giao Duẫn nhi cho Hoàng huynh nửa ngày, thế mà lại xảy ra sự cố rồi.

Mạn Duẫn hít một hơi, né tránh Phụ Vương vuốt ve, “Phụ Vương, đừng sờ, hơi đau. Việc này để sau sẽ giải thích với người, không liên quan đến Hoàng bá bá đâu.”

Tịch Mân Sầm kiềm chế nỗi phẫn nộ trong lòng, trong tay áo tay nắm chặt thành quyền.

Tế điện phải làm cái gì, Mạn Duẫn cũng không rõ lắm, chỉ đứng ở cạnh Tịch Mân Sầm mà lẳng lặng nhìn Hoàng bá bá trên dàn tế. Tịch Khánh Lân quỳ lạy tấm bia đá, đại thần đứng phía sau cũng toàn bộ quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

Lúc này, khoảng sân đông nghìn nghịt, tất cả đều là thần tử đang phủ phục.

Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm đứng ở hàng thứ nhất, nhẹ nhàng hất vạt áo, cũng chậm rãi quỳ xuống. Những người được dựng bia nơi đây đều là Hoàng Đế các thế hệ, dù Phụ Vương có là thiên chi kiêu tử nhưng cũng không thể vong bản, phải cúng viếng tổ tiên.

Từng bước Tế điện đều do Tịch Khánh Lân chủ trì. Khuôn mặt truyền đến hơi hơi đau đớn làm cho Mạn Duẫn không rảnh quan khán tế điện rốt cuộc tiến hành như thế nào, chỉ nhớ rõ trước mỗi một khối bia đá Hoàng bá bá đều rải đầy giấy tiền vàng bạc, còn thắp một nén nhang.

Tế điện tiến hành suốt một canh giờ. Bầu trời đêm nay chỉ hiển hiện vài ánh sao vụn vặt, cũng may trăng bắt đầu nhô cao, Bạch Ngọc lại chuyên phản quang nên không đến mức tối đen nhìn không thấy năm ngón tay.

Đến khi làm hết các bước hiến tế xong, tất cả mọi người đều âm thầm thở phào một hơi.

Rất nhiều Hoàng tộc cùng đại thần ngoài chút điểm tâm ăn từ sáng sớm thì suốt ngày hôm nay chưa ăn được hột cơm nào, đã sớm đói đến ngực dán vào lưng rồi. Nhưng vì ngại cho thể diện nên không ai dám nói rõ ra, chỉ phải chờ Hoàng Thượng nhanh chóng chấm dứt tế điện mới mau đi điền đầy bụng.

“Thỉnh các vị đại nhân hồi hành cung, nơi đó đã dọn xong yến hội chờ các vị đại nhân.” Lý công công cười tủm tỉm, kháp Lan Hoa Chỉ, đứng trên dàn tế cất cao giọng nói.

Mọi người đều hướng mặt về dàn tế, không hẹn mà cùng cười ra tiếng. Người ta đều nói, người là sắt cơm là thép, chỉ không ăn một chút thôi liền đói hoảng. Mạn Duẫn cực kỳ hiểu được là thế nào.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41

Hành cung được kiến tạo ở giữa sườn núi, không có đại điện để thết đãi khách khứa như trong Hoàng cung, nên dạ yến được an bài lộ thiên. Mỗi hành lang dài đều treo đầy đèn lồng, ánh nến lóng lánh chiếu sáng rực xung quanh. Tịch Mân Sầm cùng Mạn Duẫn ngồi ở bàn đầu tiên, ngồi chung còn có Tịch Khánh Lân, Trầm Vương cùng Doãn Thái úy và vài vị đại thần.

Mạn Duẫn là một tiểu Quận chúa, vốn không có tư cách ngồi cùng bọn họ, nhưng có Tịch Mân Sầm ở đây nên cương quyết chen thêm một ghế dựa vào bàn này.

Những người ngồi bàn này đều thuộc loại quyền thế ngập trời. Mạn Duẫn cầm đũa, có hơi không được tự nhiên.

“Hôm nay mọi người đều mệt mỏi, nên dạ yến đêm nay đừng khách khí.” Tịch Khánh Lân đứng lên, khách sáo nói một câu, nâng ly lên uống cùng với mọi người Hoàng tôn quý tộc một ly.

Mạn Duẫn nâng chén rượu, nhấp một ngụm nho nhỏ.

Rượu của Hoàng thất đúng là rượu ngon thượng đẳng. Tế điện lần này, Hoàng bá bá nguyện ý xuất ra rượu ngon trân quý để chiêu đãi mọi người. Rất nhiều người yêu thích rượu liền ôm vò rượu không muốn buông tay. Mạn Duẫn cũng uống thêm mấy ngụm. Rượu vào miệng mang vị ngọt lành hơi có chút cay, khoang miệng tràn ngập hương rượu nhàn nhạt.

https://thuviensach.vn

không biết có phải là do ảo giác hay không, Mạn Duẫn nhìn Hoàng bá bá và Phụ Vương thì thấy như mỗi người đều có hai thân ảnh. Cúi đầu liếc mắt nhìn chén rượu, hay là rượu này độ tinh khiết rất cao? Mới hết ba chén mà đã đủ làm cho Mạn Duẫn say? Lắc lắc đầu, Mạn Duẫn cố gắng tập trung tinh thần nhìn lại, lần này hai bóng người càng thêm rõ nét.

Quay sang nhìn những người khác, ai cũng giống như Mạn Duẫn, đều đang lắc lắc đầu.

Tịch Mân Sầm là người đầu tiên phát hiện sự bất thường. Bởi vì biết Doãn Thái úy sẽ ra tay đêm nay nên hắn không hề động tới bất cứ thứ gì trên bàn. Cho dù rượu ngon là do Hoàng huynh lấy từ hầm rượu riêng ra, hắn cũng thừa dịp người khác không chú ý mà lén hất xuống đất, không uống một ngụm nào.

Ngón tay Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng xoa lưng Mạn Duẫn, tiến đến sát tai nàng, “Ai bảo ngươi uống rượu bừa, lần này thấy sai chưa.”

Việc rượu bị hạ độc không nằm trong dự kiến của Tịch Mân Sầm, chắc là do Doãn Thái úy muốn đảm bảo nên lén bỏ thêm chiêu này. Tính đa nghi của lão cáo già này rất nặng, cho dù chính hắn đã cấu kết mượn sức lão hai tháng qua nhưng vẫn không thể làm lão hoàn toàn lơi lỏng. Ở thời khắc mấu chốt lão còn hạ độc khống chế mọi người.

một điều kỳ quái là Mạn Duẫn chỉ bị váng đầu một lúc, xong lại từ từ tỉnh táo lại. Thời gian váng đầu chỉ mất một lát, nên khi nhìn sang các bàn khác của quần thần thì không thấy dấu hiệu có ai phát hiện điều gì không bình thường. Trong lòng nàng dâng lên nỗi buồn bực, Mạn Duẫn nghi hoặc nhìn về phía Phụ Vương, không tiếng động hỏi đây là có chuyện gì.

Dưới mặt bàn, Tịch Mân Sầm kéo tay Mạn Duẫn qua, lấy ngón tay viết vào lòng bàn tay nàng vài nét. Liên hệ lại các từ, đó là ‘Rượu có độc, vừa biết’.

https://thuviensach.vn

Phụ Vương chưa bao giờ hạ mình nói dối, giả sử Phụ Vương có biết trước chuyện này thì sẽ nói cho nàng trước tiên. Mạn Duẫn liếc mắt về hướng Doãn Thái úy, đôi mi thanh tú hơi hơi cau lại.

“Tiểu Quận chúa?” Doãn Thái úy thấy Mạn Duẫn nhìn hắn, nghi hoặc hỏi một câu.

Tịch Mân Sầm vỗ vỗ vai Mạn Duẫn, vẻ mặt vờ bất đắc dĩ, “đã bảo trước nàng đừng mê rượu mà không nghe, mới ba chén đã mơ mơ màng màng rồi.”

“Ha ha...” Trầm Vương phát ra tiếng cười, “không ngờ nha đầu này lại là một con sâu tham uống mà không có tửu lượng nha.”

Mạn Duẫn không hề vô dụng như lời Phụ Vương nói, dù tửu lượng của nàng không được tốt lắm, nhưng ba chén vẫn uống được. Nhưng vì phối hợp với lời Phụ Vương, Mạn Duẫn đành phải giả bộ vẻ say rượu đến mơ hồ, ngã vào vai Tịch Mân Sầm, chuyển toàn bộ trọng lực lên người Phụ Vương.

Thấy cái cổ lồ lộ của Phụ Vương ngay trước mắt, Mạn Duẫn bực không thể cắn một ngụm để hết giận, nhưng cuối cùng không dám hàng động vì sợ phải trả giá đắt.

Dưới bàn, bàn tay nhỏ mềm của Mạn Duẫn được bao bọc trong một bàn tay to lớn. Bàn tay Phụ Vương thể hiện một lực lượng mạnh mẽ, có vài điểm chai, làm cho người ta có cảm giác vô cùng an toàn. Ngón tay nàng bất giác xoay cầm ngược lại. Vừa đúng lúc này, nàng có thể nhìn thấy gương mặt cương nghị tuấn tú của Phụ Vương. Dưới ánh đèn, Mạn Duẫn cảm giác như khuôn mặt này có vẻ như nhu hòa đi vài phần.

Tay lại bị Tịch Mân Sầm bắt được, lòng bàn tay lại được nhanh chóng viết lên vài chữ.

https://thuviensach.vn

Phụ Vương viết, ‘Đừng thử vận khí’.

Chỉ là bốn chữ nhưng lại làm cho đầu óc Mạn Duẫn căng thẳng, điều động nội lực trong thân thể. một lát sau, nàng đã toát mồ hôi lạnh toàn thân, Mạn Duẫn mạnh mẽ áp chế mùi ngai ngái trong cổ họng. Độc dược này nhất định là tán công linh tinh gì đó.

Mạn Duẫn lại thử vận khí lần nữa, nhưng sau khi thử vài lần thì phát hiện toàn bộ nội lực đều tập trung trong đan điền, phóng ra không được. Trong đan điền lúc này như có một cỗ lực lồng lộn, mỗi khi Mạn Duẫn vừa vận khí, nội lực này liền chạy loạn chung quanh, nếu không vì Mạn Duẫn vẫn cố gắng áp chế thì đã phun ra ngoài một búng máu từ lâu.

Tay áo bị giật mạnh. Ánh mắt sắc bén như mũi gươm của Tịch Mân Sầm nhìn thẳng vào Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn bất đắc dĩ hủy bỏ vận nội lực. Sau một lúc vận khí này, Mạn Duẫn khá mất sức.

Ngón tay đặt trong lòng bàn tay Phụ Vương, viết, ‘không được’.

Tịch Mân Sầm hung hăng liếc mắt cảnh cáo Mạn Duẫn một cái. Nhìn khuôn mặt tái nhợt kia, Tịch Mân Sầm đã sớm chứng thực dự đoán của mình. Bé con này đúng là không muốn sống, trúng độc dược còn dám lung tung vận công, nhỡ đâu nội lực chạy loạn không khống chế được, làm hư hao ngũ tạng lục phủ thì làm sao bây giờ.

“Tiểu Quận chúa, ngươi không thoải mái đúng không?” Trầm Vương sắc mắt nhìn về phía bên này.

Tịch Khánh Lân đưa qua ánh mắt quan tâm. Mặt Mạn Duẫn lúc này trắng bệch, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Lúc này không thích hợp để Mạn Duẫn rời khỏi Tịch Mân Sầm. Hai người đều biết điểm này, Mạn Duẫn lắc đầu, “Nghỉ ngơi một hồi là tốt thôi. Ngũ Hoàng thúc công không cần lo lắng.”

Mạn Duẫn nói như hụt hơi, mà trên thực tế cũng là như thế. Việc vận khí làm tinh lực của Mạn Duẫn hao tổn, đặc biệt trong tình huống nội lực bị áp chế.

Mọi người đều quy kết tình trạng không thoải mái của Mạn Duẫn cho việc đấu khí với Thất Công chúa và Bát Công chúa lúc chạng vạng, nên không suy nghĩ thêm gì nữa.

Tất cả mọi người đều che giấu rất tốt nội tâm và cảm thụ chân thật của bản thân, trên mặt ai nấy đều như đeo một lớp mặt nạ cực kỳ giả dối. Mạn Duẫn càng nhìn càng ghét, đơn giản nghiêng đầu không nhìn sắc mặt bọn họ nữa.

“Thần kính Hoàng Thượng cùng Cửu vương gia một ly, xin nể mặt lão thần.” Doãn Thái úy bưng lên chén rượu, rót đầy, nâng về hướng hai người.

Mạn Duẫn vừa nghe nói thế liền nhấc đầu, vươn tay nghĩ cản lại. Bàn tay của Tịch Mân Sầm đặt bên hông nàng vỗ nhẹ hai cái, ý bảo Mạn Duẫn an tâm, hắn tự có chừng mực.

Tịch Khánh Lân xưa nay chỉ thích văn không thích võ là chuyện mà ai nấy đều biết, cho nên loại tán công dược này sẽ không có tác dụng đối với hắn. Mục đích mà Doãn Thái úy hạ độc chính là để kiềm chế đám võ thần phe phái của Phụ Vương.

Trước mắt bao người, Tịch Mân Sầm bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch. Mạn Duẫn dựa vào trên người hắn cũng thấy rất rõ, Phụ Vương thật sự uống hết, một giọt cũng không thừa.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Mạn Duẫn nảy sinh nỗi bực tức, nhấc chân dưới bàn đá Phụ Vương một cước. hắn biết rõ rượu có vấn đề mà sao còn uống?

Váy nàng đột nhiên dinh dính, rồi trở nên ướt sũng. Phản ứng đầu tiên của Mạn Duẫn là nghĩ đã đổ rượu, liền nhìn chén rượu trước mặt mình. Nó vẫn đầy tràn, không vương vãi giọt nào. Vươn tay xuống sờ góc váy, sau đó không dấu vết đưa lên mũi ngửi ngửi. Đúng là rượu.

Lén liếc xuống gầm bàn vài lần, Mạn Duẫn liền phát hiện ngón trỏ của Phụ Vương đang chảy nhè nhẹ một tia nước nhỏ.

Công lực bậc này Mạn Duẫn chỉ đọc thấy trong tiểu thuyết Kim Dung, không ngờ nó lại tồn tại trong đời thực.

Tịch Mân Sầm nhéo nhéo eo nhỏ của Mạn Duẫn, nhắc nàng ngồi cho thẳng lên, đừng nhìn gầm bàn nữa, đồng thời dời ngón tay để cho rượu chảy theo chân ghế dựa từ từ xuống mặt đất.

“Thích... Thích khách...” một tiếng thét thảm vang lên.

Mạn Duẫn rất nhanh quay đầu tìm kiếm nơi phát ra thanh âm. một đám hắc y nhân vọt vào hành cung, gặp người liền giết. Vài thái giám cung nữ đứng gần cửa nhất đã ngã xuống đất, trên cổ có một vết máu thật sâu. Đám hắc y nhân này đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, giết thẳng một đường đến bên này.

Mạn Duẫn hai tay chống bàn, từ từ đứng lên, chiếu theo âm mưu của Phụ Vương và Doãn Thái úy, đám hắc y nhân này phải là người trong kế hoạch.

Tịch Mân Sầm ôm thắt lưng Mạn Duẫn, né sang bên cạnh, lấy từ ngọc đai bên hông ra một viên thuốc nhét vào miệng Mạn Duẫn, cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng: “Đây là trăm giải dược, chỉ cần ăn nó vào thì độc dược bình thường đều không có vấn đề.”

https://thuviensach.vn

không có nước, Mạn Duẫn cố gắng nuốt xuống viên thuốc đen thùi kia. Nó tản ra vị thuốc nồng đậm. Loại dược có thể làm cho Phụ Vương mang theo kè kè bên mình chắc chắn không tầm thường. Mạn Duẫn nuốt viên thuốc vào, đan điền chậm rãi phát sinh một cỗ nhiệt khí. Nàng thử vận khí một lần nữa, nội lực không có một cản trở nào mà thẳng tắp di chuyển theo ý nàng.

Thị vệ và thích khách quấn cùng một chỗ, tiếng dao kiếm va chạm chan chát chói tai truyền đến tai mọi người. Rất nhiều thái giám cùng tỳ nữ sợ tới mức như ruồi bọ mất đầu, lủi trái tránh phải tìm chỗ trốn.

Nét mặt dày cộp son phấn của Lý công công trắng bệch ra, đứng bên cạnh Tịch Khánh Lân, hốt hoảng dậm chân.

Tịch Khánh Lân có vẻ trấn định, la lớn: “Tất cả thị vệ nghe theo phân phó của võ thần, liên hợp lại. Nhất định phải bắt giữ toàn bộ đám hắc y nhân này.”

Dù gì hắn cũng là Hoàng Đế, nên lời nói của hắn cố tác dụng rất tốt. Tất cả võ thần rút kiếm ra, xông ra ngoài giết địch. Nhưng vừa rút được kiếm ra, toàn thân như vô lực, tay cầm kiếm cũng miễn cưỡng lắm mới giữ được chứ đừng nói tới việc quơ kiếm ngăn địch.

Rất nhiều võ thần đều gặp cùng một vấn đề, hô to: “không xong! Sao lại thế này!”

Có vài võ thần nóng ruột, không tin mà vận khí, ngược lại bị nội lực phản phệ khiến cho phun ra một ngụm máu tươi.

Trong đó có hai lão tướng có vẻ trấn định, thấy tình hình này chẳng những không có chút bối rối nào mà còn chỉ huy thị vệ, một số xông ra ngoài ngăn địch, một số ở lại bảo hộ bên cạnh Hoàng Thượng.

https://thuviensach.vn

Nhưng nhân số của đám hắc y nhân rất nhiều, bọn họ ở đây lại hoàn toàn không có phòng bị, vả lại rất nhiều võ thần lại trúng độc không thể vận khí, nên vẫn bị vây vào hạ phong.

Doãn Thái úy thừa dịp loạn chạy đến cạnh Tịch Mân Sầm, “Con rể, chúng ta lần này là tình thế bắt buộc.”

Biết lão cáo già này đang nói dối, Mạn Duẫn không thèm nhìn lão cái nào. Hành cung bị tập kích, Hoàng Thượng bị giết, Cửu vương gia đứng ra chủ trì đại cục. một kế hoạch theo đúng khuôn sáo cũ, lại thực dụng đến cỡ nào...

Nhưng sự việc được tiến hành lại tuyệt đối không dựa theo kế hoạch.

Trầm Vương bảo hộ Tịch Khánh Lân, một tay cầm kiếm, gừng già càng cay chém giết sạch những tên thích khách tiến đến gần.

Thích khách che mặt bằng vải đen nên nhìn không rõ diện mạo, nhưng chiêu thức cực kỳ ác liệt. Trái lại, chiêu thức của Trầm Vương chẳng hề lộ vẻ già cỗi chút nào, từng động tác đều vô cùng chính xác. Chỉ cần nhìn dáng vẻ lúc này của lão là có thể đoán được khi còn trẻ lão dũng mãnh cỡ nào. không hổ là một Vương gia từng xông pha chiến trường, tính quyết đoán và nhẫn nại người thường đều không thể so sánh.

Tịch Mân Sầm nói: “Đây cũng là nhờ sự tương trợ to lớn của nhạc phụ.”

Doãn Thái úy lộ ra nét cười khá âm hiểm, vẻ mặt đầy khẩn trương.

Vẻ mặt của lão toàn bộ rơi vào mắt Mạn Duẫn. Doãn Thái úy rất ít khi lộ ra biểu cảm rõ ràng, như vậy chỉ có thể nói rõ là bọn chúng có vạn phần nắm chắc. Nhưng trận tranh đấu này rốt cuộc ai thua ai thắng vẫn chưa thể phân rõ.

Trầm Vương đánh nhau một hồi lâu thì dần dần lộ ra thế thua.

https://thuviensach.vn

Lúc này, một gã hắc y nhân đột nhiên công kích từ sau lưng, đánh lén thành công xong liền giơ kiếm đâm thẳng vào Tịch Khánh Lân.

Tốc độ nhanh như chớp giật, thân kiếm lóe thứ ánh sáng trắng bạc lạnh như băng, mũi kiếm nhọn hoắt đâm thẳng vào ngực trái của Tịch Khánh Lân. Máu tươi văng khắp nơi, Tịch Khánh Lân trợn tròn hai mắt, tất cả khí lực thân thể như bị rút sạch trong phút chốt, té ngửa về phía sau.

Bịch một tiếng, ngã vào sàn gạch lạnh như băng.

Lúc này, động tác mọi người đều chậm lại, chuyển toàn bộ ánh mắt sang bên này.

Trong mắt rất nhiều đại thần mang theo khiếp sợ, mà nhiều hơn là nét bi phẫn. Vài văn thần đang lẩn trốn xung quanh đều đồng loạt hướng về Tịch Khánh Lân mà quỳ xuống, nước mắt lập tức rớt dài.

Mạn Duẫn thấy máu tươi bắn trên đất, trong lòng cũng không chịu nổi.

Bên cạnh, thân thể Phụ Vương chợt động, cũng cho tên thích khách kia một kiếm xuyên tim y khuôn, không một chút do dự. Người nào ở hướng nhìn nghiêng đều có thể thấy kiếm kia xuyên thấu thân thể thích khách.

Máu tươi từ thân kiếm nhỏ thành giọt, giống như tuyên cáo một sinh mệnh đã chấm dứt.

Chiêu thức của Tịch Mân Sầm cực nhanh, bọn họ thậm chí còn không thấy Tịch Mân Sầm di động thì thanh kiếm đã bất ngờ cắm vào ngực thích khách.

Hắc y nhân thấy ám sát thành công liền muốn trốn chạy.

Doãn Thái úy vẻ mặt ngoan độc, rống lớn lên: “Đừng để thích khách chạy thoát! Nếu không Hoàng Thượng chết không nhắm mắt!”

https://thuviensach.vn

Động tác của bọn thị vệ càng trở nên sắc bén, hóa bi phẫn thành sức mạnh. Vốn dĩ thích khách đang chiếm ưu thế, nhưng dưới sự tiến công của thị vệ thì rất nhanh bị khuất phục. Nhưng vẫn có rất nhiều thích khách đào tẩu được, số thích khách bắt giữ được chỉ có hai mươi sáu tên.

Lý công công cực kỳ bi thương, phủ phục vào Tịch Khánh Lân không ngừng khóc rống, son phấn trên mặt bị nước mắt bôi nhòe nhoẹt đỏ xanh.

“Hoàng Thượng... Hoàng Thượng! Ngài cứ vậy mà đi, lão nô sống thế nào đây!” Lý công công thất hồn lạc phách rút ra thanh kiếm kia định cắt cổ, vừa hô: “Lão nô đi theo Hoàng Thượng, trên đường xuống hoàng tuyền xin ngài chờ lão nô với. không có lão nô hầu hạ, ngài chắc không quen.”

Ngay tại thời điểm hắn động thủ, Mạn Duẫn đưa một tay bắt lấy thanh kiếm, giật mạnh ra.

“Lý công công, hậu sự của Hoàng bá bá còn chưa làm.” Mạn Duẫn quăng thanh kiếm sang một bên, thần sắc ảm đạm.

Tất cả mọi người đều bị bao phủ trong không khí bi thương, một đám Hoàng tử Công chúa ùa lên, vây quanh thi thể Tịch Khánh Lân mà khóc rống.

Lý công công chùi nước mắt, “Tiểu Quận chúa nói đúng, cho dù lão nô muốn đi theo Hoàng Thượng thì cũng phải chờ làm tốt hậu sự cho người đã.”

trên mặt sàn quỳ đầy người, ai nấy đều rơi nước mắt ràn rụa. Cho dù có người không thật lòng cũng sẽ nặn ra vài giọt tượng trưng, tỏ vẻ mình bi thương vì Hoàng Thượng qua đời.

Ở đây chỉ có mấy người không rơi lệ, Tịch Mân Sầm là một, Mạn Duẫn là hai, Doãn Thái úy và Trầm Vương đều hơi ướt hốc mắt.

https://thuviensach.vn

“Đều do lão thần hộ giá bất tài.” Trầm Vương quỳ hai đầu gối hướng về phía Tịch Khánh Lân, cúi đầu, dường như đang rất thương tâm tự trách.

Doãn Thái úy giống như phát điên, hai tay giơ lên trời, giọng đầy vẻ cừu hận, hô lớn: “Ai dám giết Hoàng Thượng!” Ánh mắt ngoan liệt, nhặt trên đất lên một thanh kiếm, đi thẳng tới đám thích khách bị bắt, một tay giật khăn che mặt xuống, tay kia kề kiếm vào cổ thích khách uy hiếp: “nói, nói mau! Ai phái các ngươi đến!”

Tay Doãn Thái úy run bần bật, tên thích khách kia nhìn thanh kiếm trên cổ mà lo sợ, sợ lão phát điên sẽ thật sự hạ một kiếm chặt đứt cổ mình.

Ban đầu thì còn rất khí tiết kêu lên một tiếng: “Ta thà chết không nói.”

Nhưng sau khi thấy kiếm của Doãn Thái úy lại ấn sâu thêm vào cổ, cắt nhẹ chút da, tên thích khách rốt cuộc chịu không nổi uy hiếp vừa khóc vừa kêu: “Ta nói... Ta nói.”

Các đại thần quỳ chung quanh lúc này đã hồi tỉnh từ trong nỗi bi thống, đều vây lại, “Cẩu tặc, nói mau, ai phái các ngươi đến ám sát Hoàng Thượng?”

Đám thích khách bị bao vây ba tầng trong ba tầng ngoài, tay đều bị trói quặt ra sau, sau lưng lại có hơn mười thị vệ canh giữ, hoàn toàn không có khả năng đào thoát.

Thích khách mở to hai mắt, đảo mắt quét một vòng các vị đại thần đứng xung quanh, rồi nhìn Tịch Mân Sầm đứng ngay đầu hàng, kinh hô: “Chính là... Chính là Cửu vương gia. Chúng ta đều là thuộc hạ của Cửu vương gia, tất cả mọi chuyện đều do Cửu vương gia an bài.”

Lời này nổ tung trong đầu mọi người, ai nấy đều đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tịch Mân Sầm.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm mặt hắc bào đứng bên cạnh hành lang dài, đôi mắt lạnh như băng không chứa biểu cảm gì. Khi nghe thấy lời này, hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi cũng không có một tia biểu tình nào khác.

“Ngươi có chứng cớ gì chứng minh ngươi là thích khách do bổn Vương an bài?” hắn chậm rãi bước về phía thích khách, hai tay chắp sau lưng, thanh âm lạnh như băng khiến người người đều giật mình.

Mạn Duẫn khiếp sợ trừng to mắt. Nàng biết ngay Doãn Thái úy là kẻ hiểm độc mà. Kế hoạch vừa thành công đã bị cắn ngược một cái, vu oan giá họa cho Phụ Vương?

Tính toán hay thật nhỉ.

Thích khách ra vẻ bị hỏi không trả lời được, sau khi suy tư một lúc thì, “Cửu vương gia, chúng ta nguyện trung thành với ngài nhiều năm như vậy, sao ngài lại không thừa nhận? Kiếm của chúng ta chính là minh chứng tốt nhất.” Thích khách chớp mắt vài cái, ý bảo mọi người nhìn vào mấy thanh kiếm bọn chúng ném ra.

Trầm Vương đi đầu, cầm lấy một thanh kiếm lật qua lật lại trong tay để xem, “Bổn Vương có thể xác định đây đúng là binh khí thuộc danh nghĩa Cửu vương gia. Loại binh khí này được chế tạo thống nhất trong quân doanh của Cửu vương gia, không giả được.”

Rất nhiều đại thần đều tiếp nhận kiếm, sau khi xác nhận thì đều chĩa đầu mâu (mũi nhọn) về phía Tịch Mân Sầm.

Các đại thần đều đã khóc đỏ hai mắt. Sau khi xác định hung thủ là ai, tất cả đều la hét muốn báo thù cho Hoàng Thượng. Nhưng rất nhiều võ thần trong đó vẫn không chịu tin, bởi Cửu vương gia ở trong lòng họ có địa vị rất cao, nên hầu hết đều do dự đứng không nhúc nhích.

Trầm Vương giơ tay lên, ra lệnh một tiếng: “Chuẩn bị cung tiễn!”

https://thuviensach.vn

Doãn Thái úy ném cây kiếm trong tay, gào khóc: “Chúng ta nhất định phải báo thù cho Hoàng Thượng, để ngài đi được an tâm. Nếu hung thủ đã xác định, chúng ta phải đồng tâm hiệp lực, nhất định phải bắt Cửu vương gia hỏi tội!”

Trong đám đại thần có rất nhiều người có quan hệ với Doãn Thái úy, Phùng Thị lang là người đứng ra đầu tiên, lau hai hàng nước mắt, “Doãn Thái úy nói đúng, hiện tại bắt lấy hung thủ mới là quan trọng nhất. Các ngươi còn chần chờ cái gì.”

Nghe đám này kẻ xướng người họa, Mạn Duẫn từ khiếp sợ ban đầu đã trở nên bình tĩnh. Đây là tính toán của Doãn Thái úy đấy à? Coi Phụ Vương là tốt thí để lợi dụng? Thích khách tập kích xong vốn nên do Phụ Vương đứng ra lãnh đạo quần thần, lúc này lại biến thành Trầm Vương và Doãn Thái úy đi đầu trong việc tróc nã hung thủ?

Trầm Vương...?

Mạn Duẫn ngước mắt nhìn. Trước đây rất lâu Mạn Duẫn đã cảm thấy lão già này không đơn giản, hiện tại Doãn Thái úy và hắn phối hợp ăn ý như vậy thì hiển nhiên là hai người đó đã lén có mưu đồ bí mật.

Trầm Vương giờ phút này dám đứng ra, như vậy chính là muốn hoàn toàn thể hiện bản thân ở trước mặt mọi người.

Bí mật ẩn nấp nhiều năm như vậy rồi, rốt cuộc nhẫn không được nữa.

Trong nháy mắt Mạn Duẫn tự hỏi, phía đối diện đã dàn đầy cung thủ, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

“Bắn!” Trầm Vương hùng hậu rống một tiếng, trăm phát tên bay như mưa đến trước mặt.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42

Tên bắn tới như mưa, Tịch Mân Sầm kéo tay Mạn Duẫn, như một mũi bên bắn thẳng lên trời, nháy mắt đã nhảy lên mái ngói lưu ly. Gió lạnh thấu xương cuồn cuộn thổi tung tóc Tịch Mân Sầm. Mạn Duẫn nhanh chóng đứng vững cạnh hắn, như đứng tận đỉnh trời nhìn xuống mọi người phía dưới.

Tốc độ dời đi nhanh như tia chớp. Người phía dưới thậm chí không thấy được thân ảnh của Tịch Mân Sầm thì tại chỗ đã không còn bóng người.

Các đại thần quay đầu tìm kiếm xung quanh, sau một lúc bối rối mới có người nhìn thấy trên mái ngói lưu ly có người đứng.

Trầm Vương thần thái sáng láng, bước ra trước hàng ngũ quần thần, “Cửu vương gia, ngươi trốn không thoát đâu, nên mau mau thúc thủ chịu trói đi.”

Mạn Duẫn giống như nghe được chuyện cười, không để ý hình tượng cười ra tiếng. Mạn Duẫn vốn dĩ đã tuyệt mỹ, nụ cười này thật sự là khuynh quốc khuynh thành. Đám người Hoàng tôn quý tộc không có định lực phía dưới suýt nữa thì phun máu mũi.

“Phụ Vương chinh chiến nhiều năm chưa có ai dám nói lời này với người. Ngươi có bản sự gì vây khốn được Phụ Vương?”

https://thuviensach.vn

Thanh âm thanh thúy tiến vào tai mọi người, ai nấy đều như ngây như dại, sửng sốt mất một lúc mới hoàn hồn.

Tịch Mân Sầm không thích người của mình bị người khác nhìn mê đắm, nhéo thật mạnh eo Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn bất ngờ ăn đau, hừ một tiếng, mắt to trợn tròn.

Trầm Vương thở phì phò vì tức, mặt đỏ bừng. Lão vốn định bắt tiểu Quận chúa cạnh lão, đến thời khắc nguy cấp thì có thể uy hiếp Tịch Mân Sầm. không ngờ đứa nhỏ này tinh ranh như kẻ dối trá, mượn cơ hội đi nhà vệ sinh sau đó nháo ra một trận ầm ỹ, tránh thoát khỏi lòng bàn tay lão.

Từ lúc niên thiếu lão vẫn được người ta tôn sùng, nào có ai dám ngay mặt mà giẫm đạp uy phong của lão. Lời nói kia của Mạn Duẫn thuần túy là khinh thị đối với lão.

Lão từng này tuổi rồi thế mà bị một nha đầu mười lăm tuổi khinh thị?

Trầm Vương cười ha ha, xoay mặt về phía mấy chục cung thủ. “Vây không được ư? Tiểu Quận chúa, ngươi xem đám cung thủ này là vật trang trí sao?”

Vừa rồi lúc xoay đánh cùng đám hắc y nhân không dám phái ra cung thủ là vì Hoàng Thượng còn lẫn trong đó, nhỡ đâu ngộ thương Hoàng Thượng thì phải tội lớn. Mà lúc này bất đồng, loạn đảng đã bị chế trụ, mục tiêu của mọi người đều dời đến Tịch Mân Sầm. hiện tại có bắn tên cũng không có chút vấn đề nào.

Đối với thân thủ của Tịch Mân Sầm, các đại thần đều rất hiểu biết, nhất thời không dám vọng động, nhưng nghe xong lời Trầm Vương thì lập tức lo lắng. Mặc dù thân thủ của Cửu Vương gia rất cao, nhưng hắn cũng chỉ là một cá nhân, làm sao có thể ngăn được cả vạn mũi tên bắn cùng một lúc?

https://thuviensach.vn

“Cửu Vương gia, sự thật chân tướng đã bày ra trước mắt. Ngươi cũng là hán tử xông pha chiến trường, thế mà dám làm không dám nhận sao?” một vị tướng quân ôm ngực, khàn giọng hô lớn, khóe miệng còn rỉ tia máu tươi.

Tịch Mân Sầm nhận ra được người này. hắn là đại tướng đứng về phe Trầm Vương, quan hệ với Trầm Vương khá tốt.

hắn vừa nói xong lập tức có người phản bác, “Phàn Kha, ngươi nói cái rắm gì đó! Cửu Vương gia tuyệt đối sẽ không làm việc thương tổn đến Phong Yến quốc. Chuyện này nhất định có điều kỳ quái.”

Mạn Duẫn nhìn về phía thanh âm kia. Người kia tứ chi vạm vỡ, vừa nhìn là đã thấy uy vũ hữu lực, cũng là một võ tướng.

Xem ra, người này đứng về phía Phụ Vương.

Võ tướng phía dưới đại đa số ủng hộ Tịch Mân Sầm, bắt đầu cãi nhau loạn xị cùng những người khác, chỉ thiếu điều chưa thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

Tịch Mân Sầm vẫn lấy góc độ người xem nhìn xuống, đột nhiên lãnh ngôn lệ ngữ: “Chuyện gì chỉ cần bổn Vương đã làm, tuyệt đối sẽ không phủ nhận. Nhưng kẻ nào dám vu oan giá họa, nhân nhà cháy mà gắp lửa bỏ tay người cho bổn Vương, bổn Vương sẽ không bỏ qua. Trầm Vương, Doãn Thái úy, xem ra các ngươi vẫn không đủ hiểu biết bổn Vương.”

Các đại thần đang tranh cãi ầm ỹ chợt ngậm miệng lại toàn bộ. Rất nhiều người không hiểu ý tứ lời này đều đưa mắt hỏi Trầm Vương và Doãn Thái úy.

Vì Tịch Mân Sầm cũng có tham dự kế hoạch nên hắn là Doãn Thái úy cho rằng hắn không dám nói ra, vì vậy lão mới dám kiêu ngạo như thế. Mà tâm tư của Tịch Mân Sầm người khác làm sao cân nhắc thấu? Thần sắc Doãn Thái úy cứng ngắc, không thừa nhận: “Cái gì vu oan, cái gì giá họa!

https://thuviensach.vn

Nhân chứng vật chứng rành rành, Cửu vương gia còn muốn thoát tội hay sao?”

Doãn Thái úy thổi râu trừng mắt, bởi chột dạ nên cất cao thanh âm.

“Trong rượu có độc, cứ tra ra là ai hạ độc chẳng phải sẽ biết ai trong ai đục sao?” Khẩu khí Tịch Mân Sầm rất lạnh, vẫn lạnh lẽo như băng giống dĩ vãng. âm lượng không lớn, lại có thể làm cho mọi người nghe thấy rất rõ ràng.

Mạn Duẫn cùng Tịch Mân Sầm đứng sóng vai, thấy sắc mặt Doãn Thái úy càng lúc càng xanh mét.

Trầm Vương dựa vào gần, huých lão một cái, cho lão ổn định tinh thần lại.

Doãn Thái úy dù gì cũng là kẻ đã trải qua mưa gió, chỉ một khắc liền lấy lại tinh thần, phân phó: “Hai người các ngươi đi điều tra.”

Hai người lão sai cũng là người của chính lão. Lúc này Mạn Duẫn đã nhìn ra lão chỉ muốn làm ra vẻ thế thôi, chứ chắc chắn đã sai người đi động tay động chân rồi, sau đó sẽ tiếp tục giá họa.

Kẻ này rắp tâm hại người, thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm. (Thành ngữ đầy đủ: “Họa hổ họa bì nan họa cốt, Tri nhân tri diện bất tri tâm” – vẽ hổ vẽ da khó vẽ xương, thấy người thấy mặt không thấy lòng (dạ). Thành ngữ ngày Việt Nam dùng thường xuyên nên editor không đổi, ý nghĩa cũng giống như “Dò sông dò biển dễ dò, nào ai lấy thước mà đo lòng người” vậy.)

một lát sau, hai người kia lôi theo một thái giám vào sân. Thái giám run rẩy bị đẩy ngã trên mặt đất, trên mặt có vài vệt đỏ, nhìn ra được là đã bị tra tấn một hồi.

https://thuviensach.vn

“Tha mạng, tha mạng, tiểu nhân chỉ là nghe theo mệnh lệnh của chủ tử.” Thái giám lăn vài vòng trên đất, nhát gan quỳ sụp xuống, thân mình run bần bật không ngừng.

Hay lắm, lại là một tuồng kịch. Mạn Duẫn nhàm chán ngáp một cái, nhìn lên mặt trăng nơi chân trời. Mặt trăng sáng tỏ, trắng nõn như ngọc không một tỳ vết, treo cao cao ở phía đối diện, như chỉ cần vươn tay là có thể đụng vào.

“Mệt à?” Tịch Mân Sầm ôm vai Mạn Duẫn, thấp giọng hỏi.

Mạn Duẫn lắc đầu, chẳng qua chỉ là khá nhàm chán. Trong cung đình đều là âm mưu tranh đấu, mỗi ngày đều phải xem tiết mục như vậy trình diễn, xem riết cũng ngán chớ.

Tịch Mân Sầm cùng Mạn Duẫn nhìn lên mặt trăng, xoa xoa trán Mạn Duẫn, “Phụ Vương biết.”

Mạn Duẫn ngẩng đầu lên nhìn hắn. Nàng sao lại có thể quên rằng đâu chỉ mình nàng là được sinh trong Hoàng tộc. Tịch Mân Sầm là một Vương gia tôn quý, từ khi sinh ra đến bây giờ sẽ không thoát khỏi cái vòng đấu tranh âm mưu luẩn quẩn này, muốn nói phiền chán thì Phụ Vương có tư cách hơn nàng nhiều.

Trầm Vương đạp chân lên thái giám, hung ác hỏi: “nói thật ra đi, ai lệnh ngươi hạ độc?”

Thái giám thấy tình hình nơi này đã sợ tới mức giọng đã run run, mắt quét vài vòng qua đám người rồi cuối cùng dừng ở Tịch Mân Sầm trên mái ngói, chỉ vào: “Là... là Cửu Vương gia.”

Quần thần ồ lên, lại một lần nữa nhìn về phía Tịch Mân Sầm.

Vô luận chứng cớ gì đều bất lợi đối với Tịch Mân Sầm.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm còn chưa có phản bác, đám võ thần phía dưới đã muốn bạo nộ rồi. Trong đó có một võ thần nén giận không được, đá qua một cước, khiến thái giám phun ra hai ngụm máu tươi, “Con mẹ ngươi, cho ngươi nói lung tung nè. Ai xúi ngươi nói bậy như vậy! Dám vu hãm Cửu Vương gia, xem lão tử một cước đá chết ngươi.”

Võ thần kia còn muốn đá thêm mấy đá, nhưng đã bị thị vệ phía Trầm Vương ngăn cản.

Trầm Vương câng mặt, nổi giận quát: “Khưu Hình, ngươi phản à! Trước mặt các vị đại thần dám ẩu đả chứng nhân. Người đâu, chế trụ Khưu Hình cho bổn Vương.”

Rất nhiều võ thần đều đã uống rượu, chẳng qua vì Khưu Hình uống ít hơn nên không giống những người khác mà khí lực còn khá lớn. Cho dù là vậy, bị một đống thị vệ vây quanh nên Khưu Hình cũng khó mà phân thân, hai chân bị ấn trên mặt đất, quỳ gối xuống.

Khưu Hình không phục, phun một bãi nước bọt.

“Đồ chó liếm đít, chờ đó cho lão tử, còn dám nói lung tung, lão tử đánh cho cha mẹ ngươi nhìn không ra ngươi luôn.”

Tiếng gầm gừ của Khưu Hình thật đinh tai nhức óc.

Mạn Duẫn đứng hơi xa, nghe thấy hắn thô ngôn thô ngữ liền ngoáy lỗ tai. Đúng là đại đa số võ quan đều tính tình nóng nảy, hai ba câu không hợp là đã dùng quyền cước giải quyết. Nhưng tấm lòng ủng hộ Phụ Vương của Khưu Hình làm Mạn Duẫn rất bội phục, nên nhìn thêm Khưu Hình vài lần.

Về sau có cơ hội, người này đáng để trọng dụng.

“Thanh tắc tự thanh, trọc tắc tự trọc (tương đương: cây ngay không sợ chết đứng). Bổn Vương không nghĩ cần giải thích điều gì. Nếu tin bổn

https://thuviensach.vn

Vương, liền đứng vào trong hành lang dài đi.” Tịch Mân Sầm duỗi ngón tay thon dài chỉ vào hành lang dài vắng tôi tối phía bên phải.

Toàn thân Tịch Mân Sầm toát ra vẻ uy nghiêm sẵn có, lời nói ra dù không có lý do gì cũng có thể làm cho người ta tin phục. Đa số võ thần chỉ vài bước liền vọt vào hành lang dài, đứng bên trong nhìn mọi người ngoài sân.

Đại thần trong viện ít dần, rất nhiều quan văn và quan võ dao động không biết quyết định thế nào, lúc thì nhìn Trầm Vương, lúc lại nhìn Cửu vương gia.

Trong đám người quỳ quanh thi thể Tịch Khánh Lân bỗng có một người đứng lên. Tịch Kỳ Nhiễm quay mặt về phía chúng thần, “Bản điện tin tưởng Cửu Hoàng thúc.” nói xong, không chút do dự sải bước đi vào hành lang dài.

Tịch Kỳ Nhiễm từng là Thái Tử, dĩ nhiên có rất nhiều người ủng hộ. Đại thần về phe hắn vừa thấy vậy liền lục tục đi theo vào hành lang dài.

Mặt Trầm Vương sầm xuống, tạm thời cũng không nói gì.

Đám Hoàng tử Công chúa đều lấy Tịch Kỳ Nhiễm làm đầu đàn, thấy hắn đi qua thì cũng tự phát đi vào hành lang dài.

Lý công công phân phó hai thái giám nâng thi thể Tịch Khánh Lân, cũng hướng về phía hành lang dài mà đi.

Nhất thời, một nửa quan viên đều đứng về phía Tịch Mân Sầm.

Mạn Duẫn đã sớm biết là quyền thế của Phụ Vương ở trong triều rất lớn, nhưng không ngờ rằng lại có thể điều động tới một nửa quan viên. Phải biết rằng Hoàng Thượng cầm quyền nắm giữ rất chặt quyền lợi trong tay, không

https://thuviensach.vn

phân chia cho người khác dù chỉ một chút. Phụ Vương có thể có uy tín như vậy cực kỳ không dễ dàng.

“Các ngươi... Các ngươi... Quả thực ngu không ai bằng!” Doãn Thái úy phẫn nộ dậm hai chân.

Toàn bộ sự việc đều được tiến hành theo kế hoạch, không có một chút sai lầm nào. Nhưng bọn hắn không thể nào ngờ rằng dù có sắp đặt âm mưu thâm độc như thế nhưng vẫn không đả động được địa vị của Tịch Mân Sầm trong lòng quần thần.

Lòng người, không phải một sớm một chiều là có thể lợi dụng.

Tay Trầm Vương nắm chặt thành quyền. Sắp đặt âm mưu này, theo ý bọn họ, chính là muốn lợi dụng đám đại thần kia đối phó với Cửu vương gia. Cửu Vương gia mất đi quyền lợi rồi thì còn ai có thể đủ tài đủ sức đối địch với lão? Nhưng lão tuyệt đối không nghĩ tới địa vị Tịch Mân Sầm lại cao như thế, cao đến khó làm cho người ta có thể dao động.

Nắm chắc mười phần mười bỗng chốc giảm đi mất một nửa.

Trầm Vương hắng giọng, giả bộ vẻ bi thống, nói với nửa quan viên còn lại: “Cũng chỉ có các ngươi mới hiểu rõ đạo lý, nhìn thấu đại cục.” nói rồi thống hận chỉ về hướng các đại thần đang chen chúc trong hành lang dài, thanh âm đột nhiên nâng cao, “Nhìn bọn họ đi, một đám đều sợ chết. Địch nhân tùy tiện nói một câu liền phe phẩy đuôi chạy tới! Ngu xuẩn như vậy nếu Hoàng Thượng dưới cửu tuyền biết được thì làm sao có thể nhắm mắt!”

Trầm Vương nói nghe vô cùng tình thâm nghĩa trọng, chỉ mấy câu đã hạ thấp những đại thần đã tách ra, ngược lại còn đề cao bản thân.

Các đại thần đứng trong hành lang dài giận đến tay chân phát run, “Trầm Vương, ngươi biết cái gì mà nói. Cửu Vương gia và Hoàng Thượng là tay chân tình thâm, làm sao có thể gia hại Hoàng Thượng. Đây rõ ràng là có kẻ

https://thuviensach.vn

âm mưu hãm hại Cửu Vương gia. Lý Thái úy, Lưu Thái thủ, Lâm đại nhân... Lão phu kính trọng các ngươi là trung thần, trăm ngàn lần đừng để cho sự việc trước mắt lừa bịp ánh mắt mình!"

Người nói là một ông lão râu bạc, mỗi lần kích động rống ra một chữ thì hàm râu cũng run run theo.

Lời nói này cực kỳ có đạo lý. Mạn Duẫn không khỏi bội phục, ông lão này hoa mắt mà tâm không hoa, mắt nhìn sự tình vô cùng lý trí. Chỉ mới một lúc mà đã có thể nhìn ra cục diện trận này là do có người bụng dạ nham hiểm.

Vài đại thần bị hắn điểm danh dao động vô cùng, bước ra vài bước lại dừng lại, do dự không biết nên tin bên nào. Bên này thì có căn cứ mạnh mẽ chính xác, mà phe bên kia là Cửu Vương gia thanh danh uy vọng.

Trầm Vương nóng nảy, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ không còn mấy người đứng về phía lão. Kế hoạch lần này chỉ có thể thành công, không thể thất bại.

Nếu tất thảy đều hóa thành bọt nước thì muốn Đông Sơn tái khởi lần nữa sẽ rất khó khăn.

"Các ngươi đừng nghe Phương lão đầu nói bậy, chẳng lẽ các ngươi không muốn báo cừu cho Hoàng Thượng sao?" Trầm Vương bước tới vài bước, đứng trước mặt các đại thần kia.

Hai mắt sắc bén chứa đầy âm ngoan nhìn chằm chằm khiến người ta khiếp đảm.

Vài đại thần này đều là văn thần, khó tránh khỏi hơi lùi bước, giọng mang theo phong độ văn nhân, "Trầm Vương, theo lão phu thấy, chuyện này không thể kết luận vọng động được. Cửu Vương gia đã bảo vệ bao nhiêu lãnh thổ cho Phong Yến, đánh thắng bao nhiêu trận mạc, có thể nói

https://thuviensach.vn

‘càng vất vả công lao càng lớn’. Việc này quan hệ trọng đại, điểm đáng ngờ rất nhiều, vẫn nên chậm rãi điều tra, chớ oan uổng người tốt.”

Lưu Thái thủ dùng lời hay khuyên bảo, vòng qua Trầm Vương muốn đi đến hành lang dài.

Trầm Vương mặt bình tĩnh, thấp giọng cười, rồi đột nhiên rút soạt bội kiếm bên hông ra, gọn gàng lưu loát cắt đứt cổ Lưu Thái thủ. Trầm Vương ra tay vừa nhanh vừa độc theo kiểu tướng sĩ, một kiếm này gần như cắt thấu cổ của Lưu Thái thủ.

Bốn phía kinh hô.

Phương Thái Sư là người đầu tiên tức giận rống lên: “Trầm Vương lớn mật! Dám tự mình chém giết mệnh quan triều đình. Luật pháp Phong Yến ngươi quăng đi đâu rồi!”

Bởi vì đã cao tuổi, Phương Thái Sư vừa mắng xong đã phải đỡ cột trụ thở hổn hển.

Các đại thần đứng trong hành lang cũng kinh sợ, đều chỉ vào mũi Trầm Vương mà mắng.

Các vị thần tử còn đứng ngoài sân cũng sợ tới mức chân mềm nhũn. Lưu Thái thủ vừa mới nói chuyện cùng bọn họ giờ trong nháy mắt đã mất mạng, không ít máu tươi bắn tung tóe đến trên người họ.

Tuy mặt Tịch Mân Sầm không chút thay đổi, nhưng trong mắt lại mang theo phẫn nộ.

“Trầm Vương, ngươi làm vậy là ý gì?”

“không hiểu rõ sai trái, cứng đầu muốn tụ tập cùng hung thủ... Chết là đáng.” Ba chữ cuối cùng được Trầm Vương rít ra từng chữ một.

https://thuviensach.vn

Giơ kiếm lên, muốn tiếp tục giết luôn các vị đại thần đang sợ mất mật còn lại.

Tịch Mân Sầm nhếch môi cười lạnh, khí lạnh dường như có thể chui vào tận đáy lòng người khác, “Chột dạ rồi sao?”

Trầm Vương chấn động toàn thân. Đúng vậy, lão đang chột dạ. Nhiều người đứng về phía Cửu vương gia như vậy, lão làm sao mà không chột dạ cho được? Nếu kéo dài thời gian, bị người ta điều tra ra chuyện này là do chủ ý của bọn họ, thì toàn bộ sẽ thất bại trong gang tấc. Vì thế, bọn họ phải xử tử Tịch Mân Sầm ngay trong đêm nay, nếu không hết thảy đều coi như tiêu.

Nhân lúc Trầm Vương phân tâm, Tịch Mân Sầm phi thân xuống, mỗi tay túm lấy vạt áo của hai vị đại thần, ném họ vào trong hành lang dài.

Mạn Duẫn bĩu môi, thả người nhảy từ trên đỉnh xuống, cũng vọt vào hành lang dài, mắt vẫn chăm chú nhìn Tịch Mân Sầm.

không biết Chu Dương Chu Phi chạy đi đâu vậy nhỉ, lâu như vậy mà ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy. Mạn Duẫn đưa mắt tìm kiếm bóng hai người trong đám người, nhưng không hề thấy. Nàng lập tức nghĩ ra, nếu họ không có trong này thì nhất định là đã bị Phụ Vương sai đi làm nhiệm vụ gì rồi.

Lẳng lặng đứng một bên, Mạn Duẫn xem kịch vui.

Tốc độ của Tịch Mân Sầm cực nhanh khiến Trầm Vương không kịp phản ứng. Bài vị đại thần đứng cạnh lão đã được Tịch Mân Sầm giải cứu ra.

“Ngươi... Ngươi có tốc độ nhanh như vậy, sao lúc Hoàng Thượng tử vong lại không thấy ngươi ra tay? Đừng nói với bổn Vương là ngay cả một tên hắc y nhân nho nhỏ mà Cửu Vương gia cũng đánh không lại đi.” Trầm Vương cầm kiếm, đứng mặt đối mặt với Tịch Mân Sầm.

https://thuviensach.vn

Lời này dẫn dắt mọi người không chê vào đâu được.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía Cửu Vương gia. Vì sao vậy nhỉ?

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43

Cửu Vương gia võ công siêu tuyệt, có thể nói là thần thoại của giới võ lâm. Đến nay không ai đánh thắng được hắn, thậm chí ngang tay cũng chưa.

Với thân thủ của Cửu Vương gia, muốn bảo vệ Hoàng Thượng lẽ nào có nửa điểm khó khăn? Nỗi nghi hoặc xoay chuyển một vòng trong đầu các vị đại thần, ngay cả Mạn Duẫn cũng bắt đầu hoài nghi, lén đưa mắt nhìn thi thể được Lý công công và Tịch Kỳ Nhiễm vây quanh. Hay là có điều gì kỳ quái ở đây?

Vừa nghĩ đến khả năng này, Mạn Duẫn chỉ vài bước đã đến cạnh thi thể. Long bào bằng tơ vàng của Tịch Khánh Lân đã bị máu tươi nhiễm đỏ một mảng lớn, rất nhiều máu đã bắt đầu khô, dính cứng trên áo, trở thành màu đỏ thẫm. Vì để xác định phán đoán của mình, Mạn Duẫn đưa tay ra thăm dò, sờ lên tìm hơi thở trên mũi của Tịch Khánh Lân.

không có hơi thở...

Hay là mình đã đoán sai? Mạn Duẫn lại tính nắm lấy cổ tay Tịch Khánh Lân, nhưng còn chưa chạm vào thì Lý công công gào khóc lên một tiếng ngăn động tác của Mạn Duẫn lại.

Mạn Duẫn quay đầu nhìn. Có vài đại thần lúc này đang nhìn nàng chằm chằm. Nàng thật giận không thể tự tát mình một cái. Nếu đúng như nàng đoán, động tác này của nàng chẳng phải sẽ báo động cho người khác rằng Hoàng bá bá có thể giả chết đó sao.

https://thuviensach.vn

May mà Lý công công đã thức tỉnh nàng đúng lúc, nếu không hậu quả thiết tưởng sẽ không chịu nổi.

Mạn Duẫn đứng lên, lại quay lại đứng vị trí phía trước.

Rất nhiều đại thần trong hành lang đều do dự bất chừng, trong đó vài người có lá gan to đã đứng ra, “Cửu Vương gia, việc này ngài tất yếu nên giải thích một chút. Vị trí Hoàng Thượng lúc đó chỉ cách ngài có vài bước, với võ công thành danh của ngài hoàn toàn có thể đưa Hoàng Thượng ra, bảo đảm an nguy của Hoàng Thượng.”

Tịch Mân Sầm biến sắc, ánh mắt càng thâm trầm thêm.

Trầm Vương thấy vậy liền cười to hai tiếng. Lão muốn nhìn xem Cửu Vương gia giải thích chuyện này thế nào. Cửu Vương gia thông đồng cùng Doãn Thái úy cố ý thiết kế cạm bẫy này chẳng phải là muốn tự mình đi lên ngôi vị Hoàng Đế đó sao. hắn làm sao có thể viện thủ (đưa tay ra cứu viện) được?

Nhìn Tịch Mân Sầm gặp khó khăn, trong lòng Trầm Vương khỏi nói là cao hứng đến bực nào.

Mạn Duẫn đang toát mồ hôi hột. So với kế hoạch lần này, Mạn Duẫn cảm thấy sinh mệnh của Hoàng bá bá trọng yếu hơn nhiều. Từ khi Mạn Duẫn đầu thai ở Phong Yến thì bất tri bất giác trở nên có cảm giác tình thân hơn. Người khác đối tốt nàng vài phần, nàng liền đối tốt hơn gấp bội.

Vừa mới đây đó thôi, Hoàng bá bá còn trị tội những kẻ đã làm thương tổn nàng, cũng nhiều lần bảo vệ ủng hộ nàng.

“Cửu Vương gia hắn là giải thích không được rồi... Ha ha...” Trầm Vương cường sảng khoái, “Quan hệ giữa Cửu Vương gia và Hoàng Thượng không hợp, tranh đấu khá gay gắt, chắc các vị đại thần đều biết một hai. Theo bổn Vương thấy... trong lòng Cửu Vương gia hắn ước gì Hoàng

https://thuviensach.vn

Thượng chết sớm một chút, đổi thành chính ngươi ngồi trên ngôi vị Hoàng Đế. Các ngươi sao lại ngu muội như thế, tin tưởng vào một kẻ tiểu nhân đê tiện."

Câu cuối cùng đã châm lửa trong lòng Mạn Duẫn, bàn tay đặt trên trụ đá dần dần nắm chặt lại, hầu như nói theo bản năng: "Ai đê tiện trong lòng chúng ta đều biết rõ ràng. Kẻ say rượu sẽ không nói mình say. Trầm Vương nói xem, câu này có điểm tương tự với ngươi hay không?"

Câu phản bác này làm cho mặt Trầm Vương cứng đờ, nghiến răng: "Hay cho một đứa bé nhanh mồm nhanh miệng. Nữ nhi được Cửu Vương gia dạy dỗ mỏ nhọn ghê nhỉ."

Thấy Cửu Vương gia chậm chạp không giải thích, rất nhiều đại thần đều rùng rùng đứng lên, có vài người thậm chí muốn đứng về phe Trầm Vương.

Chuyện mà Tịch Mân Sầm đã làm, hắn tuyệt đối sẽ không phủ nhận. Nhưng nếu ngươi muốn hắn giải thích nguyên do, hắn chỉ sẽ trưng ra một dáng vẻ lạnh như băng, trên cơ bản là khinh thường cho việc giải thích. Trong mắt hắn, hắn không cần người khác tin hoặc không tin.

"Các ngươi muốn đi qua, bổn Vương tuyệt đối không ngăn trở. Nhưng lát nữa đừng nghĩ là bổn Vương sẽ bỏ qua cho các ngươi." Tịch Mân Sầm nói nhẹ như không khí, nhưng đủ làm cho người ta biến sắc.

Vài đại thần đều mở miệng hỏi nữa, nhưng Tịch Mân Sầm lại chẳng ừ hử một lời, lạnh lùng nhìn Trầm Vương đứng đối diện.

Trong lúc lơ đãng, ánh mắt Mạn Duẫn chợt thấy ở xa xa bóng dáng của một thị vệ khá giống Chu Dương. Trong tay hắn đang cầm vài cái bình sứ, chạy về hướng bên này.

Tất cả mọi người đều nhận ra đây là một trong hai thị vệ cận thân họ Chu của Cửu Vương gia, tuy rằng không phân biệt được ai là ca ca, ai là đệ

https://thuviensach.vn

đệ, nhưng tất cả mọi người ở đây đều biết Cửu Vương gia cực kỳ coi trọng hai người này.

"Vương gia, thuộc hạ đã tìm được dược đến đây." Cách thật xa mà đã thấy Chu Dương tươi cười, bước chân guồng thật nhanh chạy về hướng này.

Tịch Mân Sầm không nhìn hắn, khoát tay, "Trực tiếp đưa võ thần ăn."

Võ thần vừa nghe Cửu Vương gia tìm đến giải dược đều trở nên hưng phấn. Ai cũng không muốn mình hữu khí vô lực y như đàn bà thế này. Chu Dương rót ra từng viên thuốc, đưa đến tận tay bọn họ.

Sắc mặt Trầm Vương càng lúc càng xanh mét. Nếu chờ bọn hắn khôi phục thì cũng biết là tỷ lệ thắng cuộc lại bớt đi một phần. Có một số thời điểm, cơ hội chỉ có một lần, một khi mất đi mà muốn tìm lại là hoàn toàn không có khả năng. Chuyện hôm nay phải được giải quyết ngay trong hành cung, nếu để quay lại Hoàng cung thì âm mưu trong đó rất dễ bị điều tra ra. Lúc đó, lão không chỉ trả giá bằng quyền thế, nói không chừng ngay cả tính mạng cũng sẽ dâng nạp luôn.

Quét mắt nhìn vào trong hành lang, tổng số đại thần có khoảng ba bốn mươi người.

Trầm Vương nghiến răng, đến gần Doãn Thái úy hạ giọng nói vài câu. Hiển nhiên, đã không làm thì thôi, mà đã làm thì phải làm đến cùng, giết sạch nhóm người này rồi trực tiếp phóng hỏa thiêu trụi hành cung. Sau đó sẽ tuyên bố ra bên ngoài rằng Hoàng Thượng cùng các đại thần gặp bất hạnh, hoàn toàn táng thân trong biển lửa.

Doãn Thái úy trừng lớn hai mắt, sau khi tự hỏi một lát thì gật mạnh đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Mạn Duẫn dựa vào cây cột, từ rất xa vẫn thấy được động tác giữa hai người, nhíu đôi mày thanh tú, mắt to long lanh lộ ý suy nghĩ sâu xa.

https://thuviensach.vn

“Cung thủ chuẩn bị. Nếu bọn họ gian ngoan mất linh, hôm nay bổn Vương liền đại khai sát giới, diệt trừ đám nghịch đảng này.” Giọng điệu Trầm Vương mười phần trung khí, nhưng ánh mắt lại âm ngoan ai cũng nhìn thấy rõ.

Mạn Duẫn thẳng thân mình lên. Xem ra lão hồ ly này muốn hạ quyết tâm ngoan độc đây.

Vốn có câu ‘con thỏ bị bức nóng nảy, còn có thể cắn người’, huống chi đây là một lão hồ ly có răng nanh sắc bén.

Các đại thần trong hành lang kích động, tìm chỗ trốn tránh chung quanh. Cái tốt là bên trong này không hề thiếu nghĩa sĩ tài ba, nghe Trầm Vương nói vậy liền lập tức nghĩ ra đối sách. Nhóm võ thần rất tự giác đứng ra bên ngoài, bảo hộ văn thần yếu nhược hơn ở bên trong.

Khưu Hình cũng ở trong đó, mắng to một tiếng ‘Con mẹ nó’, rút soạt bảo đao ra, vung lên giết tốt vài thị vệ nhào tới.

Những người khác còn cố kỵ bọn thị vệ là đội bảo vệ Hoàng gia, hạ thủ khó tránh khỏi việc nương tay, rất nhiều người chỉ thủ chứ không tấn công. Mạn Duẫn nhìn xem mà phát thở dài. Đám người này tóm lại là không thấy rõ tình hình à, lúc này mà cho kẻ địch một con đường sống, chẳng khác nào để lại cho bản thân mình một con đường chết đó sao?

Mạn Duẫn bội phục Khưu Hình nhất. Khưu Hình không có chút cố kỵ nào, đáng chết liền giết, hoàn toàn không nương tay. Đây mới đúng là tướng quân hùng dũng thiện chiến, có giống đám người kia làm việc còn sợ đầu sợ đuôi đâu.

Tịch Mân Sầm cũng thấy tình thế bắt đầu có vẻ bất lợi cho bên này, bèn hừ một tiếng lạnh lùng: “Ai cho phép các ngươi nương tay!”

https://thuviensach.vn

Khí thế chấn động núi sông, phảng phất có ảo giác như toàn bộ hành cung đều run rẩy lên theo. Ai nấy đều có thể nghe ra nỗi tức giận trong đó.

Nhóm võ thần nghiến chặt răng, cuối cùng hạ tử thủ.

Chu Dương không biết khi nào đã đi đến cạnh Mạn Duẫn, tay cầm kiếm, dáng vẻ vẫn cà lơ phất phơ xem ra không có ý xông ra ngoài đánh nhau.

“Chu Phi đâu?” Mạn Duẫn nhìn hắn dò hỏi.

“Ca đương nhiên có chuyện phải làm.” Chu Dương cố ý quét mắt về một chỗ ngoài sân.

Mạn Duẫn không hiểu vì sao hắn lại nhìn về hướng đó, liền nhìn theo. Nơi đó là nơi Hoàng bá bá ngã xuống hồi đầu tối, chung quanh còn nằm mấy thi thể hắc y nhân.

Võ thần thích nhất chính là vũ đao động thương, mà võ thần một khi được chọn tham dự tế điện ai mà không có danh tiếng? Võ công của họ đương nhiên là nhất đẳng lợi hại, đám thị vệ đối diện chẳng phải là đối thủ.

Trầm Vương phát hiện thị vệ có chiều hướng thất bại, lập tức giơ tay lên, hô to: “Cung thủ, bắn!”

Tay lão vừa vung lên, mũi tên từ khắp nơi bay thẳng tới hướng này như mưa. Sân vốn đã không lớn, sắp xếp bàn ghế đãi dạ yến trong này đã vô cùng chật chội, trong phạm vi sân nhỏ hẹp giờ lại thêm người hai phe đánh nhau, ngay cả chiêu thức cũng đều thi triển không ra. Giờ tên lại phóng tới dày đặc, bọn họ không còn chỗ nào có thể trốn.

Rất nhiều võ thần cởi phăng ngoại bào trên người, quay vòng vòng trên đầu, cản được không ít tên.

https://thuviensach.vn

Chu Dương thấy tình hình này liền nhún nhẹ thân phóng lên, chớp mắt đã ra đến bên ngoài, “Bảo hộ các vị đại thần!”

Mạn Duẫn còn chưa kịp hiểu những lời này là muốn nói với ai thì trên mái ngói đã có một đám binh lính mặc khôi giáp xanh lá người này nối tiếp người khác roàn roạt nhảy xuống từ mái hiên, trong tay mỗi người đều nắm một góc của một tấm vải lớn, nhanh chóng đem hành lang dài bao quanh kín mít không một kẽ hở.

Vải dệt này Mạn Duẫn đã từng thấy qua một lần. Vải dệt phát ra thứ ánh sáng bàng bạc sáng bóng, là dùng Kim Tàm ti chế tạo thành, đao thương chém không đứt.

Hành lang dài lập tức trở nên tối đen.

Mạn Duẫn vươn tay sờ soạng mặt vải, mơ hồ cảm thấy xúc cảm rất quen thuộc. Đưa tay lên búng cổ áo của mình, nội sam tận cùng bên trong mà Mạn Duẫn đang mặc chẳng phải là loại vải này đó sao?

Vốn Kim Tàm ti ngàn vàng cũng khó mà mua được, Mạn Duẫn nhìn tấm vải lớn đang chặt chẽ bao xung quanh bọn họ, nhủ thầm trong bụng, đừng nói là Phụ Vương đem hết Kim Tàm ti trong Hoàng cung làm của riêng à nha?

Vung tay quá trán như vậy chắc cũng chỉ có vị phụ thân giàu có trên toàn thiên hạ của nàng mới làm được thôi.

Kim Tàm ti ngăn cản hoàn toàn loạt tên bắn như mưa tới, tiếng va chạm leng keng vang lên không ngừng. Trước mắt Mạn Duẫn là một vùng tối đen nên thấy không rõ lắm tình hình bên ngoài lúc này là thế nào. Nàng đương nhiên không lo lắng cho an nguy của Phụ Vương, bởi dù sao nam nhân có thể làm đối thủ với Tịch Mân Sầm ít ỏi vô cùng.

https://thuviensach.vn

đang lúc Mạn Duẫn nghĩ đến xuất thần, trong hành lang dài hắc ám bỗng hiện lên một tia sáng.

Bên trong này đều là văn thần, nên cả một đám lúc này đều sợ tới mức mặt trở nên trắng bệch, đồng loạt nhìn về phía góc tường có vệt ánh sáng kia.

Lý công công cầm trong tay một ngọn nến nhỏ, bởi vì trận khóc vừa rồi nên mặt lem luốc hết đỏ lại xanh, giờ trong ánh sáng chập chờn kia càng thêm vài phần dọa người.

Tịch Khánh Lân nằm trên mặt đất ho khan hai tiếng, từ từ mở mắt ra. Nhìn thần sắc của hắn hình như hoàn toàn chẳng có dấu hiệu bị thương nào.

Trong bóng tối, không biết ai đã hoảng sợ mà thét chói tai một tiếng ‘Thi thể Hoàng Thượng vùng dậy!’. Người bên cạnh Tịch Khánh Lân rần rần thối lui ra sau như thủy triều, dần dần tạo ra một khoảng không nhỏ.

Tịch Khánh Lân trở mình sau khi tỉnh lại, bàn tay thò vào trong vạt áo trước ngực, lấy ra một cái gói to. Trong gói to này tràn đầy chất lỏng màu đỏ.

Khóe miệng Mạn Duẫn run rẩy, kềm lòng không đậu mà đảo trắng mắt. Chưa ăn thịt heo chẳng lẽ chưa thấy được heo chạy sao? Hoàng bá bá rõ ràng là vừa diễn trò, xem ra mình đã đoán đúng.

Tịch Khánh Lân trước đó đã chuẩn bị sẵn túi máu, nhét trước ngực. Chỉ cần một vật sắc nhọn gì đó chọc nhẹ vào là gói này sẽ vỡ ngay, máu tự nhiên sẽ chảy ra. Có thể ra tay chính xác đến như vậy nói rõ võ công của ‘Hắc y nhân’ kia thuộc loại tuyệt hảo.

Đột nhiên nhớ tới ánh mắt lúc nãy của Chu Dương, Mạn Duẫn nhịn không được bèn đẩy ra một góc của Kim Tàm ti.

https://thuviensach.vn

Cạnh cái bàn tròn lớn chính giữa, ‘Hắc y nhân’ bị Phụ Vương đâm một kiếm vào ngực lúc nãy giờ cũng giống như Hoàng bá bá, đã thừa dịp lộn xộn này mà lén đứng lên.

Gậy ông đập lưng ông (nguyên văn: ‘Hoàn trung hoàn, kế trung kế’: vòng tròn trong vòng tròn, mưu kế trong mưu kế’). Lần cung đấu này thật sự đã khiến cho Mạn Duẫn sáng cả mắt. Có thể có người tài trí như vậy, giang sơn Phong Yến có lý nào lại bị rung chuyển?

Tấm vải đột nhiên được rút đi, ánh sáng tràn vào hành lang dài. Mạn Duẫn gấp rút phóng mắt ra ngoài tìm kiếm. Phụ Vương toàn thân hắc bào, mỗi lần di động như đón gió bay bay, trong tay là một thanh bảo kiếm đen tuyền, mỗi khi vung lên đều tạo ra một độ cong lạnh như băng.

Tịch Mân Sầm không có bất cứ động tác dư thừa nào, mỗi lần ra tay đương nhiên sẽ mang đi một mạng người.

Bất luận kẻ nào ở trước mặt hắn đều trở nên vô cùng yếu ớt, dường như không thể ngăn được ngay cả một chiêu của hắn.

Tình thế đã nghiêng hẳn về một bên. Khuôn mặt già nua của Trầm Vương đã sớm không còn thần khí như lúc nãy. Võ công của lão thật ra khá tốt, một mình đánh với ba võ thần mà không có vẻ hạ phong chút nào.

Doãn Thái úy dù gì cũng là một văn thần, nên đã chạy trối chết từ đầu, tránh ở một góc sân.

“Trầm Vương, mau gọi người hỗ trợ đi.” Doãn Thái úy sợ hãi hô to, nếu không có lực lượng hỗ trợ thì bên bọn họ sẽ bị diệt trừ sạch sẽ rất nhanh thôi.

Trầm Vương ‘một hổ khó địch đàn sói’ nên khó mà phân thân, có tay nào dư để gửi tín hiệu đi đâu. Trầm Vương giơ chân đá võ thần đối diện một cái, vung đao chém một phát vào cổ đối phương. Máu tươi bắn tung tóe

https://thuviensach.vn

ướt cả vạt áo lão. Nhân cơ hội này, lão lấy ống trúc bên hông ra, kéo giật sợi bông ở một đầu. một đóa pháo hoa màu đỏ bầm sáng chói nở bung trên bầu trời đêm.

Người bên phía Trầm Vương chẳng còn thừa lại bao lăm. trên mặt đất lúc này cứ mỗi bước đi đều có thể đá đến một cỗ thi thể.

Bóng Mạn Duẫn bay bay như một đóa sen trắng chốn hồng trần, mũi chân tránh những vệt máu trên sàn, tiến từng bước về phía Tịch Mân Sầm ở xa xa.

Tịch Mân Sầm thấy bé con đang đi về hướng này liền nhanh chóng giải quyết sạch vài thị vệ đứng trước mặt.

Viện binh chậm chạp mãi không thấy đến khiến Trầm Vương sợ tới mức sắc mặt bắt đầu trở nên tái nhợt. Từ lúc đội ngũ Hoàng thất đi lên núi Triêu Dương, lão đã động tay đổi trú binh chung quanh thành người của chính mình. Nếu cứ theo lẽ thường thì một khi thấy khói lửa thì trú binh đã sớm nên chạy tới viện trợ rồi chứ.

Có mấy thị vệ đánh tới hướng Mạn Duẫn bởi tưởng rằng đứa nhỏ này là quả hồng mềm có thể tùy ý nắn bóp. không ngờ vừa ra tay thì đã bị đối phương nhìn thấu. Mạn Duẫn vươn ngón tay thon trắng bắt lấy bàn tay đối phương, nhẹ nhàng vặn một cái, xương cốt hắn lập tức phát ra tiếng răng rắc.

Mạn Duẫn ra tay rất nhanh, một loạt động tác như vậy không mất thời gian quá một giây.

Thanh kiếm trong tay thị vệ này tuột khỏi tay, rơi xuống đất. một tay khác của Mạn Duẫn vững vàng chụp lấy chuôi kiếm, vung lên, một nhát đâm thủng ngực đối phương. không có chút nào ướt át bẩn thỉu, trong thế kiếm lưu loát gọn gàng như mây bay nước chảy còn có một nét tao nhã nhẹ

https://thuviensach.vn

nhàng, cứ như một kiếm kia của nàng không phải là tàn nhẫn cướp đi mạng người vậy.

Thị vệ xung quanh lập tức thu hồi ý nghĩ khinh thị, trở nên ác độc đồng loạt bổ kiếm về phía Mạn Duẫn.

Dù thân thể Mạn Duẫn yếu đuối, nhưng cũng may là tính linh hoạt rất cao. Với ưu thế này của bản thân, nàng đã dễ dàng giải quyết hết vài tên thị vệ kia.

“Hư, sao không ngoan ngoãn đứng trong hành lang?” Thanh âm người vừa tới bên cạnh vô cùng quen thuộc, tiếp theo, cơ thể Mạn Duẫn đã bị người ta túm một cái, kéo giật vào trong một vòng ôm cứng rắn ấm áp.

Mạn Duẫn không chút áy náy, “Mạn Duẫn thích đứng cùng Phụ Vương.”

Cho dù nguy hiểm nhưng vẫn an toàn. Chỉ cần nơi nào có Phụ Vương, thì nơi đó không thể thiếu nàng... Tịch Mạn Duẫn.

“Viện binh, viện binh đâu!” Doãn Thái úy đầu óc bối rối, hướng về phía Trầm Vương rống to.

Thị vệ bảo hộ trước mặt lão đã ngã xuống hết lớp này đến lớp khác nên Doãn Thái úy rốt cuộc cũng không thể bình tĩnh được nữa. một tiếng gầm rú như vậy khiến người ta tâm phiền ý loạn.

Trầm Vương tuổi đã cao, đánh hồi lâu thì thể lực đã theo không kịp, mỗi lần huy kiếm đều mang theo vài tiếng thở. Lão đảo mắt xem xung quanh, ý mong chờ viện binh.

Nhìn ra tâm tư của hai kẻ này, Tịch Mân Sầm cười lạnh: “Viện binh của các ngươi... sẽ không đến.” Hàn khí trong lời nói ép người đến không thở nổi.

https://thuviensach.vn

Kiếm của Trầm Vương suýt nữa thì rời khỏi tay.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44

Cửu Vương gia xưa nay chưa bao giờ nói đùa, nếu hắn đã nói viện binh sẽ không đến, như vậy chắc chắn là đã động tay động chân.

Khóe mắt Trầm Vương nhăn lại thành những vệt sâu hoắm, mất tinh thần quát lên: “Hay cho Cửu Vương gia! Ngươi đã sớm mưu kế tốt rồi, đúng hay không?! Đúng không!”

Giọng lão vang lên ầm ầm đinh tai nhức óc, một tiếng rống này của Trầm Vương đã được vận vài phần nội lực, làm cho lỗ tai mọi người phát đau.

Mạn Duẫn đứng cạnh Tịch Mân Sầm bên cạnh, thỉnh thoảng vung kiếm chém chết vài thị vệ. Thị vệ càng ngày càng ít, thi thể càng ngày càng nhiều. Trong viện máu tươi chảy đầy đất, chậm rãi chảy dọc theo các khe đá lát.

Tịch Mân Sầm khoác bàn tay to lên đầu vai bé con, mặt vẫn không nhìn thấy được một biểu cảm gì, “Đúng thì sao? Mà không đúng thì thế nào? Các ngươi biết qua cầu rút ván, chẳng lẽ bổn Vương lại không biết?”

Trước khi đến núi Triêu Dương, hắn đã họp lại với Dương tướng quân, dẫn quân đội đánh lén trú binh. Đem quân của Trầm Vương đổi hết thành người của mình. trên núi lúc này toàn là Hoàng thân Quốc thích, nếu bị người ta vây lại mà công kích, tổn thất của Phong Yến quốc có thể rất lớn.

https://thuviensach.vn

sự việc đến bậc này, chỉ có thể mạo mà không thể hiểm.

Dù Mạn Duẫn không biết lúc đó Phụ Vương đi như thế nào, nhưng cũng đoán được việc này có liên quan với hắn.

Chiêu thức của Trầm Vương càng lúc càng chậm, khí lực cạn kiệt rất nhanh. Vài binh lính đã đồng loạt xông vào áp chế lão nên thân thủ của lão không thể thi triển thoải mái nữa.

Trầm Vương coi như là người tài ba, tuổi như vậy mà vẫn còn có khí phách, đơn thương độc mã mà cứng rắn kéo dài thời gian đến như vậy. Chỉ tiếc, dã tâm của lão quá lớn, rồi cũng bước trên con đường không thể quay về.

Đánh rắn đánh dập đầu (nguyên văn: ‘Cầm tặc trước cầm vương’, thành ngữ này Việt Nam cũng xài luôn), thủ lĩnh cường đạo đã bị bắt rồi thì đám thị vệ còn lại như rắn mất đầu, chỉ một lát sau đều bị quân lính dọn dẹp sạch sẽ.

Thấy xung quanh không còn nguy hiểm gì nữa, các đại thần tránh trong hành lang dài đều đi ra, ánh mắt như gươm đao nhìn chằm chằm vào Trầm Vương. Nếu ánh mắt có thể giết người thì nơi này có nhiều ánh mắt như vậy chắc hẳn Trầm Vương đã chết không biết bao nhiêu lần.

Có một nam tử mặc hoàng bào đứng trong đám người vây quanh, đại thần đứng xung quanh tự động tách ra hai bên tạo một con đường.

Trầm Vương trợn to mắt không thể tin, “Điều... Điều này không thể nào. Ngươi... ngươi không phải đã chết ư?”

Tịch Khánh Lân cười ôn nhã, vết máu đỏ loang lổ trước ngực không ảnh hưởng chút nào đến phong độ của hắn, “Ngũ Hoàng thúc còn chưa đi, Trẫm làm sao có thể chết trước được. Đến âm phủ, Trẫm còn sợ tiên hoàng trách tội Trẫm không chăm lo Phong Yến, khiến cho... loạn thần tặc tử lật trời.”

https://thuviensach.vn

Tịch Khánh Lân nhìn chằm chằm Trầm Vương, ‘Loạn thần tặc tử’ trong câu nói có ý ám chỉ rõ ràng.

Doãn Thái úy cũng bị bắt, thị vệ giơ chân đá vào sau đầu gối lão, khiến lão lập tức chật vật quỳ xuống đất.

Trầm Vương nhìn Tịch Khánh Lân, lại nhìn Tịch Mân Sầm, rồi đột nhiên cất tiếng cười to, mái tóc xám trắng lúc lắc đến hỗn độn, “thì ra là vậy! Hiển nhiên là thế! Bổn Vương đã hiểu, các ngươi ngay từ đầu đã tính kế ngược với bổn Vương... Cái gì phản bội quan hệ chứ... tất cả đều là giả. Các ngươi coi bổn Vương thành con rối, để cho các ngươi giật dây đùa giỡn quay mòng mòng.”

Trầm Vương tự giễu cười cuồng loạn, vẻ mặt tức giận như bị người ta tra tấn đến điên khùng.

Lão tưởng rằng thời gian đã chín muồi, có thể ra tay thực hiện đại kế của lão, lại không ngờ được đã rớt vào cái bẫy do hai kẻ này thiết kế...

Ngẫm lại hai tháng qua bản thân lão thế mà lại vui vẻ đến hồ đồ, bước từng bước theo kế hoạch của người khác. Mệt cho lão tự cho mình rất cao, kết quả là cũng chẳng bằng hai tiểu tử trẻ măng.

Các đại thần chỉ trỏ Trầm Vương, tất cả đều nghếch mũi hừ giận. Ai nấy cũng thầm may mắn mình vừa rồi không có gia nhập vào phe Trầm Vương, nếu không một tội mưu loạn là đã đủ dâng chính thủ cấp (đầu) của mình.

“Ngũ Hoàng thúc, chúng ta bắt đầu tính đến những tội mà ngươi đã phạm đi, thấy sao?” Tịch Khánh Lân vẫn thật ôn hòa như trước, ôn hòa đến khiến người ta cảm thấy... không xem đối phương là hung thủ.

Trầm Vương còn có cái gì để nói đâu. Hôm nay thất bại, mạng sống của lão cũng chẳng hy vọng được nữa là.

https://thuviensach.vn

Tịch Khánh Lân thấy lão không lên tiếng, giơ ra ba ngón tay, nói: “Ngươi phạm ba tội danh. Tự tay chém giết mệnh quan triều đình, là tội thứ nhất. Phái người ám sát, là thứ hai. Mưu đồ gây rối, lén đổi trú binh tại núi Triêu Dương, là thứ ba. Ngũ Hoàng thúc, Trẫm chỉ cần nêu ra ba tội danh này là đã đủ định tội ngươi rồi. Ngươi có phục hay không?”

Mạn Duẫn nheo mắt nhìn Trầm Vương, thầm nghĩ, sự việc cuối cùng cũng chấm dứt rồi, rốt cuộc cũng đã có thể ngủ an ổn.

Nàng nhích người lại gần Tịch Mân Sầm.

“Thất bại là thất bại, bổn Vương không có gì để nói.” Trầm Vương xoay đầu về hướng khác.

Xem ra, vẫn không phục lắm.

Thái độ này của lão làm quần thần cảm thấy bất công dùm Tịch Khánh Lân. Hoàng Thượng khách khách khí khí nói chuyện với lão, thế mà lão còn bày mặt thối ra mà trả treo.

Mạn Duẫn thở dài, vẫn giữ im lặng.

“Người đâu, bắt giữ Trầm Vương đưa về Hoàng Đô. Đúng ngọ chém đầu, công bố hành vi phạm tội cho thiên hạ biết.” Tịch Khánh Lân làm việc hết thảy đều theo lẽ công bằng, lời lẽ tuy khách khí, nhưng định tội không hề giữ lại tình cảm.

Tuy tính tình Hoàng bá bá ấm áp, nhưng trong người lại chảy dòng máu vô tình của Hoàng gia. Quân pháp bất vị thân, cảm xúc không hề dao động.

Chắc là vào lúc đăng cơ, hắn đã hiểu được có một thứ nhất định phải bỏ qua, đó là... thân tình nơi Hoàng thất.

https://thuviensach.vn

Tịch Khánh Lân xoay người, nhìn về phía Doãn Thái úy, “Doãn Thái úy, Trẫm coi như đối xử với ngươi không tệ, vì sao lại kéo bè kết cánh, đầu nhập vào phe Ngũ Hoàng thúc?”

Doãn Thái úy ngậm miệng không nói bất cứ lời nào. Tịch Khánh Lân hỏi vài lần vẫn không hỏi được nguyên cớ nên đành phải thôi.

“Cũng áp tải Doãn Thái úy đi, cùng chém đầu chung với Ngũ Hoàng thúc cho có bạn.” Giọng điệu Tịch Khánh Lân rất lãnh đạm đưa ra quyết định này.

Bọn lính dẹp sạch thi thể đầy trong hành cung, tha từng người một ra bên ngoài. Bên ngoài đại môn đã chất một đống củi, thế lửa hừng hực chiếu sáng cả hành cung. Từng thi thể được ném vào trong đống lửa lớn, cách rất xa mà Mạn Duẫn cũng có thể ngửi được mùi thịt cháy khét kia.

Lý công công phân phó vài thái giám dẫn các vị đại thần vào phòng nghỉ ngơi. Đêm nay có thể nói là một đêm kinh tâm động phách, có mấy đại thần nhát gan đến bây giờ mà trái tim vẫn còn đập thình thịch.

Mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập hành cung, rồi theo gió phiêu đãng ra rất xa xung quanh.

“Bảo quản tốt thi thể Lưu Thái thủ, chờ sau khi hồi Hoàng Đô Trẫm sẽ cấp cho hắn một lễ đại táng long trọng.” Tịch Khánh Lân hít sâu một hơi. Lưu Thái thủ xưa nay cũng coi như là tận chức tận trách đối với triều đình, không ngờ rằng hôm nay lại dâng nạp cả tính mạng tại đây.

Lần này bắt được Trầm Vương, hắn cũng muốn bắt đầu rửa sạch vậy cánh của Trầm Vương, trên triều đình rồi sẽ thiếu một số triều thần. Nhưng sắp tới đây sẽ là một lần khoa cử mới, hy vọng có thể tìm được vài hạt mầm tốt điền vào những vị trí trống.

Mạn Duẫn ngáp một cái, khiến cho hai người bên cạnh chú ý.

https://thuviensach.vn

“Mệt à? Trở về ngủ đi.” Tịch Mân Sầm vỗ vỗ vai Mạn Duẫn, trong giọng nói lạnh như băng dường như lộ ra một nét nhu tình.

Khuôn mặt vừa rồi còn rối rắm của Tịch Khánh Lân lập tức biến đổi, “Hoàng đệ, tối nay phát sinh sự kiện lớn như vậy ngươi không thể cứ vậy mà bỏ mặc, đi ngủ một mình. nói thế nào cũng phải giúp...” Trẫm dọn dẹp sạch sự việc này.

Tịch Khánh Lân còn chưa dứt lời, Tịch Mân Sầm đã cố ý cướp lời, “Cũng phải...”

Tịch Khánh Lân vui vẻ, nhủ bụng, Hoàng đệ trở nên có tình người từ khi nào vậy. Nhưng nghe câu tiếp theo, Tịch Khánh Lân liền cứng đơ tại chỗ.

“Nhưng ai nói bổn Vương muốn đi ngủ một mình? Bổn Vương đi cùng Duẫn nhi mà, hai người đó.”

Tịch Mân Sầm tuyệt đối là cố ý...

“Về phần sự việc nơi hành cung cứ giao hết cho Hoàng huynh đi. Nhớ hoàn thành sớm một chút, đi ngủ sớm một chút đó, đừng kéo dài mà hư hỏng thân thể.” Tịch Mân Sầm nói xong, nắm tay Mạn Duẫn, kêu thái giám dẫn bọn họ đến khách phòng nghỉ ngơi.

Tịch Khánh Lân tức đến hai tay phát run. Chuyện nhiều như vậy, nặng như vậy, kéo đến bình minh cũng chưa chắc đã hoàn tất nữa kia.

Trông cậy vào Cửu Hoàng đệ sẽ giúp hắn còn không bằng tin vào chuyện heo nái biết leo cây. Tịch Khánh Lân ảo não vỗ vỗ trán, sao mình lại có thể dùng từ như vậy để so sánh chứ, tốt xấu gì hắn cũng là văn nhân mà. Dùng tu từ ‘heo nái leo cây’ cũng quá thấp kém đi.

“Hoàng Thượng, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian mà xử lý đi. Ngày mai còn phải khải hoàn hồi Hoàng Đô, không thể để sai thời gian đâu.” Lý

https://thuviensach.vn

công công ở một bên nhắc nhở, trong lòng cũng không dễ chịu cho lắm. Hoàng Thượng thức đêm thì cũng chẳng khác nào lão cũng phải thức đêm.

Biết ngay là xương cốt già cỗi của lão sớm muộn gì cũng sẽ bị ép đến hỏng mà.

Nhưng dù có tức giận thế nào thì Tịch Khánh Lân cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài. Sau này ai mà dám nói làm Hoàng Thượng là cực kỳ hưởng thụ, hắn sẽ liều mạng với người đó ngay.

Khách phòng nơi Hành cung đã được quét tước sạch sẽ. Tịch Mân Sầm cùng Mạn Duẫn đẩy cửa vào, châm bấc đèn, căn phòng liền trở nên sáng sủa.

Mạn Duẫn đấm đấm đầu vai, thấy chẳng thấm vào đâu liền nhảy thẳng lên giường. Hôm nay thật là mệt! Đúng là Hoàng thất lúc nào cũng phức tạp nhất, thường xuyên khiến cuộc sống người ta khó được an lành.

Tịch Mân Sầm nâng Mạn Duẫn dậy, ngón tay lành lạnh ôm lấy mặt nàng, ánh mắt trở nên tối sầm, “nói đi, đây là có chuyện gì?”

Sưng đỏ nơi hai má bớt đi quá chậm, tuy rằng không đau nhưng vẫn sưng rất cao. Mạn Duẫn đẩy tay Phụ Vương ra, “Ta tự tay đánh mình.” Đưa ngón tay sờ sờ hai má.

Sắc mặt Tịch Mân Sầm phát lạnh, “Tự tay...?”

Nhìn độ sưng đỏ cũng biết rằng dùng sức rất mạnh. nói Tịch Mân Sầm không đau lòng là giả.

“Ai tìm ngươi sinh sự?” hắn biết Mạn Duẫn rất yêu quý bản thân, nếu không ai trêu chọc nàng, nàng chắc chắn sẽ không hạ ngoan thủ đối với chính mình.

https://thuviensach.vn

Biết rằng việc gì cũng không thể qua được con mắt sắc sảo của Phụ Vương, Mạn Duẫn đã làm tốt bước chuẩn bị ‘thẳng thắn sẽ được khoan hồng’ từ trước.

“Thất Công chúa và Bát Công chúa. Ta đã tự mình báo thù, Phụ Vương không cần lo lắng. Ta là nữ nhi của ngươi mà, có ai có thể bắt nạt được ta chứ. Người nói có đúng không?” Mạn Duẫn hé cười, nụ cười thật ngọt, cố gắng làm cho Tịch Mân Sầm an tâm, chứng minh bản thân nàng không có việc gì.

hắn cũng biết thủ đoạn của Mạn Duẫn, chẳng qua Mạn Duẫn vẫn còn chưa đủ ác độc, nếu so với bản thân hắn thì Mạn Duẫn còn ngây thơ lắm.

Ngoài mặt thì gật đầu, nhưng trong lòng thì Tịch Mân Sầm cũng không định cứ thế mà buông tha hai nàng kia. Mạn Duẫn là miếng thịt đầu quả tim của hắn, chính hắn còn luyến tiếc đụng đến dù một phần, huống chi là người khác?

Hầu hạ Mạn Duẫn cởi bớt quần áo, Tịch Mân Sầm kéo chăn bông đắp kín nàng: “Ngủ đi, sự việc đã xong, về sau chúng ta được tiêu dao khoái hoạt rồi.”

Mạn Duẫn mệt chết đi được nên cũng không hỏi gì thêm, nhắm mắt lại ôm eo Phụ Vương, dần dần đi vào giấc ngủ.

Chim chóc đậu đầu cành líu ríu líu lo, không khí trong núi thật tươi mát, cực kỳ trong lành. Chẳng qua trong không khí tinh khiết của ngày mới lại lẫn vào một ít mùi máu tươi, cho dù có gió thổi nhưng vẫn không thể tiêu tán hết trong thời gian ngắn.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, Mạn Duẫn từ từ tỉnh dậy. Nàng theo thói quen nhìn vào bên cạnh thì phát hiện Phụ Vương đã tỉnh từ trước, đang ngồi ở bên giường nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm đã ăn mặc chỉnh tề, chắc là đã rời giường từ sớm, cũng rửa mặt chải đầu xong.

“Nhìn cái gì vậy, còn không mau rời giường đi?” Tịch Mân Sầm lấy quần áo treo ở đầu giường qua, đưa cho Mạn Duẫn.

Bởi vì đến đây tế điện chỉ mất có một ngày nên không ai mang theo quần áo tắm rửa, bộ này vẫn là bộ hôm qua. Lúc đánh nhau, quần áo đã bị dính không ít vết máu. Đêm qua trời tối, Mạn Duẫn không thấy rõ, hôm nay nhìn lại thì cau cái mũi ngay, cố gắng không nhìn mà mặc quần áo vào người.

Hu-ra, đã hết Quyển 2, bà con cho tui nghỉ xả hơi một hồi nha. Đầu tháng 3 bắt đầu post tiếp quyển 3: Đấu gian thương.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1

Suốt đêm, thái giám cung nữ tập trung cọ rửa sạch sẽ sân của Hành cung, riêng rửa sạch sàn phải dùng hơn phân nửa đêm. Tịch Khánh Lân cùng Lý công công cả đêm không nghỉ, vành mắt thâm quầng ánh mắt tối sầm, mỏi mệt triệu tập các vị đại thần lên xe ngựa, chuẩn bị hồi Hoàng Đô.

Các đại thần còn chưa hết kinh hoàng nên tối qua trằn trọc khó ngủ, hầu như tất cả mọi người đều mang đôi mắt thâm quầng. Chắc chỉ có mỗi hai cha con Tịch Mân Sầm là ngủ ngon nhất, mặt mũi đầy thần thanh khí sảng xuất hiện trước mặt mọi người, làm cho người ta cảm thấy như trước mắt sáng ngời lên.

Trải qua một biến cố như vậy, các đại thần càng đánh giá rất cao Cửu Vương gia, ánh mắt nhìn hắn càng thêm nóng rực.

Tịch Mân Sầm không thèm quan tâm ánh mắt của mọi người, dắt Mạn Duẫn tiến vào xe ngựa của bọn họ. Mạn Duẫn ngồi cạnh Tịch Mân Sầm, duỗi thắt lưng mỏi nhừ, kéo ống tay áo ngửi ngửi. Lúc còn trong phòng ở Hành cung thì không biết, nhưng vừa ra tới ngoài là đã có thể ngửi được mùi máu tươi trên áo.

Nghiêng sang Tịch Mân Sầm bên cạnh ngửi ngửi, Mạn Duẫn nghi hoặc ngẩng đầu. trên người Phụ Vương vẫn một mùi nhẹ nhàng như trước, không dính chút mùi máu tươi nào. trên áo choàng cũng không có vết máu, vẫn sạch sẽ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

https://thuviensach.vn

“Mèo con.” Tịch Mân Sầm cầm một mớ tóc Mạn Duẫn lên, đặt trong tay thưởng thức.

Mặt Mạn Duẫn xụ xuống. trên y phục nàng đông một vết máu, tây một vết máu, bẩn không thể chịu được. Nàng nhớ Phụ Vương là người thích sạch sẽ, vì sao có thể nhẫn nại khi để nàng bẩn đến thê thảm ngồi cạnh thế này?

Dịch dịch sang bên cạnh, Mạn Duẫn cố gắng tách ra một khoảng cách với Tịch Mân Sầm, tránh cho cọ bẩn áo choàng của Phụ Vương.

Dường như Tịch Mân Sầm nhìn ra tâm tư của nàng, bàn tay to túm lấy thắt lưng nàng kéo về cạnh mình, “Duẫn nhi thấy Phụ Vương chú ý đến mấy thứ này sao?”

So với việc phải ngồi xa cách với Mạn Duẫn thì việc nhẫn nại tính khiết phích của bản thân chỉ là một vấn đề nhỏ.

Mạn Duẫn tựa vào lòng Phụ Vương, tâm trạng tốt tới cực điểm.

Lý công công ở ngoài xe rống lên một tiếng ‘Xuất phát’, tất cả các xe ngựa rùng rùng chuyển động, nối đuôi nhau đi tới. Bánh xe ma sát mặt đường sàn sạt, lách ca lách cách. Mạn Duẫn ngáp một cái, nằm trong lòng Tịch Mân Sầm nhắm mắt lại.

Lúc đến đều là lên dốc nên xe ngựa chạy có vẻ thong thả. Mà lúc quay về thì hầu như đều là đường xuống dốc, tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Đại khái đến trưa thì đoàn xe đến cửa thành Hoàng Đô.

Biết các vị đại thần đều đã rất mỏi mệt, Tịch Khánh Lân không miễn cưỡng bọn họ đưa hắn tiến cung, mà đẩy ra màn xe hô ra bên ngoài: “Các vị đại thần về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi, hôm nay không cần theo Trẫm tiến

https://thuviensach.vn

cung nữa. Nhưng ngày mai vào triều các ngươi phải xốc dậy tinh thần cho Trẫm, để Trẫm thấy được là các ngươi tràn đầy hăng hái đó nhé."

Các đại thần hoan hô một phen nơi đáy lòng. Hoàng Thượng thật sự rất thể tuất (quan tâm) bọn họ, còn cho bọn họ nghỉ. một minh quân như thế sao họ lại không cúc cung tận tụy đây, chết cũng không tiếc.

"Cửu Hoàng đệ, ngày mai ngươi tiến cung giúp Trẫm xử lý sự vụ, đừng nghĩ thoát thân. Đừng quên, ngươi cũng là người trong Hoàng thất." Lúc này mà nói thế nghĩa là Tịch Khánh Lân cố ý.

Hoàng đệ tuy rằng kiệt ngạo bất tuân, nhưng trước mặt người khác luôn cực lực giữ thể diện cho huynh trưởng. Cho nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn đều sẽ đáp ứng.

Quả nhiên, Tịch Mân Sầm chỉ hơi hơi nhíu mày: "Bổn Vương tuân mệnh, nhưng Hoàng huynh cần gì dùng đến hai chữ 'Hoàng thất' để ép bổn Vương."

Mạn Duẫn lãnh đạm hừ một tiếng. Mấy ngày nay Phụ Vương cũng mệt chết đi, còn chưa được nghỉ ngơi lại bị kéo đi làm cu li.

Vờ như không thấy hai người bất mãn, Tịch Khánh Lân xấu hổ cười: "Cứ định vậy đi, Cửu Hoàng đệ cũng trở về đi."

Cùng lúc với xe ngựa của các đại thần tỏa đi mỗi người đi một ngả, đội ngũ của Tịch Khánh Lân cũng chậm rãi chạy về hướng Hoàng cung.

Chu Phi Chu Dương ở bên ngoài điều khiển xe ngựa, xuyên qua các đường phố đông đúc rồi dừng trước cửa Sầm Vương phủ.

Chu Dương nhảy xuống xe ngựa, đá chân vài cái giãn gân giãn cốt, "Ai nha, rốt cục đã trở lại." Con mẹ nó, giường vàng giường bạc cũng không

https://thuviensach.vn

bằng ổ chó của mình. Tuy hắn là hạ nhân trong Vương phủ, nhưng Chu Dương đã xem nơi này là nhà mình từ rất lâu rồi.

“Chỉ mới một ngày, mà cũng có phải xa nhà lắm đâu.” Chu Phi đi qua, hung hăng đạp hắn một cước, rồi nhẹ nhàng vén màn xe cho Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn xuống xe ngựa.

Chu Dương xoa mông, hung hãn trừng mắt nhìn lão ca vài lần.

Trăm tên nô bộc của Sầm Vương phủ đều đứng cả trong sân, cung nghênh bọn họ hồi phủ, nhất tề đứng thành hai hàng thẳng tắp. Khi bọn họ vừa tiến đến, toàn bộ xoay người hành lễ.

“Ta đi tiểu lâu thay y phục đây.” Vừa bước vào Vương phủ, Mạn Duẫn cuối cùng cũng chịu không nổi mùi máu tươi toàn thân.

Trước kia sau khi chấp hành nhiệm vụ, việc đầu tiên Mạn Duẫn muốn làm chính là tắm rửa, tẩy trừ sạch sẽ mùi máu trên cơ thể.

Tịch Mân Sầm gật đầu, ý bảo Mạn Duẫn cứ đi đi thôi.

Mạn Duẫn cất bước, biến mất trong tầm mắt mọi người. Chu Phi tiến lên hạ giọng bẩm báo: “Vương gia, Doãn tiểu thư trong tù thất nên làm gì bây giờ?”

Tội mà Doãn Thái úy phạm phải đủ để tru di cửu tộc. Nhưng Tịch Khánh Lân là một vị vua nhân từ, Doãn Thái úy trước đây cũng cống hiến không ít cho Phong Yến, nên nếu tru di cửu tộc thì chắc chắn sẽ liên lụy không ít người. Nhưng một điều không thể nghi ngờ là mấy chục nhân khẩu của Doãn phủ đều sẽ rơi đầu toàn bộ.

Người duy nhất làm người ta khó xử là Doãn Linh Chỉ.

https://thuviensach.vn

Doãn Linh Chỉ đã gả vào Sầm Vương phủ, là người của Sầm Vương phủ. Nhưng nàng ta cũng đúng là thiên kim tiểu thư của Doãn phủ, phụ thân lại là Doãn Thái úy phạm tội ngập trời. Cứ theo lẽ thường mà nói, Doãn Linh Chỉ cũng nên bị đưa lên đoạn đầu đài.

Nhưng mọi người cố kỵ nàng là người của Cửu Vương gia nên vẫn không dám hỏi đến.

Nhưng Tịch Mân Sầm sẽ bao che nữ nhân kia sao? một số ít người đương nhiên biết: không hề. Ở trong mắt Tịch Mân Sầm, nữ nhân kia không đáng để nhắc tới.

“Theo bổn Vương đến tù thất.” Tịch Mân Sầm ngồi còn chưa nóng ghế đã lại đứng lên.

Khuôn mặt rét lạnh như băng nghiêm nghị dị thường.

Chu Phi Chu Dương nhìn không thấu suy nghĩ của Vương gia nên chỉ im lặng đi theo phía sau hắn.

Tù thất được xây ở vị trí hẻo lánh trong Sầm Vương phủ, nơi đó có thị vệ canh gác và phòng ngự rất chắc chắn. Năm đó Sử Minh Phi cũng bị giam giữ ở trong này, phải liều mạng hơn phân nửa nhân mã mới cứu hắn ra được.

Tù thất ẩm ướt bốc mùi mốc thối, mỗi gian tù thất ngoại trừ cửa sắt để ra vào còn có một khung cửa sổ nhỏ, toàn bộ các nơi còn lại đều kín mít không một kẽ hở, ngay cả một con chuột cũng trốn không thoát.

Tù thất đối với loại người thích sạch sẽ như Tịch Mân Sầm thường rất khó chịu nên số lần hắn bước vào tù thất có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mạn Duẫn trở lại tiểu lâu, lấy bừa một bộ y phục sạch sẽ thay vào rồi liền đến đại sảnh tìm Tịch Mân Sầm. Sau khi hỏi liên tiếp vài tỳ nữ, Mạn

https://thuviensach.vn

Duẫn mới biết được Tịch Mân Sầm đã đi tù thất.

Kêu một tỳ nữ dẫn đường, Mạn Duẫn không chần chừ chút nào tiến về phía tù thất.

Trước cửa tù thất có vài thủ vệ đang đứng, thấy tiểu Quận chúa giá lâm thì đều xoay người hành lễ.

“Phụ Vương ở bên trong?” Mạn Duẫn hỏi.

Thủ vệ quay sang nhìn nhau, “Bẩm Quận chúa, phải.”

Mạn Duẫn cất bước, đi vào bên trong. Trong tù thất đang giam giữ Doãn Linh Chỉ, như vậy Phụ Vương chắc chắn đang đi gặp nàng ta. không biết Phụ Vương sẽ xử trí Doãn Linh Chỉ như thế nào? Mạn Duẫn rất tò mò.

Vài thủ vệ vươn giáo dài ngăn trước mặt Mạn Duẫn, vẻ mặt khó xử, “Tiểu Quận chúa, không có mệnh lệnh của Cửu Vương gia, bất luận kẻ nào cũng không thể bước vào tù thất một bước. Xin đừng làm thuộc hạ khó xử.”

Nhóm thủ vệ đều biết rằng tiểu Quận chúa rất được sủng ái nên nói chuyện cực kỳ khách khí. Nếu không có mệnh lệnh của Cửu Vương gia, bọn họ cũng không dám tự tiện ngăn lại Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn lơ đễnh, “Bản Quận chúa muốn đi vào, các ngươi dám cản bản Quận chúa?”

“Đừng trách thuộc hạ động thủ.” Thị vệ không chịu thoái nhượng (nhường bước, lui về sau).

Mạn Duẫn hóa cười, ngón tay chuyển qua đụng vào mũi giáo, “Động thủ thế này phải không?” Chậm rãi đẩy mũi giáo lên chính cổ mình.

không hề lo lắng sợ sệt, mọi động tác của Mạn Duẫn đều chậm rãi thong thả, khiến các thủ vệ sợ tới mức mặt mũi tái nhợt, chỉ sợ nhỡ đâu tay cầm

https://thuviensach.vn

giáo run rẩy mà cắt vào cổ tiểu Quận chúa thì toi đời.

Cảm thấy tác dụng của việc uy hiếp đã đủ rồi, Mạn Duẫn ngếch mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn có vài phần uy nghiêm, “Sao còn chưa tránh ra?”

Thủ vệ hoảng sợ quá chừng.

Mạn Duẫn nhân lúc bọn họ đang ngẩn ra thì nghênh ngang đi vào.

Đường vào suốt lượt đầy hố to lỗ nhỏ, bùn đất đen thùi đọng lại từng vũng, cực kỳ dơ bẩn. Ở lâu cùng Phụ Vương, Mạn Duẫn cũng khó tránh khỏi bị hắn ảnh hưởng, càng ngày càng không có thể chịu được dơ bẩn.

Quả nhiên là “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”.

Số người Sầm Vương phủ giam giữ cũng không nhiều, suốt đường vào đều thấy phần lớn tù thất đều bỏ không. Có rất nhiều thời điểm, Tịch Mân Sầm đều chỉ là hạ một đao, trực tiếp lấy mạng. Người được đem vào giam giữ ngoại trừ hữu dụng chính là tạm thời không thể động.

Cuối cùng, Mạn Duẫn nghe được vài tiếng động tĩnh ở tận cùng bên trong.

Khống chế bước chân, Mạn Duẫn cố gắng không phát ra âm thanh nào mà chậm rãi tới gần gian tù thất kia, ghé vào cạnh cửa sắt, dán lỗ tai vào vách tường.

“Cửu Vương gia... Ngươi cũng là kẻ đáng thương! yêu chính con gái của mình. Ha ha ha... Loạn luân! Trước mặt người khác thì cao cao tại thượng, sau lưng thì lại ám muội vô cùng. Loại quan hệ không thể ra ánh sáng này... Ha ha... Ngươi đáng thương hơn so với ta.” Thanh âm cao vút thực suy yếu của nữ tử truyền tiến lỗ tai Mạn Duẫn.

Rắc một tiếng, hắn là tiếng xương cốt gãy vụn.

https://thuviensach.vn

Tay Mạn Duẫn run lên, tiếp theo nghe được thanh âm đầy tức giận của Chu Dương: “Đồ đàn bà không biết sống chết.”

Mạn Duẫn lén thò đầu ra, nhìn vào bên trong, thấy Chu Phi Chu Dương đang đè Doãn Linh Chỉ quỳ trên mặt đất, tay Chu Phi vẫn đang nắm lấy cổ tay nàng ta. Vừa rồi tiếng gẫy xương kia hẳn chính là tiếng vọng của nơi cổ tay này.

Phụ Vương đưa lưng về phía Mạn Duẫn nên nàng chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cao ngất của hắn.

“Ta đã chết đến nơi rồi thì có gì mà không dám nói. Cửu Vương gia, ta mà chết, ngươi cũng không sống yên lành được đâu. Cha ta mà biết được rồi thì vị trí của ngươi còn có thể ngồi vững sao? Đừng tưởng rằng mượn sức cha ta để giúp ngươi giành ngôi vị Hoàng Đế xong rồi thì ngươi có thể vô tư phủi sạch.” Thanh âm đã rất yếu, môi Doãn Linh Chỉ khô nứt tái nhợt, phỏng chừng đã hai ngày đêm chưa được uống nước.

Tóc hỗn độn không chải rối tung xung quanh, muốn bao nhiêu lôi thôi thì có bấy nhiêu lôi thôi, nhìn không ra dáng vẻ quyến rũ động lòng người ban đầu.

Tịch Mân Sầm từ nãy vẫn không mở miệng giờ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén lúc này mới bố thí đặt vào nữ nhân đang quỳ rạp trên mặt đất.

“Xem ra ngươi còn chưa rõ tình hình hiện tại. Doãn Thái úy không hề nói cho ngươi sự thật... Ngươi cho là Doãn Thái úy thật sự muốn giúp bổn Vương sao?” Thanh âm của Tịch Mân Sầm lạnh như băng, lạnh đến tận đáy lòng.

Mạn Duẫn đã nghe quen loại thanh âm này nên giờ đã không còn cảm thấy gì, nhưng người khác nghe vào vẫn nhịn không được mà rùng mình.

“Ngươi... Ngươi nói cái gì.” Doãn Linh Chỉ vội vàng truy vấn.

https://thuviensach.vn

Hai ngày qua bị nhốt trong tù thất, nàng vẫn chờ đợi phụ thân tới cứu nàng. Nàng biết rất rõ, chỉ cần phụ thân còn sống thì sinh mệnh của nàng sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì. Bởi thế nên cho dù nàng lôi thôi chật vật, nhưng vẻ đắc ý trên mặt không chút nào giảm bớt.

“Doãn Thái úy luôn muốn lợi dụng bổn Vương. Còn ngươi bất quá chỉ là một con cờ lão xếp vào thôi.” Tịch Mân Sầm hoàn toàn khinh thường việc giải thích, nói xong hai câu này sẽ không có thêm câu nào nữa.

Doãn Linh Chỉ kích động giãy dụa, muốn thoát khỏi sự đè ép của Chu Phi Chu Dương.

“nói cho ta biết vì sao lại thế này! Cho dù chết, ta cũng muốn làm một con quỷ hiểu chuyện.” Nước mắt Doãn Linh Chỉ giàn dụa đầy mặt.

Chu Dương xen mồm: “Lão Doãn Thái úy là con cáo già, muốn dùng Cửu Vương gia làm tốt thí. Làm cho Hoàng Thượng và Vương gia phản bội, đến cuối cùng sẽ đổ hết tội danh lên người Vương gia. Lão cáo già này tính toán hay quá há, cũng không ngẫm lại Vương gia nhà mình là loại người nào, sẽ thật sự trúng kế của lão à?

“Vương gia của chúng ta anh tuấn bất phàm, mọi mặt hơn người, võ công siêu quần, đầu óc siêu phàm, túc trí đa mưu, phong lưu phóng khoáng, kinh tài phong dật...”

Chu Dương sa vào lòng khâm phục đối với Cửu Vương gia, hầu như đem tất cả từ ngữ dùng để ca ngợi dùng tuốt tuồn tuột hết một lần. Cuối cùng bị Chu Phi đá cho một cước mới hồi phục tinh thần lại.

“Doãn Thái úy phạm tội mưu phản, giam giữ ở đại lao Hình bộ.” Chu Phi nói chuyện ngắn gọn, đem tin tứ trọng yếu tiết lộ cho Doãn Linh Chỉ.

Doãn Linh Chỉ trắng bệch mặt, như vậy... giờ Cửu Vương gia tìm đến nàng là muốn tính mạng của nàng?...Nghĩ đến khả năng này, mặt Doãn Linh

https://thuviensach.vn

Chỉ không còn vẻ kiêu căng nữa mà rụt cổ nhắm mắt lui về phía sau.

“Cửu Vương gia, dù thế nào ta cũng là Vương phi đã được Vương gia cưới hỏi đàng hoàng, ngươi không thể đối xử với ta như vậy...” Vì sợ hãi, giọng nói của Doãn Linh Chỉ trở nên run rẩy, tứ chi run bần bật.

Tịch Mân Sầm trào phúng: “Vương phi? Vị trí này bổn Vương vốn không tính cho ngươi. hiện tại chính là thu hồi lại mà thôi.”

Ngón tay Tịch Mân Sầm thò vào tay áo dài đào đào, lấy ra một bình sứ nhỏ, búng mở nút lọ bằng vải đỏ.

“Đổ cho nàng uống.” Giọng không một tia xao động, Tịch Mân Sầm tiếp tục nói: “Đối ngoại thông báo là Vương phi biết được phụ thân phạm tội mưu loạn nên trong lòng hổ thẹn, không mặt mũi mà sống với hậu thế, đã uống thuốc độc tự sát.”

Chu Phi đi theo Tịch Mân Sầm bao năm qua nên làm loại sự tình này đã sớm thành thói quen, tiếp nhận bình sứ, bóp miệng Doãn Linh Chỉ ra lập tức đổ ụp vào.

Doãn Linh Chỉ giãy dụa kịch liệt, nhưng vì đã đói hai ngày, khát hai ngày, nên theo chất lỏng trong bình sứ chảy vào miệng thì từ từ không còn giãy dụa.

Miệng sùi bọt mép, thân thể giật giật vài cái, dần dần mất đi hô hấp.

Khi tù thất trở nên im lặng một lần nữa, Tịch Mân Sầm đột nhiên phất tay áo, xoay người nhìn về phía cửa sắt, “Muốn trốn bao lâu nữa! Còn không ra đây.”

Chu Phi Chu Dương ngơ ngác quay đầu lại, thấy tiểu Quận chúa chậm rì rì ló ra từ sau tường rồi đi ra.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn đứng ở bên ngoài vẫn thật cẩn thận, không tính quấy nhiễu Tịch Mân Sầm.

“Sao Phụ Vương biết ta ở bên ngoài?” Mạn Duẫn khá ngượng ngùng, chân bước chậm rì về phía Tịch Mân Sầm trong lúc đưa mắt lặng lẽ nhìn Doãn Linh Chỉ nằm trên mặt đất.

“Trừ ngươi ra, đám thủ vệ kia còn dám để cho ai tiến vào?” Ngay thời khắc Mạn Duẫn núp ở ngoài tường thì Tịch Mân Sầm đã đoán được.

Xoa xoa đầu Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm nói: “Nơi này không phải là chỗ sạch sẽ, lần sau ngươi đừng đến đây.”

Kéo tay Mạn Duẫn, phân phó huynh đệ Chu gia xử lý thi thể, Tịch Mân Sầm liền cùng Mạn Duẫn đi ra khỏi tù thất.

“không biết khi nào Vương gia cho ta tiền công...”

Chu Dương vừa nói xong thì đầu liền trúng một đấm, đau đến hoa cả mắt.

Chu Phi buồn bực nhìn hắn, “Chu gia sao lại có kẻ mắt chỉ thích tiền như ngươi thế nhỉ...” Cả ngày tính toán chi li vài cái tiền trinh.

Chiều hôm đó, Sầm Vương phủ liền truyền ra tin Vương phi qua đời.

Ngại vì Doãn Thái úy phạm tội trọng, Tịch Mân Sầm hạ lệnh: công việc lễ tang hết thảy đều giản lược. Cái gọi là lễ tang giản lược chính là lệnh cho thủ vệ tìm đại một khu đất, đào cái hố, mua một cỗ quan tài, vùi thi thể vào trong.

Trong Sầm Vương phủ thậm chí ngay cả đèn lồng trắng cũng không treo, trang hoàng trong phủ không có gì thay đổi.

Đương nhiên, đây cũng là một biểu hiện của việc tiết kiệm tiền bạc.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng Doãn Linh Chỉ từng được đại kiệu cưới tám người khiêng tiến vào Vương phủ, nhưng trong gia phả Tịch Mân Sầm từ đầu tới cuối đều không điền tên nàng ta vào. Đúng như lời hắn nói, vị trí Vương phi hắn vẫn để dành đó, chờ về sau đưa cho một người nào đó.

Việc xử lý tang sự toàn thảy hết cho Chu Dương, còn Chu Phi thì xuất môn đến đàm đạo công việc cùng Dương tướng quân.

Nghỉ ngơi lấy sức hoàn toàn một ngày, sáng sớm hôm sau, Tịch Mân Sầm liền mang theo Mạn Duẫn tiến cung.

Tịch Mân Sầm mặc triều phục, trên cẩm bào lục sắc thêu bàn long (rồng giương vuốt) trông rất sống động, khí phách hiên ngang.

Bởi vì Trầm Vương cùng Doãn Thái úy mưu phản, quan viên đồng đảng của hai kẻ này hoặc là bị bãi quan, hoặc là bị chém đầu, khiến cho quan viên vào triều thiếu mất một phần năm.

sự việc thật rườm rà, cũng vô cùng phức tạp. Buổi lâm triều hôm nay xem như lần dài nhất trong vòng nửa năm qua.

Mạn Duẫn ngồi trong lương đình tại ngự hoa viên đợi đến mãi gần giữa trưa mới nghe bọn thái giám thông báo hạ triều.

Trong Ngự thư phòng, Tịch Khánh Lân ngồi ở chủ tọa, trong tay bưng một chén trà nhỏ, thỉnh thoảng uống một ngụm.

Tịch Mân Sầm ngồi ở ghế khách, vắt chân chữ ngũ, không nhìn Tịch Khánh Lân lấy một cái mà hai mắt chỉ chăm chú nhìn Mạn Duẫn ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng lại cầm lên vài sợi tóc phân tán nơi cổ Mạn Duẫn để thưởng thức.

Tịch Khánh Lân nhấp nhổm, “Cửu Hoàng đệ à, chúng ta là thân huynh đệ, cùng Phụ Hoàng và mẫu hậu sinh ra, hoàng huynh gặp nạn ngươi nhất

https://thuviensach.vn

định sẽ giúp, đúng không?”

nói năng ôn hòa khác thường. Tịch Khánh Lân cười tủm tỉm nhìn sang bên này, mắt điếc tai ngơ đối với những động tác thân mật của Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn.

“Ừ... Nên giúp.” Tịch Mân Sầm vẫn không quay đầu nhìn hắn như cũ, chỉ nhìn chằm chằm vào mái tóc trong bàn tay.

Tịch Khánh Lân cười như hoa nở, “Cửu Hoàng đệ nói vậy, Trẫm an tâm rồi. không lâu nữa chính là khoa cử, hay là Cửu Hoàng đệ đi làm quan chủ khảo, giúp triều đình tuyển ra một đám người tài giỏi hỗ trợ Phong Yến sớm ngày khôi phục nguyên khí...”

Tịch Mân Sầm không tỏ thái độ, cũng không trả lời, giống như không nghe thấy gì vậy.

Mạn Duẫn chớp đôi mắt to, bĩu môi. Đúng là không muốn thấy Phụ Vương nhàn hạ mà, chưa gì đã bị Hoàng bá bá bắt làm việc.

Nửa buổi sau, Tịch Mân Sầm nãy giờ vẫn không nhúc nhích bỗng trầm tĩnh nói: “Bổn Vương thật rất muốn giúp hoàng huynh, nhưng mới đây bổn Vương nhận được một mật thư. Nghe nói Tê thành thuộc Chiêu Châu có người buôn bán muối lậu, đã phát triển đến độ lũng đoạn 3/10 thị trường, nếu không ngăn cản chỉ sợ sự việc sẽ trở nên càng ngày càng nghiêm trọng.”

Tình thế của việc buôn bán muối lậu không nhỏ, một số tư thương buôn muối đã kiếm món lãi kếch sù từ việc đứng trung gian, cản trở triều đình phát triển kinh tế.

Muối lậu là muối mỏ chưa được gia công xử lý, chứa rất nhiều tạp chất có hại, ăn nhiều sẽ không tốt cho cơ thể và sức khỏe. Sau khi ăn phải có khả

https://thuviensach.vn

năng đau bao tử, đau bụng, đi tả, cũng có thể làm cho trí lực của trẻ con rất thấp, chậm lớn, ngu ngốc.

Tóm lại việc buôn bán muối lậu là việc mà pháp lệnh không cho phép.

Tịch Khánh Lân cả kinh, “Thực sự có việc này?”

“Bổn Vương lừa Hoàng huynh làm gì?” Tịch Mân Sầm lúc này mới xoay người đối mặt với hắn, “Việc này cũng là giúp, chuyện đó cũng là giúp. Chuyện trên triều đình liền để Hoàng huynh xử lý. Bổn Vương tính sau hôm nay liền xuất phát đi Tê thành trước, không biết ý Hoàng huynh thế nào?”

Tịch Khánh Lân quả thực muốn đập bàn, mắng to Tịch Mân Sầm âm hiểm. Xử lý một vụ án muối lậu nho nhỏ chỉ cần phái hai gã đại thần là được, thế mà hắn lại nương ngụy trang này để né tránh tạp vụ trên triều đình.

Làm Hoàng Đế thật sự là mệnh khổ mà. Đặc biệt là ngôi vị Hoàng Đế này là bị buộc ngồi lên mới tức.

Nhưng Cửu Hoàng đệ đã mở miệng, Tịch Khánh Lân chỉ có thể đáp ứng. Tức giận đến đỏ mặt tía tai, Tịch Khánh Lân nói: “đi đi, đi đi. Sớm hay muộn ta cũng sẽ mệt chết tại ngôi vị Hoàng Đế này. Đồ không có lương tâm.”

Mạn Duẫn che miệng cười trộm. Nghe người khác nói, phong cảnh tại Tê thành rất đẹp. Lợi dụng danh nghĩa xử lý công vụ để đi du sơn ngoạn thủy thế này chắc cũng chỉ có Phụ Vương mới nghĩ ra.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2

Sau đó, hai huynh đệ lại bàn một chút về Trầm Vương và Doãn Thái úy.

Hôm qua vừa về đến Hoàng cung, Tịch Khánh Lân đã phái ngay nhân mã đến niêm phong Doãn phủ. Theo biên bản kiểm kê, bảo bối trong Doãn phủ có thể sánh bằng một kim khố nhỏ. Số lượng tiền tài nhiều như vậy làm cho quốc khố lại thêm phong phú. Về phần Trầm Vương, hổ phù và quân quyền trong tay lão toàn bộ giao nộp cho Tịch Khánh Lân, một bộ phận được phân qua cho Dương tướng quân, một phần chuyển cho Tịch Mân Sầm.

Thời gian chém đầu hai kẻ này được ấn định vào ngày mai.

Sau khi thương nghị nửa canh giờ, hai huynh đệ mới đi đến thống nhất xem tiếp sau nên làm gì. Tình huống hiện tại cần nhất chính là chiêu mộ tân hiền. Cũng nhân dịp này mà Tịch Khánh Lân cũng có thể xử lý một lượt một số người cần xử lý trong triều đình, đỡ phải về sau rước lấy càng nhiều phiền toái.

Mạn Duẫn không cắt ngang nghị luận giữa hai người, chờ đến khi hai người thương nghị gần xong mới ngắt lời: “Hoàng bá bá, người nên định ra vị trí Thái Tử đi. Quyết định sớm ai là Thái Tử thì đám con của người cũng có thể sớm từ bỏ ý niệm tranh đoạt vị trí Thái Tử trong đầu. Triều đình rung chuyển kinh khủng thế này rất dễ làm cho người ta thừa dịp lộn xộn mà đưa người trà trộn vào, sẽ không tốt lắm đâu.”

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn nói rất có lý, càng hợp với ý tưởng của Tịch Khánh Lân một lần nữa sắc phong Thái Tử.

A dua theo Mạn Duẫn, Tịch Khánh Lân nói: “Tiểu chất nữ có chọn được người nào không?”

Tịch Mân Sầm lạnh lùng nghiêm mặt, nhớ lại những ký ức không hay.

Mạn Duẫn nãy giờ vẫn chú ý đến nét mặt của Phụ Vương, thấy hắn như vậy liền hạ giọng vài phần, “Tin là Thái Tử đã hấp thụ được giáo huấn, trong phần đông các Hoàng tử, cũng chỉ có Tịch Kỳ Nhiễm là có thể đảm đương được trách nhiệm nặng nề. Ta đề cử... Tịch Kỳ Nhiễm.”

Tịch Khánh Lân vừa rồi còn đỏ mặt tía tai vì tranh cãi giờ tựa như nhặt được bảo bối, cười toét cả miệng.

“Trẫm cũng đang có ý này, ánh mắt tiểu chất nữ thật không tệ.” Tịch Khánh Lân khống chế không để lộ cảm xúc đang quá mức cao hứng, cố gắng làm ra vẻ lạnh nhạt nhìn về phía Tịch Mân Sầm hỏi: “Cửu Hoàng đệ có ý kiến gì không?”

Mạn Duẫn rất thấu hiểu nguyên lý “cây gậy và củ cà rốt”. Họ không còn ở Hoàng Đô giúp Hoàng bá bá xử lý công vụ, đương nhiên phải bồi thường cho một tâm sự của hắn.

Tịch Mân Sầm rất hiểu bé con nhà mình, dù sắc mặt âm trầm nhưng vẫn gật đầu: “Nể mặt Duẫn nhi, bổn Vương tha cho hắn một lần. Vị trí Thái Tử quyết định cho hắn đi.”

Tịch Mân Sầm không muốn nhiều lời, vứt cho Tịch Khánh Lân một ánh mắt lạnh, mang theo Mạn Duẫn bước ra khỏi Ngự thư phòng.

Trở lại Vương phủ, Mạn Duẫn liền ngồi phịch xuống ghế không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Chu Dương bắt chân chữ ngũ, cái chân gác lên không ngừng rung đùi, trong tay cầm bàn tính khẩy lách ca lách cách vang dội. Vừa khẩy vừa cười.

“Chuyện gì làm ngươi cao hứng vậy?” Mạn Duẫn tò mò xoay tròng mắt.

Chu Dương cười to không hề hình tượng, “Vương phủ thu vào năm nay lại nhiều gấp đôi, thuộc hạ có thể không cười được sao?”

Có nhiều mấy cũng không phải là tiền của ngươi. Mạn Duẫn thở dài trong lòng, Chu Dương rõ ràng là một thần giữ của.

Lười phải nghe thanh âm tạp nham của hắn, Mạn Duẫn đứng dậy đi ra cửa. Vẫn nên về tiểu lâu ngủ thôi, sẵn tiện thu thập đồ đạc cần thiết. Ngày mai trở đi sẽ đi Tê thành, cũng được xem là đi xa nhà, ít nhất cũng phải mất nửa tháng.

Dưới ánh nắng mặt trời, tiểu lâu tạo thành một bóng râm kéo dài. Mạn Duẫn bước nhanh xuyên qua rừng cây, bước trên sàn gác.

Đẩy cửa ra, đi đến cạnh bàn, rót một chén nước uống sạch. Sau đó mới bắt đầu lục lọi quần áo trong ngăn tủ, chọn bừa hai bộ y phục nhét vào tay nải. Thấy bên cạnh có y phục của Phụ Vương, Mạn Duẫn nghĩ nghĩ, rồi cũng sửa sang lại.

Bọn họ mang đồ đạc cũng không nhiều, đồ của hai người cộng lại vừa đủ một tay nải.

Về phần các vật dụng khác như lá trà linh tinh gì đó, toàn bộ do Chu Dương phụ trách.

Cục lông trắng trên giường len lén mở một đôi mắt nhỏ lém lỉnh, rồi như hiểu được cái gì liền phóng vèo về phía cái bàn, chui thẳng vào trong bao.

https://thuviensach.vn

Việc tổ chức bảo vệ của tiểu lâu vô cùng tốt nên Mạn Duẫn nhất thời không phòng bị, tay nải vừa sắp xếp tốt đã bị Mạo Ngao làm cho rối loạn, từng kiện quần áo bị cào vung ra đất, phân tán đây một cái kia một cái.

Tiểu Mạo Ngao sau khi thành niên thì thân hình y như một con sói hung hãn. Tay nải nhỏ như vậy sao có thể chứa được một vật lớn đến thế. Mặt Mạn Duẫn xanh mét, bắt được cái đuôi xù của Mạo Ngao, “Sao không nghĩ cái thân bồ tượng của mày hả, thế mà cũng đòi chen vào tay nải, đủ chứa mày không?”

Mạo Ngao cả ngày không ăn thì ngủ, ít vận động, nên tuy đã trưởng thành nhưng nhìn vẫn là một cục thịt tròn vo. Nếu không phải đã biết rằng Mạo Ngao có móng vuốt sắc bén, Mạn Duẫn chắc hẳn đã nghĩ mình đang nuôi một con chó kiểng không biết cắn người.

Bị Mạn Duẫn phủi bay, Mạo Ngao xoay người trong không trung rồi vững vàng rơi xuống đất bằng bốn chân. Tính cân bằng cực kỳ tốt, tốc độ cũng cực nhanh, chẳng liên quan gì đến thân mình tròn xoe kia.

Biết mình đã làm rối loạn tay nải chủ nhân đang thu thập, Mạo Ngao ư ư kêu to hai tiếng như bị uất ức lắm.

Mạn Duẫn tức giận đến đập bàn, ấm trà cũng nảy tung lên theo.

Cuối cùng nàng nuôi cái gì vậy? Thế mà còn biết giả vờ ủy khuất.

Nuôi dưỡng tám năm, Mạn Duẫn và Mạo Ngao có cảm tình sâu đậm. Nếu để Mạo Ngao lại trong tiểu lâu thì mình thật đúng là cũng không đành lòng, chắc chắn là sẽ mang theo nó đi luôn.

“đi ngủ đi, lúc nào xuất phát ta nhất định sẽ mang theo ngươi.” Mạn Duẫn khoát tay với nó, một lần nữa soạn sửa tay nải.

https://thuviensach.vn

Còn chưa kịp nhặt lên quần áo tán loạn trên mặt đất, cửa phòng lại kẽo kẹt vang lên.

Thanh âm từ tính của Phụ Vương truyền vào, “Đừng thu thập, việc này cứ để Chu Dương làm, đỡ cho hắn cứ suốt ngày nhìn chằm chằm vào bạc trong phòng thu chi mà cộng đi cộng lại sổ.”

Mạn Duẫn cũng biết điểm cổ quái này của Chu Dương, nếu Chu Dương đã nhàn rỗi không có việc gì làm như thế thì cứ giao việc cho hắn là tốt nhất.

Tịch Mân Sầm ôm eo Mạn Duẫn, tiến đến sát tai nàng hạ thấp giọng nói: “Duẫn nhi, chuyện phiền lòng trên triều đình đã chấm dứt rồi, chúng ta cũng nên hưởng thụ thôi chứ.” Đầu chôn vào cổ Mạn Duẫn, khẽ cắn vành tai nàng.

Vành tai của Mạn Duẫn rất dày, cắn vào cảm giác rất có thịt, làm cho người ta nhịn không được mà muốn vuốt ve. Nghe người ta nói, người có vành tai dày thì vận tiền tài và vận bằng hữu rất tốt.

Hưởng thụ? rõ ràng ngươi mới là người hưởng thụ nhiều nhất.

Nhớ tới lần đầu tiên Mạn Duẫn bị ép buộc đến thảm thương, xuống giường đi lại mà hai đùi đều run rẩy mãi không thôi.

“Phụ Vương... Ta nhớ ra rồi, Chu Dương tìm ta có việc gì đấy.” Mạn Duẫn tìm đại một cái cớ để trốn.

Nhưng Tịch Mân Sầm liếc mắt một cái là đã phá được âm mưu, “Chu Dương đang ở tiền thính lý xem sổ sách, tìm ngươi làm gì. Đừng nghĩ lừa bổn Vương, không thì lát nữa sẽ bị phạt nặng.” Ngón tay đã đẩy áo Mạn Duẫn ra, chậm rãi luồn vào ve vuốt.

Da thịt dưới bàn tay rất xúc cảm, mềm mượt dẻo dai, vô cùng mịn màng.

https://thuviensach.vn

Hai má Mạn Duẫn đỏ bừng, “Ban ngày ban mặt ai lại làm chuyện này!” Mắt như chứa nước trừng hắn, nhưng chẳng có chút tính uy hiếp nào. Trong mắt Tịch Mân Sầm lại giống như là đang hờn dỗi, càng làm cho người ta thêm cầm giữ không được.

Buông vành tai bị cắn đỏ bừng ra, Tịch Mân Sầm hôn nhẹ dọc cằm, cuối cùng cắn lấy cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn kia, mút nhẹ. Đến lúc cảm thấy đã kích thích đủ lâu, Tịch Mân Sầm mới vói đầu lưỡi vào, chậm rãi nhấm nháp.

“Bổn Vương làm được, Duẫn nhi từ từ sẽ tập thành thói quen.”

Chỉ chốc lát sau, Mạn Duẫn đã bị lột sạch, làn da bóng loáng như trứng gà bóc, trắng nõn mịn mượt.

Ôm lấy Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm đi về hướng giường lớn.

Tiểu Mạo Ngao lui vào góc giường, hai chân trước che mắt, trong đám lông xù của bàn chân vẫn có thể thấy đôi mắt hí đang tinh ranh lóe sáng, nhìn chằm chằm bên này không nháy mắt để đánh giá tình hình.

“Ngươi xem ngươi nuôi sủng vật gì thế này...” Cũng chỉ có sủng vật này mới dám mê đắm nhìn ngó như vậy.

Mạn Duẫn đỏ mặt, vùi vào vòng tay ôm ấp của Phụ Vương, nũng nịu: “Quăng ra...”

Tiểu Mạo Ngao lại xèo xèo kêu to, như đang tỏ vẻ kháng nghị.

Cuối cùng, dưới uy lực của Tịch Mân Sầm, tiểu Mạo Ngao cúi thấp đầu, lê từng bước do dự nhảy xuống khỏi giường lớn, chạy ra khỏi phòng, còn săn sóc mà đóng cửa lại dùm cho hai người.

https://thuviensach.vn

Lần trước Tịch Mân Sầm đã hưởng được ngon ngọt nên hiển nhiên là không chịu dễ dàng buông tha cho Mạn Duẫn, huống hồ hắn chờ giờ khắc này ước chừng đã chờ đến tám năm.

Ván giường kẽo kẹt kẽo kẹt vang vọng, bên trong sa trướng là hai thân thể trần trụi chặt chẽ ái ân với nhau, ngẫu nhiên có thể nghe thấy vài tiếng rên rỉ rất động lòng người.

rõ ràng nên là thời gian nghỉ ngơi, thế mà Mạn Duẫn lại bị ép buộc đến xương sống thắt lưng đều đau đến kịch liệt, mãi đến hôm sau mà còn không xuống giường được, ngay cả ăn cơm mặc quần áo đều do Tịch Mân Sầm tự tay chăm sóc.

Nếu Phụ Vương không biết tiết chế, Mạn Duẫn đánh chết cũng không muốn lần nữa.

Thấy Tịch Mân Sầm bưng cháo trứng thịt nạc vào cửa, Mạn Duẫn hếch mũi lên cao cao, cố ý xoay mặt sang một bên.

“Duẫn nhi ngoan, lần sau Phụ Vương nhất định sẽ khống chế bản thân.” Tịch Mân Sầm múc một thìa cháo đưa đến bên miệng Mạn Duẫn, khóe miệng lộ ra vẻ nhu tình nhàn nhạt cộng thêm vài phần dỗ dành.

Nghe thấy thanh âm của Phụ Vương, Mạn Duẫn đã hết giận hơn phân nửa.

Nhưng Phụ Vương đúng là con mẹ nó tinh lực tràn đầy, mỗi lần đều ép buộc nàng đến chết đi sống lại. Nàng còn muốn sống lâu vài năm nha.

Nàng nào có biết những năm gần đây Tịch Mân Sầm vẫn không có chỗ để dập lửa, vất vả lắm mới đợi được đến khi đứa nhỏ lớn lên, không ăn nhiều vài lần thì trong lòng cũng luyến tiếc.

https://thuviensach.vn

Mỗi lần Tịch Mân Sầm đút một thìa cháo, Mạn Duẫn liền nuốt một ngụm.

“Hôm nay cứ để ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai chúng ta hãy xuất phát sớm một chút cũng được.” Đút xong cháo, Tịch Mân Sầm đặt chén lên bàn nhỏ bên cạnh, đưa tay sờ sờ lên trán Mạn Duẫn.

Rồi ôm lấy Mạn Duẫn mà cứ vậy nằm xuống, nhắm mắt lại ngủ.

Đúng như Tịch Mân Sầm đã nói, hôm nay hắn không động thủ sờ loạn nữa. Mạn Duẫn nằm xuống tựa vào trong lòng Tịch Mân Sầm không lâu thì cũng rơi vào giấc ngủ thật sâu.

Mạn Duẫn thật thích hương vị trên người Phụ Vương, bờ vai rộng lớn cho nàng một cảm giác rất an toàn khi dựa vào.

Hạ nhân trong Sầm Vương phủ biết Vương gia muốn cải trang đi tuần nên trời còn chưa sáng đã rời giường thu thập này nọ.

Đến buổi tối, đồ đạc thu thập được ước chừng có hai rương lớn. Sau khi trải qua Chu Dương tinh khiêu tế tuyển, hai cái rương lớn bị cắt giảm thành một gói hành lý lớn.

Lần này bọn họ là cải trang đi tuần, sao có thể quy mô giống đi sứ Nam Trụ mà vận chuyển vài cái rương lớn cùng đi được? Cái gọi là cải trang đương nhiên là phải lén lút đi mà không khiến cho người khác chú ý rồi. Hơn nữa bọn họ phải đi tra án, nếu rầm rộ như vậy đến khi ngươi vừa đến nơi thì kẻ địch đã biết, chứng cớ linh tinh gì đó còn không bị chúng tiêu hủy toàn bộ sao.

Cho nên sáng sớm hôm đó, Tịch Mân Sầm mang theo Mạn Duẫn cùng huynh đệ Chu gia len lén đi ra Vương phủ, những người khác hoàn toàn không biết bọn họ đã rời đi khi nào.

https://thuviensach.vn

Chu Dương mua một chiếc xe ngựa, loại mà trên đường cái nhìn đâu cũng có thể thấy một chiếc giống vậy. Bốn người lặng lẽ ra khỏi Hoàng Đô, chậm rãi chạy trên quan đạo.

Tựa như người ta đi du ngoạn, thấy cái gì mới mẻ thì đều dừng xe ngựa lại để nhìn xem. Vốn chỉ cần thời gian tám ngày là có thể chạy tới được Tê thành, bọn họ chạy mất ước chừng hơn mười ngày. Tri phủ tại Tê thành đã sớm nhận được tin tức rằng Cửu Vương gia sẽ đến tuần tra nên đã phân phó thủ vệ cùng nha dịch phải nghiêm chỉnh khoản đãi, chuẩn bị rầm rộ để nghênh đón Cửu Vương gia.

Nhưng đợi hết ngày này qua ngày khác, thái dương hết xuống núi lại mọc lên, thế mà ngay cả cái bóng quỷ cũng chẳng nhìn thấy. Dây thần kinh của bọn họ bị kéo đến căng thẳng vài ngày rồi dần dần cũng không nâng dậy nổi tinh thần, cứ tiếp tục như trước kia, nên làm cái gì thì cứ làm cái nấy.

Ngay tại thời điểm mà tất cả mọi người đều đã lơi lỏng, một chiếc xe ngựa chẳng hề bắt mắt đã tiến vào Tê thành. Dọc theo đường đi, những người trên xe đều vô cùng thích ý. Rời xa sự tranh đấu lục đục nơi Hoàng cung, thể xác và tinh thần của họ đều được thả lỏng, lúc nhìn lên bầu trời xanh trong cũng cảm thấy càng thêm rộng mở đến mênh mông.

Vừa qua khỏi buổi trưa, ánh mặt trời còn rất mạnh, chiếu xuống làn da nóng rát.

Bởi vì đã ăn lương khô vài ngày qua nên mọi người thập phần tưởng niệm mùi cơm gạo nóng hôi hổi. Nghe thấy sắp đến được Tê thành thì chẳng ai muốn lại ăn món lương khô khó nuốt kia nữa.

Vừa mới tiến vào thành, Chu Dương liền xoay người nhảy phắt xuống xe ngựa, tóm một người qua đường để hỏi tửu lâu tốt nhất Tê thành là ở đâu.

https://thuviensach.vn

Chu Dương hỏi đường xong thì nhảy lên vỗ đánh bốp vào vai Chu Phi, “Ca, đi về phía tây, tới tửu lâu Lưu Hương lớn nhất đi.”

Vừa nghĩ tới những món ăn bốc khói nóng hổi thì Chu Dương chảy nước miếng thành dòng.

Xe ngựa lại bắt đầu lạch cạch lắc cắc, cuối cùng dừng trước một gian tửu lâu.

Mạn Duẫn cũng thèm ăn ghê gớm nên xe ngựa vừa ngừng là đã nắm tay áo Tịch Mân Sầm kéo ra bên ngoài.

Nhưng Mạn Duẫn chưa kịp đẩy ra mành che cửa xe, Tịch Mân Sầm đã xoay tay túm lại khiến Mạn Duẫn ngã ngồi trong lòng mình. Tịch Mân Sầm lấy ra một mảnh khăn lụa, che lại nửa mặt Mạn Duẫn.

“Được rồi, cứ đi vậy đi.”

Mạn Duẫn không hiểu, trong lòng đầy nghi vấn, “Vì sao?” Ăn cơm mà đeo khăn che mặt rất không thoải mái à nha.

Huống hồ khi trên đường về Phong Yến, chính nàng cũng tìm một mảnh khăn lụa để che mặt, ngược lại càng rước lấy thêm nhiều phiền toái hơn. Dáng vẻ yểu điệu lại nửa che mặt kiểu này càng tạo nên cảm giác thần bí, càng khiến cho người ta mơ màng.

Thấy Mạn Duẫn muốn cởi xuống, Tịch Mân Sầm đưa tay đè lại tay nàng, “Gì đó của bổn Vương, không muốn để cho người khác xem.”

Mạn Duẫn mắng như điên trong lòng. Khuôn mặt này không biết đã có bao nhiêu người đã thấy đã gặp, giờ mới nói câu này rõ ràng là muốn lừa nàng.

https://thuviensach.vn

Còn chưa nghĩ ra nguyên nhân sâu xa, Tịch Mân Sầm đã túm lấy tay nàng, bước ra xe ngựa.

Xe ngựa chẳng hề bắt mắt nên sau khi nhìn lướt qua, chưởng quầy tiếp tục gảy bàn tính.

Đến khi Tịch Mân Sầm cùng Mạn Duẫn bước ra khỏi xe ngựa, trong tửu lâu vang lên từng đợt huýt sáo. Tuấn nam mỹ nữ trong Tê thành không ít, nhưng bọn họ vẫn là lần đầu tiên trông thấy được bộ dạng xuất chúng như thế này. Bên cạnh nữ tử còn có một ‘con chó lông rậm’ màu trắng, màu lông sáng bóng, nhìn là biết một con sủng vật thượng đẳng.

Tay gảy bàn tính của chưởng quầy khựng lại một chút, đến khi muốn cúi đầu tiếp tục tính thì mới phát hiện không còn nhớ rõ đã tính đến bao nhiêu.

Tê thành được xem là một thành lớn tại Phong Yến hoàng triều, kinh tế rất phát đạt. Chỉ cần thấy dân chúng ăn mặc sáng sủa là đã biết cuộc sống có vẻ yên vui.

“Còn nhã gian không?” Chu Dương chụp một bàn tay lên quầy, nhếch miệng cười ruồi.

Chưởng quầy nhìn cách ăn mặc của bọn họ đều là loại y phục mà chỉ có người phú quý mới mặc thì mặt lập tức toét ra một nụ cười đầy tính chất con buôn, “Các vị đại gia, các ngài tới không đúng thời điểm rồi. Các nhã gian trong tửu lâu của chúng ta đã đầy hết rồi. Bên kia còn một bàn chưa ai ngồi, hay là mời các vị đến ngồi chỗ đó.”

Chu Dương nghiến răng ken két, quay đầu nói: “Gia, không còn nhã gian, vẫn ăn ở đây chứ?”

Tịch Mân Sầm không trả lời, chỉ nhìn về phía Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn nói: “Thôi cứ ăn tại đây đi, đổi chỗ nữa thì rất phiền toái.”

https://thuviensach.vn

Chu Dương vừa nghe vậy thì moi ra một thỏi bạc đưa cho chưởng quầy, “Dọn hết các món ngon rượu tốt của tửu lâu các ngươi ra, mỗi thứ một phần.”

Đủ loại ánh mắt trong tửu lâu đều tụ tập vào nhóm Mạn Duẫn. Nam nhân xem mỹ nữ, nữ nhân xem tuấn nam, đủ các loại ánh mắt háo sắc.

Thấy Chu Phi đứng im bên cạnh, Mạn Duẫn mở miệng: “đã ra ngoài thì không cần câu nệ như vậy. Chu Phi, ngươi cũng ngồi xuống ăn đi.”

Lại nhìn Chu Dương ở phía đối diện, chưa có người kêu ngồi xuống thì đã xoa chân xoa tay ngồi xuống ghế, ra dáng ‘Lão Tử có tiền, Lão Tử là đại gia’.

Sau khi thấy Tịch Mân Sầm gật đầu, Chu Phi cóm róm ngồi vào cạnh Chu Dương.

Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn ngồi cùng một phía, bàn tay đặt ở bên hông Mạn Duẫn như tuyên thệ chủ quyền. Lúc nhẹ lúc nặng nắn lấy eo thon của Mạn Duẫn, không khí giữa hai người lúc này thập phần ái muội. Bằng vào mắt thường, người ta có thể nhìn ra quan hệ không bình thường giữa hai người.

Mạn Duẫn chuyên tâm dùng bữa, cố gắng hết sức không chú ý đến những ngón tay không an phận ở bên hông kia, đối với những tầm mắt chung quanh lại càng không lưu ý chút nào.

Mọi người si ngốc nhìn sang bên này, trong lòng vừa hâm mộ lại vừa ghen tị. trên thế gian cũng chỉ có nam tử tuấn mỹ như vậy mới có thể xứng đôi với thiên hạ tuyệt diệu như thế. Trong mắt mọi người, hai người chính là một đôi thần tiên quyến lữ bằng xương bằng thịt.

một người tuấn mỹ vô song, một người mỹ mạo động lòng người. Chẳng qua trên mặt nữ tử lại mang khăn lụa nên không thể xem kỹ mỹ mạo, nhưng

https://thuviensach.vn

nhìn cặp lông mi dài cong vút cùng ánh mắt linh động quyến rũ kia thì cũng có thể suy ra nửa bên dưới mặt cũng rất xinh đẹp. Nếu may mắn được ôm ấp một lần thì có chết cũng đều cam nguyện.

Chu Dương thần kinh thô, chỉ chăm chăm trông chờ thức ăn đưa lên. Thấy đại ca nhà mình nghiêm mặt, đũa không nhúc nhích dù một chút, thì liền dùng khuỷ tay huých hắn một cái, "Đại ca, đã đi theo lão gia cùng tiểu thư thì phải học quen với loại ánh mắt này, nếu không làm sao hòa đồng được." Rồi ném cho lão ca một ánh mắt 'thoải mái đi'.

Khiến Chu Phi tức giận đến giơ cẳng đá một phát dưới bàn.

"Chu Dương nói đúng, bọn họ thích xem cứ để cho họ xem. Dù sao trong cuộc đời con người ta chẳng ai có thể tránh được mãi ánh mắt của người khác." Mạn Duẫn nuốt xong một miếng cơm cũng ngẩng đầu bảo Chu Phi thoải mái.

Tuy là nói vậy, nhưng người ngồi đối diện đường đường là Cửu Vương gia đó nha. Đây vẫn là lần đầu tiên Chu Phi ngồi cùng bàn ăn cơm với Vương gia, nên hắn vẫn giữ phận cấp dưới, tuân thủ quy củ, không dám có gì mạo phạm.

Tịch Mân Sầm vẫn im lặng nãy giờ bỗng buông đũa, nói: "Chu Phi, so với đám huynh đệ trong nhà, ngươi đi theo ta thời gian lâu nhất."

Tịch Mân Sầm không không toát ra một câu, làm cho ba người đều sững sờ tại chỗ.

Đôi đũa Mạn Duẫn đang cầm gắp đồ ăn rơi xuống bàn cái cạch. Biết Phụ Vương xưa nay luôn lạnh như băng, không bao giờ nói lời tâm tình, nếu có thể thốt ra được những lời này chứng tỏ hắn rất trọng dụng Chu Phi.

Chu Phi thiếu chút nữa thì lệ nóng đoanh tròng, "Tạ lão gia."

https://thuviensach.vn

Chu Dương vỗ vỗ vai hắn, “Thấy chưa, lão gia chúng ta vẫn thật có tình cảm đó.”

Từ khi tiểu Quận chúa có mặt trong cuộc đời Vương gia, tuy bên ngoài Vương gia vẫn mặt lạnh, nhưng cuối cùng vẫn có tình cảm thuộc về nhân loại, cho dù bình thường chẳng bao giờ lộ ra chút tươi cười nào nhưng số lần tức giận càng ngày càng ít.

Tin rằng chỉ cần thời gian, trái tim đóng băng kia của Vương gia đã cách điểm hòa tan không xa nữa.

không rõ vì sao Chu Dương lại nhìn mình vô cùng cảm động, Mạn Duẫn nhíu nhíu mày, tên này thất thần phần hồn phần vía bay đến đâu rồi không biết?

Gắp lên một miếng khoai tây xào, bỏ vào trong bát Tịch Mân Sầm, “Phụ... Phụ thân, ăn cơm đi...”

Câu nói của Mạn Duẫn còn chưa hoàn chỉnh, bàn tay bên hông đột nhiên mạnh lên rất nhiều, khiến Mạn Duẫn đau đến rướn thẳng thắt lưng, dùng mắt trừng ai đó.

Tịch Mân Sầm làm như chưa chuyện gì xảy ra, gắp miếng khoai tây kia lên, nói: “Vi phu biết rồi.”

Ngụm cơm trong miệng Chu Dương không nuốt vào được, nghẹn ở ngay cổ họng, chụp vội chén rượu trên bàn dốc ừng ực vào miệng.

Tay Chu Phi cầm đôi đũa chợt lóng ngóng, suýt thì rớt đũa xuống đất.

Ánh mắt của đám người xung quanh càng thêm cực nóng. Quả nhiên là một đôi bích nhân. Nhìn dáng vẻ hai người đi, xứng biết bao nhiêu nha.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn hoàn toàn mơ hồ, cuối cùng đã biết Phụ Vương định diễn thế nào. Nàng đã nói mà, đâu phải khi không đang yên đang lành lại muốn nàng mang khăn lụa lên đâu!

“Ngoan, nương tử ăn cái này.” Tịch Mân Sầm chăm sóc gắp một khối đậu hũ, đút tận miệng Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn vẫn còn ngốc rớt, há mồm ngậm vào theo bản năng.

một đám người trong tửu lâu mắt đều nở hoa đào, nghĩ bụng, đôi vợ chồng này tình cảm thật tốt đến không thể bắt bẻ. Có mấy nữ tử hết nhìn Tịch Mân Sầm rồi lại quay sang nhìn trượng phu của mình, thở dài một hơi. Hoàn toàn không thể so sánh được nha.

“Nào... Ngươi thích ăn cái này nhất, nếm thử xem ngon không.” Trong lòng Mạn Duẫn lủi lên một ngọn lửa, gắp lấy món cải củ mà Tịch Mân Sầm ghét nhất, đút vào trong miệng hắn.

Tịch Mân Sầm hơi hơi nhíu mày, không dám nói một câu, cố chịu đựng nỗi chán ghét mà há mồm, không hề nhai cái nào liền nuốt thẳng vào bụng.

Chu Phi Chu Dương trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, đầu óc đều đình chỉ hoạt động.

Khi nào thì... xưa nay không ai có thể bức Vương gia làm việc mà hắn không thích.

Bất quá Vương gia thật cũng quá âm hiểm, dám quang minh chính đại kêu tiểu Quận chúa là ‘Nương tử’.

Tịch Mân Sầm không thích ăn món gì, Mạn Duẫn liền cố ý gắp món đó đút cho hắn. một sau, Tịch Mân Sầm không thể không nhéo mạnh eo nàng, “Duẫn nhi, Phụ Vương ăn no rồi, đừng gắp nữa.”

https://thuviensach.vn

Ăn no? Tổng cộng mới có vài miếng thôi.

“Đừng nóng, dù sao ngươi đã là nữ nhân của bổn Vương. Bổn Vương chỉ nói sự thật thôi mà.” Tịch Mân Sầm để sát vào tai Mạn Duẫn, hạ giọng nói.

Mạn Duẫn cảm thấy lỗ tai ngưa ngứa, nhiệt khí không ngừng tiến vào tai, mặt liền đỏ lên rất nhanh. Chân dưới bàn nhấc lên, hung hăng đạp mạnh lên bàn chân hắn.

Biết Mạn Duẫn thẹn quá thành giận, Tịch Mân Sầm không trốn, chịu một cước này.

Mạn Duẫn tưởng hắn sẽ né tránh, nên đến khi phát hiện đạp đúng ngay chóc thì trong lòng lại lo lắng.

“Có đau hay không?” nhỏ giọng hỏi.

Tịch Mân Sầm tự hỏi một lúc, “Nếu Duẫn nhi kêu một tiếng ‘Phu quân’ thì sẽ không đau.”

Thấy Phụ Vương còn có tâm tư để đùa giỡn, Mạn Duẫn trừng mắt: “Xem ra là không đau.” nói xong, tiếp tục gắp đồ ăn, tao nhã ăn cơm cho xong.

Nhìn Mạn Duẫn chết sống cũng không kêu một tiếng, Tịch Mân Sầm không nói gì nữa. Xem ra còn phải từ từ đánh hạ phòng tuyến của Mạn Duẫn, để cho nàng mau chóng mở miệng kêu một tiếng này.

Chu Phi Chu Dương thấy ánh mắt Vương gia quét qua, lập tức cắm đầu và cơm.

Hay nhỉ, sau khi Vương gia gặp tiểu Quận chúa thì càng ngày càng giả dối, chiêu gì đều có thể dùng đến. Trong lòng bọn họ bi ai dùm tiểu Quận

https://thuviensach.vn

chúa một phen. Tự cầu phúc đi.

Bữa ăn này ai nấy đều ăn thật no, đặc biệt là Mạo Ngao. đã vài ngày qua không được măm thức ăn mặn, nó vừa thấy thịt đã liền đỏ mắt, ăn một bàn đồ ăn cũng chưa đã thèm.

Lúc tiểu nhị đến thu dọn thì hai mắt liếc không ngừng về phía Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm, dường như có cái gì muốn nói mà lại không dám.

Ngập ngừng một lúc, tiểu nhị nói: “Vị cô nương này, dạo này trong Tê thành không yên ổn, trăm ngàn lần đừng rời tướng công của ngươi đó.”

Thấy dáng vẻ tiểu nhị rất thành thật, Mạn Duẫn tò mò hỏi: “Tiểu nhị ca có thể nói là có chuyện gì không?”

Tiểu nhị cũng là người hay chuyện, thấy mỹ nhân mở miệng nói với mình thì ngượng ngùng cười: “Vừa nhìn là đã biết các ngươi đến từ vùng khác. Là thế này, dạo này trong thành có một kẻ hái hoa tặc, đã có mười mấy cô nương mỹ mạo gặp phải tai ương. Tiểu nhân chỉ muốn nhắc nhở ngươi cẩn thận thôi.”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3

Mạn Duẫn gặp hái hoa tặc không ít nên riết đã thành quen. Vả lại, có Phụ Vương là võ lâm cao thủ bên cạnh, nàng còn sợ ai?

Coi chuyện là một tin đồn thú vị, Mạn Duẫn hỏi tiếp: “Vậy hái hoa tặc kia hẳn là rất lợi hại?”

Tịch Mân Sầm thấy Mạn Duẫn và tiểu nhị tiếp xúc thì sắc mặt tối xuống, ngón tay nhéo thật mạnh bên hông nàng.

Mạn Duẫn bắt lấy ngón tay Phụ Vương đang nhéo bừa, nắm ở trong tay. Phụ Vương nhéo riết thành nghiện rồi à?

Tiểu nhị ra vẻ ‘ngươi không biết đâu’, vỗ vỗ khăn lau bàn trên tay, “Đâu chỉ lợi hại không thôi đâu, hái hoa tặc này còn đặc biệt kiêu ngạo. Mỗi lần gây án xong đều để lại một lông chim trắng tại chỗ cô nương bị hại. Danh dự trắng như tuyết của các cô nương bị hại kia cứ thế mà bị đạp hư. Còn có mấy người chịu không nổi việc bị người khác chỉ trỏ, đã tự sát.”

Mạn Duẫn nghe được câu ‘lông chim trắng’ kia thì mặt liền biến sắc. Ngay cả nét mặt của Tịch Mân Sầm cũng có biến hóa nhỏ.

Nhưng tốt xấu gì hai người đều là người đã từng trải qua mưa gió, chỉ trong nháy mắt đã đưa cảm xúc về bình thường.

“Quan phủ không muốn bắt hái hoa tặc à?”

https://thuviensach.vn

Tiểu nhị lòng đầy căm phẫn, buồn rầu nói: “Ngươi cứ nhìn các ngã tư đường đi, ngày nào mà chẳng có người tuần tra? Nhưng nói trắng ra, tất cả đám nha dịch này đều ăn cơm trắng, cả ngày xài tiền của dân chúng mà không vì dân chúng làm việc. Chuyện này cũng đã lâu đến thế rồi mà không thấy bọn họ có được chút tin tức nào của tên hái hoa tặc kia. Các hộ gia đình trong Tê thành ai nấy đều cảm thấy bất an, các cô nương buổi tối cũng không dám ngủ.”

Tiểu nhị mau miệng, nên Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm từ đó cũng nắm được một ít tin tức trọng yếu.

Xem ra đám nha dịch nơi này đều bất tài, mấy ngày nay tăng số người tuần tra chắc là làm bộ làm tịch để cho Cửu Vương gia xem mà thôi.

Tê thành rất phồn hoa, chỉ kém một chút so với Hoàng Đô, phong cảnh vô cùng tốt, bốn phía có sơn có thủy, rất xinh đẹp thu hút. Nhưng mà... chỉ cần nghĩ đến có kẻ dám buôn bán muối lậu thì Mạn Duẫn không khỏi cảm thán, ngăn nắp bề ngoài, hủ bại trong tâm linh.

Mạn Duẫn lấy ra một khối bạc vụn đưa cho tiểu nhị, xem như thưởng cho hắn. Sau đó bốn người ra khỏi Lưu Hương Lâu. trên đường người qua lại như nước chảy, thanh niên nam nữ, nam phụ lão ấu đều có.

Vừa rồi Chu Phi hỏi tiểu nhị xem khách điếm tốt nhất trong thành ở đâu, rồi bốn người lại vội vàng đánh xe ngựa đi tìm nhà trọ.

Giá tại Tê thành hầu như đều thấp hơn so với Hoàng Đô. Bọn họ đi vào ‘Nghênh Phúc Khách điếm’, đưa tiền, muốn hai gian phòng thượng đẳng. Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm một gian, huynh đệ Chu gia một gian.

Khách điếm được quét tước thật sạch sẽ, giường và chăn bông được làm đúng theo chỉ thị của Tịch Mân Sầm, đổi hoàn toàn mới.

https://thuviensach.vn

Bọn họ đều biết Tịch Mân Sầm có tính khiết phích, huống hồ lại có thân phận Vương gia, hắn làm sao chịu dùng thứ đã bị người khác dùng qua.

Vừa mới tiến vào phòng, Mạn Duẫn đã nằm phịch lên giường. Ăn uống no đủ rồi ngủ một giấc no mắt là chuyện thoải mái nhất.

Chu Phi ngẩng đầu ưỡn lưng đứng thẳng ở cửa, Chu Dương thì ngồi trên ghế dựa không ngừng đấm chân.

Tịch Mân Sầm đi đến chỗ cửa sổ hướng ra bên ngoài, nhìn nhìn, thần sắc thật thản nhiên. Đóng cửa sổ lại, Tịch Mân Sầm đi đến bên giường, cúi đầu nhìn Mạn Duẫn đang nằm đó, nói: “Duẫn nhi, ngươi thấy sự kiện hái hoa tặc thế nào?”

Mạn Duẫn ngồi dậy. Lúc nàng nghe tiểu nhị kể thì đã nghĩ ngay tới một người. Chẳng qua... người kia có thật sự quá đáng thế không?

Nhớ rõ trước đó, người kia luôn miệng nói rằng lúc hắn hái hoa thì đều là hai bên ngươi tình ta nguyện, không hề làm chuyện bắt buộc nữ tử.

Chu Dương phản ứng có vẻ chậm, lơ ngơ chẳng hiểu vì sao Vương gia lại nhắc tới cái chuyện chẳng dính dáng gì này.

“Lại là mấy kẻ hái hoa đê tiện, vừa tiễn bước một tên lại gặp ngay tên khác. không biết Tề Hồng chạy đi đâu nhỉ, nếu có cơ hội gặp hắn, ta nhất định phải so tám chiêu mười thức với hắn mới được.” Chu Dương vừa nói vừa hoa chân múa tay thể hiện một chiêu thức, đến lúc bừng tỉnh nhớ lại mình vừa nói gì thì suýt nữa cắn đứt đầu lưỡi, “Vương... Vương gia, tiểu tử Tề Hồng kia mỗi lần phạm án chẳng phải đều để lại một cái lông chim hay sao?”

‘Hồng’ có nghĩa là chim nhạn. Tề Hồng rất thích tính danh của mình, thường xuyên có thể nghe thấy hắn khoe khoang “Lão Tử chính là chim

https://thuviensach.vn

nhạn trên thiên cung, ‘người qua ngàn hoa bụi, chẳng lá nào dính thân’”, không có nữ nhân nào có thể trói chặt thể xác và tinh thần của hắn.

Mỗi khi nghe vậy, Chu Dương đều mắng hắn một tiếng ‘Tự kỷ’.

Mạn Duẫn nhìn về phía Chu Dương như khích lệ, “Khó khi nào đầu óc ngươi thông minh được một lần. Về sau mua nhiều thuốc bổ uống vào, cũng tốt cho trí tuệ thấp kém của ngươi đó.”

Chu Dương bị chọc quê, mặt mũi cứng ngắc, cái mũi hướng lên trời hừ hai tiếng.

“Phụ Vương, ngươi hoài nghi là Tề Hồng?” Lúc ở Vương phủ, Mạn Duẫn cũng đã gặp qua Tề Hồng vài lần. hắn tuy háo sắc nhưng phẩm chất cũng coi như không tệ. Hơn nữa ngoài dân gian, danh hào hái hoa tặc này của Tề Hồng dù vang dội nhưng lại không hề có tiếng mắng. Có thể thấy được Tề Hồng nói vậy đều là nói thật.

“Đây không phải là tác phong của hắn.” Tề Hồng là người do hắn tìm về, Tịch Mân Sầm đương nhiên hiểu rõ tính cách của tên kia.

Tên kia trời sinh có tính thích chơi đùa, mỗi lần trước khi xuống tay đều trước tiên là dỗ ngọt nữ nhân đó đến khăng khăng một mực, sau đó mới biết thời biết thế lôi lên giường. Người như thế rất tự phụ, nếu chỉ dựa vào vũ lực để ép buộc nữ tử thì hoàn toàn không tìm được cảm giác thành tựu.

Chu Phi cúi đầu, cũng chìm vào suy nghĩ. Người trong phòng đều trầm mặc.

Mạn Duẫn cười cười, đánh vỡ cục diện bế tắc, nói: “Phụ Vương, ngươi xem có thể liệu có ai đó giả mạo Tề Hồng không?”

Hành vi của kẻ kia, và tác phong của Tề Hồng, hoàn toàn tương phản. Hoàn toàn không giống như xuất phát từ cùng một người. Chỉ có suy đoán

https://thuviensach.vn

như vậy mới có thể giải thích được tốt nhất sự kiện này.

Tịch Mân Sầm vỗ vỗ đầu Mạn Duẫn, “BổnVương cũng nghĩ như vậy.”

Chu Phi Chu Dương đều đồng ý gật đầu. Nhất định là có kẻ lợi dụng danh nghĩa của Tề Hồng mà làm xằng làm bậy khắp nơi.

“Vương gia, chúng ta có muốn ra mặt giải quyết không?” Đầu tóc Chu Phi chẳng hề có một chút rối nào, người như vậy khi làm việc đều chuyên chú và còn thật sự nghiêm khắc.

Tịch Mân Sầm xoay người, đưa lưng về phía mọi người, lắc đầu nói: “Chuyện này chẳng liên quan đến chúng ta, cho dù chúng ta không ra mặt cũng sẽ có người không nhịn được.”

không rõ lắm vì sao Phụ Vương lại nói vậy, Mạn Duẫn nghi hoặc gãi gãi đầu. Sau khi suy nghĩ một lúc, đầu óc đột nhiên sáng bừng. đã có kẻ phá hư thanh danh của Tề Hồng, người nóng nảy nhất không phải là bọn họ, mà là chính chủ Tề Hồng.

Hắn là Tề Hồng đã lặng lẽ lẩn vào một góc tối nào chờ hái hoa tặc xuất hiện, sau đó bắt được sẽ sửa trị mạnh tay.

“Duẫn nhi, ngươi ngủ trưa trước đi. Chu Phi Chu Dương, các ngươi ra ngoài hỏi thăm xem Tê thành có nơi nào vui không, chờ tiểu Quận chúa tỉnh lại chúng ta sẽ đi dạo.” Tịch Mân Sầm ra hiệu cho Chu Phi Chu Dương đi ra ngoài, cởi ngoại bào ra nằm vào cạnh giường.

Vẻ mặt Chu Dương đầy đau khổ. Vất vả lắm mới đến được Tê thành, hắn cũng muốn nghỉ ngơi một chút đó nha. Dọc theo đường đi đều là hắn và đại ca đánh xe, người mệt nhất chính là bọn họ. Thức dậy còn sớm hơn gà, làm thì còn nhiều hơn trâu.

https://thuviensach.vn

Dù sao cũng là huynh đệ liên hệ huyết thống, Chu Phi nhìn bộ mặt nhăn nhó của hắn kia thì lập tức hiểu rõ hắn đang suy nghĩ cái gì.

“Người đánh xe suốt dọc đường là ta.” Chu Phi đã đả kích người ta rồi thì hoàn toàn không chứa một chút thương cảm nào.

Chu Dương tuy ngồi ngoài xe ngựa nhưng toàn là nhìn trời ngắm mây, đánh giá phong cảnh chung quanh, ngay cả roi ngựa cũng không hề chạm vào một chút.

Chu Dương phát huy da mặt dày: “Đừng vạch trần ta, ta sẽ đỏ mặt.”

Chân Chu Phi vừa cất được nửa bước liền bị rút gân, thiếu chút nữa thì ngã sấp mặt. Tên này nếu biết đỏ mặt, thì heo nái đã biết leo cây.

Mạn Duẫn không nể mặt cười ra tiếng.

Mấy ngày nay lúc nào cũng ru rút bên trong xe ngựa nhỏ hẹp ngay cả hai chân cũng duỗi không thẳng, đương nhiên là không thể ngủ ngon rồi. Mạn Duẫn rất nhớ giường êm, vỗ vỗ gối đầu, lui vào lòng Phụ Vương rồi liền ngủ mất.

Dù giường trong khách điếm không mềm mại như tại Sầm Vương phủ, nhưng so với ghế ngồi cứng ngắc trong xe ngựa thì đã xem như là thiên đường.

Chu Phi Chu Dương ra ngoài hỏi thăm tin tức thật ra cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Kêu một tên tiểu nhị bưng trà đưa nước tại khách điếm hỏi mấy câu thì đã hỏi được địa phương đẹp nhất ở Tê thành là đâu rồi. Tê thành nằm ở phía tây nam của Hoàng Đô, được xem là một đô thị phồn hoa nhất, chỗ vui chơi và ngắm cảnh đẹp có vẻ cũng khá nhiều.

Mọi người ngủ thẳng đến lúc mặt trời lặn mới dần dần tỉnh lại.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn ngáp một cái, Tịch Mân Sầm nằm cạnh liền nhanh chóng mở mắt, đôi mắt đen thâm thúy không hề vướng một chút mờ mịt khi vừa tỉnh ngủ.

“Đói bụng à?” Tịch Mân Sầm ngồi dậy, lấy ngoại bào đầu giường mặc vào.

Ngủ được no mắt, Mạn Duẫn cảm thấy vô cùng thần thanh khí sảng.

“Chưa đói.” Mạn Duẫn ngồi dậy mang giày vào, ngái ngủ duỗi lưng, trong lòng vui sướng vô cùng.

Phòng của Chu Phi Chu Dương ngay cách vách. Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm vừa tỉnh lại đầu tiên là sang đó gõ cửa. Sau một lúc lâu, Chu Dương mắt mông lung vì buồn ngủ đẩy cửa ra, “Vương gia, tiểu Quận chúa, sớm như vậy mà các ngươi đã tỉnh rồi à?”

Sớm? Mặt trời lặn đằng Tây rồi nha. Xem ra con sâu gây mê của Chu Dương còn chưa có thanh tỉnh.

“Ta cùng Phụ Vương ra ngoài đi dạo.” Vốn muốn mang Chu Dương theo, nhưng nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi rã rời của hắn thì Mạn Duẫn lập tức sửa lời: “Ngươi tiếp tục ngủ đi, bảo Chu Phi cũng nghỉ ngơi cho tốt.”

Chu Dương còn trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, cũng không biết có nghe rõ hay không, gật đầu cái rụp. Đến lúc con sâu gây mê bị đá tỉnh thì mở trừng hai mắt, “Tiểu Quận chúa, thuộc hạ tỉnh rồi. Ngài xem, thuộc hạ tinh thần hăng hái lắm nha.” Chu Dương thần thái sáng láng chớp chớp mắt, so với cái tên vừa nãy mí mắt đều mở không ra có thể nói là hai người.

Mạn Duẫn thật muốn ngửa mặt lên trời thở dài. Vì sao huynh đệ mặt mũi giống nhau như đúc mà tính tình lại khác biệt lớn như vậy.

“Bảo các ngươi hỏi thăm tin tức, thế nào rồi?” Tịch Mân Sầm hỏi.

https://thuviensach.vn

Vừa nghe đến thanh âm lạnh như băng đặc hữu của Vương gia, Chu Dương như bị uống thuốc kích thích, “Mỗi tối, phố nam tại Tê thành đều có chợ đêm vô cùng náo nhiệt. Tên tiểu nhị kia nói, nếu đã đến Tê thành mà không đi chợ đêm chơi thì coi như chưa đến.”

thì ra Chu Dương muốn đi chơi nên mới có thể có tinh thần cao độ như vậy.

Mạo Ngao đi theo chân Mạn Duẫn, hướng sang Chu Dương khinh bỉ phát ra tiếng phì phì trong mũi, sau đó cọ cọ vào bắp chân Mạn Duẫn. Dáng vẻ nhu thuận kia như đang nói, ta thực ngoan nha, mang ta đi đi.

Mạo Ngao thể tích rất lớn, nhìn vô cùng uy phong, đi trên đường đều khiến đám dân chúng nhát gan tự động nhường đường. Nghĩ đến chỗ tốt này, Mạn Duẫn liền gật đầu, sờ sờ cái đầu lông xù của Mạo Ngao.

Mạo Ngao từ sau khi đi theo Mạn Duẫn thì rất ít khi xuất hiện ở trước mặt mọi người. Lúc còn tại Nam Trụ thì nuôi trong thâm cung, mà quay về đến Phong Yến thì vẫn nuôi ở tiểu lâu. Cho nên một khi được xuất môn thì Mạo Ngao rất hưng phấn, không ngừng phe phẩy cái đuôi đầy đắc ý.

Chu Phi sửa sang lại hảo vạt áo, nghiêm trang đi ra, hướng Tịch Mân Sầm cùng Mạn Duẫn nhẹ hành lễ.

“Xuất môn ra ngoài rồi, nghi thức này liền miễn.” Mạn Duẫn ôm lấy cánh tay Phụ Vương, hai người đi ở phía trước, bên cạnh còn có một cái sủng vật mập mạp to lớn.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4

Phố Tây.

Sắc trời còn chưa hoàn toàn tối xuống, tửu lâu khách điếm hai bên đường đã bắt đầu thắp sáng đèn lồng treo trước cửa.

Tê thành không vì trời trở tối mà mất đi vẻ phồn hoa náo nhiệt. Mà ngược lại, người ra khỏi cửa đi chơi buổi tối có khi còn nhiều hơn ban ngày.

Ban ngày trời nắng gắt, ra khỏi nhà là toát mồ hôi toàn thân, nên rất nhiều công tử tiểu thư ngại không muốn xuất môn. Còn buổi tối thì khác hẳn, không chỉ có không khí mát mẻ mà chợ đêm cũng hết sức náo nhiệt.

Đường cái nơi phố Tây khá rộng rãi, rất nhiều tiểu thương đến đây bày hàng quán để buôn bán. Chủng loại buôn bán cũng đa dạng, nào là y phục, quạt giấy, bồn hoa cảnh đang nở rộ, cá hấp lẩu dê, mứt hoa quả điểm tâm, trái cây theo mùa... cái gì cần có đều có. Ngay cả thầy bói cũng đến giúp vui, muốn chèo kéo vài người xem tướng kiếm tiền.

Ban đêm nơi này so với Hoàng Đô tương phản thật lớn.

một khi Hoàng Đô đã vào đêm thì chỉ có các loại khách điếm tửu lâu hoặc thương gia có cửa hàng mặt tiền mới có thể tiếp tục mở cửa. Còn chợ đêm Tê thành lại là thế giới của nhóm tiểu thương buôn bán nhỏ.

“Gia, náo nhiệt thật nha.” Chu Dương đông nhìn nhìn, tây ngó ngó, nhịn không được mà buông lời tán thưởng.

https://thuviensach.vn

Nếu Hoàng Đô cũng có thể làm một cái chợ đêm thế này, như vậy hắn sẽ mỗi ngày đều đi ra dạo cho mà xem.

Mạn Duẫn nhìn phố Tây nhộn nhịp mà không khỏi nhớ tới trời đêm đèn đèn đuốc xanh đỏ tím vàng ở hiện đại. Nàng rất ít khi tưởng niệm nơi đó, hoặc có thể nói, có Phụ Vương bên mình làm cho nàng hoàn tòn không có thời gian đi tưởng niệm nơi chốn kia.

“Tiểu Quận chúa, muốn cái này không?” Chu Dương cầm hai cái mặt nạ lắc lắc trước mặt Mạn Duẫn.

Mặt nạ trông rất được, trình độ thủ công rất tốt, nhưng Mạn Duẫn chẳng hứng thú với những thứ này, lắc đầu nói: “Tự ngươi chơi đi.”

Chu Dương mất hứng buông mặt nạ xuống, “Ta đã trưởng thành từ đời nảo nào, sao lại chơi ba cái thứ này.”

Khóe môi Mạn Duẫn run rẩy mất một lúc. Lẽ nào Chu Dương lại cảm thấy nàng ít tuổi nên mới mua cho nàng? Vậy tóm lại là người nào vừa rồi cầm đến mặt nạ thì cười giống như một đóa hoa?

“Phụ Vương, chúng ta qua bên kia đi.” Mạn Duẫn liếc thấy một nơi cách không xa phía trước có một đống người vây quanh, nhìn như rất náo nhiệt.

Chính giữa đám người là một đài sân khấu, trên đứng hơn mười cô nương, người nào người nấy đều xinh đẹp như hoa. Mỗi cô nương đều cầm trong tay một cái quạt, trên mặt quạt theo thứ tự viết từ một đến mười bốn.

Người vây đầy nghẹt xung quanh phía dưới đài.

Bên cạnh đài bày một cái bàn gỗ và ghế dựa, một vị nam tử mặc huyền bào đang bưng trà ngồi chỗ đó.

https://thuviensach.vn

Cách khá xa, Mạn Duẫn nheo mắt lại cố gắng nhìn kỹ, trong lòng hết hồn. Phụ Vương đã đoán trúng rồi, Tề Hồng đúng là tại Tê thành. Nhưng mà chuyện gì xảy ra thế này, hắn làm gì mà lại ăn mặc đàng hoàng nghiêm chỉnh vậy? Trước kia gặp hắn, lần nào mà chẳng thấy hắn ăn mặc xanh xanh đỏ đỏ y như một con vẹt?

Tịch Mân Sầm cũng thấy Tề Hồng, hai người liếc nhau, nhưng chẳng nói câu nào.

"Tề Hồng muốn làm gì thế?" Chu Dương nhức đầu khó hiểu nhìn lên đài.

Tề Hồng là một hái hoa tặc người gặp người mắng, bây giờ lại quang minh chính đại đứng ở chỗ này, đúng là kỳ quái đến nói không nên lời.

Mạn Duẫn nhìn những cây quạt trên mặt được đánh số mà đám nữ tử kia đang cầm, cả kinh nói: "hắn đang tổ chức thi tuyển chọn người đẹp."

một giọng nói phát ra bên cạnh chứng minh phán đoán của Mạn Duẫn, "Nếu con bé nhà ta mà cũng xinh đẹp như vậy, ta chắc chắn đã đưa nó lên thi tuyển. Nghe nói phần thưởng là một ngàn lượng lận đó."

một ngàn lượng bạc cũng đủ cho dân chúng bình dân sống được cả đời.

Mọi người vừa hâm mộ bàn tán, vừa ngắm mỹ nữ trên đài.

Mạn Duẫn kiễng mũi chân nhóng nhìn lên phía trước. Có nhìn mới thấy, bên cạnh sân khấu có tấm băng viết "Tuyển người đẹp", bên cạnh còn có một loạt chữ nhỏ hơn viết người đoạt giải nhất sẽ nhận được bao nhiêu tiền thưởng.

Tịch Mân Sầm dáng vóc cao chắc đã sớm đọc được, nên lúc Mạn Duẫn nói ra suy đoán của mình thì hắn không tỏ ra có chút kinh ngạc nào.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn sờ sờ cằm. Tề Hồng kể ra cũng thông minh đấy chứ, nghĩ ra được biện pháp này để hấp dẫn tên hái hoa tặc giả mạo kia. Tề Hồng tuy háo sắc, nhưng đầu óc cũng được sử dụng rất tốt.

Ánh mắt Tề Hồng dời khỏi người Cửu Vương gia, khi nhìn thấy tiểu Quận chúa đang đứng bên cạnh hắn thì ánh mắt lóe sáng.

Ngoắc tiểu nhị tới thì thầm hai câu xong, Tề Hồng liền biến mất phía sau sân khấu.

"Phụ Vương, Tề Hồng chạy đi đâu vậy?" Mạn Duẫn tin chắc người này tuyệt đối sẽ không rời đi vào lúc này nên cũng không sốt ruột.

Tịch Mân Sầm lạnh lùng thốt, "Ở đằng sau chúng ta."

Mạn Duẫn giật mình quay đầu lại, liền thấy Tề Hồng đã muốn trà trộn vào trong đám người mà tiến dần đến hướng này.

Vẻ mặt bất cần đời của hắn khi nhìn thấy Mạn Duẫn liền toét ra nụ cười sáng lạn, "Tiểu Quận chúa, đã lâu không gặp nha."

hắn nói bằng giọng rất nhỏ, chỉ có vài người bọn họ đứng gần mới có thể nghe được.

Nhưng tất cả mọi người đều lập tức nhướng mày. Tục ngữ đã nói: "lai giả bất thiện, thiện giả không đến" (người tìm đến thì không có ý tốt, người có ý tốt thì không tìm đến)., trong bụng tên Tề Hồng này không biết còn đang giấu bao nhiêu ý đồ xấu.

Đêm nay Mạn Duẫn không mang khăn che mặt, ngọn đèn vàng vọt chiếu xạ trên khuôn mặt nàng càng như dát lên một bóng xinh đẹp mờ ảo.

Tịch Mân Sầm kéo Mạn Duẫn qua, một tay ôm thắt lưng nàng, nói với Tề Hồng: "Lần trước để ngươi chạy mất không có nghĩa là lần này ngươi sẽ

https://thuviensach.vn

gặp may mắn.”

Khuôn mặt tươi cười của Tề Hồng cứng đờ, cố ý đánh trống lảng, “nói vậy Cửu Vương gia cũng biết trong Tê thành có một tên hái hoa tặc rồi?”

Tịch Mân Sầm gật đầu.

Mạn Duẫn cười xấu xa, “Trước mắt chúng ta đây chẳng phải có một tên đó sao?”

Luôn miệng nói người khác là hái hoa tặc, chính bản thân ngươi lại chẳng khác gì.

Tề Hồng bị một câu này làm nghẹn họng, một câu cũng nói không nên lời, tức giận hừ: “Cái loại ba vớ này sao có thể so với ta? Nữ tử nào theo ta hoan hảo mà không phải là tự nguyện?”

Cho dù là hái hoa tặc, hắn cũng thuộc loại hái hoa tặc phẩm chất siêu tốt, đối với kẻ dùng thủ đoạn đê tiện mà bắt buộc người khác, Tề Hồng rất chi là khinh thường.

Mạn Duẫn không đùa giỡn nữa, hỏi vào chính đề: “Ngươi tìm chúng ta có chuyện gì?”

Tịch Mân Sầm dường như là đã đoán được cái gì, “không cần nói ra, bổn Vương không đáp ứng.”

Tề Hồng vừa mới chuẩn bị há mồm định nói chuyện, còn chưa phun ra được chữ nào thì đã bị câu này của Tịch Mân Sầm dán kín miệng.

Chu Dương đứng một bên ha ha cười chế giễu. Ngay cả Hoàng Thượng cầu Vương gia hỗ trợ còn bị Vương gia từ chối cái rẹt, tưởng ngươi ngon lắm đấy à.

https://thuviensach.vn

Tề Hồng tức ghê lắm, nhưng vẫn ăn nói khép nép như cũ: “Cửu Vương gia, ngài đừng cự tuyệt nhanh như vậy. Lần trước ngài bắt ta chẳng phải là muốn hỏi ‘Thiên liên nhụy’ chỗ nào đó sao? Chỉ cần ngài ra tay giúp ta, ta liền nói cho ngài. Thế nào?”

Mạn Duẫn nghi hoặc chớp chớp mắt, cau mày suy tư. Nàng đã từng đọc được trong một quyển y thuật về ‘Thiên liên nhụy’. Loại thực vật này đa số sinh trưởng trên vách đá nham thạvh đỏ, nhưng loại vách đá này vốn ít thấy trên thế gian, hơn nữa đều nằm trong thâm sơn cùng cốc. Thiên liên nhụy có hình dáng giống hoa sen, nhưng nhụy hoa màu lửa đỏ rực, đẹp hơn hoa sen nhiều. Loại này so với Lan Nhụy lần trước Trầm Vương dâng ra càng khó tìm hơn gấp bội.

Mạn Duẫn sống tại thời đại này mười lăm năm, chưa bao giờ nghe người ta nhắc tới nó.

Về phần nó có công dược gì... Bởi vì bản sách thuốc kia đã mục nát không còn đầy đủ, Mạn Duẫn cũng không biết.

Tịch Mân Sầm trầm mặc một lát, “Bổn Vương đáp ứng.”

Điều kiện mà có thể đả động đến Tịch Mân Sầm chắc chắn là không tầm thường. Mạn Duẫn rất muốn hỏi ngay nghi vấn, nhưng ngại người xung quanh rất nhiều nên lúc này không mở miệng được.

“Ta chỉ muốn mời Vương gia giúp một việc nhỏ thôi. nói đúng ra, là muốn mời tiểu Quận chúa giúp một việc nhỏ.” Tề Hồng vẻ mặt nịnh nọt, cười tủm tỉm nhìn Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn rất ghét loại ánh mắt này, tức giận nói: “Giúp cái gì?”

Ánh mắt chuyển hướng lên đài, nét cười gượng ép, “Đừng nói là bản Quận chúa sẽ đi lên đó dự tuyển người đẹp nha?”

https://thuviensach.vn

Xem tình thế trước mắt, ý tưởng này có khả năng nhất. Hèn gì Phụ Vương đầu tiên là không đồng ý, hắn là đã sớm dự liệu rồi.

Tề Hồng cười: “Tiểu Quận chúa thật thông minh, ngươi đoán đúng chóc.”

Chỉ cần người có đầu óc đều có thể đoán được. Đương nhiên, Chu Dương là ngoại lệ.

Mạn Duẫn bất mãn, “Vì sao phải là bản Quận chúa? Nữ nhân trên đài đều rất xinh đẹp mà?”

Tề Hồng nhếch nhếch khóe môi, chỉ vào những nữ nhân đứng theo thứ tự trên đài: “Mặt hàng như các nàng ta thấy còn chướng mắt, cái tên hái hoa tặc kia làm sao có thể hái hoa?”

Nghe được ý đồ chân chính của Tề Hồng, Chu Dương như nuốt phải thuốc nổ, nhảy dựng lên mắng to: “Con mẹ nó, loại chuyện nguy hiểm này sao để cho tiểu Quận chúa tự thân xông xáo được. Ta, ta đi... Thế nào...” Thanh âm của Chu Dương ở những chữ cuối cùng càng lúc càng nhỏ.

Ánh mắt bốn người đều tập trung vào trên mặt hắn, đánh giá từ đầu đến chân vài lượt, đầy vẻ khinh thường. Với cái thân nam nhi bồ tượng cao bảy thước như ngươi mà giả trang thành nữ nhân, có thể vào mắt ai được mới là lạ.

Khụ khụ... Chu Phi xấu hổ hắng giọng hai tiếng, lén mọi người, đạp thẳng cho Chu Dương một cước.

Thể diện Chu gia sớm hay muộn gì sẽ bị tên này làm mất hết.

Tịch Mân Sầm vỗ vỗ vai Mạn Duẫn, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Có bổn Vương ở đây, không nguy hiểm đâu.”

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn đương nhiên tin tưởng Phụ Vương. Những người đứng chỗ này ai mà không là cao thủ võ lâm? Với một đội như vậy, bắt một tên hái hoa tặc nho nhỏ coi như là lấy dao mổ trâu đi giết gà.

“Bản Quận chúa đồng ý.” Dù không biết Phụ Vương tìm Thiên liên nhụy để làm gì, nhưng nếu Phụ Vương đã dự đoán được gì đó thì Mạn Duẫn đều muốn góp một phần sức lực.

Cất bước tiến tới, bước theo bậc thang bên cạnh sân khấu đi lên. Nàng mới vừa lên đài, người chung quanh toàn bộ sôi trào hừng hực.

Dung mạo tuyệt mỹ của Mạn Duẫn đã đủ để cho thế nhân khiếp sợ. Mắt ngọc mày ngài, khí chất đẹp mà trang trọng như hoa lan, không mang cảm giác nhu nhược của nữ tử mà lại có một khí chất quý phái tao nhã trời sinh. Mạn Duẫn đứng ở cạnh mỹ nữ hàng cuối cùng, nhưng tầm mắt toàn bộ mọi người hầu như toàn bộ đều đặt trên người nàng.

Vừa rồi một loạt mỹ nữ chẳng phân biệt được ai cao ai thấp, vào giờ khắc này, tất cả các nàng đều biến thành tư sắc thường thường.

không biết từ khi nào Tề Hồng đã lại chạy lên trên đài.

“Lại thêm một vị mỹ nhân. Mọi người nên mở to mắt mà nhìn cho kỹ nha.” Tề Hồng cầm một cây quạt lên, đưa cho Mạn Duẫn, mặt quạt viết ‘Mười lăm’.

Đây là số thứ tự tuyển người đẹp...

Mạn Duẫn cầm cây quạt trong tay thưởng thức, cúi đầu, không nhìn đám người dưới đài lấy một cái. Ánh mắt đám nam tử kia giống như sói đói khiến Mạn Duẫn cực ghét, bèn nhắm mắt làm ngơ.

Cuộc tuyển chọn người đẹp này, do Tề Hồng làm chủ sự.

https://thuviensach.vn

Dù sao một mỹ nhân như Mạn Duẫn đã lên sân khấu rồi nên Tề Hồng cũng không cần đợi người tiếp theo nữa, liền đi đến chính giữa sân khấu, “Cuộc thi tuyển người đẹp đêm nay chính thức bắt đầu.” Tề Hồng vỗ vỗ tay, lập tức có tiểu nhị nâng một cái thùng lớn lại đây.

“Trong rương này có một ngàn quả cầu nhỏ, nếu ngươi ủng hộ số một thì đem quả cầu nhỏ bỏ vào cái rương nhỏ trước mặt số một, nếu ngươi ủng hộ số hai thì bỏ vào cái rương nhỏ trước mặt số hai. Theo đó mà loại suy. Tin rằng mọi người đều đã nhìn kỹ, cảm thấy người nào xinh đẹp nhất liền lên ủng hộ người đó đi.” Tề Hồng cười đến rất vô sỉ, đi đầu cầm lấy một quả cầu nhỏ, ném vào rương nhỏ trước mặt Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn ngẩng đầu, mặt không biểu cảm, nhưng người nào cẩn thận sẽ nhìn thấy trong con ngươi của Mạn Duẫn lóe lên một tia lửa giận.

Bởi vì số lượng quả cầu có hạn, người bên dưới đài đều ùa lên gần sân khấu. Lên trên đầu thì có thể nhìn gần mỹ nhân, ai mà không muốn thử một phen?

không khí hiện trường vô cùng sinh động, Chu Dương thấy cảnh này thì máu cũng sôi trào theo.

“Ta cũng lên bầu cho tiểu Quận chúa một quả cầu đây.” nói xong, người đã chạy không còn bóng dáng.

Tịch Mân Sầm lẳng lặng đứng tại chỗ khoảng vài giây, sắc mặt càng lúc càng âm trầm, rồi cũng sải chân đi về hướng sân khấu.

Người bỏ cầu trước mặt Mạn Duẫn đã xếp thành một hàng dài.

Nhưng điều làm cho Mạn Duẫn bực bội nhất là, hễ tên nam tử nào đi lên bỏ cầu đều muốn mượn cơ hội tiếp cận. Dạng người nào cũng đều có.

Tỷ như...

https://thuviensach.vn

một hán tử vai u thịt bắp râu ria xồm xoàm si ngốc nhìn nàng, nói: “cô nương... Nàng thật xinh đẹp. Hay là theo ta về nhà đi. Ta khẳng định sẽ không để cho ngươi chịu một chút khổ nào đâu.”

Mạn Duẫn hoài nghi nhìn hắn vài lần, rồi đột nhiên nghe được một thanh âm rồn rột, hình như là vọng lại từ trong bụng hán tử.

“Chính ngươi còn ăn không đủ no, sao có năng lực nuôi ta đây? Làm không được thì đừng mạnh miệng.” Mạn Duẫn cố nhịn không phát giận, nhưng hoàn toàn không cho hắn một sắc mặt hòa nhã.

Người có tâm tư như hắn, rất nhiều. Mạn Duẫn dần dần không hề để ý tới những người này, mặc kệ họ nói cái gì nàng cũng sẽ không trả lời một câu.

Mãi đến khi... một cậu bé chừng mười một mười hai tuổi đứng ở trước mặt nàng, trong tay cầm quả cầu, hai mắt cười tít cong như lá liễu.

“Tỷ tỷ, ngươi là nữ nhân xinh đẹp nhất mà ta đã gặp.”

Mạn Duẫn lộ ra một nụ cười. Tuy rằng những câu nói kiểu này nàng đã từng nghe rất nhiều, nhưng được thốt ra từ trong miệng một đứa bé làm Mạn Duẫn cảm thấy thật hưởng thụ.

Nhưng câu tiếp sau của cậu bé lại làm cho Mạn Duẫn sững sờ tại chỗ.

“Tỷ tỷ, ngươi đẹp như vậy, hay là gả cho ta đi. Ta năm nay mười hai tuổi, chúng ta có thể bái đường trước, chờ sau khi ta làm lễ đội mũ xong thì chúng ta lại động phòng.” Cậu bé nở một nụ cười thiên chân.

Đứa nhỏ thời đại này mà cũng đã già sớm vậy sao?

Mạn Duẫn đã chịu đủ, nụ cười cứng ngắc, “Trước khi ta chưa tức giận, tiểu đệ đệ nên biến nhanh đi.” Nắm tay trong tay áo siết chặt nghe răng rắc.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn tức đến xanh mét cả mặt, xoay đầu về hướng khác.

Lại qua hai người nữa, bỗng một tiếng cười ha ha truyền vào tai Mạn Duẫn, “Ha ha... Ha ha... không ngờ mị lực của tiểu thư lại lớn như vậy, ngay cả đứa nhỏ mười hai tuổi đều không cưỡng nổi dụ hoặc.”

Mạn Duẫn đưa mắt nhìn lại. Người này thật ra có vẻ bình thường, cẩm bào màu lam, ngọc quan cắm một cây ngọc trâm, khuôn mặt anh tuấn mang nét cười nhợt nhạt.

“Chẳng trách đám người kia tranh nhau lỗ đầu để đến đây bỏ cầu. thì ra thực sự là một mỹ nhân đẹp như tiên.” Lời này tuy ngả ngớn, nhưng từ miệng nam tử này nói ra lại không có vẻ đường đột chút nào.

Chỉ cần nhìn khí chất, người này hoàn toàn không giống đám người phía trước.

Nhìn ra mỹ nhân không muốn quan tâm mình, nam tử nhẹ nhàng thả cầu vào rương nhỏ, “Hữu duyên thì sẽ gặp lại, cô nương này, tin là một ngày nào đó chúng ta còn có thể gặp lại nhau.”

Mạn Duẫn lơ đễnh, trong cuộc đời mờ mịt, tỷ lệ người xa lạ có thể gặp lại nhau thật sự là rất nhỏ.

Bất quá nam tử này tạo ấn tượng không tệ, Mạn Duẫn nói: “Ta cũng chờ mong ngày nào đó.”

Nam tử mỉm cười rời đi, bóng dáng rất cao. Vừa đi ra ngoài không xa, lập tức sau lưng hắn có hai gia đinh đi theo.

Mạn Duẫn còn đang xuất thần thì người trước mắt đã đổi thành một gương mặt vô cùng quen thuộc.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm nghiền ngẫm nhìn quả cầu trong tay, đồng thời lại nhìn nam tử đang dần dần đi xa kia, mặt hiện ra một ý cười không rõ nghĩa, “Mị lực của Duẫn nhi càng lúc càng lớn rồi, đến chỗ nào cũng có thể trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Mạn Duẫn tựa như mèo con tinh quái ăn trộm nhưng lại bị chủ nhân bắt được cái đuôi nhỏ.

“Ta với hắn là gặp mặt lần đầu tiên, ta không biết hắn.” Mạn Duẫn cố gắng hết sức để giải thích, chứng minh mình trong sạch.

trên thực tế, nàng cũng không rõ vì sao mình lại phải giải thích như vậy. Tóm lại, tay đổ mồ hôi tim đập thình thịch, vừa nói ra miệng Mạn Duẫn đã lập tức cảm thấy... Nàng rớt bẫy rồi. rõ ràng chuyện gì nàng cũng chưa làm, sao lại sợ Phụ Vương hiểu lầm?

sự việc vừa rồi, Tịch Mân Sầm hoàn toàn không quan tâm, nói câu đó chẳng qua là muốn nhìn xem Mạn Duẫn phản ứng thế nào.

“Trở về sẽ phạt ngươi thích đáng.” Tịch Mân Sầm bắn ngón tay, quả cầu chính xác rơi vào trong thùng, lại một lần nữa tranh đoạt phúc lợi của mình.

Cái gọi là trừng phạt của Phụ Vương không lần nào mà lại không làm cho Mạn Duẫn thẹn thùng... Ngẫm lại, dạo gần đây ‘khẩu vị’ của Phụ Vương càng lúc càng lớn thì phải. Mạn Duẫn đã chắc chắn hơn phân nửa là sẽ nhận được loại ‘trừng phạt’ kia.

Hai má ửng đỏ càng làm tăng thêm nét kiều diễm của nàng.

Chu Dương đứng ở xa xa, sầu khổ nhìn quả cầu nhỏ kia chuẩn xác bay vào thùng. hắn tân tân khổ khổ giật được một quả, thế nhưng lại bị một câu ‘đưa đây’ nhẹ như gió của Vương gia khiến hắn liền chắp tay đưa cho người ta.

https://thuviensach.vn

“đi xếp hàng một lần nữa đi.” Chu Phi không an ủi, chỉ đứng sau hắn nói thế.

Rương nhỏ trước mặt Mạn Duẫn đã đầy, sắp tràn ra ngoài. Trong khi đó, trong rương mười bốn vị mỹ nhân còn lại chỉ có thưa thớt vài quả cầu, nhìn đặc biệt thê lương.

Đa số những nữ tử này là nữ nhi của các hộ thương gia, từ nhỏ đã thích chưng diện, trong thành cũng coi như có chút danh tiếng.

Nhưng sau khi gặp Mạn Duẫn, họ đều có cảm giác thất bại không thể nghi ngờ.

Thế gian sao lại có một thiên hạ xinh đẹp đến dường này nha? nói không ghen tị hoàn toàn là giả.

Tề Hồng phân phó tiểu nhị lại đem đến một cái thùng, để trước mặt Mạn Duẫn. Dù biết cuộc thi tuyển mỹ nhân này ai sẽ là người thắng sau cùng, nhưng nhìn lên thấy khuôn mặt tiểu Quận chúa trở nên âm trầm, Tề Hồng liền cảm thấy tâm tình đặc biệt tốt.

Chu Dương rốt cục đã được đứng trước rương nhỏ như ý nguyện, thấy thùng đầy tràn thì thập phần giật mình. Mị lực của Tiểu Quận chúa thật là không người nào có thể kháng cự nha.

“Tiểu Quận chúa, nhớ rõ phải kêu Tề Hồng xuất ra một ngàn lượng bạc kia đó. Dù gì cũng đừng uổng công vô ích.” Chu Dương hạ giọng, hơi hơi xoay người, quăng cầu vào thùng.

thì ra Chu Dương đến bỏ cầu chính là muốn nói cho nàng những lời này?

Sầm Vương phủ bọn họ hiếm lạ một ngàn lượng bạc này sao? Nhưng với tính tình Chu Dương, nếu có bạc thảy ra trước mặt mà không cho hắn

https://thuviensach.vn

lấy, đó rõ ràng là tra tấn hắn.

“Ừ, ta nhớ rồi.” Mạn Duẫn phải gật đầu lia lịa thì Chu Dương mới yên tâm rời chỗ, ngay cả bước chân cũng lâng lâng như đi trên mây.

Thời gian kéo dài cả buổi, trong rương lớn đựng quả cầu đã cạn thấy đáy, chẳng còn lại cái nào.

Hơn phân nửa lượng cầu đều vào hai cái rương trước mặt Mạn Duẫn. Có thể nói, Mạn Duẫn đại toàn thắng.

Những mỹ nhân còn lại dù không phục, nhưng đối mặt với dung mạo tuyệt mỹ của Mạn Duẫn thì cũng chỉ có một con đường là nhận thua.

Mỹ nhân đánh số thứ bốn tức giận giậm mạnh hai chân, trừng mắt với Mạn Duẫn đầy vẻ không cam lòng, rồi mang theo hai nam tử mặc đồng phục nha dịch rời đi.

trên đài chỉ còn lại Mạn Duẫn và Tề Hồng, Tề Hồng nhỏ giọng nói: “Nữ nhân kia là thiên kim của Tri phủ Tê thành.”

thì ra là thế. Hèn gì bên người có hai nha dịch đảm đương việc bảo tiêu. Nhưng Tri phủ này lại dám ngang nhiên lấy việc công làm việc tư, công tác của nha dịch là bảo hộ trị an tại Tê thành chứ không phải chỉ cần bảo hộ một mình nữ nhi của hắn.

Chờ sau này khi Phụ Vương đến huyện nha, Mạn Duẫn nhất định phải nhìn xem cho rõ Tri phủ này hình dáng ra sao.

hiện tại không phải là thời điểm để nghĩ chuyện này. Mạn Duẫn hướng mặt ra phía trước, dưới đài là tiếng vỗ tay hoan hô rào rạt.

“Qua mọi người đầu cầu, kết quả đã rõ ràng. cô nương bên cạnh ta... đã đãt được danh hiệu đệ nhất mỹ nhân. Mọi người nói xem, nàng xứng đáng

https://thuviensach.vn

với danh hiệu này không?” Thanh âm của Tề Hồng thật lớn, truyền khắp ngõ ngách.

“Xứng đáng.” Đáp lại hắn là thanh âm càng nhiệt liệt hơn.

Tịch Mân Sầm cùng Chu Phi Chu Dương xen lẫn trong đám người, không vì tiếng vỗ tay nhiệt liệt này mà biểu hiện một chút gì. Nhưng nữ nhi là hắn dưỡng, kiêu ngạo trong lòng đương nhiên không có cách nào biểu lộ ra.

Mạn Duẫn như một viên ngọc sáng đến chói mắt, chỉ cần đứng ở trên đài liền có thiên thiên vạn vạn quần chúng bị thuyết phục bởi nét đẹp của nàng.

Tề Hồng nói một đống lời tán dương dài dòng khiến cho dư luận càng xôn xao. Ai nấy đều biết rằng chỉ cần tới sáng mai thì danh hiệu ‘Đệ nhất mỹ nhân’ này của Mạn Duẫn sẽ triệt để vang danh khắp Tê thành.

Thấy hắn còn muốn tiếp tục nói, Mạn Duẫn mất kiên nhẫn hạ giọng nói: “Đưa tiền thưởng ra, nhanh chóng chấm dứt đi. Ngươi còn nói thêm gì nữa là ta trực tiếp chạy lấy người đó.”

Tề Hồng bĩu môi đầy vẻ bất đắc dĩ, nhưng biết tiểu Quận chúa nói được thì làm được nên liền ra hiệu hai tiểu nhị nâng thùng bạc đến.

Vì muốn gia tăng hiệu quả thị giác, hôm nay Tề Hồng cố ý chạy hai cái ngân hàng tư nhân đổi lấy một thùng toàn thỏi bạc trắng sáng lóe.

Đa số dân chúng dưới đài chưa quen nhìn, lần đầu tiên thấy một lượng bạc nhiều như vậy liền kềm không được tiếng than sợ hãi.

Thời khắc mà hai mắt Chu Dương nhìn thấy bạc liền trở nên lóe sáng như sao, dáng vẻ đầy tham lam, chỉ thiếu mỗi việc chảy nước miếng ròng ròng.

https://thuviensach.vn

“Đây là phần thưởng cho cuộc thi lần này. Mong cô nương vui lòng nhận cho.” Tề Hồng nhìn bạc tiến vào túi tiền người khác vẫn có vài phần đau lòng. Nhưng lời đã nói ra, sao có thể đổi ý? Cho dù hôm nay tiểu Quận chúa không đến, bạc này chẳng phải cũng sẽ tặng cho người khác đó sao.

Chỉ cần nghĩ như vậy, trong lòng Tề Hồng dễ chịu hơn. Đưa tiền cho người quen biết tóm lại tốt hơn nhiều so với đưa cho người không biết.

“Xin hỏi tính danh của cô nương?” Tề Hồng vờ như lần đầu tiên quen biết Mạn Duẫn.

Dân chúng náo nhiệt thảo luận, mỹ nhân này chắc chắn không phải người Tê thành. Nếu bọn hắn mà biết Tê thành có mỹ nhân cỡ này thì đã cầu hôn từ đời nảo đời nào rồi.

Mạn Duẫn không thích nhất việc người khác nhìn chằm chằm vào nàng, nhíu mày nói: “Ta họ Vương...” không thể dùng tên thật, Mạn Duẫn thuận miệng nói ra một cái họ.

“Hóa ra là Vương cô nương. Hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Tề Hồng khách khí nói, nét mặt giả vờ không có một tia sơ hở.

Mạn Duẫn không muốn tiếp tục đứng tại nơi này, liền nói: “Trời đã tối muộn, sợ là gia phụ sẽ lo lắng. Nếu không có việc gì, ta liền đi về trước.”

Tề Hồng xấu hổ cười ha ha, nói: “Ta cũng không giữ cô nương thêm nữa. Xin cô nương đi cẩn thận.” Trong lòng lại thầm nói, cha nhà ngươi không phải đang đứng nhìn ở dưới đài sao? Còn có chuyện gì cần lo lắng nữa.

“Hai người các ngươi, sao còn không mau lên đây nâng thùng?” Mạn Duẫn chớp mắt, ý bảo Chu Phi Chu Dương lên khiêng rương bạc.

https://thuviensach.vn

Theo tầm mắt của Mạn Duẫn, toàn bộ ánh mắt đều nhìn về phía đám người Tịch Mân Sầm. Tịch Mân Sầm mặc một thân hoa bào đen lẫn trong bóng đêm nên không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý. Nếu Mạn Duẫn mà không lên tiếng và nhìn về nơi đó, ai cũng không thể phát hiện thì ra nơi này còn có một nam tử dáng vẻ tuấn tú đến như vậy.

Mặt của nhiều nữ tử xoẹt một cái đỏ lựng toàn bộ.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5

Cách chăn bông, Mạn Duẫn giơ chân đá một cước thẳng vào mặt tên hái hoa tặc.

Mạn Duẫn thịt mềm da mỏng, thấy thì biết là tiểu thư sống an nhàn sung sướng nơi khuê phòng, giờ lại bỗng nhiên ra tay như vậy khiến cho hái hoa tặc trở tay không kịp.

Nhưng rồi hắn lại lập tức cười ha ha: “Tính tình đủ ngang bướng. Ta thích. Tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn theo ta đi.” nói xong, mở hai tay ra, liền đánh tới hướng Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn lăn một vòng trên giường, di động đến góc giường.

Đúng lúc này, bình phong bên cạnh ngã “ầm” xuống đất một tiếng, giấy vẽ trên mặt bình họa đụng vào góc bàn rách bung ra từng mảng lớn.

Hái hoa tặc bất ngờ, khi thấy Tịch Mân Sầm đánh hướng về bên này liền biết là mắc bẫy, lập tức co cẳng định chạy trốn. đang muốn giở chân, dưới giường không biết từ khi nào vươn ra một bàn tay, túm chặt lấy ống quần hắn.

Hái hoa tặc phẫn nộ dùng chân còn lại đá cái tay kia, nhưng cái tay kia lại nhanh hơn hắn gấp bội, chớp mắt đã bắt trụ một cái chân khác của hắn.

Chỉ trong nháy mắt, cổ của tên hái hoa tặc căng thẳng đến không thở nổi.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm một tay nắm chặt cổ của hắn, khuôn mặt tuấn tú rét lạnh như băng không có một tia dao động, ngón tay thon dài trắng trẻo nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh thật lớn. nhẹ nhàng quặt cổ tay quăng một cái, hái hoa tặc văng đập vào vách tường, phát ra một tiếng động cực mạnh.

Hái hoa tặc từ vách tường bắn ngược xuống đất, ôm ngực ói ra một búng máu, sợ là lục phủ ngũ tạng đều đã bị đụng mạnh đến xuất huyết. Liếc mắt nhìn cửa phòng một cái, hái hoa tặc lấy tốc độ nhanh nhất phóng về hướng đó.

không đợi hắn mở ra cửa phòng, một bóng người từ trên xà nhà nhẹ nhàng hạ xuống, đứng ở trước mặt hắn.

Tề Hồng tủm tỉm cười nhìn hắn, nụ cười mang đầy tà khí, sờ sờ cằm nói: “Chính là ngươi giả mạo danh hào của ta mà khắp nơi bắt người gian dâm đấy sao? Lá gan lớn thật.”

Xong dùng sức đá mạnh vào bụng đối phương. Bụng là nơi mềm nhất trên cơ thể con người, bên trong lại là lục phủ ngũ tạng. Tề Hồng ra tay không có chút do dự nào, mỗi chiêu đều cực mạnh, nhưng không đủ để lấy tính mạng.

Lúc này, Chu Phi mở ngăn tủ, chậm rì rì đi ra, túm lấy cổ áo hái hoa tặc kéo hắn qua một bên, “Động tĩnh nhỏ chút, sợ người trong khách điếm không biết được đấy à?”

Lời nói của Chu Phi lập tức nhắc nhở mọi người.

Mạn Duẫn chui từ góc giường ra, lấy ra bùi nhùi châm ngọn nến trong phòng, rồi đi vài bước đến trước mặt hái hoa tặc. Tướng mạo của tên hái hoa tặc này chỉ thường thường, dựa theo thân thủ của hắn mà nói, hắn là đã từng học quá một ít võ công đơn giản. Vì bị vài người liên hợp giáp công, toàn thân hái hoa tặc đều là máu, đứng không vững cứ ngã tới ngã lui.

https://thuviensach.vn

“Ngươi... Các ngươi...” Hái hoa tặc chỉ vào mặt mọi người, toàn thân đau đớn làm cho giọng nói của hắn cũng không vững vàng.

Mạn Duẫn nhếch cánh môi, cười nói: “Ta... Chúng ta thì sao? Gài bẫy chờ ngươi nhảy vào?”

Tề Hồng đi tới ghế ngồi xuống, bắt chéo chân chữ ngũ, “Thế nào? Ngươi thì được phép giả mạo tên tuổi người khác để làm chuyện xấu, còn chúng ta lại không được thiết kế cạm bẫy lừa ngươi? Lão Tử lăn lộn trên giang hồ nhiều năm như vậy còn chưa ai dám khi dễ đến trên đầu ta đâu!” Bàn tay dùng lực cực lớn vỗ bàn, cái bàn vì thế mà run run.

Kẽo cà kẽo kẹt, cái bàn như là sắp vỡ tan đến nơi.

Hái hoa tặc trừng lớn hai mắt, hoảng sợ nói: “Ngươi là Tề Hồng...?”

Tề Hồng quặc qua một cái tát, “Lão Tử không phải, chẳng lẽ là ngươi?!”

Tịch Mân Sầm có vẻ lạnh lùng, chỉ liếc nhìn hái hoa tặc một cái, hỏi: “Tên họ của ngươi?”

Hái hoa tặc bị vẻ mặt hàn khí của Tịch Mân Sầm làm cho rùng mình, tay chân run lẩy bẩy biểu hiện nội tâm yếu đuối, “Ta nói cho các ngươi... nhanh chóng thả ta ra. Tri phủ Tê thành mà còn phải kêu ta một tiếng đại cữu tử (anh cả của vợ). Ta mà thiếu một cọng lông tơ thì các ngươi đừng nghĩ sống sót ở Tê thành.”

Giọng nói hái hoa tặc đứt quãng, nhưng vẫn cố chấp không chịu thua.

Mạn Duẫn cười thầm trong lòng. Quan chức bằng ai mà đòi hù dọa? Ngươi là đại cữu tử của Tri phủ, ta đường đường là nữ nhi của Cửu Vương gia đó nha...

https://thuviensach.vn

“Chỉ một chức quan nhỏ mà muốn áp bức chúng ta.” Mạn Duẫn có bao giờ để mình bị hù dọa.

Tri phủ Tê thành e cũng là một quan viên hủ bại lạm dụng quyền lực, không chỉ dùng nha dịch để riêng bảo vệ nữ nhi, còn nhảy ra thêm một đại cữu tử là hái hoa tặc.

Trong thư phòng của Tịch Mân Sầm bày rất nhiều văn thư về triều đình, Mạn Duẫn đã từng xem một ít tin tức về Tê thành, trong đó đều nói Ngô đại nhân là một quan viên tốt luôn vì dân phục vụ. Nhưng xem tình huống hiện tại, Mạn Duẫn thật hoài nghi Ngô đại nhân này.

Nhưng dù thế nào, cần phải gặp mặt một lần mới ra quyết định được.

Mạn Duẫn ngáp một cái, giật nhẹ ống tay áo Tịch Mân Sầm, “Phụ Vương, chúng ta đi ngủ. Dù sao tên này đã bắt đến tay rồi, chi bằng cứ để cho Tề Hồng khảo vấn hắn đi. Muốn đánh hay không cứ tùy ý hắn, chỉ cần đừng đánh chết người là được. Ngày mai chúng ta đưa tên này lên quan...” Vừa vặn nhìn xem vị Tri phủ đại nhân kia xem thế nào.

Tịch Mân Sầm vốn cũng không định nhúng tay, dặn dò: “Chu Phi Chu Dương, các ngươi canh chừng Tề Hồng. Bổn Vương rất hoài nghi độ nặng nhẹ khi hắn xuống tay.”

“Dạ, Vương gia.” Hai người lên tiếng trả lời.

Mạn Duẫn xoay người đi về hướng giường, “Đem về phòng các ngươi để khảo vấn đi, đừng quấy nhiễu bản Quận chúa nghỉ ngơi.” nói xong, liền tiến vào trong ổ chăn.

Bị hái hoa tặc náo loạn một trận như vậy, ổ chăn vốn nóng hổi của Mạn Duẫn lại lạnh đi mất vài phần.

https://thuviensach.vn

Tiếp sau là một khối thân thể ấm áp chen vào ổ chăn. Mạn Duẫn mở rộng vòng tay, ôm lấy thắt lưng Phụ Vương, lập tức đi vào giấc ngủ.

Mạn Duẫn ngủ thật sự say, mãi đến thái dương lên ba sào, ánh mặt trời gay gắt chiếu vào cửa sổ, Mạn Duẫn mới mở mắt rời giường.

Phòng cách vách ầm ĩ đến nửa đêm mới dần dần im tiếng. Mạn Duẫn lấy quần áo, chậm rãi mặc vào, nghĩ bụng, ba người kia đã khảo vấn cả đêm, hiện tại chắc đang ngủ rồi.

Tịch Mân Sầm đứng bên cửa sổ, nhìn con đường phồn hoa bên dưới, nghe trong phòng có động tĩnh liền quay lại, “Tỉnh rồi? Chúng ta xuống lầu ăn cơm trước.” Về phần ba người kia, cứ chờ bọn hắn tỉnh thì sẽ tự giải quyết ấm no.

Mạn Duẫn ăn mặc đàng hoàng, chải sơ mái tóc, rồi kéo tay Tịch Mân Sầm ra khỏi phòng.

Tìm một bàn trống, hai người ngồi đối diện nhau, kêu tiểu nhị bưng lên hai món đồ ăn tùy ý.

“Phụ Vương, Tri phủ Tê thành là loại người nào?” Mạn Duẫn cầm thìa múc cháo trắng. Cháo vừa mới được múc từ trong nồi bưng lên nên còn bốc hơi hôi hổi, Mạn Duẫn sợ nóng miệng, không ngừng dùng miệng thổi phù phù cho đến nguội hẳn mới đưa vào miệng.

Tịch Mân Sầm nhìn nàng chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng như quả đào kia, chỉ tiếc sao không thể kéo qua đây hôn hai cái cho đỡ ghiền. Đáng tiếc, nơi này là đại sảnh của khách điếm, chưởng quầy tiểu nhị đều có mặt. Tịch Mân Sầm ẩn nhẫn cơn xúc động, tự nhủ với chính mình, dù sao cũng là của mình, muốn hôn thì về sau còn nhiều cơ hội mà.

“Được nước làm càn.” Chỉ cần bốn chữ, Tịch Mân Sầm đã nói ra đánh giá của bản thân đối với Ngô Lệnh Bằng.

https://thuviensach.vn

Kẻ này trước khi chưa ra làm quan cũng có chút của cải riêng. Sau đó lợi dụng quan hệ mà mua được một chức quan nhỏ ở Huyện lệnh. hắn kể ra thật sự có bản lĩnh, chỉ cần năm năm đã leo từ một quan thất phẩm tép riu lên đến Tri phủ Tê thành.

Vốn cũng chẳng có gì đáng để cho Tịch Mân Sầm lưu ý, nhưng từ khi thu được tin tức Tê thành có kẻ buôn bán muối lậu, Tịch Mân Sầm liền điều tra kỹ một lần nữa.

Mạn Duẫn cũng đoán được vài phần, cũng không kinh ngạc lắm, chỉ ừ một tiếng rồi tiếp tục ăn cháo.

Đột nhiên một đám nha dịch xông vào khách điếm. Mạn Duẫn nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn.

“Ai là Vương cô nương? Kêu ra đây.” Nha dịch chạy vào, tóm lấy tiểu nhị, gân cổ la lớn.

Hôm nay rất nhiều người đều vì nghe thấy danh ‘Đệ nhất mỹ nhân’ Vương cô nương mà chạy đến khách điếm, nên tiểu nhị nghĩ rằng vài vị quan gia này cũng có ý định này, cười hớ hớ nói: “Quan gia, thô bạo vậy cũng không tốt đâu. Muốn làm cho nữ nhân vui thì phải ôn nhu một chút, nha... Ngươi xem, Vương cô nương vừa vặn xuống đây ăn điểm tâm, các ngươi tới đúng thời điểm đấy.”

Nha dịch kia quay đầu nhìn về phía bên này, lập tức trở nên si ngốc nhìn chăm chăm vào Mạn Duẫn, tay đang nắm lấy áo tiểu nhị liền buông lỏng ra.

Khuôn mặt vốn đang hung thần ác sát trở nên hơi ngượng ngùng, lôi từ trong lòng ra một tờ giấy họa hình, hỏi: “Vương cô nương, người trên tranh này ngươi có gặp qua không?”

Trong bức họa vẽ mặt một nam tử, họa sỹ rất thô tay thô chân nhưng Mạn Duẫn vẫn có thể nhận ra người trong bức họa đúng là hái hoa tặc đêm

https://thuviensach.vn

qua.

Đắn đo không biết đám nha dịch này rốt cuộc có ý gì, Mạn Duẫn nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Gặp qua, không biết vài vị tìm hắn là vì chuyện gì?”

Nha dịch nghe Mạn Duẫn trả lời như vậy, đầu tiên là kinh ngạc một lúc, sau đó lại hung hăng nói: “Gặp qua? Sao còn không mau giao hắn ra đây. hắn là đại cữu tử của Tri phủ chúng ta, tối hôm qua mất tích, đến bây giờ còn không tìm được.”

Lời này khiến Mạn Duẫn ngọng...

Ban đêm xông vào phòng của nàng, giờ còn không biết xấu hổ chạy tới hỏi nàng đòi người? Đám nha dịch này đầu óc hỏng rồi sao?

“Ta chỉ nói là gặp qua... mà chưa nói là biết hắn. hắn với ta có quan hệ gì đâu? Vì sao muốn ta giao người ra? Các vị tuy rằng là người quan phủ, nhưng cũng không thể tùy tiện vu hãm ta nha.” Mạn Duẫn nói rất hợp tình hợp lý, đẩy hết lỗi sai cho đám nha dịch kia. Tất cả khách nhân ăn cơm xung quanh đều chỉ trích nha dịch, đừng ỷ vào mình thân thể khỏe mạnh mà đi bắt nạt một nữ tử nhu nhược.

Tịch Mân Sầm vẫn bình thản ăn cơm như trước, đám nha dịch kia đến dường như không đủ để làm cho hắn chú ý.

Mạn Duẫn cũng không muốn quan tâm bọn họ, cầm thìa tiếp tục ăn cơm.

Những nha dịch này thấy mình bị gạt qua một bên hoàn toàn không để ý thì trên mặt đều khó chịu. Người ta nói ‘Trời cao Hoàng Đế xa’, ở Tê thành, bọn họ coi như là đầu gấu, dân chúng nào thấy họ mà không nói chuyện khách khách khí khí?

https://thuviensach.vn

Vốn coi như nể tình cô nương bộ dạng đặc biệt xinh đẹp nên hắn còn muốn làm tốt quan hệ, biết đâu về sau có thể lấy được một cô dâu xinh đẹp, nhưng thấy đối phương lại khéo miệng lanh lợi như vậy, mỗi câu mỗi chữ đều là chọc giận bọn họ, đầu lĩnh nha dịch liền nổi giận. Nếu không cho nàng biết mặt, nàng sẽ không biết ai mới là chủ nhân lợi hại.

Bội kiếm nện "rầm" một cái trên bàn khiến cái bàn run lên theo. Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm phản ứng rất nhanh, lui về phía sau một khoảng, nếu không cháo trắng trong chén sẽ bắn tung tóe toàn bộ lên trên mặt.

Lúc này, Tịch Mân Sầm mới đứng dậy, ánh mắt giống như hàn băng lộ ra hàn khí nhè nhẹ lạnh cả lòng người.

"Các ngươi còn chưa đủ tư cách. Gọi Tri phủ đại nhân của đám các ngươi đến đây." Tịch Mân Sầm chậm rãi trật tự sửa sang lại vạt áo.

Xem ra bữa điểm tâm này ăn không vô nữa, Mạn Duẫn khá mất hứng, "Đêm qua có kẻ xâm nhập vào phòng ta, may mắn ta phát hiện sớm... nên bắt được hắn. Ta nghĩ, tên kia hắn chính là xú danh hái hoa tặc đây."

Lời này vừa được thốt ra, toàn bộ đám khách nhân chung quanh đều kinh ngạc nhìn Mạn Duẫn.

Hái hoa tặc gây sóng gió mấy tháng qua thế mà đã bị Vương cô nương bắt được?! Nam nhân nào từ nhỏ cũng đã ảo tưởng mình phải làm một kẻ hộ hoa sứ giả, nghe được có kẻ ban đêm xông vào phòng Mạn Duẫn, chủ nghĩa nam tử trong lòng liền bị kích thích, toàn bộ đều hướng về phía nha dịch đòi giải thích.

Tuy Mạn Duẫn mới đến Tê thành hai ngày, nhưng rất nhiều nam tử đều coi nàng như là tình nhân trong mộng.

Vừa thấy có kẻ muốn xâm phạm tình nhân trong mộng của mình, ai nấy đều nhịn không được mà mắng to tên hái hoa tặc kia là vô liêm sỉ.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6

Đám nha dịch càng lúc càng tức giận, “Cái gì hái hoa tặc! Vương cô nương đừng ăn nói bừa bãi. Ta khuyên ngươi mau giao ra Tô công tử đi. Đó là đại cữu tử của Tri phủ chúng ta, không phải một cô nương như ngươi có thể đắc tội.”

Thanh âm của nha dịch rất lớn, lại rống ra như thế nên tất cả mọi người xung quanh đều nghe thấy rành mạch.

Mạn Duẫn không giận mà lại cười: “Vậy sao? Ta vốn tưởng Tri phủ Tê thành là một quan tốt hai tay sạch sẽ chứ, không ngờ cũng là loại cẩu quan ỷ thế hiếp người, khắp nơi ức hiếp lương dân.”

Tục ngữ nói, dân không cùng quan đấu. Mọi người thấy Mạn Duẫn lớn mật dám mắng Tri phủ như vậy, ai nấy đều há hốc miệng. Họ đều là dân bản địa Tê thành, dù gì đều phải nể mặt quan phủ. Tóm lại, bọn họ lựa chọn sai lầm rồi. Mỹ nhân đẹp thì đẹp thật, nhưng vì thế mà chết thì rất không đáng giá. Nhưng dù không giúp Mạn Duẫn nói chuyện, nhưng ai nấy đều dùng ánh mắt lên án mà nhìn chằm chằm vào đám nha dịch.

Nha dịch bị đám đông nhìn trừng trừng thì sợ nổi da gà. Bọn chúng ngang ngược ở Tê thành quen rồi, rất ít khi nào gặp quần chúng phản kháng. Dám lớn tiếng mắng Tri phủ như Mạn Duẫn chúng lần đầu tiên gặp phải. Nhưng nghĩ đối phương chỉ là một nha đầu mạnh miệng thế thôi nên bọn nha dịch không hề sợ hãi, trong lòng nghĩ, nhất định phải giáo huấn nha đầu này một chút.

https://thuviensach.vn

“Dám nhục mạ Ngô đại nhân, cô nương lá gan lớn thật! Bắt nàng ta lại, cho ngồi vài ngày đại lao, xem nàng ta còn kiêu ngạo như thế nữa không.” Nha dịch trưởng nhóm vừa nói ra, cả đám liền ùa lên tưởng bắt được Mạn Duẫn dễ dàng.

Gan lớn sao? Lá gan của Duẫn nhi luôn rất lớn. Tịch Mân Sầm không khỏi thầm nghĩ trong lòng.

Thấy nha dịch đồng loạt ùa lên phía Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm cầm lấy ống đũa đồng, rút ra năm chiếc đũa, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng bắn về phía bọn chúng. Động tác của Tịch Mân Sầm thập phần tùy ý, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn đám nha dịch một cái, tất cả đều dựa vào thanh âm mà phán đoán vị trí của mấy người này.

Dám trêu vào người của hắn, cũng phải lén ngó xem hắn có đồng ý hay không.

“Tìm Tri phủ bọn bây tới đây.” một câu lạnh băng, làm tứ chi người ta phát lạnh.

Năm chiếc đũa chuẩn xác không hề sai lệch cắm vào búi tóc của mấy tên nha dịch. Độ chính xác cao như vậy cực ít người trên đời có thể làm được.

Chân cẳng của đám nha dịch run lẩy bẩy không kìm lại được. Nếu đối phương cố ý lấy tính mạng bọn họ, chiếc đũa này chắc chắc không cắm vào búi tóc của bọn họ rồi, mà là vào trái tim. Nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có lan tràn trong lòng bọn chúng. Quá khủng khiếp, nên tay chân cùng thanh âm của bọn nha dịch đều run run, cố cứng giọng: “Có bản lĩnh thì đừng đi. Chờ đó cho ta! Chờ Ngô đại nhân của bọn ta đến đây cho các ngươi biết mặt.”

Mãi đến khi ra khỏi cửa khách điếm, chân của vài nha dịch vẫn còn run run, đi đường cũng chao đảo. Nghĩ bụng, bọn họ chắc chắn phải đi bẩm báo Tri phủ rồi, nhưng thuận tiện cũng kêu thêm viện binh đi.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn thu hồi khí thế mãnh liệt vừa rồi, cười xấu xa. “Phụ Vương, ngươi lại dọa người rồi.”

Ai có thể ở trước mặt Phụ Vương mà không khiếp đảm? Ngay cả chính mình còn răm rắp cúi đầu làm theo cơ mà. Nếu Phụ Vương thật sự nổi giận, Mạn Duẫn cũng không chắc mình có thể thu phục hắn. Dù sao, nam nhân này so với mình cường ngạnh hơn rất nhiều.

Nhìn một đám nha dịch toàn là nam tử cao lớn tráng kiện kia đi, trước mặt Phụ Vương còn không giống như chuột thấy mèo mà cúp đuôi chạy trốn đó sao.

Động tĩnh trong khách điếm quá lớn nên ngay cả rất nhiều khách nhân nghỉ ngơi trên lầu cũng lục tục chạy xuống dưới xem náo nhiệt.

Ba người Chu Phi vừa từ thang lầu xuống dưới thấy mọi người vây quanh nhìn Vương gia cùng tiểu Quận chúa thì trong lòng hiểu ngay, động tĩnh này chắc chắn có liên quan tới chủ tử nhà mình.

Chu Phi đi qua, hỏi: “Gia, phát sinh việc gì vậy?”

Tịch Mân Sầm kéo ra ghế dựa, ngồi xuống, bình thản ung dung như chẳng xem việc vừa rồi vào đâu.

“Có mấy con chó đến đây sủa nhặng xị. Khảo vấn ra cái gì rồi?”

Biết Vương gia muốn hỏi hái hoa tặc kia, Chu Phi trả lời: “Người kia tên Tô Kỳ, con lớn nhất của một thương hộ tại Tê thành. Nhị nữ nhi Tô gia bốn năm trước gả cho Tri phủ, cho nên hắn đúng là đại cữu tử của Ngô Lệnh Bằng. Cái gì nên hỏi, thuộc hạ đều hỏi qua. Hai tháng qua, hắn tổng cộng cưỡng gian mười chín cô nương.”

Chu Phi nói ra bằng giọng nói công thức hóa không gợn sóng sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Đám khách nhân bên cạnh nghe thấy thế, sắc mặt xoát một cái biến đổi.

thì ra hái hoa tặc kia là đại thiếu gia Tô gia? Tô gia là một đại gia tộc tại Tê thành, ba đời làm kinh thương, tài phú tích lũy được đương nhiên không thể nào đếm hết. Tô Kỳ nổi danh ăn chơi trác táng tại Tê thành, tuy thanh danh không được tốt lắm nhưng rất ít phạm tội. Trong mắt dân chúng, người này dù có tiêu xài hoang phí nhưng còn chưa đến mức làm chuyện hại người hại đời.

Huống hồ hắn lại là đại cữu tử của Tri phủ nên ai mà chẳng 'vuốt mặt nể mũi', mấy năm gần đây Tô Kỳ lại an phận rất nhiều.

Tề Hồng ngáp dài hai cái, dường như nghỉ ngơi chưa đủ.

"Sao rồi? Xem ra không đơn giản hả. Vừa rồi các ngươi náo loạn với ai thế?" Tề Hồng không để ý ánh mắt kinh dị từ tứ phía dồn sang bên này, đứng ngay trong đại sảnh mà giãn tay giãn chân, lúc thì xoay người, lúc thì đá chân.

Mạn Duẫn bất đắc dĩ nhún nhún vai, "Vừa có mấy tên nha dịch tìm đến khách điếm, kêu ta giao ra Tô Kỳ."

Chu Dương kinh ngạc trợn to hai mắt. "Chúng không biết xấu hổ là gì à."

Đêm qua Tô Kỳ nửa đêm xông vào khách điếm, sờ soạng đến phòng Mạn Duẫn, rõ ràng là có ý đồ gây rối. Tô Kỳ mất tích cả đêm xong, Tri phủ thế mà lại phái nha dịch đến đòi người?

Nếu nói Tri phủ không biết sự việc, ai mà tin?

trên đời này làm gì có chuyện biết trước, nếu Tri phủ có thể chuẩn xác không lầm phái nha dịch tới nơi này tìm người, như vậy Ngô Lệnh Bằng chắc chắn biết tối hôm qua Tô Kỳ đi đâu làm gì.

https://thuviensach.vn

Dám coi trời bằng vung dung túng Tô Kỳ phạm tội như vậy khiến Mạn Duẫn vô cùng tức giận.

“Phụ Vương...” Mạn Duẫn vừa mới mở miệng, Tịch Mân Sầm đã lắc đầu nói: “Bổn Vương đã biết ngươi muốn nói gì.”

Chắc chắn là muốn nghiêm trị Tô Kỳ, sau đó bãi đi chức quan của Ngô Lệnh Bằng.

Nhưng vụ án buôn bán muối lậu còn chưa xong, hiện tại bứt dây động rừng không phải là hành động khôn ngoan.

Mạn Duẫn đã ở chung với Tịch Mân Sầm nhiều năm nên cũng rõ ràng trong lòng Phụ Vương nghĩ cái gì. hiện tại đúng là không phải thời điểm xử Ngô Lệnh Bằng. Vụ án muối lậu, rất nhiều thời điểm còn phải dùng đến hắn.

Có tiếng bước chân rầm rập đang đi về phía bên này.

Tất cả mọi người đề cao tinh thần, nhìn về phía đại môn của khách điếm.

một nam tử trung niên đầu đội mũ cánh chuồn chậm rãi tiến vào, một tay xách vạt áo, một tay chắp sau lưng, thái độ nhìn đặc biệt quan liêu.

Mạn Duẫn bưng chén trà, nhấp một ngụm nho nhỏ.

Ngô Lệnh Bằng có mặt mũi trông thật đoan chính, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì có vài phần tương tự với những đại thần trung nghĩa. Chẳng qua đôi mắt lại mơ hồ ẩn hiện một tia âm hiểm của thương nhân.

Mạn Duẫn nhìn người gần như rất chuẩn, lúc này đã nhìn thấu lớp vỏ ngoài ngụy trang của Ngô Lệnh Bằng.

“Đại nhân, chính là nàng ta... Chẳng những bắt giữ Tô thiếu gia, còn mắng ngài là cẩu quan.” Đến giờ, đám nha dịch nhìn thấy Tịch Mân Sầm

https://thuviensach.vn

vẫn còn có chút sợ hãi, cố gắng hết sức nghiêng người chứ không dám nhìn thẳng mặt Tịch Mân Sầm.

Bọn chúng lần này mang đến mấy chục nha dịch, đại sảnh khách điếm lập tức đầy kín cả người không còn chỗ mà đứng.

Rất nhiều vị khách nhát gan lập tức thanh toán tiền bạc, nhanh chóng rời khỏi đây. Dân chúng thì thường hay nhát gan và sợ phiền phức, gặp người của quan phủ thì bo bo giữ mình, tránh phiền toái là tốt nhất. Nhưng vẫn có kẻ muốn xem náo nhiệt, đứng tránh ở góc nhà cách xa xa nhìn tình huống bên này.

“Chính các ngươi đả thương nha dịch, còn bắt giữ trái phép đại cữu tử của bản quan phải không?” Ngô Lệnh Bằng bước chân vô cùng thong thả.

đi về hướng bên này.

Giọng nói thật sự uy nghiêm.

Nhưng đối với những người đã từng lăn lộn trong biết bao nhiêu trường hợp quan trọng như Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm thì uy nghiêm của Ngô Lệnh Bằng chẳng là cái quái gì, bởi so với khí độ của Trầm Vương kia thì Ngô Lệnh Bằng vẫn khiếm khuyết khá nhiều tính uy hiếp.

“Ngươi chính là Ngô Lệnh Bằng?” Tịch Mân Sầm ngước mắt lên, buông chén trà trong tay, ngữ khí hết sức bình thản.

Giống như hoàn toàn không coi Tri phủ đại nhân này vào đâu.

Mà sự thật cũng chính là thế. Có thể được Tịch Mân Sầm để vào mắt đến nay không có mấy người.

Ngô Lệnh Bằng kinh ngạc đến nhảy dựng, trong ánh mắt nhìn Tịch Mân Sầm có vài phần hoang mang. hắn đã nhận được tin từ Hoàng Đô, nghe nói

https://thuviensach.vn

Cửu Vương gia sẽ cải trang đi tuần. hắn khổ sở chuẩn bị lâu như vậy chính là muốn cho Cửu Vương gia lưu lại một ấn tượng tốt đối với mình, thế mà nhiều ngày đã qua rồi nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng của người kia.

Tịch Mân Sầm có khí độ phi phàm, toàn thân tản ra một khí chất tôn quý. Khí độ thế này chẳng phải một sớm một chiều là có thể nuôi dưỡng ra được, mà càng giả vờ không được. Trong lòng đã có suy đoán, ngữ khí của Ngô Lệnh Bằng cũng trở nên khách khách khí khí hơn nhiều.

“không biết công tử tên là gì? Từ đâu đến?”

thì ra ánh mắt của Tri phủ này cũng tinh tường đấy chứ, biết được nên hỏi rõ trước lai lịch đối phương, rồi xét xem có nên trở mặt hay không. Mạn Duẫn không khỏi nhìn kỹ thêm hắn vài lần.

“Ngô đại nhân không phải đã đoán được rồi sao?” Mặt Tịch Mân Sầm không chút thay đổi.

Trong lòng Ngô Lệnh Bằng lúc này không chỉ có kinh ngạc mà còn có hối hận. hắn đã nhiều lần nghĩ tới cảnh tượng khi gặp mặt Cửu Vương gia sẽ thế nào, thế mà không ngờ rằng lại lọt vào hoàn cảnh này.

Oán hận dậm dậm hai chân, Ngô Lệnh Bằng lại nhìn về hướng Mạn Duẫn đang ngồi im bên cạnh, kinh hô: “Vị này là tiểu Quận chúa đúng không?”

Tiếng đồn tại Hoàng Đô về Mạn Duẫn rất nhiều, trong đó có một cái là về tướng mạo của nàng. Nghe nói mỹ mạo của tiểu Quận chúa là đứng hàng thứ thứ nhất tại Hoàng Đô, rất nhiều người từng gặp qua nàng đều khen ngợi nức nở rằng tiểu Quận chúa là tiên nữ hạ phàm.

Như vậy... Tô Kỳ tối qua xâm nhập là... phòng của tiểu Quận chúa?

https://thuviensach.vn

Ngô Lệnh Bằng cảm thấy chuyện này phát sinh là để khảo nghiệm khả năng chấp nhận sự thật của hắn, hiện tại chỉ hận không thể tát một cái chết tươi Tô Kỳ. Đúng là mê sắc hỏng việc. Tiểu Quận chúa là đóa hoa quý báu thế này chẳng lẽ có thể tùy tiện chà đạp?

Ngô Lệnh Bằng phủ phục tứ chi, hướng sang Tịch Mân Sầm hành đại lễ.

Người chung quanh thấy Ngô đại nhân quỳ xuống thì hoàn toàn hoa mắt choáng váng.

một nha dịch đến bên cạnh Ngô Lệnh Bằng, muốn nâng hắn dậy. “Đại nhân, ngài sao lại quỳ. Mau đứng lên đi.”

Ngô Lệnh Bằng quát, “Ngươi biết cái gì!”

“Khấu kiến Cửu Vương gia, thuộc hạ cung nghênh chậm trễ, xin Cửu Vương gia tha thứ.”

Để mặc cho Ngô Lệnh Bằng quỳ gối, thật lâu sau Tịch Mân Sầm mới cất tiếng, “ Chuyện cung nghênh chậm trễ bổn Vương sẽ không trách bất kỳ kẻ nào. Bất quá... chuyện về Tô Kỳ đâu có thể coi như xong thế được, phải không Ngô đại nhân?”

Nghe thấy đối phương gọi một tiếng ‘Ngô đại nhân’ kia, Ngô Lệnh Bằng sợ tới mức trái tim muốn nhảy khỏi cổ họng.

“Ngô Lệnh Bằng, Tô Kỳ xông vào phòng của bản Quận chúa, muốn gây rối bản Quận chúa, tội này tính thế nào?”

Tề Hồng che miệng hắng giọng hai tiếng. “Tô Kỳ giả mạo danh tiếng người khác, ép buộc con gái nhà đàng hoàng khắp nơi, đây cũng được xem như một loại tội đúng không? Tội vu oan giá họa.”

https://thuviensach.vn

nói đến chuyện này, Tề Hồng chắc chắc không định buông tha cho Tô Kỳ. Nếu Cửu Vương gia và tiểu Quận chúa chỉ trừng phạt nhẹ tên chết tiệt này, vậy hắn chắc chắn sẽ ra tay giết chết Tô Kỳ. Dù sao, Tề Hồng là người giang hồ, nếu hiện tại không có Cửu Vương gia ở đây quan sát thì hắn thích ‘Chuyện giang hồ, luật giang hồ’ hơn.

Dù sao về mặt quan trường, hắn được xem là một hái hoa tặc tội ác chồng chất, quan phủ cũng đã từng ra lệnh truy nã hắn. Nhưng vì hắn có võ nghệ cao cường nên đến nay xuống dốc mới phải dính lưới pháp luật.

Mạn Duẫn cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, chẳng qua không thẳng mặt chỉ tên mà thôi.

“Trong sạch của bản Quận chúa suýt nữa thì bị hủy. Ngô đại nhân, Tô Kỳ là đại cữu tử của ngươi, ngươi nói xem nên làm sao bây giờ đây.”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7

Trong sạch? Tịch Mân Sầm nhìn sang Mạn Duẫn đầy thâm ý, khóe miệng nhẹ cong lên một chút, dường như nhớ lại việc gì rất tốt đẹp.

Mạn Duẫn cảm thấy lưng phát lạnh, nhìn sang thì thấy Phụ Vương đang như cười như không nhìn nàng.

Ngẫm lại lời nàng vừa mới nói xong, hai má Mạn Duẫn chợt đỏ ửng lên.

Tịch Mân Sầm đột nhiên nghiêng người sang, kề đầu vào sát tai nàng, "Duẫn nhi, trong sạch của ngươi không phải đã cho Phụ Vương từ lâu rồi sao?"

Thanh âm cực nhỏ, chỉ quanh quẩn ở giữa hai người. Hơi thở của Phụ Vương thật vững vàng, dù giọng nói vẫn lạnh băng như trước nhưng Mạn Duẫn vẫn có thể nghe ra một tia đùa giỡn trong đó.

Quả nhiên, nói sai, là rất nguy hiểm.

"Phụ Vương..." Mạn Duẫn hơi hổn hển quát lên.

Động tác thật nhỏ giữa hai người, người ngoài nhìn vào chỉ nghĩ là Cửu Vương gia đang nói nhỏ với tiểu Quận chúa điều gì đó. Mà nội dung, đại đa số bọn họ đều đoán, là về chuyện của Tô Kỳ.

Mọi người bị động tác này của hai người khiến cho hoảng sợ tới mức trái tim như muốn nhảy lên tận cổ họng, bên thái dương của Ngô Lệnh

https://thuviensach.vn

Bằng từng giọt mồ hôi lớn ròng ròng chảy xuống. Bởi vì tại Tê thành thì chức quan của hắn lớn nhất, rất ít khi nào phải quỳ xuống. Giờ phải quỳ lâu như vậy nên đầu gối đã phát đau. Nhưng Cửu Vương gia không kêu hắn đứng lên, hắn làm sao dám động đậy?

Càng nghĩ đến tiểu tử Tô Kỳ kia, Ngô Lệnh Bằng lại càng tức giận.

Bốn năm trước, hắn cưới vào một mỹ nữ như hoa như ngọc, nhỏ hơn mình gần mười tuổi. Nữ nhân này chỗ nào cũng tốt, ngoại trừ việc có một ca ca không học vấn không nghề nghiệp. Mấy năm nay, chỉ riêng việc thu thập hậu quả rối rắm cho Tô Kỳ thôi đã không biết là bao nhiêu lần.

Tề Hồng là kẻ lão làng trong tình trường nên khi thấy khuôn mặt Mạn Duẫn ửng lên như ráng đỏ thì lập tức nghĩ rằng: giống như đang nghĩ đến chuyện kia kia. Hai người này rõ ràng là đang tán tỉnh nhau nha, uổng cho các ngươi cũng có mắt thế mà lại nhìn không ra.

Nâng tay lên che miệng, ho khan hai tiếng tượng trưng, ý bảo hai người kia nên chú ý hình tượng đi. Trong mắt người ngoài, các ngươi là cha con đó nha. Mắt hai người đong đưa đưa tình như vậy, bộ sợ người khác nhìn không ra à?

Giờ đang lúc nói chuyện chính sự! Mạn Duẫn bực mình vì Phụ Vương xen ngang lúc nàng đang ra oai, nên liếc xéo hắn một cái.

“Ngô đại nhân, ngươi làm Tri phủ nhiều năm như vậy rồi, thấy chuyện này nên giải quyết thế nào? Bản Quận chúa chưa lấy chồng, nếu danh dự bị phá hỏng thì các ngươi có thể đảm đương trách nhiệm được không?” Hai má đỏ lựng dần dần nhạt đi, Mạn Duẫn ngồi ở trên ghế, nhàn nhạt mở miệng truy vấn.

Lúc Mạn Duẫn ngồi thì lưng luôn thẳng tắp, y phục trắng xòa trên mặt đất, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều tản ra một khí chất tôn quý.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm ngồi bên cạnh nàng, nhíu mày, quát Ngô Lệnh Bằng: “Thời gian của bổn Vương không phải để cho ngươi lãng phí.”

Ngô Lệnh Bằng hoảng sợ run rẩy, trong đầu trăm chuyển ngàn xoay, đột nhiên sáng kiến lóe lên, kéo ống tay áo lau nước mắt nức nở khóc: “Cửu Vương gia, ngài hiểu lầm hạ quan rồi. sự việc không phải như ngài tưởng đâu. Hạ quan không hề nghĩ bao che cho Tô Kỳ.”

Nước mắt của Ngô Lệnh Bằng y như nước mắt cá sấu, nói đến là đến ngay. Trước một khắc hai mắt còn ráo hoảnh, giờ đã lập tức ướt át lưng tròng.

Mạn Duẫn nhăn lại đôi mày, trong lòng có một dự cảm không tốt.

Việc này tuyệt đối quan hệ không ít đến Ngô Lệnh Bằng, nhưng xem biểu hiện của Ngô Lệnh Bằng lúc này thì có vẻ đã nắm chắc có thể tự bảo vệ mình.

“Tiểu Quận chúa suýt nữa thì bị người ta hạ độc thủ, hạ quan cũng cảm thấy đau lòng sâu sắc. Tô Kỳ tuy là đại cữu tử của hạ quan, nhưng một khi đã phạm pháp thì nên xử theo luật, hạ quan tuyệt đối sẽ không thiên vị bất luận kẻ nào.” Ngô Lệnh Bằng chùi chùi nước mắt, gương mặt hoàn toàn vô tội, khóc lóc kể lể: “Sáng nay hạ quan nhận được tin rằng tên hái hoa tặc gây sóng gió lâu nay là đại cữu tử của hạ quan, hạ quan đã lập tức phái ra nha dịch để tìm kiếm chung quanh, muốn truy bắt hắn về quy án.”

Có thể trong thời gian ngắn như vậy mà đã nghĩ ra được đối sách, đầu óc của Ngô Lệnh Bằng khá linh hoạt đấy chứ.

Mạn Duẫn cố gắng kiềm chế mà ngồi bất động, tiếp tục nghe hắn vẽ vời.

“Đều tại hạ quan không nói rõ ràng với nha dịch, nên bọn họ mới mạo phạm đến tiểu Quận chúa. Gian dâm bắt người cướp của là tội lớn, hạ quan sao dám chứa chấp tội phạm. Tô Kỳ phạm tội lớn ngập trời, hạ quan không

https://thuviensach.vn

hề nghĩ đến việc bao che hắn. Cửu Vương gia, ngài oan uổng hạ quan rồi.” Rồi đụng đầu côm cốp xuống đất, trán Ngô Lệnh Bằng liền nổi cục sưng hồng hồng, “Nếu Cửu Vương gia không tin hạ quan, hạ quan chỉ có thể lấy cái chết để chứng minh mình trong sạch.”

Mạn Duẫn chống cằm, lấy mưu mô của Ngô Lệnh Bằng để xét, thì chỉ cần thời gian năm năm ngắn ngủi đã ngồi lên được vị trí Tri phủ thì cũng chẳng có gì khó khăn.

Biết tội danh mà Tô Kỳ phạm vào là không thể tránh né, hắn lập tức quay giáo tại chỗ, không chút do dự mà buông tay mặc kệ, phân rõ giới tuyến với Tô Kỳ, trả lại cho bản thân mũ miện ‘trong sạch liêm chính’ từng được mọi người tâng bốc.

Cho dù Mạn Duẫn muốn xử lý hắn, nhưng trong tay một là hoàn toàn không có chứng cớ, hai là không có nhân chứng, hoàn toàn không có khả năng.

“Theo luật, trói Tô Kỳ lại đem dạo phố thị chúng, trưa ngày mai xử trảm. Ngô Lệnh Bằng, có cái gì dị nghị không?” Dưới ánh mắt chăm chú của Tề Hồng, Mạn Duẫn thản nhiên tuyên tội.

Dù sao tội danh của Tô Kỳ đã được chứng thực, đừng nghĩ là sẽ trốn tránh được. Về phần lửa giận Tề Hồng, chỉ có khi Tô Kỳ chết mới đủ để dập tắt.

Tề Hồng vừa lòng thu hồi ánh mắt.

Thấy tiểu Quận chúa không theo đuổi đến cùng, Ngô Lệnh Bằng nhẹ thở phào một hơi, lau mồ hôi trên trán: “Hạ quan không có dị nghị gì. Cửu Vương gia và tiểu Quận chúa đã đến Tê thanh, nếu cứ ở tại khách điếm thì không thích hợp lắm, không bằng vào ở trong phủ nha đi?”

https://thuviensach.vn

“Như thế cũng tốt, bổn Vương muốn nhìn một chút tông cuốn của Tê thành.” Tịch Mân Sầm nắm đầu vai Mạn Duẫn, lạnh lùng nói: “Ngô đại nhân, quỳ làm chi? Sao còn không đứng dậy dẫn đường.”

thì tại ngài không kêu đứng lên mà. Ngô Lệnh Bằng oán hận thầm nghĩ trong lòng.

Tông cuốn ghi lại tình trạng mấy năm nay tại Tê thành, mỗi khi Hoàng Đô phái người đến đều tra xét một phen.

Ngô Lệnh Bằng đã làm tốt việc chuẩn bị từ rất lâu, trước khi Tịch Mân Sầm còn chưa tới Tê thành, tông cuốn đã được sửa sang lại hơn một lần.

Trong Phủ nha có một tòa nhà lầu chuyên môn dùng để chứa tông cuốn, gọi là Tông cuốn thất. Tông cuốn là cơ mật quan trọng tại Phủ nha cho nên có vài nha dịch chia lượt thay phiên canh gác.

Trong lầu các không thấy có chút bụi bặm nào, mỗi một chỗ đều sạch sẽ, có thể thấy được nơi đây đều được quét tước mỗi ngày. Ngô Lệnh Bằng dẫn mọi người đi đến trước vài giá sách, chỉ vào các quyển sách sắp xếp trên đó: “Những quyển này là tông cuốn của Tê thành mấy năm nay, Cửu Vương gia muốn xem năm nào, hạ quan mang tới cho ngài.”

Ngô Lệnh Bằng khom lưng, ra vẻ một thanh quan công chính liêm minh.

May mà Mạn Duẫn đã thấy rõ bộ mặt thật của hắn, chứ nếu không có khi bị hắn hù đến ca ngợi hắn không chừng.

Tịch Mân Sầm nhìn lướt qua bốn phía, lấy đại một tông cuốn trên giá, “Ngô đại nhân quản lý toàn bộ Tê thành nên nhất định việc phải làm rất nhiều. không cần tiếp đón bổn Vương, bổn Vương tùy ý xem là được. Đừng để cho ai vào đây quấy rầy.”

https://thuviensach.vn

Trải qua sự việc trong khách điếm vừa rồi, Ngô Lệnh Bằng còn chưa hết kinh hoàng, Tịch Mân Sầm nói cái gì hắn liền làm cái nấy.

hắn mang theo đám nha dịch rời khỏi chỗ này, phái vài người canh giữ ở cửa.

một nha dịch trong đám liếc mắt nhìn Tông cuốn thất, hỏi: “Ngô đại nhân, liệu có bị Cửu Vương gia nhìn ra manh mối gì hay không?”

“Sợ cái gì? Dư Lâm, ngươi theo ta nhiều năm rồi, sao đầu óc vẫn còn ngốc như vậy!” Ngô Lệnh Bằng chọc chọc vào đầu người vừa hỏi, mặt lộ nét giả dối. “Có thể tra được gì từ tông cuốn chứ? Cái gì cần giấu giếm, ta sẽ để lại một sợi tơ đầu mối hay sao?”

Chức quan Tri phủ này đâu phải chỉ dựa vào tiền là có thể ngồi ổn định, mà còn cần phải có tài trí.

Nhớ tới án tử của Tô Kỳ, Ngô Lệnh Bằng sôi cả ruột gan. Phu nhân nhà mình mà biết được thể nào cũng khóc lóc náo loạn, buộc hắn làm cho Tô Kỳ đào thoát không phải chịu tội cho mà xem.

Tô gia chỉ có Tô Kỳ là con trai duy nhất, nếu tính mạng không còn thì nhà bọn họ liền tuyệt hậu. Bất quá... Tô Kỳ chết cũng tốt. Như vậy gia sản của Tô gia... Ngô Lệnh Bằng cười thật âm hiểm, nhanh chóng bước đi.

Thấy cửa đã khép lại, vài người trong phòng tông cuốn nhất tề quay đầu.

Tịch Mân Sầm thả lại tông cuốn lên giá, “Ngô Lệnh Bằng này rất có đầu óc.”

Mạn Duẫn gật đầu đồng ý. “Đúng là một kẻ thông minh, chẳng qua thông minh lại bị dùng sai chỗ.”

https://thuviensach.vn

Toàn gian phòng đều là tông cuốn được sắp xếp ngăn nắp, xem về số lượng thì có khi tông cuốn cả trăm năm qua của Tê thành đều được lưu giữ tại đây.

Chu Dương chán muốn chết ngồi vào ghế, cái ghế cũ kỹ rên lên một tiếng kèn kẹt, “Vương gia, chúng ta bắt đầu xem tông cuốn từ năm nào?”

Mục đích mà họ cải trang đi tuần chỉ có Hoàng Thượng và họ biết, công tác giữ bí mật được thực hiện cực kỳ tốt. Ngô Lệnh Bằng biết họ sẽ đến Tê thành tuần tra, nhưng không rõ lắm là vì chuyện gì, nghĩ rằng chắc cũng giống năm rồi, xem xét tông cuốn một lượt nếu không phát hiện gì thì lập tức hồi Hoàng Đô phục mệnh.

Tề Hồng còn đứng cùng bọn họ, thấy vài người như đầy bụng suy tư thì bèn nghi hoặc hỏi: “Các ngươi đến Tê thành chắc không phải đi du sơn ngoạn thủy đúng không? Xem ra là tới điều tra bí mật gì đó ghê gớm lắm.”

Chu Dương chà chà hai tay vào nhau, cười đầy xấu xa: “Hóa ra ngươi không chỉ ngứa tay mà ngay cả miệng cũng ngứa.”

Đây là động tác khởi động tiêu chuẩn của Chu Dương mỗi khi muốn đánh nhau, Tề Hồng đã giao thủ cùng hắn nhiều lần nên đương nhiên hiểu rõ.

“Sao ngươi biết? Ta đã lâu không chạm vào nữ nhân, giờ tay với miệng gì đều ngứa cả. Đâu giống như ai đó, đàn ông đàn ang gì mà sắp ba mươi tuổi già tới nơi rồi mà ngay cả cái miệng của nữ nhân cũng chưa chạm qua.” Tề Hồng không phải là người chỉ biết bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh.

không hợp nhãn với Chu Dương, sớm muộn gì cũng có chuyện.

Thấy đệ đệ của mình bị người ta nói móc, Chu Phi nói: “Tề Hồng, nơi này không có chuyện của ngươi, sao ngươi còn không mau đi đi?”

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn mặc kệ hai người kia, mà nói chính xác là: nhìn riết thành quen. Chỉ cần hai người đừng động thủ ngay chỗ này thì cần gì phải ngăn cản.

“Ta là người rất hiếu kỳ với mấy chuyện bí bí mật mật, ta quyết định...” Nhìn Chu Dương như khiêu khích, “Ta muốn ở lại.”

Mạn Duẫn không có chút phản ứng nào, Tề Hồng ở lại hay rời đi chẳng có ý nghĩa gì lớn đối với nàng.

Thời gian ba người đấu võ mồm, Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn đã dạo hết một vòng Tông cuốn thất.

Tịch Mân Sầm trên cơ bản là không định xem tông cuốn, vẻ mặt thoải mái đứng cạnh cửa sổ, đẩy cửa sổ ra nhìn ra bên ngoài.

“Những thứ kia chẳng có tác dụng gì.”

Phụ Vương rất ít nói chuyện, nhưng mỗi một câu đều là trọng điểm của trọng điểm.

Ba người đang đấu mỏ nhọn lập tức đồng thanh: “Vì sao?”

“Vậy cũng hỏi?” Mạn Duẫn lấy tay sờ cái bàn, “Nhìn đi, cái bàn này không dính một hạt bụi. Nơi này mỗi ngày đều có người để ý, đặc biệt là gần đây, mỗi ngóc ngách đều được quét dọn sạch sẽ. Đối phương đã sớm đoán được chúng ta sẽ đến Tông cuốn thất, có lý nào sẽ để lại manh mối gì cho chúng ta?”

Tịch Mân Sầm vỗ vỗ vai Mạn Duẫn, không hổ là người được hắn nhìn trúng, ăn ý với hắn đến thế. Suy nghĩ của nàng luôn tiếp cận nhất những gì hắn nghĩ trong đầu.

https://thuviensach.vn

Ba người kia bỗng nhiên tỉnh ngộ. Hèn gì lúc Ngô Lệnh Bằng lui ra ngoài, vẻ mặt của hắn không có bất kỳ biểu hiện gì khác thường.

Chu Phi nhíu chặt mày, “Vương gia, vậy chúng ta nên bắt đầu tra từ nơi nào?”

“Trong Phủ nha không lấy được tin tức gì đâu, chúng ta chỉ có thể bắt đầu từ ngoài dân chúng. Trong Tê thành không có bất cứ xì xào nào, có thể thấy được rằng người biết việc này rất, rất ít. Ngày mai chúng ta đi ra phố xem một vòng.”

Tịch Mân Sầm nói vô cùng mịt mờ. Mặt Tề Hồng đầy vẻ nghi hoặc, không rõ lắm việc mà Cửu Vương gia đề cập rốt cuộc là việc gì.

Chẳng lẽ Cửu Vương gia cố ý giấu giếm hắn?

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8

“Tề Hồng, ngươi cho rằng bổn Vương không nên giấu giếm ngươi sao?”

Mỗi một vẻ mặt của Tề Hồng đều không lọt khỏi mắt Tịch Mân Sầm nên không khó để đoán ra ý nghĩ trong nội tâm hắn.

Mạn Duẫn nói: “Ngươi cũng đâu phải là thuộc hạ của Phụ Vương, có một vài sự việc chúng ta gạt ngươi thì cũng có gì là sai. Ngươi là người trong giang hồ, chúng ta là người của triều đình, nước sông không phạm nước giếng. Triều đình không nhúng tay vào việc giang hồ, cũng vậy, người giang hồ cũng không nên can thiệp vào triều chính.”

Quy củ này tuy không được viết ra trên giấy trắng mực đen nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Lý do này thật có sức thuyết phục. Nhưng Tề Hồng là người có tâm lý hiếu kỳ rất nặng, nếu có bí mật mà hắn không biết không phát hiện thì thôi, mà một khi đã biết có bí mật mà đối phương cố tình không nói cho hắn thì khiến cho trong bụng hắn như có trăm ngàn con kiến bò đốt lung tung.

Mày nhíu chặt, Tề Hồng như đang cố giãy dụa, rồi một lúc sau ấp úng nói: “Cửu Vương gia, vậy... Ta làm thủ hạ cho ngươi, được không?”

Như thế, hắn vừa là người giang hồ, vừa là người của triều đình, quy củ của cả hai bên đều không bị phá vỡ.

https://thuviensach.vn

Tề Hồng tuy háo sắc, nhưng với danh tiếng của hắn trên giang hồ thì một khi đã nói ra sẽ nhất định không đổi ý.

Mạn Duẫn ra vẻ suy nghĩ gật gật đầu, "Ý kiến này nghe cũng được." thật ra trong lòng nàng đang lén cười khoái chí.

Tề Hồng dù sao cũng được xem như một nhân tài, cái gọi là nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, thu Tề Hồng làm cấp dưới là việc vô cùng có lợi.

không biết Phụ Vương có ý định này từ trước không mà chỉ cần một câu đã khiến cho Tề Hồng chủ động mở miệng hàng phục.

Mặt Tịch Mân Sầm không chút thay đổi, lạnh lùng nói: "Bổn Vương nhìn không ra thành ý của ngươi."

Chu Dương dựng ngược tóc, trừng trắng mắt. "Đồ hái hoa tặc thối, có phải ngươi đã lên sẵn mưu kế từ trước rồi phải không? Muốn tiến vào Sầm Vương phủ á! Mới nghĩ tới việc ngày ngày phải đối diện với ngươi Lão Tử đã muốn tức xì khói. Ta cảnh cáo ngươi, không cho phép tiến vào Sầm Vương phủ. Nếu không, ta thấy ngươi một lần liền đánh ngươi một lần." Vung nắm đấm thẳng về phía Tề Hồng, nhưng chưa được nửa đường đã bị Chu Phi ngăn lại.

Chu Phi âm thầm nghĩ, Vương gia làm việc xưa nay đều có nguyên do. Vả lại, thu thêm một thuộc hạ thì có thể giảm bớt lượng công việc của mình, cớ sao lại không làm?

Thấy Chu Dương không chào đón mình như vậy, Tề Hồng nghiêm mặt, "Lão Tử không được vào? Tại sao? Sầm Vương phủ biến thành của ngươi từ hồi nào mà ngươi nói không cho vào thì sẽ không được vào? Lão Tử tiến vào là chắc chắn rồi!"

https://thuviensach.vn

Quỳ hai đầu gối xuống đất, Tề Hồng nâng lên một bàn tay, mắt ngước lên nhìn thẳng vào Tịch Mân Sầm, thề: “Tề Hồng thề, từ nay về sau sống chết đều nguyện trung thành với Cửu Vương gia, cả đời không thay đổi.”

Tịch Mân Sầm thật vừa lòng, gật đầu với hắn, “Từ hôm nay trở đi, ngươi liền đi theo bên người bổn Vương. Về phần thân phận, giống Chu Phi Chu Dương. Nhớ kỹ lời ngươi tuyên thệ hôm nay, nếu dám phản bội bổn Vương, đừng trách bổn Vương vô tình.”

không ai mà không biết Cửu Vương gia là người lạnh băng vô tình, thủ đoạn độc ác.

Nếu đã thề nguyện trung thành, Tề Hồng sẽ không nghĩ tới việc phản bội. Vả lại, có thể có một núi dựa có gốc gác như Cửu Vương gia là một việc cực kỳ đáng để khoe ra.

Tề Hồng đứng lên, đôi mắt lóe sáng lòe lòe y như một cún cưng vô cùng tò mò, hỏi: “Cửu Vương gia, giờ ngài đã có thể nói cho ta biết các ngươi đến Tê thành rốt cuộc là vì sự tình gì chưa?”

Đơn giản như vậy đã lừa có được một cấp dưới miễn phí, Mạn Duẫn thập phần bội phục thủ đoạn của Phụ Vương.

“Tê thành có kẻ buôn bán muối lậu, bổn Vương cải trang đi tuần chính vì việc này.” Tịch Mân Sầm nhấc một món tóc của Mạn Duẫn lên quấn quanh ngón trỏ vài vòng, rất thích mái tóc đen huyền mượt mà của Mạn Duẫn.

Tề Hồng suýt nữa thì té ngửa ra đất, may mà có Chu Phi đỡ hắn một phen, “Đơn giản như vậy... Chỉ đơn giản vậy thôi?!?”

Buôn bán muối lậu là chuyện thường tình, hễ địa phương nào có quan tham thì không thể thiếu loại chuyện này, chỉ khác nhau ở tình thế lớn nhỏ mà thôi.

https://thuviensach.vn

Vì một bí mật đơn giản như vậy... mà phải đưa tang cho sự tự do, Tề Hồng hận không thể đập đầu mà chết.

Sao mình lại có thể chỉ vì một sự việc nhỏ nhoi mà thiếu kiên nhẫn như vậy, không hỏi cho bằng được thì chết à?

“Ngươi muốn đổi ý? không muốn nguyện trung thành với bổn Vương, bổn Vương cũng không bức bách ngươi.” Thanh âm Cửu Vương thật nhẹ, nhưng lãnh ý trong đó lại xuyên sâu tận đáy lòng người khác.

Tề Hồng ngập ngừng hỏi: “Cửu Vương gia, ngài nói thật chứ?”

“Đương nhiên, ngươi có thể đi bất cứ lúc nào. Chẳng qua... để xem ngươi có số đi ra khỏi cửa này hay không thôi.” Tịch Mân Sầm chỉ vào cửa vào Tông cuốn thất, vẻ mặt không có một chút biến hóa nào.

Tề Hồng nghiến răng kèn kẹt, đây là uy hiếp trắng trợn nha!

Ai chẳng biết võ công của Cửu Vương gia sâu đến không lường được, nếu mình có thể đào tẩu ngay dưới mí mắt của hắn thì mình cũng có thể xưng bá võ lâm rồi.

Ngẫm lại mình dù gì cũng là nam nhi thân cao bảy thước, đã nói ra thì phải nhận lời.

“Có thể nguyện trung thành với Cửu Vương gia là phúc của Tề Hồng, Tề Hồng sao có thể đổi ý được.”

Ngạn ngữ có câu “Con mèo chết vì tò mò”, hôm nay xem như Tề Hồng đã hiểu được cặn kẽ.

Về sau nếu có ai nói rằng mình có bí mật gì đó thì dù có đánh chết hắn, hắn cũng phải giữ vững bản thân, quyết không thể lại hiếu kỳ như vậy.

https://thuviensach.vn

Mấy người bọn họ ra khỏi Tông cuốn thất, kêu hai nha dịch dẫn họ đi quanh phủ nha một chút.

Phủ nha phía trước là nơi làm việc công, còn lại hậu viện là nơi ở của Tri phủ, ven đường đi có hai ba vườn hoa nhỏ đầy hoa tươi nở rộ, không khí phảng phất mùi hoa nồng nàn.

Nơi này không thể so với Sầm Vương phủ về phương diện hoa lệ, nhưng vẫn vô cùng đẹp mắt.

“Cửu Vương gia, bữa ăn đã chuẩn bị xong, chúng ta đến tiền thính dùng bữa đi.” Từ phía sau truyền đến một giọng nói, Ngô Lệnh Bằng nhanh bước chân đuổi theo mấy người bọn họ.

Phía sau hắn còn đi theo một nữ tử mặc y phục lụa mỏng màu vàng nhạt, búi tóc cắm hai đóa châu hoa, gương mặt được tô điểm thật khéo léo khiến khuôn mặt trái xoan trông thật tinh xảo.

Nhóm người Tịch Mân Sầm ngày nào cũng đối mặt với Mạn Duẫn mỹ mạo tuyệt thế nên đã sớm miễn nhiễm đối với sắc đẹp.

Thấy Ngô Y Y là một mỹ nhân theo kiểu tinh xảo khéo léo thế này thì nhiều lắm chỉ nhìn thêm vài lần.

Ngô Y Y cũng có tham gia cuộc thi tuyển người đẹp tối qua, ấn tượng của Mạn Duẫn đối với nàng rất sâu sắc.

Ngô Lệnh Bằng chỉ vào nữ nhi đi theo phía sau, giới thiệu: “Đây là tiểu nữ Ngô Y Y. Y Y, sao còn chưa chào Cửu Vương gia.”

Mặt Ngô Y Y mang ý cười, nhưng khi thấy Cửu Vương gia và tiểu Quận chúa rồi thì kinh ngạc: “Ngươi là công tử đêm qua đúng không? Còn ngươi nữa... là Vương cô nương đây mà!”

https://thuviensach.vn

Mắt lướt sang Tề Hồng. “Ngươi là công tử chủ sự cuộc tuyển mỹ kia.”

Ngô Lệnh Bằng khá kinh ngạc, cũng nhìn về phía Tề Hồng.

Ngại đem đến phiền toái không cần thiết, Tề Hồng nghĩ một lúc rồi nói: “Ngày ấy xong ta mới kết giao với tiểu Quận chúa cùng Cửu Vương gia. Phải nói, đây là ‘tri âm gặp lại hận trễ’ à nha.”

Ngô Lệnh Bằng dù có nghi hoặc nhưng lại không dám hỏi.

“Nếu là bằng hữu của Cửu Vương gia thì cùng đi dùng bữa đi.”

Ánh mắt Ngô Y Y thỉnh thoảng dừng lại trên người Tịch Mân Sầm. Tối hôm qua, nàng đã chú ý tới vị nam tử tuấn tú này, chẳng qua không ngờ hắn chính là Cửu Vương gia chiến công lừng lẫy của Phong Yến thôi. Dáng vẻ bề ngoài cùng quyền thế của Cửu Vương gia đủ làm cho rất nhiều nữ nhân thầm ao ước trong lòng.

Lòng Mạn Duẫn nổi lên bong bóng chua, răng nghiến chặt. Phụ Vương đã là của nàng từ lâu, giờ thấy có nữ nhân dám không kiêng nể mà theo dõi hắn như vậy, Mạn Duẫn thật rất tức giận vì không thể che kín mặt Phụ Vương, để xem hắn còn quyến rũ nữ nhân thế nào được.

Tịch Mân Sầm thấy bé con mặt mày nhăn nhó, khóe môi hơi hơi nhếch lên.

Đêm tuyển mỹ kia chẳng phải mình cũng có tâm trạng này đó sao?

Bàn tay nắm lấy đầu vai Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm cùng Mạn Duẫn đi phía trước mọi người.

Chu Phi Chu Dương sớm đã quen với hành động thân mật của hai người nên chẳng thấy có gì là không ổn.

https://thuviensach.vn

Ngô Lệnh Bằng cũng chỉ nghi hoặc một lúc, nhưng rồi lập tức nghĩ, hai người là cha con nên thân mật như vậy cũng là có tình có lý.

Vì chiêu đãi Cửu Vương gia, rượu ngon món tốt gì Ngô Lệnh Bằng đều cho mang lên. trên bàn bày đầy thịt cá bốc mùi thơm ngào ngạt. Rượu thì được bỏ ra một số tiền lớn để mua từ chính Lưu Hương tửu lâu, vừa mở nút lọ vải đỏ ra thì một mùi thơm rượu nồng đậm xông vào mũi.

Vì thân phận Chu Phi Chu Dương là thị vệ nên chỉ có thể đứng ở một bên.

Chu Dương nhỏ nước miếng ròng ròng, chẳng hề có chút xíu xìu xiu quy củ thị vệ nào.

Tề Hồng hôm nay có vận khí tốt. Vì trước đó nói hắn là bằng hữu của Vương gia nên Ngô Lệnh Bằng liền mời hắn cùng dùng bữa, thấy rượu rót đầy chén Kim Ngọc thì cố ý cầm lên quơ quơ, khoe khoang ngay trước mặt Chu Dương, “Rượu của Ngô đại nhân thật thơm đó.”

Rồi ngửa đầu một ngụm uống cạn, khiến Chu Dương nhìn mà nghiến răng ken két.

Mạn Duẫn cầm lấy bầu rượu rót cho Tịch Mân Sầm một ly. “Phụ Vương cũng nếm thử xem.”

Tịch Mân Sầm bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, “Đúng là rượu ngon, làm cho Ngô đại nhân tốn tiền rồi.”

Giữa chừng, Mạn Duẫn cũng rót cho mình một chén rượu. Trong vị ngọt lành của rượu lại mang theo một chút vị cay, uống vào trong bụng rồi mà trong miệng vẫn còn giữ lại mùi hương. thật đáng giá tiêu tiền.

Rượu này... Ít nhất cũng phải ba trăm lượng bạc.

https://thuviensach.vn

Nhưng Ngô Lệnh Bằng chỉ là một Tri phủ, một năm bổng lộc cũng chỉ hơn năm mươi lượng bạc, thế mà có thể uống được loại rượu tốt như vậy. Mạn Duẫn thật sự rất tò mò từ đâu mà Ngô Lệnh Bằng kiếm được nhiều bạc như vậy.

Vài người ngồi trên bàn cũng không thích rượu lắm nên sau khi cơm nước xong mà rượu trong bầu vẫn còn hơn phân nửa.

Thấy Chu Dương trừng mãi đến hai mắt đều đỏ, Mạn Duẫn cầm lấy bầu rượu quăng cho hắn, "Thưởng cho ngươi, Sầm Vương phủ có nhiều rượu ngon như vậy sao không thấy ngươi uống?"

Chu Dương mặc kệ tiểu Quận chúa. hắn xưa nay tham ăn, thấy Tề Hồng cố ý đùa nghịch như vậy liệu hắn có thể không gấp đến đỏ mắt được sao?

Đúng là vẫn chỉ có tiểu Quận chúa là tốt với hắn, nhìn nhìn bầu rượu còn hơn phân nửa cười tít mắt ôm chặt vào lòng. Vì để hòa nhau một ván, Chu Dương dốc bầu rượu lên, uống ừng ực mấy ngụm, rồi nhìn Tề Hồng hất cằm dương dương tự đắc, "thật sự là rất ngon, tạ tiểu Quận chúa ban cho."

Lúc trò chuyện phiếm, Tịch Mân Sầm hỏi thăm chút ít về tình huống tại Tê Thành.

Ngô Lệnh Bằng cũng nhất nhất trả lời từng câu hỏi.

Mãi đến lúc sắc trời bắt đầu tối, gia nhân bên ngoài bắt đầu đốt đèn lồng, thì mọi người mới bắt đầu giải tán.

Rượu mặc dù ngon nhưng tác dụng chậm lại rất lớn. Chu Dương một mình uống hết nửa bầu rượu giờ đã chân nam đá chân xiêu, miệng lảm nhảm gì đó không nghe rõ, rõ ràng là đã say khướt.

https://thuviensach.vn

Chu Phi đỡ hắn, mặt nhăn mày nhíu, “Đây là kết cục của kẻ sính làm anh hùng.” rõ ràng tửu lượng không tốt, thế mà vì muốn tranh sĩ diện mà uống đến say nghiêng say ngả không còn biết gì.

Nếu hắn không phải là đệ đệ của mình, làm gì có chuyện Chu Phi sẽ nâng đỡ một con ma men.

Tề Hồng vui vẻ cười ha ha, “Chu Dương rất ngốc.” Rượu kia chính là Lăng Vân túy, tuy rằng hương thuần nhưng uống nhiều sẽ chịu không nổi.

Người uống ừng ực mấy ngụm thì sạch bách giống như Chu Dương lần đầu tiên Tề Hồng thấy.

“Tề Hồng, ngươi bớt trêu cợt Chu Dương đi. Chu Dương tâm tính con nít, đừng hơn thua với hắn.” Mạn Duẫn đi ở phía trước đột nhiên quay đầu lại nói.

“Dạ dạ dạ, tiểu chủ tử nói đúng. Về sau ta nhất định bỏ qua cho hắn.” Tề Hồng giơ tay lên cam đoan, nhưng tiếng cười trong miệng vẫn không ngừng.

Tịch Mân Sầm cúi đầu nhìn gương mặt nghiêng của Mạn Duẫn, lông mi rất dài của Mạn Duẫn dưới ánh nến chiếu rọi tạo một bóng đổ mảnh mai xinh đẹp.

“Duẫn nhi, Lăng Vân túy là ngươi ban cho Chu Dương, ngươi quên à?”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9

Hai má Mạn Duẫn đỏ lên, nhỏ giọng thì thầm: “Ta có đoán được là Chu Dương sẽ mấy ngụm uống sạch đâu.”

Rượu ngon cần chậm rãi nhấm nháp mới có thể thưởng thức được mùi vị trong đó. Tuy trong Hoàng cung Lăng Vân túy không được xem là rượu ngon hiếm có, nhưng ở dân gian nó lại là một trong những loại rượu ngon hạng nhất. Nào có ai uống rượu mà chỉ cần mấy ngụm thì đã uống xong một bụng?

Nhớ tới dáng vẻ của Chu Dương lúc này, Mạn Duẫn lại muốn phì cười.

Tịch Mân Sầm cau mày kiếm, thấy Mạn Duẫn vì chuyện của người khác mà vui cười thì trong lòng nổi lên ý lạnh. Có phải hắn quá dung túng cho Mạn Duẫn và Chu Dương thân cận quá hay không?

Sát ý nổi lên trong mắt khi chạm đến nụ cười sáng rỡ của Mạn Duẫn thì lập tức tắt ngúm. Hừm, xem ra sau này cần phải giáo huấn lại bé con một chút mới được, nếu đã trở thành nữ nhân của hắn thì phải lập tức rời xa các nam tử khác. Nếu không nghe giáo huấn thì lúc đó hắn đành phải áp dụng biện pháp trừng phạt của chính mình.

“Cửu Vương gia, mời đi bên này.” Ngô Lệnh Bằng lưu lại phía sau phân phó hạ nhân thu thập bàn tiệc, xong liền đuổi theo, dẫn mấy người đi về phía phòng khách nơi hậu viện để nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

hắn đã sớm nghe nói về tính thích sạch sẽ của Cửu Vương gia nên sau khi hồi phủ đã lập tức phân phó hạ nhân quét tước phòng ở trong ngoài kỹ càng.

Phòng của bọn họ nằm gần nhau, chỉ cách vài bước.

Ngô Lệnh Bằng đẩy cửa phòng một gian ra, "Cửu Vương gia, ngài ở nơi này. Phòng của Tiểu Quận chúa ngay cách vách. Tề công tử trong gian bên kia, hai vị Chu thị vệ ở gian cuối cùng."

Mạn Duẫn tuổi đã không còn nhỏ, vì tránh tị hiềm nên không thể ở cùng phòng với Tịch Mân Sầm.

Nhưng lý do này cũng không thể ngăn cản hai người nghỉ ngơi cùng nhau. Lần trước ở hành cung, chờ đêm sâu người vắng rồi thì nếu không phải nàng lẻn vào phòng Phụ Vương thì cũng là Phụ Vương đến phòng của nàng. Chuyện này đã tập mãi thành thói quen rồi nên lúc này Mạn Duẫn không muốn làm cho Ngô Lệnh Bằng hoài nghi liền dẫn đầu bước chân vào phòng mình đầu tiên.

"Đêm đã khuya, Ngô đại nhân cũng về nghỉ sớm đi." Tịch Mân Sầm rảo bước tiến vào phòng mình, cửa phòng kẹt một tiếng rồi khép chặt lại.

Chu Phi khiêng đệ đệ say không còn biết trời trăng gì từng bước đi về phòng, "Tha thứ Chu Phi không tiễn, thỉnh Ngô đại nhân đi thong thả."

Tề Hồng nhún nhún vai, đẩy ra cửa phòng của mình, bước vào đóng cửa.

Đèn trong bốn gian phòng lập tức được thắp sáng.

một nữ nhân dáng người quyến rũ bước ra từ góc sân, nhỏ giọng kêu: "Phụ thân."

https://thuviensach.vn

Ngô Lệnh Bằng cúi đầu, thì thầm vào tai Ngô Y Y. “Đàn hương trong phòng có tác dụng thúc giục tình. Cơ hội chỉ có một lần, nhất định phải nắm chắc, hiểu không?”

Ai chẳng biết Cửu Vương gia cây đại thụ cành lá xum xuê tại triều đình, huống hồ Vương phi lại vừa qua đời, vị trí này vẫn còn để trống.

Ngô Lệnh Bằng là kẻ đầy lòng tham, một chức vị Tri phủ nho nhỏ làm sao có thể làm hắn thỏa mãn? Nữ nhi không buộc được trái tim của Cửu Vương gia tâm? Đừng lo. Chỉ cần có thể bám được vào cây đại thụ này, về sau trên triều đình còn ai dám không cúi đầu trước hắn.

Bút mua bán này, chỉ có lời chứ không lỗ chút nào.

Ngô Y Y vẫn còn là một hoàng hoa khuê nữ, nghe phụ thân nói trắng ra như vậy thì hai má đỏ bừng. Nàng rất vừa lòng với tài mạo của Cửu Vương gia, cũng biết rằng Cửu Vương gia đi tuần thì sẽ không dừng lại đây lâu, nếu mất đi cơ hội này về sau có muốn gặp lại Cửu Vương gia phải nói là khó hơn lên Trời.

“Nữ nhi biết.”

Ngô Lệnh Bằng cười khà khà.

Mãi đến lúc đèn đuốc tắt hết trong bốn gian phòng, hai người mới từ từ có động tác.

Cửa phòng khóa từ bên trong, nhưng điều này không làm khó được cha con Ngô Lệnh Bằng. Ngô Lệnh Bằng lấy ra một cây sắt dài nhỏ luồn vào khe hở, chỉ chốc lát then cửa liền bị mở.

Sau khi phụ thân ra hiệu, Ngô Y Y nhẹ nhàng đẩy cửa ra, rón ra rón rén tiến vào, trái tim đập như trống. Căn phòng tối mịt đến giơ tay trước mặt

https://thuviensach.vn

cũng không thấy ngón tay, trong không khí phiêu tán một mùi đàn hương nhè nhẹ.

Người vừa ngửi vào liền cảm thấy toàn thân khô nóng.

Ngô Lệnh Bằng đứng ngoài cửa nhìn vài lần, đôi mắt lõi đời như bắn ra tia sáng, sau đó cười cười đóng cửa lại, chậm rãi rời đi dọc hành lang dài.

Mạn Duẫn mặc quần áo đơn, nhìn bóng dáng rời đi của Ngô Lệnh Bằng mà tự hỏi thật lâu.

Lại là chiêu này?

Mỹ nhân kế, trò mà kẻ âm hiểm giả dối quen dùng. Mạn Duẫn giờ đã không nhớ rõ Ngô Y Y là nữ thân thứ mấy muốn trèo lên giường Phụ Vương. Phụ Vương có quyền thế tài phú, hèn gì chẳng khiến cho người ta hâm mộ?

Gió lạnh ào ào thổi tới, Mạn Duẫn túm chặt áo đơn lại hơn.

Trong lòng không lo lắng lắm, bởi từ tám năm trước nàng đã hiểu được: Phụ Vương không phải là loại nam nhân mà nữ nhân chỉ dựa vào mỹ mạo là có thể lay động. Nếu Phụ Vương sẽ để cho bị trúng kế thì tám năm trước gian kế của vị Công chúa Nam Trụ quốc kia đã thực hiện được rồi.

Chân mang guốc gỗ, Mạn Duẫn nhẹ nhàng đi đến trước cửa phòng Tịch Mân Sầm, muốn nhìn xem Phụ Vương sẽ thoát thân thế nào.

Mạn Duẫn đã luyện võ công vài năm, hơn nữa có kỹ xảo ám sát từ kiếp trước nên lúc đi đường không hề phát ra tí tiếng vang nào.

Đêm tối đen như mực, cực kỳ im ắng, chỉ có tiếng gió vù vù thổi bên tai không ngừng nghỉ.

https://thuviensach.vn

Ngón trỏ chọc ra một cái lỗ nhỏ trên cửa, Mạn Duẫn ghé sát vào đưa mắt nhìn bên trong.

Trong phòng tối đen không có một tia sáng, tiếng ván giường kẽo kẹt vang, mơ hồ còn nghe được tiếng thân thể chạm vào nhau. Trong đêm yên tĩnh, âm thanh rên rỉ của nữ tử vô cùng hấp dẫn. Mạn Duẫn đã mây mưa nhiều lần cùng Tịch Mân Sầm, không phải là một nữ nhân chưa từng hưởng chuyện cá nước thân mật, nên đương nhiên hiểu được người bên trong đang làm cái gì.

Khóe mắt chát chát, Mạn Duẫn muốn khóc nhưng lại không rơi được nước mắt. Trái tim dần dần chết lặng như đã ngừng đập không có một chút cảm giác nào, khiến nàng muốn hít thở mà không được.

Gió lạnh thổi tung tóc bay tán loạn, Mạn Duẫn đứng ngây ngốc ngoài cửa thật lâu mà không thể cử động.

Ưm... ưm... A... Nữ tử trong phòng đột nhiên rên to lên, khiến tay chân đang lạnh toát của Mạn Duẫn rúng động.

Thời gian có thể hòa tan tất cả sao? Trước kia khi đối mặt sắc đẹp, mặt Phụ Vương không đổi sắc, giờ cũng đã không cưỡng lại nổi sự dụ hoặc?

Lòng Mạn Duẫn ê ẩm như đang rơi lệ nhưng đôi mắt thì hoàn toàn tương phản, không có một chút ánh nước mắt nào mà trong trẻo như mặt trăng đang treo trên cao kia.

Sáng tỏ, trong suốt.

Mạn Duẫn lảo đảo lui lại vài bước, vẫn nhìn thẳng tắp vào cánh cửa kia, đầu óc rối nùi.

Trong đầu chỉ có một ý tưởng... Trốn đi, thoát khỏi chỗ này, chạy trốn tới nơi không còn nghe được thanh âm này nữa. Mạn Duẫn xoay người

https://thuviensach.vn

chạy ra hướng sân ngoài. Trong lúc bối rối, guốc gỗ rớt lại bên trong, Mạn Duẫn chạy chân trần trên thềm đá lạnh như băng, xúc cảm lạnh lẽo khiến Mạn Duẫn không kềm được mà rùng mình. không hề chậm lại, Mạn Duẫn lao ra khỏi sân cắm đầu chạy không mục đích, lòng bàn chân đạp lên đá vụn trên đường tứa máu mà Mạn Duẫn không hề cảm nhận được.

Bên cạnh hồ nước có một cụm núi giả đứng sừng sững, chiếu ảnh ngược lên mặt nước phẳng lặng.

Mặt trăng sáng tỏ in bóng trên mặt nước, mỗi khi sóng nước hơi gợn lên thì lay động theo. Hoa trong gương, trăng trong nước, công dã tràng... Mạn Duẫn đột nhiên cảm thấy nàng vẫn là một người từ bên ngoài đến vốn không nên tồn tại trong cái thế giới mà nàng đã sinh hoạt trong đó mười lăm năm. Nhưng nơi này không có chỗ cho nàng sống yên ổn, cho dù trở lại hiện đại thì nơi đó vẫn không có ai đáng giá cho nàng tưởng niệm như trước.

Mạn Duẫn chậm rãi đi đến cạnh núi giả, ngồi xuống dựa vào, gió lạnh như cắt đập vào trên mặt.

Mạn Duẫn không cảm nhận được cái lạnh, chỉ cảm thấy ngọn gió lạnh lẽo như có thể thổi thẳng vào tim này có thể làm cho nàng bình tĩnh lại.

Nhìn những ánh sao sáng ngời trên bầu trời đêm, ánh mắt Mạn Duẫn trống rỗng xa xăm, như muốn xuyên thấu qua đám sao nhìn thấy một thế giới khác.

Áo đơn rất mỏng, gió vừa phất qua Mạn Duẫn đã lạnh nổi da gà. Mí mắt càng ngày càng nặng, Mạn Duẫn dựa lưng vào núi giả, từ từ đi vào giấc ngủ.

Canh bốn, thanh âm cửa phòng ầm vỡ tan đánh thức mọi người trong cơn ngủ say. Thanh âm kịch liệt, khiến lỗ tai mọi người chấn động đến phát đau.

https://thuviensach.vn

Chu Phi hoảng hốt, từ trên giường dựng bắn lên, đạp một đạp vào Chu Dương đang nhủi trong ổ chăn.

“Tỉnh lại mau, tiếng động là từ bên phòng Vương gia truyền đến.” Chu Phi khoác bừa áo, vội vã mang giầy, phóng ra bên ngoài.

Tề Hồng phòng bên cạnh vốn đang ngủ say sưa cũng bị tiếng động này làm cho sợ tới mức lập tức tỉnh giấc, sực nhớ mình giờ chính là thuộc hạ của Cửu Vương gia nên cũng lập tức ăn mặc chỉnh tề, chạy ra cửa.

Vừa chạy hết hành lang dài liền nhìn thấy Tịch Mân Sầm trong y phục đen đứng cạnh cây cột, vẻ mặt hàn sương đầy phẫn nộ.

Phía sau hắn là phòng Mạn Duẫn, hai phiến cửa phòng đã bị đá tan tành, một phiến vẫn còn ương ngạnh dính tại khung cửa lay động kẽo kẹt.

Chu Phi đã hầu hạ Tịch Mân Sầm nhiều năm, nhìn thấy thần sắc của hắn thì đã đoán được Cửu Vương gia đang tức giận.

“Vương gia... sao lại thế này!” Chu Phi nhanh chóng đi qua, nhìn vào trong phòng. Bên trong không hề có bóng dáng của tiểu Quận chúa.

Bọn họ đều cực kỳ lo lắng.

Động tĩnh trong viện rất lớn nên rất nhanh đã có nhiều người tụ tập bên trong phủ nha.

Ngô Lệnh Bằng như mới từ trong ổ chăn chui ra, quần áo xộc xệch, hoang mang rối loạn hỏi: “Cửu Vương gia... Có chuyện gì vậy?”

Mấy chục nha dịch đứng sau hắn, ai nấy đều đang ngơ ngác nhìn nhau.

Đáy mắt Ngô Lệnh Bằng thoáng hiện ý cười vì gian kế đã thành công, tuy sắc mặt biểu lộ vẻ vô cùng kích động nhưng hoàn toàn lại chẳng hề vội vã.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm lạnh lùng liếc hắn một cái, “Tiểu Quận chúa mất tích, lập tức phái người đi tìm.”

nhẹ nhàng phất vạt áo, Tịch Mân Sầm một cước đá văng cửa phòng của mình. Bên trong phòng không biết từ khi nào đã được thắp sáng đèn đuốc.

Ngô Lệnh Bằng sửng sốt một lúc mới hoàn hồn từ câu nói của Tịch Mân Sầm. Vốn tưởng rằng Cửu Vương gia náo loạn lớn như vậy là vì đã ngủ với nữ nhi của hắn... Nhưng không ngờ lại là muốn phái người đi tìm tiểu Quận chúa?

hắn bỗng dưng giống như lọt vào sương mù, chẳng hiểu ra làm sao.

“không phải Tiểu Quận chúa nên ở trong phòng sao?”

Tịch Mân Sầm lạnh lùng nhìn hắn, “Nếu ở trong phòng, bổn Vương tức giận làm gì? Các ngươi tiến vào cùng bổn Vương.” Xoay người, Tịch Mân Sầm mang theo mọi người đi vào phòng mình.

Trong phòng phiêu đãng hương vị tình dục như có như không, ngọn đèn mập mờ chợt lóe chợt tắt.

Ngô Lệnh Bằng trong lòng đánh trống, tay chân như nhũn ra. Chẳng lẽ sự tình đã không phát triển như hắn suy nghĩ?

trên giường có hai kẻ trần trụi, gương mặt xinh đẹp của nữ tử ràn rụa nước mắt, chăn bông bọc quanh thân, nhìn thấy mọi người thì lớn tiếng nức nở, hướng Ngô Lệnh Bằng mà kêu một tiếng, “Cha, hắn...”

Cánh tay trắng nõn như ngọc vươn ra, chỉ về phía nam nhân lõa lồ bên kia, gương mặt xinh đẹp như hoa lê đẫm nước tràn đầy phẫn nộ cùng hối hận.

https://thuviensach.vn

Ngô Lệnh Bằng nhìn thấy nam nhân kia thì huyết áp phằng phằng dâng cao, suýt nữa thì hôn mê bất tỉnh, “Dư Lâm, sao ngươi lại ở trong này!”

Ngô Lệnh Bằng hoàn toàn là rống lớn ra câu này!

Dư Lâm hoảng sợ nhảy từ giường xuống, quỳ phịch xuống đất, “Ngô đại nhân, thuộc hạ cũng không biết sao lại thế này. Lúc chiều tới thu thập phòng thì đột nhiên ngủ luôn trong phòng này, đến... đến khi tỉnh lại, thì lại như vậy.”

Toàn thân hắn trần như nhộng, trừ bỏ tiết khố thì mọi thứ đều lộ ra trước mặt mọi người, lưng trần có vài vệt máu dài chỉ cần liếc mắt là nhìn ra ngay do móng tay của nữ tử cào ra. Lại nhìn Ngô Y Y đang khóc trên giường, trong lòng mọi người liền lập tức sáng tỏ.

Chẳng qua... Hai người hoan ái vì sao lại ở trong phòng Cửu Vương gia?

Tịch Mân Sầm lạnh lùng hừ một tiếng, “Việc này chờ hừng đông nói sau, sao còn không mau phái người đi tìm tiểu Quận chúa. Tìm không được, người nơi này đừng ai nghĩ còn sống!”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10

Phẫn nộ phất vạt áo, Tịch Mân Sầm lạnh lùng nheo mắt lại. Độ ấm xung quanh dường như đã bị ảnh hưởng mà giảm xuống vài độ.

Ngô Lệnh Bằng tức giận trừng mắt nhìn nữ nhi rồi hét lên: “Sao còn không mau mặc quần áo vào!”

hắn xoay người, lại hướng đám nha dịch đang thất thần rống lên giận dữ: “không nghe Cửu Vương gia nói sao? Nhanh đi tìm tiểu Quận chúa! không muốn cái đầu nữa đúng không!”

Đầu óc Chu Dương vẫn còn hỗn độn, dùng tay đập mạnh vài cái vào đầu để buộc mình thanh tỉnh, nấc cụt, “Tiểu... Tiểu Quận chúa lại mất tích?”

Nhớ tới lần trước tiểu Quận chúa mất tích thì hắn chính là kẻ phải chịu đựng mọi tức giận của Vương gia, sống trong nơm nớp lo sợ cả nửa tháng, cái mạng nhỏ này thiếu chút nữa đã phải đi gặp Diêm Vương.

Chu Phi vỗ vỗ vai hắn như an ủi. “Muốn sống thì mau đi tìm.”

Chỉ khi có tiểu Quận chúa trấn áp ở bên người Vương gia, tính tình lạnh như băng này của Vương gia mới giảm bớt được một chút.

Nếu tiểu Quận chúa mất tích, ngẫm lại khuôn mặt như băng đá vạn năm kia của Vương gia... Chu Phi thở dài thườn thượt. Cho dù Vương gia không muốn lấy tính mệnh của bọn hắn, nhưng ngày ngày đều phải sống trong lo lắng đề phòng cũng đủ làm người ta phát điên.

https://thuviensach.vn

Chu Dương sửng sốt vài giây, rồi mang theo một đám nha dịch chạy ra bên ngoài.

Tịch Mân Sầm giơ bàn tay lên, cái bàn bên cạnh trong nháy mắt hóa thành vụn gỗ. không sử dụng bất kỳ vũ khí gì, một chưởng này thuần túy là nội lực hùng hậu tạo thành sức công phá cường đại.

Tề Hồng sợ tới mức hầu kết cuộn lên cuộn xuống mấy lượt trong lúc nhìn nhìn bàn tay hữu lực kia của Cửu Vương gia, sợ lửa giận của Cửu Vương gia sẽ lan đến cá trong chậu chim trong lồng mà tung cho mình một chưởng thì toi.

Hai chân hắn lặng lẽ di động hướng ra cửa trước, với kinh nghiệm giang hồ của hắn, lúc này mà đứng gần cạnh Vương gia là cực kỳ nguy hiểm. Ra ngoài tìm tiểu Quận chúa lại là an toàn nhất. Cứ nhìn Chu Dương chạy trốn nhanh như vậy thì có thể thấy loại chuyện này không phải xảy ra lần đầu.

Dư Lâm quỳ trên mặt đất, không có mệnh lệnh của Vương gia nên không dám đứng lên.

Ngô Lệnh Bằng nhìn trợ thủ đắc lực của mình mà không có chỗ nào để phát tiết cơn tức. Hết thảy sự việc đều đã nằm trong lòng bàn tay của hắn rồi, không ngờ vào lúc mấu chốt nhất lại phát sinh chuyện này! Lại nhìn nhìn nữ nhi, Ngô Lệnh Bằng hối hận vặn chặt lông mày. Giờ làm sao đây!

Ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn nữ nhi, từ nhỏ đã dạy dỗ nàng thi thư lễ nghi chính vì muốn cho nàng có thể có mặt mũi với đời, gả cho Hoàng thân quốc thích có quyền có thế.

Nhưng hiện tại... Tiền mất tật mang.

Tiếng khóc của Ngô Y Y cứ mãi quanh quẩn bên tai khiến người ta phiền lòng.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm lạnh lùng nhếch khóe môi, tiếng nói trầm thấp như có thể đông lại vạn vật. “Câm miệng lại cho bổn Vương. Khóc nữa, bổn Vương cắt đầu lưỡi ngươi.”

Mạn Duẫn mất tích đã đủ làm Tịch Mân Sầm phiền lòng, một khắc cũng không ngồi yên được, mà nữ nhân kia còn dám khóc sướt mướt phát ra tạp âm làm phiền tai hắn. Trong tiếng nức nở luống cuống, Tịch Mân Sầm nâng chân bước ra cửa.

không được, hắn không thể ngồi yên chỗ này mà chờ tin tức được.

Lần trước Duẫn nhi rời nhà trốn đi còn có nguyên nhân, mà lúc này nàng vô thanh vô tức biến mất trong tầm mắt hắn, bảo hắn làm sao có thể bình tĩnh?

Cảm xúc bực bội của Tịch Mân Sầm không hề che giấu chút nào, phàm kẻ nào có mắt đều có thể nhìn ra được.

Ngô Lệnh Bằng thấy Cửu Vương gia rời đi tiếc nuối dậm dậm hai chân, chỉ thẳng vào mặt nữ nhi mắng: “Ngươi xem ngươi làm cái gì! Lên giường với ai cũng không biết sao?”

Thời điểm Ngô Y Y bước vào phòng, bên trong đã tràn ngập mùi hương giục tình. Nàng hít vào hai hơi thì đầu óc đã trở nên mơ mơ màng màng, sờ soạng lần mò đến giường, đầu óc đâu còn tỉnh táo để hoài nghi cái gì, chỉ nghĩ là nam nhân trên giường chính là Cửu Vương gia thôi.

Đến lúc phát hiện sai lầm thì đã muộn rồi!

Trong lòng Ngô Y Y cũng khổ sở như cha, hung ác nhìn Dư Lâm, lớn tiếng mắng: “Cút cho ta!”

Dư Lâm cũng biết mình phá hỏng mưu kế của Ngô đại nhân, lung lay đứng lên xiết chặt tiết khố, nhặt quần áo bên giường mặc vào từng món.

https://thuviensach.vn

“Tiểu thư, thuộc hạ không cố ý. Ta cũng không biết sao lại như thế, lúc ấy toàn thân khô nóng khó nhịn được...” Mãi đến khi nàng lên giường, hắn rốt cuộc nhịn không được liền ôm lấy thân mình mềm mại thơm tho, sau đó...

Nghe thấy Dư Lâm còn dám nhắc lại chuyện này, mặt Ngô Y Y sắt lại. “Cha! Bắt tên này lại.”

Ngô Lệnh Bằng đương nhiên sẽ không bỏ qua cho Dư Lâm, ngoắc hai nha dịch lại đè chặt Dư Lâm.

“Nhốt vào lao trước đã.”

Với võ công của Mạn Duẫn, nếu muốn chạy khỏi nha phủ là chuyện cực kỳ dễ dàng.

Chu Dương và Tề Hồng mang theo một đội nhân mã ra ngoài đường tìm kiếm. Còn lại một ít nha dịch giơ đuốc tỉ mỉ tuần tra trong nha phủ.

Tịch Mân Sầm tiến vào phòng Mạn Duẫn, trên bình phong còn vắt ngoại bào của Mạn Duẫn, hiển nhiên nàng chỉ mặc một bộ y phục mỏng manh mà chạy đi. Xem cách ăn mặc này, hắn nàng sẽ đi không xa.

Nhíu mày, Tịch Mân Sầm dừng lại bước chân.

Giật mình tỉnh ngộ... Trước kia, khi đêm đến, thường thường đều do hắn chủ động đến phòng Mạn Duẫn, ngủ cùng với nàng. Nhưng hôm nay vì bị Ngô Y Y xâm nhập nên chậm trễ, Tịch Mân Sầm rất lâu mới có thể thoát thân.

Chắc chắn Duẫn nhi chờ không được nên muốn đến phòng hắn. Ai ngờ vừa đi tới cửa thì nghe đến động tĩnh trong phòng... Nếu phân tích như vậy, việc Mạn Duẫn mất tích có thể hiểu được.

https://thuviensach.vn

Như vậy... Duẫn nhi hẳn là ở phụ cận đây thôi.

Tịch Mân Sầm khoanh phạm vi chỉ nội trong nha phủ, liền bước nhanh ra ngoài tìm xung quanh. Bên trong nha phủ, ánh đuốc lập lòe rải rác nơi này nơi kia, chỉ cần đưa mắt chỗ nào cũng có. Rất nhiều tỳ nữ gia đinh cũng bị lôi ra khỏi ổ chăn, gia nhập vào đội ngũ tìm kiếm tiểu Quận chúa.

Tiểu Quận chúa mất tích tại Tê thành không phải là chuyện đùa. Huống chi vị Quận chúa này lại là con cưng của Cửu Vương gia. Nhỡ có cái gì sơ xuất, mạng của bọn họ tuyệt đối sẽ không bảo đảm, có khi toàn bộ Tê thành đều gặp nạn.

Nơi đình viện hẻo lánh đã rất lâu không được ai quét tước, cỏ dại vươn tới đầu gối, ngoại trừ con đường nhỏ lát đá chính giữa thì mọi nơi xung quanh đều là những bụi cỏ sinh lực mạnh mẽ.

Rất nhiều nha dịch đi đến bên này đều bỏ qua, chỉ sơ sài liếc liếc mắt rồi lại đi đến nơi khác xem xét.

Chỗ này cực kỳ không bắt mắt, Tịch Mân Sầm nhìn quanh một hồi rồi cũng định quay đầu rời đi. Nhưng trong nháy mắt xoay người ấy, hắn thấy trong đám cỏ dại cao quá đầu gối kia có một chỗ bị đạp dẹp xuống. Tịch Mân Sầm xoay người bước nhanh qua phía đó, nhặt lên một chiếc giầy.

Giầy hơi dính chút bùn, mặt trên thêu một đóa sen trắng tinh xảo. Đây là giầy của Mạn Duẫn... Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn cùng ăn cùng ở, nên với những thứ thuộc về nàng hắn đều có ấn tượng. Tay nắm chặt giầy, chân bước gấp lên, Tịch Mân Sầm nhanh chóng đi về hướng đình viện sâu bên trong.

Cuối con đường lát đá phiến xuất hiện một cái ao, nước trong ao tù đọng lâu ngày không được thay đổi nên tản ra một mùi khó ngửi, trong đêm tối đen ngẫu nhiên phát ra tiếng ếch kêu ồm oạp càng thêm vang dội.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm có dự cảm Mạn Duẫn đang ở trong này nên mặc kệ hoàn cảnh đen sầm đen sì xung quanh mà bước chân càng nhanh hơn.

Con đường dẫn đến trước hòn núi giả sừng sững cao gần hai thước.

Những chỗ có thể giấu được người xung quanh không nhiều, nhìn là có thể thấy được ngay. Nếu Mạn Duẫn thật sự ở trong này, khả năng duy nhất là núp sau núi giả.

không nén được nỗi chờ mong trong lòng, Tịch Mân Sầm từng bước tiến lại gần.

Ở một bên sườn khác của núi giả, có một cô gái cuộn chặt thân mình, lạnh run lẩy bẩy.

Tịch Mân Sầm ngồi xổm xuống, vừa định lớn tiếng mắng Mạn Duẫn một câu thì thấy trán nàng ứa đầy mồ hôi lạnh. Cơn tức của hắn lập tức biến mất không tăm hơi mà chuyển sang lo lắng cực độ. Đêm khuya sương nặng, quần áo của nàng dính một ít bọt nước lấm tấm, sờ tay lên thì thấy quần áo ẩm ướt lạnh lẽo như có thể vắt ra nước.

Nơi này gần ao, ban đêm không chừng còn lạnh hơn những nơi khác.

Ngủ tại chỗ này không cảm lạnh mới là lạ!

Tịch Mân Sầm ôm lấy Mạn Duẫn, đưa tay sờ trán của nàng. Nó nóng như bàn ủi. hắn quýnh lên, vội vàng quay trở về.

Mạn Duẫn váng đầu hoa mắt, cảm giác được có người tới gần bắt lấy nàng liền lập tức giãy dụa, mặt nhăn nhíu.

“Nằm im cho bổn Vương!” Tịch Mân Sầm cúi đầu, rống lên với Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn cắn chặt môi, tay túm chặt quần, sắc mặt tái nhợt. “Đau.”

https://thuviensach.vn

Bước chân Tịch Mân Sầm khựng lại một chút, nghe một tiếng "Đau" như thế liền không khỏi nhăn mày, gắt gao ôm lấy người trong lòng, vội vàng hỏi: “Đau chỗ nào?”

Nếu không phải là đau đớn kịch liệt không chịu nổi nữa, Mạn Duẫn sẽ không bao giờ nói ra tiếng như thế. Nghe nàng kêu đau, lòng Tịch Mân Sầm căng thẳng.

Ý thức của Mạn Duẫn vẫn còn mơ hồ, nhưng dường như nhận ra là thanh âm của Phụ Vương nên dần dần bớt giãy dụa, ngón tay chỉ đầu gối. “Đây.”

Từng đợt đau đớn xuyên thấu như muốn cắt rời đầu gối với thân thể. Lúc ấy Mạn Duẫn chỉ định ngủ nơi đó một chút rồi lúc sau sẽ trở về phòng, không ngờ chỉ sau một canh giờ thì hai chân như nhũn ra, hoàn toàn không đứng dậy nổi. Cố gắng chống đi được hai bước thì hai chân liền bắt đầu không nghe theo sai bảo của Mạn Duẫn nữa, đau đớn khiến nàng lại ngã trở về cạnh núi giả.

Ngón tay Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng chạm vào đầu gối của nàng, Mạn Duẫn đau đến giật bắn mình, thảm thiết kêu một tiếng.

Nhưng tiếng hét thảm này cực kỳ mỏng manh, nghe vào tai Tịch Mân Sầm cũng giống như lời nói ong ong thoảng nhẹ.

Đây là căn bệnh mãn tính do lần trước rơi xuống nước ở Nam Trụ quốc... Toàn thân Tịch Mân Sầm kể cả hơi thở càng lúc càng biến lạnh.

Đúng lúc này, Mạn Duẫn trong lòng hắn bỗng giật mình, “Phụ Vương, đêm nay ngươi cùng Ngô Y Y...” Thanh âm còn nhỏ hơn so với vừa rồi, nhỏ đến nỗi thiếu chút nữa Tịch Mân Sầm cũng nghe không được.

Mạn Duẫn kích động chạy đi, nhưng sau khi bình tĩnh lại, nàng liền muốn quay về chất vấn Phụ Vương. Nhưng đến lúc nàng muốn đứng lên thì

https://thuviensach.vn

tình hình đã không còn chấp nhận cho nàng được lựa chọn.

“Người trong phòng không phải là bổn Vương.” Thấy Mạn Duẫn đã thế này rồi mà vẫn còn muốn hỏi chuyện này, Tịch Mân Sầm vừa cao hứng lại vừa ảo não.

Nghe được hắn trả lời như vậy, Mạn Duẫn lại an tâm. Lúc nàng ngồi dựa núi giả, nàng đã đưa ra rất nhiều suy đoán.

“Lần sau đừng xúc động như vậy, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu Phụ Vương!” Tịch Mân Sầm vận khinh công, lấy tốc độ cực nhanh chạy về phòng.

Nha dịch tứ phía đang giơ đuốc tìm kiếm thấy vậy liền dừng lại động tác.

Chu Phi hô: “Cửu Vương gia tìm được tiểu Quận chúa, kêu bọn họ rút người về.”

Trái tim vọt lên cổ họng của mọi người cuối cùng lại khôi phục nhịp đập bình thường, không hẹn mà cùng đưa tay lau mồ hôi ròng ròng trên trán. May mà tìm được tiểu Quận chúa, nếu không mạng nhỏ của họ khó mà bảo toàn.

Chu Phi vừa đi tới cửa thì một trận kình phong từ bên trong tạt ra, cánh cửa mở rộng “oành” một tiếng đóng sập lại, thiếu chút nữa đụng ngay mũi hắn.

“Chu Phi, nhanh đi mời đại phu, tiểu Quận chúa không khỏe.”

Lúc mọi người đang đi tìm tiểu Quận chúa, giường trong phòng đã được tỳ nữ đổi thành mới tinh.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm đặt Mạn Duẫn lên giường, xoẹt xoẹt hai ba cái đã cởi xong quần áo ướt sũng của Mạn Duẫn, nhét nàng vào giữa đống chăn bông.

Rồi đi đến ngăn tủ lấy ra một bộ quần áo, giúp Mạn Duẫn mặc vào từng món một. Nếu như lúc bình thường, mỗi khi Tịch Mân Sầm thay quần áo cho Mạn Duẫn chắc chắn sẽ có những ý nghĩ không an phận, nhưng lúc này... hắn chỉ mong Mạn Duẫn bớt được ít nhiều tra tấn, giảm bớt đau đớn của nàng.

Ngoại trừ một tiếng kêu đau lúc đầu, sau đó Mạn Duẫn chỉ nhếch miệng mà nhìn Phụ Vương vì nàng mà bận rộn.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11

Giữa hai hàng lông mày của Phụ Vương vẫn còn mang theo một chút tức giận, khuôn mặt anh tuấn giống như được điêu khắc từ băng, đôi môi mỏng mím chặt không hề che giấu chút nào vẻ lo lắng.

Trán Mạn Duẫn ứa ra một lớp mồ hôi, mặt vì đau mà trắng như giấy.

“Đừng cố chống đỡ, đau thì cứ kêu, Phụ Vương sẽ không cười ngươi.” nhẹ nhàng vuốt ve trán Mạn Duẫn hòng cho nàng giảm bớt đau đớn.

Môi Mạn Duẫn khô nứt, “Phụ Vương, muốn uống nước.”

Tịch Mân Sầm đi tới bàn bên cạnh, rót một ly nước trắng. Mạn Duẫn đưa tay ra đón nhưng bị Tịch Mân Sầm ngăn lại, nâng cằm của nàng lên, kê ly lại gần miệng rót vào từng chút một.

“Phụ Vương, vừa rồi có chuyện gì?”

Mạn Duẫn cảm thấy không được tự nhiên, cứ như ngồi trên đống than, rất muốn đứng lên khỏi giường. Khi nàng đứng ngoài phòng ghé tai vào, nàng nghe rõ ràng rành mạch tiếng rên rỉ hài hòa bên trong. Cứ nghĩ đến việc đã có người làm chuyện đó ở trên giường này, Mạn Duẫn một khắc cũng không muốn nằm ở trên giường nữa.

Nhận ra sự ghét bỏ của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm đè lại đầu vai nàng bắt nằm xuống, “Tạm chấp nhận một lát đã, chờ đại phu xem xong chân ngươi rồi chúng ta lại đổi phòng.”

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm trước kia thường xuyên nghe người khác nói câu "Thương ở thân ngươi, đau ở lòng ta", không ngờ lại có một ngày hắn sẽ tự mình cảm thận được ý nghĩa của câu này. Tịch Mân Sầm tự giễu nhếch nhẹ khóe môi, nhìn Mạn Duẫn toát mồ hôi đầm đìa vì đau mà thấy đao thương cắt mấy lần qua thân cũng không đau bằng, ước gì hắn có thể chịu nỗi đau này thay Mạn Duẫn.

Tịch Mân Sầm lấy một chiếc khăn lụa, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Mạn Duẫn, "Ngô Lệnh Bằng rất âm hiểm, bổn Vương vẫn đề phòng hắn. Sau khi vào nha phủ, thấy Ngô Lệnh Bằng dẫn nữ nhi nhà mình đến giới thiệu là bổn Vương đã nghĩ hắn sẽ dùng đến chiêu này, nên đã sớm phân phó thị vệ đánh bất tỉnh Dư Lâm phòng đêm nay có khi cần đến. Vừa tiến vào gian phòng này, bổn Vương Cửu đã phát giác không thích hợp, nên nhảy cửa sổ ra ngoài."

Bốn người tuy rằng âm thầm đến Tê thành, nhưng thật ra có một đám thị vệ trung thành đi theo phía sau. Chỉ cần không có phân phó của chủ tử, đám người kia sẽ không xuất hiện mà phân chia nhỏ ra núp trong Tê thành.

hắn vẫn tránh ở sau cửa sổ, lẳng lặng quan sát Ngô Y Y lặng lẽ vào cửa và lên giường mây mưa với Dư Lâm như thế nào.

nhẹ nhàng nhéo mũi Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm oán trách: "Ai bảo ngươi nóng lòng không chịu chờ, chưa gì đã chạy tới."

Sau khi thấy sự việc đã phát triển đúng hướng, hắn vòng từ phía sau đến hành lang dài phía trước, đẩy cửa phòng Mạn Duẫn ra đi vào thì lập tức phát hiện bé con mất tích.

Lúc ấy trái tim của hắn sợ tới mức đập thình thịch rối loạn, rất lo rằng có kẻ nào đó bắt cóc Mạn Duẫn.

Nhưng khi thấy mạo ngao đang nằm trên giường ngủ khò khò, Tịch Mân Sầm liền phủ định phán đoán này. Mạo ngao mặc dù lười, cả ngày chỉ biết

https://thuviensach.vn

ăn và ngủ, nhưng lại cực kỳ bảo vệ chủ. Nếu có người xông vào phòng, mạo ngao không thể nào an tâm ngủ như vậy.

Với võ công của Mạn Duẫn cộng thêm tốc độ của mạo ngao, số người trong võ lâm có thể làm khó được bọn họ đếm không đủ một bàn tay.

“Việc này chờ mai lại xử lý, chân của ngươi mới là việc cấp bách.”

Tịch Mân Sầm ôm sát Mạn Duẫn, để cho nàng tựa vào trong lòng mình.

Cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa, Chu Phi nói: “Vương gia, đã mời đại phu tới.”

không thấy Vương gia đáp lại, Chu Phi không dám tự động đẩy cửa vào, đành lẳng lặng đứng ngoài cửa.

Chu Dương và Tề Hồng nhận được tin đều nháo nhào chạy về nha phủ. Vốn đang vui mừng vì nghe nói đã tìm được tiểu Quận chúa, nhưng vừa nghe nha dịch nói tiểu Quận chúa không khỏe thì sắc mặt hai người biến đen thui, vận khinh công, mặc kệ đám nha dịch còn phía sau mà vội vã chạy về nha phủ.

“Tiến vào.”

Vừa dứt lời, người đứng bên ngoài gấp gáp không chần chờ liền vọt vào.

Chu Dương đi đầu, “Tiểu Quận chúa sao vậy? Sao mà lại không khỏe?”

Vừa mới mất tích mấy giờ thôi, đáng lẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn mới đúng chứ.

Đại phu chưa từng gặp một thế trận lớn như vậy nên chân hơi phát run.

Thấy ông lão còn sững sờ tại chỗ, Tịch Mân Sầm lạnh giọng mắng, “Còn không lại đây bắt mạch cho nữ nhi bổn Vương!”

https://thuviensach.vn

Đại phu run run hai chân, di chuyển đến bên giường, nắm lấy cổ tay Mạn Duẫn.

Đại phu đã năm sáu mươi niên kỷ, mặc một bộ thanh sam đã bạc màu, là đại phu có y thuật cao minh nhất tại Tê thành.

Biết người có thể ở trong nha phủ đều là quan to quý nhân, đại phu tập trung hoàn toàn tinh thần, ngưng thần bắt mạch cho Mạn Duẫn. Liếc mắt nhìn hai chân Mạn Duẫn một cái, đại phu dường như hiểu ra cái gì, thu tay lại rồi đặt tay Mạn Duẫn vào trong chăn bông.

“Bệnh của cô nương này sợ là đã thành mãn tính. Mạch tượng của nàng cực kỳ hỗn loạn, xét trạng huống, bệnh này đã phạm phải ít nhất bảy tám năm.” Lão đại phu nhìn Mạn Duẫn đắp chăn bông, mặt ngần ngừ như có lời khó nói.

Thấy lão ngập ngừng, Tịch Mân Sầm lạnh lùng nói: “Có cái gì cứ nói, chỉ cần có thể mau chữa khỏi Duẫn nhi, bổn Vương không tiếc bất cứ giá nào.”

Tay Mạn Duẫn xoắn chặt vào nhau, đôi môi bị cắn tươm máu, đau đớn nóng rực đến không nói được lời nào.

Được Vương gia cho phép, lão đại phu nói: “Thứ lỗi lão phu y thuật nông cạn, không có biện pháp trị tận gốc bệnh này. Bất quá... có thể cho lão phu nhìn chân cô nương này không? Có lẽ có biện pháp giảm bớt đau đớn của nàng.”

Gương mặt tuyệt mỹ mang vẻ chịu đựng, rõ ràng đau đến trắng cả tóc mà cô gái lại không hề rên một tiếng.

Chu Phi Chu Dương đều thật tâm đối đãi với tiểu Quận chúa, thấy dáng vẻ nàng lúc này đều kềm không được mà toát mồ hôi thay nàng.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm xốc lên một góc chăn bông, vấn ống quần Mạn Duẫn lên đến đùi.

Mọi người vừa nhìn liền hoảng sợ, đầu gối của Mạn Duẫn đã xanh tím toàn bộ.

“Ôi...” Lão đại phu cũng giật mình, ngón tay như cành cây khô quắt nhẹ nhàng chạm vào nơi đó. Sắc mặt Mạn Duẫn biến đổi kịch liệt, răng cắn chặt xuống môi khiến cánh môi chảy ra máu tươi.

Tịch Mân Sầm đưa một tay đang ôm mặt nàng lên nhẹ nhàng lau vệt máu, ánh mắt nhìn đại phu như muốn ăn sống nuốt tươi.

“Bản Vương đã cho phép ngươi chạm vào đầu gối của nàng chưa?” Hai mắt lạnh lùng nheo lại, Tịch Mân Sầm vươn tay, đánh thẳng về phía lão đại phu.

không ai hoài nghi một khi Tịch Mân Sầm ra tay thì sẽ chắc chắn đoạt lấy tính mạng của lão đại phu.

Hai chân lão đại phu run run té lăn, mông quăng phịch xuống đất.

“Phụ... Phụ Vương!” Mạn Duẫn kéo ống tay áo của hắn lắc lắc đầu, rồi hỏi đại phu: “Có biện pháp bớt đau không?”

Cơn đau này tra tấn Mạn Duẫn đến nỗi nàng muốn lăn lộn trên đất cho đỡ đau, nếu Phụ Vương mà không ôm chặt nàng, nàng đã sớm đánh mất thể diện.

“Dược giảm đau đa số đều tổn thương đến cơ thể, lão phu đề nghị vẫn nên đừng uống dược này.” Giọng lão đại phu run run, hai mắt tràn ngập sợ hãi.

https://thuviensach.vn

“Có bản Quận chúa ở đây, Phụ Vương sẽ không lấy tính mạng ngươi đâu. Khai dược đi.” Giọng Mạn Duẫn rất yếu, tay cầm ống tay áo của Phụ Vương đã hơi hơi phát run.

Nghe Mạn Duẫn cam kết như vậy, lão đại phu an tâm rất nhiều, mở hòm thuốc lục lọi tìm kiếm bình dược ở bên trong.

Tịch Mân Sầm quăng tay áo, thu hồi tay giữa không trung, lại ôm lấy thắt lưng Mạn Duẫn, không nhìn lão đại phu đang ngồi bẹp trên đất, hỏi: “Uống thuốc này có hại gì cho cơ thể?”

Nhìn Mạn Duẫn chịu nỗi tra tấn đến bậc này, hắn cũng thống hận sao mình không thể chia sẻ với nàng mà chỉ có thể đau khổ ngồi bên cạnh ôm nàng thôi.

Lão đại phu moi ra một cái bình sứ nhỏ, đưa cho Tịch Mân Sầm ngồi trên giường, “Thuốc này dược tính rất mạnh, tổn thương đến can tỳ phế (gan, lá lách, phổi). Tuy có thể giảm đau nhưng lại mang đến tổn hại lớn cho thân thể. không thể uống nhiều. Nếu uống nhiều, về sau mỗi lần phát bệnh sẽ chỉ càng tăng thêm đau đớn.”

Tịch Mân Sầm còn đang cân nhắc có nên cho Mạn Duẫn uống thuốc này không thì Mạn Duẫn đã vươn tay bắt lấy thuốc kia, trút bên trong ra một viên thuốc nuốt vào miệng. không có nước đển làm trơn, viên thuốc kẹt trong cổ họng một chút mới mềm ra tuột xuống bụng.

Mắt Tịch Mân Sầm tối xuống, nhẹ nhàng vỗ lưng Mạn Duẫn, mong giảm đau đớn của nàng.

“Nghe lời Phụ Vương, về sau ít uống thuốc này.”

Đầu Mạn Duẫn túa mồ hôi ròng ròng, cố gắng rướn người nhích lại gần hắn, người mệt nhũn ra không muốn nói chuyện, chỉ hơi gật đầu một cái.

https://thuviensach.vn

Nếu không vì đau đớn đến không chịu nổi, nàng cũng không muốn uống thuốc này.

Cách một lúc lâu, cảm giác đau đớn mới dần dần giảm đi, Mạn Duẫn kiệt sức dựa vào người hắn.

Lão đại phu thấy tiểu Quận chúa dịu xuống mới nói: “Tiểu Quận chúa không chịu nổi giá rét, nếu muốn nghỉ ngơi thì nên đốt lò lửa, như vậy chân sẽ dễ chịu một ít.”

Lò lửa...

Mọi người nghe vậy đều cảm thấy quá buồn cười. Lúc này vẫn còn đang mùa hạ, mọi người đều muốn được mát mẻ hơn một chút, ban đêm có gió lạnh phất phơ qua cửa sổ thì khỏi nói thư thái đến bậc nào. Thế mà từ giờ trở đi phòng của tiểu Quận chúa phải đốt lò than? Thế thì chẳng khác nào chịu tội!

Chu Phi không dám chậm trễ chút nào, ngoắc hai nha dịch bảo họ nhanh chóng đi mang lò than tới.

Nếu hắn không đoán sai, lần này tiểu Quận chúa phát bệnh chắc chắn có liên quan đến lần rơi xuống nước lúc ở Nam Trụ quốc kia. Lần đó ngự y cũng nói y như vậy, tiểu Quận chúa chịu không nổi giá rét. không ngờ đã tám năm qua rồi, bệnh này vẫn phát tác lại.

Tề Hồng khá mơ hồ nên tò mò hỏi: “Tiểu Quận chúa bị bệnh gì thế? không có biện pháp trị sao? Lúc phát bệnh sao đáng sợ vậy?” Với quyền thế của Cửu Vương gia, chẳng lẽ ngay cả nàng ốm đau cũng không có biện pháp để trị dứt sao?

Trong thiên hạ người tài ba dị thế rất nhiều, lẽ nào không tìm thấy một vị thần y?

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm đặt cằm lên trán nàng, “Bổn Vương đã tìm rất nhiều danh y, tất cả đều nói không thuốc nào trị được. Nhưng bổn Vương... sẽ không buông tay, nhất định có một ngày sẽ làm cho Mạn Duẫn không đau không bệnh.”

Tề Hồng đột nhiên nhớ tới cái gì, giật mình hỏi: “Cửu Vương gia, ngài muốn cái kia...”

không nói lời nào, Tịch Mân Sầm quay đầu lạnh lùng nhìn Tề Hồng, ánh mắt kia giống như đang cảnh cáo ‘nếu ngươi dám nói ra, cẩn thận bổn Vương lấy mạng của ngươi’.

Nửa câu còn lại nghẹn trong cổ họng, Tề Hồng nuốt khan nước bọt, không thốt thêm chữ nào.

Uống xong thuốc, Mạn Duẫn bắt đầu mệt rã rời, mơ mơ màng màng nằm ở trong lòng Phụ Vương rồi từ từ ngủ thiếp đi. Trong lúc ngủ, mặt mày của nàng vẫn nhíu chặt, giấc ngủ không hề yên ổn.

Tịch Mân Sầm im lặng khoát tay, ý bảo mọi người có thể rời đi.

Ngô Lệnh Bằng lúc nãy cũng theo vào, thấy Cửu Vương gia tức giận thì tứ chi hoảng sợ tới phát run bần bật, không biết mũ quan trên đầu còn đội vững được nữa không?

Chu Phi làm một tư thế mời, Ngô Lệnh Bằng lúc này mới hoàn hồn, theo mọi người rời khỏi phòng.

Chu Dương vẫn còn lo lắng, cứ hai ba bước lại quay đầu lại không muốn đi, cuối cùng bị Chu Phi lôi cổ áo mới miễn cưỡng đi ra ngoài.

“Tiểu Quận chúa sao lại mắc bệnh này? Chẳng phải Cửu Vương gia xưa này đều nâng niu nàng trong lòng bàn tay sao?” Tề Hồng vừa bước ra cửa đã xoắn lấy Chu Phi mà bắt đầu hỏi.

https://thuviensach.vn

Cửu Vương gia trời sinh vô tình, ngoại trừ ôn nhu với tiểu Quận chúa thì chẳng quan tâm ai khác. Cửu Vương gia nâng niu tôn sùng tiểu Quận chúa như chí bảo, không muốn để nàng chịu một chút khổ mệt nào, nên khi nghe tiểu Quận chúa bị bệnh nặng mãn tính, hắn còn tưởng lỗ tai mình có vấn đề.

Chu Dương gấp gáp đến dậm chân bình bịch tại chỗ.

Chu Phi thở dài: "Việc này nói ra dài lắm."

"Vậy tóm gọn lại." Tề Hồng khoanh tay trước ngực, tựa vào cột hành lang.

"Lúc Tiểu Quận chúa tám tuổi mới gặp được Vương gia chứ trước đó thì chỉ ở trong tiểu viện. Ngày ngày cơm ăn không đủ no áo mặc không đủ ấm, dần dà, xương cốt trở nên rất yếu. Khi đi sứ Nam Trụ quốc, vì một sự việc ngoài ý muốn mà rơi xuống sông, thế là bắt đầu phát ra bệnh này. Xét đến cùng, bệnh này có mầm mống lâu dài từ lúc còn bé."

Nếu tiểu Quận chúa từ lúc sinh ra đã được nuôi dưỡng bên người Vương gia, chắc chắn cơ thể đã phát triển tốt, sẽ không vì một lần rơi xuống nước mà mắc phải một bệnh khó trị như vậy.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12

Ba người canh ở bên ngoài suốt một đêm, sợ tiểu Quận chúa tỉnh lại không có người chăm sóc nên một khắc cũng không dám rời. Chu Phi đứng thẳng lưng, tay đặt lên bội kiếm bên hông, thỉnh thoảng liếc mắt ra bốn phía một cái; Chu Dương ngồi trên đất vẽ nhăng nhít, miệng lầm bà lầm bầm gì đó, nếu cẩn thận lắng tai nghe thì có thể nghe thấy hắn đang điểm danh các loại Tiên Phật, Tổ tông... nhờ phù hộ, thì ra là đang cầu Thần bái Phật; Tề Hồng dựa vào cột nhà, dụi dụi đôi mắt mà ngáp một cái thật dài không cưỡng được.

Đêm dần qua, sắc trời từ từ sáng lên, những tán lá xanh ngắt đọng rất nhiều giọt sương bắt ánh mặt trời phát ra ánh sáng long lanh.

không khí mới mẻ buổi sáng sớm rất mát, một trận gió thổi tới khiến toàn thân sảng khoái nhẹ nhàng.

Mạn Duẫn vẫn còn đang ngủ say, sau khi cơn đau đi qua chỉ có thể dựa vào giấc ngủ mới khôi phục được thể lực. Toàn thân nàng được bao trong một mảnh nóng ấm, tay đụng vào một vật gì vừa to lớn vừa ấm áp. Như nhận biết đó là gì, Mạn Duẫn càng ôm chặt lấy, dán chặt toàn bộ thân thể vào.

Tịch Mân Sầm cùng nằm với Mạn Duẫn trên giường, ôm lấy thắt lưng Mạn Duẫn để nàng dựa sát hơn vào trong lòng mình.

https://thuviensach.vn

hắn không hề chợp mắt, ngón tay nhẹ phẩy tóc trên trán Mạn Duẫn. Tám năm qua, đây là lần đầu tiên Mạn Duẫn phát bệnh, hơn nữa lại ngay trước mặt hắn. Điều này khiến hắn vô cùng tự trách. Khí hậu tại Nam Trụ ấm áp hơn Phong Yến quốc, Sử Minh Phi lại là Hoàng Đế Nam Trụ quốc nên che chở Mạn Duẫn mọi lúc mọi nơi, ăn uống đồ dùng chưa bao giờ bạc đãi nàng. Được tỉ mỉ che chở như vậy nên bệnh trạng của Mạn Duẫn vẫn ẩn núp trong chỗ sâu, không ngờ chỉ cần một chuyện tối qua mà đã thúc đẩy cho nó phát tác.

Nhớ tới thời điểm Mạn Duẫn phát bệnh, hắn vô cùng thống khổ.

Tịch Mân Sầm không muốn một lần nữa nhìn thấy tình huống này. Xem ra, hắn cần phải mau chóng xử lý cho xong việc tại Tê thành rồi sớm đi ra ngoài tìm kiếm phương thuốc cho Mạn Duẫn để trị tận gốc căn bệnh chết tiệt này.

Ngủ thẳng đến trưa, Mạn Duẫn mới chậm rãi mở mắt. Điều đầu tiên lọt vào mắt nàng chính là đôi mắt đầy lo lắng của Phụ Vương. Mạn Duẫn thử động đây thân mình thì phát hiện toàn thân đều mềm nhũn không còn chút sức lực nào.

“Phụ Vương, ngươi vẫn ở cạnh ta suốt à?” Trong lúc nàng ngủ, người luôn ôm trọn nàng vào trong vòng tay ấm áp chắc chắn là Phụ Vương rồi. Nếu hắn vẫn ôm nàng như vậy chắc hắn vẫn chưa ăn cơm.

Mạn Duẫn nhíu mày, “Phụ Vương, bây giờ là giờ nào? Đói bụng rồi, chúng ta đi dùng bữa đi.”

Tịch Mân Sầm không mở miệng, hai mắt nhìn thẳng vào nàng.

Mạn Duẫn bị nhìn đến đỏ mặt, quơ quơ năm ngón tay trước mặt hắn, hỏi: “Làm sao vậy?”

https://thuviensach.vn

“Lần sau đừng một mình chạy đi như thế, ít nhất đừng chạy đi ban đêm, hiểu không?” Tịch Mân Sầm chỉ vào đầu gối của nàng, gương mặt ít khi thay đổi giờ lộ ra một tia lo lắng, “Nếu ngươi lại phát bệnh lần nữa, Phụ Vương thật sự không biết nên phạt ngươi thế nào.”

thật sự tiếc không thể buộc nàng vào trên người mà mang theo như hình với bóng, đỡ phải nhỡ đâu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì người đau lòng cũng chỉ là hắn chứ ai.

Nhưng hiển nhiên là không thể nào làm như vậy rồi. Điều duy nhất hắn có thể làm chính là cố hết sức để luôn ở bên cạnh nàng, giảm bớt khả năng phát bệnh của nàng. Nếu hắn không đoán sai, sau khi phát bệnh lần này, tỷ lệ phát bệnh lại sẽ tăng lên rất nhiều.

Vừa nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Tịch Mân Sầm tối sầm.

“Có lần giáo huấn này, Duẫn nhi tuyệt đối không chạy loạn nữa đâu.” Mạn Duẫn giơ tay lên thề, muốn Phụ Vương an tâm.

trên thực tế, vì đã cách đến tám năm nên căn bệnh này đã bị Mạn Duẫn quên hoàn toàn từ đời kiếp nào. Tình huống tối qua hoàn toàn nằm ngoài dự tính của nàng.

Mạn Duẫn rất yêu quý bản thân, đặc biệt thân thể này thua xa thân thể khỏe mạnh hồi kiếp trước nên Mạn Duẫn luôn tránh để mình bị thương hoặc là cố gắng giảm sự thương tổn đến mức thấp nhất.

Biết trên người mình có quả bom hẹn giờ, nàng sao còn dám chạy loạn?

Nhận được cam đoan của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm không biết nên vui hay nên buồn. Mạn Duẫn cam đoan có lần nào là thực hiện đâu?

Bụng Mạn Duẫn không hợp thời rọt rẹt kêu hai tiếng.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn lúng túng, “Phụ Vương, ta rất đói. Ngươi chắc không muốn nữ nhi ngoan ngoãn của ngươi còn chưa phát bệnh lại thì đã đói chết trước chứ?”

Nghe Mạn Duẫn làm nũng, tâm trạng phiền muộn của Tịch Mân Sầm lập tức trở thành hư không, nhẹ xoa xoa trán nàng, “đi thôi, muốn ăn gì?”

Mạn Duẫn liệt kê ra một đống món ăn...

Hai người vừa đi vừa thảo luận nên chọn món nào.

Ba người ngoài cửa nhìn bóng dáng hai người đi xa dần, Chu Dương mở miệng trước: “Tiểu Quận chúa không sao rồi à?”

Tề Hồng cũng rất nghi ngờ. Tính tình tiểu Quận chúa xưa nay rất kiên cường, hôm qua đau đến chết đi sống lại, hôm nay thế mà đã khôi phục tinh thần cười cười nói nói rồi.

Tóm lại, tiểu Quận chúa không bệnh nữa, đó là chuyện may mắn nhất.

Chu Phi bước theo sau, “Hai người các ngươi còn ở đó thất thần làm gì? Quên thân phận mình rồi à?”

Thị vệ cận thân của Vương gia... Vương gia đi đến chỗ nào, bọn họ phải theo tới chỗ đó.

Chu Dương thầm nghĩ, may mà nửa đêm về sáng ngủ được chút ít, chứ không làm gì còn tinh thần.

Ngô Lệnh Bằng nơm nớp lo sợ đứng trong đại sảnh, ngay cả ghế dựa cũng không dám chạm vào, giống như nơi này không phải là nha phủ của hắn mà là quý phủ của Cửu Vương gia vậy. hắn bỗng dưng trở thành người ngoài, còn Cửu Vương gia mới là chủ nhân.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm cùng Mạn Duẫn gắp cho nhau, ăn xong bữa trưa như mọi ngày, hoàn toàn làm như không thấy mà chẳng liếc mắt lấy một cái nhìn Ngô Lệnh Bằng đang đứng bên cạnh.

Chuyện tối qua hơn phân nửa lỗi là Ngô Lệnh Bằng gây ra. Tịch Mân Sầm xưa nay rất ghét kẻ âm hiểm, kẻ nào thiếu hắn, hắn đều muốn đòi lại cho bằng hết. Mặc kệ Ngô Lệnh Bằng kinh hồn táng đảm đến thế nào mà đứng đó, hắn cứ làm như chẳng có việc gì xảy ra, cần làm gì thì làm cái đó.

Ngô Lệnh Bằng tuyệt đối không dám nghĩ rằng Cửu Vương gia biểu hiện như vậy là sẽ cho qua việc này.

Tâm tư của Cửu Vương gia như kim nơi đáy biển, ai cũng chẳng có khả năng cân nhắc mà đoán được. Trái tim Ngô Lệnh Bằng như đeo đá tảng, cảm giác khổ sở như có người cầm cần một đầu cần câu, mà hắn thì bị lưỡi câu mắc chặt trong miệng, giật ra không được. Mà người bắt cá lại không hề gấp gáp, cứ đứng bên bờ mà theo dõi dáng vẻ giãy giụa không ra của hắn.

Áp lực kiểu này còn giày vò hơn gấp bội so với trực tiếp định tội hắn.

Tịch Mân Sầm dùng cơm xong xuôi, cầm lấy khăn tay dịu dàng lau miệng dính dầu mỡ của Mạn Duẫn, chẳng giống với một Cửu Vương gia nổi danh vì lãnh huyết vô tình chút nào.

Chu Phi Chu Dương nhìn như không thấy, bởi đã thành thói quen.

Riêng Tề Hồng thì hai mắt tỏa sáng, nhìn chằm chằm vào động tác của hai người. Cửu Vương gia mà tỏ ra ôn nhu thì đúng là mị lực ghê gớm đến không thể chống đỡ nổi. Hèn gì hắn lạnh như băng thế mà nhiều nữ nhân vẫn cứ cắm đầu cắm cổ mê đắm hắn, không phải hắn thì không lấy chồng. Lần sau được tự do bay nhảy, Tề Hồng hắn chắc cũng nên dùng loại giọng lạnh như băng này để thử xem có thể ôm lấy một hai mỹ nhân hay không.

https://thuviensach.vn

Tề Hồng hưng phấn bừng bừng, vô cùng nóng lòng muốn thử.

Chậm rãi lau xong khóe miệng, Tịch Mân Sầm mới ngẩng đầu cau mày nhìn Ngô Lệnh Bằng.

“Ngô đại nhân, chuyện tối qua ngươi có điều gì giải thích không?” Giọng nói không nghe ra chút hỉ nộ ái ố nào.

Bụng Ngô Lệnh Bằng lập tức lạnh toát, chuyện phải đến cuối cùng cũng đã đến, hai chân bộp một cái quỳ sụp xuống đất.

“Xin Vương gia tha thứ, hạ quan... hạ quan cũng không rõ lắm sao lại như thế.” Ngô Lệnh Bằng cầm tay áo lau lau nước mắt đang tuôn ào ào, không ngừng khóc kêu: “Việc này nếu truy cứu thì tất cả đều là lỗi của tiểu nữ. Hạ quan dưỡng dục nàng mười tám năm, không ngờ nàng lại... Nàng đọc nhiều năm sách thánh hiền như vậy, thế mà lại không học được chút nào sự rụt rè mà một nữ tử nên có, lại làm ra một chuyện hạ lưu đến bực này.

“Theo hạ quan thấy, chắc hẳn tiểu nữ thấy Cửu Vương gia oai hùng hiên ngang nên mới phạm vào chuyện hồ đồ như vậy.”

Ngô Lệnh Bằng đầy vẻ chính nghĩa lẫm liệt, cắn răng thốt ra: “Cửu Vương gia yên tâm, tuy Y Y là nữ nhi của hạ quan, nhưng hạ quan tuyệt đối sẽ không thiên vị. Cần phạt như thế nào, Cửu Vương gia cứ nói ra, hạ quan nhất định làm theo.”

Mạn Duẫn than trong lòng, Ngô Lệnh Bằng thật sự là kẻ có trái tim sắt đá, đến lúc cần thì ngay cả nữ nhi đều có thể vứt bỏ.

Bất quá... Chân tướng sự thật tưởng Mạn Duẫn không biết sao? Hai mắt nàng tận mắt thấy được, Ngô Lệnh Bằng làm thế nào lén mở được cửa phòng Phụ Vương, lén đưa Ngô Y Y vào. Thế mà hắn còn nói vậy được. Mạn Duẫn nghe xong thật cảm thán trong lòng.

https://thuviensach.vn

Ngô Lệnh Bằng tự biên tự diễn, chẳng qua dưới mắt Mạn Duẫn chỉ là con khi làm trò hề mà thôi.

“Ông... sao ông lại nhẫn tâm như vậy! Y Y là nữ nhi duy nhất của chúng ta mà ông lại nói như vậy, lương tâm của ông bị chó ăn rồi sao! Người ta nói ‘hổ dữ không ăn thịt con’, ông làm vậy là đẩy Y Y vào chỗ chết đó.” một tiếng khóc của nữ nhân từ xa tới gần, một phụ nhân ăn mặc lụa là, hai mắt khóc đến đỏ quạch xông tới giơ nắm đấm đánh bồm bộp vào ngực Ngô Lệnh Bằng.

Mạn Duẫn ung dung nhìn màn diễn này.

Ngô Lệnh Bằng không đánh trả mà để mặc phụ nhân đánh chửi hắn, nước mắt chảy ào ào, “Phu nhân, bà nghĩ ta không muốn cứu con sao? Nhưng Y Y mạo phạm Cửu Vương gia, ta có biện pháp nào đâu.”

không biết vì sao, Mạn Duẫn nhìn thấy được trong mắt Ngô Lệnh Bằng một tia tính kế.

Mạn Duẫn lần đầu tiên gặp vị phu nhân Tri phủ này. Bà ta trông trẻ hơn nhiều so với Ngô Lệnh Bằng, nhiều lắm chỉ khoảng ba mươi tuổi thôi.

“Đây là phu nhân của ngươi?” Tịch Mân Sầm nhìn Ngô Lệnh Bằng.

Ngô Lệnh Bằng biết Cửu Vương gia rất sủng ái nữ nhi, hắn tính nếu có thể đả động được tấm lòng cha mẹ nơi Cửu Vương gia, đặc xá tội trạng cho Y Y thì thật không còn gì tốt hơn. Thấy Cửu Vương gia gọi hắn, tiếng khóc Ngô Lệnh Bằng càng lớn hơn, “Bẩm... bẩm Vương gia, đúng là thê tử của hạ quan.”

Tịch Mân Sầm đăm chiêu gật đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang Ngô thị, nói: “Ngươi nhìn thấy bổn Vương sao không hành lễ.”

https://thuviensach.vn

Ngô thị nghe như sét đánh ngang tai, sợ tới mức hai đầu gối như nhũn ra, lập tức quỳ sụp gối bên cạnh Ngô Lệnh Bằng.

Ngô thị vốn tên là Tô Tương Cầm, sinh ra trong gia đình phú thương nổi tiếng tại Tê thành, gia tài bạc triệu, cũng coi như có thể vênh váo tại Tê thành.

Cứ tưởng Cửu Vương gia sẽ bị tiếng khóc của Ngô thị làm cho động lòng, nhưng nhìn tình huống hiện tại thì có thể thấy được là hoàn toàn không có chuyện này. Lòng Ngô Lạnh Bằng lạnh hơn phân nửa, đừng nói là Cửu Vương gia sẽ trị luôn tội bất kính của Ngô thị luôn nha? Dù sao, gặp Cửu Vương gia mà không hành lễ thật sự là không tuân thủ quy củ.

“Cửu Vương gia, phu nhân nhà ta thương tâm đến lú lẫn quên lễ nghi, nhưng...”... chẳng qua là vô tâm thôi.

Ngô Lệnh Bằng chưa nói xong, Tịch Mân Sầm đã gật đầu cắt lời hắn, “Ngô đại nhân thật hiểu việc, Tri phủ phu nhân quả thật đã quên tuân thủ lễ nghi. Bất quá... bổn Vương rất đại độ, chỉ trừng phạt một chút để cảnh cáo thôi.”

Ngón tay Tịch Mân Sầm gõ mặt bàn theo một tiết tấu nhất định, đây là động tác đặc biệt của riêng hắn khi đang tự hỏi.

Mạn Duẫn rất hiểu Phụ Vương, yên lặng ngồi một bên nhìn xem Phụ Vương sẽ xử trí Ngô thị như thế nào.

“Nơi này là nha phủ, hắn là chẳng thiếu nhà tù. Hay là phu nhân vào ở trong đó mấy ngày đi, tự ngẫm xem tóm lại đã phạm sai lầm gì.” Tịch Mân Sầm nói bằng giọng đều đều, không để ý đến hai người quỳ dưới đất kia đang trợn mắt há hốc mồm.

hắn không hề quên, lúc đám nha dịch xông vào khách điếm đã từng nói muốn bắt Mạn Duẫn quăng vào đại lao ngồi hai ngày.

https://thuviensach.vn

Ngô thị trợn tròn mắt như không thể tin được, tiếng khóc dần dần ngưng bặt, không biết làm sao mà nhìn về phía Ngô Lệnh Bằng.

Ngô Lệnh Bằng cười méo mó. Cửu Vương gia đã nói vậy rồi hắn còn có biện pháp nào khác sao.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13

"Người tới, đưa phu nhân vào đại lao, ở trong lao đóng cửa tự ngẫm đi." Ngô Lệnh Bằng nghiêm giọng ra lệnh, không dám nhìn thẳng vào mắt Ngô thị. Người ngoài nghĩ rằng trong nhà này hắn là gia chủ cầm quyền, nhưng thật ra không phải như thế. Nhà này là hai bên kềm chế tương hỗ lẫn nhau, ngay cả hắn cưới Tương Cầm cũng không phải là vì nàng trẻ trẻ xinh đẹp, mà là vì...

Ngô thị giận dữ trừng mắt nhìn Ngô Lệnh Bằng, nhưng ít ra nàng cũng còn có đầu óc nên không làm ầm ỹ với Ngô Lệnh Bằng ngay tại chỗ, mà từ từ cúi đầu hướng Tịch Mân Sầm: "Thảo dân mất lễ nghi, Cửu Vương gia phạt thảo dân là đúng." Rồi nhỏ giọng khóc, vẫn không chịu buông tha cho ý định ban đầu: "không biết Cửu Vương gia có thể thông cảm tấm lòng kẻ làm cha mẹ mà tha cho tiểu nữ một mạng được không? Thảo dân chỉ có một nữ nhi Y Y, mất nàng thì thảo dân không biết nên sống như thế nào."

"Ngươi sống thế nào quan hệ gì đến bổn Vương?" Tịch Mân Sầm không cho là đúng.

Mạn Duẫn cảm thấy rất hứng thú. Người một nhà này đều thông minh nha, vốn tưởng rằng Ngô Lệnh Bằng chính là trụ cột của Ngô gia, nào ngờ phu nhân của hắn cũng giỏi giang đấy chứ.

"Ngô phu nhân, lỗi mà lệnh thiên kim phạm nếu truyền ra ngoài chẳng tốt cho thanh danh một ai, chuyện này hắn ngươi rất rõ ràng." Mạn Duẫn

https://thuviensach.vn

dịch lại gần Tịch Mân Sầm, gác đầu lên vai hắn, dời toàn bộ trọng tâm lên người Phụ Vương mà thoải mái dựa vào.

Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng sờ mái tóc nàng. thật là, cứ cố ra vẻ sinh long hoạt hổ chứ thật ra còn mệt mỏi lắm đây mà. Bất quá, khí sắc trông tốt hơn nhiều, so với khuôn mặt tái nhợt tối qua thì lúc này trông động lòng người hơn.

“Thảo dân biết... Nhưng... Y Y là nữ nhi của thảo dân, thảo dân không thể trơ mắt nhìn nàng chết được.” Ngô thị lau nước mắt.

“thật ra bản Quận chúa có ý kiến này có thể bảo toàn tính mạng của lệnh thiên kim, lại không khiến nàng bị người ta cười chê.” Tiểu Quận chúa cố ý chớp mắt mấy cái, trong mắt thoáng hiện một tia quỷ kế.

Ngô thị cả kinh, không ngờ tiểu Quận chúa lại dễ nói chuyện như vậy.

Nhưng người quyết định là Cửu Vương gia chứ không phải Quận chúa nha. Ngô thị nhìn về phía Cửu Vương gia xem sắc mặt hắn.

Tịch Mân Sầm chỉ nhẹ nhíu mày, rồi bất đắc dĩ giãn ra, “Duẫn nhi muốn làm thế nào thì cứ làm thế ấy, bổn Vương sẽ không nhúng tay.”

Được Phụ Vương dung túng, Mạn Duẫn mỉm cười, “Ngô phu nhân, hay là chúng ta làm vầy đi. Nghe nói nam tử cùng lệnh thiên kim hoan hảo đêm qua chính là nha dịch tin cẩn của Ngô đại nhân, nói thế nào cũng là một nhân tài, thập phần xứng đôi với nữ nhi nhà ngươi. Bản Quận chúa chưa làm bà mối bao giờ nên lần này thử một chút xem, không biết Ngô phu nhân cảm thấy thế nào?”

Hôn nhân đại sự của người khác mà tới tay ngài lại là một trò chơi giải trí? Trong lòng Ngô thị chát ngắt, nữ nhi chính tay mình dạy dỗ mười tám năm, mọi mặt đều vĩ đại hơn người, nếu không xảy ra chuyện này ít nhất cũng có thể gả được cho một nam nhân có quyền thế. Vừa nghĩ đến cái tên

https://thuviensach.vn

Dư Lâm không tài không đức kia, Ngô thị như ngậm phải bồ hòn, mặt nhăn mày nhíu. Nhưng tình thế này không phải do nàng lựa chọn, nay bảo toàn được tính mạng của nữ nhi đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

“Nhờ tiểu Quận chúa làm chủ. Có thể được tiểu Quận chúa tứ hôn là phúc khí của tiểu nữ.” Ngô thị hướng Mạn Duẫn đụng vang đầu.

Thấy thị vệ đứng hai bên vẫn không phản ứng, Tịch Mân Sầm nhíu mày: “Còn không mau đưa Ngô phu nhân vào đại lao? Chẳng lẽ muốn bổn Vương tự mình động thủ?”

không phải người của mình lúc cần sử dụng đến luôn làm cho người ta không thoải mái, đặc biệt là đám nha dịch này đa số đều nhìn sắc mặt Ngô Lệnh Bằng mà làm việc. Cho dù Tịch Mân Sầm uy danh vang dội khắp Phong Yến nhưng một khi đến Tê thành thì số người có thể điều động cũng không nhiều.

May mà hắn có một nhóm thị vệ trung thành luôn đi theo khắp nơi, tuy nhân số không nhiều lắm nhưng người người đều võ công cao cường, càng hiểu được phải hành sự đúng mực. So với đám nha dịch chỉ biết ức hiếp lương dân này thì đúng là một trời một vực.

Ngô thị bị nha dịch áp đi. Ngô Lệnh Bằng vẫn quỳ trên đất không dám đứng lên.

Mạn Duẫn đảo mắt hai vòng.

Ngô Lệnh Bằng này thật nham hiểm, tuyệt đối không thành thật như vẻ bề ngoài. Còn tại sao Mạn Duẫn không nói ra sự thật rồi trị tội Ngô Lệnh Bằng đương nhiên vì có nguyên nhân khác. Thứ nhất, thanh danh của Ngô Lệnh Bằng tại Tê thành khá tốt, bọn họ vừa đến Tê thành đã đánh dập đầu con rắn đầu đàn ở đây thì sẽ khó tránh khỏi làm cho người khác chú ý. Thứ hai, việc buôn bán muối lậu đã có tại Tê thành lâu ngày, không thể nào có

https://thuviensach.vn

chuyện Tri phủ một chút tin tức cũng không biết. Điều này chỉ có thể giải thích rằng Ngô Lệnh Bằng biết nhưng giấu giếm không để lộ ra bí mật này.

Mạn Duẫn đứng lên giãn tay giãn chân một chút, “Phụ Vương, hôm qua ngươi nói muốn đi dạo đúng không? Vậy giờ chúng ta đi được không? Đúng rồi, ta không muốn ở trong cái phòng kia nữa.”

Tối qua vì mệt rã rời nên nàng không có lựa chọn, giờ đã thanh tỉnh rồi mà bảo nàng tiếp tục ngủ ở trên giường kia nữa quả thực là muốn mạng nàng.

Tịch Mân Sầm có tính khiết phích nghiêm trọng, nếu không vì lo lắng cho bé con thì tối hôm qua làm sao hắn có thể chịu được? Phải biết rằng cả đêm qua hắn chưa từng chợp mắt.

Đến Tê thành vì muốn làm chính sự, Tịch Mân Sầm chưa từng nghĩ tới việc trốn tránh trách nhiệm. một khi đã sinh ra trong Hoàng tộc, lại từng là Hoàng đế do Tiên Hoàng chỉ định, thì dốc lòng dốc sức vì Phong Yến quốc hắn là việc phải làm. Chẳng qua... muốn trói buộc hắn thì thôi đừng bàn, ví dụ như cái vị trí Hoàng đế bị hạn chế tự do kia.

“Duẫn nhi nói cái gì thì là cái nấy.” Tịch Mân Sầm đứng dậy.

Mây đỏ nhuộm thắm hai má Mạn Duẫn, Mạn Duẫn liếc mắt tức giận nhìn Tịch Mân Sầm. Phụ Vương nói thế mà cũng nói được, cứ như là phụ xướng phu tùy ấy.

Tề Hồng ho khan hai tiếng, tự hỏi, đám người trong phòng này mù hết đấy à? Sao không có ai nắm bắt được gian tình giữa Cửu Vương gia cùng tiểu Quận chúa hết vậy?

Nhìn đi... Ban mày ban mặt mà dám công khai tán tỉnh nhau kìa.

https://thuviensach.vn

Cả một đám đều bị mỡ heo đông đặc tâm trí rồi à, đối thoại và tương tác qua lại giữa hai người rõ ràng chỉ có tình nhân mới có được đấy! Ai ai ai, Tề Hồng than vãn ba tiếng trong lòng, cái danh 'Phụ Vương' này rốt cuộc đã lừa gạt được bao nhiêu người, khiến họ nhìn tình cảm luyến ái rõ ràng giữa hai người mà cứ liên tưởng thành cha và con gái.

Tịch Mân Sầm mang theo mọi người rời nha phủ, đi dạo trên đường.

Ngô Lệnh Bằng xoa xoa hai đầu gối, khi thấy Cửu Vương gia biến mất không thấy bóng dáng mới run rẩy từ dưới đất đứng lên.

Lần này hắn mất cả chì lẫn chài, suýt nữa thì hộc máu vì uất ức. Nữ nhi chôn vùi trong sạch một cách vô ích. Phu nhân lại bị giam giữ trong lao ngục. Mà bản thân hắn... Từ lúc Cửu Vương gia đến Tê thành, mỗi ngày ít nhất đều phải quỳ một hai canh giờ, đầu gối này làm sao chịu được.

Phố xá phồn hoa, nhóm tiểu thương bày biện quán xá, không ngừng thét to kêu gọi sự chú ý của người qua đường. Hai bên đường phố chỗ nào cũng có tửu lâu khách điếm.

Chu Dương hồ nghi nhìn chằm chằm Mạn Duẫn, ánh mắt hắn từ lúc rời khỏi nha phủ đều không rời khỏi người nàng.

Đương nhiên Mạn Duẫn sẽ không nghĩ là Chu Dương thích mình, quay đầu nhìn hắn, "Chu Dương, mắt ngươi bị tật gì hả?"

Nàng và Chu Dương quan hệ gần gũi thuần túy là vì bản tính của Chu Dương thiện lương, đối xử với người khác cực kỳ chân thành, tựa như một đại ca ca nhà bên hễ có chuyện gì có lợi đều nghĩ đến nàng.

"Tiểu Quận chúa, thuộc hạ không hiểu được ngài. Ngô Y Y kia đâu phải là người tốt, sao ngài còn thả nàng một con đường sống?" Dám phá hư quan hệ giữa Vương gia và Quận chúa, người như vậy chết cũng không đủ.

https://thuviensach.vn

Chuyện xảy ra tối qua dù bọn họ không có mặt tại chỗ nhưng cũng có thể đoán được vài phần chân tướng.

Tề Hồng đưa ngón tay út đào lỗ tai, buồn bực nói: “Vừa nhìn là biết Ngô Y Y rắp tâm bất lương, muốn trèo lên giường Cửu Vương gia. Tiểu Quận chúa, ngươi trở nên khoan dung đại độ như vậy thì khi nào thế?”

Tề Hồng đã quen biết với Mạn Duẫn mấy tháng nên tính cách có cừu tất báo của nàng hắn cũng hiểu được chút chút.

Chu Phi thì lại rất tin tưởng chủ tử làm vậy nhất định là có lý do của mình, nên dù có nghi hoặc nhưng vì cá tính của mình, hắn vẫn có thể kềm chế không mở miệng hỏi, chỉ đưa mắt nhìn tiểu Quận chúa.

Mạn Duẫn liếc mắt nhìn vẻ nghi hoặc của ba người, cười nhẹ: “Vậy mà cũng hỏi, sao không suy nghĩ từ một góc độ khác. Tê thành nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nữ nhi của Tri phủ xuất giá thì người tới tham gia hỉ yến đương nhiên sẽ rất nhiều. Đến lúc đó chúng ta có thể rời khỏi tầm mắt của mọi người mà đi điều tra vụ án chẳng phải sẽ dễ dàng hơn nhiều sao? Nếu chúng ta cứ khăng khăng định tội Ngô Lệnh Bằng, giết nữ nhi của hắn, các ngươi nghĩ xem, những kẻ phạm tội trong vụ án kia chẳng phải sẽ đề cao cảnh giác tới mức cao nhất sao? Đến lúc đó, một chút manh mối chúng ta cũng đừng mong điều tra ra được.”

Ba người đột nhiên tỉnh ngộ. Nhưng cứ vậy mà buông tha cho Ngô Lệnh Bằng thì trong lòng họ khó tránh khỏi vẫn còn căm giận.

Tịch Mân đưa tay nắm vai Mạn Duẫn, tiếp tục đi về phía trước, “Ngô Lệnh Bằng trốn không thoát đâu, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Chu Phi, đến hỏi thăm giới buôn muối đi.”

Bỗng nhiên nhìn thấy cửa hàng phía trước có bày rất nhiều muối, Tịch Mân Sầm dừng lại bước chân.

https://thuviensach.vn

“Lão bản, muối bán thế nào?” Chu Phi chỉ vài bước là đã tiến vào cửa hàng, hướng vào bên trong hô một tiếng.

Những người còn lại đều đứng hết ở bên ngoài mà không đi vào, chờ hắn mang về tin tức.

Chu Phi trao đổi với lão bản vài câu, chỉ chốc lát sau đã quay lại.

“Vương gia, theo cách nói của lão bản kia, tiểu thương bán muốn tại Tê thành không nhiều lắm.” Chu Phi cân nhắc dùng từ, tinh tế nói: “Theo ông ta miêu tả, dân cư tại Tê thành rất nhiều, hắn là phải có rất nhiều người mua muối. Thế nhưng cửa hàng ông ta bình thường một tháng chỉ bán không tới một thùng. Tình huống như vậy rất khác thường.”

Muối tại Phong Yến quốc đều do quan phủ quản lý, giá bán thống nhất, hơn nữa có chỉ định nơi nào bán muối. Ngoài cửa hàng kia có thấy một dấu hiệu thuộc triều đình, chắc chắn không lầm.

Lẽ nào dân chúng nơi này không ăn muối? Lý do này đương nhiên bị loại.

Khả năng duy nhất chính là có kẻ ngầm bán muối lậu, chặn việc buôn bán của những cửa hành chính thức này.

Muốn điều tra chỗ bán muối lậu thì có hơi khó khăn. Nhìn trước nhìn sau, quần áo bọn họ mặc toàn bằng vải dệt thượng đẳng, bộ dạng này sao giống dân chúng bình thường ngày ngày đều lo lắng củi gạo dầu muối cho được.

“Chu Dương, chúng ta đàm phán một chút.” Mạn Duẫn híp mắt nhìn hắn, trong mắt ánh lên nét tinh quái.

Chu Dương có dự cảm xấu, “Tiểu Quận chúa, Tề Hồng cũng là thị vệ Vương phủ, có chuyện gì cũng có thể tìm hắn thương lượng mà.”

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn ‘à’ một tiếng, lại quay sang nhìn Tề Hồng.

Da đầu Tề Hồng run lên, tránh về phía sau, “Tiểu Quận chúa, ta vừa tới làm việc cho các ngươi, rất nhiều chuyện còn chưa quen thuộc. Nếu là chuyện quan trọng thì vẫn nên giao cho Chu Dương làm đi, kẻo đâu sẽ bị ta làm hỏng.”

Mạn Duẫn cười cười, đi đến trước mặt hai người, khiến bọn họ không chỗ để trốn tránh.

“không quan trọng, không hề quan trọng. Tề Hồng, thật ra ngươi làm việc này rất tốt, một mặt cũng là cơ hội khảo nghiệm năng lực của ngươi.”

Tề Hồng xoay người muốn chạy, tiểu Quận chúa cười kiểu này đáng sợ quá... Chắc chắn có chuyện xấu xảy ra cho mà xem.

Chu Dương túm lấy ống tay áo Tề Hồng, kéo tuột hắn lại. Thấy tiểu Quận chúa cười giảo hoạt như vậy, Chu Dương không khỏi nhớ tới tám năm trước mình suýt nữa thì bị nàng lừa cho mất mạng, lập tức rùng mình.

May mắn thay... Vừa rồi có thêm một tên thị vệ mới, cuối cùng cũng có người thay hắn để chịu tiểu Quận chúa tàn phá.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14

chút do dự, Chu Dương đẩy phắt Tề Hồng đến trước mặt tiểu Quận chúa, kiên quyết bảo trì khoảng cách cùng Tề Hồng.

Nhìn thấy bên kia đường có một tiệm may, Mạn Duẫn ngoắc tay kêu Tề Hồng. Tề Hồng chẳng những không tới gần mà ngược lại còn lui hai bước.

“Tiểu Quận chúa... năng lực của ta ít lắm, có chuyện gì vẫn nên kêu Chu Phi Chu Dương làm đi.” Mặt Tề Hồng đầy vẻ sợ hãi.

Mạn Duẫn lắc đầu: “Tề Hồng, Sầm Vương phủ không có nuôi kẻ ăn không ngồi rồi.”

Tịch Mân Sầm vuốt ve tóc mai của Mạn Duẫn, đột nhiên quay đầu nói với Tề Hồng: “Đây là cái gọi là ‘nguyện trung thành’ của ngươi? Chẳng được tích sự gì! Bổn Vương xưa nay không thu nạp kẻ vô dụng.”

Kẻ vô dụng...?

Từng từ ép Tề Hồng đến không thở nổi. Tuy thanh danh của hắn trên giang hồ có hơi thối một chút, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là người có năng lực, chỉ cần một thân võ công này đã đủ để ai gặp cũng gọi một tiếng ‘Tề công tử’ đấy.

Tề Hồng tức giận đến sắp nôn ra máu, “Vậy... Thuộc hạ nghe theo phân phó của tiểu Quận chúa là được chứ gì.”

https://thuviensach.vn

Cửu Vương gia cũng đã mở miệng rồi, nếu lại chối từ thì đúng là không thể nào nói nổi. Giống tiểu Quận chúa đã nói, nếu đã lựa chọn đi theo bọn hắn thì cũng đâu thể mỗi ngày đều nhàn rỗi không có chuyện gì làm.

“Ngươi vào với ta.” Mạn Duẫn ngoắc Tề Hồng, hai người đi vào tiệm may.

Ba người còn lại đều tò mò, không rõ lắm tiểu Quận chúa muốn làm gì. Hôm nay ra đây không phải để điều tra vụ án sao? Sao Tiểu Quận chúa còn có tinh thần mà vào cửa hàng chọn quần áo thế?

Như đoán được cái gì đó, khóe môi Tịch Mân Sầm thoáng hiện nét cười thản nhiên, nhìn Chu Phi Chu Dương đang sững sờ tại chỗ.

“Chúng ta cũng vào nhìn một chút.” Tịch Mân Sầm cất bước.

Chu Phi Chu Dương theo sau.

Tiệm may này không nhỏ, bên trong bày đủ chủng loại quần áo, hầu hết đều là trang phục cho nữ tử, kiểu dáng nào cũng có. So ra chỉ kém Lăng La tơ lụa tại Hoàng cung một chút mà thôi.

Mạn Duẫn đi tới đi lui xem kỹ một vòng, rồi chỉ vào một bộ váy xám treo trên tường. Váy dệt bằng vải thường, thậm chí có hơi thô ráp. Mạn Duẫn mặc quen vật liệu thượng đẳng nên vuốt thế này liền cảm thấy đâm tay.

“Tiểu Quận chúa, cho dù ngươi muốn mua quần áo thì bộ này cũng quá lớn.” Bộ quần áo này là loại lớn nhất, với dáng người nhỏ xinh của Mạn Duẫn thì cơ bản là mặc không vừa.

Mạn Duẫn chớp chớp mắt nhìn Tề Hồng: “Ai nói bản Quận chúa mua cho chính mình, đây là mua cho ngươi mặc.”

https://thuviensach.vn

Tề Hồng hoảng kinh trợn mắt khó tin, lắp bắp nói: “Tiểu Quận chúa, ngươi đùa à, đúng là hợp với dáng người của ta, nhưng ta là nam nhân mà.” Đập bồm bộp hai cái vào ngực, Tề Hồng chứng minh mình là một nam tử bằng xương bằng thịt nha.

Chu Dương ôm bụng cười to, chỉ vào bộ mặt uất nghẹn của Tề Hồng, cười đến ứa nước mắt. May mà hắn dự liệu trước, chứ bằng không... Người phải mặc cái váy này phỏng chừng là hắn rồi.

“Mắt của bản Quận chúa vẫn tốt, đương nhiên biết ngươi là nam nhân...” Mạn Duẫn cầm quần áo trong tay, dáng vẻ đầy ngây thơ đáng yêu.

Tịch Mân Sầm buồn cười nhếch nhếch khóe môi. Tính tình của bé con đúng là chẳng thay đổi gì. Trước kia luôn trêu chọc Chu Dương, giờ có Tề Hồng đến đây thì lại có thêm một đối tượng để nàng bắt nạt.

“Tiểu Quận chúa, ngài đừng trêu thuộc hạ. Về sau ngươi bảo ta làm gì ta liền làm cái đó, nhưng mặc bộ quần áo này thì coi như không đi.” Tề Hồng trốn ra phía sau Chu Phi như chuột nhìn thấy mèo.

“Tề Hồng, phải biết suy nghĩ vì đại cục, ngươi mặc một lần có chết đâu?” Mạn Duẫn cố gắng khuyên giải Tề Hồng, trên mặt không có một tia đùa cợt nào, giống như tất cả những hy sinh này đều là vì để tra án.

nói thế nào Tề Hồng cũng không chịu, lắc đầu nguây nguẩy: “Tiểu Quận chúa, ta mặc cái này ngài nói xem sau này ta còn mặt mũi đâu mà gặp người!”

Tề Hồng gần như là rống toáng lên câu này.

Nghĩ đi, hắn dù gì cũng là một nam nhân phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong, tán gái thành thần chứ đâu phải giỡn. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì sau này đám nữ nhân kia chê cười hắn suốt đời cũng không xong.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn sâu kín thở dài vẻ rất thất vọng, “thì ra ngươi cũng là kẻ lật lọng. Phụ Vương...” Nhìn về phía Tịch Mân Sầm bằng ánh mắt thật tội nghiệp, trong mắt dường như còn long lanh ánh lệ.

Dáng vẻ ta rất bất lực này ai nhìn thấy đều cảm thấy không đành lòng.

Tịch Mân Sầm nhẹ vuốt trán Mạn Duẫn, an ủi: “Ai dám khi dễ ngươi, bổn Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.”

Khí lạnh đâm vào lỗ tai Tề Hồng khiến hắn sợ tới mức toàn thân nổi da gà.

Chu Phi Chu Dương thì dùng mắt trừng hắn.

Tề Hồng cảm thấy mình như đã phạm phải một tội nặng ngập trời không đáng tha thứ vậy.

Tề Hồng hận không thể ngửa mặt lên trời thở dài. rõ ràng là tiểu Quận chúa bắt nạt hắn, thế sao tiểu Quận chúa lại làm ra vẻ cô dâu nhỏ bị uất ức vậy! Cuối cùng Tề Hồng đành chịu thua, thở dài, “Tiểu Quận chúa, thuộc hạ mặc.”

Mạn Duẫn đưa quần áo cho Tề Hồng, một đôi mắt sáng trong suốt không có chút nước mắt nào, giống như một màn vừa rồi là người ta nhìn lầm vậy.

Tề Hồng cuối cùng cũng bắt đầu hiểu và thông cảm cho Chu Dương, cúi đầu đi vào đằng sau tiệm may thử mặc quần áo.

hắn vừa rời khỏi chỗ này, Chu Dương cười ha ha lớn tiếng.

“Tiểu Quận chúa, ngươi thật tuyệt.” Chu Dương giơ ngón tay cái lên, ngồi trên ghế mà đập bàn bùm bụp vì khoái trá.

https://thuviensach.vn

Lão bản đứng bên cạnh tuôn mồ hôi, mắt nhìn lên xuống theo bàn tay đang đập bàn của Chu Dương, e sợ vị khách quan này đập hỏng bàn của hắn.

Vẻ vui sướng khi người khác gặp họa như vậy của Chu Dương rước lấy một ánh mắt xem thường từ Chu Phi, tay đập trán. Tên này không biết câu 'vui quá hóa buồn' sao?

"Chu Dương..." Tịch Mân Sầm nói: "Ngươi rất vui?"

Tiếng cười của Chu Dương ngưng bặt, khó hiểu nhìn về phía Vương gia, hỏi: "Vương gia, chẳng lẽ ngài không chờ mong nhìn xem dáng vẻ Tề Hồng mặc nữ trang trông thế nào sao?"

So với chuyện này thì Tịch Mân Sầm chờ mong nhìn thấy Mạn Duẫn toàn thân trống trơn yêu kiều động tình hơn nhiều.

Dáng Tề Hồng thon dài, khuôn mặt có nét trung tính chứ không mạnh mẽ dương tính như gương mặt của Chu Phi, nếu mặc vào nữ trang nói không chừng cũng có thần có thái lắm.

Tịch Mân Sầm sờ sờ cằm, cúi đầu nhìn Mạn Duẫn trong lòng hắn, đôi mắt chợt lóe nét giảo hoạt rồi biến mất ngay lập tức.

"Nếu vui vẻ như vậy, hay là ngươi mặc giống Tề Hồng đi." Tịch Mân Sầm nói nhẹ như mây, rồi kêu lão bản mang tới một bộ quần áo hồng nhạt.

Chu Dương ngốc rớt, vội vàng lắc đầu, nắm tay áo Chu Phi trốn ở phía sau.

"Vương gia, ngài không thể đối xử với ta như vậy." Chu Dương kinh hồn táng đảm nhìn quần áo trên tay lão bản, hoảng sợ co giò định bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn vừa thấy hắn muốn chạy trốn thì lập tức giữ chặt ống tay áo của hắn, “Chu Dương, nể mặt ngươi vẫn hầu hạ ta rất tốt, bản Quận chúa không để cho ngươi mặc nữ trang đâu.”

Chu Dương hoài nghi quay đầu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt như tiên nữ của tiểu Quận chúa, lập tức cảm thấy... Tiểu Quận chúa trở nên dễ tính từ khi nào thế?

“thật sao? không gạt ta chứ?” Chu Dương thả lỏng cảnh giác.

Mạn Duẫn gật đầu như thật, giọng y như mẹ mìn dụ dỗ nhi đồng, “Chu Dương, bản Quận chúa có lừa ngươi khi nào đâu?”

Chu Dương rít gào trong lòng... Những lần ngài lừa ta còn ít sao? Tiểu Quận chúa quá đáng thật, nói dối cũng không đỏ mặt.

Thấy tiểu Quận Chúa không hề cười, Chu Dương hơi có vẻ yên tâm.

“Nhưng mà...” Mạn Duẫn vừa cất lời, trái tim Chu Dương cũng run bần bật theo. hắn biết ngay mà, làm gì có chuyện đơn giản như vậy!

“Bộ quần áo này rất thích hợp với ngươi.” Mạn Duẫn cầm lấy bộ trang phục được bày trên ngăn tủ, đưa đến trước mặt Chu Dương.

Chu Dương ngó ngó, may quá, là quần áo nam nhân. Nếu mà là quần áo nữ nhân, hắn thà đập đầu vào cột chết tươi còn sướng hơn. hắn đưa tay sờ sờ ngực áo, ừm, trái tim nho nhỏ của mình đã quay về chỗ cũ.

Tịch Mân Sầm cũng đưa mắt nhìn, “Đúng là rất thích hợp.”

Nghe Vương gia nói vậy, Chu Dương cũng đưa mắt nhìn kỹ bộ quần áo kia hơn. Thích hợp sao? Bộ quần áo kia thô ráp đến mắt thường còn nhìn ra được, hoàn toàn là loại mà nông dân hay mặc, so với cẩm bào hắn đang khoác trên người đây đúng là một trời một vực.

https://thuviensach.vn

Trình độ thưởng thức của Cửu Vương gia và tiểu Quận chúa từ khi nào đã trở nên không giống người thường như vậy.

“Chu Dương, ngươi vào mặc thử xem.” Đưa quần áo cho Chu Dương, Mạn Duẫn cười mỉm, lúm đồng tiền xoáy sâu nhìn vô cùng động lòng người. Nhưng bất luận nhìn thế nào, nụ cười này đều mang nét đùa giỡn.

“Thuộc hạ đi ngay.” Chỉ cần không phải quần áo nữ giới thì mọi chuyện đều dễ dàng. Chu Dương tóm lấy bộ quần áo, vào trong mặc bừa vào người.

Chu Phi nhìn bóng dáng ngu ngốc kia mà bất đắc dĩ mím mím môi. Vương gia và tiểu Quận chúa rõ ràng kẻ xướng người họa ăn ý vô cùng...

Tề Hồng thay quần áo là vì để tra án, nhưng Chu Dương thay quần áo như vậy chẳng qua là để đùa cợt hắn thôi. Đệ đệ này của hắn nha, chẳng biết khi nào mới có thể thông minh lên một chút đây.

Rất nhanh, Tề Hồng mặc bộ quần áo xám xuất hiện, nhưng lại che che dấu dấu không cho mọi người thấy thấy khuôn mặt thật của hắn.

“Tề Hồng...” Mạn Duẫn hô một tiếng, Tề Hồng mới xoay người.

Hai má hắn đỏ bừng, không biết là vì xấu hổ hay là vì tức giận.

“Cho dù muốn ta mặc nữ trang, tiểu Quận chúa cũng nên tuyển một bộ xinh đẹp hơn một chút chứ. Nhìn đi, mặc bộ này vào chẳng tôn lên được khí chất của ta chút nào.” Tề Hồng vén sợi tóc bên tai lên hất ra sau lưng.

Búi tóc vẫn là của nam tử, nhưng quần áo trên người thì... Đúng là chẳng ra cái giống ôn gì cả.

Ngay cả một người nghiêm túc khô khan như Chu Phi cũng nhịn không được mà phì cười.

https://thuviensach.vn

Tề Hồng giận, bước qua giơ chân đá hắn một cước, “Con mẹ nó, ngươi ngon thì đi mặc đi. Ngươi mà mặc bộ quần áo này vào thì có khi nam nhân toàn Tê thành đều bị ngươi hù cho chạy tóe khói.”

Chu Phi rất muốn nói ‘ngươi mặc bộ này cũng có thể dọa chạy nam nhân vậy’, nhưng cuối cùng nhịn xuống. Nhỡ đâu hắn nói ra miệng lại khiến Tề Hồng chết sống đều phải cởi bộ quần áo này ra thì đến lúc đó ai sẽ mặc đây? Tề Hồng cao bảy thước, so về chiều cao với nữ nhân thì đúng là một voi một chuột vậy.

Mạn Duẫn ho khan hai tiếng, “Đây chính là hiệu quả mong muốn. Nếu ăn mặc hoa lệ đến mua muối, ai muốn bán giá thấp cho chúng ta?”

Ăn mặc như thế này đơn giản là vì muốn dấu đi thân phận không cho ai biết.

“Tề Hồng, ngươi lại đây, ta trang điểm cho ngươi.” Mạn Duẫn tìm lão bản mượn cái lược, kêu Tề Hồng ngồi xuống ghế chải đầu tóc cho hắn, cuộn lên trên đỉnh đầu. thật lỏng lẻo, chỉ chốc lát là một búi tóc đơn giản của phụ nhân đã hoàn thành.

Tịch Mân Sầm nhìn ngón tay thon thả của Mạn Duẫn xuyên qua đầu tóc của nam nhân khác, trong lòng có hơi chua chua, nhìn nhìn mớ tóc đen đang phân tán trước ngực mình. Sau vụ này nhất định phải làm cho Duẫn nhi chải tóc cho hắn một lần mới được.

“Tiểu Quận chúa, sao ngươi lại búi tóc thế này cho ta?” Loại búi tóc này chỉ có nữ tử đã kết hôn mới có thể búi lên.

Chẳng lẽ giả trang thành nữ nhân thì tuổi của hắn liền già đi? Tề Hồng rất yêu quý thân xác bản thân à nha, dù sao lúc muốn hái hoa thì không thể thiếu công lao của cái tướng mạo này được.

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là có nguyên nhân.” Mạn Duẫn cười đầy thâm ý, quay đầu nhìn Chu Dương vừa đổi quần áo xong đi ra, nói: “Lần này tìm hiểu tin tức còn có Chu Dương cùng đi, các ngươi giả thành một đôi vợ chồng.”

Tề Hồng suýt nữa thì cắn phải đầu lưỡi, giật mình: “Cái gì!... Giả nữ cũng được, còn bảo ta phải cùng cái tên ngu ngốc này giả làm vợ chồng? Tiểu Quận chúa, đùa hơi bị dữ đó nha.”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15

Edit: white_lotus20

Beta: Ishtar

Chu Dương trợn tròn mắt, đồng dạng giật mình, ánh mắt kia như lưỡi dao dường như muốn đem Tề Hồng thiên đao vạn quả. Ngón tay run run chỉ vào hắn nói: "Thuộc hạ mặc kệ! Ai có ý muốn cùng hái hoa tặc này cải trang thành vợ chồng thì làm đi, thuộc hạ không làm."

Chu Dương bắt đầu đem y phục trên người cởi xuống ý định đem quần áo bỏ đi.

Tề Hồng giận không thể nói thành lời, tức giận vung tay qua, " Hừ..... theo như lời nói của ngươi, cô nương nhà nào coi trọng ngươi chính là xui xẻo tám đời tổ tông của nàng ta. "

Tề Hồng nói chuyện không có khẩu đức, cái gì khó nghe đều tuôn ra hết. Chu Dương tức giận nhanh chóng phi thân qua cùng Tề Hồng đánh thành một đoàn. Ngay cả các tuyệt chiêu trước nay chưa từng dùng đến đều đem ra thi triển, một quyền lại một quyền đánh tới cuồn cuộn như vũ bão. Lão bản sợ tới mức mồ hôi đầm đìa chảy dọc hai bên thái dương, nghĩ muốn chạy đến khuyên can, lại sợ ngộ thương chính mình đành ở bên cạnh giương mắt nhìn hàng hoá bị đập phá.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn thở dài lấy tay che trán, hai người này đến lúc nào mới có thể hòa bình ở chung? Chiếu theo tình cảnh hiện nay như vậy đi xuống, ba ngày đánh một trận, thanh tịnh hàng ngày của nàng biết tìm kiếm chỗ nào?

"Chu Dương, Tề Hồng... Dừng tay." Mạn Duẫn kéo lấy quần áo của hai người, cứng rắn tách ra bọn họ.

Hai người sợ không cẩn thận làm bị thương tiểu quận chúa, đều không hẹn cùng thu tay lại.

"Các ngươi đừng náo loạn, chỉ là cải trang một lúc mà thôi. Hai người làm việc, cả hai kết hợp so với chia ra đều cường đại hơn, như vậy cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau." Mạn Duẫn dùng mọi lời lẽ tận tình khuyên giải đôi oan gia này, đứng ở giữa hai người ngăn cách bọn họ không để bọn họ tiếp tục động thủ.

Tề Hồng búi tóc có chút rối loạn, Mạn Duẫn kêu hắn ngồi xuống, một lần nữa sửa sang lại cho hắn.

"Lấy đại cục làm trọng, hai người các ngươi thông minh nên biết làm như thế nào." Mạn Duẫn trừng mắt nhìn hai người bọn họ nghiêm túc nói.

Hai người đều không phục, song song quay đầu đi, tay nắm chặt thành quyền nổi từng gân xanh. Chỉ sợ nếu không phải đang có nhiều người nhìn chằm chằm vào họ, nói không chừng một lát nữa công phu, quyền đầu sẽ bạo phát đi ra ngoài. Tịch Mân Sầm từ nãy đến giờ đều đứng ngoài cuộc nhìn không phát biểu ý kiến, chính là ở thời điểm quan trọng, lãnh đạm mở miệng nói: "Tiếp tục náo loạn, hai người các ngươi cũng không cần hồi Sầm vương phủ."

Tề Hồng vừa định cãi lại một câu "Ai muốn hồi Sầm vương phủ, giang hồ rộng lớn không biết cỡ nào tiêu dao tự tại, lập tức nghĩ đến, Vương gia phỏng chừng cũng không phải ý tứ này. Bởi vì người đi theo hắn chỉ có hai

https://thuviensach.vn

con đường, hoặc là sinh, hoặc là tử. Câu nói "sẽ không cần hồi Sầm vương phủ" có ý tứ, sẽ tự tay chấm dứt sinh mệnh của bọn họ.

Tự do tuy rằng rất đáng quý. Vì tự do bị thương Tề Hồng có thể suy nghĩ chứ vì tự do mà mất mạng thì không cần nghĩ, mạng mình vẫn là quan trọng. Tề Hồng tận lực che dấu suy nghĩ, khuôn mặt hiện lên nụ cười quyến rũ, hướng ngã tư đường đi đến.

Mạn Duẫn thấy vậy liền đẩy Chu Dương một phen, Chu Dương trực tiếp đụng vào Tề Hồng. Tề Hồng vừa định mở miệng muốn mắng người, nhận được ánh mắt lạnh lẽo đến tận xương của Cửu vương gia, lại nhanh chóng nhịn xuống nuốt vào trong bụng.

"Bộ dạng của các ngươi như vậy có thể khiến người khác tin hai người là vợ chồng sao?" Vô luận nhìn như thế nào đều giống như kình địch thề không đội trời chung, Mạn Duẫn chỉ tay vào Tề Hồng, nói: "Chu Dương, đem tay của người cầm tay nương tử, thật ân ái, mặn nồng vào."

Nương Tử...? Chu Dương suýt nữa ngất xỉu. Ai muốn một nương tử thô to vạm vỡ như vậy! Đặc biệt còn là một tên hái hoa tặc đáng ghét nữa chứ.

không dám cãi lại lời Mạn Duẫn, cho dù trong lòng có trăm ngàn lần kêu gào không muốn, Chu Dương cũng đành vươn tay tóm lấy cổ tay Tề Hồng kéo tới gần.

Tề Hồng hé ra vẻ mặt tức giận đến đỏ bừng. Con mẹ nó, tiểu quận chúa ngài có thể hay không lại vô sỉ một chút? Ai là nương tử của hắn! Ai là.....a! Lão Tử là nam nhân, là nam nhân hàng thật giá thật đã được bao nhiêu mỹ nhân kiểm chứng đó....!

Tề Hồng trong lòng có bao nhiêu nghẹn khuất, không có ai biết.

Hai người đi ở phía trước, ba người còn lại vụng trộm đi theo sau.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn một đường chỉ không ngừng cười trộm, khóe miệng liên tục cong lên, không có dấu hiện ngừng lại.

Nhìn Mạn Duẫn vui vẻ, Tịch Mân Sầm cũng nổi lên một chút tươi cười.

Chỉ có Chu Phi ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm về hai người phía trước, thu lại mọi hành động cử chỉ của họ không bỏ sót chút nào.

Chiếu theo kế hoạch, Mạn Duẫn phân phó Tề Hồng đi tới một cửa hàng buôn bán muối khác nhìn xem có thể hỏi ra dấu vết để lại hay không.

Quần áo của Chu Dương và Tề Hồng, bình thường đến không thể bình thường hơn được. Hai người đi cùng một chỗ, cùng dân thường ở đây đều không sai biệt lắm. Cho dù hai người nhìn nhau không hợp mắt, cũng không có lộ ra nhiều sơ hở. không hổ là thuộc hạ trung thành cận thân bên người phụ vương, lúc thường ngày thì lười nhác, đến thời khắc mấu chốt, người người đều phi thường lợi hại.

Chu Dương thu hồi bộ dáng cà phất cà phơ thường ngày, cả người nhìn qua cũng uy vũ không ít.

Nhìn hai người kéo tay nhau đi vào một nhà cửa hàng, ba người còn lại đều lưu ở bên ngoài.

Vừa vặn bên cạnh có quầy bán hoa quế cao, Mạn Duẫn lôi kéo ống tay áo của phụ vương, hai người đi đến mua một phần. Vừa ăn điểm tâm, vừa âm thầm đánh giá tình huống bên trong.

Tề Hồng cùng Chu Dương đều là gặp qua hàng trăm loại người khác nhau cho nên diễn trò không làm khó được bọn họ,

Tề Hồng tựa vào người Chu Dương, dịu dàng nói: "Ông chủ, muối này bán thế nào a?"

https://thuviensach.vn

Lo lắng người khác nghe ra hắn là một nam nhi, Tề Hồng đem thanh âm thoáng biến thành giọng nói dọa người như hiện tại. Chọc mọi người đánh hai cái run run, thanh âm này... Nghe đặc biệt..... Thêm nữa Tề Hồng kia thân hình thon dài cao lớn... Bộ dáng giả bộ như chú chim nhỏ nép vào người, thực đã khó xử hắn.

Cách hắn gần nhất là Chu Dương, đổi thành bình thường khẳng định sẽ không bỏ lỡ cơ hội nói móc Tề Hồng hai câu. Nhưng hiện tại thế nhưng có vài phần nghiêm túc khô khan, dường như một chút không cảm thấy thanh âm kia có gì không ổn.

Làm Chu Dương bày ra biểu tình nghiêm túc như vậy, khiến Mạn Duẫn nhìn nhìn Chu Phi, hoài nghi có nhìn lầm hai người ngày hay không. Chu Dương cũng có thể giả bộ vẻ mặt nghiêm túc a... thật không dễ dàng a! Xem ra mỗi ngày đi theo Chu Phi tai nghe mắt thấy cũng học trộm được không ít này nọ.

Ông chủ cười khanh khách đi ra nghênh tiếp, chỉ vào một chiếc bảng đề bên ngoài, ra vẻ vô cùng đứng đắn nói "Ba mươi văn tiền một cân, hai vị muốn mua bao nhiêu?"

Chu Dương nhất thời trợn trừng mắt, cả kinh nói: "Lão bản, làm sao lại đắt như vậy? Ngươi xem xem hai người chúng ta, đều là những người dân quê bình thường, mỗi ngày trừ bỏ vác cuốc ra đồng làm ruộng cũng không có làm thêm nghề gì khác. Toàn bộ tiền trong nhà đều từ ruộng vườn mà ra. Cả mấy tháng cũng không kiếm nổi nhiều tiền như vậy a..... "

Gặp phải chuyện trước mắt, Chu Dương so với ai khác đều cùng một dạng biểu tình giống nhau như đúc.

Tề Hồng sắc mặt thực do dự, hai mắt nhìn chằm chằm muối, rất muốn mua. Nhưng bộ dáng này dường như lại luyến tiếc tiêu tiền, túm nhanh tay áo Chu Dương: "Hai vợ chồng chúng ta chỉ còn dư lại một chút tiền, tiền

https://thuviensach.vn

này về sau không chừng còn nhiều chỗ quan trọng cần dùng hơn, đừng hoang phí tiêu tiền này, chúng ta trở về đi, cùng lắm thì về sau không ăn muối."

Lời này nói được...

Ông chủ xem kỹ hai người vài lần, liền thấy bộ dáng người đàn ông kia cũng không tệ lắm, bất quá chỉ có vải vóc trên người thôi, tất cả đều là vải thô của người hạ đẳng nghèo hèn hay mặc. Người "Nữ" bên cạnh thì càng không cần nói, bộ dạng cũng quá khiến người khác phải rùng mình. Nếu không phải trong nhà không có tiền, ai chịu cưới nương tử xấu như vậy chứ. Mỗi ngày nhìn, không phải tự cấp chính mình không thoải mái sao?

Chu Dương nhìn ra ông chủ trong ánh mắt đang do dự, nắm chặt thời điểm nói: "Ông chủ, chúng ta đều là người nghèo, ông xem, có thể hay không đem giá hạ thấp xuống một chút?"

Mạn Duẫn cùng Tịch Mân Sầm ở bên ngoài, đem bên trong, một chữ đều nghe không sót.

Lão bản dường như thực khó xử, cố ý vỗ vỗ tay, "Ta thấy hai người các ngươi đều không có tiền, hai mươi lăm văn tiền, đây là giá thấp nhất rồi, các ngươi xem, các ngươi có muốn mua không?"

"Ta xem, chúng ta vẫn là đi nhà khác đi. Nghe Vương Đại trong thôn nói, cửa hàng bán muối ở cách vách so với ở đây giá thấp hơn rất nhiều." Tề Hồng lặng lẽ ở bên tai Chu Dương nói.

âm lượng vừa đủ để ông chủ nghe thấy.

Chu Dương còn đang do dự, "Ông chủ, ngươi có thể hay không lại giảm thấp hơn? Như vậy nương tử ta và ta cũng không cần đi qua nhà khác mua."

https://thuviensach.vn

Lão bản thần sắc không thay đổi "Như vậy đi, ta vào khố phòng coi thử xem còn có một chút hàng dự trữ hay không, coi như tiện nghi bán cho các ngươi, mười lăm văn tiền." Lão bản khoát tay áo chỉ.

Nghe nói như thế, mọi người sắc mặt đều đột biến.

Ba mươi văn tiền, chính là giá muối mà quan phủ quy định. không có sự phê chuẩn của quan phủ, thương muối là không thể tự tiện sửa đổi. Nghe được ông chủ nói rơi chậm lại giá, vài người trong lòng đã muốn bắt đầu hoài nghi, không nghĩ tới thế nhưng có thể hạ thấp đến mười lăm văn tiền.

Giá này, không phải là mua bán lỗ vốn sao?

"Ông chủ, như vậy đicho chúng ta mười cân." Chu Dương ở đai lưng đào đào, xuất ra một chuỗi đồng tiền.

một đám đồng tiền đồng, đếm tới một trăm năm mươi cái, vạn phần không muốn giao cho ông chủ.

Mạn Duẫn không thể tin được nhìn Chu Dương, vẻ mặt đó cũng không phải giả vờ. Vì vậy cái người có tính vắt cổ chày ra nước này một chút cũng không có giảm bớt.

Mới ra khỏi cửa hàng, Chu Dương đem chỗ muối ném qua, toàn bộ giao cho Chu Phi.

"Các ngươi lại đi cửa hàng khác hỏi một chút." Mạn Duẫn lấy một túi muối, lăn qua lộn lại xem.

đã có thành công lúc đầu, Chu Dương cùng Tề Hồng sắc mặt tự nhiên tốt lên rất nhiều, vội vã lao tới cửa hàng tiếp theo.

Mà Mạn Duẫn ba người không tính lại tiếp tục đi theo, mang theo mấy bao giấy muối trực tiếp về phủ nha.

https://thuviensach.vn

Ngô Y Y đã được thả ra khỏi ngục, đang ngồi ở chính giữa đại sảnh khóc lớn. Đôi mắt sưng đỏ, ‘lê hoa đái vũ’ ghé vào trên bàn. Dư Lâm sắc mặt tái nhợt đứng ở bên cạnh, mồ hôi đổ từng trận.

Mạn Duẫn mắt sắc quét qua, nhìn thấy trên cổ Dư Lâm có một dấu hồng ngân, nói vậy hắn ở trong lý, bị dùng cực hình. Vết bầm kia, hắn là vết roi lưu lại.

Dư Lâm thấy ba người hồi phủ, hai đầu gối quỳ xuống đất, "Tạ ơn Cửu vương gia, tiểu quận chúa không giết."

Mạn Duẫn cũng không cho rằng Dư Lâm là người tốt, nhìn lướt qua, "Đứng lên đi, bản quận chúa còn muốn chủ trì đại hôn của các ngươi. Mau đi chuẩn bị đi, năm ngày sau thành thân, các ngươi xem được không?"

Tuy rằng năm ngày có chút gấp gáp, bất quá lấy địa vị, quyền thế, tiền tài của Ngô Lệnh Bằng ở Tê thành mà xem thì hoàn toàn không có vấn đề.

Ngô Y Y nghe vậy khóc càng hăng, nàng ta căn bản không thích Dư Lâm, cùng hắn phát sinh quan hệ cũng là ngoài ý muốn. Nghĩ đến vinh hoa phú quý cả đời của mình bị hủy ở trong tay nam nhân này, còn không bằng nàng ta chết để quên đi.

Trái ngược lại vơi Ngô Y Y, vẻ mặt Dư Lâm thập phần cao hứng, hắn xuất thân từ gia đình bình dân, có thể đạt được mối hôn nhân béo bở như thế này, đó là phúc khí tổ tiên mười kiếp tu được.

“Đa tạ tiểu quận chúa thành toàn, ta nhất định sẽ không bạc đãi Y Y."

Bởi vì đã bị Ngô phu nhân cảnh cáo, Ngô Y Y không dám đem suy nghĩ trong lòng nói ra. Hai chân chậm rãi quỳ xuống, nức nở nói: "Tạ ơn ân đức Cửu vương gia cùng tiểu quận chúa, Y Y nguyện khắc ghi trong tâm."

https://thuviensach.vn

Này đó tất cả đều là lời khách sáo, Mạn Duẫn tuỳ ý nghe chứ không để trong lòng, bâng quơ nói hai câu, đã đem người đuổi đi rồi.

đang ôm trong lòng bao giấy nhỏ, Mạn Duẫn nói: "Phụ vương, chúng ta về phòng đi."

một bên tỳ nữ nghênh đón, đi trước dẫn đường cho hai người, "Ngô đại nhân đã phân phó, đem sân phòng cách vách thu xếp ổn thoả, Vương gia quận chúa có thể đến bên kia nghỉ ngơi."

Viện này tuy rằng so với cái trước không rộng lớn bằng, cũng may chung quanh trồng nhiều loại hoa cỏ, không khí phi thường tươi mát, mới vừa đi vào, có thể ngửi được một cỗ mùi hương thơm ngát.

Phòng quét tước thật sự sạch sẽ, bởi vì chuyện tối qua, Mạn Duẫn xem chừng, Ngô Lệnh Bằng buổi tối sẽ không lại đến quấy rầy bọn họ nghỉ ngơi.

Sau khi vào phòng, Mạn Duẫn cho thị nữ hai bên lui xuống. Đóng cửa lại, đem bao giấy muối đặt ở trên bàn, chậm rãi mở ra, bên trong muối dần dần lộ ra đến.

"Tiện nghi không rẻ mạt, rẻ mạt sẽ không tiện nghi (tiền nào của đó), thật sự là chỉ tình huống này a." Mạn Duẫn ngón trỏ chọc chọc góc muối thô lạp, chất muối có màu đen, vừa thấy đã biết không phải hàng thượng phẩm.

Muối ăn nói chung, đều là trong suốt khô ráo như tinh thạch, mà chỗ muối này, có vẻ thực thô ráp, vừa thấy đã biết vốn chưa được gia công, tinh chế qua ăn vào nhất định sẽ sinh bệnh.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16

"Đây là muối lậu." Chu Phi đem các bao giấy còn lại mở ra, sắc mặt càng ngày càng trầm trọng.

Muối do các thương lái khai thác trộm luôn có giá thành rất rẻ, nhưng đối với cơ thể con người sẽ mang lại mối nguy hiểm rất lớn, triều đình chưa bao giờ cho phép loại tình huống như thế này phát sinh.

Từ trước đến nay có mấy kẻ làm quan, đội trên đầu mũ ô sa của triều đình mà không làm việc hay thu lợi bất chính đâu, tuy nhiên chủ ý như tình huống hiện nay thật chưa từng xuất hiện qua trong lịch sử. không thể không nói, đám quan lại cùng thương lái ở đây rất có đầu óc và lá gan quả nhiên đủ lớn. Dám có ý nghĩ "Trời cao, hoàng đế ở xa" mà khai thác lậu muối kiếm món lợi bất chính. Nhưng bọn chúng đem muối lậu chưa được tinh chế lọc bỏ các chất bẩn độc hại ra bán như vậy có nghĩ qua sẽ có bao nhiêu dân chúng vô tội ăn phải loại muối này mà sinh bệnh dẫn đến mất mạng không? Mà ở trong mắt những người dân thường nghèo khổ mà nói thì giá muối đã qua tinh chế do triều đình bán quá cao, căn bản họ không có khả năng được xem hay dùng qua. Mà muối lậu thì cũng là muối, giá thành lại rẻ hơn nhiều nên những dân chúng vô tội phỏng chừng ngay cả mua phải hàng giả cũng không hề hay biết.

một cái hai cái dân chúng bình thường, Mạn Duẫn không phải thực lo lắng, bởi vì bọn họ bình thường căn bản không thể mua nhiều lắm. Làm Mạn Duẫn thực phiền não là, vạn nhất những người này lấy muối lậu trà

https://thuviensach.vn

trộn vào muối của triều đình đem bán ra ngoài, như vậy món lợi nhuận này thật lớn mà hậu quả cũng khó lường hết được.

Phụ vương từng nói qua, muối lậu hiện nay đã muốn phát triển đến ba tòa thành lớn trong nước. Mà cả ba toà thành này đều phải đi qua Tê thành. Khó đảm bảo rằng khi vận chuyển muối qua đó sẽ không bị đánh tráo ở trên đường.

Hai hàng lông mày thanh tú thoáng chốc cau lại thật chặt..... Việc này... E rằng có chút khó giải quyết.

Vẻ mặt Tịch Mân Sầm nhìn qua thật lơ đễnh, có lẽ hắn đã sớm đoán được sự tình đã phát triển đến mức nghiêm trọng như vậy. Có thể nghĩ ra biện pháp kiếm tiền này, đám quan lại cùng thương nhân kia cũng không quá ngu ngốc.

"Đem toàn bộ những thứ bẩn thỉu trên bàn dọn sạch lại đem ra ngoài, ném." Tịch Mân Sầm chỉ vào đống muối lậu trên bàn nói.

Lúc nãy khi bọn họ mở bao ra lật qua lật lại kiểm tra có rất nhiều muối bẩn văng ra ngoài đổ đầy trên mặt bàn. Biết rõ Cửu vương gia có tính khiết phích (tính sạch sẽ) trầm trọng, Chu Phi đem muối bẩn trên bàn thu lại, sau khi dọn sạch bàn liền đem mấy bao giấy muối ra ngoài.

hắn vừa mới đi không lâu, Chu Dương cùng Tề Hồng hai người đã trở về. Quần áo của họ đã được thay đổi, trở vẻ trang phục thường ngày, Tề Hồng sắc mặt không thế nào tốt được, âm trầm nhìn Chu Dương, nếu không phải trong lòng ôm nhiều bao giấy muối lớn nhỏ, phỏng chừng đã sớm tiến lên cùng Chu Dương đánh nhau.

Chu Dương sắc mặt, so với hắn càng thối. Hồi tưởng đến vừa rồi Tề Hồng dùng bộ dáng "Chim nhỏ nép vào người" tựa vào trong lòng hắn, mà toàn thân trên dưới da ga đều nổi lên hết cả. Lại thêm một thanh âm "Nũng

https://thuviensach.vn

nịu" đến rùng mình dường như vẫn còn quanh quẩn bên tai hắn thật muốn tra tấn hắn đến phát điên rồi.

"Tiểu quận chúa, tất cả số muối này đều là chúng ta đi các cửa hàng khác mua trở lại." Chu Dương đem tất cả bao giấy toàn bộ đặt trên bàn.

Bao giấy trong lòng hai người để chật kín cả chiếc bàn.

Mạn Duẫn tuỳ ý mở một bao giấy ra, cẩn thận xem xét. Tại Tê thành có tất cả chín cửa hàng bán muối, trừ bỏ hai nhà trước đó đã dạo qua, như vậy còn lại bảy nhà bán muối.

" Mau báo cáo một chút về tình hình và tin tức hôm nay các ngươi khai thác được đi." Kỳ thật không cần kiểm tra, chỉ cần xem ông chủ của những cửa hàng nào đồng ý bán muối với giá thấp hơn giá triều đình quy định là liền có thể nhìn ra vấn đề.

Tề Hồng phương diện này so với Chu Dương nhạy bén hơn liền nhanh chóng mở miệng nói: "Có năm cửa hàng muối lúc đầu đều rao giá triều đình quy định, trải qua chúng ta một phen mặc cả, đều nhanh chóng hạ xuống còn hơn mười lăm văn tiền. Mà còn lại hai nhà, vô luận nói như thế nào, cũng không chịu hạ giá thấp xuống, phỏng chừng không có vấn đề."

Tề Hồng lần nữa đem tên các cửa hàng chi tiết liệt kê ra, Chu Dương hầm hừ bưng lên ly trà, một mình ngồi ở trên ghế, một hơi uống hơn phân nửa.

Tuy nhiên vừa mới vào miệng, đã bị nóng bỏng lưỡi giật bắn mình, liền đem một ngụm toàn bộ trà trong miệng khẩn cấp phun thẳng ra mà thật xui xẻo là Tề Hồng lại đứng ngay đối diện y.

trên mặt của Tề Hồng từng giọt nước trà rơi tí tách... Tí tách, hai phiến lá trà dính chặt trên mặt trông rất khôi hài, khuôn mặt hắn vì tức giận lại trầm xuống đen thêm vài phần.

https://thuviensach.vn

Mối thù của đôi oan gia này, càng kết càng lớn. Tề Hồng đưa tay lau mặt, chậm rãi quay đầu gằn từng tiếng, "Ngươi, cố, ý, phải, không, Chu, Dương!" Ngay lập tức một quyền liền tung qua hướng phía Chu Dương đánh tới

Hỏa diễm hết sức căng thẳng, Chu Dương cũng không phải ngồi không nhanh chóng nâng lên một tay đánh trở lại. Miệng lải nhải mắng, ai châm trà nóng như vậy cho hắn, hại hắn bị bỏng miệng

Biết hai người không đánh một trận, trong lòng liền không thoải mái. Mạn Duẫn chẳng những không có ngăn cản, ngược lại nói: "Các ngươi muốn đánh liền đi ra ngoài đánh, đừng ở chỗ này ầm ĩ, miễn cho một lát nữa phòng sụp, không có người sửa chữa."

Lời này không phải nói giỡn, vào ngay tại tháng trước, hai người ra tay quá nặng, đem phòng ốc Sầm vương phủ cấp cho hai người làm sụp đổ. Chỉ là tìm người sửa chữa, liền tìm mất không ít thời gian.

Lời Mạn Duẫn vừa nói ra ngay lập tức có tác dụng, hai người phá cửa phi thân ra bên ngoài, một bên đánh không ngừng, một bên mắng không ngớt. Cảnh tượng quả thật rất cẩu huyết.

"Phụ vương, việc này người thấy thế nào?" Mạn Duẫn buông bao muối trong tay xuống, ngẩng đầu hỏi.

Cả thành có chín tiệm bán muối, thế nhưng lại có tận sáu gian hàng "treo đầu dê bán thịt chó" lấy danh nghĩa triều đình để mua bán muối lậu chuộc lợi. Loại chuyện này, như thế nào có thể giấu giếm đến tận bây giờ mà không có một tí sơ hở, hay một ai phát giác ra cả?

Tại Tê Thành này xét về cấp bậc thì chức quan của Ngô Lệnh Bằng là lớn nhất, cai quản mọi chuyện tại đây. Chiếu theo lẽ thường tình cũng như số lượng cửa hàng bán muối lậu, thì không thể có khả năng hắn không biết một chút gì về tình trạng khai thác trộm và buôn bán muối lậu hiện nay.

https://thuviensach.vn

Nhìn tình huống hiện tại chỉ có duy nhất một lời giải thích đó là Ngô Lệnh Bằng cùng chuyện này thoát không được can hệ. Đừng nhìn Ngô Lệnh Bằng trưng ra bộ dạng thanh quan nêu cao tinh thần thanh trừ bộ máy quan lại, trong sạch hoá bộ máy chính trị tại Tê Thành mà bị lừa. Đằng sau cuộc thanh trừ đó có tư tâm hay không thì phải xem xét lại a.

"Xem ra phải hảo hảo điều tra, trường kỳ ăn loại muối còn nhiều tạp chất này, đối với sức khoẻ của đại đa số dân chúng có hại rất lớn." Đây chỉ là nguyên nhân khách quan bên ngoài mà thôi, nguyên nhân sâu sa bên trong thì..., Tịch Mân Sầm ánh mắt bay tới trên người Mạn Duẫn, cuối cùng nhìn chằm chằm vào hai chân của nàng, lông mày nhíu chặt lại. Sớm ngày giải quyết chuyện muối lậu này, liền có thể sớm ngày đưa Mạn Duẫn đi tìm dược liệu trị chân cho nàng.

Nếu một ngày còn chưa trừ bỏ tận gốc căn bệnh của nàng, thì nó còn đi theo hành hạ nàng đến cuối đời. Chỉ nghĩ đến điều đó đã khiến lòng Tịch Mân Sầm đau thắt lại, hận không thể ngay lập tức bắt được những kẻ to gan buôn bán muối lậu kia trừng trị để sớm ngày rời khỏi đây.

"Phụ vương... Chân của ta đã tốt lắm a, không còn đau nữa. Người nhìn chăm chú như vậy làm gì a?" Mạn Duẫn nắm vạt áo của hắn khẽ kéo, đưa Tịch Mần Sầm đang chìm đắm trong suy nghĩ riêng trở về.

"Bổn vương biết." Điểm nhẹ trên chiếc trán nhỏ nhắn của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm lời nói hàm chứ sủng nịnh cùng ôn nhu vài phần, trong mắt bỗng lóe ra ánh sáng.

Hai người lại nói thêm một chút về ý tưởng để giải quyết chuyện này, cuối cùng đi đến kết luận… Buổi tối sẽ đi tra xét chỗ buôn lậu muối.

Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng chính là như vậy. Vì để thu thập thêm chứng cứ cho vụ án, công việc cần chuẩn bị đầu tiên không thể thiếu chính là, tìm hiểu kỹ tin tức về muối lậu.

https://thuviensach.vn

Chu Phi sau khi ném xong mấy báo muối bẩn kia, vừa trở về, lại nhìn thấy trên bàn ngổn ngang các bao giấy lớn nhỏ. Khóe miệng run rẩy càng lợi hại, sớm biết thế hắn sẽ đi muộn một chút...

"Chu Phi, lại làm phiền ngươi." Mạn Duẫn cười tủm tỉm nói.

"Thuộc hạ sẽ dọn sạch chỗ này." Cho dù trong lòng rất buồn bực, nhưng Chu Phi vẫn vâng theo mệnh lệnh của chủ tử. Chủ tử bảo hắn đi hướng đông, cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám đi hướng tây. Nhận mệnh thu thập toàn bộ đống "Rác", nhấc lên khăn trải bàn, đem giấy bao toàn bộ bao lấy, Chu Phi lại xoay người đi ra ngoài.

Chuyện truy xét buôn lậu muối, tuyệt đối không thể để cho Ngô Lệnh Bằng biết. Cho nên mấy thứ này, không thể tùy ý để ở phủ nha. Nếu để cho người có tâm nhìn thấy, đi mật báo với Ngô Lệnh Bằng khiến bọn họ biết sự tình bại lộ, sẽ có sự chuẩn bị để ngăn cản điều tra thì nguy.

Chu Dương cùng Tề Hồng ở bên ngoài sân đánh nhau, không bao lâu, hai người đều đã thấm mệt, mồ hôi thấm đẫm y phục. Hai người thở dốc hồng hộc, hướng vào trong phòng, bưng nước uống ừng ực.

Hai người đều là cao thủ, võ công tương xứng, trong chớp mắt rất khó phân ra thắng bại.

Chu Dương mỗi lần đều thiếu chút nữa có thể thủ thắng, ngặt nỗi Tề Hồng chiêu số biến ảo cổ quái, biến thành hắn không biết nên như thế nào hoàn thủ.

Tóm lại là, kỳ kém từng bước.

"Ngươi chờ đấy cho ta, sớm hay muộn cũng có một ngày, ta sẽ đánh thắng ngươi."

https://thuviensach.vn

Tề Hồng so với Chu Dương càng thở dốc lợi hại, nói chuyện đứt quãng, ánh mắt sắc bén theo dõi hắn, "Ai sợ ai a! Muốn đánh bại ta? Về luyện thêm mười tám năm nữa đi. Đúng là người si nói mộng."

Hai người bọn họ đều là những kẻ nhanh mồm nhanh miệng, vì vậy trận đấu từ động thủ đã chuyển thành động khẩu, những lời mắng chửi người khó nghe đều được tuôn ra không ngừng nghỉ như sét đánh bên tai. Thoáng chốc cả sân viện đều náo động đến gà bay chó sủa. Mắt nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng Mạn Duẫn đối với hai người này thật hết nói nổi, tay ngọc nhẹ cầm ly trà lên, chậm rãi từng tiếng nói "Còn không có ầm ỹ đủ sao? Có hay không muốn chúng ta chờ các ngươi ầm ỹ xong rồi, sau đó mới bàn chính sự?" Bất quá... Hai người thường xuyên đánh nhau, vẫn có thể xem như là một phương thức luyện tập hữu hiệu để nâng cao võ học tu vi của hai người. Người xưa vẫn nói “Có luận bàn, mới có tiến bộ". Đối với Chu Dương và Tề Hồng chỉ có lợi không hại, mà với Phụ vương lợi ích lại càng không phải bàn. Mặc dù biết phụ vương võ công cao cường, trong thiên hạ khó có địch thủ, tuy nhiên, Tịch Mân Sầm chinh chiến quanh năm đã từng tiêu diệt bao quốc gia, kẻ thù muốn giết hắn nhiều vô số cho nên thị vệ cận thân có võ công cao sẽ giúp hắn loại bỏ được nhiều nguy hiểm hơn.

Nhìn qua chiêu số của hai người Mạn Duẫn nhận thấy có sự tương phản rất lớn về phương diện này, có thể từ từ dẫn dắt và dung hoà.

Hai người đang ầm ỹ hăng say bỗng nghe thấy thanh âm thanh thuý cất lên, nhất thời cả hai im bặt.

Tề Hồng cùng Chu Dương nhất tề quay đầu “Chính sự gì chứ?"

Lúc này, Chu Phi cũng vừa hoàn thành công việc dọn rác. Đẩy bi ai trở về, đi đến bên cạnh bàn, đứng ở một bên, chờ Mạn Duẫn mở miệng nói.

"Ta cùng phụ vương quyết định, đêm nay sẽ đi điều tra những chỗ buôn lậu muối. Chu Dương Tề Hồng, các ngươi không thể lại đánh nhau, hao phí

https://thuviensach.vn

thể lực, buổi tối làm hỏng sự tình, quyết không tha thứ." Mạn Duẫn nhẹ nhàng gạn nhẹ lớp trà, bỗng nhiên trên đùi truyền đến một trận đau nhói. Thần sắc khẽ biến, phát hiện Chu Phi ba người không nhìn ra, vụng trộm trừng mắt liếc nhìn Tịch Mân Sầm một cái.

Tay Phụ vương sao lại đặt ở đó? Ở đây còn có người, mà dám làm loạn động tay chân.

Tịch Mân Sầm xem nhẹ gật gật đầu, "Các ngươi đi xuống nghỉ ngơi, nhớ lấy, bảo tồn thể lực." Trong mắt chứa đựng ‘ý vị thâm trường’ nhìn thoáng qua Mạn Duẫn.

Trong mắt ba người khẽ loá lên tía sáng nhưng nhanh chóng thu hồi lại. Dù sao bọn họ cũng đã đi theo Cửu vương gia nhiều năm, từng vào sinh ra tử, há không nhận ra ai đó đang có ý muốn làm bậy? Tuy nhiên cả ba đều mang vẻ mặt như không nhìn thấy bất cứ chuyện gì, cả ba người nhất tề cúi đầu lui ra ngoài.

Chu Dương hai mắt sáng lên, thẳng tắp nhìn chằm chằm tiểu quận chúa, bên miệng lộ vẻ một chút ý tứ hàm xúc tươi cười không rõ.

Mạn Duẫn suýt nữa phun toàn bộ nước trà trong miệng lên mặt hắn, biểu tình cũng trở nên trầm trọng, thân thủ đã nghĩ muốn thoát khỏi móng vuốt của phụ vương sắc lang. Nhưng vừa mới động đã bị hắn ôm chặt, giãy cũng không ra.

"Còn không đi?" Tịch Mân Sầm hai mắt sáng lên hai ngọn lử.

Loại chuyện này cho dù không nói ra, ba người đều biết Cửu vương gia muốn làm sự tình gì.

Tề Hồng ho khan hai tiếng, xoay người nhắm thẳng bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Chu Dương tự nhiên luyến tiếc rời đi, ngồi ở trên ghế, ánh mắt ở trên người Cửu vương gia cùng tiểu quận chúa trong lúc đó thoáng bồi hồi.

Người này cũng quá vuốt đuôi hổ, không nhìn rõ sắc mặt Vương gia ư? Chu Phi túm lấy áo hắn trực tiếp tha ra bên ngoài. Chậm trễ thời gian Vương gia "dùng bữa", dục hoả quấn người khiến tâm tình không tốt, ai có thể gánh hậu quả? Nếu không đi, chẳng lẽ đợi Cửu vương gia đưa ngươi một chưởng, mới vui vẻ sao?

Mạn Duẫn xoay người muốn chạy khỏi móng vuốt của mỗ sói nào đó, còn tiếp tục ở đây hắn đến mảnh xương nàng cũng không còn. Vừa mới nhấc chân chưa kịp động thì cổ tay lại bị Tịch Mân Sầm nhanh chóng nắm chặt.

"Phụ vương, bảo tồn thể lực a! Buổi tối còn có chính sự." đã làm qua chuyện đó, nên khi nhìn thấy ánh mắt tràn đầy dục hoả nóng rực của Phụ vương là biết hắn muốn gì.

Bây giờ là ban ngày đó nha, buổi tối còn có chính sự cần làm, Phụ vương tinh lực như thế nào liền tràn đầy như vậy, vạn nhất chậm trễ chính sự...

Nhìn thấu Mạn Duẫn suy nghĩ cái gì, Tịch Mân Sầm ngắt lời nói: "Bổn vương có chừng mực và tiết chế. Chuyện này đã có tiến triển khởi sắc tốt, Duẫn nhi chẳng lẽ không cảm thấy chúng ta nên mừng công sao?" Tay nhẹ ôm chiếc eo nhỏ của Mạn Duẫn, khiến cho nàng càng dựa sát vào mình hơn.

Tịch Mân Sầm trong mắt tràn đầy hỏa diễm thiêu đốt không ngừng.

Mạn Duẫn cắn chặt răng, "Muốn mừng công, cũng không nên ăn mừng như vậy chứ." Này rõ ràng chính là nguỵ biện cho hành vi muốn "ăn đậu hũ của nàng".

https://thuviensach.vn

Vì sao phụ vương mỗi lần muốn đại phát thú tính, đều đã cấp cho chính mình một lý do đường hoàng. Cái gì trừng phạt, cái gì mừng công chứ????

Phụ vương, ngài khi nào trở nên phúc hắc như vậy a?

Tịch Mân Sầm chui đầu vào nàng cổ không ngừng mút cắn, ấn xuống từng dấu hồng ngân chói mắt như một loại ấn ký biểu hiện quyền sở hữu nàng mãi mãi là của hắn, thân hình to lớn rắn chắc cùng Mạn Duẫn dính sát vào nhau cùng một chỗ

Lỗ tai truyền đến một trận tê dại, Tịch Mân Sầm đem vành tai của nàng ngậm trong miệng khẽ cắn. Nhiệt khí từng trận phả vào trong lỗ tai nàng, làm Mạn Duẫn cảm thấy ngứa ngáy không yên,thân hình dần không an phận vặn vẹo vài cái, ý đồ khuyên bảo phụ vương tha nàng.

Chỉ là Mạn Duẫn càng không an phận, hạ thân Tịch Mân Sầm càng cọ sát với cơ thể nàng, càng trở nên căng cứng trướng đau.

Bàn tay khẩn cấp cởi bỏ vạt áo Mạn Duẫn, vuốt ve da thịt non mịn của nàng.

"Phụ vương, hôm nay coi như dừng ở đây được không?... Chờ sự tình sau khi kết thúc, chúng ta lại..." Mạn Duẫn nói còn chưa dứt lời, vật cản cuối cùng trên người của nàng đã bị Tịch Mân Sầm cởi bỏ.

Tịch Mân Sầm cúi xuống môi nàng, nhẹ nhàng đặt nụ hôn, "Duẫn nhi, ta có từng nói qua nàng không được cùng Chu Dương thân cận quá?"

Này lại là dấm chua gì nữa đây a??

"Ta cùng Chu Dương quan hệ thực trong sáng a!" Mạn Duẫn vì chính mình phản bác, ở trong cảm nhận của nàng, Chu Dương là một bằng hữu tốt a.

https://thuviensach.vn

"Phải không? Vậy thì dùng hành động của nàng đến chứng minh." Tịch Mân Sầm mỉm cười, ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn còn muốn tranh cãi của Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn từ chối hai cái, cuối cùng thua dưới dâm uy của Tịch Mân Sầm. Trong phòng dần dần truyền đến một trận rên rỉ làm người ta đỏ mặt.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Hành lang dài ngoài phòng.

“Ta cá 100 lượng, tiểu quận chúa không xuống giường được.” Tề Hồng đáng khinh liếc mắt nhìn cánh cửa, ánh mắt ái muội

Chớp mắt 100 lượng được đưa ra.

Cửu Vương gia là một nam nhân cường thế, như vậy ở trên giường chắc chắn cũng rất lợi hại. Thân thể tiểu quận chú lại mảnh mai yếu đuối, làm sao chống lại được sự ép buộc của Cửu Vương gia chứ?

Nếu không phải bị đại ca giữ lại, Chu Dương đã sớm ghé tai vào cửa mà nghe lén. hắn nhớ tới trước kia có vài lần, tiểu quận chúa trải qua chuyện đó, ở trên giường nằm một ngày, không xuống giường được

Chu Dương từ trong túi áo móc ra ngân phiếu 300 lượng, nói: “Ta cũng cá quận chúa không xuống giường được.”

Kẻ tham tiền như Chu Dương hiển nhiên không thể bỏ qua cơ hội kiếm tiền này.

https://thuviensach.vn

Huống hồ, tám năm trước tiểu quận chúa mượn tiền cưới vợ của hắn, đến nay còn chưa trả. Nếu không cố gắng kiếm tiền, sau này làm sao lấy vợ, không thể để vợ con uống gió Tây Bắc được.

Chu Phi đau đầu nhìn hai người, loại chuyện này cũng có thể lấy ra cá cược sao? Nếu bị một trong hai người trong phòng biết, tánh mạng của bọn họ cũng khó giữ. Nhưng mà nhìn hai người bộ dạng đắc ý kia, Chu Phi dù thế nào cũng phải giúp Vương gia kiếm lại.

Ngón tay chạm tới đai lưng, lấy ra một chồng ngân phiếu: “một ngàn lượng, ta cá tiểu quận chúa không có việc gì, buổi tối có thể tiếp tục đi thăm dò phố muối.”

“Đại ca, ta không nghĩ người giấu nhiều bạc như vậy!” Chu Dương nhìn thấy xấp ngân phiếu kia, vui tươi hớn hở, giống như thể số tiền đó ngay lập tức thuộc về hắn vậy.

Chu Phi thầm tính toán, nói không chừng Chu Dương còn có nhiều hơn. Chẳng qua hắn là người thành thật, cũng không khoe ra, rốt cuộc Chu Dương cũng không biết hắn có bao nhiêu tiền riêng.

“Đánh cuộc như vậy rồi, ai cũng không được đổi ý.” Tề Hồng vươn tay lấy ngân phiếu từ trong tay huynh đệ Chu gia, “Chờ Vương gia đi ra, chúng ta liền biết kết quả, chỗ ngân phiếu này, ta tạm thời giữ.”

Đếm rõ chỗ ngân phiếu, Tề Hồng nắm trong tay, đi đến bên cạnh hành lang, dựa vào cột nghỉ ngơi.

Cùng Chu Dương đánh một trận, cả người hắn đều mất hết khí lực.

Ba người, có ngồi, có đứng, đứng canh giữ bên ngoài.

Đến lúc mặt trời lặn, cánh cửa lại một lần nữa được mở ra.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn thay một thân váy màu trắng hoa sen, hai má ửng đỏ, lộ ra vài phần quyến rũ. Đôi mắt trong veo như nước, đặc biệt mê người.

Ba người nam nhân hàng thật giá thật, nhìn thấy cảnh này đều nhịn không được nuốt nước miếng. Bộ dạng này của tiểu quận chúa thêm vài phần mị hoặc so với bình thường, khiến người xem tâm huyết dâng trào.

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.” Tề Hồng không giữ được miệng, trong lòng nghĩ gì liền nói cái đó.

“Ngươi dám!” Tịch Mân Sầm bước ra sau, vẫn một thân trường bào màu đen, hoa lệ lại thần bí, kết hợp với hơi thở lạnh như băng của hắn, càng tăng thêm sức mạnh.

“không dám…” Tề Hồng cúi đầu, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nữ nhân của Cửu Vương gia, ai dám đụng tới? Cho dù là tiểu quận chúa, cũng không phải là người dễ chọc vào. Đừng nhìn bộ dáng nhu nhược của tiểu quận chúa mà lầm, trong xương tủy cũng là người tâm ngoan thủ lạt.

không chọc đến nàng, mọi việc đều dễ thương lượng. một khi đụng tới nàng rồi, có nghĩa là chết không thương lượng.

“Đói bụng sao?” không để ý tới người khác, Tịch Mạn Sầm hỏi Mạn Duẫn.

“Đói” Có thể không đói sao? Vừa mới vận động kịch liệt, thể lực đều tiêu hao hết cả rồi.

Tịch Mạn Sầm nhíu mày, có chút suy nghĩ: “Hóa ra còn chưa uy nàng ăn no.”

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn hai má hồng hồng, những lời phụ vương nói thật dễ khiến người ta mơ màng. Ngay cả đám người Chu Phi cũng xấu hổ quay mặt đi.

Nhìn thấy Mạn Duẫn thẹn thùng, Tịch Mân Sầm mới có chút tươi cười. Chính là càng thấy bộ dạng nàng như vậy, càng khiến hắn không nhịn được mà trêu chọc nàng.

Bàn tay to đỡ lấy thắt lưng Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm cất bước đi về phía trước. “đi nào, dùng bữa trước, buổi tối còn có việ phải làm. Nếu Duẫn nhi thấy mệt, không đi cũng được.”

Biết phụ vương là người nói một không nói hai, Mạn Duẫn vội vàng lắc đầu nói: “không sao hết.”

“không sao hết sao? Vậy lát nữa về, lại tiếp tục.” Khóe miệng Tịch Mạn Sầm hiện lên chút nét cười thản nhiên.

“Phụ vương! Người còn như vậy, từ nay về sau ta ngủ một mình.” Mạn Duẫn cũng không muốn lãng phí thời gian chơi bời hưởng lạc.

Phụ vương võ công cao cường, mà căn cốt của nàng lại yếu. Nếu không phải mấy năm nay được điều dưỡng, thì chỉ cần bị thương hàn cũng có thể khiến nàng nằm trên giường vài ngày.

Thấy Mạn Duẫn thẹn quá hóa giận, Tịch Mân Sầm thu hồi tâm tình trêu đùa.

“Phụ vương không đùa.” Tịch Mân Sầm vỗ nhẹ đầu vai Mạn Duẫn

Đám người Chu Dương đi theo phía sau. Chu Dương khóc không ra nước mắt nhìn Chu Phi đem ngân phiếu cất đi.

Tâm tình của Tề Hồng so với Chu Dương tốt hơn nhiều, dù hắn cũng thua, những cũng không phải tới một ngàn lượng bạc, thật sự không cần

https://thuviensach.vn

chuyện bé xé ra to.

“Ngươi thiếu tiền đến vậy sao?” Tề Hồng hỏi Chu Dương.

Chu Dương tuy rằng là thị vệ, nhưng có thể ở lại bên cạnh Cửu Vương gia, thân phận như vậy đã cao hơn người ta một bậc rồi. Cho dù tiền tiêu vặt hàng tháng không nhiều, nhưng các khoảng khác cũng không ít. Nếu thưởng thêm nữa, cũng đủ mua vài tòa nhà lớn ở kinh thành.

“thật thiếu.” Chu Dương cắn răng.

Chu Phi chụp lấy vai Tề Hồng: “Đừng để ý đến hắn, cho dù là 1 lượng bạc, hắn cũng đau lòng, đừng nói đến 1000 lượng.”

Đó là đệ đệ hắn, đương nhiên hắn hiểu rõ, chính là người rất tham tiền.

Thấy thân ảnh Cửu Vương gia biết mất khỏi tầm mắt, Chu Phi vội vã chạy theo.

Bởi vì vụ kiện của Ngô Y Y, Ngô Lệnh Bằng cũng thành thật hơn nhiều. Nguyên một ngày cũng không tìm họ gây phiền toái, việc được phân phó xuống, cũng hoàn thành tốt.

Lúc dùng bữa, Ngô Lệnh Bằng hỏi: “Cửu Vương gia, mọi việc cũng đã xong, ngài tính khi nào về kinh?”

Bọn họ mới tới hai ngày, Ngô Lệnh Bằng đã bị suy sụp không ít, khó trách hắn muốn đuổi người.

“Ngô đại nhân rất muốn chúng ta rời đi sao? Hôn sự của thiên kim, bản quận chúa còn chưa tham gia, sao có thể rời đi nhanh như vậy? Ta nghe nói phong cảnh ở đây không tệ, còn muốn ở lại dạo chơi mấy ngày.” Mạn Duẫn gắp đồ ăn, bỏ vào miệng.

Mọi việc còn chưa thỏa đáng, làm sao bọn họ có thể rời đi.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy.” Ngô Lệnh Bằng đen mặt.

Sau đó cũng không ai nói nữa, im lặng dùng bữa tối. Tịch Mân Sầm lấy cớ mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, cáo biệt Ngô Lệnh Bằng trở về phòng.

Cửa phòng trước mắt, đèn đuốc long lanh.

Tiếng bang bang ở ngoài cửa, Mạn Duẫn buồn bực quay đầu xem, không biết ai gõ cửa ở ngoài. Mở cửa phòng ra xem, Mạo Ngao ngã trên mặt đất.

“Chắc là đói bụng.” Tịch Mân Sầm không biết khi nào thì đã đi về hướng bên này.

Tối hôm qua họ để nó trong viện kia, không có mang đi. Hôm nay lại quá bận, nhất thời quên mất nó rồi.

“Chu Dương, đêm nay người đừng đi. Ở lại phủ tùy cơ ứng biến, thuận tiện chăm sóc Mạo Ngao." Đêm nay đi phố muối, không nhất thiết phải điều động toàn bộ nhân mã. Vạn nhất có người đến đây, không thấy bọn họ sẽ khiến người khác hoài nghi, cho nên tất yếu phải lưu lại một người trông coi.

Chu Dương nhẹ nhàng đánh tay vài cái: “Tuân mệnh.”

Buổi chiều cùng Tề Hồng đánh một trận, tay hắn có chút nhức, có thể không đi theo, khiến hắn vui mừng vô cùng.

“Tiểu quận chúa, không bằng ta cũng lưu lại.” Tề Hồng thấy Chu Dương có thể ở lại, trong lòng cũng bất bình.

So với Chu Dương, hắn càng mệt hơn. Người này am hiểu phòng thủ, tiêu hao không ít khí lực của hắn. Mà hắn từ lúc bắt đầu đấu, liền bị vây trong trạng thái công kích, khí lực như bị rút hết đi.

https://thuviensach.vn

“không được, lưu lại một người là đủ rồi.”

Nếu cả hai người họ đều ở đây, lỡ họ đánh nhau thì người trong phủ cũng không thể ngăn được

Đem Mạo Ngao giao cho Chu Dương, vài người lén lút từ cửa sổ đi ra.

Đêm tối tinh thần thường nhộn nhạo, chớp lóe chớp lóe, cho dù mỹ nhân nhìn thấy tình nhân của mình, cũng không ngừng nháy mắt phóng điện.

Tinh thần nâng cao, giống như con sông, hoành hành trong đêm tối.

Bốn người hành tẩu trong ngõ nhỏ, không chút tiếng động. Giống như ma quỷ, không nghe được cả tiếng chân.

Tiệm muối Vi Ninh là cửa hàng lớn nhất, không cần nghi ngờ, mấy người Mạn Duẫn lựa chọn ra tay tại cửa hàng này.

Tiệm muối bị tường vây lấy, đối với người học võ mà nói, đây không phải cản trở gì lớn. nhẹ nhàng nhảy lên, trong nháy mắt, tất cả đều đã vào trong.

Đêm đã khuya, rất nhiều người dân mệt mỏi cả ngày đã sớm ngủ. Vậy mà tiệm muối này lại đèn đuốc sáng trưng, vài chiếc lồng đèn dưới mái hiên lay động.

Tề Hồng đã tìm hiểu kỹ càng, cho nên hắn dẫn đường. Đây là một cửa hàng bình thường, phía trước bán hàng, phía sau là sân để hàng hóa.

Sân không lớn, chỉ có mấy gian phòng. không biết hàng hóa được đặt ở đâu, mọi người chia ra tìm.

Xèo xèo…

https://thuviensach.vn

Nghe được động tĩnh, vài người nhìn theo hướng phát ra tiếng động. Tề Hồng chỉ vào một gian phòng, mọi người tập trung lại đó.

Cửa phòng đã bị Tề Hồng làm rách một khe hở, bên trong bao tải chất như núi

nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, không tiếng động đi vào. Trong phòng chứa ít nhất mấy trăm bao tải, ngay cả trong không khí cũng có vị mặn.

Chu Phi rút kiếm ra, thật cẩn thận chém rách một bao, muối bên trong liền tràn ra ngoài.

Giống như muối hôm nay vừa mua về, muối màu đen thẫm, thực thô ráp.

Nhiều muối như vậy, khiến người ta giật mình.

Tề Hồng biết Cửu Vương gia đến đây là vì truy xét vụ buôn lậu muối này, lại không nghĩ rằng vụ án này lớn như vậy.

Đống muối này nếu bán đi, không biết lợi nhuận nhiều đến thế nào?

Mọi người chuẩn bị đi ra, ngoài cửa phòng lại vang lên tiếng bước chân. Vài người liếc nhau, toàn bộ xoay người giấu mình sau đống bao tải

“Hôm nay chuyển đến bao nhiêu bao muối? đã kiểm kỹ chưa? Qua 2 ngày nữa, liền đem chỗ muối đó lên kinh thành.” Người nói chuyện là một nam tử trung niên, lúc hắn đẩy cánh cửa ra, liền kinh ngạc, quay đầu hướng mấy người phía sau quát: “Sao lại thế này? Các ngươi quên khóa cửa?”

“Thuộc hạ nhớ rõ ràng đã khóa lại.” âm thanh phía sau đầy kinh ngạc, gãi gãi đầu.

Bị nam tử trung niên kia mắng, tên sai vặt đành cúi đầu nhận sai.

https://thuviensach.vn

“Vừa kiểm kê xong, tổng cộng có 562 túi.” Gã sai vặt vội báo

Trung niên nam tử xem xét vài lần, thấy không có gì khác thường, gật đầu nói: “Nghe nói thành kế bên cũng sắp hết hàng, ngày mai các ngươi đi lấy một ít ra.”

p/s: nàng nào theo bộ này thì nhắc giùm mình "lão 獭" là con gì nhé? Hình như nó là thú cưng Mạn Duẫn nuôi.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Mạn Duẫn quay đầu nhìn phụ vương, ánh mắt hai người nhìn nhau vài giây, âm thầm nghĩ nơi này chứa mấy trăm bao muối, vậy mà chỉ là một phần? Như vậy chỗ chứa muối của họ ở đâu? Đây chỉ là chỗ để tạm, chỗ để chính thức lại ở chỗ nào?

Vụ án này đã vượt qua phạm vi có thể tưởng tượng của Mạn Duẫn, nàng tuyệt đối không nghĩ tới một thành nhỏ như vậy, lại chứa nhiều muối đến thế.

không có quan phủ đứng sau, sao có thể bình an vô sự lâu ngày như vậy?

Bỗng nhớ đến điều gì, Mạn Duẫn nhìn bốn phía, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

“Đem cửa khóa lại, còn dám quên, chờ ăn đòn đi.” Tên trung niên kia mắng gã sai vặt, nghênh ngang ra khỏi phòng.

Gã sai vặt âm thầm nói lại hai cầu, đi một vòng quanh phòng rồi mới xoay người đi ra.

Lạch cạch… Cửa phòng bị khóa lại.

https://thuviensach.vn

Bốn phía chỉ còn một mảnh tối đen.

Đợi người bên ngoài đi xa, vài người mới sờ soạng đứng ra, ánh mắt mỗi người đều tỏ vẻ kinh ngạc. Lần nay tư nhân buôn bán số lượng muối lớn như vậy, chỉ sợ sẽ là vụ án muối lớn nhất từ trước đến nay của Phong Yến.

Mạn Duẫn cũng không cho rằng việc này đơn giản như đã nghĩ.

“Phụ vương, người thực sẽ để cho bọn họ đem số muối này đến Đàm Thành?” Cho dù mà muối tư nhân, nhưng cũng không biết đã bao nhiêu người gặp nạn.

Tịch Mân Sầm một thân hắc bào, hòa mình vào bóng tối, khiến người ta không thể nhìn rõ.

Mọi người đều là tâm phúc của hắn, nhìn hắn mà làm việc.

Tịch Mân Sầm bình tĩnh tự hỏi một hồi, nói: “Chu Phi, ngày mai ngươi mang 20 thị vệ chặn lại, đừng để lại dấu vết, cũng không để truyền ra ngoài. Về phần muối này, toàn bộ tiêu hủy.”

Tê Thành không phải địa bàn của họ, muốn tìm một chỗ bỏ đi đống muối này mà không bị phát hiện cũng có chút khó khăn.

Dù sao cũng có chứng cứ phạm tội, mấy trăm bao muối này, hủy đi cũng không tiếc.

Chu Phi trả lời: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Năm mươi thị vệ đi theo, giấu mình trong phố xá. Vài ba người trong một đội nhỏ, ở những nhà trọ không giống nhau, tránh cho người khác sinh nghi. không có mệnh lệnh của vương gia, bọn họ cũng giống như những

https://thuviensach.vn

người bình thường, có thể tự do hành động. Chỉ cần lúc vương gia gọi, sẵn sàng trận địa nghênh địch

50 thị vệ này, chính là từ huấn luyện tử sĩ, nguyện trung thành cùng Cửu Vương gia nhiều năm. Năng lực này, không thể hoang phí cho đại nội thị vệ được

Có thể ở lại bên người vương gia, người nào không phải là nhân tài chứ? Ngay cả Chu Dương bình thường cà lơ phất phơ, chẳng phải cũng có rất nhiều bản lãnh đấy sao.

“Cửu Vương gia, chúng ta có thể trở về chưa?” Chỗ cần tra xét, bọn họ đều xem qua. Tề Hồng nắm lấy cánh tay đã muốn lên men, mong muốn nhanh chút về nghỉ ngơi.

Sắc trời đã muốn khuya, một đêm cũng gần như đã hết, lại không thể nghỉ ngơi, ngày mai không thể nào vực dậy tinh thần.

Nhưng có một nghi vấn, Mạn Duẫn vẫn nhìn xung quanh nãy giờ. Mạn Duẫn nghĩ nghĩ, hỏi: “Ông chủ chỗ bán muối này tên gì?”

Mọi người không ai biết, bọn họ chỉ biết đây là nhà bán muối lớn nhất, mới tới tra xét. Về phần danh xưng của ông chủ, bọn họ không biết. Đột nhiên nghe tiểu quận chúa hỏi như vậy, tất cả nổi lên nghi hoặc.

Nghe thấy hai chữ “Tô Phúc”, Tịch Mân Sầm là người phản ứng trước tiên, hướng Tề Hồng nói: “Ngày mai ngươi đi thăm dò ông chủ cửa hàng này, xem hắn cùng thê tử của Ngô Lệnh Bằng – Ngô thị có quan hệ gì.”

“Ý của tiểu quận chúa là nói, đây là nhà mẹ đẻ tri phủ phu nhân?” Đầu óc có chút loạn, Tề Hồng vẫn hiểu được hàm ý trong đó.

Thiếu chút nữa bọn họ quên mất Ngô thị cũng họ Tô, vẫn thường nghe nói là nữ nhi là thương. (nhà buôn bán)

https://thuviensach.vn

Nếu chân tướng đúng như những gì tiểu quận chúa suy đoán, vậy thì Ngô Lệnh Bằng cùng Tô gia chắc chắn có cấu kết làm việc xấu.

Cùng quan cấu kết, khó tránh bọn họ có thể ở Tê Thành phạm chuyện lớn như vậy, lại không ai biết.

Nhớ tới tên hái hoa tặc trước kia, Mạn Duẫn lắc dầu. Tô gia tuyệt đối không phải là người lương thiện gì. Tục ngữ nói, thượng bất chính hạ tắc loạn, ngay cả con cái đều vô pháp vô thiên như vậy, cũng không biết đã phá hư đến đâu rồi.

("thượng bất chính, hạ tắc loạn" tức là bệ trên ăn ở không chính trực, ngay thẳng thì không thể dạy bảo được ai. Vì vậy, bậc dưới hư đốn, bất trị là lẽ đương nhiên)

Mọi người trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng quyết định về phủ nha trước.

Dù sao cũng chỉ mới bắt đầu tra án, cũng phải chuẩn bị tốt tinh thần đi ứng phó. Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn; mấy ngày nữa mới là quan trọng nhất.

Mạn Duẫn ngáp hai cái, nắm tay áo Tịch Mân Sầm nói: "Phụ vương, chúng ta trở về đi."

Tịch Mân Sầm gật đầu.

Cửa đã bị khóa bên ngoài, muốn từ bên trong đi ra có chút khó khăn. Mà đây lại là kho hàng, không có cửa sổ, là một không gian kín mít.

Có điều cái khóa không làm khó được mọi người, nếu không bọn họ cũng sẽ không thong dong bình tĩnh mà nói chuyện với nhau.

Chu Phi rút kiếm bên hông ra, xuyên qua khe hở giữa 2 cánh cửa, nhắm ngay thanh chặn, khóa thiết giống như miếng đậu hũ, vỡ ra làm hai.

https://thuviensach.vn

Đẩy cửa ra, mọi người ra ngoài.

Cảm thấy như vậy có chút không ổn, Mạn Duẫn nói: “Làm vậy có khi nào đả thảo kinh xà không?”

Khóa thiết lạnh như băng rơi trên mặt đất.

Tề Hồng cười ha ha: “Chuyện này dễ mà.” Nhặt ổ khóa lên, tùy ý hướng bụi cỏ vất đi.

“Lại để cho tên sai vặt đó bị mắng lần nữa.”

Đem tội danh đổ lên đầu gã sai vặt kia, Mạn Duẫn bất đắc dĩ cười, dù sao ở đây cũng không có mấy người tốt. Gã sai vặt chịu đánh mắng một chút, so với việc bọn họ bị tiết lộ hành tung vẫn lời hơn.

Lúc bọn họ trở về, Chu Dương ghé vào trên bàn, đã ngủ từ lâu. Mà Mạo Ngao ngồi xổm ở bên chân hắn, lui thành một đoàn, bộ đồ màu trắng đặc biệt nổi bật trong đêm.

Nghe thấy động tĩnh, Chu Dương cảnh giác mở to mắt, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, liền nhu nhu mắt.

“Mọi người đã về? Cái bàn này thật cứng, cánh tay của ta đều đau.” Chu Dương lười biếng đứng lên.

Tề Hồng rất muốn mắng một câu, tay ngươi đau không lẽ tay ta không đau? Có thể ở trong phủ nhàn hạ, còn chưa đủ sao.

“Chu Phi, Chu Dương, Tề Hồng, các ngươi đều lui xuống nghỉ ngơi đi.” Cho dù buổi chiều phụ vương có tiết chế, nhưng Mạn Duẫn vẫn rất mệt mỏi. Nếu có giường lớn ở đây, không đến một lát, nàng có thể ngủ luôn rồi.

Xong công việc của một ngày, tất cả mọi người đều thả lỏng đi ngủ. Sau khi thi lễ, ba người liền lui xuống.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn cởi váy ngoài, ngã vào trên giường, một ngón tay cũng lười động. Đắp chăn bông, ngáp một cái, đưa lưng ra ngoài.

Thời điểm hai người ôm nhau triền miên, đều là mặt đối mặt đi vào giấc ngủ. Thấy Mạn Duẫn cố ý đưa lưng về phía mình, Tịch Mân Sầm có chút buồn bực.

“Duẫn nhi, không cần lập cảnh giới với phụ vương như vậy. Phụ vương cũng không ép buộc con, mau qua đây, hảo hảo ngủ.” Tịch Mân Sầm cởi ngoại bào ra, vén lên một góc chăn bông, nằm xuống.

Ngữ khí sủng nịnh, lại mang theo chút bất đắc dĩ, không biết nên bắt Mạn Duẫn làm thế nào mới tốt.

Mạn Duẫn mệt mỏi thế nào, hắn đều thấy cả. Cho dù nghĩ muốn tiếp tục, hắn cũng sẽ nhịn xuống, không muốn tổn thương nàng.

Im lặng, không chút động tĩnh.

Tịch Mân Sầm thấy Mạn Duẫn không có phản ứng, trong lòng nổi lên chút bực bội. hắn đã nói, sẽ không ép buộc nàng, như thế nào còn muốn giỡn?

Khẽ đụng một chút vào thân thể mềm mại bên cạnh, vẫn không có phản ứng.

Tịch Mân Sầm có nho nhỏ buồn bực, tung chăn bông ra ôm lấy thắt lưng nàng, miệng ghé vào vành tai, từ từ ma sát.

“Lại không nghe lời, cũng đừng trách phụ vương không khách khí.” Ngón tay lặng lẽ tiến vào xiêm y của Mạn Duẫn.

Chạm vào da thịt nàng, yết hầu Tịch Mân Sầm khẽ động, khí lực trong người cũng muốn rút hết đi, bên cạnh truyền đến tiếng động nhỏ.

https://thuviensach.vn

Thân thể Mạn Duẫn theo bản năng hướng chỗ ấm mà tới.

“đang ngủ?” Tịch Mân Sầm thu hồi tay, tỉ mỉ lắng nghe.

Hô hấp của Mạn Duẫn thật vững vàng.

Khó trách không có chút phản kháng nào, thì ra mệt tới như vậy, vừa ngã xuống giường liền ngủ.

Cơn tức trong lòng liền biết mất. Bàn tay to ôm lấy thắng lưng Mạn Duẫn, đem nàng kéo tới, cùng hắn mặt đối mặt.

Căn phòng tối đen, Tịch Mân Sầm nói: “Đêm nay buông tha cho nàng.”

Sáng sớm ngày thứ hai, ánh mặt trời chiếu thẳng vào gian phòng, tỏa sáng huy hoàng.

Bên ngoài chim chóc kêu to, vườn hoa diễm lệ khoe sắc dưới ánh mặt trời.

Sau một đêm ngủ no giấc, tinh thần của Mạn Duẫn cũng hồi phục nhiều. Ánh mắt mông lung buồn ngủ chậm chạp mở ra, phụ vương còn chưa rời giường, nàng ngồi dậy, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Gần đây có nhiều chuyện bận rộn, vụ án buôn lậu muối cũng gặp nhiều khó khăn. Nếu không xử lý tốt, nàng sợ sẽ xảy ra sai lầm.

không dám quấy rầy phụ vương, Mạn Duẫn nhẹ tay nhẹ chân cầm quần áo mặc vào. Đến bàn trang điểm, cầm lấy lược, chải tóc.

“Tỉnh?” Mạn Duẫn cẩn thận thế nào, cũng không lừa được Tịch Mân Sầm. Lúc Mạn Duẫn rời giường, Tịch Mân Sầm vốn đã biết.

“Ân, phụ vương.” Mạn Duẫn gật gật đầu, đem lược xuyên qua mái tóc đen nhánh.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm cầm lấy vài sợi tóc, để lên mũi, hơm thương rất dễ chịu.

Kéo Mạn Duẫn đứng lên, Tịch Mân Sầm ngồi vào bàn trang điểm, nói: "Duẫn nhi, giúp phụ vương chải đầu."

Mạn Duẫn có chút ngạc nhiên, cúi đầu nhìn mái tóc đen của phụ vương đang phân tán sau lưng. Nếu là trước kia, lúc Mạn Duẫn vừa rời giường, phụ vương đã chuẩn bị mọi việc xong hết. Thảo nào, nàng thấy hôm nay phụ vương có điểm kỳ lạ, hóa ra còn chưa chải tóc.

Phụ vương chờ nàng rời giường, chờ nàng vì hắn mà chải tóc sao?

"Sao vậy, Duẫn nhi không muốn sao? Bổn vương thấy nàng chải tóc cho Tề Hồng rất vui vẻ," Tịch Mân Sầm xoay người, đối diện với Mạn Duẫn

"Phụ vương, gần đây người ghen ngày càng nhiều." không trả lời, Mạn Duẫn chuyển đề tài, chuẩn xác chỉ ra.

Tịch Mân Sầm không thay đổi sắc mặt, lại suy nghĩ một hồi, đứng đắn nói: "nói như vậy cũng đúng, bổn vương thật sự đang ghen. Chẳng lẽ Duẫn nhi cảm thấy, bổn vương không nên ghen?"

Bị hỏi lại như vậy, hai má Mạn Duẫn đỏ ửng. Da mặt nàng sao ngày càng mỏng thế này, thường xuyên đỏ mặt. Nhớ tới tên đầu sỏ gây nên mọi việc, Mạn Duẫn hung hăng trừng mắt nhìn Tịch Mân Sầm.

Nàng vì phụ vương mà chải tóc.

Tóc Tịch Mân Sầm đen tuyền mà dày, chải nhẹ là được. So với mái tóc thô cứng của Tề Hồng, tóc phụ vương sờ lên thoải mái hơn nhiều.

Bên trong gương đồng, phản chiếu ngũ quan của phụ vương, Mạn Duẫn nhìn thấy có chút hốt hoảng. Nhiều năm như vậy, ngoại hình của người cũng không có thay đổi. Năm tháng ở trên người hắn không giống người

https://thuviensach.vn

thường, không lưu lại chút dấu vết. Trừ bỏ khiến hắn ngày càng có mị lực, cũng không hề mang đi thứ gì.

Quả nhiên, có vài người vừa sinh ra đã được ông trời ưu ái.

Phụ vương không hổ là thiên chi kiêu tử a …

(“thiên chi kiêu tử” = đứa con kiêu ngạo của trời)

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Sáng sớm Chu Phi đã ra ngoài, cả buổi sáng nàng chẳng thấy bóng dáng hắn đâu.

Biết hắn đi chấp hành nhiệm vụ phụ vương giao cho, Mạn Duẫn cũng không hỏi, ở sân trong của phủ nha phơi nắng, ngủ trưa, rất thích ý.

Chỗ Tô Phúc, bọn họ đã phái mười thị vệ âm thầm theo dõi. Nếu qua vài ngày bọn họ vẫn chưa tìm ra chứng cứ, đám người Mạn Duẫn chỉ có thể lựa chọn cách kia, tìm hiểu nguồn gốc.

Hai ngày nay, Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm thật sự giống như đi du ngoạn, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, phong cảnh chỗ nào đẹp liền đến đó đi dạo. Mỗi lần hồi phủ, trong tay Chu Dương đều cầm theo một đống đồ lớn, tất cả đều là những thứ Mạn Duẫn thấy mới mẻ, liền mua về hết.

Bạc ấy nha, giống như dòng nước, vừa đi liền không quay lại.

Chu Dương sờ túi tiền bên hông, mỗi ngày đều giảm bớt, lòng hắn liền đau.

“Cũng không phải xài tiền của ngươi, ngươi xót cái gì.” Tề Hồng phun hạt dưa nói, nhìn Chu Dương ra vẻ hèn mọn.

https://thuviensach.vn

Gặp qua người tham tiền, cũng chưa thấy ai vắt cổ chày ra nước như hắn.

Mấy người ngồi ở ngoài đình, trên bàn là một ít hạt dưa, còn có mấy món điểm tâm.

Đến đây làm khách, Ngô Lệnh Bằng cũng không dám không tiếp đón Cửu Vương gia chu đáo, thứ gì tốt đều mang đến chỗ này. Mỗi ngày đều có đồ ăn ngon, rượu ngon luân phiên thay đổi. nói về rủi ro, Ngô Lệnh Bằng mấy ngày chiêu đãi Cửu Vương gia, đã hao phí một khoảng không nhỏ rồi.

So với chút tiền của tiểu quận chúa, đống tiền đó mới khiến người đau lòng.

“Chu Dương, tính tình của ngươi nên sửa lại. Bộ dáng này của ngươi mà bị người khác thấy, còn không phải thành chuyện cười của Sầm vương phủ sao. Trong phủ lại không thiếu tiền, cả ngày so đo việc này làm gì?” Giá trị của phụ vương là phú khả địch quốc (giàu nứt vách đổ tường). Tùy tiện bỏ ra trăm vạn, cũng không cau mày.

So với quận chúa của các phủ Hầu gia khác, Mạn Duẫn xem như là người tiết kiệm rồi.

Chu Dương vẫn vẻ mặt đau khổ như trước, nói: “Tiểu quận chúa nói phải.”

Có điều gương mặt đau khổ như vậy, Mạn Duẫn không nghĩ hắn đã tỉnh ngộ đâu.

Chu Dương yêu tiền đến cổ quái, không thể trị. hắn muốn đau lòng thì cứ để hắn đau lòng đi.

Mấy người còn lại chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, tùy theo ý hắn.

https://thuviensach.vn

“Chỗ Tô Phúc đã có tin gì chưa?” Tịch Mân Sầm bóc vỏ, đưa hoa quả cho Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn cũng không khách khí, một ngụm ăn hết.

Có thể được Cửu Vương gia ôn nhu che chở, ngoại trừ tiểu quận chúa, thiên hạ sợ không tìm ra người thứ hai. Nhìn vương gia hầu hạ tiểu quận chúa, càng ngày càng thành thục.

“Nghe thám tử báo lại, buổi chiều hôm nay bọn họ muốn đi chỗ nào đó.” Tình huống cụ thể cũng không rõ lắm, chỉ biết rất nhiều gã sai vặt đều đang chuẩn bị để ra ngoài.

Im lặng ba ngày, rốt cuộc cũng có động tĩnh.

“Bọn họ muốn di chuyển số muối kia ư?” Tề Hồng nghiêm mặt, hạt dưa đưa đến bên miệng lại ngừng lại.

Trừ bỏ khả năng này, cũng không nghĩ ra những việc khác.

“Chúng ta âm thầm đi theo.” Mạn Duẫn nhấm nuốt hạt dưa.

“Mai là hôn lễ của Ngô Y Y, chúng ta nên đưa lễ vật gì mới tốt?” Suy nghĩ sâu xa, Mạn Duẫn nhíu mày.

Ngô Lệnh Bằng cũng không phải người tốt lành gì, vì hắn mà phải tốn kém, Mạn Duẫn chẳng muốn chút nào.

Chu Dương nghe thế, tức giận đến cắn răng: “Tiểu quận chúa, loại người này sao đáng giá để chúng ta tặng đồ. Chỗ bạc đó, còn không bằng lưu lại mua bánh bao thịt ăn.” (Thiệt tình là ta bó tay với mức độ tham tiền của bạn ấy ≧●﹏⊙≦)

Vốn dĩ không cùng Ngô Lệnh Bằng có quan hệ gì, nếu không phải vì tra án, thì cũng sẽ không có dính líu với hắn.

https://thuviensach.vn

Nhưng bọn họ ở trong phủ người ta, không tặng quà, có vẻ không hợp lễ nghi.

Mạn Duẫn hướng Tịch Mân Sầm trưng cầu ý kiến của hắn.

Tặng đồ quý thì tiếc bạc, tặng đồ không tốt, lại e người ta chê cười Sầm vương phủ keo kiệt. thật sự khó a… " Đem tặng một cái bình hoa đi?" Tề Hồng xen vào.

"nói mà không thấy thắt lưng đau sao, ngươi có biết một cái bình hoa trị giá bao nhiêu không?" Chu Phi giơ mấy ngón tay, hướng Tề Hồng nói: "Nếu là quà của vương gia, ít nhất cũng phải làm từ sứ Thanh Hoa, loại bình này giá thấp nhất cũng là 500 lượng."

Đây vẫn là loại thường nhất, rẻ nhất, nếu tốt một chút, ít nhất cũng phải 1000 lượng.

Năm trăm lượng lận…. trưng ra bộ mặt tham tiền, cảm thấy không thích hợp.

Trong mắt Chu Dương bây giờ chỉ có 500 lượng… Mạn Duẫn không nghĩ là quý; bọn họ tùy tiện đi uống rượu ngon cũng hết mấy trăm lượng bạc. Huống hồ mấy ngày nay mấy người bọn họ cũng tốn của Ngô Lệnh Bằng không ít. Bất quá… tiền của hắn, không chắc là sạch sẽ. Có khi còn là tiền cướp đoạt của dân chúng nữa.

Tịch Mân Sầm trầm mặc một hồi, đứng lên nói: "VIệc vui của Ngô tri phủ, tất nhiên phải đưa tới một phần lễ vật. Chỉ có điều… không biết lễ vật này Ngô Lệnh Bằng có dám tiếp không thôi."

Lời nói lạnh như băng, Chu Phi và Tề Hồng cả kinh, nhận ra tâm tình Cửu Vương gia có vẻ không tốt.

https://thuviensach.vn

Chỉ có đầu óc Chu Dương không tốt, còn hỏi tiếp: “Đại lễ…?” Vậy phải hết bao nhiêu tiền a.

không để ý tới sự kinh ngạc của Chu Dương, Mạn Duẫn đánh giá bốn phía, không thấy ai ở chung quanh lương đình, nhỏ giọng hỏi:

“Chu Phi, ngày ấy ta kêu ngươi tra thử ông chủ của Tô Phúc, tra ra sao rồi?”

Chu Phi hai ngày nay đều ở bên ngoài hành sự, thu được không ít tin tức, hắn đáp: “Đúng như tiểu quận chúa suy tính, ông chủ tiệm Tô Phúc tên là Tô Hữu Kỳ. Là phụ thân của Ngô thị và hái hoa tặc.”

Trong thiên hạ cũng không có nhiều việc trùng hợp như thế. Nghe được đáp án, Mạn Duẫn cũng không thấy ngạc nhiên.

“Quả nhiên là như vậy…” Mạn Duẫn gật đầu, khoát tay nói: “Dùng bữa trước, buổi chiều liền đi theo dõi người của Tô Phúc.”

Chân tướng đã dần rõ ràng, chỉ cần tìm được chứng cứ phạm tội xác đáng, muốn điều tra Tô gia và Ngô Lệnh Bằng cũng không phải vệc khó.

Muốn làm muối, cần phải có nước biển. Danh thắng ở Tê Thành rất nhiều, ngoài thành có Ngũ Bách Lý, còn có một phần biển. Có điều nơi đó đá lởm chởm, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, lại cao hơn 20 thước so với mặt nước biển. Muốn không có người biết, đem muối lấy ra, khá khó khăn.

Hôm trước đoàn người Mạn Duẫn cũng từng vào đó ngắm phong cảnh, sóng mãnh liệt đánh vào vách dá, bắn tung tóe cao đến nửa thước. Cảnh sắc vô cùng đồ sộ, so với vùng sông nước Giang Nam, phong cảnh nơi này đẹp như họa, còn thêm vài phần hào khí.

https://thuviensach.vn

“Đừng nghĩ.” Tịch Mân Sầm thấy Mạn Duẫn còn ngồi trên ghế không nhúc nhích, khẽ đẩy bả vai nàng: “Buổi chiều liền biết được kết quả, đến lúc đó, bọn họ như thế nào có được muối, liền có đáp án.”

Phụ vương nói đúng, bây giờ cũng không tài nào nghĩ ra nguyên do. Còn không bằng chờ đám người Tô Phúc kia đem đáp án đến cho bọn họ.

Lại là một bàn toàn món ngon, hương thơm phiêu lãng trong không khí, khiến người thèm ăn.

Mạn Duẫn đi đầu đãu gắp một miếng thịt viên, bỏ vào trong chén phụ vương.

“Phụ vương, nếm thử đi.” Miếng thịt viên làm ngon lắm, khiến người ta muốn ăn.

Tịch Mân Sầm gắp lên, bỏ vào miệng nhai nuốt. Lại gắp cho Mạn Duẫn vài miếng rau xanh, giúp nàng ăn nhanh.

Cảnh tượng tương thân tương ái như vậy. chỉ cần nhìn đã khiến người ta ưu phiền.

Ngô Lệnh Bằng thở dài, trộm nhìn hai người một cái, cố ý thương cảm: “Cửu Vương gia và tiểu quận chúa tình cảm thật tốt, làm hạ quan nhớ tới thê tử ở trong lao ngục. Ngày mai là ngày Y Y xuất giá, nàng tốt xấu gì cũng là mẹ đẻ của Y Y; nếu bỏ lỡ hôn sự của nữ nhi, chắc lại khóc một hồi không thôi.”

Mạn Duẫn dừng đũa, lão gia hỏa này là đang thay Ngô thị biện hộ nha.

Đến ngày kia, Ngô thị đã bị giam 4-5 ngày. Phủ nha là của nhà họ, xem ra nữ nhân kia ở trong đó cũng không có ai dám làm khó, không chừng còn hầu hạ cẩn thận, rượu thịt đầy đủ.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn không hé răng, đem việc khó này giao cho phụ vương xử lý.

Tịch Mân Sầm từ tốn nhai nuốt miếng cuối cùng, sau đó mới nhìn Ngô Lệnh Bằng: “Ngô đại nhân không nói chuyện này, bổn vương liền quên mất. Ngươi vậy mà không đem phu nhân thả ra!”

Ngô Lệnh Bằng sắc mặt cứng đờ, nội tâm quay cuồng, ngài không lên tiếng, hắn dám thả người sao.

hắn tâm tâm niệm niệm nghĩ cách cứu thê tử ra, lại không nghĩ tới Cửu Vương gia căn bản không đem việc này để trong lòng.

“Nữ nhi gả đi, thật sự là việc trọng đại. không cho Ngô thị tham dự, khó trách có chút không có tình người. Ngươi đã mở miệng, liền đem nàng thả ra đi. Nhớ nói với nàng, về sau làm gì cũng phải nhớ lễ nghi.” Tịch Mân Sầm thản nhiên nói, giống như tất cả chỉ là tùy ý.

Ngày mai có trò hay, sao lại có thể thiếu Ngô thị này chứ.

Ngô Y Y ngồi bên cạnh Dư Lâm gắt gao cắn môi. Nhắc tới hôn sự, Dư Lâm tươi cười, hướng Tịch Mân Sầm nói lời cảm tạ.

Ngồi ở đây, ai cũng có tâm tư. Bất quá đám người ngày so với đám lão tử ở trong triều “đơn giản” hơn nhiều. Nếu không, sớm hay muộn, cũng có ngày Mạn Duẫn suy tim mà chết.

trên bàn nhiều món mỹ vị như vậy, đối diện với những tâm tư khác nhau, cũng trở nên lạnh nhạt vô vị.

Qua loa ăn xong chén cơm, Mạn Duẫn liền hạ đũa. Thấy phụ vương cũng ăn xong rồi, nhân tiện nói: “Phụ vương, hôm nay chúng ta đi đâu chơi?”

https://thuviensach.vn

Ngô Lệnh Bằng đã sớm quen việc cha và con gái hai người mỗi ngày đi du ngoạn, thần sắc rất tự nhiên, cũng không hoài nghi điều gì.

“Ngoài thành đông có một thác nước, cảnh sắc cũng không tồi. không bằng Cửu Vương gia cùng tiểu quận chúa tới đó tham quan một chút.” Ngô Lệnh Bằng giả dối tươi cười, hướng hai người đề nghị.

“Bổn vương cũng có ý này, bất quá nơi đó cách Tê Thành quá xa. đi một lần, phải chạng vạng mới có thể trở về, Ngô đại nhân sẽ phải chờ chúng ta về dùng bữa.” Tiếp nhận khăn Chu Dương đưa qua, Tịch Mân Sầm lau khóe miệng.

“Cửu Vương gia không quen Tê Thành, không bằng để hạ quan dẫn đường.” Ngô Lệnh Bằng nịnh hót hỏi, vẻ mặt tỏ ý nguyện vì vương gia phục vụ.

Tịch Mân Sầm không nhận ý tốt của hắn, quyết đoán từ chối: “Ngô đại nhân cả ngày bận công vụ, bổn vương cũng không muốn chậm trễ việc của ngươi, ta tự đi là được.”

nói thêm mấy lời khách khí, chuyện phiếm hai ba câu, Tịch Mân Sầm liền dẫn theo Mạn Duẫn ra khỏi phủ.

Ở ngã tư đường lớn, người đi tới đi lui rất nhiều, rất nhiều người ngại thời tiết nóng bức, trong tay cầm sẵn quạt, phần phật rung động.

không ai theo lời của Ngô Lệnh Bằng, đi tới thành đông xem thác nước, mà thẳng tới tiệm muối Tô Phúc.

Mọi người vừa đến, thì có 2 nam tử mặc tố y đi tới.

Mạn Duẫn nhận ra hai người đó, họ nằm trong đám thị vệ lần trước.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

“Bên trong thế nào?” Vài người đứng ở góc ngã tư đường, nơi này ít người qua lại, cũng không mấy ai nhnfi tới chỗ này.

Tịch Mân Sầm mặc hắc bào, không giận tự uy, khí chất trên người khiến người khác hổ thẹn không bằng. Chỉ có Mạn Duẫn dung nhan tuyệt mỹ bên cạnh, mới có thể cùng hắn sánh vai.

Hai người thị vệ cung kính, không dám vượt qua, đầu tiên là hướng Tịch Mân Sầm hành lễ, sau đó nói: “Tạm thời không có động tác gì, bất quá thuộc hạ cũng có chút không rõ.”

Thị vệ lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa, hai hàng lông mày nhíu lại một chỗ.

Hay là có biến?

Mạn Duẫn thúc giục: “Có gì nói mau.”

Thanh âm mềm mại truyền đến tai liền khiến người ta thả lỏng tâm tình.

“Hôm qua thuộc hạ tìm hiểu tin tức, người của tiệm muối Tô Phúc hôm nay sẽ đến một nơi. Bọn thuộc hạ đều nghĩ là vận chuyển chỗ muối nơi này

https://thuviensach.vn

đi nơi khác, nhưng vừa rồi, nghe người bên trong nói, bọn họ cùng Tô lão gia đi tới tòa nhà ở ngoại ô.” âm thanh nói chuyện của thị vệ rất nhỏ.

Tin tức sai lầm sẽ khiến bọn họ bị bất lợi. Nếu trách tội xuống, bọn họ ai cũng không thoát được tội.

Hai thị vệ nhìn Cửu Vương gia, phát hiện sắc mặt hắn không thay đổi, cũng không để ai đoán được tâm tư của hắn, bọn họ chỉ có thể lo lắng đề phòng.

Chẳng lẽ kế hoạch hôm nay thất bại?

Tâm tình Mạn Duẫn hơi trầm xuống, còn tưởng hôm nay cuối cùng cũng có thể tìm ra chân tướng, không nghĩ tới uổng một hồi cao hứng. Nàng trừng mắt nhìn hai người trước mặt, tin tức không xác thực, còn bẩm báo gì chứ.

Chu Dương là người thẳng tính, toàn bộ tức giận đều viết trên mặt: “Có người làm việc như các ngươi sao? không phải là muốn bị đánh đó chứ.”

Xăn ống tay áo, Chu Dương nghĩ muốn đánh người.

Thường ngày, Chu Dương cùng đám thị vệ ở chung một chỗ, đánh nhau cọ xát là chuyện thường tình.

Chu Phi cầm lấy tay hắn: “Vương gia còn chưa lên tiếng, ngươi ồn ào cái gì?”

Chu Dương sợ đại ca của mình, cũng không đánh lại hắn, hừ hừ mũi hai tiếng, vẫn là buông quyền.

Mọi người ở đây ai cũng im lặng, không dám lên tiếng.

Cách nửa ngày, Tịch Mân Sầm bỗng cười lạnh một tiếng.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người kinh ngạc, nhìn về phía hắn.

Hai thị vệ e sợ Cửu Vương gia tức giận, hai chân lập tức quỳ xuống: “Thuộc hạ làm việc bất lực, xin vương gia trách phạt.”

Bọn họ đều rõ ràng tính tình của Cửu Vương gia, ghét nhất người khác làm hỏng việc còn viện cớ. Cho nên, không cần Cửu Vương gia mở miệng, bọn họ liền nhận mình sai lầm, thẳng thắng được khoan hồng, kháng cự thì nghiêm trị - đạo lý này bọn họ đều hiểu rõ.

Mạn Duẫn không hé răng, nếu làm việc không tốt, trách phạt là còn nhẹ. Chỉ cần phụ vương không quá đáng, nàng sẽ không mở miệng.

Ai ngờ Tịch Mân Sầm cười lạnh một tiếng, nói: “Bổn vương có nói muốn trách phạt các ngươi sao?”

Mọi người sửng sốt một chút, Cửu Vương gia cũng có lúc nhân từ?

Mạn Duẫn cũng buồn bực, phụ vương đổi tính từ khi nào vậy?

“Duẫn nhi, từ khi nào mà nàng cũng hồ đồ rồi?” Tịch Mân Sầm xoa xoa tóc trên trán Mạn Duẫn, làm cho Mạn Duẫn ngây người.

Nàng làm sao cơ? Vì không rõ nên hỏi lại Tịch Mân Sầm: “Phụ vương, ta có làm gì sao?”

Tịch Mân Sầm lắc đầu, giải thích: “Cũng không phải nàng làm sai việc gì, mà là toàn bộ các ngươi đều bị người ta thả ra tin tức mê hoặc. Nếu bọn họ muốn đi một chỗ không để người khác biết, chúng ta làm sao có thể có tin tức rõ ràng như vậy. Cho nên, bọn họ nói đến tòa nhà đó, chỉ để giấu người biết chuyện thôi.”

thật là vậy sao?

Có điều việc này, quả thật khiến người ta tin nha.

https://thuviensach.vn

“Vương gia, thuộc hạ có hỏi thăm qua, Tô Hữu Kỳ ở ngoại ô thật sự có một tòa nhà. Được xây ba năm trước, nghe nói tốn rất nhiều tiền của.” Hai thị vệ vẫn không tin, mở miệng phản bác.

Rất nhiều người lắm tiền, đều thích ở ngoại ô xây nhà. Bảo ở đó so với trong thành thanh tĩnh hơn nhiều, đặc biệt là vào hè, rất nhiều người đều thích ra ngoại ô nghỉ mát.

Tịch Mân Sầm không tức giận, hoặc là nói, nếu có người phản bác hắn, hắn sẽ cảm thấy cao hứng. Nếu thuộc hạ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh mà không biết tự hỏi, vậy thì cả đời này cũng sẽ chẳng có tiền đồ gì lớn.

“Xây một tòa nhà thì như thế nào?”

Mọi người bị hắn hỏi lại.

“Cho dù thế nào, hôm nay đều phải đi xem mới được.” Mạn Duẫn hạ quyết tâm, nàng có dự cảm, tiệm muối Tô Phúc chắc chắn sẽ thủ tiêu đám muối tư đó.

Mọi người bị lời này đả động, mặc kệ thế nào, hôm nay đi coi một chút cũng không sai. Cùng lắm thì chỉ uổng công thôi, bọn họ không tổn thất gì.

“Kế hoạch hôm nay không thay đổi, thị vệ đi theo đều đợi lệnh đi.” Tịch Mân Sầm không nghĩ muốn nói thêm, nói xong câu này liền ngậm miệng, không nói gì nữa.

Cỡ nữa khắc sau, từ tiệm muối Tô Phúc đi ra mười mấy tiểu nhị. Dẫn đầu là một lão nhân cỡ trên dưới sáu mươi, trong tay hắn cầm một quải trượng nạm vàng, trên người mặc tơ lụa. Tinh thần có vẻ không tốt lắm, mỗi lần bước đi đều lộ vẻ không vững chắc.

“Người đó là Tô Hữu Kỳ.” Thị vệ ở một bên giải thích.

https://thuviensach.vn

Tướng mạo của hái hoa tặc, đều kế thừa từ Tô Hữu Kỳ, mi mắt cong dài. Đánh mất đứa con duy nhất, sắc mặt Tô Hữu Kỳ rất kém, tựa như tùy thời đều có thể ngã xuống.

một cỗ kiệu dừng sẵn trước cửa tiệm muối Tô Phúc. Tô Hữu Kỳ chậm rãi đi vào. Mười mấy tiểu nhị đều đi theo sau cỗ kiệu.

Đợi bọn họ đi hết, mấy người Mạn Duẫn cũng âm thầm đi theo.

Ra khỏi cửa thành, ven đường đều trồng cây cối, nương theo gió thổi tới phất phơ, giảm bớt cái nóng bức.

Họ vẫn duy trì khoảng cách mấy chục bước chân với đội ngũ phía trước, bọn họ cũng không dám đi quá gần, sợ bị người phát hiện. “Phụ vương, đường này chúng ta từng đi qua rồi?” Cảm thấy có chút quen thuộc, Mạn Duẫn ngẩng đầu hỏi Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm nhíu mày, lập tức nói: “Bọn họ là đi về hướng biển.”

Hai ngày trước, bọn họ đã tới đó xem xét, nên lộ tuyến đều ghi tạc trong óc. Xem ra đúng là bọn họ đi lấy muối tư, nếu không, sao lại tới gần chỗ đó làm gì.

đi thêm nửa canh giờ, phía trước xuất hiện một lối rẽ. Mạn Duẫn nghĩ đội ngũ này sẽ hướng bên biển kia đi, không nghĩ tới cỗ kiệu vậy nhưng lại đi hướng trái ngược… nghi hoặc, vô cùng nghi hoặc.

“Sao lại thế này?” Tề Hồng nháy mắt mấy cái, không tin được hỏi “Sao bọn họ lại rẽ lối này?”

“Chẳng lẽ phát hiện chúng ta theo dõi.” Chu Phi không xác định hỏi.

Nhưng mọi người đều có võ công cao cường, chỉ dựa vào mấy tiểu nhị này, làm sao có thể phát hiện ra bọn họ. Cho nên khả năng này, cực kỳ bé

https://thuviensach.vn

nhỏ.

“Phụ vương, chúng ta làm sao bây giờ? Tiếp tục đi nữa không?” Cảm thấy sự việc có điểm kỳ lạ, Mạn Duẫn lại im lặng.

“Vương gia, bọn họ thật sự đi tới tòa nhà đó.” Trong đó có một thị vệ nhỏ giọng nói, đó chính là đường đi tới tòa nhà của Tô Hữu Kỳ.

“Chẳng lẽ hắn đem muối giấu trong nhà mình?” Chu Dương đột nhiên nói.

Suy đoán này, thật sự phù hợp.

Có điều giấu ở nhà thật sự không an toàn. Nếu quan phủ đến tra xét, thì có trăm miệng cũng không thể chối cãi; đến cả việc giải thích cũng không thể.

“Tiếp tục theo.” Nhìn mọi người nhao nhao nói chuyện, Tịch Mân Sầm trầm mặc nói.

Mạn Duẫn vẫn truy trì quyết định này, đều đã đi cả nửa đoạn đường rồi, không cớ gì chưa tìm ra gì đã quay về. Vạn nhất thật như lời Chu Dương nói bọn họ có tiếc nuối cũng không kịp.

Muối tư có thể giấu trong nhà, nhưng chỗ làm muối, tuyệt không thể giấu đi. Bọn họ nghĩ chỗ giấu muối và chỗ làm muối là ở cùng một chỗ, hiện tại xem ra không nhất định phải như vậy.

Mọi người tiếp tục theo đuôi đội ngũ phía trước.

Lại một đoạn đường dài, phía trước xuất hiện một toàn nhà. Trước cửa tòa nhà là hai con sư tử đá lớn, đại môn đóng chặt. Quy mô tòa nhà cũng không lớn, nhưng trang hoàng cực kỳ thỏa đáng.

https://thuviensach.vn

Tấm biển trước nhà khắc hai chữ “Tô phủ”, ánh vàng rực rỡ thập phần chói mắt.

Tấm rèm của cỗ kiệu bị xốc lên, Tô Hữu Kỳ chống gậy đi ra: “Mở cửa ra.”

“Vâng, lão gia.” Trung niên nam tử đáp lời.

Mạn Duẫn nhận ra thanh âm này, đúng là vị trung niên nam tử mấy hôm trước ở tiệm muối.

hắn là quản sự của Tô gia, rất nhiều chuyện đều do hắn xử lý.

Hai tiểu nhị đi đẩy cửa, đại môn phát ra âm thanh nặng nề, dần dần mở ra.

“Lão gia, ngài chậm một chút.” Trung niên nam tử thấy Tô Hữu Kỳ đi vào trong, vội đỡ lấy hắn.

không mất bao lâu, nhữn người đó đều đi vào nhà, đại môn dần đóng lại.

“Làm sao bây giờ? Có theo vào không?” Chu Dương ghé người sau một gốc cây đại thụ, vươn cổ hướng về phía trước nhìn quanh.

Mạn Duẫn xoay người, nhìn Chu Dương, mở miệng nói: “Vì sao không vào?” Đều đến đây rồi, không vào nhìn một cái, bọn họ cứ thất vọng như vậy trở về thôi sao!

Tịch Mân Sầm lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Mạn Duẫn, đi đến bên hông tòa nhà, tìm một góc hẻo lánh. Xoay người một cái, liền vào trong.

Vương gia đều đã vào, làm cấp dưới làm sao còn đứng ngoài. Vài người nhẹ nhàng nhảy vững vàng đứng trong tòa nhà.

https://thuviensach.vn

thật yên tĩnh, ngay cả tiếng lá cây rơi xuống đều có thể nghe thấy rành mạch. Chỗ bọn họ vào, cách đại môn không xa. Nhìn quanh bốn phía, cũng không có một ai.

Hay là đã vào phòng rồi?

“Chu Phi, Chu Dương, hai người đi tìm đi.” Mạn Duẫn hạ giọng phân phó.

Vì sao vào tòa nhà này, Mạn Duẫn lại có cảm giác quái dị. Trang trí ngoài cửa phi thường phú quý, vì sao bên trong lại bình thường như vậy, cùng chỗ ở của người bình dân không khác mấy.

Vườn hoa bên cạnh cũng là cỏ dại sinh trưởng, giống như thật lâu không có ai để ý tới.

“Tô Hữu Kỳ sẽ không phải ngay cả tiền mời người đến chăm sóc cây cỏ cũng không có chứ!” Tề Hồng cầm lấy một nắm cỏ trong tay, nhịn không được châm chọc.

Đều nói Tô gia là người phú quý, không ngờ lại ở một nơi tiêu điều như vậy.

“Xem ra cách chỗ chúng ta muốn tìm cũng không xa.” Tịch Mân Sầm suy nghĩ một chút rồi gật đầu, nhìn xung quanh.

Lá rụng phủ kín mặt đất, vừa thấy liền biết, đã thật lâu không có ai để ý tới.

Mạn Duẫn thật không hiểu, tại sao tòa nhà này có thể đơn sơ như vậy, lại càng không hiểu ý trong miệng phụ vương. Chẳng lẽ phụ vương phát hiện chỗ nào bất thường!

Đúng lúc này, Chu Phi, Chu Dương trở lại.

https://thuviensach.vn

Hai người đều cau mày, vẻ mặt không thể tưởng tượng được.

“Vương gia…” Chu Phi muốn nói lại thôi.

Nhưng Chu Dương nghĩ gì nói nấy, mới vừa tới trước mặt ba người đã lên tiếng: “Tất cả mọi người đều không thấy, trong nhà không có ai.”

Mạn Duẫn nghĩ mình nghe lầm… Bọn họ chẳng qua chỉ không theo đám người kia cỡ nửa khắc thôi, làm sao có thể lập tức biến mất không thấy bóng dáng!

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Tịch Mân Sầm cau mày, ra lệnh: “Tiếp tục tìm…”

Đám người kia nhất định ở trong tòa nhà, bọn họ không có phép độn thổ, làm sao có thể biến mất không tung tích.

Đánh giá tòa nhà này một lần nữa, không nghĩ tới nơi đơn sơ như vậy cũng có điều kỳ quái.

Tô Hữu Kỳ xây một tòa nhà như vậy, rốt cuộc có lợi gì? Xem trình độ hoang vu của tòa nhà này, căn bản không phải nơi để người ở. Đừng nói đến Tô Hữu Kỳ - những nhà lắm tiền ở địa phương xa hoa, mua tòa nhà này để trang trí, tuyệt đối không có khả năng.

Thương nhân đều là người vì lợi ích, là loại người như Tư Mã Triều, tuyệt đối không làm chuyện lỗ vốn.

hắn tin tưởng, Tô Hữu Kỳ cũng là dạng người này.

Mạn Duẫn cũng gia nhập đội ngũ tìm kiếm, đi vòng quanh tòa nhà một vòng, cũng không phát hiện điều gì dị thường.

https://thuviensach.vn

Nơi này không có cửa sau, cho nên có thể loại trừ trường hợp bọn họ đã ra khỏi nhà. Như vậy, rốt cuộc họ đang ở đâu?

Mạn Duẫn không rõ, mới một hồi, một đám người ngay trước mắt cứ như vậy mà biến mất.

“Kêu tất cả thị vệ đến đây.” BỌn họ tìm vài vòng, vẫn không có manh mối. Nhiều người dễ làm việc, Tịch Mân Sầm lập tức phân phó.

“Vâng, vương gia.” Chu Phi lên tiếng trả lời, lấy từ túi áo trước ngực một cây sáo nhỏ. Hướng lên trời, thổi một khúc nhạc, đầu tiên là trầm thấp, sau đó trở nên sắc nhọn.

Mạn Duẫn từng hỏi qua phụ vương, biết đây là phương thức triệu tập thị vệ. Tiếng sáo mỗi âm tiết, mỗi nốt đều đại biểu cho một hàm nghĩa khác nhau. Ngoại trừ thị vệ của Tịch Mân Sầm, người của Sầm vương phủ, những người khác nghe đều không hiểu.

Ngay cả Mạn Duẫn cũng chỉ có thể nghe hiểu vài âm tiết.

không bao lâu, bốn năm thị vệ đeo đao trèo tường tiến vào, đứng trước mặt Tịch Mân Sầm

Bọn họ quỳ một gối, hành lễ nói: “Khấu kiến Cửu Vương gia.”

Hiệu suất làm việc của họ, Mạn Duẫn cũng từng thưởng thức 2 lần. Lần đầu tiên là đi sứ Nam Trụ, cùng người của Sử Lương Sanh chém giết. Lần thứ hai là lúc cử hành tế điện, cùng Trầm vương so mưu đấu khí.

“Lập tức tìm trong tòa nhà này, xem có mật thất hay mật đạo gì không?” Tịch Mân Sầm bình tĩnh phân tích, cảm thấy đây là lý do duy nhất bọn họ biến mất.

https://thuviensach.vn

không ai có khả năng bỗng nhiên biến mất, bọn họ nhất định là dùng tòa nhà này, giấu giếm người khác mà hành động.

Khó trách Tô Hữu Kỳ lại ở chỗ hoang vu này xây một tòa nhà. nói không chừng sau lưng tòa nhà chính là chỗ bọn họ muốn tìm. Mạn Duẫn có chút kích động, tâm tình buồn bực lúc trước cũng tiêu tan. Càng đến gần chân tướng, nàng càng cao hứng.

“thật sao? thật không nghĩ tới gian thương cũng thông minh như vậy.” Chu Dương cong đầu, theo dõi đám người đang đi tới. Nếu tìm không ra, không biết án này bao giờ mới xong.

Chỉ là buôn bán muối tư, cũng bày ra nhiều trò như vậy, khiến bọn họ choáng váng loạn hướng.

“Theo ngươi gian thương, thì không có tâm nhãn sao?” Tề Hồng xuy một tiếng, giống như đối phương hỏi một vấn đề vô cùng ngu ngốc.

Chu Dương không cùng hắn so đo, xoay người chạy vào trong nhà. “Ta đi tìm mật đạo, xem thử bọn họ giấu ở đâu.”

Vài người lần lượt phân tán khắp nơi tìm kiếm, không hề bỏ qua chỗ nào. Mỗi một vách tường, bình hoa đều kiểm tra.

Tòa nhà này cũng không lớn, việc tìm kiếm cũng dễ. Nhưng càng lâu, bọn họ càng nản.

Tìm không dưới mười lần, mà một chút manh mối cũng không tìm được.

“Sao lại như vậy, chẳng có gì cả?” Chu Dương lau mồ hôi chạy tới, cả tòa nhà từ trong ra ngoài đều bị hắn kiểm tra một lần.

Chỗ có thể giấu đồ, tuyệt không có khả năng tránh khỏi ánh mắt của hắn. Nguyên tưởng lần này có thu hoạch lớn, không ngờ bị đả kích nặng nề

https://thuviensach.vn

vậy.

“Ta cũng không tìm được.” Tề Hồng bất đắc dĩ lắc đầu.

Hai người nhìn về phía Mạn Duẫn và Mân Mạn Sầm, ánh mắt hỏi ý kiến.

Mạn Duẫn thở dài: “Các ngươi đừng nhìn bản quận chúa, đáp án của ta cũng giống các ngươi thôi.”

Chỗ nên điều tra, nàng đều đã lưu ý, nhưng thật sự không tìm ra chút manh mối nào. Nếu không tận mắt chứng kiến dám người Tô Hữu Kỳ tiến vào đây, nàng sẽ hoài nghi nơi này rốt cuộc có người hay không.

Đám thị vệ cũng là lần đầu bị đả kích như vậy, trước kia mọi việc đều được tính kỹ, thuận buồm xuôi gió.

Mà lần này, không đầu không đuôi, một chút dấu vết cũng không tìm được.

“Mệt mỏi sao? Ta lấy chút nước cho mọi người.” Người duy nhất còn có thể bình tĩnh, chính là Chu Phi. Tuy rằng hắn cũng có chút chán nản, nhưng không biểu hiện ở trên mặt.

Tịch Mân Sầm không biết suy nghĩ gì, ánh mắt vẫn dừng ở đình viện. Những lời vừa nãy, cũng không biết hắn có nghe vào tai không.

“Ca, ta khát.” Chu Dương xắn ống tay áo lau mồ hôi.

Mặt trời nắng gay gắt, mỗi người đều một thân mồ hồi. Hương vị chua chua phiêu đãng trong không khí, thập phần khó chịu.

“Vương gia, ngài có muốn dùng nước không?” không để ý tới Chu Dương, Chu Phi hỏi Tịch Mân Sầm trước.

https://thuviensach.vn

“Có nước sao?” Mạn Duẫn nhớ rõ lúc bọn họ đi đều không có mang theo nước. Trong viện này cũng không giống như sẽ có nước.

“Hồi Tiểu quận chúa, thuộc hạ vừa rồi thấy ở bên kia có một cái giếng.” Giếng nước không khô, lúc Chu Phi nhìn xuống xem còn thấy dưới đáy có cái đĩa

Nghe thấy nước, Mạn Duẫn cũng có chú ý. Có điều viện này không có ai ở, giếng nước đó còn sạch hay không còn là vấn đề.

Dường như nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt Tịch Mân Sầm chuyển lên người mọi người: “Mang bổn vương đến chỗ giếng nước.”

Mạn Duẫn kỳ quái nhìn chằm chằm Tịch Mân Sầm; đừng nói với nàng, phụ vương thật sự muốn uống nước ở đó nha. Đầy nghi hoặc, mọi người tụ tập xung quanh giếng nước.

Chu Phi đang chuẩN bị múc nước, liền bị Tịch Mân Sầm ngăn lại.

“nói cho bổn vương, các người thấy cái gì.” Tịch Mân Sầm nhìn chằm chằm giếng nước, kêu mọi người lại gần.

“Nước, thưa vương gia.” Chu Dương nói trắng ra, ngoại trừ nước, nơi này còn có cái gì?

Nga… bên cạnh còn có một cái cây.

Mọi người tinh tế đánh giá hoàn cảnh chung quanh. Cả đình viện này đều vô cùng im lặng, lá rụng khắp nơi, tro bụi cũng bám dày thành một tầng… Nhưng càng như vậy, lại càng có vẻ quái dị.

“Đây là dấu chân các ngươi lưu lại sao?” Mạn Duẫn ngồi xổm xuống, chỉ vào dấu chân lộn xộn bên miệng giếng. Theo dấu chân mà suy xét, hẳn là có rất nhiều người qua lại chỗ này.

https://thuviensach.vn

Mấy chục thị vệ lắc đầu, ngươi nhìn ta, ta nhìn người, rất nhiều người đều lắc đầu… Bọn họ tập trung xem xét ở thượng viện, cũng không quá mức lưu ý nơi này. Mỗi lần ngang qua chỉ nhìn một cái liền đi nơi khác. Trong số họ chỉ có Chu Phi cẩn thận nhất, từng đến bên miệng giếng xem xét.

“Vậy dấu chân này từ đâu đến?” Tề Hồng mở to 2 mắt, nghi hoặc hỏi.

Tịch Mân Sầm đi tới giếng nước, đứng bên cạnh xem.

“Đừng quên, nơi này trừ bỏ chúng ta, còn có những người lúc nãy.” Tịch Mân Sầm xoay người, nhìn xuống đáy giếng.

Mạn Duẫn cũng theo sau: “Bọn họ ở đáy giếng sao? Nhưng mà trong giếng còn có nước?”

Đại đa số mọi người đều cảm thấy không có khả năng này. Người sao có thể ở đáy giếng?... Như vậy không phải chết đuối sao? Nhưng những dấu chân này lại ở xung quanh, thực hiển nhiên đám người kia sau khi đến đây thì chưa trở lại.

“Vương gia, ý tưởng này có quá mức gượng ép không?“ Tề Hồng lắc đầu, vẫn cảm thấy không có khả năng.

Mạn Duẫn nhặt lên cục đá, ném vào dưới nước.

Vù một tiếng, tất cả mọi người đều nghe thấy được, cái giếng này không chừng là rất sâu… “đi xuống nhìn một chút, chẳng phải sẽ biết sao?” Tịch Mân Sầm quét mắt một vòng, hỏi mọi người.

“Ai muốn xuống!”

Bọn thị vệ cũng không phải người nhát gan, cơ hồi ngay sau khi Tịch Mân Sầm mở miệng, tất cả đều hô “Thuộc hạ nguyện ý.” không hổ là tử sỉ

https://thuviensach.vn

của phụ vương, chỉ cần người phân phó, tất cả mọi người đều tùy thời nhận mệnh.

“Vẫn là để thuộc hạ đi.” Chu Dương nắm sợi dây ngay miệng giếng trong tay “Thuộc hạ biết bơi, xuống dưới đó cũng không có nguy hiểm nhiều.”

Huống hồ, trong đám thị vệ, võ công của hắn là tốt nhất.

Loại chuyện này, để hắn đi có vẻ an toàn. Dù sao phía dưới có cái gì, không ai có thể nói trước “Ân” Tịch Mân Sầm thản nhiên một tiếng.

Chu Dương cùng Tề Hồng đứng bên miệng giếng, trợ giúp Chu Phi.

Chu Phi đem dây thừng cởi bỏ, ngược lại cột vào bên hông mình. Ngồi ở miệng giếng, từng chút từng chút một di động. Hai cái đùi phân ra trụ lại hai bên, vẫn duy trì tư thế.

Động tác của hắn rất ổn, cũng rất nhanh.

một lát sau, hắn đi tới dáy giếng.

Phù phù… Chu Phi đã tới xuống đáy nước, Mạn Duẫn vừa muốn hỏi một chút tình hình bên trong, Chu Phi đột nhiên hô lớn.

“Nước… vương gia… là nước mặn.”

Mọi người chấn động, như vậy.. nơi này là nước mặn?

không cho mọi người thời gian ngây người, Chu Phi lại hô lớn: “trên vách tường có một cái động, có thể để một người đi qua.”

Chỗ đó chắc là mật đạo,… tất cả mọi người hưng phấn hắn lên, liền muốn đi xuống.

https://thuviensach.vn

Vương gia, bên dưới đáy giếng có một cái động nhỏ ngăn chặn nước chảy vào, hẳn là Tô Hữu Kỳ sai người làm ra, không cần dây thừng cũng có thể đi xuống.” Đây cũng là lý do tại sao Chu Phi xuống dưới nhanh như vậy.

Khi hắn phát hiện cái hố đó, liền đi vào.

Mật đạo trên vách đá này, bị nước che đi một nửa. Chu Phi không để ý dòng nước đánh vào, đi từng bước một đến mật đạo.

Người thứ 2 xuống là Chu Dương, Chu Dương vừa đến đáy giếng, liền không nhịn được mắng một tiếng. Làm hại bọn họ lục tung tòa nhà, không nghĩ tới mật đạo lại nằm ở đây. Cái lão Tô Hữu Kỳ kia cũng thật biết giấu đồ, nếu không phải vương gia cẩn thận, thì có khi đến tối cũng không tìm được mật đạo này.

Nước lạnh căm, vừa ngâm mình vào nước, Chu Dương liền cảm thấy mát mẻ hơn nhiều. không khí trong này so thời tiết nóng bức bên ngoài, thật thư thái hơn rất nhiều.

Mạn Duẫn ghé vào miệng giếng, vừa muốn đi xuống, liền bị Tịch Mân Sầm kéo lại. Lảo đảo một cái, Mạn Duẫn đứng không vững, ngã vào lòng Tịch Mân Sầm.

“Phụ vương?” Vì sao giữ chặt nàng? Nàng cũng muốn đi xuống nhìn một cái.

Tìm kiếm cả ngày, thật vất vả tìm được rồi, không xuống nhìn một cái, Mạn Duẫn thật sự thấy nghẹn khuất trong lòng.

Tịch Mân Sầm bất vi sở động, chỉ lạnh lùng nói: “Chân của con tốt lắm sao? Nước bên dưới rất lạnh, con hãy ngoan ngoãn đứng yên ở trên này.”

https://thuviensach.vn

Chân của Mạn Duẫn, không thể để lạnh, cho nên Tịch Mân Sầm không cho phép nàng xuống dưới đó. Mạn Duẫn sau khi đi xuống, ngâm mình trong đó, vạn nhất phát bệnh, bảo hắn phải làm sao bây giờ? Nhớ lại lúc nàng đau sống đi chết lại, tâm của hắn vẫn còn khó chịu.

“Phụ vương, sẽ không phát bệnh, người cho ta xuống nhìn một cái đi.” Mạn Duẫn không cam lòng năn nỉ.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 22

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

“sẽ không phát bệnh? Làm sao con biết sẽ không phát bệnh? Lần trước con xúc động chạy đi, không phải đau cả ngày, cả đi cũng không đi được sao?” Tịch Mân Sầm kéo cánh tay Mạn Duẫn, ngón tay gắt gao nắm lấy đầu vai nàng, không khỏi phân trần.

hắn không thích những gì nằm ngoài tầm tay của mình, đặc biệt là bệnh tình của Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn không còn lời nào để nói, phẫn nộ nhìn phụ vương, hưng phấn mới rồi liền bị dập tắt.

“Nhưng mà… Duẫn nhi thật sự rất muốn đi xem nha.” Mạn Duẫn nói rất nhỏ, đầu nhỏ chậm rãi cúi xuống.

Phụ vương lo lắng, cũng không phải không có lý. Bệnh của nàng, chỉ cần chạm vào thứ lạnh như băng, sẽ tái phát. Bên dưới là hồ nước lạnh lẽo, thật sự có thể khiến nàng tái phát bệnh cũ.

“Ngoan ngoãn đứng yên ở đây cho ta.” Tịch Mân Sầm ôn nhu vuốt tóc nàng, ngữ khí không còn băng hàn như trước, mang theo một chút ôn nhu.

https://thuviensach.vn

hắn không cũng muốn nổi giận với Mạn Duẫn, nhưng việc chạm đến bệnh tình kia, hắn tuyệt đối không khoan nhượng.

“Duẫn nhi đã biết.” không cố tình gây sự, Mạn Duẫn trao cho Tịch Mân Sầm ánh mắt an tâm.

Nàng ở trên này chờ cũng tốt, có gì cũng có thể giúp đỡ người bên dưới.

Thị vệ đều có thể bơi, theo bước Tịch Mân Sầm dần dần tiến vào giếng nước. trên bờ chỉ còn lại khoảng 5 người.

Mạn Duẫn dựa vào đại thụ ngồi chờ, ước chừng bọn họ cũng không thể lên sớm được, còn không bằng nàng ngủ bù, hảo hảo ngủ một giấc.

5 thị vệ kia mỗi người quay một hướng, lẳng lặng quan sát xung quanh.Tay nắm lấy bội kiếm bên hông, khoác lên người bộ áo thị vệ lục sắc, tinh thần của bọn họ cũng không kém phần uy vũ.

Nhìn bộ dạng này của họ, Mạn Duẫn không khỏi nhớ tới những ngày tháng ở Sầm vương phủ. Khi đó, bọn học cũng đứng như vậy, phân bố ở từng góc trong vương phủ, thời thời khắc khắc bảo hộ an toàn cho vương phủ.

Tính toán số ngày, bọn họ đã đi gần một tháng rồi. Cũng không biết Hoàng bá bá ở trong cung như thế nào, có phải đang bị đống tấu chương lớn làm phiền đến nhăn mày hay không.

Suy nghĩ dần dần bay xa, Mạn Duẫn nhắm mắt lại, từ từ tiến vào giấc ngủ.

Mặt trời trên cao, đi từ bên đông rồi sang bên tây, ánh sáng chậm rãi tắt ngúm.

https://thuviensach.vn

Cho dù ngủ, Mạn Duẫn vẫn luôn duy trì cảnh giác. Ngoại trừ ở bên cạnh phụ vương là nàng có thể an ổn ngủ, còn lại đều là giấc ngủ nông. Cảm giác bị ai đó đụng tới, Mạn Duẫn mở hai mắt.

Đập vào mắt là đôi mắt rét lạnh như trời đông, tóc Tịch Mân Sầm ẩm ướt dính sát vào mang tai, đuôi tóc còn dính bọt nước. Vạt áo của hắn đã hoàn toàn ướt đẫm, dính vào người, làm nổi lên dáng người cường tráng.

Những người đi vào trong giếng nước đều giống nhau, tất cả đều ướt sũng. Sắc mặt mọi người đều rất khó coi, rất nhiều thị vệ trong tay đều nắm lấy ít nhất 2 người, tất cả đều là những người mà bọn họ vừa theo dõi lúc nãy.

“Sao vậy? Có việc gì mà biểu tình trầm trọng thế kia?” Mạn Duẫn đứng lên, đến trước mặt bọn họ.

Tô Hữu Kỳ bị Chu Phi nắm lấy bả vai, không thể động đậy, hắn kêu la đau đớn. Tuổi của hắn cũng đã cao, búi tóc bạc trắng, xương cốt chỉ cần đụng nhẹ cũng có thể phát ra tiếng kêu. Gần đây còn đánh mất con mình, thoạt nhìn tang thương hơn nhiều.

“Tiểu quận chúa, phía dưới giấu muối tư nhân, ít nhất hơn một ngàn bao, nhưng lại không tìm được chỗ làm ra muối, phía dưới kia chắc là kho chứa hàng chính.” Chu Phi bẩm báo.

Chỉ tìm được kho hàng chính? Vậy là bọn họ vẫn còn phải tiếp tục tra án!

Tin tức này, quả thật làm người ta không thoải mái.

Tịch Mân Sầm lạnh đến cực điểm, nhìn về phía Tô Hữu Kỳ, lạnh giọng hỏi: “Chỗ các ngươi làm muối tư nhân là ở chỗ nào, địa phương nào?”

https://thuviensach.vn

Đàm, 仪, Tam – 3 thành làm muối tư nhân đều theo Tê Thành vận chuyển ra ngoài. Cho nên, muốn ngăn chặn việc kinh doanh muối tư này, phải nhổ cỏ tận gốc, tuyệt đối không thể lưu lại tai họa.

Tô Hữu Kỳ mặc dù sợ hãi, nhưng cũng là người đã trải qua nhiều gió mưa. Hai chân run rẩy, mồi hôi không ngừng rớt xuống, nhưng vẫn câm miệng không nói.

“Ngươi hại chết con ta, còn cho rằng lão phu sẽ nói cho các ngươi biết sao?” Tô Hữu Kỳ hữu khí vô lực nói. Nếu không phải Chu Phi đang giữ hắn, không chừng hắn đã ngã xấp xuống.

Đám sai vặt xung quanh đã sợ tới mức không ngừng cầu xin tha thứ, thần sắc kích động đánh giá sự việc bên này.

Tịch Mân Sầm lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Ngươi không nói, không có nghĩa là người khác không nói.” hắn nhìn về phía đám sai vặt: “Các ngươi, ai nguyện ý nói ra, bổn vương có thể tha cho một con nđường sống.”

Đám sai vặt từ khi bị bắt cũng không nghĩ tới sẽ giữ được mạng. Bây giờ nghe Tịch Mân Sầm nói như vậy, một đám đều tranh nhau: “Có thật không? Ta nguyện ý nói, ta nguyện ý.”

Mạn Duẫn nhìn thấy một màn này cũng không cảm thấy kỳ quái. Sinh tử trước mắt, thật là dụ hoặc rất lớn. Con kiến còn muốn sống tạm bợ, huống chi là con người.

“Bổn vương nếu đã nói, nhất định là thật. Các ngươi, ai nói?” Tịch Mân Sầm hướng gã sai vặt bên kia đi qua.

Bỗng nhiên, trước khi những người khác kịp nói, một người hét rống lên: “Chính là giếng nước đặt kho hàng chính. Ở phía bên phải có một cơ quan, đi vào trong chính là chỗ làm ra muối.”

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn lia mắt, chỉ thấy một nam nử thô kệch hơn ba mươi tuổi.

“Các ngươi làm sao làm ra muối?” Tịch Mân Sầm hỏi ra nghi hoặc của Mạn Duẫn.

Đại hán đó hoang mang, rối loạn nói: “Ngọn núi này thông với biển, có rất nhiều khe hở cho nước biển chảy vào.

“Bọn họ đả thông một khe hở, dẫn nước biển tới đây, rồi tạo ra một cái giếng để che mắt, ở trong đó làm muối tư.”

thì ra là thế? Tính toán của đám gian thương này cũng quá khôn ngoan.

Sắc mặt Tô Hữu Kỳ thay đổi liên tục, rống lên một tiếng: “Lâm Dư, ngươi dám bán đứng ta? đã quên thê nhi của ngươi sao!”

Tên đại hán kia toàn bộ khai hết, vì tiếng hô của hắn mà thoáng rung rung, nói: “Lão gia, ngài đừng dùng việc này uy hiếp ta. Bản thân ngài còn khó bảo toàn, làm sao còn có thể làm khó thê nhi ta.”

không nghĩ tới vị đại hán này có thể nói thẳng ra như vậy, Mạn Duẫn ghé mắt nhìn.

Tô Hữu Kỳ tỉnh ngộ, so với vừa rồi càng thêm sợ hãi, tức giận đến mức nói không nên lời: “Ngươi, các ngươi…”

Tịch Mân Sầm cũng không nhìn hắn, hạ lệnh cho hơn mười thị vệ lại xuống dưới giếng kiếm mật đạo.

“Các ngươi đi xuống nhìn một cái.” Tịch Mân Sầm tuy rằng toàn thân ẩm ướt, nhưng khí chất của hắn, cũng không có chút nào suy giảm. Tùy ý nói một câu, đều khiến mọi người nghe theo răm rắp.

Mạn Duẫn nắm lấy tay áo của phụ vương, dùng sức sờ, bọt nước theo tay áo chảy xuống.

https://thuviensach.vn

“Phụ vương, đám người Tô Hữu Kỳ nên xử lý thế nào?”

Tịch Mân Sầm nhìn tòa nhà hoang phế kia, nói: “Vừa vặn có tác dụng. Đem những người này trói lại, ném vào trong đó. Đêm nay, lưu lại một nửa thị vệ trông coi nơi này, nửa còn lại theo bổn vương về Tê Thành.”

Tô Hữu Kỳ một đời oai phong, không nghĩ tới lại có kết cục như vậy, có chút không cam lòng, la hét nói: “Con rể ta là tri phủ Tê Thành, các ngươi làm như vậy, để hắn biết được, nhất định sẽ không bỏ qua.”

Chu Dương giơ chân đạp lão già này một cước: “Lão già, già rồi nên lẩm cẩm sao. Con rể lão bao lớn, còn Vương gia của chúng ta bao lớn? Chờ lão xuống đó, không chừng con rể lão cũng sẽ cùng xuống làm bạn.”

Tìm ra chỗ cất giấu và làm ra muối tư nhân rồi, người tiếp theo bọn họ muốn trừng trị là Ngô Lệnh Bằng… Quan – thương (thương nhân) cấu kết, tội này rất lớn.

“không biết Tô lão gia cùng Ngô tri phủ là ngươi năm ta năm, hay là ngươi bảy ta ba a?” Tề Hồng tươi cười, trêu ghẹo nói. Hàm nghĩa trong đó, chính là chỉ thẳng việc hai người bọn họ cấu kết với nhau.

Tô Hữu Kỳ vốn dĩ bước đi không lưu loát, nay lại tức giận đến phát run.

“Chu Dương, Tề Hồng, hai người các ngươi đêm nay đột nhập vào Tô phủ ở Tê Thành, tìm kiếm chứng cớ Tô Hữu Kỳ cùng Ngô Lệnh Bằng âm thầm cấu kết.” Tịch Mân Sầm phân công nhiệm vụ cho từng người.

Có thể mau chóng giải quyết việc này, lòng bọn họ cũng kiên định hơn nhiều.

“Vâng, Vương gia.” Chu Dương cùng Tề Hồng đồng thanh.

https://thuviensach.vn

Tô Hữu Kỳ thấy hy vọng tan biến, mắt lão dại ra, đến khi bị người kéo vào tòa nhà cũng không có cảm giác.

Mạn Duẫn rất ngạc nhiên về giếng nước, cũng không biết cảnh tượng bên dưới ra sao. Nhưng Tịch Mân Sầm không chủ động nói tới, nàng cũng chỉ có thể áp chế nghi hoặc trong lòng.

Bên cạnh đột nhiên truyền tới giọng nói từ tính, Tịch Mân Sầm dường như nhìn thấu lòng nàng, nói: "không có gì đặc biệt, chỉ là một cái phòng tối chứa muối. Trừ bỏ mật đạo có một chút nước, những chỗ khác cũng giống như trên đất. Lúc chúng ta vào, Tô Hữu Kỳ đang chỉ huy đám sai vặt khuân vác muối tư."

Hai ngày nay nước trong giếng lên cao, mới có thể che dấu hơn nửa mật đạo. nếu là thời gian khác, cả mật đạo kia đều khô ráo.

Bọn họ tiếp tục chờ đợi một lát, những thị vệ xuống nước lúc nãy lại lần nữa nhảy ra khỏi giếng. Mỗi người bọn họ đều mang theo một gã sai vặt… Đám người vừa rồi, là những người đi theo Tô Hữu Kỳ đến đây. Mà những người này, Mạn Duẫn chưa từng gặp qua.

"Vương gia, quả nhiên tìm được chỗ đó dưới mặt nước. Còn bắt được mấy người đang làm việc trong đó." một gã thị vệ trong đó bước ba bước thánh hai, đến chỗ Tịch Mạn Sầm bẩm báo.

"Vương….. Vương gia?" Đám người kia chưa thấy qua đại quan, sợ tới mức trợn mắt há mồm.

Lần này lúc đám thị vệ xong tới, bọn họ đều không có chuẩn bị, tất cả đều bị bắt.

Từ lúc làm việc này, đã sớm biết sẽ có ngày bị quan phủ bắt. Có điều họ cũng không ngờ, người tới bắt lại là một vị Vương gia.

https://thuviensach.vn

Đường đường là Vương gia, sao lại tới Tê Thành?

Tịch Mân Sầm thản nhiên lên tiếng, nói: “Cũng đem đám người này mang vào trong nhà, trông coi thật kỹ.

Đợi ngày mai áp giải đến phủ nha, cùng Ngô Lệnh Bằng đối chất.”

Đám tiểu nhị bị thị vệ dùng dây thừng trói lại, bên ngoài quần áo của họ còn dính lại một ít bộ màu trắng. Tất cả đều là lúc xử lý muối tư, không cẩn thận để dính vào quần áo.

một phòng này có ít nhất năm mươi người. Bọn thị vệ không dám khinh suất, một ít canh giữ l bên trong, một ít tuần tra qua lại ở bên ngoài.

Đám mây phía chân trời bị nhuộm thành màu da cam, trời cũng đã không còn sớm. Cuối cùng, Tịch Mân Sầm dặn dò vài câu, mang theo mấy người Mạn Duẫn trở về Tê Thành.

Bởi vì quần áo của mọi người đều ẩm ướt, mỗi bước đi cũng khiến nhiều tro bụi bám vào quần áo. Lúc trở lại Tê Thành, cũng không biết có bao nhiêu chật vật.

Chuyện thứ nhất khi vào thành, chính là đến thẳng chỗ tiệm may, nhanh chóng thay ra một thân quần áo bẩn này.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Mạn Duẫn lúc này mới cảm thấy may mắn, nghe theo lời phụ vương quả nhiên là đúng đắn. Nếu để cho nàng mang theo một thân quần áo ẩm thấp, dính đầy tro bụi đi vào Tê Thành, bị mọi người nhìn chăm chú, thể diện cũng bị quăng hết rồi

Lần đầu tiên nhìn thấy phụ vương chật vật như vậy, Mạn Duẫn không khỏi bật cười ra tiếng. Chuyện như vậy, nếu phát sinh ở hiện đại, nàng chắc chắn sẽ lấy máy ảnh, chụp lại bộ dạng túng quẫn của phụ vương.

Mỗi khi nhớ tới bộ dạng vừa rồi của hắn, Mạn Duẫn liền không nhịn được cười.

Đúng lúc này Tịch Mân Sầm thay đồ đi ra, nhìn thấy Mạn Duẫn cười tươi như hoa, liền biết nàng đang nghĩ tới cái gì, hỏi: “Cười vui lắm?”

Ngữ khí thản nhiên, nghe không ra chút giận nào.

Nhưng Mạn Duẫn lại biết phụ vương có chút mất hứng, hai tay che miệng, lắc đầu: “Phụ vương, Duẫn nhi không cười.”

Đối với hành vi trợn mắt nói dối của người nào đó, Tịch Mân Sầm thấy cũng không thể trách. Sửa sang lại vạt áo, hắn hướng Mạn Duẫn ngoắc

https://thuviensach.vn

ngoắc, ghé vào bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Duẫn nhi, chẳng lẽ lại muốn phụ vương trừng phạt con?”

Nghe được hai chữ “trừng phạt”, nàng liền nghĩ đến chuyện không tốt.

Lần này Mạn Duẫn thật sự cười không nổi, ghé vào bên người Tịch Mân Sầm “Phụ vương, Duẫn nhi tuyệt đối không cười người. Người xem… khóe miệng cũng chưa nhếch lên.”

Mạn Duẫn phụng phịu nhìn Tịch Mân Sầm, muốn làm cho đối phương tin tưởng.

Nhưng Tịch Mân Sầm là người dễ bị lừa vậy sao? Tâm tư cẩn thận này của Mạn Duẫn, làm sao có thể tránh được ánh mắt hắn:“Chút nữa còn có việc, lần này tạm thời tha cho con. Nếu còn có lần sau… Duẫn nhi nên ngẫm lại, làm thế nào để trấn an bổn vương.” Tịch Mân Sầm kéo tay Mạn Duẫn, gắt gao nắm lấy, đi nhanh về phía trước, ra khỏi tiệm may.

Chu Dương lấy bạc ra thanh toán. hắn theo Chu Phi và Tề Hồng, đi phía sau vương gia… trên người không còn dính gì nữa, trên đường đi đều cảm thấy thoải mái vô cùng.

Sắc trời đã biến thành màu đen, lồng đèn treo trước cửa tửu lâu, nhà trọ cũng được thắp lên. Ánh nến màu vàng, mông lung chiếu sáng ngã tư đường. Vài người không chút hoang mang đi vào phủ nha, lập tức có người đi bẩm báo với Ngô Lệnh Bằng, Cửu Vương gia đã hồi phủ.

Bên trong phủ nha, giấy hỉ đỏ thẫm dán lên tường, cây cột được phủ lên tơ lụa màu đỏ. Tin tức Ngô Y Y xuất gái đã sớm lan truyền trong khắp phố lớn ngõ nhỏ của Tê Thành.

Mạn Duẫn nhìn không khí vui mừng trong phủ, nhất thời không biết nên làm gì. Hôn lễ này, không biết có mấy người là cao hứng? Ngô Y Y bị bức xuất giá, vợ chồng Ngô Lệnh Bằng đều dính vào hối lộ.. Huống hồ hôn lễ

https://thuviensach.vn

này, có thể cử hành đến nghi thức cuối hay không, vẫn là điều không thể nói trước.

“Cửu Vương gia, mọi người đã về? Hôm nay du ngoạn thế nào?’” Ngô Lệnh Bằng từ hàng lang dài nối với tiền thính đi tới.

“Cũng không tệ lắm.” Tịch Mân Sầm trực tiếp đi vào chính sảnh.

Tì nữ lập tức dâng trà nước điểm tâm, bày ra trên bàn.

Từng đợt từng đợt hương khí theo lư hương tản ra, chậm rãi phiêu tán trong không khí.

Mạn Duẫn ngồi ở bên cạnh Tịch Mân Sầm. Nâng lên ly trà, nhấp hai hớp nhuận yết hầu.

“Ngô đại nhân, bản quận chúa rất đói bụng, phân phó hạ nhân làm mấy phần điểm tâm đi.” Mạn Duẫn buông chén trà, ngẩng đầu nói.

“Cái gì? Vương gia và quận chúa còn chưa dùng bữa?” Ngô Lệnh Bằng làm bộ như cấp bách lắm, cả kinh.

Vội vàng kêu hai tỳ nữ, bảo họ nhanh tới phòng bếp, kêu đầu bếp làm chút đồ ăn mang lên.

Mạn Duẫn nhìn biểu tình giả dối của hắn, có điểm chán ghét. Con người, bởi vì quyền thế, tài phú, thường đánh mất chính mình. Đeo lên một cái mặt nạ lâu ngày, ngay cả bản tính của bản thân cũng dần dần mất đi.

“Ngày mai là hỉ sự, Ngô đại nhân chuẩn bị thế nào rồi?” Thấy phụ vương không có ý muốn nói gì, Mạn Duẫn đành phải tiếp tục cùng Ngô Lệnh Bằng nói chuyện phiếm. Tìm một ít chủ đề có cũng được không có cũng không sao, tiếp tục đối thoại.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn hỏi cái gì, Ngô Lệnh Bằng cũng đều cật lực phối hợp: “Tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, tiểu quận chúa không phải chính la bà mối cho nữ nhi sao? Cho nên hôn sự của Y Y còn phải nhờ tiểu quận chúa giúp đỡ nhiều.”

Ngô thị đứng sát bên cạnh Ngô Lệnh Bằng, cũng không cao hứng lắm, sắc mặt có vẻ khó coi.

Ai cũng không muốn lúc nữ nhi mình xuất giá, cả bà mối đúng đắn cũng không có. Cho dù tiểu quận chúa có thân phận hiển hách, nhưng cũng chỉ là một tiểu cô nương vừa tới tuổi cập kê, sao có thể làm bà mối chứ? Có điều đối phương gia thế hiển hách, Ngô thị cho dù không hài lòng, cũng không dám nói ra.

Vẻ mặt của bà ta đều bị mọi người trông thấy.

Ngô thị cũng là một nữ nhân thông minh, vì lợi ích gia tộc, gả cho một người hơn mình tận mười tuổi, hơn nữa địa vị trong phủ cũng rất cao, có thể thấy bà ta cũng là người có thủ đoạn.

nói một ít về hỉ sự ngày mai, Mạn Duẫn cùng Tịch Mân Sầm dùng bữa xong, liền cáo biệt, về tiểu viện bọn họ ở.

Chu Dương và Tề Hồng thừa dịp đêm tối lẻn ra khỏi phủ, tới nhà Tô gia ở Tê Thành, thu thập chứng cứ phạm tội.

Thân thủ bọn họ không tồi, làm việc này không có chút khó khăn.

Mạn Duẫn vuốt ve bộ lông của Ngạo Mao, cầm một quyển sách trong tay, chậm rãi đọc.

Tịch Mạn Sầm tựa người vào đầu giường, đôi mắt đen gắt gao nhìn chằm chằm Mạn Duẫn, không bỏ qua một động tác nào của nàng. Trong

https://thuviensach.vn

mắt tràn ngập sủng nịch, bất kỳ ai thấy đều nhịn không được mà luân hãm trong đó.

Chu Phi lẳng lặng đứng ở cửa, tùy thời đợi Cửu Vương gia sai bảo.

Khó có được một buổi tối thoải mái tự tại như vậy, mọi người đều thả lỏng bản thân.

“Phụ vương, người nói ngày mai chúng ta nên làm gì bây giờ?” Mạn Duẫn lật qua một trang mới, lại tiếp tục xem. Trong phòng quá mức im lặng, khiến nàng muốn đánh vỡ phần yên tĩnh này.

“Duẫn nhi nói xem nên làm gì bây giờ?” Tịch Mân Sầm không trả lời câu hỏi của nàng, ngược lại đem vấn đề vứt cho nàng.

Trong lòng Mạn Duẫn có điểm bực bội, lại nghĩ, người lúc đầu muốn cấp đại lễ cho Ngô Lệnh Bằng là phụ vương, sao đến thời khắc mấu chốt, lại hỏi nàng? Biết trong lòng phụ vương đều có tính toán, hỏi như thế, chẳng qua muốn trêu nàng. Nhưng lâu lắm mới được thanh thản một chút, nàng cũng không muốn phí sức suy nghĩ mấy âm mưu quỷ kế này.

“Duẫn nhi không biết nên làm gì, phụ vương có tính toán gì không?” Mạn Duẫn bốc một khối điểm tâm, đút cho Ngạo Mao.

Ngạo Mao ngậm đồ ăn, cũng không ngậm lại, trực tiếp một ngụm nuốt xuống. Dường như cảm thấy vị ngon lắm, tạp tạp cái miệng.

“Chờ ngày mai liền biết… Bất quá cũng chỉ là một tri phủ Tê Thành nho nhỏ, không cần dùng nhiều tâm tư để ý hắn.” Tịch Mân Sầm lạnh băng nói.

thật là như vậy, một tri phủ được mấy bậc quan chứ? Có thể tốt được bao nhiêu? Binh mã không có, quyền thế không có, căn bản không thể so sánh với Tịch Mân Sầm.

https://thuviensach.vn

Nhưng Ngô Lệnh Bằng lấy quyền mưu lợi riêng, buôn bán lượng lớn muối tư nhân, đã nói rõ lên bản lĩnh thực sự của hắn. Bất quá, tính toán không đúng lúc. Ngược lại đem bản chất gian thương, vô cùng nhuần nhuyễn thể hiện ra.

Bọn họ đợi ở trong phòng, gần một canh giờ sau, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân.

Chu Dương cùng Tề Hồng gõ cửa, song song đi vào. Sắc mặt bọn họ đầy vẻ đắc ý, nghĩa là sự tình phi thường thành công.

"Tìm được rồi?" Tịch Mân Sầm xoay người, hướng hai người hỏi. Cặp mắt lạnh băng đó, nếu nhìn nhiều lần, có thể khiến người ta rùng mình sợ hãi.

"Ở chỗ của hắn." Chu Dương chỉ vào Tề Hồng… Nguyên bản, Chu Dương muốn tự mình giữ những chứng cứ tội phạm này; không nghĩ tới, bị Tề Hồng đoạt lấy, hắn tức giận, tên kia còn hét lên: "Để ở chỗ ngươi, ta lo lắng."

Lo lắng...Tốt xấu gì hắn cũng là thủ vệ của Sầm vương phủ nha!

Nghe vậy, Tề Hồng đào đào trong ngực, lấy ra vài tập: "Vương gia, đây là sổ sách của Tô gia."

Lại từ giữa đống đó lấy ra mấy phong hàm. Tín hàm, đã bị xẻ mở, còn có một nửa giấy viết bị lộ ra ngoài.

"Mấy phong thư này, là lấy từ phòng Tô Hữu Kỳ. Bên trong có nội dung cuộc giao dịch của hắn cùng Ngô Lệnh Bằng." Trước khi trở về phủ nha, Tề Hồng cùng Chu Dương đem mấy thứ này kiểm tra hết một lần, rồi mang về sổ sách cùng tín hàm hữu dụng.

https://thuviensach.vn

Tề Hồng làm việc, còn phân loại rõ ràng, thật sự làm Mạn Duẫn nhìn hắn với ánh mắt khác.

hắn có trật tự nói: “trên đó viết Tô Hữu Kỳ phụ trách làm muối tư cùng buôn bán, mà Ngô Lệnh Bằng phụ trách trấn áp tin tức, không để manh mối truyền ra bên ngoài. Việc tiêu thụ muối tư ở Đàm, 仪, Chất – 3 thành đều do Ngô Lệnh Bằng tuyển ra. hắn trước khi làm quan đã là một thương nhân. Thấy cơ hội phát tài liền cùng Tô Hữu Kỳ liên hợp.”

Khó trách Mạn Duẫn thấy trong ánh mắt của Ngô Lệnh Bằng, có một chút gì đó của con buôn.

Hóa ra hắn chính là như vậy… Tề Hồng cùng Chu Dương đem manh mối tra được ở Tô gia, toàn bộ báo cáo cho Tịch Mân Sầm. Sau đó, lại nói vài chuyện, bàn bạc một chút về việc ngày mai, thẳng đến khuya, mọi người mới về phòng nghỉ ngơi.

Mạn Duẫn lười biếng đỡ thắt lưng, đứng lên khỏi ghế, thấy phụ vương đang đứng bên cửa sổ ngắm trăng.

“Phụ vương, người còn chưa ngủ sao?” Mạn Duẫn ngáp hai cái đi qua, cùng hắn nhìn trăng ngoài cửa sổ.

Trăng sáng trong, như trông thấy tất cả. Giống như chỉ cần vươn tay, liền có thể chạm tới. Nhưng chỉ khi ngươi chân chính vươn tay, mới phát hiện đó chỉ là ảo giác, kỳ thật, trăng cách con người rất xa, rất xa.

Mạn Duẫn đưa mắt nhìn Tịch Mân Sầm, không biết vì sao, nàng nghĩ, phụ vương cũng có cảm giác giống nàng.

Bọn họ có thể nói là những người gần gũi nhau nhất, nhưng phụ vương như vậy, tôn quý, khí chất, lại khiến nàng có cảm giác không thể với tới.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc phụ vương thích mình ở điểm nào nhất? Mạn Duẫn đoán không ra. Nàng cũng không phải người thiếu niềm tin vào bản thân, nhưng kể từ khi gặp Tịch Mân Sầm, nàng lại luôn không thể xác định.

“Phụ vương, người vì cái gì thích con?” Hai người họ quen biết, hiểu nhau đến chín năm, trong những năm đó, những việc mà phụ vương làm, đều là thích nàng. Nhưng Mạn Duẫn vẫn chưa từng nghe hắn nói qua, không biết là muốn nghiệm chứng điều gì, Mạn Duẫn đem suy nghĩ trong lòng nói ra.

Tịch Mân Sầm đang nhìn trăng sáng, nghe được câu hỏi của người bên cạnh, sửng sốt một hồi, khóe miệng cong lên tạo thành nụ cười thản nhiên, giữ lấy đầu vai Mạn Duẫn: “Duẫn nhi, chính vì con, vẫn còn chưa phát giác ra. Mỗi một điểm trên người con, đều hấp dẫn ta. Nếu muốn kể ra, thì là vô số.”

Đây là lần đầu tiên, phụ vương xưng “ta” với nàng. Mạn Duẫn kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt long lanh nhìn hắn.

Editor: không biết tác giả có phải hủ không, chứ ta thấy hai bạn Tề Hồng và Chu Dương là bắn hint tung tóe luôn ấy

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24

Edit: tart_trứng

Beta: IshtarCâu nói đó của phụ vương, như là thổ lộ, nhưng mà còn chưa đến mức được gọi là thổ lộ.

Bất quá tình ý trong lời nói, lại làm Mạn Duẫn ngay cả ngủ khóe môi cũng loan loán cười…. Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, tỳ nữ, nha đinh trong phủ đã bắt đầu thu xếp cho hỉ sự. Mạn Duẫn nằm trong ổ chăn cũng có thể nghe thấy âm thanh huyên náo bên ngoài. Đôi mắt đen láy chậm rãi mở ra.

Phụ vương đang nằm bên cạnh nàng, trong lúc ngủ Tịch Mân Sầm mất đi vẻ lãnh liệt bình thường, khuôn mặt cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. Mạn Duẫn nhìn dung mạo của phụ vương, hình dáng phiêu dật, ngũ quan cương nghị. Cho dù ở bất kỳ điểm nào, cũng không thể tìm ra chút tỳ vết.

Càng nhìn càng nghiện, Mạn Duẫn khẽ động, xích lại gần, khuôn mặt tuấn tú khiến người khác chỉ muốn lại thật gần để ngắm.

“Duẫn nhi thật thích khuôn mặt của bổn vương sao?” Tịch Mân Sầm mở mắt, ánh mắt thanh tỉnh, không có nửa điểm mông lung của người mới tỉnh.

Bị phụ vương hỏi như vậy, hai má Mạn Duẫn nóng lên. Hành động vừa rồi của nàng, đều bị phụ vương nhìn thấy hết?

Xấu hổ nghiêng đầu qua một bên, Mạn Duẫn khẽ nói: “Vừa lòng.”

https://thuviensach.vn

Có thể không hài lòng sao? Người ta đều nói tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, cho dù bộ dáng của phụ vương không xuất sắc thì đối với nàng cũng vậy, còn cần nàng giải thích sao?

Vẻ mặt ngượng ngùng của Mạn Duẫn làm Tịch Mân Sầm kìm lòng không được khẽ cười, kéo Mạn Duẫn ngồi dậy, cũng không tiếp tục nằm.

Phủ nha từ sáng sớm đã náo nhiệt, chờ đến hừng đông, không chừng còn náo nhiệt hơn thế. Bọn họ muốn được im lặng ngủ, là chuyện không thể.

“Phụ vương, lễ vật chuẩn bị tốt chưa?” Mạn Duẫn cầm trong tay bộ quần áo màu trắng, vừa mặc vừa hỏi.

“đã chuẩn bị tốt, không phải tối qua Duẫn nhi tận mắt thấy sao?” Tịch Mân Sầm đang sửa lại ngọc quan, tùy ý đáp.

Cái gì? Nàng nhìn thấy? Là chuyện khi nào? Mạn Duẫn có chút không hiểu, đêm qua bọn họ ngoại trừ kiểm tra sổ sách cùng tín hàm của Tô Hữu Kỳ thì không làm gì nữa cả. Cái mà phụ vương gọi là đại lễ, không lẽ chính là thứ này?

Mạn Duẫn âm thầm nghĩ, phần lễ này, quả thật đủ lớn. Cũng không biết Ngô Lệnh Bằng có thể nhận nổi hay không.

Tịch Mân Sầm chải tốt búi tóc, phía trên ngọc quan cắm một cây ngọc trâm, quay đầu nói với Mạn Duẫn:

“Chúng ta ở Tê Thành cũng đã lâu rồi. Mau chóng giải quyết xong vụ này, chúng ta còn phải nhanh chóng chạy đi Thanh Châu?”

không phải là trực tiếp về kinh sao? Mạn Duẫn có điểm không rõ nhìn phụ vương, hỏi: “Phụ vương, chúng ta sao lại đi Thanh Châu? không lẽ Hoàng bá bá còn giao cho người nhiệm vụ khác?”

https://thuviensach.vn

Nhưng lý do này, cũng không hợp lý. Hoàng bá bá còn ước gì phụ vương về kinh giúp ông xử lý chính vụ. Làm sao có thể giao việc này cho phụ vương, bắt người đi làm chứ.

Tịch Mân Sầm cũng không nói nhiều, trầm mặc nửa ngày mới nói: “Đợi thêm thời gian nữa, Duẫn nhi liền biết rõ. Hôm nay, còn phải giải quyết việc trước mắt.”

Nhìn ra phụ vương cố ý giấu nàng, trong lòng Mạn Duẫn có chút không thoải mái. Xưa nay có cái gì, phụ vương đều nói rõ cho nàng; vì sao hôm nay nàng vừa hỏi, lại không trả lời.

Mạn Duẫn mất hứng, tất cả đều biểu lộ trên mặt.

Tịch Mân Sầm thấy, cũng không dao động; hắn ôn nhu xoa mái tóc của nàng: “Nghe lời, đừng hỏi.”

Bốn chữ đã biểu lộ rõ, cho dù Mạn Duẫn hỏi thế nào, hắn cũng sẽ không lộ ra một chút tin tức.

Đối mặt với gương mặt tuấn tú của phụ vương, Mạn Duẫn cũng không tiếp tục tức giận nổi nữa. Trong lòng thầm nghĩ, người không cho ta hỏi, ta đi hỏi Chu Dương là được rồi. Nghĩ đến Chu Dương là người nói đến miệng không thể ngậm lại, nếu muốn từ hắn tìm hiểu tin tức, liền dễ hơn nhiều. Tính nết của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm rõ như lòng bàn tay; thấy nàng không vặn hỏi, ngược lại thất thần; hắn đã biết trong lòng nàng định làm gì: “Chu Dương không biết gì đâu, nếu con muốn từ miệng hắn moi ra tin tức, cũng sẽ không được gì.”

Mạn Duẫn kinh ngạc quay đầu, sao phụ vương biết nàng đang suy nghĩ cái gì. Mạn Duẫn cười trừ một lát, nói: “Chu Dương không biết, vậy Chu Phi cũng không biết sao?”

https://thuviensach.vn

Chu Phi là trợ thủ đắc lực của phụ vương, vô luận là việc trọng yếu hay là vặt vãnh, phụ vương đều cử hắn đi làm nha.

“Chuyện này, bổn vương không nói với ai, cho nên không ai có thể nói cho con biết.” Kỳ thật, còn có một người biết. Bất quá, hắn cũng không có gan nói ra.

Phụ vương làm như vậy, rõ ràng là không cho nàng tìm hiểu. Bị phụ vương đề phòng như vậy, Mạn Duẫn phẫn nộ, bất quá trong lòng lại càng thêm tò mò.

Rốt cuộc là vì sao, phụ vương lại đi Thanh Châu mà không phải về kinh.

Bọn họ náo loạn một lúc, mặt trời đã nhô lên từ phía đằng đông. Từng đợt, từng đợt ánh sáng chiếm từng góc nhỏ trên bầu trời, khiến cả thế gian sáng bừng.

Mạn Duẫn tức giận phụ vương có việc gạt nàng, sau đó cũng không mở miệng nói chuyện.

Ngoài phòng truyền đến tiếng đập cửa, Chu Phi và Chu Dương đứng ngoài cửa nói: “Vương gia, tiểu quận chúa, Ngô tri phủ phái người đến hỏi, bao giờ chúng ta mới tới đại sảnh?”

Mạn Duẫn không nói, Tịch Mân Sầm vốn không phải người nhiều lời; lại nói, đứa nhỏ còn đang hờn dỗi, dù thế nào cũng phải dỗ cho nàng cao hứng mới được.

Cho dù Mạn Duẫn chưa từng liếc nhìn hắn một cái, cũng không hề gì. Vẫn là giải quyết vụ án này trước, chờ tới Thanh Châu, Mạn Duẫn tự nhiên hiểu được nỗi khổ tâm của hắn.

Tịch Mân Sầm ra mở cửa, cho Chu Phi, Chu Dương, Tề Hồng tiến vào.

https://thuviensach.vn

“Bổn vương dặn các ngươi chuẩn bị hòm đựng lễ vật, đã làm chưa?” Tịch Mân Sầm mặc hắc bào, khuôn mặt anh tuấn không có lấy một chút biểu tình, ngay cả nói chuyện, cũng lạnh như băng.

Bọn họ thầm than, tính tình của Vương gia, sao lại tái phát rồi? Thường những lúc ở bên cạnh tiểu quận chúa, vương gia sẽ thu liễm hàn khí trên người. Ánh mắt bọn họ chuyển lên người tiểu quận chúa, phát hiện sắc mặt Mạn Duẫn so với vương gia càng u ám hơn. Nhất thời hiểu được, hai người này có xích mích a.

Ba người nhìn ra tâm tình Cửu Vương gia không được tốt, tất cả đều nghiêm chỉnh đứng vững, ngay cả Chu Dương cũng thu hồi bộ dáng cà lơ phất phơ thường ngày, quy củ rót thêm ly trà cho Cửu Vương gia.

“Bẩm vương gia, đã chuẩn bị tốt.” Chu Phi cung kính bẩm báo.

Tịch Mân Sầm nâng tách trà, hớp một ngụm. Đây là trà Long Tĩnh hắn thường dùng, nhưng trà vào miệng, lại không có hương vị nồng đậm như trước. Cùng một lá trà, hôm nay lại không uống ra hương vị quen thuộc; xem ra, chính mình đã quen với trà Mạn Duẫn pha. Chỉ cần đứa nhỏ này mất hứng, tâm tình của hắn cũng sẽ chìm xuống thấp.

“Đem sổ sách cùng tín hàm hôm qua tra được, toàn bộ bỏ vào hòm; đợi lát nữa chúng ta đưa cho Ngô Lệnh Bằng.” Tịch Mân Sầm trầm ngâm, sắc mặt càng thêm băng hàn. “Đám người ở Tô trạch đã áp giải tới đây chưa? Phân phó xuống, điều thị vệ vây quanh Tô gia, tuyệt đối không để ai đào thoát.”

Sổ sách đều ghi lại việc tham dự bán muối tư nhân ở Tê thành mấy năm nay. Thừa dịp đại hôn của con gái Ngô Lệnh Bằng lần này, đám người thương hội kia nhất định tới đưa lễ vật. Vừa vặn một lần bắt gọn, đỡ phải lưu lại hậu hoạn.

https://thuviensach.vn

Ba người Chu Phi liếc nhau, đám người Ngô Lệnh Bằng xui xẻo, chịu tội lúc tâm trạng vương gia không tốt!

đi ra chưa được hai bước, Tịch Mân Sầm dừng lại cước bộ, nói: “Chu Phi, xong việc khởi hành đi Thanh Châu, ngươi chuẩn bị một chút đi.”

Ba người kinh ngạc ngẩng đầu, Chu Dương hỏi: “Vương gia, chúng ta đi Thanh Châu làm gì? không về kinh thành sao?”

Xem biểu tình của bọn họ, Mạn Duẫn biết, phụ vương quả thật không lừa nàng. Cả Chu Phi và Chu Dương cũng không biết việc này… Nhưng xem nét mặt của phụ vương, đây cũng không phải lúc hắn nhất thời cao hứng quyết định. Phải có lý do nào đó, mới khiến phụ vương nhất quyết muốn đi Thanh Châu?

Tịch Mân Sầm mắt lạnh nhìn Chu Dương, khiến hắn sợ run cả người mà rụt cổ lại. Mấy ngày gần đây thật bình an, khiến hắn quên mất, vương gia là chủ, hắn là nô. Nào có việc chủ nhân giải thích cho nô tài chứ?

“Chu Dương không hiểu lễ nghĩa, thỉnh vương gia thứ tội.” Chu Dương quỳ một gối, thái độ không có nửa điểm lòng vòng.

“Làm tốt bổn phận của các ngươi, chuyện khác, không tới phiên các ngươi quản, thì đừng lo nhiều.” Tịch Mân Sầm phất nhẹ vạt áo, liền bước nhanh ra cửa.

Chu Dương xoa xoa mồ hôi lạnh. May mắn vương gia không truy cứu, nếu không mạng nhỏ của hắn cũng không kham nổi.

“Sao đệ không thông minh một chút? Vương gia muốn làm cái gì, còn phải giải thích với chúng ta sao?” Ngón tay Chu Phi ấn lên đầu Chu Dương, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

https://thuviensach.vn

“Ca, ca đừng ấn. Ta ngốc như vậy không phải do ca suốt ngày ấn đầu ta sao?” Chu Dương mặt dày tươi cười. Cho dù Vương gia tức giận muốn giết hắn, lấy quan hệ thân thiết của hắn cùng tiểu quận chúa, nàng có thể thờ ơ sao? Chỉ cần có tiểu quận chúa ở đây, mạng nhỏ của hắn chắc chắn vẫn giữ được.

Tề Hồng như đoán ra suy nghĩ của hắn, xuy xuy hai tiếng: “Đừng tưởng có tiểu quận chúa ở đây, Cửu Vương gia không dám giết ngươi. Sau lưng cho ngươi đi làm nhiệm vụ, có xảy ra việc gì ngoài ý muốn, cũng là chuyện bình thường.” Được Tề Hồng nhắc nhở, Chu Dương sững sờ đứng tại chỗ.

“Người khác nói đệ ngốc, đệ thừa nhận thì đừng đem nguyên nhân sự ngu ngốc của đệ quăng cho ta; thân làm ca ca, ta đảm đương không nổi.” Chu Phi lại ấn ấn đầu Chu Dương hai cái, với trình độ cứng rắn của não, hắn ấn 2 cái thì có thể trở nên ngốc nghếch sao? nói ra, ai tin chứ?

Mạn Duẫn cùng Tịch Mân Sầm sóng vai ở phía trước, nghe được đoạn đối thoại truyền tới, nhịn không được mà cười ra tiếng.

Đại sảnh xôn xao náo nhiệt, không khí vui mừng hòa lẫn thanh âm của các loại nhạc cụ vang lên. Ngô Lệnh Bằng dù gì cũng là tri phủ Tê thành, lại gả nữ nhi cho một tên nha dịch, thật sự là không chút tình nguyện. Cũng không biết bọn họ thương lượng thế nào, lại có thể khiến Dư Lâm đồng ý ở rể Ngô gia.

Lấy thân phận của Dư Lâm, cưới Ngô Y Y quả thật là trèo cao. Bất quá vẫn không đến mức phải ở rễ. Dư Lâm mấy ngày trước còn cao hứng phấn chấn, người mặc hỉ bào đỏ thắm đứng ở đó, gương mặt hiện tại lại tìm không ra chút vui mừng.

Ở rễ… đối với tôn nghiêm của một người nam nhân, thật có chút tổn thương.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm qua lại tuần tra tình huống ở đại sảnh. Ngô Lệnh Bằng bố trí đại sảnh tràn ngập không khí hoan hỉ, mỗi một món đồ đều là cố ý sai người đi mua. Nghĩ đến việc hắn không hài lòng với hôn sự này; nhưng suy cho cùng cũng là nữ nhi xuất giá, ít nhất cũng phải làm long trọng một chút. Huống hồ, nếu làm kém, uy danh của hắn ở Tê thành, liền mất hết.

“Cừu Vĩ Kỳ, Cừu lão gia đến. một đôi mặc ngọc bích như ý”. Nô bộc đứng trước cửa tiếp nhận quà tặng, ngân giọng hô to. Ở bên cạnh, có một cái bàn vuông, quản sự phủ nha đang đề bút ghi lại.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

“Lưu Chí Phong, Lưu lão gia đến. một pho tượng phật Quan âm”.

“Lý Thủy, Lý lão gia đến. một đôi vòng tay mặc ngọc và vòng ngọc”.

Người đến tặng lễ, liên tiếp không ngừng.

Chỉ nghe thấy thanh âm hô to món lễ vật, khiến cả đại sảnh náo nhiệt hẳn lên.

Người tới tham gia hỉ yến lần này, trừ thân thích của Ngô gia, đa số đều là người ở Tê thành.

Còn có không ít thương nhân nổi tiếng.

Mạn Duẫn nhớ tới đám sổ sách hôm qua, thấy vài cái tên được gã sai bặt hô to đã tới.

Xem ra vì Ngô Y Y xuất giá, rất nhiều thương nhân đều chạy tới chúc mừng.

Cũng không uổng phí mấy ngày nay đám người Mạn Duẫn hao phí tinh lực cùng thời gian.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn mặc váy màu xanh, cùng với màu hồng náo nhiệt bố trí xung quanh thập phần đối lập. Khí chất thanh thuần của nàng, khiến người trước mắt sáng ngời.

“Vị cô nương kia không phải là người thắng “Đệ nhất mỹ nhân” – Vương cô nương sao? Nàng cũng là khách của Ngô đại nhân à?”

Vài vị công tử ăn mặc hoa lệ, vây quanh Mạn Duẫn. Những cặp mắt đắm đuối, không ngừng hướng qua bên này.

Rất nhiều tiếng nghị luận đều xoay quanh Mạn Duẫn, đặc biệt dung mạo của nàng với Tịch Mân Sầm, so với mọi người ở đây, đều xuất sắc hơn rất nhiều.

Nhiều người đã từng nghe tới danh Vương cô nương, giờ đều vây lấy, muốn xem thử “Đệ nhất mỹ nhân” rốt cuộc đẹp như thế nào. Tình cảnh này khiến Ngô Y Y một thân hồng bào lại không được chú ý.

“thật không hổ danh là Đệ nhất mỹ nhân, dung mạo này có thể so với thiên tiên”.

Rất nhiều âm thanh khen ngợi, truyền đến tai Mạn Duẫn.

Có vài vị công tử muốn tiến lại gần, lại ngại vị nam tử lạnh đến cực điểm ở bên cạnh, nên không dám có động tác gì.

Sắc mặt Tịch Mân Sầm âm trầm thêm vài phần, hắn với Mạn Duẫn còn đang có mâu thuẫn, vẫn chưa giảng hòa; tâm tình vốn đã không tốt. Ở đây nhiêu người như vậy dám nhìn trộm nữ nhân của hắn, càng khiến tâm tình hắn rơi xuống đáy cốc.

Ngô Lệnh Bằng nhìn qua, thấy sắc mặt Cửu Vương gia càng lúc càng khó coi, vội chạy tới giải vây, hướng mọi người nói: “Cái gì mà Vương cô

https://thuviensach.vn

nương, vị này là tiểu quận chúa của Phong Yến quốc, ái nữ của Cửu Vương gia".

"Đại hôn của Y Y hôm nay, cũng là do tiểu quận chúa chủ trì." Ngô Lệnh Bằng nói ra, thật sợ hãi đám người này không hiểu nhìn sắc mặt người khác, chọc giận Cửu Vương gia.

Vị Cửu Vương gia này tình tính lạnh như băng, trên dưới cả nước không ai không biết. Chọc giận vị này, tuyệt đối không phải là quyết định sáng suốt. Từ ngày Cửu Vương gia đến Tê thành, Ngô Lệnh Bằng không ngày nào không thấy lo lắng. Mắt thấy sau hỉ yến của Y Y, liền có thể tiễn bước hai vị ôn thần Cửu Vương gia và tiểu quận chúa, hắn thật không muốn có chuyện gì rẽ sang hướng khác.

Mọi người ngốc lăng, Vương cô nương xinh đẹp như hoa này là tiểu quận chúa, như vậy vị nam tử tuấn tú bên cạnh, chính là Cửu Vương gia? Người mười tám tuổi liền xông pha chiến trường, bách chiến bách thắng – Cửu Vương gia sao?

Ba chữ Cửu Vương gia, dân chúng đã sớm nghe đồn rất nhiều. sự tích chinh chiến của hắn cũng được lưu truyền rộng khắp trong dân gian, trong đó còn có nhiều điều bị khuyếch đại. Tóm lại, trong lòng bọn họ Cửu Vương gia cũng tôn quý như thần, không thể xâm phạm.

không biết là ai, sau khi hoàn hồn, liền dẫn đầu quỳ xuống, hô to; "Thảo dân khấu kiến Cửu Vương gia."

Sau đó, toàn bộ quan khách đều quỳ xuống.

Hỉ yến hôm nay, Ngô Y Y với Dư Lâm mới là nhân vật chính, lại không nghĩ tới, Cửu Vương gia cùng tiểu quận chúa lại đoạt hết mọi ánh nhìn của mọi người.

https://thuviensach.vn

“Bình thân. Hôm nay là ngày thiên kim của Ngô đại nhân xuất giá, các ngươi không cần quan tâm tới bổn vương.” Tịch Mân Sầm khẽ gõ lên mặt bàn, cũng không nhìn đám người đang quỳ xuống, ngữ khí lạnh như băng, hệt như trong lời đồn.

Tuy là nói như vậy, nhưng có đại thần Tịch Mân Sầm ở đây, ai lại dám vô lễ. Tất cả đều nơm nớp lo sợ, không dám nói nhiều.

“Cửu Vương gia kêu các ngươi bình thân, không nghe thấy sao?” Thấy đám người còn quỳ trên mặt đất, Chu Dương rống lớn.

“Hỉ yến còn phải tiếp tục, đừng vì Cửu Vương gia đến mà không tiếp tục các bước tiếp theo. Bên kia hãy khua chiêng gõ trống thật nhộn nhịp; thiếu âm thanh này thì không khí vui mừng cũng thiếu mất một phần.” Tề Hồng làm dịu đi không khí, nói vài câu khiến không khí trong phòng chuyển hướng tốt.

âm nhạc lại vang lên, đại sảnh vừa mới im lặng lại lần nữa ồn ào.

“Tân khách đều đến đủ chưa? Sắp tới giờ lành rồi.” Mạn Duẫn đứng dậy, đi tới trước sảnh.

“Bẩm tiểu quận chúa, còn một khắc nữa là tới.” Ngô Lệnh Bằng đang phân phó với gia đinh, vừa nghe câu hỏi của tiểu quận chúa liền vội trả lời.

“Phụ thân, ngoại công (ông ngoại) còn chưa tới. Sao lại vậy, hôm trước không phải đã nói với ngoại công rồi sao? Sao lại chẳng thấy bóng dáng đâu cả?” Ngoại công trong miệng Ngô Y Y chính là Tô Hữu Kỳ.

Mạn Duẫn im lặng không nói, trong tâm lại thầm thì, lão gia hỏa Tô Hữu Kỳ đang bị thị vệ áp giải a.

“Lệnh Bằng, không bằng phái người đến hỏi đi. Cha cũng không phải người như vậy, huống chi hôm nay Y Y xuất giá, chuyện lớn như vậy,

https://thuviensach.vn

không có lý gì ông ấy lại tới muộn.” NGô thị cũng lo lắng, đi vòng trước đại sảnh.

Trong viện bày mấy chục bàn tiếc, thức ăn cũng đã dọn lên một nửa. Chỉ còn chờ giờ lành tới, liền bái đường thành thân.

Chu Dương nhàm chán, cũng không biết khi nào thì Vương gia tính động thủ, hắn cầm bầu rượu trên bàn, rót một ly.

“Lão gia, đây là danh sách lễ vật khách tặng, ngài có muốn xem qua không?” Quản sự cầm một quyển tập, bước nhanh lại.

“Bây giờ nhìn cái gì, chờ buổi tối lại trình lên.” Khẩu khí của Ngô Lệnh Bằng không tốt, tùy ý nói với quản sự. hắn hiện đang vội, làm gì có thời gian xem mấy thứ này.

Ngô thị ở một bên lại nói: “Đưa ta xem.”

Ngô thị mở ra, bên trong ghi lại chi tiết quà tặng của từng người. Rất nhiều thương hộ đều dựa vào quan hệ với phủ nha để làm ăn, cho nên ra tay cũng không tiếc, vàng bạc, ngọc quý đều đưa qua.

Ngô thị không tốn bao nhiêu thời gian để xem qua; nhưng rất nhanh bà ta phát hiện một vấn đề, trong đây không có tên của Cửu Vương gia. Bà ta nghi hoặc nhìn về phía Cửu Vương gia, Cửu Vương gia đã ở trong phủ nhiều ngày như vậy, hôn sự của Ngô Y Y cũng do tiểu quận chúa đề xuất. Cho dù bọn họ không đưa lễ vật quý trọng, cũng không đến mức không tỏ vẻ gì cả.

không đợi bà ta nghĩ ra kết quả, quản sự liền nhắc: “Lão gia, phu nhân, giờ lành đến rồi. Bỏ qua giờ lành là điềm xấu, chúng ta có chờ Tô lão gia nữa không?”

https://thuviensach.vn

Ngô Lệnh Bằng có chút tức giận: ‘Còn chờ gì nữa, nhạc phụ ngay cả cháu gái mình xuất giá cũng đến muộn, sao lại phải chờ hắn!” Thêm nữa, Cửu Vương gia còn đang ngồi đó, tuyệt không thể để đại thần này chờ lâu.

Ngô Lệnh Bằng hướng Mạn Duẫn cúi đầu, khách khí: “Tiểu quận chúa, ngài không phải là bà mối cho tiểu nữ sao? Giờ lành đến rồi, người xem, có thể bắt đầu bái đường được chưa?”

“Bắt đầu đi.” Tiểu quận chúa cười như không cười, nụ cười kia, khiến người ta có cảm giác không có ý tốt.

Thứ cảm giác này, chợt lóe lên rồi biến mất. Ngô Lệnh Bằng cũng không để ý, gật gật đầu, liền phân phó hạ nhân chuẩn bị.

Ngô Y Y đầu đội mũ phượng tinh xảo, được trùm lên khăn đội đầu màu đỏ, cùng Dư Lâm đứng ở trung tâm đại sảnh, một sợi dây đỏ nằm giữa tay hai người, giữa sợi dây là đóa hoa đỏ thẫm. Phong tục ở cổ đại, Mạn Duẫn cũng không có nhiều hiểu biết. Nhưng nhìn sợi dây đó, nàng lại nghĩ tới dây tơ hồng của nguyệt lão, đoán rằng ý tứ của nó đại khái cũng không sai lắm, đại diện cho nhân duyên.

Ở trước cửa, đột nhiên vang lên tiếng pháo đinh tai nhứt óc cho biết phủ nha đang có việc vui.

Thắp nến, dâng hương, đốt pháo, không thiếu thứ gì.

“Tiểu quận chúa, nên làm lễ bái đường.” Thấy tiểu quận chúa đứng bên cạnh không có động tĩnh gì, Ngô thị nhịn không được lên tiếng nhắc nhở nàng. Bà ta vốn dĩ không muốn đem việc quan trọng như vậy giao cho tiểu quận chúa, thấy nàng lúc này thất thần như vậy, càng khiến bà ta tức tối không chịu nỗi.

Mạn Duẫn gật gật đầu; “Nhất bái thiên địa…”.

https://thuviensach.vn

Tiếng chuông bạc vang lên, phiêu đãng trong đại sảnh. Mọi người chìm đắm trong thanh âm này, như hồ hởi đón gió xuân: “Nhị bái cao đường…”.

Ngô Y Y và Dư Lâm cùng hướng tới vợ chồng Ngô Lệnh Bằng quỳ xuống.

“Phu thê giao bái…” Mạn Duẫn nhíu mày, rốt cuộc phụ vương muốn làm gì, vì sao còn chưa ra tay? Chẳng lẽ phải đợi đến phút cuối cùng sao?”

Thừ dịp mọi người đang chú ý đến tân lang tân nương, Mạn Duẫn vụng trộm quay đầu, nháy mắt ra hiệu với Tịch Mân Sầm.

Lúc này, Tịch Mân Sầm mới để ý đến ánh mắt của Mạn Duẫn, khóe môi hơi hơi gợn lên, nhíu mày. không phải là không muốn để ý đến hắn sao?

Mắt thấy lễ bái đường sắp chấm dứt, quan khách xung quanh đều vô cùng hào hứng chúc mừng.

Lúc mọi người đang định chấm dứt lễ, Tịch Mân Sầm đột nhiên đứng dậy, “Bổn vương còn chưa tặng quà, không bằng bây giờ, giáp mặt liền đưa cho Ngô đại nhân”.

Mọi người ồ lên…. Cửu Vương gia làm vậy là có ý gì?

Lễ bái đường vẫn chưa tiến hành xong, đột nhiên lại cắt ngang.

không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tịch Mân Sầm hướng Chu Phi “Đem quà của bổn vương tới đây.”

Chu Phi đã sớm chuẩn bị, hai tay đang cầm một cái hộp gỗ, cung kính đưa cho Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm tiếp nhận, “Ngô đại nhân, phần lễ này, là bổn vương cố ý chuẩn bị cho ngươi. Nếu hôm nay mọi người đều cao hứng như vậy, không bằng chúng ta hãy mở ra nhìn một chút!”

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm giống như gió mùa đông khắc nghiệt, ập tới trước người, khiến người ta tứ chi lạnh ngắc không thể động đậy.

“Vương… Vương gia…” không rõ tại sao, bất an ngày càng mãnh liệt. Ngô Lệnh Bằng đoán không ra Cửu Vương gia rốt cuộc muốn làm gì, hắn chăm chú theo dõi chiếc hộp gỗ trong tay Cửu Vương gia.

“Còn không mau mở ra xem?” Tịch Mân Sầm lại lạnh đi vài phần.

Người xung quanh đều rất ngạc nhiên, quà tặng của Cửu Vương gia, rốt cuộc trân quý đến mức nào. Cả đại sảnh ồn ào, thúc giục Ngô Lệnh Bằng: “Ngô đại nhân, mau mở quà ra xem, cũng để chúng ta được mở rộng tầm mắt. Quà của Cửu Vương gia, nhất định là không tầm thường”.

“Ngô tri phủ, mau mở đi, mọi người đều đang chờ nha.”

Trái tim Ngô Lệnh Bằng nhảy kịch liệt, “Vương gia, hôm nay là hỉ sự của tiểu nữ. Quà tặng này, về lý nên là sở hữu của tiểu nữ, không bằng để cho Y Y đến mở ra?”

Lời của hắn, cũng rất hợp tình hợp lý.

Mọi người xung quanh lại ồn ào. Khuyên bảo Ngô Y Y lập tức mở quà.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Ngô Y Y ngây ngốc nhìn phụ thân, lại nhìn Cửu Vương gia, cất bước đi qua lấy chiếc rương.

Tịch Mân Sầm nhấc nay, nâng lên một chút, né khỏi Ngô Y Y.

Mắt nheo lại, âm thanh lạnh băng lại vang lên: “Ngô Lệnh Bằng, ngươi không hiểu bổn vương nói gì sao? Bổn vương nói, ngươi qua đây mở ra”.

âm thanh quát lớn lượn lờ trong đại sảnh rộng lớn, khiến cả đám người đang nhốn nháo xung quanh cũng lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều im miệng, hết nhìn Cửu Vương gia lại nhìn Ngô Lệnh Bằng.

Ngô Lệnh Bằng chỉ nghĩ đến Cửu Vương gia tức giận, là vì hắn không nghe theo lệnh. hắn lau mồ hôi: “Chọc Cửu Vương gia mất hứng, là lỗi của hạ quan, hạ quan lập tức mở nó ra.”

Hai tay Ngô Lệnh Bằng cầm lấy cái rương, nhẹ nhàng mở nắp ra… Khách khứa xung quanh đều ngóng cổ lên nhìn, muốn biết rốt cuộc bên trong đựng vật gì?

https://thuviensach.vn

Mở nắp hộp được một lúc, hai mắt Ngô Lệnh Bằng vẫn trợn tròn…. Người bên ngoài cũng nhìn thấy, bên trong có mấy tập bản thảo.

“Đó là gì vậy? Sao lại toàn mấy quyển tập thế kia?.. A… Bên trên có ghi sổ sách, còn có con dấu của “Tô gia” kìa.” âm thanh thì thầm vang lên, tất cả đều nghị luận về đống giấy tờ đó.

Rất nhiều thương hộ vừa nghe đều thay đổi sắc mặt, trắng bệch tái nhợt vô lực nhìn Cửu Vương gia.

“Cái gì?” Ngô thị nghe được tiếng nghị luận của quan khách, lo lắng đi tới: “Sổ sách của Tô gia sao lại nằm ở đây?”

Bà ta cầm lấy cái rương, lấy quyển sách bên trong ra, xác thật là đồ từ nhà mẹ đẻ… “Sao vậy? Các ngươi biết thứ này sao? Vừa đúng lúc, giải thích cho bổn vương nghe thử.” Tịch Mân Sầm chắp hai tay sau lưng, ánh mắt lạnh lùng nheo lại, khiến cho cả người hắn mang thêm ba phần tà khí.

Tính tình cuồng ngạo không thể kiềm chế, ở trên người hắn lại được thể hiện hoàn hảo đến tận cùng.

“Hạ quan cái gì cũng không biết, càng không rõ Cửu Vương gia muốn hạ quan giải thích cái gì.” Ngô Lệnh Bằng tỉnh táo lại, thanh âm càng run rẩy hơn so với lúc đầu. Tay hắn khép lại, khẽ nắm thành quyền.

Sắc mặt Ngô thị và Ngô Y Y đều vô cùng khó coi: “Cửu Vương gia, hôm nay là đại hôn của Y Y, người đưa sổ sách của Tô gia đến là muốn làm gì? Cho dù Tô gia phạm lỗi gì, cũng là chuyện của Tô phủ, không có quan hệ gì với Ngô gia cả.”

Lời bà ta nói ra muốn phủi sạch hết mọi quan hệ. Có điều… Tịch Mân Sầm là ai chứ, có thể cho người khác thoát khỏi tay hắn sao?

https://thuviensach.vn

“Tề Hồng, đem mấy phong thư kia cho Ngô tri phủ nhìn một chút. Xem hắn còn muốn nói gì.” Tịch Mân Sầm tùy ý nói, không chút nào để ý lời nói ra khiến người khác chấn động cỡ nào.

Ngô Lệnh Bằng kích động nhìn về hướng Chu Phi và Tề Hồng, người khác không biết, chẳng lẽ chính hắn còn không biết trong thư hàm viết gì sao? không còn bình tĩnh như lúc trước, Ngô Lệnh Bằng sợ tới mức lui từng bước ra phía sau. hắn lại nghĩ đến tới bây giờ nhạc phụ còn chưa thấy đâu, hay là đã gặp chuyện bất trắc gì?

“Cửu Vương gia, nhạc phụ của ta đã bị ngài bắt?” Đây là nguyên nhân duy nhất Ngô Lệnh Bằng có thể nghĩ tới.

“Xem ra ngươi còn có chút thông minh. Tô Hữu Kỳ buôn bán muối tư, cấu kết với quan phủ. Mỗi việc đều có thể kết tội hắn.”Tịch Mân Sầm lãnh đạm nói. “Ngô Lệnh Bằng, mấy phong thư kia, ghi lại giao dịch của ngươi cùng Tô Hữu Kỳ, e ngại vật chứng bị hủy, nên sẽ không đưa cho ngươi. Hôm nay bổn vương lấy thân phận Cửu Vương gia của Phong Yến Quốc, bắt giữ ngươi giam vào đại lao. Chỉ cần là tài sản của Ngô gia, toàn bộ đều sung công quỹ.”

“Chu Phi, Chu Dương, bắt Ngô Lệnh Bằng cùng toàn bộ gia quyến.” Biến chuyển khiến người ta sợ hãi. Vừa rồi còn là hỉ yến vui vẻ, nhất thời đã trở thành tiếng kêu khóc thảm thiết.

Chu Phi, Chu Dương vừa bước ra, Ngô Lệnh Bằng đột nhiên cười âm hiểu: “Cửu Vương gia, ngài đừng quên, đây không phải là kinh thành. Hạ nhân ở trong phủ, toàn bộ đều nghe theo lời hạ quan, mà bên cạnh ngài chỉ có hai ba thuộc hạ, có thể làm gì ta?”

“Dư Lâm, triệu tập nha dịch trong phủ, ngăn cản Cửu Vương gia cho ta.” Sau đó Ngô Lệnh Bằng hoang mang rối loạn kéo Ngô thị cùng Ngô Y Y: “Nhanh thu thập đồ, không thể ở lại Tê Thành.”

https://thuviensach.vn

Trước kia Dư Lâm trung tâm nghe lệnh Ngô Lệnh Bằng, khi nghe được Ngô Y Y nguyện ý gã cho hắn, hắn liền vui mừng cả nửa ngày.

Nhưng chưa được vài ngày, Ngô Lệnh Bằng đột nhiên yêu cầu hắn ở rể, hơn nữa nói một đống lời châm chọc hắn, nói hắn không xứng với Ngô Y Y, bảo hắn căn bản chính là cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga.

Cả đời hắn nguyện trung thành với Ngô Lệnh Bằng, kết quả lại còn bị khinh bỉ, trong lòng đã phẫn nộ. Thế nên hôm nay thành thân, sắc mặt của hắn cũng không tính là hòa nhã.

Lúc Ngô Lệnh Bằng buôn bán muối tư, hắn cũng có tham dự. hiện tại thấy sự tình bại lộ, vậy nhưng không thấy sợ hãi, ngược lại còn cao hứng cười ra tiếng.

Ngươi nói ta là con cóc, vậy ngươi là cái gì? một khi chuyện muối tư bị lộ ra ngoài, ai còn dám cưới Ngô Y Y?

“Ngô đại nhân, thứ lỗi thuộc hạ không thể tuân mệnh.” Dư Lâm cắn răng nói… Nhìn thoáng qua Ngô Y Y đều nói vợ trồng trăm ngày ân ái, khó trách hắn vẫn có điểm không cầm lòng được. Nhưng nghĩ tới nàng cũng không phải hạng tốt lành gì, Dư Lâm cầm đầu nói: “Cửu Vương gia, thỉnh ngài động thủ”.

Thấy Ngô Lệnh Bằng cùng Dư Lâm đấu tranh nội bộ, Mạn Duẫn không khỏi nở nụ cười châm chọc. Đây cũng là Ngô Lệnh Bằng tự làm tự chịu, một thuộc hạ trung thành như vậy, nguyện ý trunh thành với hắn, vậy mà không biết quý trọng.

Tịch Mân Sầm vẫn không có biểu tình gì: ‘Ngô Lệnh Bằng, ngươi khẳng định có người giúp ngươi”.

“Lý Nhã, Lý Kỳ, các ngươi mau dẫn nha dịch đến. Dư Lâm làm phản, chẳng lẽ các ngươi cũng muốn phản!”

https://thuviensach.vn

Ngô Lệnh Bằng hướng tới hướng khác, nhắm chỗ vài nha dịch đang đứng rống lên.

Mấy tên nha dịch lùi từng bước, động tác này, vô hình đã nói cho Ngô Lệnh Bằng biết quyết định của họ.

Cửu Vương gia là ai chứ? Là người có võ công siêu việt, chỉ bằng mấy tên nha dịch bọn họ, làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Nghe đồn, có một lần trên chiến trường, một mình Cửu Vương gia đã chém hết mấy trăm người. Lúc ấy, máu chảy thành sông, hắc bào của Cửu Vương gia tung bay trong gió, giống như Tu La đến từ địa ngục.

“Phản, các ngươi đều phản!” Thấy Chu Phi, Chu Dương càng lúc càng đến gần, Ngô Lệnh Bằng điên cuồng rống to.

Bọn nha dịch làm ra quyết định phi thường chính xác. Dù sao đám người của Ngô Lệnh Bằng vì bảo hộ hắn mà xông vào, lại đắc tội Cửu Vương gia, đó tuyệt đối là lựa chọn sai lầm.

Đám thương nhân xung quanh thấy tình hình không thích hợp, rất nhiều người đều muốn thừa dịp hỗn loạn mà lặng lẽ rời đi. Còn chưa kịp ra khỏi đại sảnh, đã thấy Tề Hồng đứng trước mặt bọn họ.

“Cửu Vương gia chưa cho các người rời đi, ai cho phép các người rời đi?” Tề Hồng khoanh hai tay trước ngực, khóe môi nhếch lên cười tà, không chút thân thiết.

“Chúng ta là tới tham dự hỉ yến, nay hỉ yến không thành, không lẽ rời đi cũng không được sao?

“Cho dù là Cửu Vương gia, cũng không thể giam giữ lương dân được.” không biết là ai trong đám người hô lên, mọi người còn lại cũng nhao nhao mở miệng.

https://thuviensach.vn

Tề Hồng bị âm thanh đó làm phiền không chịu được: “Đều câm mồm cho lão tử, kẻ nào còn dám lên tiếng sẽ biết tay lão tử.”

“Ai cũng đừng nghĩ chạy thoát!”

Lần này đến tham dự hỉ yến có rất nhiều người, dựa vào vài người bọn họ căn bản không dễ dàng khống chế cục diện.

Tịch Mân Sầm nhìn ra Tề Hồng sắp không chống đỡ được, một âm thanh vang vọng truyền ra phủ nha: “Thị vệ tiến đến nghe lệnh”.

âm thanh này cũng không phải rất lớn, nhưng đủ cho mọi người đều nghe rõ.

Cơ hồ là trong nháy mắt, từ bức tường cao của phủ nha xuất hiện hai mươi người nam tử mặc đồ thị vệ màu xanh. Bọn họ hành động thống nhất, động tác mau lẹ, vài người trong đó đi vòng ra đại sảnh.

Nơi này chỉ có một nửa số thị vệ, một phần tư ở phế trạch của Tô gia để trông coi đám sai vặt, tiểu nhị, một phần tư còn lại đến xét nhà Tô phủ ở Tê Thành.

Tô gia cùng Ngô Lệnh Bằng đã hợp tác nhiều năm, chắc chắn chiếm được không ít. một khi xét nhà, liền tìm ra một đống lớn tiền của.

Trong đó, một thị vệ áp giải theo một người, người nọ tóc hoa râm, đại khái khoảng năm mươi tuổi.

“Là Tô lão gia!” Nhiều người liền nhận ra bộ dáng người nọ.

Bình thường Tô Hữu Kỳ rất chú trọng ăn mặc, nghiễm nhiên là người có sĩ diện rất lớn. Mà hiện tại, tóc taitán loạn trên vai, hai mắt hằn đen rõ rệt, một bộ dạng mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Ngô thị kinh ngạc nhìn phụ thân vừa xuất hiện, sau đó quay đầu nhìn Tịch Mân Sầm: “Cha, ngài…? Cửu Vương gia, cha ta là một người lớn tuổi, sao ngài có thể đối xử với ông như vậy?”

Ngô Y Y tuy rằng không trực tiếp tiếp xúc với chuyện buôn bán muối tư kia, nhưng cũng nghe cha mẹ bàn luận không ít, hiểu được Ngô gia cùng Tô gia là loại quan hệ như thế nào. Bị bộ dạng của Cửu Vương gia hù dọa, khiến sắc mặt của nàng ta tái nhợt… “Đối xử như thế nào, bổn vương còn cần phải nói cho ngươi sao?” Ánh mặt Tịch Mân Sầm tựa như mũi kiếm, gắt gao nhìn chằm chằm Ngô thị.

Ngô thị nhìn hắn hai giây, liền sợ run cả người, bộ dáng run rẩy không ngừng.

Mạn Duẫn khẽ than, lúc nãy là ai vừa nhìn thấy đống sổ sách liền muốn phủi sạch quan hệ với Tô gia. Bây giờ, lại còn lo lắng cho cha sao? thật là châm chọc mà!

Ngô Lệnh Bằng cũng không phải người học võ, đối mặt với hai đại cao thủ Chu Dương và Chu Phi không bao lâu, tay chân đã bị trói lại.

Thấy trượng phu đã bị bắt, Ngô thị ngây người tại chỗ hai giây, liền kéo tay Ngô Y Y, xoay người muốn chạy.

Bất quá bà ta cũng chỉ là một phụ nhân trói gà không chặt, Chu Phi nhanh chóng phi thân, lập tức đuổi theo, đem cả hai người túm về.

“Các ngươi đã dám làm chuyện thương thiên hại lí, thì phải nghĩ đến việc sẽ có ngày hôm nay.” Mạn Duẫn bất đắc dĩ lắc đầu, không có chút đồng tình với họ.

Năm đó lúc nàng là một sát thủ, trong tay dính đầy máu tanh, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày, tánh mạng của nàng cũng sẽ giống như họ. hiện đại có câu, làm việc ác sớm hay muộn

https://thuviensach.vn

cũng phải gánh lấy hậu quả… Dưới sự trợ giúp của thị vệ, phía bên Tề Hồng cũng đã khống chế được cục diện.

Tề Hồng coi lại sổ sách, đối chiếu từng người một. Chỉ cần trên đó có viết giao dịch, liền bị bắt giữ.

Những người vô tội, chỉ đơn thuần đến dự tiệc mừng, liền được thả ra ngoài… Đối đãi với nữ tử, Chu Phi không thô bạo giống như đối với Ngô Lệnh Bằng. hắn tìm hai sợi dây thừng, đem hai người đó trói chặt.

Đám nha dịch đứng trong góc đại sảnh, cảm thấy may mắn vì vừa rồi không nghe lệnh của Ngô Lệnh Bằng. Ai chẳng biết đội thị vệ của Sầm vương phủ, mỗi người đều có thể lấy một địch mười. Với võ công mèo cào của họ, cho người khác đánh còn chưa đủ.

“Vương gia, Ngô Lệnh Bằng nên xử trí thế nào?” Chu Phi trói xong hai mẹ con Ngô Thị, ấn chuôi kiếm đi tới. “Chỉ cần có tham dự việc bán muối tư, muối giả liền bắt vào đại lao. Lấy việc này làm tình tiết nghiêm trọng, theo đó mà định tội.”

Chỉ cần là tài sản của Ngô gia, liền đem hết đi”. Tịch Mân Sầm nói ra nhanh gọn, Ngô Lệnh Bằng và Tô Hữu Kỳ là thủ phạm chính vụ án muối tư này, cho dù thế nào cũng không thoát khỏi tội chết.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 27

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

“Đám nha dịch kia… một người cũng không tha. Phàm là người tác oai tác quái ở Tê Thành, tất cả đều giam vào đại lao. Chu Dương, đem đám nha dịch đó trói lại cho bổn vương.” Tịch Mân Sầm là người mang thù cá nhân, đám người đó tới nhà trọ tìm chuyện phiến toái cho họ, hắn đương nhiên sẽ ghi tạc trong đầu.

Huống hồ đám người này theo Ngô Lệnh Bằng, không biết trong đây có bao nhiêu người đã từng tham dự vào việc làm muối tư. Về chuyện này thì ai cũng đừng hòng thoát được.

Chu Dương đứng thẳng lưng, lên tiếng: “Thuộc hạ tuân lệnh”. nói xong liền đi về phía đám thị vệ bên kia.

Bọn thị vệ nhìn nhau, một vài kẻ suy tính muốn đào thoát.

Có điều còn chưa ra được đại môn, đã bị Chu Dương bắt trở về.

“Chưa từng nghe tới Cửu Vương gia sao? Cơm tù còn đang chờ các ngươi, đã vội vã muốn chạy như vậy sao? Con dâu ngươi còn đang kêu ngươi về ăn cơm kìa?” Vào lúc này, Chu Dương cũng không quên được cái tính cà lơ phất phơ của mình.

https://thuviensach.vn

một câu nói thập phần trêu chọc.

Mạn Duẫn nhìn qua bên đó, lắc đầu bất đắc dĩ.

“Vương gia, những người có tên trong danh sách, đều bị trói ở cột bên kia. Có điều, có hai ba người không tới tham dự, chỉ phái hạ nhân tới đưa lễ vật.” Tề Hồng tập hợp lại, đi về phía bên này, thuận tiện báo cáo kết quả.

Cái gọi là một lưới bắt hết, cũng khó tránh khỏi vẫn sẽ có vài con cá lọt lưới. Sáng sớm Mạn Duẫn đã nghĩ tới tình huống như vậy, cho nên tâm tình cũng không bất giờ. Nàng rất nhanh, nói: “Tề Hồng, ngươi mang theo năm thị vệ, đi bọn họ bắt về. Chuyện ở đây, có Chu Phi và Chu Dương là đủ rồi.”

Chuyện này xử lý càng sớm càng tốt. Dù sao, nếu để tin tức truyền ra ngoài, mấy người kia khẳng định sẽ nhanh gọn cuốn gói trốn mất.

Tịch Mân Sầm cũng nghĩ vậy, lạnh lùng nói: “Thoát dù chỉ một người, cũng sẽ hỏi tội ngươi.”

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi ngay.” Tề Hồng gọi năm thị vệ, nhanh chóng ra khỏi phủ nha.

Việc Cửu Vương gia phân cho, làm gì có ai không cố hết sức đi làm? Nếu làm không tốt, khiến chủ tử tức giận, tánh mạng bọn họ đều phải lấy ra mà công đạo.

Tề Hồng lấy tốc độ nhanh nhất, tới trước mấy cửa hàng, nhanh chóng bắt đám người còn lại.

Đại lao trong phủ nha, nhất thời kín người. Mỗi một gian tù, đều nhét đầy người.

https://thuviensach.vn

Lúc đám người Mạn Duẫn đi xem xét nhà tù, còn cứu ra hai người dân bị oan uổng. Bọn họ đều là thôn dân bình thường, có oan khuất đến cáo trạng, không ngờ tới tri phủ cấu kết với người khác, cuối cùng tống họ vào đại lao.

“không nghĩ tới thuận tiện còn giải quyết án oan”. Mạn Duẫn hăng hái, vừa đi vừa nói.

Ngô Lệnh Bằng này cũng thật là thâm độc, ở Tê Thành lại dám tác oai tác oái như vậy. trên thực tế là ngụy trang chính nghĩa, sau lưng lại làm mấy việc ám muội.

Nếu không phải bọn họ thu được tin tức có người buôn bán muối lậu, thì không biết Ngô Lệnh Bằng còn nhở nhơ ngoài pháp luật bao lâu nữa.

Duỗi người, Mạn Duẫn tựa người vào trên ghế, cảm thấy vô cùng thoải mái. Tra án, tuy rằng dễ dàng hơn so với cung đấu, nhưng cũng hao phí tinh thần không kém.

Chu Phivà Chu Dương đều bận việc tra khảo đám người Ngô Lệnh Bằng, cả ngày cũng chẳng thấy bóng dáng bọn họ. Mà bọn thị vệ, có hơn phân nữa canh giữ ở đại lao. Những người còn lại, rải rác canh giữ trong phủ nha, bảo đảm an toàn nơi này.

“Mệt sao?” Thấy Mạn Duẫn nằm trên ghế, Tịch Mân Sầm đi tới hỏi.

Vẻ mặt băng giá tạm thời lui xuống, ánh mắt nhìn nàng mang theo chút ôn nhu.

Mạn Duẫn mím môi, quay đầu, không nhìn Tịch Mân Sầm. Phụ vương cũng không nói ra nguyên nhân phải đi Thanh Châu, Mạn Duẫn không thèm để ý tới hắn. Cảm giác bị người thân thiết nhất lừa gạt không hề thoải mái chút nào.

https://thuviensach.vn

Thấy Mạn Duẫn còn bực bội, Tịch Mân Sầm khẽ nhíu mày, ngón tay xoa nhẹ mặt nàng: “Phụ vương cũng có nỗi khổ không nói được, tạm thời cũng không thể nói cho con. Đợi tới Thanh Châu, thì con cũng sẽ biết, việc gì phải bực bội với phụ vương!”

Tịch Mân Sầm nói rất có tính thuyết phục. Thiếu chút nữa Mạn Duẫn đã quay đầu lại, nhưng tận đáy lòng nàng vẫn có chút không cam lòng.

Có việc gì không thể nói với mình được chứ? Chỉ cần là việc nàng hỏi, ngoại trừ việc của mẫu thân Thẩm Đậu, có việc gì mà phụ vương không nói cho nàng nghe?

Nàng không tin, còn có việc càng không thể nói ra hơn việc của Thẩm Đậu sao?

“Phụ vương, người có tin Duẫn nhi không?” Nếu tin tưởng, vì sao không muốn nói với nàng?

Mạn Duẫn cúi đầu, cảm giác thất bại lan tràn toàn thân. Nàng đã muốn đem trái tim mình giao hết cho phụ vương. Vì sao tâm phụ vương, lại không muốn giao cho nàng? Vì sao đi Thanh Châu? Vì sao không thể nói với nàng? Ngay cả cơ hội điều tra, phụ vương cũng không cho.

“Bổn vương không tín nhiệm con khi nào?” Lúc nói lời này, Tịch Mân Sầm rất giận dữ.

“Vậy vì sao không nói cho con biết?” Mạn Duẫn ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc.

“Tất nhiên là có lý do không thể nói, phụ vương đã khi nào lừa con chưa, khi nào thì không thương con!” Tịch Mân Sầm muốn khuyên Mạn Duẫn bỏ đi suy nghĩ tra xét trong đầu.

Nhưng Tịch Mân Sầm càng giấu, càng khiến Mạn Duẫn muốn biết.

https://thuviensach.vn

“Phụ vương, con không đi Thanh Châu”. Nếu phụ vương không muốn nói cho nàng biết, nàng liền về Kinh thành.

Ai biết Tịch Mân Sầm vừa nghe Mạn Duẫn nói lời này, sắc mặt liền băng lãnh: “không cho phép!”

“Con phải đi theo bổn vương, lần này đi Thanh Châu, con không thể không đi.” Tịch Mân Sầm một khi đã nói, thì không có việc thương lượng.

“Vậy người nói cho con biết, tại sao?” Mạn Duẫn phụng phịu, quật cường nhìn theo hắn. Giống như nếu Tịch Mân Sầm không nói ra nguyên nhân, nàng tuyệt đối không đi.

Tịch Mân Sầm thở dài, bất đắc dĩ nói: “Duẫn nhi, con vì sao luôn cố chấp như vậy?”

Đây là lần đầu tiên hai người cãi nhau, giận dỗi lâu như vậy. Như trước kia, đều chỉ qua nửa ngày.

Nàng biết quyết định của phụ vương là không thể thay đổi. Nhưng tính tình Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn cũng không khác nhau là mấy. Chỉ cần hạ quyết tâm làm gì, thì không ai có thể phản đối. Mạn Duẫn xoay người đi ra ngoài, “Phụ vương, con về kinh thành trước chờ người. Án tử Tê Thành đã xong, con cũng không nhất quyết phải ở lại chỗ này.”

Mạn Duẫn chạy đi, cũng không thèm quay đầu lại. Mạn Duẫn là người hòa ái nhưng khá lạnh lùng, thường ngày cũng rất ít có cảm xúc thịnh nộ hay vui mừng thất thố. Vậy mà bây giờ, ngay cả chính nàng cũng không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Chỉ cần nghĩ đến phụ vương không tín nhiệm nàng, trong đầu liền tràn ngập lửa giận, không chỗ phát tiết.

https://thuviensach.vn

không đợi Mạn Duẫn bước ra khỏi cửa, trên cổ truyền tới một trận đau đớn, sau đó trước mắt tối lại, đầu óc nhất thời choáng váng; trước khi nàng kịp ngã xuống đã có người đỡ lấy, sau đó ôm lấy nàng.

Chu Dương vừa mới tiến vào, liền nhìn thấy cảnh tượng này; hắn cả kinh lấy hai tay che miệng.

“Vương gia, sao người làm vậy?” Trong ấn tượng của Chu Dương, Tịch Mân Sầm luôn làm mọi thứ vì tiểu quận chúa.

Vậy mà hôm nay, sao lại khác thường như vậy? Vương gia vậy mà lại xuống tay đánh tiểu quận chúa bất tỉnh?

“Việc không nên hỏi thì đừng hỏi. Truyền lệnh xuống, Chu Phi canh giữ ở Tê Thành, lưu lại ba mươi thị vệ giúp hắn xử lý án này. Ngày mai lập tức khởi hành đi Thanh Châu, một khắc cũng không được chậm trễ.”

âm thanh lạnh như băng truyền vào tai Chu Dương. không phải nói xong vụ án ở đây mới đi Thanh Châu sao? Sao lại mai liền lên đường? Tiểu quận chúa là xảy ra chuyện gì? Nhiều chuyện như vậy, ai nói cho hắn biết coi?

một đống lớn dấu hỏi quay quanh Chu Dương. Nhưng Cửu Vương gia đã nói không được hỏi, cho dù có nghi hoặc, Chu Dương cũng không dám mở miệng. hắn xoay người đi ra ngoài, phân phó lời dặn của vương gia.

Tịch Mân Sầm đút cho Mạn Duẫn một ít cháo, bên trọng hạ chút mê dược, xác định nàng sẽ không tỉnh lại.

Chu Dương hầu hạ trong phòng, chỉ cảm thấy kinh hồn tán đảm. Đây chắc là lần Vương gia cãi nhau với tiểu quận chúa nghiêm trọng nhất.

Đút cháo xong, Tịch Mân Sầm lau khóe miệng cho Mạn Duẫn, đứng dậy nói: “Trông chừng tiểu quận chúa, không chó phép rời nàng nửa bước, nghe rõ không?”

https://thuviensach.vn

Biết tâm tình vương gia không tốt, Chu Dương không ngừng gật đầu: “Thuộc hạ đã rõ.”

Tịch Mân Sầm liếc nhìn Mạn Duẫn một cái rồi đi ra ngoài.

không bao lâu, liền truyền tới tiếng nói chuyện của Vương gia và Tề Hồng.

“Vương gia, rất nhiều thương nhân trong đại lao đã khai nhận. Ngài có muốn xem khẩu cung và chứng cứ không?” Tề Hồng cung kính, thanh âm từ ngoài cửa phòng mở rộng truyền vào.

Tịch Mân Sầm vẫn là thanh âm băng lãnh vạn năm không đổi, nói: “Đem sổ sách cùng chứng cứ xác thực trình lên”.

Chu Dương không hiểu lắm ý tứ của vương gia. Nhức đầu liền không thèm nghĩ nữa.

Ban đêm, hành lang dài leo lắt ánh nến từ đèn lồng.

Tiểu quận chúa chưa tỉnh, mà Cửu Vương gia cũng chưa về.

Chu Dương canh giữ trong phòng, không ai có thể nói chuyện khiến hắn buồn đến phát bệnh. Đúng lúc nhàm chán đến phát hoảng, từ ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân.

Tề Hồng người chưa thấy đã nghe thấy tiếng. “Mệt chết ta, không nghĩ tới làm thị vệ của Cửu Vương gia cũng không dễ dàng gì.” Vừa mới tới cửa, Tề Hồng đã tức giận đến giơ tay giơ chân. “Chu Dương, ngươi giỏi lắm, chúng ta ở bên ngoài xoay chóng cả mặt, ngươi lại ở trong này nhàn hạ.”

“Ai nhàn hạ?” Chu Dương liền bác bỏ.

https://thuviensach.vn

Tề Hồng thấy tiểu quận chúa nằm trên giường, nghi hoặc nhìn Chu Dương. Thanh âm cửa hắn vừa rồi lớn như vậy, tiểu quận chúa lại không bị đánh thức sao?

Ý thức được sự việc không thích hợp, Tề Hồng hỏi: “Sao lại như vậy?”

“Trong cháo của tiểu quận chúa có hạ mê dược, cho nên ngươi ầm ĩ thế nào nàng cũng không tỉnh đâu.” Chu Dương tùy ý nói, cầm lấy bình trà trên bàn, tự rót cho mình một tách.

“Cái gì? Ai lớn gan như vậy dám kê đơn với tiểu quận chúa? Còn không nhanh lấy giải dược cho nàng ăn.

“Chẳng qua là chút mê dược thôi, ngươi canh giữ ở đây làm gì?” Tề Hồng lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, trên người luôn mang theo ít dược phẩm. hắn lục lọi trong túi, lấy ra một cái bình nhỏ liền đi về phía giường lớn. Chu Dương thấy được vừa tức vừa giận đến choáng váng, lập tức đi qua cướp lấy bình dược, mắng to: “Ta thấy lá gan của ngươi cũng lớn lắm! Cửu Vương gia hạ mê dược, ngươi còn dám giải, không muốn sống nữa sao”.

Lần này đổi lại là Tề Hồng sững sờ tại chỗ, không tin nói: “Cửu Vương gia làm sao có thể kê đơn cho tiểu quận chúa chứ?”

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?” Chu Dương tức giận nói, nhìn nhìn bình dược trong tay; hắn là thuốc thượng đẳng, thuận thể giữ lại cho chính mình dùng.

Đối với hành vi chiếm tiện nghi lấy món lợi nhỏ của Chu Dương, Tề Hồng chẳng thèm so đo. Chẳng qua hắn không hiểu sao Cửu Vương gia lại làm như vậy.

“Đúng rồi, Vương gia đi đâu rồi! Từ sau khi vương gia rời đi cũng chưa thấy trở về.” Chu Dương ở chỗ này hơn nửa ngày, thật vất cả chỉ có mỗi một mình, nay có người miệng liền mở ra như cái máy hát.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Ai ngờ Tề Hồng thở dài, đứng lên khỏi ghế dựa: “Cũng không biết hôm nay Cửu Vương gia bị làm sao, vừa rồi cầm sổ sách cùng tờ khai, liền vào thư phòng trong phủ nha, giờ còn chưa chịu ra, ngay cả cơm chiều cũng không ăn.”

Mà Tề Hồng và Chu Phi vẫn còn chưa được nghỉ ngơi, không phải lấy lời khai của mấy người buôn muối thì cũng là xem xét lại tài vật của những nhà bị xét. Nếu không phải để lại cho Dịch Thanh một nửa việc còn lại, Tề Hồng cũng không có nhàn hạ mà được chạy về nghỉ ngơi.

Hai người nói một ít chuyện về vụ án này, không được bao lâu thì Chu Phi cũng đi vào phòng.

Thấy hai người bọn hắn đầu tiên là sửng sốt, sau đó hỏi: “Vương gia không ở đây sao?”

“Vương gia ở thư phòng.” Tề Hồng thuận miệng đáp.

“Chu Dương, ngươi theo ta thu xếp đồ đạc, đừng làm lỡ thời gian xuất phát ngày mai của Vương gia.” Chu Phi vừa làm xong một đống việc trong tay liền bước về tiểu viện. Tuy rằng không biết Vương gia đi Thanh Châu làm gì, nhưng thân là cấp dưới, chỉ có thể tận lực giúp vương gia làm việc.

https://thuviensach.vn

Chu Dương nhớ lời Vương gia lưu lại, lắc đầu nói: “Ca, để Tề Hồng giúp ca đi, Vương gia hạ lệnh, không cho ta rời bước khỏi tiểu quận chúa nửa bước, đến khi nào vương gia về mới được.”

Nghe thấy mình bị sai đi làm việc, Tề Hồng trợn tròn hai mắt, chỉ chỉ giường tiểu quận chúa, lại chỉ chỉ chỗ của Chu Dương: “Đây đâu chỉ là nửa bước, cách cả mười bước đấy.”

Chu Dương coi như không nghe thấy gì hết: “Các ngươi biết sao Vương gia đột nhiên đi Thanh Châu không?”

Bọn họ đều là trợ thủ đắc lực của vương gia, nhưng bây giờ vương gia lại đột nhiên kêu đi, một chút dấu hiệu báo trước cũng không có.

Chu Phi là người đầu tiên lắc đầu: “Vương gia cái gì cũng chưa nói, bất quá, vương gia làm việc tự có chừng mực, đi Thanh Châu chắc chắn là có việc.”

Biết lão ca đối với Vương gia trung tâm, có nhật nguyện minh chứng; nếu muốn từ miệng hắn kiếm được gì tỷ lệ cơ hồ bằng 0. Bất quá, xem bộ dáng mê man của hắn, Chu Dương biết lần này lão ca cũng thật sự không biết.

Thanh Châu….

Sắc mặt Tề Hồng khẽ biến, nhưng chỉ một giây liên khôi phục thần sắc như cũ.

“Ta cũng không biết.” Tề Hồng tùy ý ngáp một cái, trong lòng lại thầm nghĩ, Cửu Vương gia sẽ không thật sự làm vậy chứ?

Cái địa phương đó, không phải cứ muốn vào là vào? Bất quá… dựa vào võ công của Cửu Vương gia, chắc cũng không tới nỗi thất bại.

https://thuviensach.vn

Nghe đồn võ công Cửu Vương gia siêu tuyệt, chưa ai có thể đánh bại hắn. Nhưng võ công của hắn vẫn chỉ là được sử dụng trên chiến trường, chưa bao giờ thi triển trong võ lâm. Rốt cuộc đạt đến cảnh giới nào, cũng không thể nói chắc được. Mà người kia lại được võ lâm thừa nhận, nếu thật sự đánh nhau, ai thắng ai thua cũng không đoán trước được.

Chỉ cần nghĩ đến lúc hai người họ đánh nhau, Tề Hồng liền kích động đến đứng dậy. hắn thật sự ước gì bây giờ liên lên đường đi Thanh Châu, đồng dạng là kỳ tài võ học, cũng không biết võ công của họ ai cao hơn.

Thấy bộ dạng hưng phấn của Tề Hồng, Chu Dương và Chu Phi đều hoài nghi.

Chu Dương nói: “Ngươi có uống lộn thuốc không?”

Tề Hồng lườm hắn một cái, kéo tay Chu Phi đi ra ngoài: “đi, đi, chúng ta đi xếp đồ nào.”

Xem thái độ “chịu khó” của Tề Hồng, đầu óc Chu Dương có điểm nghi hoặc. Người này chắc chắn là ăn sai dược rồi, nếu không sao lại tích cực như vậy.

Chu Phi cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng nghĩ không ra nguyên nhân tại sao Tề Hồng lại khác thường như vậy, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Chu Dương đói bụng, hắn canh giữ bên người tiểu quận chúa một đêm, thẳng đến khi ánh mặt trời lại một lần nữa chiếu sáng mọi vật, hắn mới thấy Cửu Vương gia từ cửa đi vào.

“Vương gia, người đã…” đã trở lại, Chu Dương còn chưa nói dứt lời đã thấy ánh mắt băng hàn của Tịch Mân Sầm, liền nuốt lời muốn nói vào bụng.

Ánh mắt vương gia thật đáng sợ, giống như không có chút tình cảm nào, cũng giống như một cái đầm chết, không chút gợn sóng.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm đi đến bên giường, nhìn Mạn Duẫn một cái, thấy nàng còn hôn mê, không chút do dự nói: “Lập tức xuất phát đi Thanh Châu.”

A?.... Chu Dương trợn mắt há mồm nhìn Tịch Mân Sầm, hỏi: “Vương gia, người không cần nghỉ ngơi một chút sao? Hoặc ăn chút gì đó?”

Theo Chu Dương biết, từ lúc Vương gia vào thư phòng cũng chưa truyền dùng bữa. Lại thấy trong mắt người có tơ máu, khẳng định là thức cả đêm để xử lý vài chuyện.

Vì sao phải đi vội vã như vậy? Dù thế nào cũng phải gấp rút làm xong mọi việc trong một đêm?

Nghe thấy động tĩnh trong phòng, Chu Phi cùng Tề Hồng ở phòng cách vách đều đi vào “Khấu kiến vương gia.”

“Chu Phi, chuyện ở Tê Thành liền giao cho ngươi. Phàm là người tham dự vào việc này, bổn vương đã liệt kê ra tội của họ. Nên xử như thế nào, liền dựa theo những gì bổn vương đã viết, cứ thế làm theo là được. Mấy thứ đó ta để trong thư phòng, ngươi tự mình đi lấy.. Tịch Mân Sầm nói xong, liền ôm Mạn Duẫn còn hôn mê đi ra ngoài.

“Sau khi xử lý xong việc ở Tê Thành, ngươi trở về kinh thành đợi mệnh. Bổn vương có việc riêng phải làm, chuyển lời với hoàng huynh, nói một tháng sau bổn vương trở về.”

Việc riêng…

Mọi người nắm lấy hai chữ này, lâm vào trầm tư. Cả đời vương gia, trừ bỏ vì hoàng thất làm một số việc, căn bản chưa từng làm việc gì cho mình. Bởi vì hắn còn chẳng thèm quan tâm đến bản thân mình, đối với quyền thế tiền tài… đều coi thường, căn bản không có việc riêng ….

https://thuviensach.vn

Trong đám người này, chỉ có Tề Hồng là biết rõ Cửu Vương gia rốt cuộc muốn làm gì.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Chu Phi xoay người hành lễ, nhìn theo Cửu Vương gia rời đi.

Chu Dương hướng đại ca khoát tay, làm ra tư thế tái kiến, cũng đi theo Cửu Vương gia ra cửa. đi theo Vương gia, ly biệt cũng là chuyện thường tình, cho nên Chu Dương và Chu Phi tập mãi cũng thành thói quen. Lại nói, hai người đều là nam tử, không phải làm ra bộ dạng của nữ tử, khóc lóc chia tay.

Tề Hồng liếc mắt nhìn Chu Phi một cái: “Khi nào về kinh thành lại tái kiến”.

Trong lòng hắn đang vội vã muốn xem náo nhiệt, bước chân liền nhanh hơn, đuổi theo Cửu Vương gia.

Bởi vì lần này rời đi vội vã, rất nhiều thứ bọn họ đều không mang theo, hành lý cũng nhẹ đi không ít.

Chu Dương và Tề Hồng ngồi ngoài làm phu xe, mà Tịch Mân Sầm cùng Mạn Duẫn ngồi trong xe ngựa. Bởi vì lưu lại cho Chu Phi ba mươi thị vệ, cho nên chỉ còn hai mươi thị vệ âm thầm đi theo. Hai mươi thị vệ đó cũng không đồng hành cùng họ, mà là bọn họ lưu lại dấu hiệu trên đường, để đám người đó chậm rãi tìm tới.

Tịch Mân Sầm vuốt ve dung nhan của Mạn Duẫn, chỉ cần đến Thanh Châu, thế nào Mạn Duẫn cũng nháo, nhưng ván đã đóng thuyền, nàng cũng đành chịu.

Khoảng cách từ Tê Thành đến Thanh Châu cũng không phải rất xa, ngồi xe ngựa chỉ cần năm ngày. Bọn họ vì muốn giảm thời gian đi đường, không ngừng chạy, rốt cuộc sau ba ngày cũng tới Thanh Châu.

https://thuviensach.vn

Thanh Châu là địa phương quy tụ đa số võ lâm nhân sĩ, rất nhiều người tài ba dị thế đều quy ẩn nơi này. Quan phủ ở địa phương này cũng không có chức vị cao, bởi vì đặc thù mà người nơi này thường dùng phương thức của giang hồ để giải quyết ân oán cá nhân. Đối với người giang hồ mà nói, những gì quan phủ có thể không quản lý, thì liền không quản lý. Về phần bọn họ có làm ra chuyện khác người, cũng không ai quản.

Có thể nói, ở Thanh Châu này nếu có người giết người phóng hỏa, cũng không nhất định sẽ bị định tội. Trừ khi là loại người tàn ác đến cực độ, hoặc là làm hại đến lợi ích của triều đình mới có thể bị quan phủ truy bắt.

Phần lớn thời điểm thì võ lâm và triều đình sẽ không can thiệp việc của nhau. Võ lâm không tổn hại lợi ích của triều đình, mà triều đình cũng không tham dự vào việc phân chia của võ lâm.

Xe ngừng trước cửa khách điếm, hai nam tử mặc cẩm ý nhảy xuống xe ngựa, xốc lên màn xe.

“Chủ tử, đến khách điếm rồi.” Chu Dương lên tiếng.

Tịch Mân Sầm nghe vậy, tùy ý lên tiếng rồi ôm lấy Mạn Duẫn, xuống xe ngựa.

Thời tiết nóng nực, mỗi khi chiều đến, rất nhiều võ lâm nhân sĩ đều thích tập trung chỗ khách điếm, nghe tiên sinh kể một ít chuyện xưa thú vị.

Hôm nay, khách điếm đã đầy người.

Lúc bốn người Tịch Mân Sầm tiến vào, ánh mắt mọi người đều chuyển lên người bọn họ. Chỉ có tiên sinh kể truyện vẫn phun nước miếng khắp nơi không ngừng nói, hắn là người kể chuyện xưa lâu năm, không ngừng đọc thư sách, còn làm ra một số biểu tình quái dị, khiến mọi người cười vang liên tục.

https://thuviensach.vn

Biết vương gia yêu thích yên tĩnh, bước chân Chu Dương tiến vào khách điếm có chút chần chừ: “Chủ tử, chúng ta có nên đổi một khách điếm khác?”

Có thể khiến Mạn Duẫn tỉnh lại sớm lúc nào hay lúc ấy. Dù sao cũng đã đến Thanh Châu, cho dù Mạn Duẫn muốn về kinh thành, hắn cũng không thả người.

Biết vương gia vì muốn tốt cho tiểu quận chúa, Chu Dương và Tề Hồng cũng không nói nữa.

“Chưởng quầy, ba phòng thượng hàng.” Chu Dương lấy bạc ra, hướng chưởng quầy hét to.

Chưởng quầy đang gảy bàn tính tính sổ, cũng không ngẩng đầu lên: “Ba lượng bạc.”

“Khí thế nam nhân kia thật mạnh.” Đều là người học võ, cho nên bọn họ có thể cảm nhận được, dưới lớp hắc bào là khí lực thật lớn.

Ánh mắt mọi người đều tập trung nữ nhi trong lòng nam tử mặc hắc bào, ai cũng không nhịn được mà nuốt nước miếng; “Trời ơi, thật là đại mỹ nhân.”

“Đây là nữ tử xinh đẹp nhất lão tử từng gặp qua… ai… tiếc là hoa đã có chủ.” Ánh mắt người nọ dừng lại trên người Mạn Duẫn cùng Tịch Mân Sầm.

Đột nhiên có một đại hán cười ha ha: “không biết nha, tiểu tử ngươi lại là kẻ sợ phiền phức. Hoa đã có chủ thì sao, đoạt tới tay không phải là của ngươi sao.”

Ánh mắt Tịch Mân Sầm lạnh như băng, nhanh chóng chuyển qua người đang nói. Ánh mắt sắc bén giống mũi tên lại băng lãnh vô cùng. Để Tề

https://thuviensach.vn

Hồng ôm lấy Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm đi từng bước tiến tới tên đó: "Ngươi dám thử?"

Gằn ba chữ, đã khiến người ta có loại áp lực không dám phản kháng.

Đại hán kia tứ chi nảy nở, bộ dạng lưng hùm vai gấu, cũng có chút danh tiếng, xếp vào hạng thượng hào. Bị ánh mắt rét lạnh của đối phương nhìn chằm chằm, đáy lòng không khỏi có chút hoảng sợ. Nhưng hắn cũng không bị dọa lâu: "Lão tử coi trọng liền cướp, có gì không dám."

Trong võ lâm, đều là lấy mạnh làm lớn. Chỉ cần võ công của ngươi tốt, việc gì không dám làm?

"Lại thêm một kẻ không biết sống chết." Chu Dương thanh toán bạc xong, xoay người liền thấy có kẻ cả gan khiêu khích vương gia.

Tiểu quận chúa là bảo bối của vương gia, chỉ cần có người dám chạm tới, đó chính là tự đi tìm đường chết. Mà gần đây, bởi vì tiểu quận chúa đều hôn mê bất tỉnh, tính tình vương gia ngày càng kém. Vương gia nhất thời tích tụ một bụng lớn hỏa rồi, không nghĩ tới mới vừa vào Thanh Châu đã có kẻ chủ động đưa lên cửa cho hắn phát tiết.

Tên vũ phu ngu xuẩn này, thật là vận khí quá kém!

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

“Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh cướp người không.” Tịch Mân Sầm nói chuyện kiêu căng, cộng thêm khí chất tôn quý sẵn có, không gã nhân sĩ nào so được với hắn.

Đối phương bị khinh thị như vậy, máu nóng bốc lên đầu: “Đừng tưởng bộ dáng được thì tự cho là giỏi. Nơi này chúng ta đều dùng quyền cước nói chuyện, đắc tội với lão tử, ngươi có dám đánh không?”

Chu Dương không nể mặt cười to, trời ạ… so quyền cước, cỡ hắn cũng dám so quyền cước với vương gia sao?

Vương gia cho một quyền thì có thể tiễn ngươi đi gặp diêm vương rồi. Người này thật sự không biết trời cao đất rộng, bị vậy cũng xứng đáng.

“Quyền cước, là như vậy sao?” Ngay lúc đối phương không hề chuẩn bị, năm ngón tay Tịch Mân Sầm nắm lại, phát ra âm thanh răng rắc, đột nhiên hướng bụng đối phương ra quyền.

Động tác thật nhanh, lại chuẩn, nhân sĩ võ lâm ở đây đều trừng mắt nhìn, ngay cả cơ hội cản đòn cũng không có.

https://thuviensach.vn

Quyền cước mang theo lực lượng cực lớn, đại hán bị một quyền này đánh vào văng xa ra ba thước, té trên mặt đất ôm bụng kêu đau.

Tịch Mân Sầm cũng không tính lấy mạng hắn: “Đây chỉ là chút giáo huấn…”

nói xong, cũng không quay đầu lại xoay người bước đi.

Tề Hồng thấy Cửu Vương gia lại chỗ mình, lập tức đem tiểu quận chúa đưa cho hắn.

Và người bước lên lầu, trực tiếp vào khách phòng.

“thật là một người lợi hại, ra tay liền khiến người ta cả đường sống cũng không có.” Sau khi Tịch Mân Sầm rời đi, người trong khách điếm liền bàn tán sôi nổi.

“Cũng không biết đó là người của phái nào.”

“Nhanh… Trịnh Đông Dương hộc máu, sắp chống đỡ không được rồi.” NHìn Trịnh Đông Dương không ngừng phun ra máu tươi, rất nhiều người liên nâng hắn lên đưa tới y quán.

Trong khách phòng, cửa sổ được mở ra, ánh mắt trời tiến vào phòng thập phần chói mắt.

Tịch Mân Sầm mở nắp bình dược, lấy ra viên thuốc, mở miệng Mạn Duẫn nhét vào.

Qua một khắc, người trên giường dần dần tỉnh lại, đầu tiên là lấy tay vỗ vào trán, muốn làm chính mình thanh tỉnh một chút, sau đó nhớ tới khoảnh khắc cuối cùng trước khi hôn mê, Mạn Duẫn đột nhiên mở mắt, nhìn Tịch Mân Sầm đang đứng ở đầu giường.

https://thuviensach.vn

“Phụ vương, người làm vậy là có ý gì?” Nàng không muốn tới Thanh Châu, liền đánh nàng ngất rồi mang đi.

Nhìn căn phòng xa lạ này, trong lòng Mạn Duẫn cũng thầm đoán ra, lại nhíu nhíu chân mày.

Tịch Mân Sầm nhẹ xoa trán nàng: “Con đoán đúng, chúng ta đã tới Thanh Châu rồi.

“Phụ vương, vì sao không tôn trọng ý muốn cũng con? Con không muốn tới Thanh Châu.” Cái Mạn Duẫn muốn là đối đãi ngang hàng, mặc kệ Tịch Mân Sầm có nguyên nhân gì, cũng không thể đánh nàng bất tỉnh, cưỡng chế mang nàng đến Thanh Châu. Tôn trọng tối thiểu như vậy, sao phụ vương cũng không cấp cho nàng?

“Việc này sau này sẽ giải thích, bổn vương tạm thời không thể nói. Nếu đã đến đây rồi, con tốt nhất là ngốc ở đây, đừng nghĩ tới về kinh thành. Bổn vương nói rồi, việc đến Thanh Châu là không thể không đi.” Vẻ mặt Tịch Mân Sầm nhìn Mạn Duẫn vô cùng ôn nhu.

Tề Hồng và Chu Dương cũng biết lúc này không thể quấy rồi hai người, thực thức thời rời khỏi phòng.

Tịch Mân Sầm ngồi đối diện Mạn Duẫn, cũng không biết trong đầu hai người đang nghĩ gì…

Cuối cùng, Mạn Duẫn mở miệng trước: “Phụ vương, người tính làm gì sao? Hơn nữa… sợ con ngăn cản?”

Nếu không phải như vậy, Mạn Duẫn thật sự đoán không ra phụ vương vì cái gì lại gạt nàng.

Dưới cái nhìn chăm chú của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm suy nghĩ một hồi, cuối cùng gật đầu.

https://thuviensach.vn

Lần này đổi lại khiến Mạn Duẫn ngạc nhiên, rốt cuộc là việc gì? Vì sao lại sợ nàng ngăn cản?

“Duẫn nhi, con đoán chính xác rồi. Nhưng bây giờ, chỉ có thể nghe lời phụ vương, đừng tùy hứng như vậy.” Tịch Mân Sầm sủng nịch nhìn nàng, ánh mắt hắn có vẻ gì đó buồn rầu làm Mạn Duẫn cũng lo lắng theo.

Nàng cũng không phải muốn như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ tới phụ vương cố ý giấu diếm nàng, liền cảm thấy giận ngút trời.

Trải qua nhiều việc như vậy rồi, cho nên nàng càng thêm quý trọng.

Mạn Duẫn chậm rãi cúi đầu, “Con không tùy hứng, cũng không hoài nghi, nhưng mà tức giận vì phụ vương gạt con. Giữa chúng ta không nên có bí mật, không phải sao?”

Cảm xúc của Mạn Duẫn rất tệ, ai cũng có thể thấy được.

không đành lòng nhìn bộ dáng lúc này của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm nâng đầu nàng lên, nói: “Duẫn nhi. Lúc trước con cũng có bí mật gạt phụ vương. Giờ phụ vương giấu con một lần, chẳng lẽ không được sao?”

Biết Tịch Mân Sầm nói đến chuyện nàng mang theo trí nhớ kiếp trước chuyển thế, Mạn Duẫn trầm mặc. thật sự là nàng giấu phụ vương không chỉ một hai lần, chẳng lẽ không thể để phụ vương giấu nàng một lần sao?

Cách nửa ngày, Mạn Duẫn cuối cùng thỏa hiệp: “Chỉ lần này. Phụ vương, về sau có chuyện gì đều phải nói cho con biết.”

Tịch Mân Sầm gật đầu, trừ bỏ chuyện này, hắn cũng không nghĩ muốn giấu Mạn Duẫn việc gì khác. Ánh mắt chuyển qua trên đùi Mạn Duẫn, mâu quang sâu thẳm thêm vài phần.

https://thuviensach.vn

Bởi vì đã hôn mê nhiều ngày, ngoại trừ cháo ra Mạn Duẫn cũng chưa ăn gì khác. Sau khi tỉnh lại, nàng liền thấy đói. Mạn Duẫn nói với Tịch Mân Sầm, hắn liền kêu Chu Dương đi chuẩn bị đồ ăn.

Mạn Duẫn chống giường đứng dậy, hai chân nhũn cả ra, tứ chi vô lực.

“Nghỉ ngơi một lúc thì tốt rồi.” Nếu không phải hắn làm cho Mạn Duẫn hôn mê, thân thể nàng cũng không suy yếu như vậy, Tịch Mân Sầm liền tự trách chính mình.

“không có gì”. Mạn Duẫn cũng không thấy có gì nghiêm trọng, chỉ cần từ từ khí lực có thể khôi phục.

Chu Dương kêu nhà bếp làm nhiều thịt cá, sợ tiểu quận chúa bị đói. Nhìn ánh mắt thiện ý của Chu Dương, Mạn Duẫn không khỏi mỉm cười.

“Phụ vương, đến Thanh Châu rồi, kế tiếp chúng ta làm gì? Người chắc không phải đến đây mà không nắm chắc chứ.” Mạn Duẫn nếu đã đáp ứng lưu lại, nhất định nói được làm được.

Tịch Mân Sầm không sợ nàng hối hận, nhưng tin tức trọng yếu cũng không nói.

“Thiên Kiếm trang, đó là mục tiêu lần này. Bổn vương muốn lấy một món đồ ở trong đó ra”. Giống như không biết chính mình mang lại sự ngạc nhiên đến cỡ nào, Tịch Mân Sầm lấy khẩu khí bình thản nói ra những lời như vậy.

Lúc này, Mạn Duẫn cũng không lại so đo.. Nếu phụ vương đã có kế hoạch hết rồi, nàng tự nhiên cũng sẽ giúp đỡ.

“Vương gia, người nói chính là thiên hạ đệ nhất kiếm trang? Thiên Kiếm trang do Bách Lý Vân Dịch tọa trấn?” Chu Dương giật mình nhìn Tịch Mân Sầm, không thể tin nổi.

https://thuviensach.vn

Thiên Kiếm trang, lại chính là kiếm trang nổi tiếng giang hồ, đứng hàng thứ nhất ở võ lâm. Cao thủ bên trong trang rất nhiều, lợi hại nhất chính là Bách Lý Vân Dịch. Nghe đám nhân sĩ giang hồ kia nói, người này võ công cực cao, võ lâm chưa ai là đối thủ của hắn.

Danh tiếng của hắn, có thể nói cũng nổi tiếng như Tịch Mân Sầm. Chẳng qua, một người thuộc võ lâm, một người thuộc triều đình.

Có người nói ở Phong Yến, Cửu Vương gia có võ công đệ nhất thiên hạ, cũng có người nói Bách Lý Vân Dịch của Thiên Kiếm trang mới là đệ nhất. Nhưng danh hiệu này, rốt cuộc nên thuộc về ai, cũng không ai có thể chân chính nói rõ. Bởi vì hai người họ chưa từng tỉ thí qua.

Hết thảy những điều này đều là…

Mạn Duẫn không nghe ngóng về giang hồ nhiều, nhưng có nghe nói tới Bách Lý Vân Dịch. Chỉ cần điều này, mà đã làm nàng khiếp đảm, vậy cũng quá coi thường nàng.

Duy nhất có một người không kinh ngạc, chính là Tề Hồng. Trong lòng Tề Hồng đang hưng phấn đến cực điểm, quả thật hắn đoán trúng rồi. Lần này Cửu Vương gia đến Thanh Châu là để xâm nhập vào Thiên Kiếm trang.

“Phụ vương, người muốn vào đó lấy gì vậy?”

Đối với vấn đề này, Tịch Mân Sầm không có trả lời, hắn lựa chọn giấu diếm.

Phụ vương không nói, Mạn Duẫn liền không hỏi.

“Chúng ta trực tiếp đi Thiên Kiếm trang tìm Bách Lý Vân Dịch, hắn sẽ không cho, cho nên, chỉ có thể đợi ban đêm xông vào, sau đó trộm ra.”

https://thuviensach.vn

Trộm đồ…? Chu Dương nghẹn nước miếng, đường đường là Cửu Vương gia thế nhưng lại đi trộm đồ.

“Vương gia, chuyện này không phù hợp với thân phận của ngài.” Chu Dương vội vàng khoát tay, nếu việc này truyền ra ngoài, tất cả người trong Sầm vương phủ đều mất mặt.

Biểu tình của Mạn Duẫn không khoa trương như Chu Dương, nhưng trong mắt lại tràn ngập nghi hoặc. Cái gì đáng giá đến nỗi khiến phụ vương muốn đi trộm về?

“Bổn vương tự có chủ trương, vừa không mất thân phận hoàng gia, cũng sẽ không làm tổn hại uy nghiêm hoàng gia.” Hết thảy những chuyện này, Tịch Mân Sầm đều nắm trong tay. Chỉ cần không phạm phải sai lầm, nếu có, hắn đành phải tùy vào tình thế.

Cho dù là Thiên Kiểm trang hay đầm rồng hang hổ, Tịch Mân Sầm nếu đã quyết định, thì sẽ không thay đổi.

Nghĩ tới sắp có việc náo nhiệt để xem, Tề Hồng kích động chà sát hai tay: “Vương gia, chúng ta nên làm thế nào? Đêm nay có nên xâm nhập vào Thiên Kiểm trang không?”

Bởi vì Tề Hồng quá mức hưng phấn, ánh mắt Tịch Mân Sầm trầm xuống “Nếu ngươi muốn biến thành oan hồn trong Thiên Kiểm trang thì cứ đi đi.”

Giống như một chậu nước lạnh dội xuống, đỉnh đầu Tề Hồng muốn co lại.

“Trước khi vào Thiên Kiểm trang, phải chuẩn bị một chút, tục ngữ nói ‘lễ trước binh sau’. Đừng để cho người khác chú ý, tiện đà mà xâm nhập vào Thiên Kiểm trang. Bổn vương không muốn lưu lại nhược điểm, các ngươi hiểu không?” Phàm là khi Tịch Mân Sầm làm việc, đều hướng tới hoàn mỹ. hắn có thói quen nắm giữ mọi việc trong tầm kiểm soát, vừa

https://thuviensach.vn

không để lại phiền toái cho hoàng thất, cũng không làm rạn nứt quan hệ với Thiên Kiếm trang.

Thiên Kiếm trang là đại diện cho toàn bộ võ lâm, mà Tịch Mân Sầm lại là đại diện của triều đình.

Hai địa vị này đều trọng yếu, nếu quan hệ không tốt, không chỉ làm nên một hồi huyết vũ tinh phong trong võ lâm, mà sẽ khiến cả triều đình rung chuyển bất an.

“Duẫn nhi biết.” Suy nghĩ của Mạn Duẫn cũng rất gần với Tịch Mân Sầm.

Phụ vương làm như vậy, chính là có nguyên do của nó.

Đầu óc Chu Dương và Tề Hồng cũng không ngốc, đương nhiên hiểu hàm nghĩa trong đó, đồng loạt gật đầu.

“Thuộc hạ nghe vương gia an bài.” Lưỡng đạo âm thanh, trăm miệng một lời.

“Nếu đã như vậy, lui xuống nghỉ ngơi đi.” Tịch Mân Sầm đứng dậy, đến bên cửa sổ. hắn nhìn chăm chăm người đi đường qua lại ở ngã tư, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chu Dương và Tề Hồng vì chạy xe, đều là thay phiên ngủ. không ở trên xe ngựa, ngủ cũng không an ổn, bây giờ nghe được có thể nghỉ ngơi, đều vội vã trở về phòng ngủ bù.

Nuủ bốn ngày rồi, rốt cuộc Mạn Duẫn cũng không ngủ được nữa. Nàng ngồi trên ghế, một bên nhìn chăm chú bóng lưng của phụ vương, một bên tự hỏi chuyện ở Thiên Kiếm trang.

https://thuviensach.vn

không khí giữa hai người lúc này rất hòa hợp, dường như không cần phải nói gì, nhưng cái gì cũng hiểu được.

Tịch Mân Sầm vẫn mặc cẩm bào màu đen, ở trong gió khẽ động, khuôn mặt tuấn tú giống như được điều khắc, cương nghị lại khí phách.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3

Bọn họ ở Thanh Châu đã mấy ngày, cái gì cũng chưa làm, mỗi ngày đều ra ngoài đi dọa phố xá, xem cảnh đẹp nổi tiếng, rồi lại về khách điếm nghỉ ngơi.

An nhàn vài ngày, Mạn Duẫn đều quên mất mục đích tới Thanh Châu. Lúc này, một đội nhân mã lại xuất hiện.

Đội ngũ mười mấy người, ăn mặc rất thống nhất, bên hông đem bội kiếm, đi lại thì nhẹ nhàng, vừa thấy liền biết họ đều là người luyện võ. Người dẫn đầu là một nam tử chừng hơn ba mươi, mắt to mày rậm, cánh tay thực thô. Cho dù bị tay áo che mắt, Mạn Duẫn cũng có thể thấy được cơ báp của hắn.

Mấy người Mạn Duẫn đang ngồi ăn cơm ở khách điếm, bởi vì lúc Tịch Mân Sầm vừa tới đã ra tay đả thương người, rất nhiều người cũng không dám lại gần e ngại rủi ro. Nhưng tục ngữ nói, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. Cho dù Tịch Mân Sầm rất uy nghiêm, vẫn có nhiều nam tử không nhịn được hướng qua bên này đánh giá.

Mạn Duẫn lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, càng trưởng thành lại càng trở nên xinh đẹp. Giống như một đóa hoa đang dần dần lộ ra nét kiều diễm của bản thân.

Ngay khi đội ngũ đó bước vào, khách điếm vốn đang ồn ào lập tức trở nên im lặng.

https://thuviensach.vn

Bội kiếm của mỗi người họ đều khắc hai chữ "Bách Lý." Hai chữ này, chính là đại biểu cho bá chủ ở Thanh Châu. Thiên Kiếm trang ở nơi này có phân lượng nặng nhất, mặc kệ là người môn phái nào, đều không thể trên họ. Chỉ cần quyết định do Thiên Kiếm trang làm ra, không ai dám phản đối.

"Là người của Thiên Kiếm trang." Trong khách điếm, không biết là ai la lên, ánh mắt mọi người đều tụ tập về phía đội ngũ mới tới.

Chỉ có ánh mắt đám người Mạn Duẫn vẫn không chuyển, tiếp tục dùng bữa, giống như không thấy đối phương đã tới.

Đầu lĩnh đám người đó hướng bên này đi tới, hướng Tịch Mân Sầm ôm quyền nói: "Xin hỏi ngài là Cửu Vương gia? Trang chủ chúng ta nghe nói ngài tới Thanh Châu, cố ý phân phó hạ nhân đến thỉnh ngài tới Thiên Kiếm trang làm khách."

Tôn Chí nói rất cung kính, bởi vì đều là người võ lâm, bọn họ sử dụng phương thức của võ lâm, hướng đối phương biểu đạt ý tứ tôn trọng.

Tịch Mân Sầm nhấm nuốt đồ ăn, ánh mắt chuyển tới bên người Tôn Chí: "Trang chủ các ngươi sao biết bổn vương đến Thanh Châu?"

Đám người trong khách điếm đều đổ mồ hôi hột. Khó trách hắn vừa ra tay liền đánh cho Trịnh Đông Dương không đứng dậy nổi, thì ra là Cửu Vương gia của Phong Yến quốc. Chính là nam nhân vừa nghe đã khiến người ta sợ mất mật, nam nhân có võ công cao tuyệt.

May mắn, bọn họ cũng chưa chọc giận đối phương, nếu không mình chết như thế nào cũng không biết.

"Việc này… trang chủ chúng ta cũng là có người quen, biết được tin tức Cửu Vương gia đến Thanh Châu." Kì thực, Tôn Chí ở trong lòng thở dài, lão nhân gia ngươi đến Thanh Châu, mỗi ngày đều ở bên ngoài mua một đống lớn đồ, không phải là khiến người khác chú ý sao? Hơn nữa, vừa tới

https://thuviensach.vn

đã đánh Trịnh Đông Dương thê thảm, dư luận ở đây đều xôn xao cả, truyền đi khắp thành. Như vậy trang chủ nhà ta còn có thể không biết sao?

Nếu Cửu Vương gia đã tới Thanh Châu, với cương vị nhất kiếm Thiên Trang ở Thanh Châu, tự nhiên cũng là người làm chủ mời khách, nếu không sẽ khiến người ta chê cười.

Mạn Duẫn cuối cùng cũng biết tại sao đã tới nhiều ngày, phụ vương cũng không hành động gì, chỉ mang bọn họ đi khắp nơi ngao du. Nguyên lai là chờ đối phương tới cửa tìm trước. Như vậy, cho dù bọn họ có vào Thiên Kiểm trang, cũng không đường đột chút nào.

Tề Hồng kích động đứng lên, hướng Tôn Chí cười, nói: “không hổ là trang chủ Thiên Kiểm trang, nếu ngài ấy nhiệt tình muốn chiêu đãi chúng ta như vậy, từ chối là bất kính đó… Cứ vậy đi, Cửu Vương gia?”

Chu Dương đối với biểu tình của Tề Hồng chỉ cười nhạt. “Ta thấy là ngươi muốn đi, mỗi ngày đều nhắc tới võ công của Bách Lý trang chủ cao siêu cỡ nào, lại kiệt suất thế nào. Nếu không biết ngươi là nam nhân, ta đều nghĩ ngươi lại háo sắc.”

Chu Dương vừa nói, khách điếm đều cười vang.

Tề Hồng nhịn xuống, âm thầm chà xát hai tay, thấp giọng bên tai Chu Dương nói: “Vài ngày không đánh nhau, da ngươi lại ngứa phải không?”

Chu Dương hừ một tiếng, không thèm để ý: “Đúng thì thế nào? Ngươi có thể đánh thắng ta sao?”

Lần này là nói thật, bởi vì võ công hai người tương đương nhau, rất khó phân thắng bại.

Mạn Duẫn ho khan hai tiếng, trước mặt nhiều người như vậy cũng nháo, không sợ mất mặt sao?

https://thuviensach.vn

“Phụ vương, chúng ta có đi Thiên Kiếm trang không?” Mạn Duẫn ăn no, cầm khăn lau miệng.

“đi”. Đây chính là mục đích của hắn, đương nhiên phải đi.

Chu Dương tìm chưởng quầy trả phòng, sau đó đem hành lý ra, chia cho Tề Hồng mang cùng.

đi theo Tôn Chí, đám người Mạn Duẫn tiến vào đại môn Thiên Kiếm trang. Bên ngoài đại môn có vẻ to, chỉ không biết bên trong sẽ xa hoa như thế nào.

“Trang chủ đã chờ ở đại sảnh.” Tôn Chí một bên dẫn đường, một bên nói một chút việc của trang chủ.

Hai bên vườn hoa nở đầy hoa đỏ tươi, một đóa lại một đóa, ướt át kiềm diễm, thập phần xinh đẹp. Vừa mới tiến vào Thiên Kiếm trang, Mạn Duẫn liền thấy mấy chục người đang luyện võ, trên tay cầm kiếm, mỗi chiêu thức đều giống nhau.

Tôn Chí thấy Mạn Duẫn nhìn chằm chằm bên kia, giải thích: “Đây đều là người Thiên Kiếm trang vừa tuyển vào, mấy ngày nay đang học cách thức luyện kiếm.”

Thiên Kiếm trang nhờ kiếm mà nổi tiếng, nếu nói phái nào sử dụng kiếm có thể phát huy uy lực lớn nhất, đó chính là Thiên Kiếm trang. Đó cũng là nguyên nhân Thiên Kiếm trang có thể đứng đầu võ lâm.

Vào phòng, Tôn Chí hướng nam tử trên ghế cúi đầu: “Trang chủ, Cửu Vương gia đã tới.”

Nam tử tay bưng tách trà, nghe vậy, ngẩng đầu, đầu tiên liếc mắt nhìn Tịch Mân Sầm một cái. Cả người Tịch Mân Sầm phát ra khí thế, khiến

https://thuviensach.vn

người ta không thể xem nhẹ. hắn thầm than, thật không hổ danh Cửu Vương gia, khí độ bất phàm.

Ánh mắt nam tử chuyển qua người phía sau hắn, gợi lên chút tươi cười nghiền ngẫm: “không nghĩ tới có thể gặp lại ngươi, tiểu quận chúa?”

Có thể ở cùng một chỗ với Cửu Vương gia, hơn nữa bộ dáng lại xinh đẹp như vậy, không phải tiểu quận chúa oanh động kinh thành, còn có thể là ai?

Mạn Duẫn liếc mắt một cái liền nhận ra đối phương: “Là ngươi…”

Trận đấu tuyển mỹ nhân, hắn là công tử áo lam.

“Ngươi còn nhớ rõ?” Bách Lý Vân Dịch tươi cười, xuất hồ ý liêu* nói.

*xuất hồ ý liêu: thành ngữ TQ, có nghĩa là bất ngờ

Mạn Duẫn cười nhẹ, tiến lên phía trước hai bước: “Bách Lý trang chủ là trung nhân long phượng, muốn quên cũng không dễ.”

Người này để lại cho Mạn Duẫn ấn tượng sâu sắc, cho dù là ngôn hành hay vẻ bề ngoài.

Bách Lý Vân Dịch xấp xỉ hai lăm, đôi mắt lóng lánh tinh quang. Tuy vậy, lại không cho cảm giác giống phụ vương. Phụ vương là loại người băng lãnh lại bá đạo, mà Bách Lý Vân Dịch lại giống như mây trên trời, có cao ngạo của bản thân, cũng có sự thân thiết.

“Quả nhiên, hữu duyên có thể gặp lại. Tiểu quận chúa, biệt lai vô dạng*.” Bách Lý Vân Dịch buông chén trà trên tay, mời Cửu Vương gia và tiểu quận chúa ngồi.”

*biệt lai vô dạng: lâu rồi không gặp, long time no see

https://thuviensach.vn

Vì tới làm khách, Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn cũng thập phần biết lễ.

“Xin hỏi, Cửu Vương gia lần này tới Thanh Châu là vì việc gì? Mấy ngày trước nghe nói Cửu Vương gia ở Tê Thành xử một vụ án tử”. Ngụ ý, người giống như ở Tê Thành đi du ngoạn, kì thực là điều tra vụ muối tư. Mà lần này đến Thanh Châu, chắc không phải chỉ để chơi đùa thôi chứ?

Mạn Duẫn nhíu mày, Bách Lý Vân Dịch này tuổi còn trẻ đã có thể ngồi trên ngôi vị trang chủ, quả nhiên là người có thủ đoạn.

Ánh mắt kia nhìn như hiền hòa, kì thực vô cùng độc ác, nhìn sự việc cũng đặc biết kĩ càng.

“Chẳng lẽ bổn vương đến nơi nào, nơi đó nhất định phải có án tử sao? Như vậy còn gì là cuộc sống, chẳng phải rất không thú vị sao?” Tịch Mân Sầm cũng là cao thủ giao tiếp, chỉ với một câu của đối phương đã nghĩ muốn tìm hiểu thăm dò, tuyệt đối không có khả năng.

Hai người đều là người thông minh, đối phương cố ý che giấu, sao lại không nhìn thấy?

Tề Hồng là người võ lâm, thấy Bách Lý Vân Dịch trong truyền thuyết, hai mắt ửa ra tinh quang. Sớm nghe nói vị Thiên Kiếm trang trang chủ này còn rất trẻ, tuổi tác so với hắn cũng không sai biệt lắm. Lúc này tận mắt thấy, hắn lại có chút cảm giác tự ti. Nhìn đi, người ta đã là người đứng đầu một trang, trong khi chính mình vẫn chỉ là có chút võ công tầm thường hái hoa tặc.

Tuy rằng theo hầu Cửu Vương gia, nhưng so với võ công hay thân phận của Bách Lý Vân Dịch, vẫn là rất thấp.

Người có vận mệnh của mình, trời sinh đã không giống nhau.

https://thuviensach.vn

“Nếu là đi du ngoạn, xin hỏi Cửu Vương gia tính khi nào trở về? Thắng cảnh ở Thanh Châu cũng không nhiều lắm, Cửu Vương gia đi dạo mấy ngày, chắc cũng đã đi hết rồi.”

Ý của Bách Lý Vân Dịch là muốn đuổi người, ai cũng nghe ra được.

Cái gọi là một núi không chứa hai hổ, Thanh Châu là do Bách Lý Vân Dịch làm gia chủ. Nay Cửu Vương gia ở triều đình tới, làm hắn có loại dự cảm, tương lai sẽ phát sinh việc gì đó. Khiến hắn nhất định phải phòng bị Cửu Vương gia. Cửu Vương gia là một nam nhân cường đại, lại ngây ngốc ở địa bàn của mình, vạn nhất xảy ra chuyện gì, đến lúc đó hắn phải làm sao.

Thiên Kiếm trang đã cắm rễ ở Thanh Châu cả trăm năm, địa vị hiển nhiên không thể bị lung lay một sớm một chiều. Nhưng chưa xảy ra, không có nghĩa không thể xảy ra.

“Bách Lý trang chủ, ngài chẳng lẽ mời chúng ta đến đây chính là muốn đuổi người sao?” Chu Dương nói thẳng, hắn nghe ra ý tứ trong lời nói của Bách Lý Vân Dịch, cũng không cho người ta sắc mặt hòa nhã.

Ai dám không cấp Cửu Vương gia vài phần mặt mũi. Bọn họ thỉnh người qua Thiên Kiếm trang làm khách, sau đó lại đòi đuổi người.

Chu Dương chưa từng chịu qua loại cảm giác này, tự nhiên vì Vương gia nổi giận.

“Chu Dương, ngươi ít nói lại. Bách Lý trang chủ sao có thể đuổi chúng ta đi nha? Đừng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.” Mạn Duẫn tựa tiếu phi tiếu nói.

Lời của nàng tuy là hướng về Bách Lý Vân Dịch. Nhưng nếu suy xét kĩ, sẽ phát hiện, Mạn Duẫn đang tâng bốc Bách Lý Vân Dịch, khiến hắn lâm vào tình cảm nửa vời. Nếu Bách Lý Vân Dịch còn muốn đuổi họ, thì chính

https://thuviensach.vn

là mang dạ tiểu nhân. Cho nên hắn chỉ có thể có một lựa chọn, đó là lưu bọn họ lại.

Bách Lý Vân Dịch không giận cười, vỗ tay ba ba: "không hổ danh là tiểu quận chúa, lời này khiến người ta không còn đường đi khác. Bất quá ta cũng xin nói trước, Cửu Vương gia muốn làm gì ở Thanh Châu, ta cũng không ngăn cản. Nhưng nếu động tới lợi ích của Thiên Kiểm trang, đừng trách ta trở mặt vô tình. Các ngươi cũng biết, Thiên Kiểm trang gầy dựng cả trăm năm, căn cơ cực ổn. Nếu cùng chúng ta trở mặt, cũng không biết ai có lợi thế".

Chỉ cần ở Thanh Châu, hắn không cần sợ ai.

Cái gọi là cường long nan áp địa đầu xà*, Bách Lý Vân Dịch quản lý Thiên Kiểm trang đã nhiều năm, căn bản không cần úy kị triều đình.

*rồng có mạnh cũng khó thắng được rắn, ý trong câu này là Thiên Kiểm trang có lợi thế sân nhà

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4

Edit: tart_trứng

Beta: IshtarLúc nên tiến thì tiến, nên lùi thì lùi. Những lời Bách Lý Vân Dịch nói ra vô cùng chuẩn xác, không tổn hại đến mặt mũi của Cửu Vương gia, cũng không khiến bản thân uất ức.

Khó trách lời đồn trên giang hồ về hắn, đều là trọng tình trọng nghĩa. Nhìn hắn xem, khí độ đó, trí tuệ đó, mấy ai có thể có được chứ?

“Bách Lý trang chủ sao lại nói như vậy, ngươi cùng ta không thù không oán, bổn vương sao có thể làm tổn hại lợi ích của ngươi?” Tịch Mân Sầm hỏi lại một câu, cũng không đưa ra đáp án chính xác.

Huống hồ bọn họ không tính làm hại gì tới lợi ích của Thiên Kiếm trang, chỉ muốn lấy một thứ trong này ra mà thôi.

Bách Lý Vân Dịch thưởng thức chiếc nhẫn bạch ngọc đeo trên ngón cái, vẻ mặt hơi dịu đi: “Như thế tốt nhất, Thiên Kiếm trang cũng không muốn thành kẻ địch với Cửu Vương gia. Có thể chung sống hòa bình, đối với ai cũng đều tốt.”

Chu Dương thật muốn nổi nóng, mặc dù người kia là trang chủ Thiên Kiếm trang, nhưng hắn nói ra câu này, không có chút hảo cảm nào.

“Khách điếm bên ngoài sao có thể chu đáo bằng Thiên Kiếm trang. Cửu Vương gia đường xa tới đây, không bằng tới Thiên Kiếm trang nghỉ ngơi

https://thuviensach.vn

đi? Thêm nữa hai ta đều là người học võ, ta nghe nói võ công Cửu Vương gia thiên hạ đệ nhất, những người từng đối chiến với ngài không ai có thể sống sót."

Bách Lý Vân Dịch cũng là một kỳ tài học võ, tự nhiên đối với võ công cực kỳ cuồng nhiệt. Nghe nói hắn là phần tử hiếu chiến, chỉ cần trên giang hồ có người nổi danh, liền không tránh khỏi một hồi ác chiến. Tựa như tháng trước, nghe nói có "Yến Tử phi tiễn" ở Dậu Huyện nổi tiếng, liền cố ý chạy tới, cứng rắn muốn người khác đánh nhau với hắn một phen.

Dậu Huyện nằm trên đường đi qua Tê Thành, cho nên đêm đó hắn mới ở trên đài đấu mỹ nhân gặp được Mạn Duẫn.

"Bổn vương xác thật cũng có ý muốn ở lại đây, bất quá đánh nhau sẽ làm tổn thương hòa khí, liền miễn đi". Tịch Mân Sầm biết tâm địa của Bách Lý Vân Dịch, muốn thử hắn. Vừa tới liền cùng hắn đánh nhau, đây không phải kết quả Tịch Mân Sầm muốn.

Quả nhiên, cuồng nhiệt trong mắt Bách Lý Vân Dịch rút dần, bất quá hắn cũng không đánh mất ý niệm này trong đầu. Kiểu gì cũng có một ngày, hắn sẽ làm cho Cửu Vương gia cam tâm tình nguyện cùng hắn đánh một trận.

"Tôn Chí, mang Cửu Vương gia tới khách phòng trước đi, thuận tiện dẫn mọi người tham quan xung quanh Thiên Kiểm trang làm quen hoàn cảnh" Bách Lý Vân Dịch sờ cằm, bày ra bộ dáng thật sự mệt mỏi. Nhưng ánh mắt hắn lại lóng lánh lóe sáng, không biết lại suy nghĩ cái gì.

Tịch Mân Sầm vốn là người ít nói, cùng người lần đầu gặp mặt càng không có chuyện gì để nói. Liền nghe theo an bài của Bách Lý Vân Dịch, theo Tôn Chí tới phòng khách.

Ở Thiên Kiểm trang vòng vo vài vòng, bọn họ đi vào khách phòng, sau khi Tôn Chí rời đi, Chu Dương nhịn không được mắng: "Bách Lý Vân Dịch

https://thuviensach.vn

rất không coi ai ra gì, bày ra bộ dáng Thiên Vương lão tử cho ai xem? Luận thân phận, luận võ công, Cửu Vương gia cũng không thua kém hắn."

Trong mắt Chu Dương, Vương gia nhà hắn cái gì cũng đều hoàn hảo.

Tề Hồng từng lăn lộn giang hồ, đối với Bách Lý Vân Dịch lại sùng bái, đương nhiên sẽ không bất bình giống Chu Dương.

"Ngươi thì biết cái gì! Có thể làm Bách Lý trang chủ, đương nhiên có thể ngồi cùng bàn với Vương gia. Huống gì võ công Bách Lý trang chủ độc bá võ lâm, người ta tâm cao khí ngạo thì làm sao? Có bản lĩnh, ngươi cũng đem võ công ra so coi".

Hai người, ai cũng có đạo lý của mình.

Phụ vương là người cao ngạo, cũng là vì quyền lực và võ công của hắn. Nếu không có tất cả những thứ này, hắn cũng chỉ là người thường, sao có thể đem hai chữ "Kiêu ngạo" gắn lên người.

Lúc Bách Lý Vân Dịch nói chuyện, tuy rằng sắc bén, lại chỉ suy nghĩ cho Thiên Kiếm trang. Nhưng cũng nhìn ra được hắn là người trọng tình ngĩa, về phần "kiêu ngạo", người như vậy, chẳng lẽ không đáng giá kiêu ngạo sao?

Bên này thảo luận về Bách Lý Vân Dịch, đồng dạng, ở bên kia cũng đang nói tới Cửu Vương gia.

Tôn Chí sau khi trở về, liền bẩm báo với Bách Lý Vân Dịch, nói: "Trang chủ, Cửu Vương gia đã tới khách phòng."

"Có nhìn ra cái gì không?" Ánh mắt Bách Lý Vân Dịch chuyển tới trên người Tôn Chí.

https://thuviensach.vn

Tôn Chí chính là trợ thủ đắc lực của Bách Lý Vân Dịch, hắn nhìn ra được trang chủ đối với vị Cửu Vương gia mới tới có chút coi trọng. Nhưng hắn quan sát lâu như vậy, theo lời nói và hành động của Cửu Vương gia cũng không lộ ra chút khả nghi nào. Chỉ có thể lắc đầu nói: "không nhìn ra."

Bách Lý Vân Dịch thở dài một hơi: "hắn rốt cuộc vì cái gì mà tới đây? Có cái gì đáng giá khiến hắn lặn lội đường xa như vậy."

thật sự không hiểu được, nam nhân kia mặc dù đã ở lại Thiên Kiểm trang, bọn họ vẫn không đoán ra hắn muốn cái gì. Vẫn là im lặng xem xét thôi, chỉ cần ở trong Thiên Kiểm trang, bọn họ có thể dễ dàng giám thị. Nếu hắn có động tác gì, bọn họ cũng biết đầu tiên. Chỉ cần tổn hại đến lợi ích của Thiên Kiểm trang, Bách Lý Vân Dịch đều phải chế trụ.

"Thông báo đầu bếp chuẩn bị đồ ăn cho tốt, buổi tối ta muốn cùng Cửu Vương gia dùng cơm." Bách Lý Vân Dịch phân phó nói.

Tôn Chí lập tức rời khỏi đại sảnh, nói bên ngoài chuẩn bị.

Buổi tối rất nhanh kéo tới, Bách Lý Vân Dịch và Tịch Mân Sầm ngồi chung một bàn.

Bách Lý Vân Dịch so với lần nói chuyện trước thì lần này tương đối hài hòa, có lẽ tiết khi nói chuyện cùng Tịch Mân Sầm. Nội dung đàm đạo hôm đó, cơ hồ xoay quanh võ học. Mạn Duẫn không am hiểu phương diện này, ngồi một bên, nghe cũng không hiểu được bao nhiêu.

Ngược lại đôi mắt Tề Hồng và Chu Dương tỏa sáng, phàm là những gì hai người kia nói đều không bỏ qua một chữ ghi tạc trong đầu.

Nghe bọn họ đàm luận võ học, lợi ích thu lại không nhỏ. Vừa nghe xong một hồi, Tề Hồng hình như đã ngẫm ra cái gì, tay sau lưng không ngừng khua loạn.

https://thuviensach.vn

Bách Lý Vân Dịch cũng là nam nhân phi thường có mị lực, buôn bán bên ngoài tuy không xuất chúng như Tịch Mân Sầm, cũng không có khí phách mạnh mẽ như Cửu Vương gia; nhưng về phần anh tuấn phi phàm của hắn, cũng mê đảo không biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ rồi. Miệng hắn thường gợi lên chút mỉm cười thản nhiên, nhìn qua rất thân thiết.

Hơn nữa khí chất trên người hắn không phải là người tục tằng, nếu không biết trước thân phận của hắn, Mạn Duẫn còn tưởng hắn là công tử của nhà giàu có nào đó.

“Cửu Vương gia đối với võ học quả nhiên thâm cao. Hôm nay được cùng Cửu Vương gia nói chuyện một lần, ta cũng nghĩ ra không ít chiêu thức. không bằng lần khác, chúng ta lại cùng nhau tỉ thí?” Bách Lý Vân Dịch vẫn muốn so chiêu với Tịch Mân Sầm, đặc biệt là mới vừa tham khảo xong, cả người hắn nhiệt huyết sôi trào, hận không thể thư giãn gân cốt ngay lập tức.

Tịch Mân Sầm không lộ ra biểu tình gì, nhưng lấy tình tình của hắn thì tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

“Bách Lý trang chủ, cũng đã muộn rồi, bổn vương có chút mệt mỏi, chuyện sau để sau này rồi tính”.

Câu trả lời của phụ vương, thật sự giống y như Mạn Duẫn tưởng tượng.

Bách Lý Vân Dịch càng muốn tỉ thí cùng phụ vương, phụ vương sẽ càng không đáp ứng.

hắn chính là người như vậy, có đủ nhẫn nại để chờ đợi, cho tới khi người khác không còn chút kiên nhẫn nào, hắn vẫn mang vẻ mặt vân đạm khinh phong như trước.

Bách Lý Vân Dịch cũng là người hiểu lễ tiết, Cửu Vương gia không muốn đánh nhau với hắn, chẳng lẽ hắn còn có thể bức bách sao? Ngẫm lại

https://thuviensach.vn

liền biết không thể, nam nhân này ăn mềm không ăn cứng, dám bức bách hắn, Thiên Kiểm trang chắc chắn sẽ tự rước lấy phiền phức.

“Ta cũng không ép buộc nữa, Cửu Vương gia mệt mỏi, xin mời về nghỉ ngơi.” Bách Lý Vân Dịch cảm thấy mất hứng, nhíu nhíu lông mày.

Thiên Kiểm trang có rất nhiều phòng, cho nên bọn họ chia ra mỗi người một gian.

Bầu trời đêm tràn ngập ánh sao, chớp tắt rồi lại chớp tắt, thập phần chói mắt.

Đêm dài an tĩnh, Tịch Mân Sầm theo thường lệ tới phòng Mạn Duẫn, cùng nàng ngủ. Thoát xiêm y, hắn và Mạn Duẫn nằm cùng một giường.

Nơi này không thể so với khách điếm, Mạn Duẫn lo lắng hỏi: “Phụ vương, Thiên Kiểm trang cao thủ rất nhiều, mấy ngày này người đừng ở trong phòng con, miễn cho bị người nhìn ra sơ hở.”

Bọn họ là quan hệ cha và con gái, bị người khác phát hiện ngủ cùng sẽ rất khó giải thích rõ ràng. Mạn Duẫn đã trưởng thành, nam nữ vốn nên có khoảng cách.

Mặt Tịch Mân Sầm lạnh đi, không hài lòng với việc cùng Mạn Duẫn tách ra ngủ: “Biết thì thế nào?”

“Tóm lại… không tốt.” Thanh âm Mạn Duẫn yếu đi vài phần.

Nàng biết phụ vương cũng không để ý lời ra tiếng vào. Nhưng họ đều là người của hoàng thất, nếu truyền ra tin cha và con gái loạn luân, đối với hoàng thất là đả kích rất lớn. Thiên Kiểm trang nhiều người phức tạp, võ công lại cao cường, vạn nhất bị phát hiện…

https://thuviensach.vn

“Đừng để ý nhiều như vậy, giấy không gói được lửa, dù sao cũng sẽ có một ngày con trở thành nữ chủ nhân của Sầm vương phủ. Tâm tư của bổn vương, con lại không rõ sao? Cho dù thế nào, vị trí này cũng mãi lưu lại cho con.” rõ ràng là lời ngon tiếng ngọt, đến miệng Tịch Mân Sầm, lại là lời lẽ lạnh như băng.

Cho dù như vậy, vẫn khiến Mạn Duẫn vô cùng cao hứng.

Trong lòng phụ vương có vị trí của nàng, như vậy là đủ rồi? Cái gì mà vị trí vương phi chứ, nàng mới không cần.

“Phụ vương, nhắm mắt lại ngủ.” Bị Tịch Mân Sầm làm cho ngượng ngùng, Mạn Duẫn khẽ xoa mắt hắn, làm cho hắn nhắm mắt lại ngủ.

Ai ngờ Tịch Mân Sầm lại cười ra tiếng: “Duẫn nhi, con cho rằng phụ vương còn ngủ được sao?”

không đợi Mạn Duẫn phản ứng kịp, vị trí của nàng đã thay đổi, Tịch Mân Sầm lật thân mình, đặt nàng ở trên.

“Đêm còn dài, không bằng làm chút việc giết thời gian.” Môi Tịch Mân Sầm che phủ lên môi Mạn Duẫn, nhẹ nhàng phát họa khéo miệng nàng.

“Phụ vương…” Miệng bị ngăn chặn, Mạn Duẫn phát ra một chuỗi âm thanh ngô ngô. “Ban đêm vốn chính là dùng để ngủ…” Người làm chuyện đó, không phải là để giết thời gian, mà là hao phí thời gian đó.

Mạn Duẫn không nói xong câu hoàn chỉnh, vạt áo trên người đã bị cởi ra. Làn da trắng nõn nà bại lộ trong không khí.

Ván giường rung động nhè nhẹ, trong đêm thanh vắng, thanh âm thập phần vang dội. May mà phòng này cách âm tốt, nếu không để thanh âm truyền ra, còn không biết người ta sẽ nghĩ thế nào.

https://thuviensach.vn

Cũng may nữa là phụ vương biết đây không phải địa bàn của mình, không ép buộc Mạn Duẫn lâu liền bỏ qua cho nàng.

Hai ngày kế tiếp, bọn họ đều vô cùng bình thản, không có việc gì phát sinh.

Tịch Mân Sầm có việc muốn làm, cho nên mỗi buổi chiều đều đi ra khỏi Thiên Kiểm trang.

Mạn Duẫn nhàn chán, liền nhìn đám người Thiên Kiểm trang luyện kiếm. Lúc bọn họ luyện tập, động tác khá chậm, chiêu thức cũng không nhiều. Nhưng càng lúc, động tác càng trở nên nhanh hơn, phương hướng cũng có chút lệnh lạc.

“Ngươi như vậy không đúng, nâng tay lên một chút, buổi trưa chưa ăn cơm sao?” Người phụ trách dạy đám đệ tử hướng người nọ hét to.

Thanh âm của hắn thật lớn, cho dù Mạn Duẫn đứng thật xa cũng có thể cảm giác được lỗ tai rung lên một trận.

“Cảm thấy thú vị sao?” Thanh âm trong trẻo từ phía sau Mạn Duẫn truyền tới.

Nàng vừa quay đầu lại đã thấy người đang đi tới, là trang chủ Thiên Kiểm trang - Bách Lý Vân Dịch.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Bách Lý Vân Dịch ăn mặc thoải mái, làm cho người ta cảm thấy rất tiêu sái, lại không kiềm chế được mà nảy sinh cảnh giác. Là võ lâm cao thủ, lúc Bách Lý Vân Dịch đi dường không phát ra chút âm thanh nào. Ngay cả hơi thở của hắn cũng che giấu rất khá, khiến người ta không cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

“không có.” Mạn Duẫn không vòng vo, đem ý tưởng trong tâm nói thẳng ra.

Nghe người khác nói thưởng thức kiếm của Thiên Kiểm trang không thấy thú vị, theo lý thuyết thông thường, hắn hắn là nên tức giận. Nhưng không phải, Bách Lý Vân Dịch cũng gật đầu tán thưởng: “Kỳ thật ý tưởng của ta cũng giống tiểu quận chúa”.

Mạn Duẫn ngược lại cảm thấy hứng thú, người đứng đầu một trang lại nói võ công nhà mình không thú vị, thiên hạ cũng chưa thấy ai như vậy.

Bách Lý Vân Dịch đi tới bậc thang Mạn Duẫn đang ngồi, không chút để ý, phất nhẹ vạt áo, ngồi xuống bên cạnh Mạn Duẫn cách nàng một thước.

hắn chỉ vào hai người đang giơ kiếm luyện tập: “Quận chúa xem, chiêu thức của bọn họ, bảo thủ không chịu thay đổi. Người khác bảo cái gì liền

https://thuviensach.vn

làm theo cái đó. Như vậy chiêu thức sẽ bị hạn chế rất lớn, căn bản không có không gian tiến bộ. Đừng nhìn danh tiếng của Thiên Kiểm trang mà coi trọng, ta quả thật nên chỉnh đốn nơi này một chút."

"Vậy trang chủ vì sao không chỉnh đốn lại?" Bách Lý Vân Dịch là trang chủ, nơi này không phải do hắn quyết định toàn bộ sao?

Bách Lý Vân Dịch cười nhẹ nói: "Ta tuy là trang chủ, nhưng cũng có những việc thân bất do kỷ. Giống như việc tuyển người cho Thiên Kiểm trang, đều phải trải qua huấn luyện, sau khi chính thức thông qua mới có thể chân chính gia nhập Thiên Kiểm trang. Thiên Kiểm trang không phải sơn trang bình thường, không phải a miêu a cẩu nào đó cũng có thể vào. Có lẽ những chiêu thức này cũng không khó, nhưng mỗi ngày đều luyện tập thành ra quen tay hay việc."

Nghe đến đó, Mạn Duẫn đã đoán ra ý Bách Lý Vân Dịch muốn truyền đạt. Nếu chỉ theo giáo khoa học tập thì thật ra không khó, khó chính là ý nghĩ của bản thân. Học tập được tốt, nhưng nan giải là sau đó thì sao. Muốn học được cái này, sau đó suy nghĩ diễn giải ra thành cái khác rất khó khăn. Giống như lão sư thường xuyên nói, học một suy ra ba, mới là phương pháp học tốt nhất.

Những người này chỉ học mà không vận dụng cho chính mình, như vậy cả đời đều không thể có thành tựu lớn được.

"Trang chủ là muốn nói với bản quận chúa, những người ở đây, ai có thể sau khi học xong những chiêu thức này, nghĩ ra một bộ kiếm pháp khác, liền có thể gia nhập Thiên Kiểm trang?" Mạn Duẫn hơi suy nghĩ một lát, suy ra ý tứ của Bách Lý Vân Dịch.

Bách Lý Vân Dịch vỗ tay hai cái tán thưởng: "Tiểu quận chúa quả nhiên thông minh, nghĩ một chút liền thấu đáo."

https://thuviensach.vn

“Nhưng như vậy cũng quá khó đi, bản quận chúa nhìn một hồi rồi, cũng không thể nghĩ ra một bộ kiếm pháp khác.” Như vậy thật quá khó khăn, đối với một người mới học sơ qua thật là một ải lớn.

“Đây chỉ là khảo đề thứ nhất, muốn gia nhập Thiên Kiếm trang, không phải chuyện dễ dàng như vậy. Nếu cả cửa thứ nhất cũng không qua được, vậy nên sớm trở về thôi.” Bách Lý Vân Dịch nhíu mày, dường như không ủng hộ suy nghĩ của Mạn Duẫn.

Linh quang trong đầu chợt lóe rồi biến mất, Mạn Duẫn đột nhiên gợi lên khóe môi: “Chỉ là… Muốn thông qua lần khảo nghiệm này, cũng không phải việc khó. Ngươi nói mỗi người đều có thể học được những chiêu trong bộ kiếm pháp này, như vậy…. Những người thông qua đều phải nghĩ ra một bộ kiếm pháp khác. Có lẽ không cần chính mình cố gắng nghĩ ra, chỉ cần tiêu tiền mua là có thể có được đáp án rồi. Cách như vậy, đơn giản hơn nhiều.”

Ý tưởng đầu tiên của Mạn Duẫn cũng không làm Bách Lý Vân Dịch quá nghi hoặc. Nhưng nàng nói ra những lời này khiến Bách Lý Vân Dịch nhìn nàng với ánh mắt khác. không hổ là đứa nhỏ của Cửu Vương gia, thật là thông minh tuyệt đỉnh. Chỉ mấy ngày mà đã đoán ra được cơ mật của Thiên Kiếm trang.

“Tiểu quận chúa nói đúng rồi, đây chính là tệ nạn ở Thiên Kiếm trang. Rất nhiều người muốn gia nhập sơn trang, đều hỏi thăm cửa thứ nhất. Mà đáp án của cửa này, chỉ cần tốn chút bạc, căn bản không có vấn đề gì. Cho nên ta mới nói cần phải chỉnh đốn.” Đáp án bị tiết lộ ra ngoài, như vậy còn gọi là khảo nghiệm sao?

Đáp án, đương nhiên không tính.

Gần đây Bách Lý Vân Dịch cũng đang ưu phiền chuyện này, người tuyển vào trong trang đều dùng phương thức này. Nếu hắn bỏ qua cửa đầu

https://thuviensach.vn

tiên, đám người đang bế quan kia cũng sẽ chạy tới, nói hắn không tôn trọng tổ tiên. Làm hắn đau đầu nhất là, mọi việc đều đã tiến bộ, mà đám lão già kia vẫn cứ tuân thủ quy tắc cũ rích đó, như vậy Thiên Kiếm trang sao có thể phát triển được đây?

“Xem ra ngươi làm trang chủ, cũng không phải quá tự do.” Mạn Duẫn cảm thán nói, vốn tưởng rằng giang hồ là chỗ tự do nhất, lại không ngờ nó cũng có những mặt giống như hoàng cung.

Bách Lý Vân Dịch cười cười, cũng vô cùng bất đắc dĩ. “Việc này thật không có biện pháp! Người sống trong đời, khó tránh khỏi có nhiều việc không theo ý mình.”

Hai ngươi tiếp tục nói chuyện một hồi, Mạn Duẫn phát hiện Bách Lý Vân Dịch là người nói rất nhiều. không giống như phụ vương, mỗi ngày đều lạnh như băng, vô cùng nghiêm nghị, cũng rất ít nói chuyện. Cùng Bách Lý Vân Dịch tám chuyện, Mạn Duẫn cảm thấy rất thú vị, đừng nhìn hắn là người cao ngạo, nhưng thật ra cũng là người vô cùng hài hước.

Trong mắt hắn, trắng đen phân biệt vô cùng rõ ràng. không chạm đến điểm mấu chốt của hắn, đó là bằng hữu. Ngược lại, nếu tổn thương người hoặc vật hắn coi trọng, vậy chính là không ngừng đuổi giết.

hắn trời sinh đã không thể tự kiềm chế, mỗi tiếng nói việc làm đều lộ ra sự ngay thẳng của người trong võ lâm.

“Đừng dùng ánh mắt này đánh giá ta, kỳ thật ngài và ta cũng có nhiều điểm giống nhau.” Bách Lý Vân Dịch đoán được suy nghĩ trong lòng Mạn Duẫn, đường đột nói ra những lời này, liền hướng Mạn Duẫn chắp tay. Đây là tư thế khiêm nhường, người trong võ lâm hay sử dụng cách thức này.

Mạn Duẫn nhíu mày, thần sắc không đổi, hỏi: “Vì sao ngươi cảm thấy như vậy? Ta chỉ là một tiểu cô nương chói gà không chặt mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Giống như nghe ra sự chê cười, Bách Lý Vân Dịch cười ra tiếng. “Ngài cho rằng ta sẽ tin sao? Cho dù ngài che giấu thế nào, cũng không trốn được hai mắt ta đâu. Ngài từng học võ công, cho dù không quá lợi hại, nhưng cũng đã học được vài năm”.

không có sự xấu hổ vì bị đoán trúng, sắc mặt Mạn Duẫn vẫn như trước. “Ta ở Nam Trụ Quốc đến tám năm, trong tám năm đó học mỗi thứ một ít, có điều cũng không nhiều lắm…”

Khi đó bị Sử Minh Phi hạn chế tự do, cho nên nàng mới nghĩ tới việc học võ công, muốn dùng sức lực của mình mà trốn ra khỏi cung. Sử Minh Phi lại phái nhiều đại nội cao thủ giám sát hành động của nàng, cuối cùng nàng cũng không trốn được.

“Ta nghe nói qua, năm đó Cửu Vương gia vừa trở lại Phong Yến quốc, đã nháo một trận lớn, làm mọi người đều có ấn tượng sâu sắc”. Bách Lý Vân Dịch phối hợp gật đầu, cố ý nhai đi nhai lại một quả vải.

Việc liên quan tới Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn rất ít khi được nghe tới, nàng liền quay sang, mặt đối mặt với Bách Lý Vân Dịch hỏi: “đã xảy ra chuyện gì?”

Bách Lý Vân Dịch cố tỏ vẻ kinh ngạc, khóe mắt hướng về phía trước nhếch lên: “Quận chúa không biết sao?”

“Biết còn cần hỏi ngươi sao?” Mạn Duẫn trả lại cho hắn một cái liếc mắt xem thường, cùng hắn đối diện, khí thế tuyệt đối không thua nửa phần.

Đúng thật là không phải người một nhà không vào chung cửa, khí chất cao ngạo trên người Cửu Vương gia và tiểu quận chúa y chang nhau, khiến người ta kinh sợ.

không tiếp tục thừa nước đục thả câu, Bách Lý Vân Dịch nói: “Nghe nói năm đó hoàng đô xảy ra đại sự, cũng là vì chuyện này khiến Cửu Vương gia

https://thuviensach.vn

cấp tốc trở về Nam Trụ Quốc. Nguyên nhân cụ thể ta cũng không rõ. Ta là người giang hồ, việc của truyền đình chúng ta sẽ không nhúng tay vào, điểm này chắc quận chúa rõ ràng".

"Ta biết, bây giờ có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Mạn Duẫn nâng tay ngắt lấy một cành hoa, cầm trong tay thưởng thức. Từng cánh hoa mỏng manh bay xuống, giống như đàn bướm đang mú may, trên không trung xoay tròn xoay tròn rồi rớt xuống.

"Mười tên đại thần, cả nhà đều bị trảm, lệnh do Cửu Vương gia ban ra. Ngày hôm đó, mưa to mù mịt, nghe nói cả con phố đều nhiễm huyết". Việc năm đó xảy ra ở kinh thành khiến lòng người hoảng sợ, nhiều người sợ hãi đến mức vài ngày cũng không dám ra khỏi cửa.

Bởi vì năm đó hắn tới kinh thành có việc, nên cũng vinh hạnh nhìn thấy một màn đẫm máu đó.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn đối mặt với Cửu Vương gia, độ ấm trong mắt người nọ không hề có, đó là một đôi mắt lạnh như băng.

không biết vì sao, lần này gặp lại, hắn cám thấy hàn khí trên thân người nọ đã giảm bớt. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Ánh mắt Bách Lý Vân Dịch chuyển qua Mạn Duẫn, hỏi một câu mà toàn kinh đô Phong Yến quốc đều biết:

"Cửu Vương gia thật sủng ái quận chúa sao?"

Mạn Duẫn đang tự hỏi vì sao phụ vương lại giết đám người kia, nghe thấy Bách Lý Vân Dịch hỏi, sửng sốt một hồi rồi kiên định gật đầu.

"Phụ vương sủng ái ta hơn hết thảy." Thanh âm thanh thúy dễ nghe truyền vào tai Bách Lý Vân Dịch.

https://thuviensach.vn

Bách Lý Vân Dịch bỗng nhiên có ảo giác, giống như chình mình đang nghe thấy một nữ tử đang kiên định biểu đạt lòng mình với tình nhân của nàng.

Lại đánh giá Mạn Duẫn lần nữa, Bách Lý Vân Dịch thở dài: “Xem ra là thật.”

Cái gì là thật chứ? Việc phụ vương sủng ái nàng đương nhiên là thật? Còn vấn đề gì khác sao?

Bách Lý Vân Dịch chỉ nói nửa câu, khiến Mạn Duẫn lâm vào mê hoặc.

“Duẫn nhi, con cùng Bách Lý trang chủ tán gẫu gì thế?” Tiếng nói trầm thấp từ xa truyền tới.

Giọng nói lạnh như băng có thể đem người ta đông cứng, Mạn Duẫn quay đầu lại: “Phụ vương, hôm nay người về sớm vậy?”

BÌnh thường mặt trời chưa lặn Tịch Mân Sầm sẽ chưa trở về.”

“Sao vậy? Phụ vương về sớm một chút khiến Duẫn nhi mất hứng sao?” Lời nói của hắn nồng nặc mùi.

Mạn Duẫn lúc này mới thấy khoảng cách giữa nàng và Bách Lý Vân Dịch nguyên bản là một thước, giờ đã gần sát cách nhau chưa tới mười ly.

Tán gẫu tận hứng khiến Mạn Duẫn không phát hiện có gì không ổn. Dưới ánh mắt ngày càng băng lãnh của phụ vương, Mạn Duẫn liền đứng lên, đi tới chỗ Tịch Mân Sầm, kéo dãn khoảng cách giữa nàng vào Bách Lý Vân Dịch.

Động tác này của nàng khiến Bách Lý Vân Dịch cảm thấy có chút dị thường.

https://thuviensach.vn

Bách Lý Vân Dịch hứng thú sờ cằm, mắt hắn lấp lánh tinh quang. Đối với hành động thân mật của hai người, hắn càng ngày càng thấy hiếu kỳ.

không khí giữa Cửu Vương gia và tiểu quận chúa, sao lại ái muội như vậy?

Đây là phương thức mà phụ thân cùng nữ nhi ở chung sao?

Cửu Vương gia ôm thắt lưng Mạn Duẫn, đi về phía Bách Lý Vân Dịch: "không nghĩ tới Bách Lý trang chủ lại nhàn nhã như vậy, có thời gian rảnh cùng tiểu nữ nói chuyện phiếm. không biết hai người ở chung thấy thế nào?"

"Ta cũng vừa có thời gian rảnh, nhìn thấy tiểu quận chúa cô đơn ngồi một mình nên mới tới xem thử." Bách Lý Vân Dịch như không thấy sự bén nhọn trong lời nói của đối phương, cười nói: "Việc của Cửu Vương gia làm xong rồi? không bằng chúng ta cùng nhau dùng bữa tối. Vừa vặn hôm nay ta mới đổi một đầu bếp mới, tiện thể nếm thử tài nghệ của hắn."

nói xong, Bách Lý Vân Dịch liền dẫn đầu đi về phía chính sảnh.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Bách Lý Vân Dịch có khẩu vị rất tinh tế, chính ra mà nói, bởi do hắn là kẻ kiêng ăn. Đầu bếp của Thiên Kiểm trang bình thường đều thay đổi hàng tháng, không phải vì đầu bếp làm không tốt, mà là khẩu vị của hắn không ngừng thay đổi.

Đặc điểm này cũng phù hợp với tác phong của hắn, làm việc luôn cầu tiến, hắn là người luôn cảm thấy chưa đủ, yêu cầu mọi việc đều phải có tiến bộ.

Ánh sáng nơi chân trời từ từ biến mất, thiên địa chìm vào hoàng hôn u ám.

một bàn đầy thức ăn, chẳng những không giống những thứ bình thường, cả hương vị cũng ngày càng cay.

“Đầu bếp này là người phương bắc, người nơi đó thích ăn cay, không bằng Cửu Vương gia nếm thử con gà lạt kia xem.” Bách Lý Vân Dịch khách khí chỉ vào con gà nói.

Tịch Mân Sầm không cảm kích: “Bách Lý trang chủ nói đồ ăn tốt như vậy, Duẫn nhi nếm thử xem.”

https://thuviensach.vn

không rõ hành động này của phụ vương là có ý gì, Mạn Duẫn ngẩng đầu nhìn hắn.

Tịch Mân Sầm không lộ ra biểu tình, gắp một miếng gà cho vào bát Mạn Duẫn, cũng không nói gì thêm.

Phụ vương thật sự đang ghen sao, có khả năng này ư?

Vì lấy lòng Tịch Mân Sầm, Mạn Duẫn gắp một miếng thịt bò, cẩn thận chọn miếng ngon nhất bỏ vào chén hắn.

“Phụ vương, người thích nhất là thịt bò”.

một màn tương thân tương ái như vậy, trước mắt người khác cùng lắm chỉ là phụ từ nữ hiếu, nhưng trong mắt Bách Lý Vân Dịch lại biến thành hình ảnh khác.

hắn vẫn cảm thấy giữa hai người có bí mật không thể nói cho người khác biết, rốt cuộc là bí mất gì, Bách Lý Vân Dịch nghĩ sao cũng không thấy thỏa đáng.

Cố ý gắp một miếng rau xanh, hắn hơi đứng dậy, bỏ vào chén Mạn Duẫn: “Tiểu quận chúa, nếm chút rau đi, ăn nhiều dầu mỡ không tốt.”

Mạn Duẫn không rõ hàm xúc nhìn hắn, Bách Lý Vân Dịch là đang muốn tạo thêm phiền toái cho nàng sao, hai người họ không quen thân, có cần gắp đồ ăn như vậy không? Mạn Duẫn quay qua nhìn phụ vương, liền phát hiện sắc mặt của hắn đã muốn xanh mét.

Bách Lý Vân Dịch rốt cuộc là muốn làm gì?

không thể thất lễ với người ta, Mạn Duẫn hướng hắn cười nói lời cảm tạ: “Đa tạ trang chủ, bất quá bản quận chúa có thể tự mình dùng bữa, ngươi cũng tự dùng bữa đi, không cần tiếp đón chúng ta.”

https://thuviensach.vn

hắn cứ tiếp tục ân cần như vậy, tối nay nàng lại phải chịu trừng phạt của phụ vương mất. Tuy rằng phụ vương phát giận không làm Mạn Duẫn cảm thấy sợ hãi, nhưng nàng vẫn không muốn tối nay phải lao lực quá nhiều.

“Mới vào Thiên Kiểm trang hai ngày, Bách Lý trang chủ và tiểu nữ đã quen thuộc đến vậy rồi!” Tịch Mân Sầm nhìn hành động của Mạn Duẫn và Bách Lý Vân Dịch, trong mắt ẩn chứa lửa giận.

Mạn Duẫn còn chưa nuốt xong miếng thịt gà, nghe phụ vương nói như vậy, cũng không còn tâm tình dùng bữa.

“Hôm nay con mới cùng trang chủ hàn huyên một chút”. Mạn Duẫn tận lực giải thích, phát hiện sắc mặt của phụ vương vẫn không có tốt hơn, ngược lại càng ngày càng nặng nề, nàng đành nói sang chuyện khác: “Phụ vương, tám năm trước sau khi về Phong Yến, vì sao người lại chém chết mười tên đại thần, sao không nói với con chuyện này?”

“Hỏi việc này làm gì? Đều đã trôi qua rồi!” Tịch Mân Sầm dừng đũa, nhìn Mạn Duẫn chăm chú.

“Con chỉ là muốn hỏi một chút thôi, có liên quan đến Trầm vương sao?”

Biết nữ nhi nhà mình thông minh, việc gì cũng không gạt được nàng, Tịch Mân Sầm gật đầu: “Có quan hệ, mười tên đại thần kia cùng hắn liên thủ. Việc ám sát ở Nam Trụ quốc tám năm trước là do bọn họ an bài, cho nên bổn vương tuyệt không lưu tình.”

Chọc giận Tịch Mân Sầm thì phải trả giá rất đắt. Nếu bọn họ dám phái người ám sát, thì nên hiểu rõ sớm hay muộn cũng sẽ có ngày chết trong tay hắn.

Thấy hai người ở Thiên Kiểm trang bàn việc triều đình, Bách Lý Vân Dịch cảm thấy có chút không được tự nhiên, hắn ho khan hai tiếng, nghĩ muốn họ dừng lại đoạn đối thoại.

https://thuviensach.vn

Chu Dương vừa thấy liền nháy mắt mấy cái: “Bách Lý trang chủ, người cảm thấy không khỏe sao? Cổ họng bị sao vậy?”

Cũng không biết Chu Dương thật sự hồ đồ hay là đang giả vờ, hắn vừa nói xong liền khiến mọi người nhìn về Bách Lý Vân Dịch, ánh mắt tràn ngập cảm khái: “Cao thủ đệ nhất võ lâm xem ra cũng quá yếu ớt rồi!”

Bị mọi người hoài nghi, Bách Lý Vân Dịch có chút tức giận, nhưng vẫn điềm tĩnh nói:

“không có gì, cổ họng có chút ngứa, chúng ta trước tiên vẫn nên dùng bữa đã…” hắn vừa dứt lời, ngoài cửa liền xuất hiện một người khác.

Ngẩng đầu nhìn, không phải là thuộc hạ của Bách Lý Vân Dịch - Tôn Chí đó sao? hắn bình thường nhìn rất ổn trọng, sao lúc này lại giống như một người khác vậy.

Tôn Chí lau vội mồ hôi trên trán, vội vã nói: “Trang chủ, việc lớn không tốt rồi”.

Nghe thế, Mạn Duẫn không khỏi chuyển dời ánh mắt.

Có thể làm cho Tôn Chí ra như vậy, nhất định không phải việc bình thường. Bách Lý Vân Dịch đứng dậy; “Xảy ra chuyện gì, sao lại kích động như vậy?”

Mạn Duẫn vụng trộm nhìn về phía phụ vương, việc này chắc không có quan hệ gì với phụ vương đâu chứ? Hai ngày nay hắn ra vào Thiên Kiếm trang hắn là đã làm không ít việc!

Tôn Chí một đường vội vã trở về, thở cũng không kịp thở, hít sâu mấy hơi, hơi thở mới dần trở nên vững vàng, hắn nói: “Trang chủ, không biết ở bên ngoài đã có ai tung tin đồn bậy bạ, ngõ lớn ngõ nhỏ đều lưu truyền câu: “Tàng bảo các của Thiên Kiếm trang cócất giữ thạch quả, ăn vào có thể

https://thuviensach.vn

tăng năm mươi năm công lực". Việc này làm nhân sĩ võ lâm đều sục sôi, nhiều người tâm tư bất chính bị kích động, muốn xông vào trong trang. Vừa rồi thuộc hạ bắt được vài tên tiểu tặc, theo lời bọn họ thì năm ngày sau sẽ có một số lớn người lợi dụng đêm tối xông vào Thiên Kiểm trang".

"Sao lại có việc này!" Bách Lý Vân Dịch vỗ cái bàn, theo cái bàn run lên rất nhiều thức ăn đều bắn tung tóe.

Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm ngồi phía sau đĩa gà, may mắn đã lui ra xa, nếu không cũng bị văng lên người.

"Lời đồn là truyền từ đâu ra? Cái gì mà quả thần kỳ, trên đời này làm gì có thứ như vậy. Nếu vô duyên vô cớ có được năm mươi năm công lực, chúng ta còn cần gì khắc khổ luyện tập." Bách Lý Vân Dịch lửa giận ngút trời, quát lớn với đám người xung quanh, ánh mắt chuyển lên người Tịch Mân Sầm, mà sắc mặt Tịch Mân Sầm vẫn như bình thường, không chút thay đổi.

Bách Lý Vân Dịch không ngừng đắn đo, vì sao Cửu Vương gia vừa tới Thanh Châu liền xảy ra việc này? Mọi việc trùng khớp đến vậy sao?

"Trang chủ, chúng ta nên làm gì bây giờ? Đám ô hợp này bình thường không làm nên việc gì lớn, nhưng nếu nhân số quá đông, chúng ta cũng khó mà phòng bị…" Tôn Chí thấy trang chủ tức giận, hai gối quỳ xuống đất, những người xung quanh toàn bộ đều quỳ xuống.

"Thạch quả là cái gì vậy?" Mạn Duẫn chưa bao giờ nghe thấy loại quả này.

Tịch Mân Sầm nắm hông nàng: "Trong truyền thuyết, thạch quả chính là do võ lâm nhân sĩ trước khi chết ngưng tụ công phu mà tạo thành. Chỉ cần ăn vào, có thể đạt được năm mươi năm công lực. Có điều, đây là truyền thuyết, bổn vương trước giờ cũng chưa từng thấy qua."

https://thuviensach.vn

Khóe môi Tịch Mân Sầm gợi lên nét cười lạnh, nhìn không ra vui buồn: “Bách Lý trang chủ, nếu sơn trang có bảo bối như vậy, ngươi cũng lấy ra cho bổn vương chiêm ngưỡng một phen!”

“Cửu Vương gia nói đùa sao? Loại quả này làm sao có thể tồn tại. Đừng nói Thiên Kiếm trang không có, trên đời này cũng sẽ không có”. Bách Lý Vân Dịch giận dữ nói, đấu mắt cùng Tịch Mân Sầm, hai bên tóe lửa khắp nơi.

Hai người không có ai là kẻ dễ bắt nạt, Tịch Mân Sầm đương nhiên biết sự nghi ngờ trong lòng Bách Lý Vân Dịch.

“Bách Lý trang chủ, đừng đem sự hoài nghi của ngươi lên người bổn vương, dạo gần đây bổn vương cũng chỉ ở trong Thiên Kiếm trang, buổi chiều đi ra ngoài làm việc gì, không lẽ ngươi lại không phái người giám thị?” Tịch Mân Sầm lộ ra thần sắc nghiêm trọng, khiến không khí xung quanh cũng trở nên khẩn trương.

Khí thế uy trấn của Cửu Vương gia khiến đám người đang vây quanh không ai dám ngẩng đầu lên.

“Ngươi biết?” không phải câu hỏi, Bách Lý Vân Dịch đang trần thuật.

Cho dù Tịch Mân Sầm ở trong sơn trang, hắn vẫn cẩn thận sai hai cao thủ âm thầm theo dõi Cửu Vương gia. Tuy bị đối phương phát hiện, Bách Lý Vân Dịch cũng không thấy kỳ quái. Võ công của Cửu Vương gia cao thâm đến đâu, ai cũng không biết được; nếu cơ sở ngầm hắn thiết lập không bị phát hiện, lúc này Bách Lý Vân Dịch mới thật sự coi thường vị vương gia này.

“Biết rõ còn hỏi” Tịch Mân Sầm đùa nghịch lọng tóc của Mạn Duẫn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hai má nàng, giống như thể xung quanh không tồn tại bất cứ điều gì. Tất cả âm thành đều không liên quan tới hắn.

https://thuviensach.vn

Bách Lý Vân Dịch dần tỉnh táo lại, khoanh tay đứng: “Tôn Chí, ngươi lập tức thông báo ra ngoài, nói Thiên Kiếm trang tuyệt đối không có thạch quả. Việc này có người bịa đặt, trong ba ngày ta sẽ tróc nã người nọ, công đạo cho mọi người.”

Bách Lý Vân Dịch nếu nói những lời này sớm một chút thì còn có thể ổn định lòng người, có điều bây giờ thì đã muộn.

Tôn Chí lộ vẻ mặt chua xót, hai tay nắm lại nện xuống sàn tạo nên âm thanh phi thường vang dội.

“Trang chủ, biện pháp này chỉ sợ không thể dùng được”.

Bách Lý Vân Dịch nhíu mày: “Tại sao?”

“Phỉ Cát Đường đường chủ - Lạc Tử Nghĩa phản bội, mới vừa được võ lâm thả ra nói tin tức này là thật, thạch quả ở ngay trong Thiên Kiếm trang.

Phỉ Cát Đường chính là phân đường của Thiên Kiếm trang, chức vị đường chủ chỉ thấp hơn trang chủ thôi. Vị trí cao như vậy nói ra, chắc chắn có tác dụng.

“Lạc Tử Nghĩa- lão già này!” Bách Lý Vân Dịch nắm chặt quyền, hắn đã sớm không quen nhìn lão gia hỏa kia tác oai tác quái, nay hắn chưa động thủ mà đối phương đã phản kích.

“Truyền lệnh xuống, ai mang được đầu Lạc Tử Nghĩa về, Phỉ Cát Đường đường chủ liền cho hắn làm”. Bách Lý Vân Dịch chỉ tự ngẫm một lát liền nói.

“Vâng, trang chủ”. Tôn Chí trả lời

Mạn Duẫn nhìn tình huống của bọn họ cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ở một bên.

https://thuviensach.vn

Bách Lý Vân Dịch lo lắng, bất đắc dĩ phất y bào: “Nếu chiêu kia vô dụng, chúng ta chỉ có thể tiếp đón thôi. Thiên Kiểm trang cũng không phải chỗ đơn giản như vậy, bọn họ nếu dám đến, thì lưu mạng lại đây đi. Bắt đầu từ bây giờ, phong tỏa toàn sơn trang, bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào. Chỉ cần nghi ngờ ai, liền trực tiếp tru sát, không cần bận tâm thân phận của đối phương. Ta thật muốn xem, ai có bản lĩnh xông vào đây”.

Thiên Kiểm trang vốn dĩ đã có phòng thủ vô cùng vững chắc, không có ai dẫn đường mà xông tới, phần lớn đều chết vì cơ quan bên ngoài.

Nhưng điều làm Bách Lý Vân Dịch lo lắng là vì người tiết lộ là đường chủ - người rất quen thuộc với bố cục của Thiên Kiểm trang. Nếu hắn dẫn đường, người ngoài xông vào Thiên Kiểm trang thập phần dễ dàng.

“Để Cửu Vương gia chê cười rồi.” Bách Lý Vân Dịch một lần nữa ngồi trên ghế tựa, gọi tỳ nữ: “Bảo đầu bếp làm một bàn đồ ăn.”

Hai người Mạn Duẫn lại lần nữa ngồi xuống bàn.

“Nếu Thiên Kiểm trang không có thạch quả, Bách Lý trang chủ cần gì kích động như vậy?” Mạn Duẫn trực tiếp nói ra nghi vấn trong lòng.

Nếu theo lời phụ vương nói, thạch quả căn bản không có khả năng tồn tại trên đời; nếu trong lòng Bách Lý Vân Dịch không có quỷ thì cần gì để ý đến đám người kia.

Bách Lý Vân Dịch chau mày, không nhìn Mạn Duẫn, ngược lại nhìn Tịch Mân Sầm, hỏi: “Nếu có người đột nhập vào vương phủ, ngài có thể dễ dàng tha thứ sao?”

không chút do dự Tịch Mân Sầm phun ra một lời: “không thể, tự ý xông vào Sầm vương phủ, giết không tha”.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Mấy ngày sau, Thiên Kiểm trang ban ngày cũng coi như bình yên. một khi đêm tới, luôn có một đám tiểu tặc mà vào nơi này.

Có điều nhiều ngày như vậy rồi, cũng không ai xông vào được.

Hồ nước ở hậu viện dập dềnh cảnh đẹp. Mạn Duẫn ngồi bên cạnh bàn đá, nhìn đàn cá tung tăng bơi lội.

Tuần tra trong trang xong, Bách Lý Vân Dịch cười nói: “Thiên Kiểm trang giết nhiều người như vậy, Cửu Vương gia không đem ta ra điều tra đó chứ!”

Ánh mắt Tịch Mân Sầm phóng ra xa, nhìn mặt trời nơi cuối chân trời đang dần biến mất, cũng không mở miệng nói chuyện. không ai biết rốt cuộc hắn có nghe thấy không, nhưng nhìn ánh mắt không liên quan, liền biết rõ hắn căn bản là mặc kệ phong ba ở Thiên Kiểm trang.

Bốn ngày đã trôi qua, mai sẽ là đêm phong ba lớn nhất. Chỉ cần bình an vượt qua ngày mai, nan đề của Thiên Kiểm trang liền dễ dàng giải quyết.

Mạn Duẫn nói: “Đây là thuộc dạng tự vệ. Bình thường tự ý xông vào nhà người khác đã là phạm tội, mà mục đích họ xông vào Thiên Kiểm trang

https://thuviensach.vn

là để trộm cướp, tội càng thêm nặng. Bách Lý trang chủ quyết định như vậy không có gì đáng trách. Việc này giết gà dọa khỉ e cũng vô dụng, trừ bỏ dùng thủ đoạn cứng rắn, còn có cách giải quyết khác sao?"

"Tạ tiểu quận chúa thông cảm. Có câu nói của người đã đủ".

Mấy ngày gần đây, quan hệ của Bách Lý Vân Dịch và Mạn Duẫn ngày càng tốt. Bách Lý Vân Dịch là người đáng để kết giao, mỗi khi Mạn Duẫn cùng hắn nói chuyện, đều phi thường kính nể hắn, khó trách hắn tuổi còn trẻ đã có thể ngồi vững cái ghế trang chủ. Ngày thường tuy rằng nhàn tản, nhưng đến thời khắc mấu chốt, đều có thể điềm tĩnh xử lý cục diện.

Lúc này Tịch Mân Sầm mới chuyển dời ánh mắt, thần sắc tối sầm, ngón tay khoát lên hông Mạn Duẫn, kéo nàng kề sát vào mình.

đã quen với việc được Tịch Mân Sầm ôm ấp, Mạn Duẫn không có phản ứng gì, ngay cả sắc mặt cũng không chút biến đổi.

Bách Lý Vân Dịch nhìn động tác thân mật của hai người, càng ngày càng cảm thấy kỳ lạ.

"Trời cũng không còn sớm, đã nhiều ngày đám trộm xâm nhập vào sơn trang, chắc Cửu Vương gia cùng tiểu quận chúa cũng không nghỉ ngơi tốt. không bằng bây giờ còn yên tĩnh, tranh thủ trở về nghỉ ngơi." So với Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm, đã nhiều ngày rồi Bách Lý Vân Dịch không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, Bách Lý Vân Dịch luôn tọa trấn trong trang, cùng mọi người tác chiến.

"Như thế cũng tốt". Tịch Mân Sầm lôi kéo Mạn Duẫn đứng lên, đi về phòng bọn họ.

https://thuviensach.vn

Đến khi không còn thấy thân ảnh của Bách Lý Vân Dịch, toàn bộ ghen tuông của Tịch Mân Sầm hoàn toàn bùng nổ.

“Mới mấy ngày ở cùng Bách Lý trang chủ, Duẫn nhi đã thân thiết như vậy rồi.” Tịch Mân Sầm nắm tay Mạn Duẫn không buông ra, lãnh ý lan tỏa khiến người ta khiếp sợ.

Mạn Duẫn gặp qua nhiều rồi, cũng chẳng e ngại gì.

“Phụ vương, người lại ghen. Duẫn nhi cùng Bách Lý trang chủ chỉ là bằng hữu, không có ý niệm khác. Trong lòng phụ vương cũng hiểu mà.” Mạn Duẫn không chút kích động, lúc nói chuyện cũng nhàn nhạt lãnh đạm.

Chim hoàng anh ríu rít trên cành, thanh âm như hát, khiến hoàn cảnh âm u thêm chút sức sống.

“Duẫn nhi, đừng quên mục đích lần này chúng ta đến đây. Cùng Bách Lý Vân Dịch trở thành bạn tốt, cuối cùng người bị thương sẽ là con”. Tịch Mân Sầm dừng bước, đối mặt với Mạn Duẫn, nghiêm mặt nói.

hắn không hy vọng Mạn Duẫn chịu bất kỳ tổn thương nào. Bọn họ là đến lấy đồ ở Thiên Kiếm trang, nếu thành công, chắc chắn sẽ không tránh khỏi kết thù với Bách Lý Vân Dịch. Nếu Mạn Duẫn và Bách Lý Vân Dịch là bằng hữu, lại trở mặt thành thù, đến lúc đó…

Bị phụ vương nhắc nhở, tươi cười trên mặt Mạn Duẫn dừng lại. Nhiều ngày qua quá thái bình, lại cảm thấy Bách Lý Vân Dịch khá tốt, Mạn Duẫn thật sự không hạ thủ được…

Nếu đổi lại là trước đây, hai người còn chưa có giao tình, nếu muốn Mạn Duẫn giết Bách Lý Vân Dịch thì cả lông mày của nàng cũng chẳng động, nhưng là hiện tại….

https://thuviensach.vn

“Phụ vương, vật đó chúng ta nhất định phải lấy sao? Nếu không cần đến, chúng ta liền về đi”. Mạn Duẫn do dự, một lúc sau, nói ra những lời này.

Phụ vương chính là thiên chi kiêu tử, cái gì cũng không thiếu, sao lại phải trộm thứ gì từ Thiên Kiếm trang chứ?

Sắc mặt Tịch Mân Sầm khẽ biến, không ngờ Bách Lý Vân Dịch trong lòng nàng lại có địa vị cao đến vậy: “Duẫn nhi, con khiến bổn vương thất vọng rồi. Chuyện bổn vương quyết định đã bao giờ thay đổi chưa?”

Biết không thể khuyên nhủ, Mạn Duẫn cũng không tiếp tục nói.

“Duẫn nhi biết không thay đổi được gì, chỉ mong phụ vương đừng quá tuyệt tình, như vậy, hắn hận chúng ta cũng ít một chút.” Đặt giữa phụ vương cùng Bách Lý Vân Dịch, Mạn Duẫn đương nhiên thỏa hiệp.

trên thế gian này, ai có thể quan trọng hơn phụ vương chứ?

Đêm, sự yên tĩnh bỗng chốc bị phá vỡ.

Thiên Kiếm trang náo nhiệt hẳn lên, đám võ lâm nhân sĩ kia thâm nhập, chỉ cần có một chỗ hỗng, liền muốn vọt vào trong sơn trang.

Dụ hoặc của thạch quả rất lớn, ai không muốn ăn nó rồi trực tiếp trở thành đệ nhất võ lâm giang hồ. Cho dù là xông vào Thiên Kiếm trang, mọi người cũng sẽ thử một lần.

Nếu giống như lúc trước, Bách Lý Vân Dịch chắc chắn sẽ ở lại tác chiến. Nhưng đên nay, hắn giao việc này cho Tôn Chí, để Tôn Chí dẫn dắt mọi người tiêu diệt đám trộm kia.

Mấy ngày nay đột nhập vào sơn trang đều là đám vô danh tiểu tốt, chẳng có mấy thực lực nên cũng không khiến Bách Lý Vân Dịch lo lắng nhiều, để một mình Tôn Chí chủ trì đại cục là được rồi.

https://thuviensach.vn

đi vào sân viện Cửu Vương gia, khóe miệng Bách Lý Vân Dịch khẽ tươi cười, vấn đề hắn hoang mang ấy ngày nay, hắn nghĩ hôm nay chắc có được đáp án.

Cửu Vương gia và tiểu quận chúa là quan hệ cha con, vì sao lại khác thường như vậy? Hành động của hai người, không phải là quá mức thân mật sao! Đây căn bản không phải cha con, mà là tình nhân!

Mắt nhìn của Bách Lý Vân Dịch cũng không tệ, rất nhiều chuyện đều không thể qua được mắt hắn.

Biết nơi này không phải chỉ mình Cửu Vương gia là cao thủ, Bách Lý Vân Dịch sử dụng khinh công, vô thanh vô tức nhảy lên nóc nhà, còn chưa kịp đứng vững, ở trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ, tiến thẳng vào tai Bách Lý Vân Dịch.

Trừ bỏ khiếp sợ ban đầu, Bách Lý Vân Dịch cũng không phải thằng nhóc còn chưa biết gì, hắn đã sớm trải qua những chuyện như vậy. âm thanh trong phòng là vì sao phát ra, trong nháy mắt hắn liền hiểu.

Quả thật là như vậy a, Cửu Vương gia và tiểu quận chúa bên ngoài là quan hệ phụ tử, trên thực tế lại là tình nhân…

Nhưng cha và con gái, loại chuyện loạn luân như vậy, sao lại có thể xảy ra? Tuy rằng biết nam nhân kia chưa bao giờ để ý đến ánh mắt người ngoài, nhưng người dưới thân hắn, lại là nữ nhi của hắn…

Loại quan hệ này, sao có thể xảy ra?

hắn ngây người trong chốc lát, âm thanh trong phòng đột ngột dừng lại, cửa phòng bị đá ra, Tịch Mân Sầm tùy tiện khoác lên mình bộ hắc bào, cái trán nhăn lại, không nhìn ra chút bối rối nào.

Bách Lý Vân Dịch biết hành tung bị bại lộ, liền nhảy xuống đất.

https://thuviensach.vn

“Bổn vương không biết Bách Lý trang chủ còn có đam mê này, nửa đêm nửa hôm còn thích chạy loạn.” Tịch Mân Sầm cảm thấy quẫn bách khi bị phát hiện, đôi mắt tràn ngập lửa giận, dường như phẫn nộ vì bị người khác quấy rầy chuyện tốt.

Bách Lý Vân Dịch đã coi Mạn Duẫn như bằng hữu, tuy rằng không biết tại sao hai người tới với nhau, nhưng suy cho cùng Mạn Duẫn vẫn là một tiểu cô nương, rốt cuộc có tự nguyện hay không, vẫn là vấn đề.

“Cửu Vương gia, cho dù ngài muốn chơi nữ nhân, cũng nên đi tìm người khác, sao lại đụng tới nữ nhi của chính mình? Ngài có hỏi qua ý của tiểu quận chúa chưa? Nữ nhi của mình, sao có thể hạ thủ chứ?” Bách Lý Vân Dịch đứng thẳng đối diện Tịch Mân Sầm, đôi mắt nhìn hắn chằm chằm, không mảy may xê dịch.

“Duẫn nhi có nguyện ý hay không, cũng không liên quan tới ngươi”. Tịch Mân Sầm nhíu mày, khinh thường trả lời.

“Cửu Vương gia” Bách Lý Vân Dịch kêu to, lắc đầu nói: “Ta kính trọng ngài là một anh hùng hảo hán, cũng nhiều lần nhường nhịn. Nhưng nếu ngài làm ra chuyện hoang đường như vậy, Thiên Kiếm trang cũng không chào đón ngài”.

Bách Lý Vân Dịch rút kiếm ra, chỉ thẳng vào Tịch Mân Sầm, chiến hỏa giữa hai người hết sức căng thẳng.

Dát chi một tiếng, cửa phòng lại bị đẩy ra, Mạn Duẫn mặc quần áo đơn bạc, lay động trong gió, nói với hai người: “Bách Lý trang chủ, buông kiếm ra, là ta tự nguyện, ta và phụ vương là lưỡng tình tương duyệt”.

Bốn chữ cuối cùng quanh quẩn trong đầu Bách Lý Vân Dịch: “Nhưng hai người là cha con, sao có thể ở cùng một chỗ. Các người không sợ người ngoài biết được, sẽ rơi vào kết cục thân bại danh liệt sao?”

https://thuviensach.vn

Cuối cùng hắn cũng thu hồi kiếm, có điều vẫn không chịu tin tưởng. Cửu Vương gia bắt buộc tiểu quận chúa, chuyện như vậy hắn vẫn có thể chấp nhận. Nhưng hai bọn họ yêu nhau, Bách Lý Vân Dịch liền không biết phải nói gì.

“không, chúng ta không phải phụ tử, nói cách khác, chúng ta không có quan hệ huyết thống…” Mạn Duẫn đứng giữa hai người, hướng bọn họ giải thích.

Lần lượt rung động đánh vào đầu Bách Lý Vân Dịch, hắn nghĩ tới trăm ngàn khả năng, cũng không nghĩ tới những gì tiểu quận chúa nói ra, đầu óc vẫn không tránh khỏi khiếp sợ.

Ánh mắt hai người bồi hồi, Bách Lý Vân Dịch thở dài: “Xem ra là tại hạ xen vào việc người khác không biết thân phận của mẹ quận chúa là…. Sao lại ra thế này?”

sự quan tâm của Bách Lý Vân Dịch không phải giả, Mạn Duẫn nghĩ đến mục đích phụ vương đến Thiên Kiếm trang, càng cảm thấy xấu hổ.

Bách Lý Vân Dịch cũng coi như là một chính nhân quân tử, bọn họ sao nhất định phải kết thù cùng hắn chứ?

“Đó là một sai lầm”. Tịch Mân Sầm vẫn trầm mặc bỗng lên tiếng.

Nếu không phải tiên hoàng nóng vội muốn ôm tôn tử, thì làm gì có cái ‘sừng rồng’ lớn như vậy, hết thảy những việc này, dùng hai chữ sai lầm để tổng kết, thập phần thỏa đáng.

Bách Lý Vân Dịch không phải người có nhiều lòng hiếu kỳ, cũng không tiếp tục truy cứu. Nếu là tiểu quận chúa tự nguyện, hắn cũng không cần nói thêm điều gì.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay là do tại hạ đường đột, xin rời đi trước, hai vị tiếp tục nghỉ ngơi đi”. Bách Lý Vân Dịch đem kiếm tra vào vỏ, thấy quần áo hai người đều có chút đơn bạc, hắn có chút xấu hổ, đành kiếm cớ rời đi.

Mạn Duẫn nhìn bóng dáng hắn rời đi, nói: “Làm ơn giữ bí mật dùm”.

Bóng đêm đen đặc, bầu trời không sao, chỉ có ánh trăng sáng lóng lánh.

Tịch Mân Sầm ôm lấy đầu vai Mạn Duẫn: “Duẫn nhi, sau chuyện này, ngươi nói nên làm gì bây giờ?”

Ngay khi phát hiện có người tới gần phòng, Tịch Mân Sầm đã dùng tốc đọ nhanh nhất phản ứng, không nghĩ tới vẫn chậm một bước. Có thể tránh thoát hắn, cách một lúc mới bị hắn phát hiện, Bách Lý Vân Dịch xem ra cũng là người có tài.

Quả là khó khăn a….

Vạn nhất sau này bọn họ kết oán, Bách Lý Vân Dịch đem chuyện này nói ra ngoài, đối với địa vị của phụ vương, đều sẽ tạo nên ảnh hưởng lớn.

“Phụ vương, ta cũng không biết nữa”. Bách Lý Vân Dịch là thật lòng đối đãi nàng, Mạn Duẫn không thể giết hắn diệt khẩu, chuyện lấy oán trả ơn như vậy, nàng làm không được.

Chuyện phiền lòng, khiến con người ta u sầu a.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Ngày thứ hai, khi Mạn Duẫn và Bách Lý Vân Dịch gặp lại, nàng thấy ánh mắt hắn thật kỳ lạ, thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm nàng và phụ vương.

Mạn Duẫn đứng bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi: “Sao ngươi cứ nhìn chằm chằm ta vậy? Có gì nghi hoặc sao?”

Chuyện nên nói, Mạn Duẫn đã nói. Vậy Bách Lý Vân Dịch còn có chuyện gì không hiểu nữa?

Bách Lý Vân Dịch chỉ lắc đầu cười nói: “Ta chỉ là cảm thấy không thể tin được thôi, không nghĩ tới đường đường phụ thân lại là một đôi với ngươi. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, không biết bao nhiêu nữ nhân bị vỡ mộng đây”.

Bách Lý Vân Dịch giảo hoạt cười: “Đồng thời cũng có rất nhiều nam nhân, khóc một trận đấy”.

Theo hắn biết, nam nhân mê luyến tiểu quận chúa này cũng không ít, chỉ riêng nam tử ở kinh thành, cũng có thể xếp một hàng dài rồi.

https://thuviensach.vn

“Ngươi cứ đùa”. Suy nghĩ của người khác, Mạn Duẫn cũng không cần quan tâm.

Càng nói chuyện với Bách Lý Vân Dịch, trong lòng Mạn Duẫn càng có cảm giác hổ thẹn. Người ta đối xử với nàng như vậy, nàng lại phản bội hắn…

Hơi thở dài, Mạn Duẫn lại trở về bên cạnh Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm giống như tuyên bố chủ quyền, nắm lấy đầu vai Mạn Duẫn, nhìn chằm chằm Bách Lý Vân Dịch.

Bách Lý Vân Dịch đương nhiên nhìn ra được ghen tuông mãnh liệt trong mắt Cửu Vương gia, hắn cùng tiểu quận chúa thân mật, tuy rằng quen biết không sâu, nhưng tình hữu nghị này cũng thật khắng khít.

“Cửu Vương gia, tiểu quận chúa, đêm nay đám người kia sẽ xông vào đây. Nếu mọi người không muốn gặp phải phiền toái, tốt nhất nên chuyển tới nơi khác, nếu ở lại nơi này, chỉ sợ không thích hợp.” Bách Lý Vân Dịch cũng là có ý tốt, lúc nói những lời này, đều là chân tình không chút giả dối.

“Ngươi cho bổn vương là loại người nào? Chỉ hai chữ phiên toái đã muốn dọa ta sao? Náo nhiệt đêm nay, bổn vương muốn lưu lại xem, nếu không lại uổng công đến đây.” Tịch Mân Sầm nhấp ngụm trà long tĩnh, hơi hơi giương mắt nhìn hắn.

Ánh mắt kia không có chút nhượng bộ nào. Ngay từ khi hắn vào Thiên Kiểm trang đã bắt đầu tính kế, nếu bây giờ rời đi, không phải hủy sạch kế hoạch của hắn sao.

Thành công đã ngay trước mắt, Tịch Mân Sầm sao có thể dẹp đường hồi phủ.

https://thuviensach.vn

Bách Lý Vân Dịch cảm thấy đuổi người cũng không tốt, Cửu Vương gia lại không muốn rời đi. Vậy cứ thế đi, mấy ngày gần đây hắn quan sát Cửu Vương gia, cũng không thấy có hành động gì khác thường. Nếu hắn muốn lưu lại xem náo nhiệt, Bách Lý Vân Dịch cũng không có gì để nói, nhưng nếu động cơ hắn lưu lại vạn nhất không đơn thuần, Bách Lý Vân Dịch sẽ đeo thêm một cái phiền toái nữa.

Có điều cục diện không phải do hắn lựa chọn, đành thở dài nói: "Cửu Vương gia, nếu ngài không chê ầm ĩ, Thiên Kiểm trang tùy thời rộng cửa đón chào".

Sắc trời tối dần, Thiên Kiểm trang vẫn im ắng, ngay cả âm thanh đi đường đều không nghe được. Thiên Kiểm trang bây giờ không giống như ngày thường, nguyên bản khắp nơi đều có thủ vệ, nay lại chẳng thấy một ai.

Nhưng Mạn Duẫn biết, mấy thủ vệ đó vẫn đang ẩn nấp trong bóng tối.

Đợi địch đến là điều tối kỵ. Vì không để địch nhân chiếm ưu thế, Bách Lý Vân Dịch bố trí chiến lược, nếu đối phương xông tới, bọn họ cũng không ngồi chờ chết, xem xem ai mới là kẻ thắng.

Trời vừa tối, liền có mấy người không sợ chết lén lút lướt qua tường cao, nhảy vào trong viện.

Trong nháy mắt khi họ đặt chân xuống, tất cả đều lo lắng đề phòng, sợ hãi bỗng nhiên có người trong trang đột nhiên nhảy ra giết, khiến họ không kịp trở tay. Mà hiện tại, hình ảnh đánh nhau trong tưởng tượng vẫn không xuất hiện, lại khiến bọn họ càng hoảng loạn.

"Lão đại, người của Thiên Kiểm trang đâu hết rồi? Sao… sao chẳng thấy ai hết?" vài tên tiểu tặc không hiểu, hay là đối phương bỏ chạy khỏi sơn trang rồi? Ngẫm lại cũng có khả năng lắm.

https://thuviensach.vn

“Cẩn thận có trá (gian trá)”. một người trong đó có vẻ cảnh giác, cầm kiếm đi về phía trước.

Chung quanh không có tiếng động nào, chỉ có tiếng hít thở của chính họ. Càng như vậy, càng khiến con người ta sợ hãi.

Có người chưa đánh đã lui, lo sợ nói: “Lão đại, hay là chúng ta đi cùng mọi người đi, lỡ như đối phương bố trí cạm bẫy, chỉ mình chúng ta không thể thoát được”.

Kẻ được gọi là lão đại liền cho hắn một bạt tai: “đi cùng bọn họ? Ngươi còn muốn thạch quả sao? Những người đó có ai là người tốt chứ? Cùng bọn họ đi vào, chúng ta ngay cả vỏ thạch quả cũng không có chứ đừng nói được phân một miếng”.

Xem ra, vị lão đại này là thừa dịp đám người kia còn chưa tới, chạy tới xem thử vận khí, chính là muốn ăn may cuỗn tay trên.

Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm cùng Bách Lý Vân Dịch đều giấu mình trong phòng, xuyên qua lỗ nhỏ nơi ván cửa, quan sát động tĩnh bên ngoài. Chu Dương và Tề Hồng đều có vẻ nhàn tản, bọn họ đều là tới xem náo nhiệt, cho nên nhìn chằm chằm bên ngoài không nói lời náo, hận không thể khiến đám võ lâm nhân sĩ kia đến nhanh một chút, chém giết nhanh chút.

không thể để đám tiểu tặc này làm hỏng đại kế, Bách Lý Vân Dịch không biết lấy đâu ra một chây châm, kim châm xé gió lao tới, xuyên qua lỗ nhỏ trên vách cửa, thẳng hướng tên lão đại vọt tới.

Võ công của họ cũng không tính là quá lợi hại, tên lão đại không tránh được, kim châm không có gì ngăn cản trực tiếp chui vào cổ họng hắn. hắn nghẹn ngào hai tiếng, thân thể thẳng tắp đổ xuống, chết ngay lập tức, không có bất kỳ dấu hiệu gì.

https://thuviensach.vn

Bọn người còn lại nhát gan bị hù dọa như vậy, liền tán ra giống như tơ nhện, hoang mang rối loạn mà chạy …

“Ta thấy, chúng ta tốt nhất vẫn nên về trước. Lão đại chết không minh bạch như vậy, chắc hẳn xung quanh có cạm bẫy”.

Tất cả mọi người đều gật đầu phụ họa, trong chốc lát đám người liền biến mất, tốc độ đào tẩu cực nhanh.

“Suýt nữa đám người này đã phá hỏng đại sự, may là không động tới cơ quan” Bách Lý Vân Dịch nhẹ vỗ tay, phá lệ thoải mái.

“Đại nạn trước mắt, nhưng xem ra ngươi cũng không vội gì a” Mạn Duẫn trêu đùa, xoay người đối mặt với Bách Lý Vân Dịch.

“Gấp có lợi gì, thời điểm này, phải so kiên nhẫn. Ai nhẫn đủ lâu, chính là người thắng cuối cùng. Mấy người vừa rồi xâm nhập, bất quá không nằm trong dự kiến của ta”. Bách Lý Vân Dịch lại đi đến trước cửa, nằm úp sấp ở lỗ nhỏ ngó ra bên ngoài.

Tịch Mân Sầm thản nhiên mở miệng nói: “Bọn họ tự mình đưa lên cửa, cũng không phải chuyện gì không tốt”.

Cửu Vương gia sao lại nói lời này? “Bọn họ tự đưa mình, suýt nữa phá đi mai phục. Nếu là vì vài người mà khởi động cơ quan, Thiên Kiểm trang chính là mất nhiều hơn được. Cơ quan lập ra đương nhiên là muốn chờ nhiều người cùng đồng thời suất động, là biện pháp dùng ít sức nhất”.

Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng phất y bào, quần áo đen tuyền càng thêm tôn quý hoa lệ.

“Bọn họ có thể đưa tin ra ngoài, khiến đối phương bối rối. Đừng nói với bổn vương, chỉ vài tên tiểu tặc lại khiến Bách Lý trang chủ lo lắng?” Vừa rồi Bách Lý Vân Dịch vừa ra chiêu liền cướp đi một mạng người. Từ cái lỗ

https://thuviensach.vn

nhỏ như vậy, lại chuẩn xác khiến kim châm đâm vào họng đối phương. Chỉ cần có khả năng phân tích chính xác như vậy, chắc chắn không phải công phu người bình thường có thể có.

“không nghĩ Cửu Vương gia đánh giá tại hạ cao như thế”. Bách Lý Vân Dịch khiêm tốn, hắn quả thật không để mấy người kia vào mắt.

Bất quá Cửu Vương gia nhưng lại nhìn ra suy nghĩ của hắn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tịch Mân Sầm, vài tiểu tặc bởi vì không muốn lão đại chết không minh bạch, sau khi rời khỏi đây liền nói bậy, đem Thiên Kiểm trang khác thường như thế nào, lạnh ngắt ra sao nói lại với đám người ở lại. Tóm lại, nhất thời Thiên Kiểm trang thiết trí cạm bẫy truyền ra ngoài.

Rất nhiều võ lâm nhân sĩ đang tính tiến đến Thiên Kiểm trang, lại nghe thấy đám tiểu tặc nói bên trong có cạm bẫy vô cùng lợi hại, không khỏi muốn trùn bước. Thạch quả quả thật có lực hấp dẫn khôn cùng, nhưng tính mạng chỉ có một. Mấy ngày trước những người vào sơn trang thì không có ai trở lại, không ai còn sống. Nếu bọn họ cũng vào đó chịu chết, thì có thạch quả cũng chẳng có tác dụng gì.

“Ta… thạch quả hay là không cần nữa. Chúng ta lập tức trở về. Đến lúc chết cũng đừng kêu ta đến nhặt xác cho các ngươi. Lúc ấy ta là bị quỷ mê hoặc tâm hồn mới nghe các ngươi nói sảng. Giờ lão tử mặc kệ.” Người nọ ném kiếm, liền đi về.

Thiên Kiểm trang vốn đã nhiều nguy hiểm, mấy người vừa rồi không phải đã nói sao, lão đại bọn họ vô thanh vô tức mà chết, cả nguyên nhân cũng không biết. Lần này không biết Thiên Kiểm trang huy động bao nhiêu nhân thủ, chờ bọn họ chui đầu vô lưới.

không ít người đều bị cổ động: “Tần Nhị nói đúng. Lão tử cũng không đi, trong nhà còn thê nhi chờ ta trở về, đem mạng chôn ở đây, chờ ta chết,

https://thuviensach.vn

con ta sau này thế nào?”

Dần dần, một phần ba số người đã rời đi.

Đám người lưu lại, hướng đám người đang dần mất dạng mắng: “một đám chết nhát, thạch quả nhất định không có phần cho các ngươi”.

Ở ngoài Thiên Kiểm trang, ước chừng mấy trăm người, bọn họ mang nhiều loại vũ khí, đao kiếm đều có đủ, cả thương và kích cũng có mặt.

“Lúc này đi vào đừng xằng bậy, lưu ý động tĩnh bốn phía. Ai con mẹ nó động tới cơ quan, lão tử liền lấy đầu hắn”. Tên đầu lĩnh nọ rống lên một câu, dẫn đầu trèo vào tường.

Người trong Thiên Kiểm trang sớm đã đợi từ lâu, nghe thấy bên ngoài có tiếng động truyền tới, toàn bộ mọi người đều nâng cao tinh thần. Mạn Duẫn ghé người vào cửa, lưu ý tình huống bên ngoài, không phát ra âm thanh nào.

Đêm đen mù, Thiên Kiểm trang không có một ngọn đèn nào, tối đen cái gì cũng không thấy. Sau khi đám người kia tiến vào, không thể không cầm đuốc chiếu sáng con đường phía trước. Bốn phía đều là một màu đen đặc, cây đuốc bọn họ đang cầm lúc này, nhất thời trở thành dấu hiệu rực rỡ nhất.

“Trong Thiên Kiểm trang thật sự không có người a? Vậy là bọn họ không gạt chúng ta, nơi này sẽ không có cạm bẫy chứ?” không biết ai trong đám người nói.

Lúc này kiêng kị nhất là quân tâm không ổn, tên cầm đầu hướng tới phương phát ra tiếng nói mắng: “Mẹ ngươi, vừa rồi có cơ hội cho các ngươi rời đi thì không đi. Vừa vào trong liền ăn nói bậy bạ. Ngươi không muốn thạch quả, liền có thể đi”.

Những lời thô tục không ngừng từ trong miệng hắn chui ra.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn ngoáy ngoáy lỗ tai. Tên đó mở miệng ra là con mẹ nó, thật nghĩ mình rất tài giỏi sao?

Ai mà không từ trong bụng mẫu thân chui ra chứ, nói một câu là mắng một câu, đặt cha mẹ mình nằm trong tình cảnh nào vậy?

Trong bóng đêm, hai bàn tay nóng ấm, che lại lỗ tai Mạn Duẫn.

Đôi bàn tay to khiến nàng có cảm xúc rất quen thuộc, không cần nghĩ, Mạn Duẫn cũng biết đó là phụ vương. Đêm tối như mực, phụ vương làm sao biết nàng nghĩ cái gì? Chẳng lẽ câu nói đó linh ứng sao, thật sự là có thần giao cách cảm sao?

Bàn tay to che lại tai nàng, tiếng mắng chửi của đám người bên ngoài, truyền vào tai Mạn Duẫn thật sự nhỏ hơn rất nhiều.

Mạn Duẫn cầm lấy hai tay phụ vương, cho dù nàng thật lưu luyến sự ấm áp này, nhưng bây giờ không phải thời điểm để hưởng thụ. Đám võ lâm nhân sĩ bên ngoài kia bàn bạc gì, làm ra động tĩnh gì, đều cần dùng tai để nghe. Đêm tối đến nỗi không thấy được năm ngón tay, chỉ có tí ánh sáng là hữu dụng. Mạn Duẫn từng giãy dụa trong bóng đêm, mãi đến khi gặp được phụ vương, mới thấy được ánh sáng như bình minh.

Võ lâm nhân sĩ cãi lộn, cho dù bọn họ có nhục mạ thế nào, Thiên Kiếm trang vẫn không có động tĩnh gì.

Đêm yên tĩnh, chỉ có gió lạnh gào thét.

“Gia Tuấn, nếu Thiên Kiếm trang có người, sớm đã bị chúng ta mắng mà chui ra. Xem ra là bọn họ sợ chúng ta nhiều người, đã sớm bỏ trốn mất dạng rồi. Chúng ta liền tới Tàng Bảo Các, tìm thạch quả”. Rất nhiều người đã đợi không được, nhanh chóng đưa ra mục đích tới đây.

https://thuviensach.vn

Gia Tuấn tuy ra người thô lỗ, nhưng cũng có chút kiến thức. Thanh danh của Thiên Kiểm trang ở bên ngoài như thế nào, làm sao có thể không chiến mà chạy. hắn vẫn cảm thấy có điểm kỳ quái: "Đều cẩn thận đi, vạn nhất rơi vào cạm bẫy, đừng nói lão tử không nhắc nhở các ngươi".

hắn vừa dứt lời, không biết là ai kêu một tiếng thảm thiết, mùi hỏa dược nồng nặc trong không khí, tiếng nổ cách nhau vang lên không ngừng.

"Là thuốc nổ, Thiên Kiểm trang muốn oanh tạc chúng ta sao?" Rất nhiều người đều bối rối, thuốc nổ không thể so với vật tầm thường, vạn nhất bị ném trúng, bọn họ đều chết không còn xương cốt.

"Mau tản ra, đừng tụ cùng một chỗ, không muốn sống nữa sao?"

Nhân số rất nhiều, cũng có rất nhiều võ lâm nhân sĩ vội vàng chạy trối chết, trốn đông trốn tây. Người vì mình, rất nhiều người đều muốn sống sót, trong viện nhất thời rối loạn.

"Đây là nhân tính…" Bách Lý Vân Dịch cảm thán một tiếng.

Tham lam, sợ chết, lại muốn không làm mà hưởng.

"Đây chính là một bộ phận thôi, đa số vẫn là người tốt". Mạn Duẫn không ủng hộ hắn quơ đũa cả nắm.

Nhân tính phân ra nhiều loại, người xông vào Thiên Kiểm trang, chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi, không thể đại biểu cho tất cả mọi người.

"Tiểu quận chúa nói đúng, là ta nói sai rồi. Có điều đám người này, cũng thật đáng ghét. Bất quá…. Dù sao mệnh bọn họ, cũng sắp kết thúc rồi". Giọng nói Bách Lý Vân Dịch nghiêm túc, hiện lên chút ngoan tuyệt.

Bởi vì trong phòng thật sự rất tối, tất cả mọi người đều không nhìn thấy rõ.

https://thuviensach.vn

Ở trong viện, mọi người đều hoảng loạn.

Lúc lâu sau, tiếng thuốc nổ cũng chậm chạp tắt dần.

Võ lâm nhân sĩ đứng vững cước bộ: “đã dừng lại, xem ra thuốc nổ cũng không mạnh lắm, khẳng định là Thiên Kiểm trang đã đầu hàng”.

“thật sự không có việc gì, lửa cũng đã tắt, các ngươi xem”.

“Ân?...” Bách Lý Vân Dịch cũng không có rảnh rỗi, thứ hắn dùng một số tiền lớn mua về, làm sao lại chỉ có ánh lửa mà không nổ mạnh kia chứ?

Chẳng lẽ có người động tay động chân?

Bách Lý Vân Dịch không phải là người nhân từ, đối với kẻ muốn xâm nhập Thiên Kiểm trang, hắn tuyệt không hạ thủ lưu tình. Chỗ thuốc nổ đó, tất cả đều do hắn sai người chuẩn bị, sao lại xuất hiện tình huống như vậy?

“không nổ, ha ha ha, nhanh, chúng ta tới Tàng Bảo Các”.

Rất nhiều người hừng hực khí thế chạy vàobên trong Thiên Kiểm trang: “Nhanh, đừng chậm chân, nếu không thạch quả bị bọn họ đoạt mất rồi, chúng ta cũng không có phần đâu”.

Giống như suy đoán trước, Tịch Mân Sầm lạnh lùng nhìn bên ngoài, lại nhớ tới Bách Lý Vân Dịch ngày đó, thản nhiên liếc mắt một cái.

Mấy trăm người trong trang bắt đầu hành động, cho dù Bách Lý Vân Dịch đã mất lợi thế đầu tiên, cũng sẽ không hoài nghi đến hắn. Cho dù nghi ngờ đi nữa, chỉ cần Bách Lý Vân Dịch không nắm chắc, căn bản không dám định tội cho Tịch Mân Sầm.

đã nhiều ngày, Tịch Mân Sầm sớm thăm dò bản đồ của Thiên Kiểm trang, lại đến các nơi đi dạo trong chốc lát, lộ tuyến sớm đã nằm trong đầu hắn.

https://thuviensach.vn

Mà thạch quả, hay tuốc nổ không cháy, không cái nào không phải do hắn an bài.

Sau khi Bách Lý Vân Dịch bố trí tốt chỗ thuốc nổ, hắn lệnh Tề Hồng cùng Chu Dương rưới nước lên trên, thuốc nổ bị ẩm như vậy, sao có thể nổ mạnh được!

Nếu Bách Lý Vân Dịch thật sự châm thuốc nổ, đem đám nhân sĩ giang hồ này giết chết, làm sao có thể tạo thành hỗn loạn chứ!

Bách Lý Vân Dịch lạnh mặt, rút kiếm trong tay ra, đá văng cửa phòng: "Mọi người trong Thiên Kiểm trang nghe lệnh, ngăn lại đám người xâm nhập, giết không tha".

Trang chủ vừa hiện thân, đám người ở trong chỗ tối cũng toàn bộ xuất hiện.

Mạn Duẫn vừa định đi ra ngoài, cùng Bách Lý Vân Dịch chiến đấu. Ai ngờ cánh tay lại bị kéo lại, cước bộ cũng bị kéo trở về.

"Duẫn nhi, con ra ngoài làm gì? Ở đây cùng bổn vương, đừng quên việc của chúng ta". Tịch Mân Sầm đã có tính toán, kéo tay Mạn Duẫn, hướng về phía hành lang dài bên hông rời đi.

Thừa dịp sơn trang hỗn loạn, không ai chú ý tới hành động của bọn họ.

Mạn Duẫn tuy rằng biết chuyện thạch quả có liên quan tới phụ vương, nhưng tạo cho Bách Lý Vân Dịch phiền toái lớn như vậy, nàng vẫn có chút áy náy.

Vạn nhất Bách Lý Vân Dịch không thể khống chế cục diện, Thiên Kiểm trang chẳng phải sẽ bị đám người này quậy đến rối tinh rối mù sao?

https://thuviensach.vn

“Duẫn nhi, đừng coi thường Bách Lý Vân Dịch. Nếu chút chuyện như vậy, hắn cũng không xử lý được, làm sao có thể ngồi trên ghế trang chủ. Đừng nhìn hắn xuất phát ở tình thế bị động, có đôi khi, hắn cũng có mục đích ám muội của mình”.

Mục đích sao? Mạn Duẫn một bên tự hỏi, một bên đuổi theo cước bộ của Tịch Mân Sầm.

Tề Hồng và Chu Dương hộ tống hai người, kiếm trong tay, thỉnh thoảng chém vào đám ngươi tới giần.

Đám võ lâm nhân sĩ cùng người của Thiên Kiểm trang chém giết thành một đoàn, tiếng la hét, âm thanh binh khí chạm vào nhau, tràn ngập trong đêm tối. Võ lâm nhân sĩ rất nhiều người, có những người đã xuyên qua phòng tuyến chạy tới Tàng Bảo Các, không chờ bọn họ tới gần, người Thiên Kiểm trang đột nhiên xuất hiện, cùng bọn họ đánh nhau.

Người của Thiên Kiểm trang thực lực ra sao, so với đám người chỉ có công phu mèo cào kia, một người có thể xử lý một đám.

Thiên Kiểm trang dốc toàn lực đối phó với võ lâm nhân sĩ, cho nên các nơi cần phòng ngự, đều yếu hơn so với bình thường.

Đám người Tịch Mân Sầm không cần tốn nhiều sức lực, liền giải quyết phiền toái trước mặt.

“Phụ vương, chúng ta đi đâu đây?” Lần hành động này, phụ vương không hề báo trước cho nàng biết, tuy rằng không biết tại sao phụ vương làm như vậy, nhưng Mạn Duẫn luôn tôn trọng quyết định của hắn”.

Phụ vương không nói, nàng liền không hỏi.

“Cấm địa của Thiên Kiểm trang, bổn vương đã tra qua, trừ bỏ chỗ đó, Bách Lý Vân Dịch không có lý do gì đem thứ kia giấu ở chỗ khác”. Tịch

https://thuviensach.vn

Mân Sầm dựa vào lỗ tuyết trong đầu, đi vào một rừng trúc.

Nhìn rừng trúc trước mặt, Mạn Duẫn nhớ tới rừng cây bên ngoài vương phủ.

“Phụ vương, ở đây có bát quái trận đúng không?”

“Đoán đúng rồi, bên trong quả thật có thiết lập trận pháp. Chúng ta chỉ có một canh giờ. Nếu ta đoán không lầm, đám võ lâm nhân sĩ kia chỉ có thể cầm cự nhiều lắm là một canh giờ”. Tịch Mân Sầm đã chuẩn bị tốt tất cả, hết thảy mọi chuyện, hắn đều đã suy tính.

Nếu bọn họ không thể nội trong một canh giờ tìm được thứ mình cần, về sau liền không còn cơ hội. Cho nên, lúc này, chỉ có thể thành công.

“Duẫn nhi đã hiểu”. Nàng từng nghiên cứu không ít trận pháp, tuy rằng so ra vẫn kém so với phụ vương. Nhưng chỉ cần trận pháp không quá mức lợi hại, nàng đều có thể phá hủy.

Bốn người không chút do dự, đi về phía rừng trúc.

Khu rừng trúc này, so với vương phủ lớn hơn rất nhiều. Mà trận pháp nơi này lại lợi hại như vậy. Bọn họ đi một đoạn đường, qua hơn nửa vòng rồi lại vòng lại chỗ cũ. Khó trách nơi này trở thành cấm địa của Thiên Kiếm trang.

Bất quá… không biết cấm địa này, rốt cuộc cất giấu thứ gì?

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Đêm tối mờ mịt, ngoại trừ cây đuốc mà Tề Hồng và Chu Dương đang cầm, xung quanh đều là bóng tối. Ban đêm không khí lạnh thổi từng đợt, rừng trúc cũng chìm trong mảnh sương mù mênh mông. Bất quá, chút việc này cũng không ngăn được họ đi tới.

“Hướng nam ba bước, bắc bảy bước…” Ở rừng trúc đi vài vòng, mắt thấy thời gian đã đi qua một phần, cước bộ Tịch Mân Sầm không tiếng động bước nhanh hơn.

“Lui hai bước”.

Nghe vậy, mọi người lui ra sau hai bước, giống như lời Tịch Mân Sầm là thánh chỉ, không thể cãi lời.

Tịch Mân Sầm xoay người nhắm hướng đông: “Năm bước”.

Hai bên rừng trúc trông rất bình thường, đi lùi về phía sau, trong rừng trúc đột nhiên hiện ra một đường đá nhỏ.

“đi theo đường nhỏ”. Tịch Mân Sầm dẫn đầu bước đi.

https://thuviensach.vn

Ba người thầm than, vẫn là Cửu Vương gia tri thức uyên bác. Quẻ trận phức tạp như vậy, rất nhanh liền phá được. Nội rừng cây nhỏ ở Sầm vương phủ, Chu Dương cũng từng đi qua, có vẻ đơn giản hơn nhiều.

“Nơi này là cấm địa của Thiên Kiếm trang, ngươi cho là chỗ nào chứ, nếu đơn giản liền phá được, còn có thể gọi là cấm địa sao?” Tề Hồng khinh thường hừ một tiếng, nhìn bốn phía xung quanh. Trừ bỏ cây trúc thanh nhã thì nơi này ngay cả một tảng đá cũng không có. Có thể thấy Thiên Kiếm trang vì phòng ngừa người khác xâm nhập cấm địa, đã hao tốn không ít công phu.

“Duẫn nhi, con nhìn ra manh mối?” Tịch Mân Sầm không trực tiếp lựa chọn hướng đi, ngược lại hỏi Mạn Duẫn.

Đối với nghiên cứu trận pháp, Mạn Duẫn so ra kém với Tịch Mân Sầm. Trận pháp trong rừng trúc này, phải tiêu phí rất nhiều tâm huyết. Nhất thời Mạn Duẫn không nhìn ra chỗ không rõ ràng, ngay cả phụ vương cũng không phá được, nàng làm sao có thể nhìn ra manh mối?

“Duẫn nhi không biết.” Nhìn ba lối rẽ, Mạn Duẫn lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Ba lối rẻ đều giống với hoành cảnh xung quanh, giống như được phục chế, thật sự giống nhau như đúc, nhìn không ra sơ hở nào. Nhưng Mạn Duẫn biết, nếu bọn họ đạp sai một bước, có thể là vạn tiễn xuyên tâm, cũng có thể là đinh nhọn đâm tới. Chuyện nguy hiểm như vậy, phải nắm chắc mới có thể đưa ra quyết định.

Cho dù võ công bọn họ cao cường cỡ nào, cũng vô pháp. Tuy rằng phụ vương có võ công cao cường, nhưng một mình hắn không có khả năng lo lắng cho cả ba người bọn họ. Nếu không phụ vương cũng sẽ không cẩn thận từng bước một, quan sát xung quanh như vậy.

https://thuviensach.vn

“Phụ vương cũng không tính được lộ trình chính xác sao?” Mạn Duẫn đem hy vọng đặt trên người Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm lắc đầu: “Trận pháp này là do Bách Lý Cừu sáng chế, hắn không chỉ là một trong những người sáng lập nên Thiên Kiểm trang, mà hắn còn là cao thủ tinh thông trận pháp nhất trong mấy trăm năm qua”.

Bọn họ đều đã nghe nói qua về người này, truyền thuyết của hắn trên võ lâm cũng có không ít, mỗi một chuyện đều vô cùng kì diệu.

Thiên Kiểm trang có danh khí lớn như vậy, Bách Lý Cừu cũng có công trạng không ít. Cho dù Thiên Kiểm trang sau này không một ai có thể vượt qua hắn về lĩnh ngộ trận pháp, nhưng Thiên Kiểm trang lại phát triển ngày càng tốt.

“không nghĩ tới trận pháp này lại khó giải quyết như vậy”. Mạn Duẫn cau mày, phiền não nhìn bốn phía.

Bọn họ hiện đã tiến vào rừng trúc, muốn lui ra ngoài, là chuyện không thể. Chỉ có một đường duy nhất, chính là phá trận. Phụ vương đi tới phía trước chỗ trung tâm rừng trúc, như là đã nhìn ra cái gì đó.

“Lưu ý tình cảnh bốn phía, chỉ cần có chút không thích hợp liền nâng cao tinh thần”. Tịch Mân Sầm sờ sờ cằm, không ngừng xoay quanh tại chỗ, ý đồ tìm ra chút sơ hở.

Mạn Duẫn cũng không nhàn rỗi, đem việc này toàn bộ giao cho phụ vương. Hai người đứng cạnh nhau, một hồi nhìn phía đông, một hồi lại nhìn sang phía tây.

Tề Hồng chép chép miệng, vụng trộm cười nói ‘thật là xứng đôi, nhìn bộ dáng kia kìa, rất xứng”.

https://thuviensach.vn

Nếu có người hỏi Chu Dương, đâu là đôi do trời đất tạo nên, hắn nhất định không chút do dự trả lời: đương nhiên là Vương gia và tiểu quận chúa.

“Ân… thật sự rất xứng đôi, khó có được một lần mắt ngươi tinh như vậy.” Tề Hồng đứng đắn nói, vừa mở miệng ra liền chọc người ta tức chết.

Nếu không phải bây giờ có việc gấp phải làm, Chu Dương nhất định giơ quyền lên đầu… nhưng mà…. Bây giờ tìm được đường ra là quan trọng nhất.

Ở trong này chậm trễ thêm một chén trà nhỏ, nếu đúng như dự đoán, đám người bên ngoài cũng sắp bị thu phục rồi.

Ba lối rẽ cơ hồ giống hệt nhau, nếu vậy người trong Thiên Kiếm trang đi lại thế nào?

Trong đầu dần dần hiện lên kiếm pháp của người trong Thiên Kiếm trang, linh quang chợt lóe trong đầu Mạn Duẫn. nàng nhớ ở chuôi kiếm của họ có khắc một dấu hiệu… Ngày ấy Mạn Duẫn ngồi trên bậc thang, nhìn xa xa, lại bị ánh sáng chói mắt khiến không thể mở mắt ra. Khi đó nàng không có gì che chắn, liền mượn kiếm của họ, còn cầm trong tay quan sát.

“Phụ vương, ta đại khái đã biết rồi.” Mạn Duẫn giương lên lúm đồng tiền, sáng lạn nhìn Tịch Mân Sầm.

Tịch Mân Sầm bị nụ cười này làm lóa mắt, mất tự nhiên trấn định lại tinh thần: “nói”

Mạn Duẫn đều đều phân tích: “Mọi người còn nhớ dấu hiệu trên kiếm của Thiên Kiếm trang? Là loại hình tam giác, ở giữa dần dần rẽ ra, mỗi khi ánh mặt trời chiếu vào liến phản xạ ánh sáng”.

“Bọn họ chính là vận dụng nguyên lý phản xạ ánh sáng, mọi người đi tra thử, ba con đường này, cơ hồ là giống nhau… trên thế giới này sao lại có

https://thuviensach.vn

chuyện có thứ giống nhau như đúc? Mỗi vật tồn tại vốn dĩ là độc nhật vô nhị. Cho nên có thể giải thích chuyện này, chỉ có một…”

Mạn Duẫn nói ra, ba người đều bỗng chốc tỉnh ngộ.

Chu Dương ngạc nhiên nói: “Ý tiểu quận chúa là, nơi này cũng là do phản xạ, giống như một mặt gương, chiếu ra ba con đường?”

“Ba con đường này, đều là tử lộ”. Vừa mới dứt lời, Tịch Mân Sầm nhặt lên một hòn đá nhỏ, phóng tới con đường thứ hai ở bên kia. Cách một tiếng, dường như có thứ gì vỡ tan. Liên tiếp vang lên hai tiếng, ba con đường nguyên bản hoàn toàn lộ ra trước mắt mọi người.

Mà trên ba con đường đó, hoặc là tên chỉ, hoặc là cọc nhọn. Nếu bọn họ vừa rồi thật sự lỗ mạng bước vào, sớm đã trở thành tổ ong vò vẽ.

“Hiển nhiên là để che mắt người khác.” Tề Hồng lầm bầm.

Mà một hồi sau, một tảng đá nhô lên hiện ra một con đường nhỏ. Đây mới là đường cần phải đi…

“Đừng chậm trễ, nhanh lên.” Tịch Mân Sầm hai tay chắp sau lưng, đi về phía đó.

Chu Dương cầm đuốc đi trước, Tề Hồng theo sau. Tịch Mân Sầm cùng Mạn Duẫn đi chính giữa.

Dọc teo tảng đá nhỏ, mặc dù có một ít thủ thuật nhỏ che mắt, nhưng toàn bộ đều bị Tịch Mân Sầm phá đi. Trận pháp này tuy rằng cường đại, nhưng cái gì cũng có khiếm khuyết, cho nên có nhiều việc cũng không thể chu toàn tất cả, muốn tìm ra sơ hở cũng không khó. Nhưng từ “không khó” này, chỉ có thế gắn cho Tịch Mân Sầm – người thông minh tuyệt đỉnh nhất.

https://thuviensach.vn

Nếu đổi lại là Chu Dương hoặc Tề Hồng, có lẻ cả đời cũng không ra được.

Ở cuối con đường đá, dần dần xuất hiện một tòa nhà. Tòa nhà cũng không lớn lắm so với tàng kinh các, ở Thiên Kiếm trang nhỏ chỉ bằng một nửa. Nhưng Mạn Duẫn biết, thứ tốt chân chính, đều nằm trong này.

Nếu Bách Lý Vân Dịch biết được hang ổ của mình bị trộm, không biết sẽ có biểu tình như thế nào?

Chu Dương khẩn cấp chạy đi, cũng không phát ra tiếng chân, lại bị Tề Hồng kéo lại.

“Ngươi ngốc sao? Nơi này là cấm địa, khắp nơi đều là nguy hiểm. Cứ tùy tiện đi vào như vậy, muốn chết sao?” Chu Dương tức giận đến mở trừng hai mắt, còn Tề Hồng vẫn cứ mắng hắn.

Vẫn là vị ca ca kia của Chu Dương có kiến thức hơn, làm việc đều có ba phần cẩn thận. không giống Chu Dương, làm việc liều lĩnh. hắn đi chịu chết là chuyện nhỏ, vạn nhất gây phiền phức cho mọi người, vậy phải làm sao.

Mặt Chu Dương đỏ lên, cũng hiểu ra mà ngượng ngùng. Thấy tòa nhà kia, hắn nhất thời xúc động, liền đem nguy hiểm vứt ra sau đầu.

Tịch Mân Sầm dứt lấy một nhánh lá cây, ném về phía tòa nhà. Lá trúc phiêu dật trong không trung, giống như mang theo sinh mệnh, nắm giữ sức mạnh mà phóng đi thẳng tắp.

Đúng lúc vừa cách tòa nhà khoảng ba thước, hàng vạn mũi tên đồng loạt phóng tới.

Chu Dương vỗ ngực mình: “May mắn, ta không phải lá trúc đó”.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn còn thật sự gật đầu. “Đúng vậy, bất quá suýt chút nữa số phận ngươi cũng giống như nó rồi. Chu Dương cẩn thận không bao giờ là thừa, tất cả mọi thời điểm đều không thể khinh địch”.

hắn tự nhiên biết Tề Hồng và tiểu quận chúa nói vậy đều là vì tốt cho hắn. Chu Dương ghi nhớ: ‘Vâng, tiểu quận chúa, Chu Dương nhớ kỹ”.

Có thể không nhớ kỹ sao? Dù sao chỉ có một mạng, cũng không thể để mặc hắn tiêu xài được. Có lần giáo huấn này, hắn làm việc gì cũng phải nhớ cẩn thận.

Cơ quan cổ đại cũng không phải quá cao minh, cho dù là loại cơ quan hàng đầu đi nữa, bất quả cũng chỉ có thể bắn liên tiếp bảy lần. Tịch Mân Sầm lại lấy một phiến lá trúc khác, bắn thẳng về phía trước

Đại môn đóng kín bị một bộ xiềng xích lớn khóa lại.

Mạn Duẫn vừa định nâng cái khóa lên, nhìn một chút xem có thể dùng kiếm chặt đứt không. Đột nhiên, tay nàng bị Tịch Mân Sầm nắm chặt.

Nàng nhìn Tịch Mân Sầm không rõ nguyên nhân: “Phụ vương?”

“Đừng chạm vào, có độc”. Tịch Mân Sầm nhìn chằm chằm dây xích kia, chân mày nhíu lại.

Lúc này Mạn Duẫn mới phát hiện, xiềng xích phát ra mùi khó chịu, giống như bị một lớp dầu mỡ bôi vào. Kéo từ vạt áo xuống một miếng vải, để xát vào sợi xích, mảnh vải bốc lên khói trắng, âm thanh tư tư vang lên.

Tính ăn mòn cực cao.

“Là huyền thiết, đao chém không đứt.” Ý bảo mọi người đừng chủ động đánh nó. Bách Lý Vân Dịch vì phòng ngừa đạo tặc, mọi chuyện đều chuẩn bị vô cùng chu đáo.

https://thuviensach.vn

Bọn họ ở xung quanh đi một vòng, căn phòng này cơ bản không có cửa sổ, trừ bỏ cửa ra vào, còn lại không có cửa nào hết.

không phải không nghĩ tới việc phá tường mà vào, nhưng bọn họ rất nhanh liền phát hiện, bốn phía đều được xây dựng bằng đá, độ dày cỡ chừng một thước, người thường không thể đào được, liền phát ra âm thanh rầu rĩ.

“Nếu Ngạo Mao ở đây thì tốt rồi, nó có thể dễ dàng đào một cái động lớn.” Chu Dương nản lòng cảm thán. không nghĩ tới bọn họ đã đi tới cửa rồi, thế nhưng lại không thể bước vào đại môn.

Lúc ấy họ đi gấp quá, cho nên Ngạo Mao bị bỏ lại ở Tê Thành. Đến lúc này, bọn họ mới ý thức được Ngạo Mao béo phì kia, ngoài việc ăn cùng ngủ cũng có chỗ rất hữu dụng.

“Chuyện này cũng không hẳn, các ngươi nhìn xem bên kia…”

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Theo âm thanh của Tịch Mân Sầm, ánh mắt mọi người đồng loạt chuyển hướng ra phía rừng trúc.

một con Ngạo Mai uy phong lẫm liệt cấp tốc chạy tới, thân thể nó khổng lồ, so với sói càng thêm cường tráng. Bộ lông trắng dưới ánh trăng giống như được phủ thêm tầng ánh vàng. Bởi vì thật lâu không được thấy tiểu chủ nhân, Ngạo Mao liền cấp tốc lao tới.

Thân hình cùng tốc độ của nó khiến Mạn Duẫn sợ tới mức tránh qua hướng bên sườn. Nếu thật sự bị Ngạo Mao tông tới, nàng không muốn thân thể mình sẽ cùng mặt đất tiếp xúc thân mật đâu.

Lao tới không thành công, Ngạo Mao cũng không nổi giận, chạy lại chỗ Mạn Duẫn.

Mắt thấy người rồi, cổ nó lại đột nhiên bị một bàn tay to giữ lại.

Bàn tay mang theo lực rất lớn xông ra túm lấy nó, Ngạo Mao ở trong tay hắn cũng không thể động đậy gì, hệt như mèo thấy chuột, Ngạo Mao rụt đầu.

https://thuviensach.vn

“Phái người mang ngươi tới Thanh Châu không phải để ngươi nhận người”. Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng buông ra, Ngạo Mao rơi trên mặt đất. Nó chạy tới bên cạnh Mạn Duẫn, không ngừng cọ chân nàng.

Mạn Duẫn thân thiết sờ sờ lông Ngạo Mao, hỏi: “Phụ vương, sao nó tới được đây?”

Tiến vào cấm địa chỉ có bốn người bọn họ mà thôi. Ai có thể mang Ngạo Mao đi vào chứ?

“Lúc gần đi, bổn vương có lưu lại cho Chu Phi tín hàm, phân phó hắn phái người mang Ngạo Mao tới đây. Còn việc vào cấm địa hoàn toàn là nhờ vào cái mũi của nó”. Khứu giác của Ngạo Mao rất tinh, nó lại ở cùng Mạn Duẫn nhiều năm, đối với mùi của nàng hiểu biết triệt để.

Khi bọn họ tiến vào cấm địa không lâu, thị vệ bên ngoài liền mang Ngạo Mao thả vào.

Lúc bọn họ tới Thanh Châu, do đi quá gấp nên không thể mang theo Ngạo Mao. Trước không nói đến sức ăn của nó, mang nó theo cũng dễ bị người phát hiện. Cho nên Tịch Mân Sầm ra lệnh cho bọn họ bí mật mang Ngạo Mao tới đây.

“Ha ha, có Ngạo Mao ở đây, việc này cũng dễ hơn rồi”. Chu Dương ngồi xổm xuống, vỗ vỗ lông của Ngạo Mao: “Có chuyện cho ngươi làm rồi, theo ta đến đây.”

Chu Dương kéo Ngạo Mao hướng tới bên tường, mọi người đều vây quanh cách đó không xa.

“Ngạo Mao, đào tường đi, chờ về vương phủ, ta nhất định chuẩn bị cho ngươi một khối thịt lớn, thế nào?” Chu Dương ra vẻ người tốt, một bàn tay nắm ngay cổ Ngạo Mao, một tay chỉ vào tường, không ngừng dùng đồ ăn dụ dỗ Ngạo Mao.

https://thuviensach.vn

Ngạo Mao nhìn về phía Mạn Duẫn, thấy ý của tiểu chủ nhân xong mới dùng hai móng vuốt bắt đầu đào tường.

Chu Dương quẹt mũi, không hài lòng hừ hừ nói: “Người chuẩn bị đồ ăn cho ngươi là ta, ngươi ngược lại, chỉ nghe lời tiểu quận chúa, làm ta thật thương tâm a”.

Chu Dương bày ra biểu tình “Ta thật bi thương”, muốn dựa vào người Tề Hồng. Tề Hồng sao cho hắn thực hiện ý đồ, liền tránh qua phải.

Chu Dương đứng không vững, suýt nữa ngã sấp xuống, hung hăng trừng mắt rồi mới chịu từ bỏ.

Móng vuốt Ngạo Mao cực kì sắc bén, mỗi lần cào xuống đều khiến đất đá rơi xuống. Lúc Ngạo Mao còn nhỏ đã có thể đào tường, nay trưởng thành rồi, tốc độ cũng nhanh hơn không ít. Thân hình mập mạp của nó chen chúc trong động, không ngừng hướng vào bên trong, thỉnh thoảng lại đào ra một đống đá vụn.

một lát sau, âm thanh đào tường dần dần nhỏ lại. Ngạo Mao một thân đầy tro bụi, cọ đầu tranh công với Mạn Duẫn.

Ngạo Mao và Mạn Duẫn ở với nhau rất thân thiết, hiển nhiên không cảm thấy có gì không ổn. Vấn đề là, đứng bên người nó chính là một Cửu Vương gia rất hay ghen.

Hai mắt Tịch Mân Sầm lạnh lùng nheo lại, Ngạo Mao lập tức ngoan ngoãn đứng thẳng, tâm không cam lòng không muốn lui ra hai bước. Từ khi trở lại Phong Yến quốc, thời gian nó thân cận với tiểu chủ nhân càng lúc càng ít. Ngày bé, nó liền sợ hãi một thân khí thế của Tịch Mân Sầm, không nghĩ tới khi trưởng thành rồi, cũng không có cam đảm chống đối lại vị chủ tử này.

một bức tượng lớn xuất hiện ở trên tường.

https://thuviensach.vn

Tề Hồng đi qua đi lại, không khỏi cảm thán hai tiếng: “Ước chừng khoảng một thước, Thiên Kiểm trang thật bỏ nhiều công phu a”.

hắn cùng Chu Dương giơ đuốc lên, dẫn đầu đoàn người tiến vào. Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn đi theo phía sau.

Từ phía vách tường, ánh lên ánh sáng của dạ minh châu. Bọn họ tiến vào liền dập tắt đuốc. Ánh sáng trong này rất đầy đủ, bên trong chất đầy đồ, vàng bạc đá quý nhiều vô số kể.

Chu Dương mở ra một cái rương gỗ, bên trong tất cả đều là thỏi vàng rực rỡ. Ánh sáng của vàng phản xạ lấp lánh, khiến người ta không mở nổi hai mắt ra được.

“Thiên Kiểm trang không hổ là sơn trang trăm năm, không nghĩ tới lại chứa nhiều tài vật như vậy”. Tề Hồng cũng nhịn không được than nhẹ. Tuy rằng hắn không thiếu tiền, nhưng cũng không ngại có thêm nhiều tiền. Chỉ cần tùy tiện lấy đi một rương ở đây, bọn họ cũng có thể sống cả đời vô tư không lo nghĩ.

Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm đối với chỗ vàng bạc đó hoàn toàn xem nhẹ, xem như không thấy.

“Phụ vương, đã đến đây rồi, người có thể nói với con mục đích tới đây không?” Mạn Duẫn đứng bên cạnh Tịch Mân Sầm, ngửa đầu, đôi mắt trong suốt nhìn hắn.

Mạn Duẫn không có kích động, hay chính ra là đáp án này đối với nàng cũng không trọng yếu. Nàng chính là muốn giúp phụ vương, tìm đồ vật này nọ, nếu không có mục tiêu chính xác, cũng rất khó ở trong thời gian ngắn mà tìm ra.

Tịch Mân Sầm xoa xoa trán nàng, cũng không mở miệng. Tề Hồng bên cạnh lại hưng phấn hô to lên.

https://thuviensach.vn

“Vương gia không phải là đến tìm thiên liên nhụy sao? Đó là trấn môn chi bảo của Thiên Kiểm trang. Ta dám nói, biết Thiên Kiểm trang có đồ vật này, chưa có tới mười người”. Tin tức này có được là do tổ tông để lại.

Thiên liên nhụy là vật cực kì trân quý, Thiên Kiểm trang sợ người ngoài biết được sẽ dẫn tới gió to sóng lớn, cho nên vẫn luôn giữ bí mật này. Nhưng thiên hạ có không ít chuyện gió lùa vào tường, trong một lần ngẫu nhiên mà tổ tông hắn đã biết được tin tức này, sau đó lưu truyền cho các thế hệ sau. không phải không nghĩ tới chuyện đi Thiên Kiểm trang trộm thiên liên nhụy, nhưng phòng ngự ở nơi này luôn rất cao, bọn họ cũng chỉ dám nghĩ mà không dám chân chính hành động.

“Thiên liên nhụy?” Mạn Duẫn xoay người, nhìn chằm chằm Tề Hồng. Nguyên nhân phụ vương mang theo Tề Hồng chính là vì Thiên liên nhụy; lần này tới Thiên Kiểm trang cũng là vì thiên liên nhụy? Cho dù đó là vật trân bảo hiếm có, nhưng phụ vương muốn dùng nó làm gì?

“Bổn vương tự nhiên có chỗ cần dùng, Duẫn nhi, đừng quên đã đáp ứng phụ vương cái gì?” Tịch Mân Sầm nhắc tới hứa hẹn của Mạn Duẫn, đem nỗi tò mò của nàng áp chế xuống.

Mạn Duẫn không tiếp tục hỏi, nhưng vẫn cảm thấy chuyện về thiên liên nhụy không hề đơn giản. Nàng nhớ tới quyển sách kia, tuy rằng ghi lại hình dáng của thiên liên nhụy, nhưng trang tiếp theo lại không trọn vẹn. Lúc ấy Mạn Duẫn nghĩ quyển sách này cũng đã lâu rồi, thiếu trang cũng coi như bình thường. Nhưng bây giờ nghĩ lại, nàng cảm thấy có người cố ý làm vậy.

Có lẽ, đã bị ai đó xé ra. Nhưng thủ vệ trong Sầm vương phủ rất nghiêm, lại có người dám xông vào sao? Mà vì sao chỉ xé đi phần đó.

Mạn Duẫn hoài nghi nhìn về phía Tịch Mân Sầm: “Phụ vương, trang sách đó có phải bị người xé mất không?”

https://thuviensach.vn

Cho dù không chắc chắn, Mạn Duẫn vẫn hỏi ra. Phụ vương từ trước đến nay rất quý trọng thư họa. Năm đó nàng ở trong thư phòng đốt một đống lớn tranh chữ, cho dù phụ vương không nói gì, nhưng Mạn Duẫn hiểu thật ra người cảm thấy rất đáng tiếc.

một đám tranh chữ so với nữ nhi của mình, phân lượng rõ ràng nghiêng về một phía. Cho nên, dù luyến tiếc, Tịch Mân Sầm vẫn lựa chọn Mạn Duẫn.

Mâu quang Tịch Mân Sầm chợt lóe rồi lại khôi phục bình thường: “Sao lại hỏi vậy?”

hắn biết không thể lừa Mạn Duẫn được bao lâu, đứa nhỏ này vốn dĩ rất thông minh. Nếu không phải đi theo hắn vài năm, chỉ sợ vẫn là bộ dáng xa cách lãnh đạm.

“Hết thảy những việc này cũng quá mức trùng hợp”. Mạn Duẫn khẽ lắc đầu, cười có chút tự giễu. một câu nói dối nói ra, phải dùng rất nhiều câu nói dối để che đậy nó. Mà gạt người một việc, cùng phải dùng rất nhiều việc khác để giấu nó. Chỉ cần có chút liên hệ, liền có thể khiến người ta nhìn ra manh mối.

“Là bổn vương làm thì thế nào?” Tịch Mân Sầm khẽ đụng mũi Mạn Duẫn, thấp giọng ở bên tai nàng thở dài: “VIệc này lúc trở về nói sau, hiện tại không phải thời điểm nói chuyện. Chỉ cần bổn vương tìm được thiên liên nhụy, con sẽ biết được mọi việc”.

Mạn Duẫn chỉ uể oải một lát, liền lấy lại tinh thần. Nếu phụ vương nói sẽ công đạo rõ ràng, nàng cũng không có gì do gì không làm theo. Bọn họ còn đang ở địa bàn của Bách Lý Vân Dịch, phải nhanh chóng làm xong rồi rời đi, nếu không lại gặp phiền toái.

“Nhìn gian phòng đó một chút, xem có mật thất nào không. Bách Lý Vân Dịch sẽ không đem thứ trân quý như thiên liên nhụy ở nơi có thể dễ

https://thuviensach.vn

dàng thấy được.” Tịch Mân Sầm nói với mọi người, ai cũng gật đầu rồi mỗi người tự tản ra một phía, chúi đầu vào đống châu báu bắt đầu tìm kiếm.

Khi đi ngang qua người Tịch Mân Sầm, Tề Hồng hướng hắn nói: “thật là làm khổ người, Cửu Vương gia”.

Tịch Mân Sầm nhíu mày không nói gì, có đôi khi, một việc cho dù khổ mệt thế nào cũng vẫn có thể thấy hạnh phúc. nói như vậy, chuyện này cũng không nhất thiết gọi là khổ.

Mạn Duẫn chú ý tới hai người đang lặng lẽ đối thoại, nhưng vì khoảng cách quá xa, nàng cũng không nghe được đoạn hội thoại của hai người.

Mật thất thường nằm trên vách tường, nên trước tiên Mạn Duẫn thử gõ lên mỗi mặt tường, di chuyển từng viên dạ minh châu. Nhưng cuối cùng cũng không có thu hoạch.

Bọn họ tiếp tục hao phí từng khắc thời gian trôi qua, vẫn không tìm ra chỗ nào. Ngạo Mao không hiểu bọn họ đang làm gì, ghé vào một chỗ mà ngủ gật. Nó cũng ngẫu nhiên mở ta mắt, vụng trộm đảo qua đảo lại.

Chu Dương mệt đến toàn thân đều mồ hôi: “Vương gia, tìm không ra, Bách Lý Vân Dịch thật giấu đồ rất kỹ”.

Tề Hồng bất đắc dĩ nhún vai, đáp án cũng giống với Chu Dương.

Tịch Mân Sầm xem xét xung quanh, tạm thời cũng không tìm ra cái gì. hắn tự hỏi một lúc lâu mới nói: “Tạm thời đừng tập trung trên tường, các ngươi thử di chuyển mấy cái rương này xem có phát hiện gì không?”

một đống rương hỗn độn trên mặt đất. Lúc vừa tiến vào Tịch Mân Sầm không cảm thấy quá kỳ lạ. Mà nay nghĩ lại, Thiên Kiểm trang rất có quy củ, cho dù là thức ăn cũng có quy tắc riêng. Huống hồ trong rương toàn là bảo bối, đáng lý nên được xếp gọn gàng, để lúc cần tới có thể mau chóng tìm ra.

https://thuviensach.vn

Càng nghĩ càng thấy không thích hợp, Tịch Mân Sầm phân phó mọi người nhanh làm.

Rương lớn có, nhỏ cũng có, vài người di chuyển rương này, rồi lại dịch chuyển rương kia.

Mạn Duẫn cũng không nhàn rỗi, cùng Chu Dương và Tề Hồng kiểm tra mấy cái rương. Ở tít trong góc, Mạn Duẫn phát hiện được cái rương gỗ không lớn cũng không nhỏ. Nàng bị hoa văn điêu khắc trên đó hấp dẫn, liền muốn đi qua coi cho rõ, lại phát hiện chính mình không thể chuyển động.

“Phụ vương, chỗ này có vấn đề”. Phát hiện ra chỗ không đúng, Mạn Duẫn liền hô lên.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Cho dù bọn họ mạnh tay thế nào, di chuyển kiểu gì, cái thùng gỗ cũng không có chút sứt mẻ nào.

Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn ngồi vây quanh rương gỗ, ánh mắt hai người đều nhìn nó chằm chằm mà suy tư. Ngón tay Tịch Mân Sầm miết nhẹ lên hoa văn khắc trên rương gỗ: “Nơi này hẳn là mấu chốt”.

Mạn Duẫn cũng cho rằng như vậy, cái rương này, sao cũng không thể di chuyển được nó. Thêm vào đó hoa văn khắc trên rương cũng khác hẳn, trong khi những chiếc rương kia thì lại giống hệt nhau.

“Hoa văn trên này và ký hiệu của Thiên Kiểm trang tương tự nhau.” Đều là hình tam giác nổi, duy nhất không giống chính là đây là một bản vẽ phẳng. Ở bên cạnh còn có rất nhiều đường hoa viền trang trí, nếu không nhìn cẩn thận, sẽ không thấy sự tương đồng giữa hai ký hiệu này.

“Duẫn nhi nói đúng rồi” Ngón tay Tịch Mân Sầm di động đến chỗ kí hiệu, nhẹ nhàng miêu tả lại hoa văn trên đó.

Biểu tình của Tịch Mân Sầm thật nghiêm trọng, cho nên Mạn Duẫn cũng gắt gao mím chặt miệng, giống như sợ bản thân sẽ quấy rầy suy nghĩ của hắn. Cho dù lúc này mọi người đều đã thiếu kiên nhẫn, Ngạo Mao vẫn

https://thuviensach.vn

cường hãn ngáp một cái, cũng không biết từ khi nào đã muốn quỳ rạp trên mặt đất mà ngủ.

Bọn họ vừa thu hồi ánh mắt, khóe môi Tịch Mân Sầm đã gợi lên một tia cười lạnh. Ngón tay hướng tới hoa mẫu đơn được khắc ở trung tâm rương, nói: “Cơ quan hẳn là ở đây” Nhắm vào đóa hoa đó, hắn nhấn mạnh xuống.

Chiếc rương phát ra vài tiếng động, âm thanh khanh khách, đát đát, dần dần dời qua hướng bên phải. Mà vị trí nguyên bản của nó xuất hiện một hộc nhỏ tối đen.

Ám cách mở ra, lộ ra một gốc cây. Bởi vì được cất trong bóng tối một thời gian dài, cho nên Mạn Duẫn phải khó khăn lắm mới nhìn ra hình dáng thực vật của nó.Cánh sen gần như trong suốt gắt gao bao lấy nhụy nhoa, mà màu sắc của nhụy hoa giống hệt như trong truyền thuyết, chính là sắc đỏ diễm lệ rực lửa.

Trong không khí như phiêu đãng từng đợt, từng đợt hương sen thoang thoảng. Chỉ cần ngửi thấy liền khiến người ta cảm giác thần thanh khí sảng (tinh thần thoải mái). không hổ là linh đan diệu dược, chỉ mùi hương thôi đã khiến người ta cảm thấy như được tẩy rửa, vô cùng thư sướng.

Tịch Mân Sầm lấy ra chiếc khăn lụa trắng nõn trong y bào, nắm trong lòng bàn tay. Sau đó tay kia từ trong ám cách lấy thiên liên nhụy ra. thật cẩn thận dùng khăn lụa bọc lấy thiên liên nhụy, Tịch Mân Sầm không muốn mượn tay người khác giúp đỡ, tự mình thu vào tay áo.

“Chỗ này không nên ở lâu, thừa dịp còn hỗn loạn nên nhanh chóng trở về.” Tịch Mân Sầm kéo Mạn Duẫn đi, âm thanh gấp gáp.

Bọn họ cũng biết, chuyện thiên liên nhụy bị trộm không thể giấu được lâu. Nếu còn không rời đi, nơi này sẽ bị người của Thiên Kiếm trang bao vây.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn vỗ vỗ đầu Ngạo Mao, kêu nó tỉnh lại, sau đó bốn người không chút chần chờ, theo đường Ngạo Mao đào ra chui ra ngoài, lại theo đường cũ mà trở về. Bởi vì đã đi qua một lần nên tốc độ trở về của họ có vẻ nhanh hơn, chỉ trong chốc lát mà đã ra khỏi rừng trúc.

Đèn đuốc trong Thiên Kiểm trang dần sáng, tiếng đánh nhau bên trong cũng càng ngày càng nhỏ.

Thiên liên nhụy tỏa ra hương thơm nồng đậm, nếu có người tới gần sẽ rất dễ dàng bại lộ. Cho nên Tịch Mân Sầm cũng không dám mạo hiểm như vậy, phân phó Tề Hồng: "Ngươi đi nói với Bách Lý Vân Dịch, bổn vương mệt mỏi nên về phòng nghỉ trước. Về việc võ lâm nhân sĩ xông vào sơn trang, ta cũng không vào giúp vui".

hắn vốn không phải là người của Thiên Kiểm trang, cho nên Bách Lý Vân Dịch nếu muốn xử đám người kia, hắn cũng không tất yếu phải đi xem.

"Vâng, vương gia". Nghe mệnh lệnh, Tề Hồng liền xoay người rời đi.

Cuối cùng nhịn không được liếc mắt nhìn ba người còn lại. Cửu Vương gia là đại nam nhân đỉnh thiên lập địa, lại vì chính người mình yêu, cho dù khó khăn cỡ nào cũng vì đối phương mà suy nghĩ. Ánh mắt lại dừng trên người tiểu quận chúa, âm thầm tán thưởng, cũng không biết đến khi nào hắn mới có thể tìm được người cùng mình ân ái.

Làm hoa hoa công tử đã quá lâu rồi, hắn cũng muốn kiếm cho mình một người mi mục như họa (ý nói xinh đẹp), an ổn mà sống.

Khi Tề Hồng đem lời của Cửu Vương gia nói lại với Bách Lý Vân Dịch, đối phương cũng không nói gì, hơi gật đầu, nói: "Ngươi cũng hầu hạ Cửu Vương gia đi, chuyện của Thiên Kiểm trang, ta sẽ xử lý".

Tề Hồng vẫn cảm thấy ánh mắt Bách Lý Vân Dịch nhìn hắn rất lợi hại. Nhưng khi hắn muốn bắt lấy ánh mắt đó, đối phương lại thể hiện ra biểu

https://thuviensach.vn

tình giống như trước kia, vân đạm khinh phong.

Chẳng lẽ là ảo giác của hắn sao?

Cáo biệt Bách Lý Vân Dịch, Tề Hồng theo đường nhỏ trở lại trong sân.

hắn vừa mới đi, Tôn Chí liền nhìn theo bóng dáng hắn, hận không thể đem Tề Hồng bắt lại, hành hạ một chút.

Ánh mắt Bách Lý Vân Dịch giống như việc gì cũng nhìn thấu, lại cũng giống như cái gì cũng không biết. hắn chậm rãi xoay người, nói với Tôn Chí: "Đừng quên lời ta, coi như cái gì cũng không biết".

Cho dù bọn họ nói ra, thì có thể làm gì? không có chứng cứ trong tay, lại truyền việc này ra ngoài, ngoài việc tăng thêm cừu hận với Cửu Vương gia, cũng không giúp ích được gì. Thiên liên nhụy đặt trong Thiên Kiểm trang đã trăm năm, ngoài việc làm cảnh cũng chẳng để làm gì. hắn không phải đám lão già kia, sẽ sống chết đi tuân thủ quy củ tổ tông. Cửu Vương gia nếu mất nhiều công phu như vậy để lấy thiên liên nhụy, chắc chắn là có việc cần dùng gấp.

Cùng với một người lâm vào tình thế bắt buộc như vậy mà so đo ư, cần gì phải đầu rơi máu chảy cơ chứ.

Cho dù thật sự luyến tiếc thiên liên nhụy đi chăng nửa, Bách Lý Vân Dịch cũng không nghĩ muốn cùng Cửu Vương gia lấy cứng đối cứng. Nếu đã như vậy, cũng không bằng thuận nước đẩy thuyền, cả hai bên đều tốt đẹp.

Ánh mắt đạm mạc chuyển về phái đám người đang chém giết lẫn nhau. Thế gian này, cái gì còn có thể mãi lưu lại? Hoa cho dù quý thế nào, cũng sẽ có ngày héo tàn; con người khi còn sống có vinh quang tới đâu, cuối cùng cũng có ngày chết đi. Có thể còn vĩnh hằng với hậu thế, ngoại trừ tình cảm, thì còn là cái gì?

https://thuviensach.vn

Người hữu tình sẽ thành thân thuộc, vậy không bằng hắn thành toàn cho bọn họ.

Máu đổ đầy trên mặt đất, theo khe rãnh dần dần hòa vào nước. trên cành liễu cũng dính đầy vết máu, im lặng chứng kiến trận chém giết đẫm máu. Võ lâm nhân sĩ chung quy cũng đánh không lại đám người Thiên Kiểm trang, số người có thể sống sót đến giờ, cũng chẳng được mấy.

Chân trời dần dần sáng tỏ, trận đánh này cũng sắp kết thúc rồi.

Cửa phòng đóng chặt, Mạn Duẫn cùng Tịch Mân Sầm ngồi đối diện nhau.

Tịch Mân Sầm lấy thiên liên nhụy ra, đặt trên bàn: “Chu Dương, hôm qua dược liệu ta kêu người tìm, đã chuẩn bị đủ chưa?”

“đã sớm chuẩn bị tốt, cất vào ngăn tủ.” Bởi vì đang ở Thiên Kiểm trang, nên lúc hắn thu thập dược liệu phải cực kỳ cẩn thận, sợ người của Thiên Kiểm trang phát hiện điểm kỳ quái.

Chu Dương đem đồ chuyển đến trên bàn. Cả dược liệu cùng ấm sắc thuốc đều đã được chuẩn bị kỹ.

“Đây là chuyện gì?” Mạn Duẫn giật mình nhìn hành động của họ.

Tịch Mân Sầm mở cái khăn bọc thiên liên nhụy ra, lại nói với Mạn Duẫn: “Duẫn nhi, không phải con vẫn muốn biết nguyên do sao? Thiên liên nhụy chính là một dược liệu quý báu”.

Cho một ít nước vào ấm sắc, thêm mấy thanh dược trân quý, Tịch Mân Sầm nói: “Thiên liên nhụy thuần dương tính, có thể trị hàn chứng. Năm con tám tuổi rơi xuống nước, bổn vương luôn tìm kiếm phương thức chữa trị. Tiếc rằng dược liệu bình thường căn bản không trị nổi bệnh của con. Chỉ còn lại duy nhất thiên liên nhụy, chính là hy vọng cuối cùng”.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn trợn mắt khiếp sợ sững sờ tại chỗ, cả người giống như bị tảng đá nặng ngàn cân đè xuống, tứ chi cứng ngắc không thể nhúc nhích.

Phụ vương làm tất cả những điều này là vì nàng?

Chu Dương cảm động, cũng chỉ có tiểu quận chúa, mới khiến vương gia nguyện ý làm tất cả mọi việc. Vương gia vì tiểu quận chúa trả giá những gì, thiết nghĩ chỉ mình vương gia mới biết. hắn tuy rằng thay vương gia làm việc, nhưng lại không biết suy nghĩ trong lòng vương gia.

“Phụ vương…” Gắt gao mím môi, trong mắt Mạn Duẫn đã nhòa lệ. Như vậy, trước kia nàng trăm phương ngàn kế cầu phụ vương nói cho nàng biết để làm gì? Nàng thật là đáng đánh, phụ vương vì nàng làm nhiều việc như thế, nàng ngược lại khiến người không thoải mái.

Lúc này, cửa phòng kẽo kẹt bị đẩy ra, Tề Hồng tiến vào, thuận tay đóng cửa lại: “không chỉ vậy, đó không chỉ là nguyên nhân khiến Cửu Vương gia không nói cho người.”

“Vì sao?” Chẳng lẽ còn nguyên nhân khác?

Tề Hồng không đáp, hỏi ngược lại: “Tiểu quận chúa, nếu việc này gây nguy hiểm cho Cửu Vương gia, người còn có thể để ngài ấy đi làm sao? Người sẽ không ngăn cản ngài ấy sao?”

Tề Hồng suy nghĩ dùng từ, cuối cùng cũng nói ra.

không để ý tới ánh mắt băng hàn của Cửu Vương gia phóng tới, Tề Hồng đứng trước mặt tiểu quận chúa: “Ta vẫn cảm thấy, người vẫn là có quyền được biết, Cửu Vương gia gạt người, không muốn nói ra là vì tốt cho người. Làm một việc gì đó, có muốn hay không cũng đều xem ý nguyện của người, dù sao người cũng vẫn liên lụy trong đó”.

https://thuviensach.vn

Những lời Tề Hồng nói, giống như đám sương mù bao quanh Mạn Duẫn.

Mạn Duẫn nhìn phụ vương một lúc lâu, vẫn cảm thấy hắn còn có gì đó gạt nàng. Chuyện quan trọng nhất, phụ vương vẫn chưa nói cho nàng biết.

“Tề Hồng, ngươi nói quá nhiều”. Hàn ý lạnh như băng đánh úp về phía Tề Hồng.

Mắt thấy Tịch Mân Sầm đã nắm lấy cổ Tề Hồng, Mạn Duẫn hô: “Phụ vương, con biết rõ. Nếu con không muốn, bắt buộc cũng không được, người hắn là biết rõ?”

Nếu như người làm bất cứ chuyện gì, Mạn Duẫn đều có thể nhận. Chỉ có phụ vương không cho nàng quyền lựa chọn, đó mới là bi ai lớn nhất.

“Cho dù nàng có biết, cũng không có khả năng thay đổi ý định của ta.” Tịch Mân Sầm khoanh tay, xoay người, đưng lưng về phía mọi người.

Cũng không phải hắn muốn làm trái với ý nguyện của Mạn Duẫn, mà là hắn không thể khống chế được. Chỉ cần tốt cho Mạn Duẫn, cho dù nàng có giận hắn, hắn cũng nhất định sẽ làm.

“Thiên liên nhụy nếu muốn phát huy công hiệu, không thể thiếu vật dẫn. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Thiên Kiểm trang giấu thiên liên nhụy nhiều năm như vậy cũng không sử dụng.” Tề Hồng thấy Cửu Vương gia đã thu hồi sát ý, lại tiếp tục nói.

Bí mật này là được tổ tông hắn lưu truyền cho tới giờ. Nếu không phải có quan hệ tốt với tiểu quận chúa, hắn cũng sẽ không nghịch lại mệnh lệnh của Cửu Vương gia, thẳng thắn nói toàn bộ mọi việc.

Tay Tịch Mân Sầm dần nắm chặt lại, bởi vì hắn đưa lưng về phía mọi người, cho nên bọn họ đều không nhìn thấy vẻ mặt của hắn.

https://thuviensach.vn

“Nếu muốn lấy thiên liên nhụy làm thuốc, phải sử dụng công lực làm thuốc dẫn. Muốn hầm được một chén dược, phải hao tổn mấy năm công lực. Công lực là do khổ cực luyện tập tích tụ mà thành, thử hỏi thiên hạ sao có người nguyện ý bỏ đi mấy năm công lực cho một chén thuốc chứ? Cửu Vương gia sợ người biết được, sẽ ngăn cản hành động của ngài ấy, nên mới gạt người thêm lần nữa. Tiểu quận chúa, hiện tại người sẽ lựa chọn thế nào?” Tề Hồng đứng một bên thở dài, lại lắc đầu

Nam nhân cường đại vô tình như Cửu Vương gia, lại cũng vì một chữ “Tình” mà lưu lạc đến như vậy.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Lấy công lực làm thuốc dẫn?

Khó trách phụ vương lại giấu diếm nàng…

Mạn Duẫn rốt cuộc nên vì tình cảm của phụ vương mà cảm động, hay là nên tức giận vì hắn giấu diếm nàng như vậy?

“Ta không đồng ý.” Thanh âm trong trẻo mà kiên định, Mạn Duẫn thản nhiên lắc đầu: “Quyết định này, ta không đồng ý”.

Giống như biết rõ Mạn Duẫn sẽ nói như vậy, Tịch Mân Sầm nói: “Bổn vương có cho con cơ hội lựa chọn sao?”

Chu Dương và Tề Hồng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, thật tình yêu nhau, sẽ luôn vì đối phương mà suy nghĩ.

“Phụ vương, Sầm vương phủ có bao nhiêu kẻ thù chứ? Nếu chuyện người không có công lực bị bọn họ biết được, chúng ta sẽ bị lâm vào hiểm cảnh!” Cho dù không để ý đến suy nghĩ của nàng, phụ vương cũng nên hiểu rõ, làm như vậy, thực lực của bọn họ sẽ bị suy giảm nghiêm trọng.

Có ai không kiêng kị Cửu Vương gia võ công tuyệt đỉnh chứ?

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn không muốn vì mình lại khiến phụ vương mất đi một thân võ nghệ cao cường.

“Cho dù bổn vương không có nội lực, bọn họ cũng không dám đụng đến bổn vương”. không hài lòng với giả thiết của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm đè lại đầu vai nàng, vô cùng trịnh trọng mà nói: “Huống chi, chỉ là vài năm công lực mà thôi, mấy thứ này đối với phụ vương không là gì cả”.

Mạn Duẫn tràn ngập nước mắt nhìn ba người, vẻ mặt của Tề Hồng cũng vô cùng bất đắc dĩ.

“Phụ vương, người bất quá chỉ muốn an ủi con thôi. Công lực trọng yếu như thế nào chứ, nói bỏ là bỏ sao! không phải chỉ là hàn chứng thôi sao, con không cần trị. Chỉ cần không bị lạnh, bệnh này chắc chắn không có cơ hội phát tác”. Mạn Duẫn tận lực khuyên bảo phụ vương buông tha ý niệm ban đầu, làm như vậy không đáng, thật sự không đáng.

“Duẫn nhi!” Thấy Mạn Duẫn quá mức kích động, hai tay Tịch Mân Sầm cố định nàng, ‘Nghe phụ vương nói, nội lực bổn vương hùng hậu, chỉ lấy đi một ít công lực, thật sự không ảnh hưởng gì tới bổn vương”.

Tịch Mân Sầm tập võ nhiều năm, tình huống của chính mình, hắn rất rõ ràng. hắn không phải là người không biết chừng mực, vây hãm bản thân trong cục diện nguy hiểm.

Mạn Duẫn không tin lời phụ vương nói, phụ vương lợi hại thế nào, học võ lâu năm như vậy. Vài năm công lực chính là tương đương với một thân công phu, phụ vương sao có thể nói nhẹ như vậy.

Chu Dương dường như nghĩ tới cái gì, lấy tay áo lau khóe mắt: “Tiểu quận chúa, Vương gia nói là thật. Cửu Vương gia tập võ thật sự không giống người khác.”

https://thuviensach.vn

Chu Dương chuyển mình sang phe đối lập, ánh mắt nghi hoặc của Mạn Duẫn hướng về phía hắn.

Chu Dương tuy rằng chỉ biết một chút, thật sự muốn nói ra, có điều hắn lại không thể tổ chức được ngôn từ. Ánh mắt chuyển qua người Tịch Mân Sầm, hắn nói: “Vương gia, vẫn là tự ngài giải thích đi”.

Bởi vì có Chu Dương mở đường, cảm xúc của Mạn Duẫn cũng bình tĩnh không ít.

Tịch Mân Sầm sờ sờ cái trán đầy mồ hôi của nàng, thay nàng lau mồ hôi, lại nói: “Người bình thường tập võ, đều là đánh cột trụ, sau đó mới học chiêu thức. Bổn vương lại tập nội công trước, sau đó mới tập chiêu thức ngoan chuẩn.”

Mà hắn trời sinh vốn là kỳ tài tập võ, cho nên năm đó học võ đều là cùng lúc học nội công lẫn chiêu thức. So với người khác lại có thêm ưu thế, cho nên võ công của hắn mới có thể cao cường như vậy. Cộng thêm việc học võ công bí tịch cùng chuyên tâm tu luyện nội công, nội lực của hắn phi thường hùng hậu, cũng cao hơn rất nhiều so với người khác.

Dùng một ít trị bệnh cho Mạn Duẫn, đối với thân thể hắn thật sự không ảnh hưởng. hắn không đành lòng nhìn Mạn Duẫn mỗi khi phát bệnh, lại phải nhẫn nại chịu đựng. Bất quá cũng chỉ là vài năm công lực mà thôi, so với sự khỏe mạnh của Mạn Duẫn, cái sau rõ ràng trọng yếu hơn nhiều.

Mạn Duẫn không nghe khuyên bảo, vài năm công lực cũng vẫn là công lực.

Phụ vương không cần hy sinh như thế, nàng cứng đầu tuyệt không muốn nhận tấm lòng của Tịch Mân Sầm.

“Phụ vương, tâm tư của người con hiểu. Nhưng mà, con có lý do gì mà nhận phần quà này chứ? Người chẳng lẽ muốn con ngày ngày sống trong

https://thuviensach.vn

bất an sao?” Hốc mắt đã tràn lệ, lại cứng rắn không chịu chảy xuống.

Mạn Duẫn không muốn ruồng bỏ hứa hẹn, lại cường ngạnh đem nước mắt bức trở về.

“Con cũng không thể thay đổi ý định của ta…” Hai tay Tịch Mân Sầm giữ chặt vai Mạn Duẫn, lại nói lại một lần.

Mạn Duẫn giật mình hoàn hồn, vừa muốn lui ra phía sau, cái ót đã bị trúng một chưởng…

Mọi vật trước mắt dần dần biến mất, trong đầu nàng giờ chỉ còn một mảnh âm u…

Tịch Mân Sầm ra tay đã cân nhắc kĩ nặng nhẹ, sẽ không làm tổn thương đến Mạn Duẫn. hắn cúi đầu ghé vào tai nàng: “Nếu đã cho rằng không có lý do gì nhận lễ vật của phụ vương, vậy con liền dùng cả đời để hoàn lại đi.”

“Chờ về kinh thành, chúng ta liền…”

Câu nói tiếp theo, Mạn Duẫn không nghe rõ, đã lâm vào hôn mê. Trực giác nói cho nàng biết, câu nói kế tiếp mới là câu nói quan trọng nhất. Nhưng cho dù nàng muốn thanh tỉnh thế nào, cũng không thể mở ra hai mí mắt đang dần khép lại.

“Vương gia…” Chu Dương và Tề Hồng trăm miệng một lời.

“Mạn Duẫn không có việc gì, tranh thủ thời gian nhanh chóng đem đem dược nấu thuốc.” nhẹ nhàng chạm vào mặt Mạn Duẫn, chỉ cần là vì nàng, cho dù muốn phế bỏ toàn bộ võ công của hắn, hắn cũng sẽ không oán không hối.

một người cường đại cũng không phải chỉ do võ công cao thấp quyết định. Cho dù không có võ công đi nữa, trên đời này, ai dám khi dễ trên đầu

https://thuviensach.vn

hắn?

Cửu Vương gia đã quyết, Chu Dương và Tề Hồng cũng không khuyên nhiều. Việc Cửu Vương gia muốn làm, bọn họ sao có thể ngăn cảm?

Chu Dương xoa tay vào quần áo, đem dược liệu trân quý bỏ vào trong ấm sắc thuốc, thêm chút nước, liền nhóm lửa bắt lò.

Tề Hồng cũng không nhàn rỗi, không ngừng đem ít dược liệu nghiền thành bột.

Mỗi loại dược liệu ở đây đều cực kỳ trân quí. Có đôi khi cho dù ngươi nguyện ý bỏ tiền, cũng không nhất định sẽ mua được. Vì kiếm đủ mấy thứ này, vương gia đã mất không ít thời gian.

Chậm rãi sắc khoảng hai ba canh giờ, cũng hầm được một chén thuốc.

Tịch Mân Sầm cầm thiên liên nhụy, đầu tiên đem từng cánh hoa bóc ra, bỏ vào ấm sắc, sau đó đem nhụy hoa bỏ vào trong. Nhụy hoa rơi xuống bình thuốc, nước trong suốt liền biến thành màu đỏ như máu.

Từng trận hương thơm phiêu đãng trong phòng, nước dần dần sôi trào.

Bởi vì có thêm dược liệu, mùi thuốc bây giờ lại thêm chút vị ngọt nhè nhẹ.

Chu Dương do dự một lúc lâu, đứng bên cạnh ấm sắc thuốc, “Vương gia, việc này vẫn nên để thuộc hạ làm đi. Võ công của thuộc hạ, có cũng được mà không có cũng không sao, so với Vương gia, nó cũng không trọng yếu”.

Dám làm ra quyết định như vậy, hành động của Chu Dương, không thể không khiến Tề Hồng nhìn hắn với cặp mắt khác.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm thản nhiên liếc Chu Dương một cái, cho dù không nói gì, nhưng hảo ý này, hắn nhớ kỹ. Chu Dương vốn thiên tính thiện lương lại ngay thẳng, nếu không phải là người trọng yếu với hắn, hắn cũng sẽ không nguyện ý hy sinh bản thân.

Bất quá, Tịch Mân Sầm càng muốn bản thân vì Mạn Duẫn mà làm việc này. Những người khác không thể thay thế.

“Nội lực của ngươi không đủ, dược này phỏng chừng phải hầm vài canh giờ, nội lực của ngươi chưa hầm xong đã hao hết”. Tịch Mân Sầm không phải hù dọa Chu Dương, nếu là Chu Phi ở đây, có thể hắn còn cầm cự được hai canh giờ.

Nhưng hầm dược không thể gián đoạn, nếu không… Kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

“Như vậy thuộc hạ hầm trước một canh giờ, còn lại để cho vương gia?” Ánh mắt Chu Dương tràn ngập mong đợi, hắn nguyện ý trung thành với vương gia suốt đời, cho dù là mạng mình, chỉ cần Cửu Vương gia muốn, hắn cũng sẽ không kêu một tiếng mà dâng lên.

“Chu Dương, ngươi cũng biết việc đó là không thể. Nếu gián đoạn, dược hiệu sẽ bị giảm đi. Đến lúc đó có thể chữa bệnh cho Duẫn nhi không, cũng không chắc chắn, bổn vương không thể mạo hiểm như vậy?” âm thanh lạnh như băng của Tịch Mân Sầm lại vang lên, hắn đẩy Chu Dương đang đứng phía trước ra. Tay dùng chút lực, một cỗ nội lực mắt thường có thể thấy được chầm chậm chuyển động. Khí cùng hỏa va chạm kịch liệt, ngọn lửa nhất thời bùng lên, màu sắc cũng trở nên kiều diễm.

Tề Hồng đi qua vỗ mạnh vai Chu Dương, an ủi nói: “Việc chúng ta có thể làm chỉ có vậy, Cửu Vương gia đã lựa chọn thì chúng ta nên tôn trọng quyết định của ngài ấy”.

Bọn họ không giúp gì được, nên chỉ có thể đứng nhìn.

https://thuviensach.vn

Hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, nước trong ấm sắc cũng hừng hực rung động, Mùi hương của thuốc đậm đặc lan tỏa khắp phòng.

Ba người lặng lẽ đứng bên cạnh, ánh mắt thẳng tắp nhìn ấm sắc, chỉ sợ bị bại lộ.

Lúc này, Tề Hồng nghiền nát bột thuốc, đổ vào ấm sắc. một bình thuốc như vậy, rốt cuộc phải hao phí bao tâm huyết!

Nội lực cuồn cuộn không ngừng được đưa vào, trên trán Tịch Mân Sầm cũng nhễ nhại mồ hôi. Mà hắn giống như không cảm thấy không khí khô nóng xung quanh, mặt không chút thay đổi, vẫn duy trì động tác kia.

Chân trời đã ngày càng sáng rõ, ánh mặt trời sáng lạn xuyên qua tầng mây, chiếu xuống địa cầu. Hành lang vũ trụ bao trùm trong ánh vàng huy hoàng. Thế giới bên ngoài kia, theo ánh mặt trời mà ngày càng trở nên náo nhiệt. Còn trong này, ba người ở đây dường như không cảm nhận được bình minh, vẫn im lặng đứng đó không phát ra âm thanh, cứ như vậy một đêm trôi qua.

Đến buổi trưa, bình thuốc đã muốn cạn đến đáy. Lúc này Tịch Mân Sầm mới thu hồi nội lực, thân mình lung lay một chút, sau đó mới đứng thẳng thắt lưng.

không gọi Chu Dương Tề Hồng hỗ trợ, Tịch Mân Sầm cầm khăn tay, bao lấy ấm thuốc nóng bỏng, đem nước bên trong còn sót lại, đổ vào một cái chén làm từ bạch ngọc.

“Nâng tiểu quận chúa dậy” không cần nghỉ ngơi, Tịch Mân Sầm sau khi làm xong hết thảy liền phân phó việc.

Việc làm của Cửu Vương gia, Chu Dương và Tề Hồng đều xem ở trong mắt, không khỏi cảm thán ma lực của tình yêu thật to lớn. Chỉ một chữ

https://thuviensach.vn

“Tình” mà làm bao người hoang mang! Lại có bao nhiêu người chỉ mải theo đuổi chữ “Tình “ này.

Đầu tiên là bi kịch của Sử Lương Sanh, nay lại khiến Cửu Vương gia khốn đốn vì tình.

Nam nhân cho dù có cường đại thế nào, cũng không thoát được ma lực của tình yêu.

Chu Dương nâng tiểu quận chúa dậy, để nàng tựa mình vào mép giường.

Hôn mê đã vài giờ, cảm giác được thân thể bị người khác di chuyển, Mạn Duẫn rốt cuộc cũng có thể mở mắt.

Thứ đầu tiên nhìn thấy chính là phụ vương bưng chén thuốc lại chỗ nàng, hốc mắt cay cay nước mắt đảo quanh. Mạn Duẫn gắt gao cắn môi, nhìn phụ vương từng bước, từng bước tiến lại.

“Đừng cắn, cắn nữa sẽ chảy máu”.

Từ khi nào, phụ vương cũng từng nói với nàng những lời này.

Đó là lần đầu tiên gặp lại….

Khóe mắt Mạn Duẫn chua xót, rốt cuộc cũng không kiềm nén được, giọt nước mắt trong suốt theo khóe mắt chảy xuống.

“Con có hối hận, áy náy hay cảm động thế nào đi nữa… Trước tiên cũng đem bát thuốc này uống vào đã. Chẳng lẽ con nhẫn tâm thấy phụ vương hao tổn nhiều công lực như vậy, lại không chiếm được hồi báo sao?” Tịch Mân Sầm ngồi ở mép giường, lau đi nước mắt của Mạn Duẫn, cầm chén thuốc lại gần.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Ánh mắt Mạn Duẫn trong suốt, nhìn Tịch Mân Sầm thật lâu cũng không động đậy. Chén thuốc tỏa ra từng đợt khí nóng, hết thảy đều yên lặng trôi qua. Ngay lúc Tịch Mân Sầm muốn thúc giục Mạn Duẫn uống thuốc, Mạn Duẫn đột nhiên nhào tới, hắn vội vàng ôm lấy nàng.

Cánh tay khí lực ngày càng lớn. Mạn Duẫn đặt cằm ở trên vai Tịch Mân Sầm, thanh âm trầm thấp gọi: “Phụ vương…”

Tay kia nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng: “Trước đem thuốc uống đã”.

“Vâng, phụ vương” Lúc Mạn Duẫn cầm lấy chén thuốc, tay nàng khẽ run.

Phụ vương, người tại sao đối tốt với con như vậy? Nàng có chỗ nào quý giá chứ.

Nâng chén thuốc lên, Mạn Duẫn cũng không ngại đắng, một hớp uống cạn.

Tiểu quận chúa vốn sợ đắng, bọn họ đều biết. Trước kia muốn khuyên nàng uống thuốc luôn cần vương gia tới áp chế, hơn nữa bộ dạng lúc uống thuốc thập phần đau khổ.

https://thuviensach.vn

“Tiểu quận chúa, muốn dùng mứt quả không?” Chu Dương từ trên bàn bưng tới một khay đồ ngọt.

Mạn Duẫn lắc đầu: “không đắng”.

Cho dù thuốc đắng, trong lòng nàng giờ cũng không cảm thấy như vậy. Nàng vô cùng lo lắng cho phụ vương: “Phụ vương, người thành thật nói cho con biết, người còn lại mấy tầng công lực?”

Mạn Duẫn vô cùng tự trách, trách phụ vương vì nàng lo toan tất cả như vậy, mà nàng, lại không phải trả giá gì cả…

Tịch Mân Sầm thử vận một chút nội lực: “Đại khái bảy tầng…”

Mạn Duẫn lắc đầu: “thật xin lỗi, nếu không phải vì con, phụ vương cũng không phải…”

Vuốt ve hàng lông mày đang nhăn lại của Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm cầm lấy một miếng mứt trong đĩa, bỏ vào miệng Mạn Duẫn: “Còn cần phải nói với phụ vương những lời này sao? Cho dù mất đi ba phần công lực, trên đời này cũng khó ai có thể phân thắng bại với phụ vương. Công lực chỉ cần luyện tập thêm là có. Còn con, chỉ có một, chút mua bán này, bên nào trọng bên nào khinh, Duẫn nhi vẫn không rõ sao?”

Mứt hoa quả ngậm lâu trong miệng, cả người giống như không có chút khí lực vậy, Mạn Duẫn nghĩ muốn nhấm nuốt nó cũng không có hơi sức để làm.

Cách hồi lâu, Mạn Duẫn cũng không biết nói gì: “Phụ vương…”

Trong bụng đột nhiên truyền đến một trận lửa nóng, Mạn Duẫn muốn đứng dậy lại ngã vào trên giường. Nhiệt độ thân mình dần dần tăng cao, từng đợt mồ hồi lạnh theo trán túa ra.

https://thuviensach.vn

“Vương gia, tiểu quận chúa làm sao vậy?” Chu Dương vừa thấy liền tới gần, ghé vào bên giường xem.

Tề Hồng cũng lo lắng nhìn: ‘Ta đi gọi đại phu”.

Tịch Mân Sầm nhẹ nhàng trấn an Mạn Duẫn, tay nắm chặt lấy tay Mạn Duẫn, mười ngón tương giao. “Trong khoảng thời gian này sẽ đau lắm, xong rồi tất cả mọi việc đều sẽ tốt lên”.

Nghe phụ vương an ủi, Mạn Duẫn cảm thấy đau đớn chậm rãi biến mất. Nhìn khuôn mặt phụ vương, anh tuấn không ai có thể sánh bằng. Thời gian càng làm người thêm mị lực, mỗi lời nói, mỗi cử động đều tản ra uy nghi hoàng thất.

Câu châm ngôn kia rất đúng, khi có một thứ gì đó rồi, liền cảm thấy lo được lo mất.

Nàng và phụ vương thật sự sẽ có kết quả tốt sao?

Tịch Mân Sầm ghé vào tai Mạn Duẫn, thanh âm trầm trầm, mang theo vài phần ôn nhu: “Bây giờ còn có tâm tư suy nghĩ miên man sao?”

Chờ cảm giác đau đớn biết mất, Mạn Duẫn ước chừng cũng khoảng nửa khắc thời gian. Bên tai ngứa ngáy, mồ dôi dính ẩm ướt hai má.

Tịch Mân Sầm lấy khăn tay lau mồ hôi cho Mạn Duẫn: “Từ nay về sau, bổn vương không cho phép con lại bị thương, cho dù là bổn vương cũng không thể tổn thương con”.

Giống như hứa hẹn, thanh âm Tịch Mân Sầm vô cùng kiên định.

“Vương gia, tiểu quận chúa, đại phu nổi tiếng nhất Thanh Châu đã được mời tới”.

https://thuviensach.vn

“Mời” lời Tề Hồng vừa dứt liền trông thấy một lão đại phu đang bị khiêng tới.

Lão đại phu một thân áo xanh, hai tay ôm chặt hòm thuốc. hắn bị hành động của Tề Hồng dọa sợ tới mức mồ hôi chảy liên tục, rốt cuộc cũng dừng lại cước bộ, nhịn không được hỏi: “Thiếu hiệp, ngài có thể thả lão phu xuống dưới không? Thắt lưng lão phu đau quá a”.

Lão nhân tuổi đã cao, vốn không chịu nổi ép buộc. Lão đại phu âm thầm cảm thán, nam nhân trẻ tuổi ngày nay, càng ngày càng không biết kính già yêu trẻ.

Bất quá thấy dáng vẻ đối phương bất phàm, hơn nữa chỗ bọn họ ở, chính là Thiên Kiếm trang lẫy lừng. Cho dù có oán hận cỡ nào, lão đại phu cũng không dám nói ra. Ai dám đắc tội người của Thiên Kiếm trang chứ? Đó không phải là muốn chết sao.

“Bắt mạch cho tiểu quận chúa”. Tề Hồng nghe vậy, liền buông lão xuống, dẫn lão đại phu đi vào trong.

Nghe thấy danh hào từ trong miệng đối phương, lão đại phu càng thêm cẩn thận, đã sớm nghe nói Cửu Vương gia mang tiểu quận chúa vào Thành Châu, không nghĩ tới hắn lại may mắn được nhìn thấy.

“Nhanh chút, ngươi làm gì chậm chạp vậy?” Chu Dương kéo áo lão đại phu, đi về phía cạnh giường, vẻ mặt đó giống như sắp cháy nhà tới nơi.

“Vâng, vâng vâng” Lão đại phu liên tục vâng vâng dạ dạ, một khắc cũng không dám chậm trễ, ngón tay ấn trên mạch tượng tiểu quận chúa, rồi lại thâm ý nhìn tiểu quận chúa, muốn nói lại thôi, giống như gặp phải nan đề.

Bộ dáng của hắn khiến mọi người vội muốn chết.

Tịch Mân Sầm nhíu mày, hỏi: “Rốt cuộc thế nào?”

https://thuviensach.vn

Thiên liên nhụy trăm năm không ai dùng tới, kỳ thật Tịch Mân Sầm cũng lo lắng về dược hiệu của nó. Nếu bệnh trên người Mạn Duẫn vẫn không thể thanh trừ, hắn liền gặp phải nan đề.

Lão đại phu nhìn quanh vài lần, "Lão phu không biết nói thế nào…"

Chu Dương thiếu kiên nhẫn, lão già này nói một câu lại dừng một câu, chính là muốn khiến người ta gấp chết đây mà.

"Mau nói, nếu không nói, tin hay không ta tẩn lão một trận." Chu Dương xúc động giơ quyền lên, trên mặt làm ra biểu tình dữ tợn.

Thây thuốc sợ tới mức run lên, "Thiếu hiệp đừng xúc động, chỉ là chuyện này liên quan tới danh tiết của tiểu quận chúa, cho nên lão phu mới do dự".

Lão đại phu đứng lên, hướng Cửu Vương gia quỳ xuống. hắn tuy rằng không phải người trong tiều đình, nhưng một số việc cũng đã được nghe qua. sự việc liên quang đến hoàng gia, cho mười lá gan hắn cũng không dám nói lung tung. Ít nhất như vậy cũng sẽ không lo đến tính mạng. Nhưng hôm nay vận may của hắn lại kém, vừa vặn biết được chuyện này.

Lão đại phu thuốc trịnh trọng đứng lên, Tề Hồng đè lại tay Chu Dương, hướng hắn lắc đầu, ý bảo đừng làm lớn.

Mạn Duẫn khởi động thân mình, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần khẽ xoay lại: "Có chuyện gì ông cứ nói đi, bản quận chúa xá ông vô tội".

Thanh âm nhỏ như muỗi kêu, nhưng vì trong phòng im lặng, tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Lão đại phu nhận được ân xá, chậm rãi nói: "Tiểu quận chúa, lão phu xem mạch tượng của người, dường như là bệnh nặng mới khỏe. Thân mình

https://thuviensach.vn

tiểu quận chúa khỏe mạnh, nhưng điều duy nhất lão phu không tiện mở miệng đó là…”

Lão đại phu lại dừng lại, dò hỏi: “Theo lão phu biết, tiểu quận chúa bất quá mới mười sáu tuổi, chưa gả cho người ta.”

Chu Dương suýt nữa nghẹn đến hộc máu, lão đại phu này không vội, bọn họ vội, như vậy có được không, hay là lão muốn đùa bỡn bọn họ?

“nói mau!” Chu Dương hướng lão đại phu rống lên.

“Thứ lão phu nói thẳng, tiểu quận chúa mang thai.” Lời nói giống như búa tạ, đánh thẳng vào tim mọi người.

Trong mắt bọn họ đều có khiếp sợ, ngay cả Cửu Vương gia bình thường mặt lạnh cũng xảy ra biến hóa.

Lão đại phu nhìn bọn họ như vậy, tâm cảm thán, chuyện xấu của hoàng gia bị lão biết được, không biết Cửu Vương gia có giết người diệt khẩu không?

Đứa nhỏ trong bụng Mạn Duẫn, phụ thân của nó là ai, mọi người ở đây đều biết.

Tề Hồng hướng Tịch Mân Sầm giơ ngón cái, tiểu quận chúa mới về có mấy tháng, nhanh như vậy đã mang thai. Muốn không bội phục Cửu Vương gia cũng không được.

Chu Dương lập tức sửa lại bộ dáng hung thần ác sát lúc nãy, cười to ba tiếng, rồi cuối cùng ôm bụng mà cười.

Trời ạ, bọn họ ở Sầm vương phủ nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có tiểu chủ tử. Hoàng thượng đều có nữ nhân thành đàn, cũng chỉ còn Vương

https://thuviensach.vn

gia là chưa có con. tiểu quận chúa cũng không chịu thua kém, không hổ là người vương gia yêu nhất.

Mạn Duẫn đần dần hoàn hồn lại, câu nói lúc nãy của lão đại phu vẫn còn văng vẳng bên tai nàng. Nghĩ tới hình ảnh nàng và phụ vương trong lúc đó, hai gò má bất giác đỏ lên. Bọn họ không áp dụng phương pháp tránh thai, mang thai cũng là chuyện bình thường.

“Nhưng là, ta không có bệnh trạng của người mang thai…” Mạn Duẫn vẫn không thể tin được, hoài nghi hỏi.

Lão đại phu không ngừng cân nhắc tâm tư của những người này, vừa rồi còn mang vẻ mặt giật mình, sao bỗng nhiên lại vui vẻ rồi? Chẳng lẽ bọn họ hi vọng hoàng thất bị xấu mặt sao?

“Vừa mới một tháng, không thấy bệnh trạng là chuyện bình thường.” Lão đại phu dám chắc chẩn đoán của mình không hề sai. Ông làm nghề y đã nhiều năm, vốn không có chuyện bắt sai mạch tượng, Cho nên với chẩn đoán của chính mình, ông phi thường chắc chắn.

Ngón tay Mạn Duẫn chuyển qua bụng bằng phẳng, nơi đó thật sự có một tiểu sinh mệnh?

Thân mình còn suy yếu, Mạn Duẫn ngẩng đầu nhìn Tịch Mân Sầm. Đứa nhỏ này nàng nên dùng thân phận gì mà sinh ra? Nàng gọi Tịch Mân Sầm một tiếng “phụ vương”, vậy đứa nhỏ này lại gọi hắn là gì?

“Quản tốt cái miệng của ngươi, nếu có chút tiếng gió nào truyền ra ngoài, liền chờ diệt tộc đi.” Tịch Mân Sầm giúp Mạn Duẫn, đỡ nàng tựa vào người mình. hắn cho Tề Hồng một ánh mắt, để hắn đưa đại phu đi ra ngoài.

Lúc gần đi, Tề Hồng uy hiếp lão đại phu một trận, lại đe dọa thêm, khiến ông sợ tới mức đi đường đều run lẩy bẩy, mới bằng lòng thả người. Bị dọa

https://thuviensach.vn

thành như vậy, khẳng định lão đại phu kia không có gan nói ra ngoài.

Đại phu vừa đi, Chu Dương liền không nhịn được hưng phấn, kích động đi qua đi lại, giống như hắn mới là người trở thành phụ thân.

“Ha ha… Sầm vương phủ chúng ta, rốt cuộc cũng có một tiểu chủ tử rồi”.

Ngại cùng Chu Dương tranh cãi ầm ĩ, Tề Hồng cầm khăn lau bàn nhét vào miệng Chu Dương: “Ngươi e sợ người trong thiên hạ không biết sao?”

Quan hệ tiểu quận chúa cùng vương gia mơ hồ không rõ, nếu để những người không rõ chuyện truyền ra, như vậy thanh danh của hai người cũng bị ảnh hưởng lớn.

Chu Dương cũng không trở mặt với Tề Hồng, ném cái khăn kia xuống: “Ta mới mặc kệ, dù sao chờ đứa nhỏ của tiểu quận chúa sinh ra, đó chính là tiểu chủ tử của Sầm vương phủ”.

Đương sự là Tịch Mân Sầm vẫn trầm mặc, cũng không biết đang suy nghĩ gì, thâm trầm nhìn chằm chằm bụng Mạn Duẫn.

“Tĩnh dưỡng hai ngày, chúng ta liền về kinh. Chuyện này bổn vương sẽ xử lý, trong bụng Duẫn nhi chính là cốt nhục của bổn vương, bổn vương đương nhiên sẽ không bạc đãi đứa nhỏ”. Tịch Mân Sầm trước mặt Tề Hồng và Chu Dương, bạc môi nhẹ nhàng hôn lên trán Mạn Duẫn. Đây chính là kết tinh của hắn và Mạn Duẫn, không có biểu hiện quá kích động, nhưng trong thâm tâm Tịch Mân Sầm luôn hy vọng hài tử này sẽ đến.

Từ nay về sau, hắn muốn mọi người trong thiên hạ đều biết, Mạn Duẫn là người của hắn.

“Duẫn nhi, ý của con thế nào?” Tịch Mân Sầm tuy là hỏi, nhưng Mạn Duẫn hiểu được, phụ vương đã có quyết định của mình.

https://thuviensach.vn

Vì đứa nhỏ, Mạn Duẫn cũng quyết không lùi bước. Chuyện nên đến, cuối cùng cũng sẽ đến. Thay vì bị vây trong thế cục bị động, không bằng bọn họ chủ động xuất kích.

Gật đầu thật mạnh, Mạn Duẫn cũng nói ra đáp án của nàng.

nhẹ nhàng vuốt ve gò má Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm nói: “Kỳ thật bổn vương đã sớm muốn làm như vậy, cho dù không có đứa nhỏ này, sau khi về kinh, bổn vương cũng sẽ đem chân tướng chiêu cáo thiên hạ.”

Nếu Mạn Duẫn cùng hắn đối mặt với chuyện này, hắn lại càng cao hứng. Chấp tử tay, ta cùng người sóng vai.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Mọi việc dù có tính toán xa thế nào cũng không cản nổi biến hóa của nó. Chiều ngày thứ hai, bọn họ nhận được thư do Chu Phi truyền tới. Chu Phi sớm đã xử lý xong chuyện ở Tê Thành, đã về tới kinh thành. Phong thư này, từ lúc hắn tới kinh thành liền ra roi thúc ngựa đưa tới.

trên thư viết: Hoàng đế Nam Trụ Quốc Sử Minh Phi tự mình tới, muốn hòa thân.

Mà đối tượng Sử Minh Phi nhắm tới, chính là Cửu Vương gia của Phong Yến Quốc – Tịch Mân Sầm. Sử Minh Phi đã lên đường được mười ngày, đang trên đường tới Phong Yến quốc. Nghe nói vì muốn nhanh chóng củng cố quan hệ hữu hảo giữa hai nước, Sử Minh Phi đã trực tiếp mang công chúa hòa thân cùng tới.

Hoàng đế Tịch Khánh Lân nghe được việc này, liền phái người thông tri cho Tịch Mân Sầm.

Nhận được phong thư này, vui mừng của mọi người cũng bị giảm đi chút ít.

Chu Dương vì Mạn Duẫn cảm thấy không đáng giá: “Việc này là sao chứ, Sử Minh Phi là cố ý muốn tìm vương gia gây phiền toái sao?”

https://thuviensach.vn

Cả Hoàng thượng cũng vậy, sao lần nào có người muốn hòa thân cũng đẩy cho Cửu Vương gia? Những người trước kia thì thôi đi, chẳng lẽ còn phải thêm một tên Sử Minh Phi sao? Tiểu quận chúa đang mang thai, lúc này sao có thể khiến nàng thêm phiền lòng chứ?

"Tiểu quận chúa, người đừng nóng giận. Cùng lắm thì ta đi giết công chúa hòa thân kia là được, xem nàng làm sao tiến vào đại môn Sầm vương phủ". Chu Dương nói gió là gió, nói mưa là mưa, vừa nói xong đã quay đầu muốn đi ra ngoài.

Chân còn chưa tới cửa, cổ áo đã bị Tề Hồng giữ lại, kéo trở về.

"Giết công chúa? Ngươi muốn cho hai nước trở mặt thành thù sao? Ngay cả người trong giang hồ như hắn còn hiểu được đạo lý này, Chu Dương sống trong cung đình, sao lại không hiểu thấu quan hệ đó chứ?

Mạn Duẫn hướng Chu Dương lắc đầu: "Chuyện này không thể lỗ mãng. Phụ vương, người thấy thế nào?"

Ánh mắt chuyển qua Tịch Mân Sầm, hai ngày ngay phụ vương đều ngồi trên ghế, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì, cả ngày cũng không nói được mấy câu.

Tịch Mân Sầm nâng mắt: "Chỉ có hai khả năng. một là, Sử Minh Phi muốn chúng ta ở cùng một chỗ. Hai là, hắn không muốn chúng ta sống với nhau. Theo tình huống trước mắt, khả năng hai điều trên đều đúng".

Quan hệ giữa Tịch Mân Sầm và Sử Minh Phi vốn dĩ cứng ngắc. Trước kia là cừu hận quốc gia, sau này Tịch Mân Sầm lại cướp đi Mạn Duẫn. Ngay từ đầu, Sử Minh Phi đã phản đối hai người ở chung một chỗ, lần này hắn tới Phong Yến chắc chắn là có liên quan tới Mạn Duẫn, hay là hắn muốn mang Mạn Duẫn trở về?

https://thuviensach.vn

Nhưng Mạn Duẫn vốn muốn ở bên cạnh Tịch Mân Sầm, tên kia không thể đánh chủ ý lên nàng. Muốn chia cách bọn họ, nằm mơ cũng đừng nghĩ tới.

Tám năm chờ đợi, Tịch Mân Sầm chờ tới bây giờ, để xem ai còn có thể ngăn cản bọn họ?

“Hôm nay liền chào từ biệt Bách Lý Vân Dịch, sớm ngày trở về, cũng có thể sớm tìm ra kế sách đối phó”. hắn tin hoàng huynh cũng đang sứt đầu mẻ trán, phiền toái kéo dài như vậy, cũng nên giải quyết.

Bách Lý Vân Dịch còn đang bận rộn chỉnh đốn chuyện trong Thiên Kiểm trang, nghe người bên ngoài truyền lời, lập tức nghênh đón Cửu Vương gia và tiểu quận chúa tiến vào.

Tịch Mân Sầm đi thẳng vào vấn đề, nói: “Bổn vương có chuyện cần trở về kinh thành, mấy ngày nay đã quấy rầy Bách Lý trang chủ”.

“Cửu Vương gia không cần khách khí, nếu ngài muốn tới Thiên Kiểm trang, ta luôn sẵn sàng tiếp đón”. Bách Lý Vân Dịch ngừng bút lông trong tay, từ án thư đi ra. “Bất quá, ta còn một chuyện không rõ, thỉnh Cửu Vương gia chỉ giáo”.

Lời này của Bách Lý Vân Dịch là có ý gì? Trong nháy mắt, Mạn Duẫn đoán hắn đã biết việc thiên liên nhụy bị đoạt đi, hơn nữa còn nghi ngờ bọn họ.

Sắc mặt Tịch Mân Sầm vẫn bình thường, hoặc là nói, cho dù xảy ra chuyện gì, hắn cũng luôn hé ra bộ mặt băng lãnh. Cho dù hắn có ý tưởng gì thì cũng sẽ không biểu lộ ra trên nét mặt.

“nói” Chỉ một chữ, Tịch Mân Sầm lại tiếp tục ngậm miệng không nói.

https://thuviensach.vn

Bách Lý Vân Dịch đi đến trước mặt hai người, hỏi: “không biết có phải trùng hợp hay không, ngày ấy hai gã thị vệ của vương gia đi dạo trong viện một vòng, rồi bỗng nhiên thuốc nổ trong trang không còn nhạy nữa? Hay là hai gã thị vệ này đều có chỗ hơn người, chỉ cần đi qua chỗ nào, thuốc nổ chỗ đó liền bị ẩm?”

rõ ràng là chỉ trích thuộc hạ Cửu Vương gia phá hư chuyện của bọn họ, Bách Lý Vân Dịch lại nói thành thỉnh giáo. Thử hỏi, đây là thỉnh giáo gì chứ?

Tịch Mân Sầm gõ gõ bàn gỗ, không hề thấy bối rối: “Nguyên lai ngươi cũng biết, Bách Lý trang chủ nói thẳng là tốt rồi, đi vòng vèo làm gì”.

“Cửu Vương gia dám làm dám chịu a.” Bách Lý Vân Dịch cũng không phân định được rõ ràng, rốt cuộc là nên nhắm mắt làm đối với ngơ việc Tịch Mân Sầm đã làm hay là tổn hại Tịch Mân Sầm nữa.

Nhưng nơi này không ai so đó chuyện đó, Tịch Mân Sầm liền hỏi: ‘sự kiện kia là bổn vương phái người làm, nếu không làm sao có việc náo nhiệt để xem chứ? Vừa đúng lúc bổn vương thích xem náo nhiệt. Nếu ngươi chỉ dùng một bao thuốc nổ giải quyết hết mọi chuyện, vậy còn ai để diễn cho ta xem chứ? Nhưng mà Bách Lý trang chủ, chúng ta là người sáng không nói tiếng lóng, ngươi dám nói… Ngươi không có lợi ích gì từ việc này sao?”

Phụ vương quả thật là không để bị thiệt a, nói vài câu liền đem quyền làm chủ chuyển sang người mình.

Bách Lý Vân Dịch ha ha cười to, không hổ là Cửu Vương gia, cho dù là tâm kế hay thủ đoạn đều là cao thủ hàng đầu.

“Phải, Cửu Vương gia nói đúng. Trận hỗn loạn này thật sự giúp ta bỏ đi không ít nội gian, cũng là nhờ Cửu Vương gia giúp đỡ ít nhiều”. Bách Lý Vân Dịch nói ra, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

https://thuviensach.vn

Đừng nhìn hắn bị vây trong thế bị động, có đôi khi, hắn cũng có mục đích ám muội của mình.

Cuối cùng Mạn Duẫn cũng rõ ràng vì sao đêm đó phụ vương lại nói ra những lời này. Hóa ra hai người này tuy không bàn bạc trước với nhau, nhưng vì liên quan tới lợi ích, vẫn cam nguyện cho loại chuyện này phát sinh. Mạn Duẫn đánh giá Bách Lý Vân Dịch rất cao, thật sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, so với phụ vương cũng không kém chút nào.

“Cửu Vương gia, ngài phải đi, ta đương nhiên vui vẻ tiễn ngài đi rồi. Nhưng ta có một yêu cầu nho nhỏ, chỉ cần ngài đáp ứng, ta liền tận tâm đưa tiễn, không cố ý gây khó dễ cho ngài nữa.” Trong đó bao gồm cả việc các người lấy đi thiên liên nhụy, đừng tưởng rằng giấu diếm được Bách Lý Vân Dịch hắn.

hắn ở Thiên Kiểm trang dùng thiên liên nhụy hầm dược, mùi nồng nặc như vậy, sao có thể che giấu được? Bất quá hắn cũng bội phục Tịch Mân Sầm, công lực như vậy không dễ gì có được, nhưng nói bỏ liền bỏ, một chút cũng không do dự.

Mặc kệ vì lí do gì, Tịch Mân Sầm đều không có đạo lý để cự tuyệt, nhẹ nhàng gật đầu: “yêu cầu cái gì?”

Đừng quên Bách Lý Vân Dịch là phần tử hiếu chiến, hắn nói: “Quyết đấu… chân chính quyết đấu”.

Từng câu từng chữ không cho người khác có chỗ cự tuyệt.

Tịch Mân Sầm nhíu mày, nếu yêu cầu này có thể khiến hai người giải tỏa hết ân oán, hắn vì sao phải cự tuyệt?

“Bổn vương đáp ứng, bất quả gần đây có việc, chúng ta phải về trước, chuyện này để sau, như thế nào?” Cao thủ so chiêu, không phải có thể tùy

https://thuviensach.vn

tiện kết thúc, có đôi khi đấu cả một ngày một đêm cũng là chuyện bình thường.

Bách Lý Vân Dịch vốn không trông cậy hắn lập tức thực hiện hứa hẹn, vẻ mặt hắn cũng lạnh nhạt: “Ta thấy công lực Cửu Vương gia gần đây cũng tổn thương không ít, ta cũng không muốn nhân lúc người ta gặp khó khăn mà lợi dụng, ngày này năm năm sau gặp ở tại đây, thế nào?”

Tuy rằng hắn không vạch trần tại sao công lực Tịch Mân Sầm bị hao tổn, nhưng Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn đều hiểu, sợ là Bách Lý Vân Dịch đã biết hết mọi việc.

Xem ra, đối phương cũng không tính truy cứu…

“một lời đã định, năm năm sau gặp lại”. Tịch Mân Sầm đứng lên, cáo biệt Bách Lý Vân Dịch, mang theo Mạn Duẫn đi ra cửa.

Mạn Duẫn giơ tay lên, hướng Bách Lý Vân Dịch vẫy vẫy, ý bảo tái kiến.

Bách Lý Vân Dịch cười đáp lại, thiên liên nhụy đưa cho họ cũng tốt. Dọn dẹp sạch sẽ đám lão già cổ hủ kia, hắn rốt cuộc cũng có thể cải cách hoàn toàn Thiên Kiểm trang một lần, bỏ đi mấy quy củ trước đây. Cửu Vương gia đến đây mang lại cho hắn một lần thanh lý môn hộ, cho nên hắn cũng không lý do gì không bắt lấy.

Những ngày kế tiếp chắc hắn sẽ rất bận rộn đây, cuộc cải cách lần này cũng phải mất ba đến năm năm.

Chu Dương và Tề Hồng đã chuẩn bị tốt xe ngựa, Tịch Mân Sầm và tiểu quận chúa vừa ra khỏi Thiên Kiểm trang bốn người liền lên xe ngựa rời đi.

Từ từ rồi khỏi Thanh Châu, Mạn Duẫn nói: “Bách Lý Vân Dịch tính tình cũng tốt lắm, con muốn cùng hắn làm bằng hữu”.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm không phản đối, vỗ vỗ đầu vai nàng. nói phụ họa: “thật sự rất tốt”.

“Phụ vương, quyết đấu năm năm sau…”

Mạn Duẫn không nói hết câu đã bị Tịch Mân Sầm đánh gãy: “Bổn vương đã có đáp ứng chúng ta quyết đấu cũng có chừng mực, không phải là quyết đấu sinh tử, tự hiểu được điểm dừng. Duẫn nhi, đừng tiếp tục gọi bổn vương là phụ vương”.

Tịch Mân Sầm đột nhiên nói những lời này làm tim Mạn Duẫn suýt nữa lại đập liên hồi. Nếu là trước kia, bởi vì quan hệ huyết thống, Mạn Duẫn nhất định nghĩ rằng phụ vương không muốn nàng. Bây giờ, phụ vương nói ra những lời này là có ý gì?

Trong lòng có chờ mong, lại sợ sẽ thất vọng.

“Về sau kêu tên bổn vương, dù sao cũng không thể để đứa nhỏ chưa xuất thế xưng hô giống nàng, nàng kêu bổn vương là “Phụ vương” vậy đứa nhỏ gọi là gì?” So với hai tiếng “Phụ vương”, Tịch Mân Sầm càng muốn nghe Mạn Duẫn gọi thẳng tục danh của hắn.

Cho dù hắn dưỡng nàng tám năm, nhưng chưa bao giờ xem nàng như nữ nhi mà đối đãi. Cho tới cuối cùng, Tịch Mân Sầm vẫn ôm tâm tư kia. hắn không muốn làm phụ vương của Mạn Duẫn, mà muốn nàng cùng hắn cả một đời.

Giống như bỗng nhiên thông báo với mọi người, Mạn Duẫn còn chưa kịp chuẩn bị, sửng sốt hai giây, mới hoàn hồn nói: “Phụ… Sầm”.

Nhìn thấy Tịch Mân Sầm cau mày, Mạn Duẫn đúng lúc sửa lại. đã thành thói quen, nàng nhất thời không sửa miệng lại. Kêu tục danh của hắn như vậy, Mạn Duẫn cũng cảm thấy không tự nhiên. Thử kêu thêm vài tiếng thì sẽ quen dần thôi.

https://thuviensach.vn

Đem xe ngựa nhường cho hai người đang khanh khanh ta ta (ý nói: tình chàng ý thiếp), Chu Dương và Tề Hồng ở bên ngoài đánh xe.

“Ta cũng muốn sinh đứa nhỏ” Tề Hồng nhìn phong cảnh hai bên đang không ngừng lùi lại phía sau, vừa đánh xe ngựa vừa cảm khái nói.

Phong lưu thành tánh, hắn đối với cuộc sống như vậy đã muốn chán ghét. Nếu gặp người thích hợp, Tề Hồng thật sự muốn có cuộc sống yên ổn.

Chu Dương không nể mặt cười ra tiếng: “Ha ha… ngươi muốn sinh đứa nhỏ, đợi ngươi biến thành nữ nhân rồi nói sau! Nam nhân lấy gì sinh đứa nhỏ, đừng nói với ta, ngươi chán chơi nữ nhân rồi muốn chuyển qua chơi nam nhân”.

Chu Dương thuần túy là nghĩ sai lệch, khóe miệng cười đến muốn vỡ ra, vung roi quất trên lưng ngựa.

Tề Hồng nói những lời thật lòng như vậy, mà Chu Dương lại chê cười hắn, Tề Hồng tức đến mặt biến sắc: “đi, đánh một trận”.

Chu Dương thoáng nhìn qua hắn: “Ta không rảnh, ngươi không phát hiện ta đang đánh xe sao?”

Cảm thấy vô lực, Tề Hồng khẽ cắn môi. hắn nói chuyện với Chu Dương đúng là ông nói gà bà nói vịt, ai cũng không hiểu đối phương đang nói gì.

p/s: tuần sau là có chương cuối rồi. nhanh thật, mới đây mà bộ này cũng sắp hoàn rồi

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15: Đại Kết Cục (1)

Edit: tart_trứng

Beta: Ishtar

Xe ngựa chạy suốt ngày đêm, chỉ ngẫu nhiên dừng lại nghỉ một chút, ở núi Lâm Chi bắt hai con thỏ, làm một chút đồ ăn ngon. một đường không dừng lại, cho tới khi bọn họ chạy tới kinh thành đã là chuyện của mười ngày sau.

Ngạo Mao ghé cả người vào thành xe, nó ngoại từ ăn cơm là chui ra ngoài, còn lại đều ngủ lười.

Ngạo Mao quen tính lười nhác, Mạn Duẫn cũng không quản nó nhiều.

Mạn Duẫn cảm thấy không thoải mái, xốc màn che lên ló mặt ra xem tình hình bên ngoài. đã nhiều ngày nay nàng xuất hiện tình trạng nôn khan, cũng không biết vì lý do gì, chỉ cảm thấy hơi không thoải mái mà thôi, không phải bệnh tình nghiêm trọng gì.

“Sao vậy?” Mỗi khi thấy thân thể Mạn Duẫn có vẻ không khỏe, Tịch Mân Sầm đều lo lắng hỏi. Sau đó hắn đều nói Chu Dương dừng xe ngựa, chờ Mạn Duẫn nghỉ ngơi đủ rồi lại tiếp tục lên đường.

Mắt thấy sắp tới cửa thành, Mạn Duẫn không nghĩ lại dừng lại. Hơn nữa sắc trời đã sắp tối đen, nếu không đi vào, chỉ có thể chờ sáng mai cửa thành lại mở ra mới có thể vào.

https://thuviensach.vn

“Sầm, không cần dừng lại, cũng không phải nghiêm trọng gì, tiếp tục đi thôi.” hiện tại nàng đã cảm thấy tốt hơn nhiều, sắc mặt cũng dịu xuống.

Tịch Mân Sầm nhìn nhìn nàng: “Được rồi, đứa nhỏ của bổn vương sao có thể yếu ớt chứ!”

Hai má Mạn Duẫn đỏ lên, quay đầu không thèm nhìn Tịch Mân Sầm. đã nhiều ngày rồi, Tịch Mân Sầm luôn đem hai chữ đứa nhỏ dán lên miệng nói linh tinh, thường xuyên khiến Mạn Duẫn ngượng ngùng.

Nếu ở hiện đại, quan hệ của bọn họ chính là chưa kết hôn đã có thai.

Cảnh sắc xung quanh dần trở nên quen thuộc. Phố xá nhộn nhịp, thảnh thoảng truyền tới tiếng rao to của tiểu thương. Mạn Duẫn ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài, lại sinh ra cảm giác đã về tới nhà.

Trước cửa lớn Sầm vương phủ, hai con sư tử đá uy mãnh khiếp người sừng sững đứng đó, trước sau như một, không phân biệt xuân hạ thu đông. Hai phiến cửa sơn son mở ra, bốn thủ vệ nắm chuôi kiếm đứng đó, thần sắc nghiêm túc.

Chu Dương từ trên xe ngựa nhảy xuống đứng trước cửa lớn, hướng xe ngựa hô: “Vương gia, tới.”

Tịch Mân Sầm đỡ Mạn Duẫn đi ra, ánh mặt trời chói chang làm Mạn Duẫn khẽ nhíu mắt lại.

Chu Dương cùng vài tên thủ vệ quen thuộc nói chuyện, bày ra bộ dáng của một thủ vệ trưởng hỏi: “Gần đây trong phủ thế nào?”

“Có Chu thị vệ quản lý nên tất cả mọi thứ đều thỏa đáng.” Bốn thủ vệ đều cực kì có lễ, hơi cúi đầu báo cáo với Chu Dương.

https://thuviensach.vn

“Chu thị vệ” trong miệng bọn họ, hắn nhiên là vị ca ca khô khan kia của Chu Dương.

“Gọi Chu Phi tới.” Tịch Mân Sầm phân phó xuống, đi vào đại sảnh.

Lập tức có tỳ nữ bưng trà, lại hỏi một chút tối nay bọn họ muốn ăn gì.

Đ đường đã nhiều ngày, mọi người vẫn không được ăn một bữa tử tế. Cho nên vừa về tới vương phủ, Chu Dương đã hướng tỳ nữ nói ra cả một danh sách đồ ăn, trong đó đồ ăn mà Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn thích ăn chiếm một phần lớn. Vài món còn lại thì dựa theo khẩu vị của Chu Phi, Chu Dương và Tề Hồng mà làm.

Tề Hồng ở trong võ lâm tiêu sái thành thói quen, chân khoanh lại ngồi trên ghế: “Ta nói này Vương gia, ta làm đương sai của ngài, không thì cũng là thị vệ, rốt cuộc không khác gì mã phu cả? Mấy ngày nay ta cùng Chu Dương đều thay nhau đánh xe, tay cũng muốn trật khớp luôn rồi.”

Hai nô tỳ đứng sau giúp hắn đấm lưng, Tề Hồng thoải mái nhịn không được khẽ than nhẹ.

Đối với lời nói của Tề Hồng, Tịch Mân Sầm cũng không để ý tới. Con người lạnh băng ngồi trên ghế chỉ mải miết dừng lại trên người Mạn Duẫn.

Chu Phi nghe tin Vương gia hồi phủ, lập tức chạy tới, nhìn thấy mọi người đều đang ở đại sảnh, Chu Phi hướng Tịch Mân Sầm hành lễ: “Thuộc hạ khấu kiến Vương gia.”

“Chuyện ở Tề Thành giải quyết thế nào?” Tịch Mân Sầm không nói về chuyện của Mạn Duẫn trước, mà hỏi về nhiệm vụ lúc trước hắn đã giao cho Chu Phi.

Mệnh lệnh của vương gia, Chu Phi nào dám qua loa! hắn cúi đầu bẩm báo: “Thuộc hạ dựa vào những gì Vương gia viết để lại, xử trí từng người

https://thuviensach.vn

phạm tội một. Còn văn thư, thuộc hạ đã trình lên cho Hoàng thượng."

Chu Phi xưa nay làm việc đều nghiêm cẩn (nghiêm túc và cẩn thận), Tịch Mân Sầm nghe hắn nói như vậy cũng yên tâm.

"Người trong phòng đều lui ra, bổn vương có chuyện quan trọng muốn hỏi Chu Phi." Tịch Mân Sầm ra lệnh một tiếng, những tỳ nữ trong phòng đều xoay người rời đi.

Trong đại sảnh chỉ còn lại những người biết rõ chuyện.

Tịch Mân Sầm cau mày, đi thẳng vào vấn đề: "Đội ngũ của Sử Minh Phi đi tới đâu rồi?"

Bọn họ từ Thanh Châu gấp rút trở về, hiển nhiên sẽ nhanh hơn Sử Minh Phi một chút. Hơn nữa bọn họ lại chạy ngày chạy đêm, chưa từng dừng lại.

Chu Phi đã sớm thu thập tin tức tình báo: "Khoảng ba ngày sau, Sử Minh Phi sẽ tới kinh thành."

Tịch Mân Sầm suy nghĩ sâu xa, lại hỏi một câu: "Hòa thân công chúa đó là ai?"

Mấy năm trước, từ sau ý đồ leo lên giường hắn của vị công chúa đã chết kia, Nam Trụ quốc cùng Tịch Mân Sầm vẫn chưa từng đám hỏi. Cũng không biết gần đây Sử Minh Phi làm sao, lại nháo ra chuyện này. Theo hắn biết, công chúa Nam Trụ quốc cũng chỉ còn lại mấy vị, mà tài mạo của họ cũng không phải thuộc dạng xuất chúng.

Chu Phi cũng đã hỏi thăm hồi lâu, nhưng lần này Sử Minh Phi làm việc rất bí mật. hắn đã tốn không biết bao nhiêu cơ sở ngầm cũng không thám thính được chút tin tức nào.

https://thuviensach.vn

Chu Phi thành thật lắc đầu: “Thuộc hạ thất trách, tra tìm được tin tức gì. Thám tử được phái đi trở về báo cáo, vị hòa thân công chúa kia, từ Nam Trụ quốc tới đây đều che lụa mỏng. Hơn nữa Nam Trụ quốc cũng không để lọt tí tin tức nào, vị công chúa mà Sử Minh Phi mang theo là ai cũng không biết được.”

Sử Minh Phi làm hoàng đế vài năm, tâm tư cũng trở nên kín đáo hơn, làm việc gì đều cẩn thận.

Tịch Mân Sầm hơi gật đầu, cũng không trách phạt Chu Phi, chỉ nói: “đi chuẩn bị đồ thành hôn, bổn vương cho ngươi bảy ngày.”

Chu Phi trợn mắt há mồm, cả người bị vây trong khiếp sợ: “Vương gia, người muốn thành hôn sao?”

hắn hầu hạ vương gia đã nhiều năm, tự nhiên cũng biết tính tình của Vương gia. Người này đối với cái loại đám hỏi chính trị gì đó đều vô cùng khinh thường. Huống hồ tiểu quận chúa còn ở đây, vương gia sao lại có thể cưới người khác!

“Niên kỉ (tuổi) của Vương gia cũng không còn nhỏ, người cùng tuổi với Vương gia, ai không phải là ba vợ bốn nàng hầu, nữ nhân thành đàn chứ?” Thấy Chu Phi vẫn chưa biết gì, Tề Hồng lại nổi lên tâm tư muốn trêu chọc hắn.

Chu Dương cũng hùa theo nói: “Vương gia đã cô độc nhiều năm như vậy, sớm nên thành hôn rồi, cũng khiến cho Sầm vương phủ có thêm việc vui! Ca, chẳng lẽ huynh không muốn có thêm một nữ chủ nhân.”

Thần sắc Chu Phi cứng ngắc, ánh mắt hắn hướng về phía Mạn Duẫn. Sao biểu tình của tiểu quận chúa lại giống như không hề liên quan? Tiểu quận chúa là một người kiêu ngạo, sao có thể chịu được việc Cửu Vương gia yêu thích người khác chứ!

https://thuviensach.vn

Cho dù Chu Phi nguyện trung thành với Vương gia, nhưng với hành vi có mới nới cũ của Cửu Vương gia, hắn cực kì không hài lòng: “Vương gia, người cưới công chúa rồi, tiểu quận chúa làm sao bây giờ?”

Con người lúc nào cũng như hũ nút này cũng hiểu được bất bình vì tiểu quận chúa bị tổn thương ư!

Chu Dương trừng to mắt, bất khả tư nghị nói: “Ca, ai nói với huynh Vương gia muốn kết hôn với công chúa? Huynh đừng ngồi đó mà đoán mò, Cửu Vương gia muốn kết hôn với tiểu quận chúa, tiểu quận chúa đang mang thai.”

So với vừa rồi còn khiếp sợ hơn, Chu Phi giương miệng, ánh mắt nhìn về phía bụng của tiểu quận chúa, cố gắng trấn định tâm trí: “thì ra là vậy, sao ngươi không nói sớm!” Làm hại hắn lo lắng suôn một trận.

Tề Hồng ha ha cười: “Cuối cùng cũng trêu Chu Phi được một lần, thường ngày nhìn ngươi lúc nào cũng phụng phịu, cười lên một chút không được sao? Nữ nhân đều thích nam nhân hài hước.” hắn tự cho là tuấn tú hất tóc.

Mạn Duẫn bị họ chọc cười, càng ngày càng cảm thấy ba người này quả thật là cực phẩm. một người phong lưu lỗi lạc, một người nghiêm túc khô khan, còn thêm một người ngây ngốc nữa.

Tịch Mân Sầm nhìn ba người, rồi lại nhìn về phía Mạn Duẫn. không biết từ lúc nào, Mạn Duẫn đã chiếm một vị trí đặc thù trong lòng cả ba người này. Ngay cả Chu Phi xưa nay tôn trọng hắn nhất, cũng vì Mạn Duẫn mà nói chuyện.

“Sau này, Mạn Duẫn là chủ tử thứ hai của các ngươi.” Tịch Mân Sầm nghịch nghịch tóc của Mạn Duẫn, cũng không cố kỵ ở đây còn ba người khác, nhẹ nhàng búng lên cái trán của nàng.

https://thuviensach.vn

hắn vẫn như trước không có chút biểu tình nào, chỉ có cổ lãnh khí trên người càng ngày càng ít. Trước mặt tiểu quận chúa, có đôi khi còn có thể toát ra chút ôn nhu.

Trong lòng ba người cảm thán, tình yêu thật sự là điều gì đó kỳ diệu, không chỉ khiến con người hãm sâu trong đó, nó còn có thể thay đổi tính cách của một người. Cửu Vương gia không phải chính là ví dụ tốt nhất sao?

Hai má Mạn Duẫn hồng hồng, liền nhéo tay Tịch Mân Sầm, nhỏ giọng cảnh cáo: “Đừng như vậy.”

Mạn Duẫn cùng hắn thân thiết trước mặt người khác không phải lần đầu, nhưng da mặt nàng vốn mỏng, như thế nào cũng cảm thấy ngượng ngùng. Cho dù người ở đây đều là bạn thân, Mạn Duẫn vẫn cảm thấy xấu hổ.

Tịch Mân Sầm hiển nhiên không đồng ý, Mạn Duẫn là người của hắn, ngẫu nhiên biểu thị công khai chủ quyền một chút là quyền của hắn. Thần sắc hắn bất động, cho dù không đáp ứng, hắn cũng không trả lời.

“Chuẩn bị quần áo cho bổn vương, đêm nay bổn vương vào cung diện thánh.” Nhiều tháng rồi chưa vào cung, hắn cũng phải hỏi thăm tình hình Phong Yến quốc gần đây mới được. Huống hồ, chuyện của hắn và Mạn Duẫn còn phải thương lượng với Tịch Khánh Lân.

“Con cũng đi.” Mạn Duẫn nói xen vào, nhiều tháng rồi không gặp Hoàng bá bá, giờ về rồi nàng cũng nên đi gặp thôi. Hơn nữa Tịch Mân Sầm đi tìm Hoàng bá bá nói chuyện, hơn phân nữa là vì nàng. Nàng không thể để một mình Tịch Mân Sầm chịu vất vả, nàng cũng muốn chia sẻ với hắn.

Xoa xoa đầu Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm gật đầu.

“Ta đi chuẩn bị.” Chu Dương xung phong nhận việc, xoay người liền đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Tịch Mân Sầm và Chu Phi nói một ít chuyện về triều đình và vương phủ. Theo những gì Chu Phi nói, những ngày này thật thái bình. Hoàng bá bá cử hành khoa thi, tiến hành cũng rất thuận lợi, triều đình lại kiếm thêm được một đám quan viên mới.

Sau khi dùng bữa, Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn lại lên xe ngựa, đi vào hoàng cung.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16: Đại Kết Cục 2

Lúc tiến cung cũng không bị thị vệ ngăn cản, một đường thuận lợi.

Đèn đuốc trong ngự thư phòng vẫn còn sáng, Lý công công cầm phất trần, đi qua đi lại bên ngoài phòng. Vừa thấy Cửu Vương gia tới, liền tiến lên chào đón: “Cửu Vương gia, ngài đã về, Hoàng thượng chờ ngài lâu rồi, từ sớm đã kêu lão nô đợi ở bên ngoài”.

Nét mặt Lý công công già nua, trên mặt trét một tầng phấn dày. Dưới ánh nến chiếu rọi, có vài phần khiến người ta sợ hãi.

Niên kỷ (tuổi) của Lý công công ngày càng lớn, đi đường cũng chậm hơn.

Mạn Duẫn nói: “Lý công công, bên ngoài lạnh, chúng ta vào thôi. Ta thấy ông hầu hạ Hoàng thượng đã nhiều năm, có nghĩ tới cáo lão hồi hương hay không? Về nhà hưởng phúc tuổi già?”

Lý công công biết hảo ý của tiểu quận chúa, chỉ thản nhiên thở dài: “Tạ ơn tiểu quận chúa quan tâm tới lão nô. Ý tưởng đó, hơn hai mươi năm trước lão nô còn nghĩ tới, nhưng hiện tại, lão nô đã đem hoàng cung trở thành nhà mình rồi. Chỉ muốn tiếp tục hầu hạ Hoàng thượng.”

Năm đó hắn bị bán vào cung làm thái giám, ban đầu còn oán trách, sau đó cũng đã nghĩ thông suốt rồi. Nếu trong nhà không bán hắn, thì phải bán

https://thuviensach.vn

đi tiểu đệ. Nhiều năm xa cách như vậy, tình cảm vốn dĩ đã phải nhạt, mọi việc cũng đã không còn trọng yếu nữa.

hắn nhìn Hoàng thượng lớn lên, so với cái gọi là người nhà, hắn và Hoàng thượng còn thân cận hơn. hắn biết mình cũng không còn sống được bao lâu, chỉ cầu mấy ngày còn lại, có thể chăm sóc hoàng thượng nhiều hơn một chút. Hoàng thượng cũng từng đề cập tới việc cho hắn cáo lão hồi hương, có điều bị hắn cự tuyệt.

Lý công công toát ra một cỗ bi thương, lấy tay áo lau lệ nơi khóe mắt.

Mạn Duẫn không hiểu phải an ủi vị lão nhân này như thế nào, đành vỗ vỗ đầu vai hắn: “Nếu đã cảm thấy đáng giá, thì cứ đi con đường mình đã chọn thôi.”

“Tiểu quận chúa, lão nô sẽ ghi nhớ.” Lý công công dẫn đường cho hai người, sau khi họ tiến vào ngự thư phòng, liền bảo thái giám cung nữ bên trong lui ra.

Ngự thư phòng to như vậy, cũng chỉ còn lại bốn người bọn họ.

Tịch Khánh Lân hưng phấn bước ra khỏi bàn, vẻ mặt đầy ý cười: “Cửu hoàng đệ, cuối cùng đệ cũng về rồi. Vừa vặn gần đây tấu chương rất nhiều, không bằng đệ mang về một ít phê duyệt giúp trẫm đi.”

Tịch Khánh Lân bị tấu chương làm phiền đến đứng ngồi không yên, Hoàng thượng vừa gặp liền lên tiếng oán thán. Hoàng đệ này ngay lúc công vụ chồng chất thì hắn lại chạy ra ngoài nhàn hạ, để lại mình hắn lưu lại đế đô, dốc sức lao động mà xử lý chính vụ.

Tịch Mân Sầm nở nụ cười nhạt: “Sợ là khiến hoàng huynh thất vọng rồi, gần đây bổn vương có việc nhà phải làm, không thể vì hoàng huynh phân ưu được.”

https://thuviensach.vn

“Việc nhà?” Tịch Khánh Lân bắt lấy chữ này, mắt hơi chớp; “Đệ thì có việc nhà gì? Đừng quên đệ là thân huynh đệ với trẫm, việc nhà của đệ cũng là việc nhà của trẫm.”

Tịch Khánh Lân nghĩ Tịch Mân Sầm nói những lời này, chỉ là muốn từ chối thôi, không có chút suy nghĩ sâu xa nào cả, lại tiếp tục nói: “Cửu hoàng đệ, đệ đừng tưởng lấy lý do qua loa như vậy để từ chối trẫm, nếu đã về, chính vụ chắc chắn có phần của đệ.”

Tịch Mân Sầm nhíu mày, tới gần Tịch Khánh Lân.

Tịch Khánh Lân bị khí thế cường đại của đối phương nhiếp trụ, trong lòng do dự không biết có nên thu hồi lời nói vừa rồi không thì Tịch Mân Sầm đột nhiên mở miệng: “Duẫn nhi mang thai... Qua mấy ngày nữa, bổn vương muốn tuyên cáo thiên hạ, cưới Duẫn nhi làm Vương phi. Hoàng huynh nói xem, đây có được tính là việc nhà không? Hay là muốn ta buông tha cho chung thân đại sự, giúp ngài xử lý đống tấu chương kia?”

Tịch Khánh Lân sững sờ đứng chết chân, ngay cả Lý công công cũng kinh ngạc há miệng.

Tuy rằng sớm biết Tịch Mân Sầm và quận chúa có một chân, nhưng không nghĩ tới lại phát triển nhanh đến như vậy.

Tịch Khánh Lân xấu hổ ho khan hai tiếng, vị hoàng đệ này của hắn cuối cùng cũng thông suốt rồi. hắn đã có mười mấy nữ tử, hoàng đệ vẫn cô đơn một mình, sớm nên tìm một vị Vương phi.

Thanh lọc cổ họng, Tịch Khánh Lân vỗ mạnh đầu vai Tịch Mân Sầm. “Chung thân đại sự của đệ quan trọng nhất, đệ vừa về, nhanh chóng chuẩn bị tốt hôn sự đi, việc gì cũng không cần làm, hảo hảo cùng tiểu chất nữ, không phải, là tiểu đệ muội thành thân”.

https://thuviensach.vn

Tịch Khánh Lân sửa miệng cũng thật là nhanh a, suýt nữa thì Mạn Duẫn không phản ứng kịp lời hắn nói: “Đệ muội”, đó là chỉ nàng sao.

Tịch Mân Sầm có chút đồng ý gật gật đầu; “Vẫn là hoàng huynh trọng tình nghĩa.”

Tịch Khánh Lân trong lòng khẽ than, xem ra chính vụ lại chỉ có một mình hắn ôm hết rồi. Nghĩ tới tác phòng của thái tử gần đây ngày càng thành thục quyết đoán, Tịch Khánh Lân thấy có hy vọng. Qua vài năm nữa, không bằng hắn liền truyền ngôi cho thái tử làm hoàng thượng, bản thân bỏ chính vụ qua một bên đi du sơn ngoạn thủy, còn tốt hơn suốt ngày ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương.

“Đừng nói chuyện này nữa. ngược lại hoàng huynh hãy giải thích một chút. Sao đột nhiên Sử Minh Phi lại muốn hòa thân cùng Phong Yến quốc?” Người ta bảo không có lửa sao có khói, không có lý do gì, Sử Minh Phi lại đưa ra yêu cầu như vậy?

“Bây giờ trẫm thật sự không biết Sử Minh Phi đang tính toán cái gì!” Khi hắn nhận được thư từ Nam Trụ quốc đưa tới, Sử Minh Phi đã trên đường đi rồi.

Sử Minh Phi là vua một nước, nếu hắn tới để kết thân, Phong Yến quốc không có cách nào khác, chỉ có thể chấp nhận. Dù sao chuyện như vậy, chỉ lợi không hại. Chỉ tiếc là, hắn lại chỉ định gả cho Cửu Vương gia. Tịch Khánh Lân từng truyền thư cho Sử Minh Phi, khuyên hắn bỏ ý đồ này trong đầu. Nhưng đối phương lại nhất định không chịu buông tha.

“Trẫm đã cố hết sức, đáng tiếc không có tác dụng gì. Chuyện kế tiếp, vẫn là Hoàng đệ tự mình đi xử lý đi. So với trẫm, đệ và Sử Minh Phi giao tiếp nhiều hơn.” hắn còn một đống tấu chương chờ xử lý, hơn nữa chuyện với Sử Minh Phi, hắn cũng không tiện nhúng tay vào.

https://thuviensach.vn

Người khác không biết, chẳng lẽ ngay cả hắn cũng không biết sao? Mạn Duẫn là muội muội cùng cha khác mẹ với Sử Minh Phi. Chỉ cần tầng quan hệ huyết thống này thôi, là người ở giữa, bọn họ cũng phải hữu lễ với Sử Minh Phi ba phần.

Việc này, tốt nhất vẫn là nên để Tịch Mân Sầm tự giải quyết cho thỏa đáng.

Tịch Mân Sầm cũng không trông cậy hoàng huynh có thể giúp đỡ gì "Hoàng huynh chuẩn bị tốt đi, bổn vương và Mạn Duẫn cũng có chín năm quan hệ phụ tử, đột nhiên tuyên cáo thiên hạ, sẽ có rất nhiều lời thị phi."

Tịch Khánh Lân hướng hắn lắc đầu: "Từ khi nào đệ trở nên nhát gan rồi, còn sợ phiền phức. Đệ khi nào thì lo lắng loại chuyện này chứ?"

Tịch Mân Sầm ngoài cười nhưng trong không cười, khóe miệng nhếch kên cười lạnh, khiến tứ chi người khác muốn đông lại. "Bổn vương không biết từ sợ viết như thế nào, chỉ là lo lắng cho hoàng huynh làm lụng quá mức vất vả, đến lúc đó lại còn cử hành khoa thi, tuyển thêm một đám người mới".

Tịch Khánh Lân cười không nổi, vị hoàng đệ này vẫn không có chút thay đổi nào cả. Ai chống đỡ ở trước mặt hắn, hắn liền giải quyết ngay, tuyệt không lưu lại chướng ngại vật cho mình. Vì để sau này không phải chịu tội, Tịch Khánh Lân xác thật nên đi khuyên bảo đám thần tử ngoan cố kia.

"Việc này trước mắt vẫn nên giao cho trẫm, còn không được thì trẫm đành vô kế khả thi." Tịch Khánh Lân lắc tay, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

không hổ là song đế của Phong Yến quốc, một văn một võ, mỗi người đều cực kỳ tài trí.

"Làm phiền Hoàng bá bá". Mạn Duẫn lễ phép nói.

https://thuviensach.vn

Tịch Khánh Lân hòa ái tươi cười, khoát tay nói: “Còn gọi là Hoàng bá bá sao? Sửa lại kêu trẫm là hoàng huynh đi? Muội sau này là Vương phi của Hoàng đệ, kêu trẫm một tiếng “hoàng huynh” mới đúng!

Mạn Duẫn không nói thêm gì nữa, sớm muộn gì cũng phải gọi, liền thấp giọng gọi một tiếng “Hoàng huynh”.

Tịch Khánh Lân liền tươi cười nói: “Hoàng đệ, đệ phải đối xử với đệ muội thật tốt, nếu không vi huynh là người đầu tiên không tha cho đệ”.

Tình cảm huynh đệ của hai người rất tốt, cũng giống như tình cảm huynh đệ trong gia đình bình thường vậy. Phải biết rằng, thứ tình cảm thế này ở trong hoàng thất là điều rất khó có được. Bởi vì như thế, nên càng trở nên đáng quý.

“Chuyện như vậy sẽ không phát sinh”. Đợi Mạn Duẫn tám năm, yêu nàng tám năm. thật vất vả mới đợi được nàng lớn lên, phần tình yêu này có được không hề dễ dàng sao có thể dễ dàng tổn thương tới nó chứ? Cho dù hắn phụ người trong thiên hạ, cũng sẽ không phụ Mạn Duẫn.

“Trẫm tin đệ”, Tịch Khánh Lân trầm giọng nói.

Cáo biệt Tịch Khánh Lân, hai người đi ra khỏi ngự thư phòng. Bầu trời đêm tối đen, chỉ còn những ánh sao lập lòe chớp tắt. Ánh sáng lập lòe chiếu trên mặt đất, mơ hồ mà chiếu sáng con đường phía trước.

Hai bàn tay lồng vào nhau, lẳng lặng tiêu sái bước trên đường nhỏ. Hoa hai bên đường nở rộ, trong không khí mang theo từng đợt từng đợt hương hoa thanh thuần.

“Duẫn nhi, sinh đứa nhỏ ra rồi, muốn đặt tên là gì?” Tịch Mân Sầm lên tiếng, đánh vỡ sự im lặng trong đêm vắng.

https://thuviensach.vn

Nhắc đến đứa nhỏ, Mạn Duẫn liền nghĩ tới chuyện tương lai: “Đứa nhỏ còn chưa ra đời, hiện tại đã nghĩ đặt tên có phải sớm quá không? Thêm nữa, việc đặt tên không phải do người quyết định sao?”

Ở thời này, tên đứa nhỏ đều do phụ thân định đoạt.

“Sớm sao? Sao bổn vương lại không nghĩ như vậy, chỉ có chính tháng thôi, chớp mắt liền trôi qua rồi. Chỉ cần cùng nàng ở chung một chỗ, bổn vương đều muốn nắm chặt từng giây một”. Cho dù an tĩnh không nói gì, chỉ cần nhìn Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm cũng sẽ thấy an tâm.

“Sầm, chàng học lời ngon tiếng ngọt từ khi nào rồi?” Nghe hắn nói như vậy, Mạn Duẫn thật sự không tin là từ miệng Tịch Mân Sầm nói ra. Lúc hắn nói chuyện, thường làm biểu tình lạnh như băng, nếu không thì cũng là bộ dáng lạnh nhạt không chút biểu tình, giọng nói tuy êm tai nhưng cũng mang theo chút băng lãnh.

Tịch Mân Sầm nhăn mặt nhíu mày: “Mấy ngày trước, Tề Hồng viết một quyển sách tâm đắc đưa cho bổn vương, sau khi xem thì học tập một ít”.

nói cách khác, là tên Tề Hồng hoa tâm củ cải kia chỉ Tịch Mân Sầm nói như vậy?

“Chàng không cần làm như vậy.” Mạn Duẫn dừng bước, xoay người đứng đối diện với Tịch Mân Sầm. “Cách thức theo đuổi mỹ nhân của Tề Hồng chưa chắc đã hữu dụng với ta. Hơn nữa, ta cũng là thích chàng trước kia, không cần phải thay đổi gì cả. Ta yêu chàng, không phải là vì lời ngon tiếng ngọt.”

Đây là lần đầu tiên Mạn Duẫn nói yêu, khiến nụ cười của Tịch Mân Sầm toát ra chút tâm ý: “không nghĩ Duẫn nhi lại thẳng thắn như vậy!”

Có thể không thẳng thắn sao? Cùng một chỗ lâu như vậy, cũng không thấy chàng biểu lộ tâm ý bao giờ, còn muốn chính nàng phải nói ra trước.

https://thuviensach.vn

“Sầm, trong mắt ta chàng là người quan trọng nhất.” Trong thiên hạ, trừ chàng ra, không ai có thể chiếm cứ toàn bộ trái tim Mạn Duẫn.

Ký ức từng chút từng chút chậm rãi quay về, nhớ tới Tịch Mân Sầm đối đãi với nàng thế nào, che chở cho nàng ra sao, Mạn Duẫn liền cảm thấy, cuộc đời này có được hắn đã không còn gì để hối tiếc.

“Bổn vương cũng vậy”. Ngón tay hắn nhẹ nhàng ma sát khóe miệng Mạn Duẫn. Sau đó, hai phiến môi bạc lạnh lẽo bao trùm lên môi nàng, đầu tiên chỉ nhẹ nhàng liếm, sau đó là mạnh mẽ cắn xé, đầu lưỡi nhân cơ hội mà chui vào, ở trong miệng Mạn Duẫn càn quét.

Bị hôn đến choáng váng đầu óc, cho đến khi Tịch Mân Sầm kết thúc nụ hôn, đầu óc Mạn Duẫn vẫn choáng váng mơ hồ.

Lau chút nước bên môi Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm trêu ghẹo nói: “Kỹ thuật hôn của Duẫn nhi còn cần phải tập luyện, từ nay về sau, bổn vương liền tự mình dạy”.

Mạn Duẫn thầm mắng Tịch Mân Sầm quá mức vô sỉ, rõ ràng hắn muốn sỗ sàng, lại còn tìm ra lý do đàng hoàng để làm. Cũng may nàng đã sớm quen như vậy, chỉ phẫn hận trừng mắt nhìn hắn một cái liền từ bỏ.

Hai ngày kế tiếp, Chu Phi và Chu Dương vội vàng đặt mua đồ đạc cần thiết cho hôn lễ. Bởi vì Mạn Duẫn mang thai, nên vương phủ lại thỉnh thêm một vị đầu bếp, chuyên môn phụ trách đồ ăn cho Mạn Duẫn. Ngoại trừ ăn cái gì, ngủ bao nhiêu, Mạn Duẫn đều nhàn rỗi không việc để làm.

Ánh mặt trời len lỏi qua những nhánh cây, rồi loang lổ chiếu xuống mặt đất, lộ ra dung nhan xinh đẹp.

Bên tai truyền tới tiếng động, Mạn Duẫn vẫn tưởng là Chu Dương hoặc Tề Hồng đến tìm, không mở mắt ra liền bất đắc dĩ nói: “Ta không phải chỉ

https://thuviensach.vn

đi một lát thôi sao, cũng không có nguy hiểm gì., không cần lúc nào cũng đi theo ta.”

Từ sau khi Mạn Duẫn mang thai, Tịch Mân Sầm đối với nàng càng đề cao bảo hộ, mà việc này mỗi ngày càng trầm trọng. Trước kia bên cạnh nàng chỉ có Chu Dương đi theo bên người, nay ngay cả Tề Hồng cũng gia nhập đội ngũ này.

“Là ta”.

Hai chữ này khiến Mạn Duẫn chấn động.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 17: Đại Kết Cục 3

Thanh âm trầm thấp lại giàu từ tính này, Mạn Duẫn rất quen thuộc, hoặc là nói, mấy tháng trước, người kia vẫn luôn vấn an nàng.

Chậm rãi mở mắt, quả nhiên không ngoài dự đoán của Mạn Duẫn: "Ngươi không phải ngày mai mới tới kinh thành sao, sao hôm nay lại tới Sầm vương phủ?"

Đúng vậy, đó là hoàng đế Sử Minh Phi của Nam Trụ quốc, cũng là thân sinh ca ca có quan hệ huyết thống với Mạn Duẫn. Chuyện tám năm trước, Mạn Duẫn từng hận hắn, nhưng sau khi về Phong Yến quốc, phần cừu hận kia cũng dần dần phai nhạt. Nghĩ tới tám năm nay hắn vẫn chiếu cố và quan tâm mình, Mạn Duẫn thật sự không hận hắn được.

hắn xứng đáng là một ca ca, Mạn Duẫn không tìm ra nửa điểm lý do để hận người này.

"Đội ngũ quả thật ngày mai mới tới, bất quá ta muốn gặp muội, cho nên ra roi thúc ngựa tới kinh thành trước một ngày." Sử Minh Phi tự nhiên ngồi bên cạnh Mạn Duẫn, cẩn thận nhìn mặt nàng, nói: "Béo ra rồi, xem ra Cửu Vương gia đối với muội rất tốt, khó trách đã mấy tháng rồi cũng không muốn về Nam Trụ quốc."

Mạn Duẫn trầm mặc, phụ vương là người đối tốt với nàng nhất trên đời, điều này không cần nghi ngờ gì. Chỉ cần ở bên cạnh phụ vương, Mạn Duẫn cũng muốn ăn nhiều thêm một phần.

https://thuviensach.vn

“Ngươi lần này tới Phong Yến quốc, lại muốn gây thêm chuyện gì?” Mạn Duẫn nói thẳng, cũng không muốn cùng Sử Minh Phi đi vòng vèo làm gì.

Sử Minh Phi càng ngày càng có mị lực của nam nhân, mỗi một tiếng nói, cử động của hắn so với trước kia càng thêm cẩn thận. Trước kia, hắn giống như một thanh bảo kiếm sắc bén, mà bây giờ, lưỡi dao sắc bén đã được thu lại, thu mình vào vỏ kiếm. Chỉ cần sự thay đổi này, đã khiến người khác phải nhìn bằng cặp mặt khác.

“Đương nhiên là vì muội”. Sử Minh Phi cũng nói thẳng: “Thấy muội đi mấy tháng không về, người làm ca ca như ta phải tự mình đi một chuyến.”

Mạn Duẫn đã sớm đoán được, mục đích hắn tới đây hơn phân nửa là vì nàng.

“Ta sẽ không theo ngươi về.” Mạn Duẫn muốn đánh mất ý niệm trong đầu hắn, hai mắt nhìn thẳng tắp, dùng ánh mắt kiên định nói cho đối phương biết quyết định của nàng.

Sử Minh Phi cũng không ngoài ý muốn, chỉ gật đầu: “Ta biết muội sẽ nói như vậy.”

“Chuyện công chúa hòa thân kia là sao? Ta và Sầm ở cùng một chỗ, cho dù ngươi tính cưỡng chế bắt ta đi, cũng phải nhìn xem có bản lĩnh đó không đã.” Sầm vương phủ được bảo vệ nghiêm ngặt, Mạn Duẫn cũng rất tin tưởng, chỉ cần nàng ở trong phủ, không ai có thể buộc nàng làm bất cứ chuyện gì.

Sử Minh Phi đã từng ban đêm xông vào vương phủ, đương nhiên hiểu rõ lợi hại của đám thủ vệ.

“Ta không ngốc như vậy.” Sử Minh Phi thản nhiên cười, “Tám năm trước, ta là nghé con mới sinh không sợ hổ, mới có lá gan ban đêm xông

https://thuviensach.vn

vào Sầm vương phủ, cuối cùng có cái kết cục gì chứ? Cũng may là vẫn bảo trụ được tính mạng, nhưng cuối cùng, vẫn bị Cửu Vương gia bắt được." Chính là lần đó, hắn hứa hẹn với Cửu Vương gia, nguyện ý thần phục Phong Yến quốc.

Thực lực của Cửu Vương gia tuyệt đối không thể xem thường, chỉ bằng một mình hắn mà muốn bắt đi tiểu quận chúa, chỉ sợ hắn chưa bước ra đại môn của vương phủ, đã bị thị vệ bắn vạn tiễn xuyên tâm rồi.

"Ta mang theo một vị công chúa đến hòa thân, muội nghĩ xem là ai?" Đến bây giờ, tên của vị công chúa hòa thân kia vẫn còn chưa bị vạch trần.

Sử Minh Phi đột nhiên nói như vậy, Mạn Duẫn đương nhiên gật đầu.

"Bất quá, trước tiên muội trả lời ta mấy vấn đề!" Sử Minh Phi không để mình chịu thiệt, hoặc là nói hắn có chuẩn bị mà tới.

Có điều từ sau khi Sử Minh Phi nhìn thấy nàng, vẫn dùng ta để tự xưng, Mạn Duẫn liền tin tưởng hắn sẽ không tổn hại nàng, lại gật đầu nói: "Ân".

"Cửu Vương gia thích muội sao?" Câu hỏi của Sử Minh Phi, dường như quá mức đơn giản, nhưng Mạn Duẫn biết, hắn muốn từ trong lời nói của nàng xác định một ít tin tức.

Lại gật đầu một lần nữa: "Việc này, ngươi hẳn là biết rõ."

Sử Minh Phi lại hỏi: "Còn muội? Muội thích Cửu Vương gia sao? Phải biết rằng hắn hơn muội không phải chỉ mấy tuổi, là hơn mười tuổi lận."

Cảm thấy mấy vấn đề này chỉ là râu ria, Mạn Duẫn nói: "Nếu ta không thích Sầm, sẽ không ngàn dặm xa xôi về Phong Yến quốc. Có lẽ từ khoảnh khắc đầu tiên khi ta thấy hắn, đã thích hắn mất rồi."

https://thuviensach.vn

Sử Minh Phi lắc đầu: “không có khả năng, năm đó muội cùng lắm cũng chỉ là đứa trẻ tám tuổi mà thôi, sao có thể hiểu được cái gì là yêu.”

“Đây không phải là việc ngươi tin hay không tin.” Mạn Duẫn chính là một người xuyên qua, mang theo tâm tưởng của một người trưởng thành sống lại một lần nữa. Khi đó nàng chính là sát thủ, không có tình cảm, không có tình yêu, đối với Tịch Mân Sầm vì tình cảm mà trả giá, nàng không hiểu chút nào. đã quen với cuộc sống cô độc, cho nên nàng mới mơ mơ màng màng, cũng phân không rõ tình yêu và tình thân.

Lúc đó, nàng vẫn chỉ nghĩ hắn là phụ thân, nhưng Tịch Mân Sầm vẫn luôn coi nàng là tình nhân.

Mạn Duẫn không muốn phải giải thích với Sử Minh Phi, bởi vì bí mật này, chỉ cần Tịch Mân Sầm và nàng biết là đủ rồi.

Sử Minh Phi cũng không dây dưa vấn đề đó nữa, lại hỏi tiếp: “Vấn đề cuối cùng, muội và Cửu Vương gia đã ở cùng một chỗ?”

hắn không xem nhẹ xưng hô của Mạn Duẫn đối với Tịch Mân Sầm.

Trước kia, Mạn Duẫn vẫn gọi Cửu Vương gia là “Phụ vương”, mà nay lại trực tiếp kêu tục danh của hắn, lại còn thân thiết như vậy, trừ bỏ nguyên nhân này, Sử Minh Phi không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

“Ba vấn đề này, trong lòng ngươi đều rõ, cần gì phải hỏi lại”.

“Ta chỉ muốn xác nhận một chút.” Nếu không làm rõ tâm ý của Mạn Duẫn như thế nào, Sử Minh Phi sợ bản thân sẽ làm ra lựa chọn khiến hắn hối hận.

Cho dù những vấn đề này đều vô cùng rõ ràng, hắn vẫn cố ý muốn xác nhận một lần nữa.

https://thuviensach.vn

“Ta mang thai.” Ngón tay Mạn Duẫn chuyển qua bụng mình, tuy rằng nơi đó vẫn rất bằng phẳng, nhưng Mạn Duẫn biết, nơi đó đang chứa đựng một sinh mệnh, là đứa nhỏ của nàng và Tịch Mân Sầm.

Sử Minh Phi kinh ngạc mở to hai mắt, tiến triển này vượt quá dự liệu của hắn. Mạn Duẫn mới về Phong Yến quốc chưa được một năm, Cửu Vương gia vậy mà đã làm nàng lớn bụng.

Trước khi tới hoàng đô, hắn nghĩ nhiều nhất hai người này cũng chỉ xác nhận có quan hệ mà thôi, bây giờ… ngay cả đứa nhỏ đều có rồi.

“Đợi ta bình tĩnh chốc đã.” Hai người còn chưa thành hôn, liền nháo ra chuyện như vậy rồi.

Cái mà hoàng thất để ý nhất chính là mặt mũi, Mạn Duẫn còn nhỏ không nói, chẳng lẽ cả Cửu Vương gia cũng không biết miệng lưỡi người đời đáng sợ đến thế nào sao.

Dường như cảm thấy Sử Minh Phi chưa nhận đủ đả kích, Mạn Duẫn lại thêm vào: “Ta tự nguyện.”

Sử Minh Phi giận dữ đứng lên, cúi đầu nhìn Mạn Duẫn, mắng: “Muội có biết cái quan trọng nhất của nữ nhân là gì không? Là danh tiết. Cho dù muội muốn cùng Cửu Vương gia ở chung một chỗ, cũng không nên chưa thành hôn đã cùng hắn phát sinh quan hệ! Mấy thứ lễ nghi đã học quăng đi đâu hết rồi! Vạn nhất Cửu Vương gia không chịu cưới, muội còn có thể gả ra ngoài sao?”

Cảm xúc của Sử Minh Phi vô cùng kích động, một chưởng đánh về phía thân cây. Nhánh cây xoát xoát lưu động, lá rụng rào rạt bay nhảy trên không trung.

Mạn Duẫn bình tĩnh nói: “Sầm nói, chàng sẽ cưới ta”.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, Sầm vương phủ đã bắt đầu trang trí rồi.

Cùng Mạn Duẫn nói không thông, Sử Minh Phi thu hồi tay, khoanh tay mà đứng, đưa lưng về phía Mạn Duẫn nói: “Nếu muội còn coi ta là đại ca, chạng vạng ngày mai đến trạm dịch, chúng ta gặp mặt ở đó. Nếu muội không đi, có lẽ sẽ bỏ qua thứ tốt nhất trong sinh mệnh của muội.”

Vừa nói xong, Sử Minh Phi liền quay đầu bước đi.

Nhìn bóng dáng hắn đi xa, hai tay nắm chặt, còn có chút run rẩy.

Có vẻ như hắn tức giận không nhẹ, Mạn Duẫn tự hỏi. Cho tới khi thân ảnh của hắn biến mất trước mặt, Mạn Duẫn mới chậm rãi đứng lên.

Vẫn nên đi xem, vạn nhất là chuyện phi thường trọng yếu thì…

“Tiểu quận chúa, cuối cùng cũng tìm được người, người là muốn hại chết ta cùng Tề Hồng sao?” Chu Dương từ xa chạy tới, thấy thân ảnh Mạn Duẫn, nhất thời hai mắt tỏa sáng.

Nếu Cửu Vương gia biết bọn họ không tìm thấy tiểu quận chúa, hắn với Tề Hồng chuẩn bị chịu phạt đi là vừa.

Ai chẳng biết phụ nữ có thai là lớn nhất, lỡ tiểu quận chúa có gì sơ xuất, bọn họ đều không cần sống nữa.

“Ta chỉ là đi hóng gió chút thôi.” Mạn Duẫn cười cười, ý bảo hắn đừng chuyện bé xé ra to.

Dùng bữa tối với Tịch Mân Sầm, mọi người liền trở lại tiểu lâu nghỉ ngơi.

Bởi vì Mạn Duẫn có thai, cho nên đêm tới, Tịch Mân Sầm cũng rất an phận, không có động thủ động cước, trừ khi nhịn không được nữa, mới tới bên người Mạn Duẫn mà hôn sâu.

https://thuviensach.vn

Vì tiếp đón Sử Minh Phi nên sáng ngày thứ hai, hoàng thất cùng bá quan văn võ trong triều đều đi nghênh đón. Mạn Duẫn đi theo bên trong hàng ngũ, nhìn đội ngũ Nam Trụ quốc từ xa tiến vào. Sử Minh Phi mặc long bào thêu rồng, cưỡi con ngựa đỏ thẫm, gương mặt anh tuấn khiến nhiều cô nương hét chói tai. Mà cách hắn không xa, là xe lựa hoa lệ nạm vàng, dưới ánh sáng mặt trời phản xạ ra ánh sáng chói mắt.

đã quen nhìn gương mặt tuấn tú của Tịch Mân Sầm, năng lực chống cự của Mạn Duẫn tương đối cao, cho nên nhìn Sử Minh Phi cũng chỉ cảm thấy bình thường mà thôi.

Cho đến buổi trưa, đội ngũ Nam Trụ quốc mới tới cửa cung.

Tịch Khánh Lân bước lên trước, ôm lấy Sử Minh Phi, đại biểu cho mối bang giao giữa hai nước.

“Hoàng đế Nam Trụ quốc đích thân tới đây, chính là vinh dự của bổn quốc.” Tịch Khánh Lân tuy rằng là vua của một nước cường đại, nhưng vẫn duy trì bộ dạng thân thiết như trước đây, khiến người ta có cảm giác như được tắm gió xuân.

“Phong Yến quốc đúng là phong cảnh vẫn như xưa”. Sử Minh Phi lễ phép trả lời một tiếng.

Trong xe ngựa, một nữ tử che mạn mỏng đi ra, cản trở ánh mắt tò mò của mọi người.

Tịch Khánh Lân nhìn dáng người yểu điệu của nữ tử, hỏi Sử Minh Phi: “Vị này là vị công chúa nào?”

Sử Minh Phi cười nhưng không nói, một hồi lâu sau mới đáp: “Thỉnh cho phép ta tạm thời giữ bí mật, bây giờ cũng không phải thời điểm nói ra chuyện này.”

https://thuviensach.vn

Sử Minh Phi đã nói như vậy, Tịch Khánh Lân cũng biết không nên truy vấn tiếp. Bất đắc dĩ là lắc đầu, chuyện này vẫn nên để hoàng đệ tự giải quyết vậy.

Ánh mắt Mạn Duẫn dừng trên người nữ tử kia, ánh mắt của nàng ta khiến Mạn Duẫn cảm thấy có chút quen thuộc. Nhưng suy nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra người đó là ai. Mạn Duẫn phi thường tin tưởng Tịch Mân Sầm sẽ không phản bội nàng, cho nên vị công chúa này là ai, đối với nàng cũng không quan trọng.

Bởi vì, Tịch Mân Sầm nhất định sẽ không lấy công chúa này.

Hoàng cung nguy nga, sắc vàng huy hoàng.

Tịch Mân Sầm và Sử Minh Phi hàn huyên vài câu, liền sóng vai đi vào hoàng cung.

Ở đây quan viên rất nhiều, Tịch Mân Sầm vẫn đi bên cạnh Mạn Duẫn, ngẫu nhiên thấy có người lại gần, liền mắt lạnh lướt qua, khiến người ta không dám tới gần Mạn Duẫn.

Được bảo hộ như vậy, Mạn Duẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Khi Tịch Mân Sầm và quan viên đi vào triều, Mạn Duẫn và hắn mỗi người một ngả, Chu Dương và Tề Hồng hộ tống nàng về phủ. Sử Minh Phi tuy rằng đến Phong Yến quốc làm khách, nhưng cũng có nhiều việc cần phải nói trên triều. Nữ tử không được phép vào triều, mà để nàng ở trong cung, Tịch Mân Sầm lại lo lắng, cho nên liền bảo Mạn Duẫn đi về trước.

Sử Minh Phi không biết từ khi nào đã đi bên cạnh Tịch Mân Sầm.

hắn cố gắng bình tĩnh cảm xúc, hôm qua sau khi nghe những lời Mạn Duẫn nói, cả đêm hắn trằn trọc miên man, không tài nào chợp mắt nổi. Hôm nay lại thấy đầu sỏ hại Mạn Duẫn mang thai, làm hắn nghiến răng nghiến

https://thuviensach.vn

lợi. hắn và Tịch Mân Sầm còn có thù nước thù nhà, mà muội muội có quan hệ huyết thống với hắn, lại lựa chọn cùng tên này ở chung một chỗ.

Loại chuyện này, hắn tuyệt không chấp nhận.

“Nếu… trẫm muốn ngươi buông tha cho Mạn Duẫn, ngươi sẽ làm sao? Cho dù điều kiện gì, trẫm cũng sẽ đồng ý.” Sử Minh Phi muốn dùng lợi ích, dụ hoặc Tịch Mân Sầm. Thanh âm nói chuyện của hắn rất nhỏ, hai người lại đi cùng một chỗ, giống như đang âm thầm nói chuyện.

Quan viên đang vây quanh bên người Tịch Khánh Lân, cũng không biết hoàng đế cố ý hay là vô tình, để cho hai người có một cơ hội nói chuyện.

“Nếu bổn vương nói.. muốn giang sơn Nam Trụ quốc của ngươi, ngươi sẽ đáp ứng sao?” Tịch Mân Sầm lạnh lùng liếc hắn một cái, khóe môi nhếch lên tia cười giống như trào phúng. Khuôn mặt tuấn tú, lại lạnh như băng, tràng khí mãnh liệt trên người khến người ta không thể bỏ qua.

Sử Minh Phi lạnh lùng cười: “Ngươi biết đó là chuyện không thể, trách nhiệm cả đời của trẫm, là cho dân chúng Nam Trụ quốc cuộc sống ấm no sung túc.”

Cho dù làm chyện gì, hắn đều lấy sự phát triển của Nam Trụ quốc làm điều kiện tiên quyết. Địa vị của Mạn Duẫn trong lòng hắn, quả thật rất cao, nhưng nếu so sánh với Nam Trụ quốc, hắn sẽ không hề do dự mà buông tha cho Mạn Duẫn.

Tịch Mân Sầm dừng lại cước bộ, lạnh lúng nói: “Nhưng mà.. bổn vương sẽ.”

hắn muốn mỹ nhân, không cần giang sơn. So với giang sơn rộng lớn vạn dặm, Mạn Duẫn mới là sự tồn tại quan trọng nhất đối với hắn.

https://thuviensach.vn

Sử Minh Phi ngây ngẩn cả người, thật không ngờ Tịch Mân Sầm lại cho hắn đáp án như vậy. Khóe môi tươi cười tự giễu, xem ra hắn nói như vậy, với Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn đều là một loại sỉ nhục, sỉ nhục tình cảm của bọn họ…

Hóa ra Cửu Vương gia khiến người người e sợ, không chỉ là một nam nhân lãnh huyết vô tình, thủ đoạn mạnh mẽ, mà còn là người si tình thế gian khó có được.

So với Tịch Mân Sầm, Sử Minh Phi hắn không có phần kiêu ngạo đó, thân phận của hắn cũng hạn chế tự do của hắn. Ngôi vị hoàng đế này, đôi khi là dấu hiệu của thành công, nhưng đôi khi lại là nơi trói buộc tự do đến tột cùng.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18: Đại Kết Cục 4

“Trẫm đã hiểu”. nói xong ba chữ, Sử Minh Phi ngẩng đầu nhìn trời, dường như đã làm ra quyết định gì đó.

trên bầu trời xanh thẳm, chim nhạn tự do bay lượn, trong lòng Sử Minh Phi toát ra một chút hâm mộ. Người ở trong hoàng thất, cũng chỉ có nam nhân như Tịch Mân Sầm, mới dám theo đuổi tự do của chính mình.

Đầu bếp làm món ăn Mạn Duẫn thích nhất, sắc vị đều đủ, một câu thôi chính là tỉ mỉ chế tác.

Thức ăn mỹ vị, nhưng không có Tịch Mân Sầm làm bạn, Mạn Duẫn thủy chung vẫn cảm thấy đồ ăn khiếm khuyết chút hương vị. Qua loa ăn xong bữa, liền kêu người đem xuống.

“Tiểu quận chúa, người uống một chén canh gà đi, vừa rồi người ăn ít quá, vạn nhất Vương gia trách tội xuống dưới, người muốn để bọn ta chịu đau sao?” Chu Dương nhìn nhìn Mạn Duẫn, đôi mắt tràn ngập ủy khuất.

Vì bảo đảm dinh dưỡng cho Mạn Duẫn, Tịch Mân Sầm cũng mất không ít tâm sức. không chỉ tìm đầu biếp, còn dặn dò Chu Dương giám sát Mạn Duẫn dùng cơm, nếu ăn thiếu, chờ hắn về sẽ trách phạt.

Tề Hồng ở một bên cười trộm, Chu Dương quả thật là một kẻ dở hơi. Nhưng đồng thời cũng chứng minh là một kẻ làm việc hiệu quả. Vương gia sai hắn hầu hạ tiểu quận chúa, mặc kệ việc gì, hắn đều sẽ hầu hạ chu đáo.

https://thuviensach.vn

Từ sau khi vào Sầm vương phủ, Tề Hồng càng thêm chắc chắn điều này. Cầm khăn lụa, đưa cho Mạn Duẫn: “Tiểu quận chúa, lau miệng”.

hắn không thể không bội phục chính mình, ngẫm lại hắn ở trong giang hồ cũng có chút danh tiếng, thế nhưng lại lưu lạc đến mức này.

Mạn Duẫn bất đắc dĩ, cười nói: “Tề Hồng, nếu ngươi không quen hầu hạ người khác, việc này cũng không cần làm, dù sao tỳ nữ cũng sẽ chiếu cố bản quận chúa”.

Tề Hồng trực tiếp lắc đầu, hắn cũng chỉ hơi oán giận thôi, không sinh ra ý tưởng gì khác. Hơn nữa, loại thời kì này, hắn và Chu Dương tự làm có vẻ tốt hơn. Để kẻ khác hầu hạ tiểu quận chúa, hắn cũng không yên tâm.

Cửu Vương gia rất coi trọng đứa nhỏ này, lỡ có gì sơ xuất, bọn họ không phải chỉ làm Cửu Vương gia thất vọng không thôi đâu.

Chu Dương ở trong sân kê một nhuyễn tháp, để Mạn Duẫn phơi nắng.

Chu Dương và Tề Hồng biến nàng thành tượng phật mà hầu hạ, không cho nàng làm bất cứ chuyện gì, mỗi ngày ngoài ăn thì là ngủ. Mạn Duẫn âm thầm thở dài, cứ như vậy, ngày nàng thành heo cũng không còn xa đâu.

Nằm trên nguyễn thấp hưởng thụ hương vị của mặt trời, ánh mắt nàng khẽ nheo lại, toàn thân tắm mình trong ánh sáng ấm áp.

thật ra Mạn Duẫn không có ngủ, chỉ là sợ Chu Dương và Tề Hồng cứ nhắc đi nhắc lại. Nàng còn chưa đoán ra tính toán của Sử Minh Phi, sao có thể an tâm ngủ chứ? Nghĩ tới gặp mặt lúc chạng vạng, Mạn Duẫn hơi nhíu đôi mi thanh tú.

Nàng hoảng hốt nhớ lại đôi mắt của vị công chúa kia. Đoan trang lại ôn nhu, còn có một cỗ ngạo khí của bản thân nàng.

https://thuviensach.vn

Mạn Duẫn dám khẳng định nàng từng gặp qua vị công chúa kia, chính là nàng nhớ không ra rốt cuộc đó là ai…

Cân nhắc nhiều người, Mạn Duẫn vẫn không có kết quả. không ai có thể cướp đi Tịch Mân Sầm, cho dù là ai, chỉ cần dám ngăn cản bọn họ ở cùng một chỗ, đều là kẻ địch của nàng.

“Tề Hồng, ta cảnh cáo ngươi, đừng quấy rầy nha hoàn trong phủ, vài người đã chạy tới chỗ ta cáo trạng rồi. Ngươi có tin ta đem chuyện này báo cho Cửu Vương gia không?” Sợ đánh thức Mạn Duẫn,, thanh âm Chu Dương đè thấp, hướng về Tề Hồng mà nhe răng trợn mắt.

Tề Hồng liếc hắn vài lần, ngại hắn xen vào việc của người khác: “Ngươi quản làm gì? Ta chỉ là cùng các nàng nói mấy câu thôi, cũng không làm chuyện gì ám muội cả”.

Chu Dương tức giận đến đỏ mắt, chỉ vào mũi Tề Hồng nói: “Còn nói không có? Các nàng nói, ngươi thừa dịp các nàng bận việc sờ mông bọn họ”.

Tề Hồng sống như hòa thượng (không gần nữ sắc), hắn không rõ, ai làm ra lời đồn đãi này chứ? “Ai thấy? Ta là người đoan chính, không làm những chuyện này. Lời đồn nhảm như vậy sao ngươi có thể tin tưởng được chứ?”

“Còn nói không có, ngươi dám cùng ta đi tìm các nàng đối chất không?” Chu Dương nhận định Tề Hồng là một tên hái hoa tặc, cho nên vẫn không tin những lời hắn nói.

Tề Hồng cũng sinh khí, thói quen này sau khi đi cùng Cửu Vương gia hắn cũng đã sửa lại. Lại nói, sờ trộm mông người khác, từ trước đến giờ hắn cũng chưa bao giờ làm chuyện đó. Nha hoàn trong vương phủ có mấy phần tư sắc chứ? Cũng không phải tuyệt sắc như tiểu quận chúa!

https://thuviensach.vn

“thật sự là tin đồn vô căn cứ!” Tề Hồng chuyển chủ đề, không muốn cùng Chu Dương tranh cãi.

Chu Dương và Tề Hồng nói mấy câu đã không hợp, lại xoa tay chuẩn bị đánh nhau. Hai người đều xem đối phương không hợp mắt, tức giận đến cắn răng, một chưởng đánh về phía đối phương.

“Đổi chỗ khác, tiểu quận chúa đang ngủ, đừng đánh thức nàng.” Thấy Chu Dương cứ nắm lấy chuyện này không buông, Tề Hồng muốn nổi điên rồi.

Nghe được thanh âm hai người ngày càng xa, Mạn Duẫn chậm rãi mở mắt ra. Lần này Tề Hồng thật sự là vô tội, bởi vì tin đồn này là nàng thả ra, muốn hai người họ ly khai, để nàng đi gặp với Sử Minh Phi.

Từ nhuyễn tháp đứng dậy, Mạn Duẫn sửa sang lại vạt áo, theo hướng ngược lại với hai người họ mà rời đi.

Cách chạng vạng còn một lúc, Mạn Duẫn ở xung quanh kinh thành đi lại một chút, chờ thái dương lặn xuống núi, mới đi tới trạm dịch.

Nàng vừa tới trạm dịch, liền có một gã thanh niên đi về phía nàng. Bộ dạng của hắn rất tuấn tú, chỉ là trong mắt hắn mang theo một chút vui mừng. Cằm hắn lại trơn bóng.

Mạn Duẫn nhận ra hắn, chính là người tâm phúc của Sử Minh Phi. Tên kia lúc còn rất nhỏ đã làm thái giám đi theo Sử Minh Phi.

“Mạn Duẫn quận chúa, đã lâu không gặp.” Tiểu Phẩm Tử lộ ra nụ cười sán lạn, như thấy một vị bằng hữu lâu năm không gặp.

“Tiểu Phẩm Tử.” Mạn Duẫn còn nhớ rõ tên hắn, chậm rãi gọi ra.

https://thuviensach.vn

“Tiểu quận chúa còn nhớ tên nô tài, thật sự là vinh hạnh. Hoàng thượng đang ở chính cung, kêu nô tài ở trạm dịch đợi tiểu quận chúa tới. Người nói, nếu tiểu quận chúa không hối hận về sự lựa chọn hôm qua, bảo nô tài giao cho quận chúa phong thư, sau khi xem xong người sẽ minh bạch suy tính của Hoàng thượng.” Tiểu Phẩm Tử lấy trong tay áo ra một phong hàm, trên đó không ghi danh tính người nhận.

Mạn Duẫn thật sự không hiểu được Sử Minh Phi, nàng gỡ bì thư ra chậm rãi xem.

Sau khi xem xong, vẻ mặt nàng khiếp sợ, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, nhìn Tiểu Phẩm Tử nói: “hắn còn nói gì không?”

Tiểu Phẩm Tử nhanh chóng gật đầu, đoán được tiểu quận chúa sau khi xem xong nhất định sẽ hỏi như vậy: “Hoàng thượng còn nói một câu, nói người nếu hiểu được, liền theo nô tài tiến cung, hoàng thượng đã có an bài”.

“Như vậy chúng ta đi thôi”. Mạn Duẫn gấp tín hàm nhét vào đai lưng, thúc giục nói.

Tiểu Phẩm Tử không có chút kích động: “Trước đó Hoàng thượng có phân phó, muốn tiểu quận chúa thay một bộ y phục, đến lúc đó sẽ có chỗ hữu dụng.”

Sau khi xem xong lá thư, Mạn Duẫn không còn hoài nghi mục đích của Sử Minh Phi nữa. Nếu hắn nguyện ý hỗ trợ, đây là biện pháp tốt nhất với tất cả mọi người. Trong lòng nàng âm thầm cảm kích Sử Minh Phi, không nghĩ tới bây giờ, hắn còn nguyện ý giúp nàng.

Đêm tới, bầu trời đen tuyền như nước trong nghiên mực, thuần một màu đen. Ban đêm im lặng, trong điện Tiêu Dao là cảnh ca múa thái bình. Vì tổ chức tiệc đón gió tẩy trần cho Hoàng thượng Nam Trụ quốc, Tịch Khánh Lân cố ý phân phó ngự thiện phòng làm mấy món mỹ vị, thiết yến tại Tiêu Dao điện.

https://thuviensach.vn

Khắp điện dều được đốt đèn lồng, ngọn đèn chiếu rọi khiến khuôn mặt mọi người mang theo một tầng hào quang. Vũ cơ lắc lư, eo thon như rắn linh động xoay tròn điệu múa.

Bọn họ giống như rơi vào tiên cảnh, lụa mỏng phiêu bay, bầu không khí này thật khiến người ta có cảm giác không thật.

Tịch Mân Sầm ngồi trên đài, dưới hoàng đế một chỗ, chén bạch ngọc trong tay thỉnh thoảng giơ lên, lại uống một chút rượu.

Chu Phi vừa nhìn thấy chén rượu đã chạm đáy, liền rót đầy cho Tịch Mân Sầm.

Giống như không nghe thấy âm thanh huyên náo của yến tiệc, Tịch Mân Sầm lạnh nhạt nhìn hết thẩy, cũng không có chút hứng thú nào. Ánh mắt hắn dừng trên người Sử Minh Phi, hồi tưởng lại đoạn đối thoại hôm nay, Tịch Mân Sầm nhíu nhíu mày, trong lòng tự hỏi.

Gió lạnh thổi đến khiến người ta khoan khoái. Đúng lúc này, Tịch Mân Sầm rõ ràng nhìn thấy dung mạo công chúa sau lớp lụa mỏng, hắn chấn động, sau đó lại lộ ra chút ý tứ hàm xúc không rõ cười nhạt.

Chu Dương chú ý tới biến hóa của Vương gia, cũng hướng về phía bên kia nhìn sang. Chỉ tiếc cũng không phát hiện điều gì dị thường.

không nghĩ ra hàm nghĩa của nụ cười đó, Chu Dương đành chịu lắc đầu, tâm tư Vương gia thật khó đoán!

“Đa tạ khoản đãi của Phong Yến quốc, trẫm kính ngài một lý.” Sử Minh Phi nâng chén rượu, đi tới chỗ ngồi của Tịch Khánh Lân.

Tịch Khánh Lân cũng vô cùng tao nhã nâng chén rượu: “Mong rằng quan hệ hữu hảo của hai nước sẽ kéo dài vĩnh viễn.”

https://thuviensach.vn

Thực lực của Nam Trụ quốc không thể khinh thường, Sử Minh Phi nói lời này chỉ là muốn nâng đối phương lên. Trải qua tám năm yên ổn phát triển, Nam Trụ quốc cũng khôi phục không ít nguyên khí, thực lực so với trước kia hẳn nhiên cao hơn một tầng.

Có điều chung quy vẫn thấp hơn Phong Yến quốc, nhưng so sánh với quốc gia khác, cũng đã vượt qua rất nhiều.

“Nam Trụ quốc Hoàng đế nói những lời này thật quá khách khí.” Tịch Khánh Lân ôn nhuận duy trì lễ nghĩa tươi cười, nhìn thấy khiến người ta cảm thấy hắn chẳng qua cũng chỉ là một thường nhân. Bởi vì trên người hắn, nhìn không ra nửa điểm xa hoa lãng phí của hoàng thất, ngược lại có vẻ bình dị gần gũi.

Bề ngoài này của hắn, cũng đã mê hoặc không ít người mắc mưu. Ai cũng nghĩ hắn là kẻ bình thường vô năng, dựa vào Cửu Vương gia chống đỡ mới có thể an ổn ngôi chắc ngôi vị hoàng đế. Nhưng mà, thật ra căn bản lại không phải vậy. Tài năng của người này, chỉ thi triển trong thủ đoạn tại triều đình liền khiến người ta không thể không bội phục.

Hai người nhìn nhau, uống một hơi cạn sạch.

Vì chung thân đại sự của Hoàng đệ, Tịch Khánh Lân lại một lần nữa khuyên bảo Sử Minh Phi: “Hoàng đế Nam Trụ quốc, hai nước liên minh thật sự là việc đáng mừng trọng đại, nhưng có thể đổi người chỉ định được không? Ngươi cũng biết, Cửu hoàng đệ của trẫm tính tình không được tốt, vạn nhất công chúa gả qua đó chịu ủy khuất, trẫm lo lắng nàng không có chỗ để tố khổ!”

Nhìn như là hảo tâm, lại muốn nói cho Sử Minh Phi một sự thật. Ý trong lời nói rõ ràng là, nếu ngươi cố ý muốn đem công chúa gả cho Cửu Vương gia, vậy công chúa ở Sầm vương phủ bị ủy khuất gì, hắn là hoàng đế cũng sẽ không giúp được, càng không vì nàng mà chủ trì công đạo.

https://thuviensach.vn

Sử Minh Phi cũng là người thông minh, lập tức nghe hiểu ý tứ trong lời nói kia nhưng vẫn không chịu thoái nhượng. “Nếu công chúa gả cho Cửu Vương gia, như vậy cho dù bị ủy khuất nàng cũng nên chịu. Nếu không phải nàng chọc giận Cửu Vương gia, sao lại bị ủy khuất chứ. Cho nên chính nàng phải tự ngẫm lại”.

“Bất quá…” Sử Minh Phi tạm dừng một lúc, lại tiếp tục cười nói: “Nam Trụ quốc công chúa tinh thông thư nghĩa, tuyệt đối sẽ không chọc Cửu Vương gia tức giận, chuyện như vậy chắc chắn sẽ không phát sinh, Hoàng đế Phong Yến quốc hãy yên tâm”.

Tịch Khánh Lân tươi cười cứng đờ, Sử Minh Phi thật là hết hy vọng, cho dù hắn khuyên thế nào cũng không chịu buông tha.

p/s: thêm 1c nữa nhé. chúc mn ngủ ngon.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19: Đại Kết Cục 5

“Phong Yến quốc ta còn nhiều nhân tài, mà niên kỷ của công chúa bất quá cũng chỉ mới mười tám, cùng Cửu hoàng đệ có chênh lệch quá lớn. không bằng tìm một vị nam tử tuổi tác tương đương để liên hôn?” Tịch Khánh Lân không ngừng cố gắng, tìm ra một lý do phản bác.

Tịch Khánh Lân không hổ là người nham hiểm, mỗi một lý do đều có vẻ như vì đối phương mà suy nghĩ, kì thực lúc nào cũng mang ý cự tuyệt.

Sử Minh Phi suýt nữa đã muốn lật lọng, chỉ nói: “Trẫm cũng từng khuyên hoàng muội như vậy, nhưng nàng chính là không nghe khuyên bảo, lại nói với trẫm… không phải Cửu Vương gia không lấy, người bảo thân làm ca ca ta phải làm gì bây giờ?

Sử Minh Phi tung ra chiêu bài tình thân, nhất thời khiến nhiều người ở dưới muốn giơ ngón cái lên.

Ngay cả Tịch Mân Sầm cũng đem ánh mắt hướng về phía hắn, phân tích những lời hắn vừa nói, những từ này vậy nhưng cùng người nào đó có phần tương tự.

Tịch Khánh Lân vẫn không thuận theo: “Tiểu cô nương nào có năng lực gì chứ? không chừng là mê luyến Hoàng đệ vì những lời đồn đãi nên mới chọn lựa như vậy. Nhưng ngươi làm ca ca, sao có thể mặc kệ để nàng hồ nháo?”

https://thuviensach.vn

Tịch Khánh Lân không cảm thấy có gì không thích hợp, tận tình khuyên giải Sử Minh Phi.

Tịch Mân Sầm không thể cười, cuối cùng cũng đoán ra tâm tư che giấu của Sử Minh Phi.

“Trẫm cũng nghĩ như Hoàng thượng, nhưng Hoàng muội rất cố chấp, chín con trâu kéo cũng không lại. Trẫm không chỉ nói một lần, nhưng nàng không nghe lọt.” Hơi thở dài, Sử Minh Phi bất đắc dĩ buông tay, bộ dáng lực bất tòng tâm.

Tịch Khánh Lân thật sự không có biện pháp, Sử Minh Phi này cứng mềm đều không ăn, cho dù hắn nói cái gì cũng có lý do đáp lại.

Quay đầu, hướng ánh mắt ủ rũ tới Cửu hoàng đệ với.

“không bằng đưa quận chúa ra cho mọi người nhìn một cái.” Tịch Mân Sầm vẫn không hé răng đột nhiên nói một câu.

Ánh mắt quần thần đều chuyển qua vị nữ tử bên cạnh Sử Minh Phi, vài vị đại thần phụ họa nói: “Hai nước cho dù muốn liên hôn, cũng phải nhìn xem công chúa như thế nào, hơn nữa từ đầu tới cuối, Hoàng đế Nam Trụ quốc cũng chưa nói gì về công chúa cả.”

Rất nhiều đại thần được Cửu Vương gia cổ động, đều yêu cầu vị nữ tử bên cạnh Sử Minh Phi tháo khăn che mặt xuống.

Trong điện nhất thời huyên náo, Sử Minh Phi địch không lại mọi người, lau cái trán đã mướt mồ hôi. Lực ảnh hưởng của Cửu Vương gia trên triều đình quả thật không thể xem thường.

Sử Minh Phi bị các đại thần xoay quanh hỏi, cũng không hé miệng ra phản bác.

https://thuviensach.vn

Trái lại, Tịch Mân Sầm sau khi nói xong câu đó, vẫn nhíu mày nhìn sang bên này. Ánh mắt hắn như nhìn thấu tất cả, mọi chuyện đều nắm trong tay.

Sử Minh Phi năm năm trước sớm đã bại trong tay Cửu Vương gia, tâm không cam lòng không nguyện, thấy bộ dáng nhàn dật của hắn như vậy, càng thêm không cam lòng. Vì sao hắn lại mềm lòng, muốn thành toàn cho hai người?

Nhưng là… ngoại trừ thành toàn cho họ, hắn còn có thể làm gì chứ? thật sự muốn chia rẽ nhân duyên sao!

hắn vẫn không muốn để Mạn Duẫn hận hắn cả đời.

“Đều đừng hỏi…” Thanh âm ôn nhu như nước vang lên. Mà người nói ra chính là nữ tử ngồi bên cạnh Sử Minh Phi.

âm thanh tuy rằng ôn nhu, nhưng cũng lộ ra khí chất không tầm thường, không có sự đoan trang và khí chất của công chúa hoàng thất.

Sử Minh Phi vô lực lắc đầu: “Các vị địa thần làm sao lại hoảng như vậy? Công chúa còn chưa tới.”

Quần thần ồ lên, toàn bộ nhìn về nữ tử bên cạnh hắn, hỏi: “Chẳng lẽ vị này không phải là công chúa?”

Theo đội ngũ của Sử Minh Phi tiến cung, chỉ có một mình nữ tử này, nàng không phải là công chúa, còn ai có thể chứ?

Các vị thần tử đều trở nên mơ hồ rồi…

“Trẫm đã bao giờ nói nàng là công chúa sao? không thể loạn tin tức như vậy.” Sử Minh Phi bưng chén rượu lên, nhấp một ngụm nhuận yết hầu.

Tịch Khánh Lân cũng bị hành động của Sử Minh Phi khiến cho không hiểu ra sao: “Như vậy nàng là…?” Có thể đi theo Sử Minh Phi tiến cung,

https://thuviensach.vn

nếu không phải là phi tần của hắn thì là người có thân phận cực cao.

Vế trước có nhiều khả năng hơn…

Sử Minh Phi lạnh nhạt xoay người, tiến đến bên cạnh tử tữ: “Nếu Hoàng thượng Phong Yến quốc tò mò như vậy, không bằng nàng tháo khăn che mặt xuống, cho các vị đại thần trộm nhìn một chút.”

Nữ tử tao nhã gật đầu, ngón tay ngọc ngà tháo ra tầng lụa mỏng, hé ra khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp. Nhưng người này cũng không phải công chúa gì, chính là quốc gia chi mẫu của Nam Trụ quốc – Hứa Như Như.

Nàng chính là chính thê của Sử Minh Phi, đương kim hoàng hậu. Cho dù Hứa Như Như hàng năm đều ở trong hoàng cung Nam Trụ quốc, nhưng bức họa về nàng, rất nhiều quan viên quyền thế đã thấy qua.

“Bản cung từ nhỏ vẫn ở Nam Trụ quốc, không đi ra ngoài du ngoạn, cho nên nhân dịp lần này đi sứ liền cùng Hoàng thượng tới đây. Mang tới cho quý quốc nhiều phiền phức như vậy, bản cung thật có lỗi. Công chúa chân chính hiện ở ngoài cung, qua mấy ngày nữa thì có thể tiến cung.” Hứa Như Như không hổ là quốc mẫu của Nam Trụ quốc, phần khí độ kia so với nữ tữ tầm thường càng thêm uy nghi.

trên gương mặt thanh nhã lộ ra tươi cười, không giống đám phi tần mỗi ngày đều đắp lên mặt một đống phấn son, nàng tựa như đóa sen trong ao, mang đậm khí chất thiên hậu.

Tịch Mân Sầm lại một lần nữa lên tiếng: “Bổn vương mỏi mắt mong chờ.”

Khóe miệng lộ ra ý cười như có như không, khiến mọi người trong yến tiệc cảm thấy không thể tin được. Cửu Vương gia lại đối với vị công chúa kia có hứng thú? Ai chẳng biết, Cửu Vương gia giữ mình trong sạch, yêu cầu với việc chọn thê thiếp lại cao thái quá. Lần trước Doãn Chi Linh chính

https://thuviensach.vn

là do tiên hoàng tứ hôn, nếu không nam nhân này xác thực không biết khi nào mới thành hôn.

Mà vị trí kia của Cửu vương phi còn ngồi chưa ổn, lại vì chuyện của Doãn thái úy mà bị liên lụy. Bất quá chuyện này cũng chỉ bị coi như là chuyện phiếm thôi, chẳng mấy ai coi nàng ta thật sự là Cửu vương phi.

Cho nên ấn tượng của bọn họ với vị Vương Phi Doãn Chi Linh này không có nhiều lắm.

Làm một vòng luẩn quẩn lớn như vậy, còn chưa nhìn thấy chân diện mục thật sự của công chúa, nhưng rất nhiều đại thần đã cảm thấy thỏa mãn, vây quanh bên người Sử Minh Phi hỏi.

Sử Minh Phi nhịn không nổi bị quần thần khảo vấn, chỉ phải nói: “Bộ dạng của Hoàng muội cực kỳ xuất chúng, thiên hạ thật sự không người có thể sánh bằng, nếu thế gian không ai có thể cùng Cửu Vương gia xứng đôi, vậy hy vọng hoàng muội có phúc phận này.”

Rất nhiều người đều tỏ vẻ hoài nghi, ngay của Tịch Khánh Lân cũng thấy có phần phóng đại. “Tiểu chất nữ của ta mỹ mạo tuyệt thế, thiên hạ không có người thứ hai. Nam Trụ Hoàng, tuy rằng người thiên vị muội muội của mình, nhưng cũng không nên khuếch đại lên như vậy.”

Khóe miệng Sử Minh Phi có chút cong lên: “Trẫm tuyệt đối không phóng đại chút nào, dung mạo của nàng so với Mạn Duẫn quận chúa thật sự sàn sàn như nhau.”

Ai chẳng biết nữ nhi của Cửu Vương gia có dung mạo như thế nào. Chỉ cần nam nhân gặp qua nàng đều nghĩ ràng nàng là tiên nữ hạ phàm. Mà lời này của Sử Minh Phi, nhưng lại mang tiểu quận chúa và công chúa so sánh ngang nhau.

https://thuviensach.vn

Đại thần của Phong Yến quốc đương nhiên không cam lòng, đều bắt đầu nói tốt về tiểu quận chúa đủ điều. Tài trí hơn người, một bụng kinh luân, làm ra bài thơ nổi danh "Gió thu về" năm tám tuổi, rất nhiều chuyện tình đều bị bọn họ đem ra nói.

không thể không bội phục trí nhớ siêu phàm của đám người này, mỗi người nói vài câu quận chúa Mạn Duẫn tốt, đem nàng nói đến thiên hạ không ai sánh bằng.

Nhìn đám người họ vì ai xuất sắc hơn mà khắc khẩu, Tịch Mân Sầm không khỏi lắc đầu, kỳ thật… không cần tranh luận…

Bởi vì, các nàng căn bản chính là…

Khẽ lắc đầu, Tịch Mân Sầm nhìn về phía ngai vàng của Tịch Khánh Lân. Con người bình thường uy nghiêm đoan chính Tịch Khánh Lân, bây giờ cũng đỏ mặt tía tai mà tranh luận. Lý công công bởi vì lớn tuổi, cổ họng không khỏe, cũng giúp đỡ bằng giọng nhỏ xìu.

"Được… nói miệng không có bằng chứng, nếu công chúa đã đến Hoàng đô, Nam Trụ Hoàng không bằng đem người tới, để chúng ta nhìn xem dung mạo của công chúa." Tịch Khánh Lân thủy chung không tin có người so với tiểu chất nữ của mình xinh đẹp hơn.

Sử Minh Phi đã cười tới nở hoa, hắn không nghĩ tới Mạn Duẫn ở Phong Yến quốc lại có nhân khí (được lòng người) cao như vậy. hắn cũng chỉ nói công chúa có thể so với nàng, liền có nhiều người đứng ra bênh vực đến vậy.

Hứa Như Như che mặt, phát ra chuỗi tiếng cười linh diệu.trên đường tới Phong Yến quốc, Sử Minh Phi đã đem chân tướng mọi chuyện nói với nàng. Bởi vậy nàng với chuyện tình đã làm mấy tháng trước sinh ra cảm giác áy náy.

https://thuviensach.vn

Nguyên tưởng rằng Sử Minh Phi đối với Mạn Duẫn quận chúa có cảm tình, cho nên mới trợ giúp Mạn Duẫn rời đi. Ai biết lại là một hồi hiểu lầm, Sử Minh Phi luôn chiếu cố tiểu quận chúa, chính là vì tình cảm huynh muội đơn thuần.

Như vậy khiến nàng lại có vẻ lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Trẫm cũng đang có ý này.” Sử Minh Phi cười gật đầu, cuối cùng đáp lại mọi người, cũng không để ý khẩu khí của bọn họ. “Thỉnh Hoàng thượng Phong Yến quốc phái người tới cửa cung, phỏng chừng Hoàng muội cũng đã tới rồi.”

Nghe được tin này, rất nhiều người tràn ngập hứng thú.

Tịch Khánh Lân đỡ lấy tay vịn bằng vàng, không phải Lý công công đi truyền công chúa, ngược lại phái một tên tiểu thái giám. Bọn họ tuy rằng là thân phận chủ tớ, nhưng Tịch Khánh Lân cũng thật tâm đối đãi với Lý công công, dù sao từ nhỏ đến lớn, Lý công công ở cùng hắn là thời gian dài nhất.

Nay Lý công công đã lớn tuổi, Tịch Khánh Lân không muốn hắn phải làm việc quá vất vả. Cho nên, những năm gần đây Lý công công đi theo hắn, làm việc cũng có vẻ thoải mái hơn nhiều.

“Nhanh nhanh đi truyền.”

Bưng lên chén rượu, Tịch Mân Sầm tinh tế nhấp mấy ngụm. Ánh mắt hắn quét qua vài lần, hướng bên kia gật đầu.

Sử Minh Phi vừa nói xong lời này, cũng lường trước không thể lừa gạt tên Vương gia kia, nhận thấy ánh mắt đối phương, trong lòng hắn vẫn có vẻ không thoải mái. hắn tuy rằng có rất nhiều Hoàng muội, nhưng chân chính coi trọng, cũng chỉ có mình Mạn Duẫn.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là thích đôi mắt trong suốt của Mạn Duẫn, cũng có lẽ vì mị lực đặc biệt của nàng.

Gọi đến một thị vệ tùy thân, Sử Minh Phi nhỏ giọng nói với người này mấy câu, sau đó thị vệ liền đi về phía vị trí của Tịch Mân Sầm.

Thị vệ đi tới chỗ Tịch Mân Sầm, nhẹ giọng nói "Cửu Vương gia, hoàng thượng nói, người chỉ có thể giúp đỡ như vậy. Chuyện còn lại vẫn là xem ở ngài."

Nơi này dù sao cũng là Phong Yến quốc, Sử Minh Phi thân phận tôn quý cỡ nào cũng không quản được sự việc ở nơi này. Bất quá có hắn làm trợ lực, muốn trấn áp quần thần vẫn là có không ít tác dụng. Hơn nữa, hoàng huynh cũng biết chuyện, phần thắng của Tịch Mân Sầm cũng gia tăng lên nhiều.

không tới mấu chốt, Tịch Mân Sầm cũng không muốn đại khai giết chóc.

"Công chúa giá lâm." Thái giám cao giọng hét lên, tiếng huyên náo nơi đại điện nhất thời chấm dứt, không gian chìm vào im lặng.

Công chúa đội mũ ô sa trên đầu, lấy khăn che lấy mũi và miệng. Cho dù như vậy, dung mạo công chúa vẫn khiến không ít kẻ mê hoặc. Rất nhiều người đã sớm trợn mắt há mồm, thẳng đến khi thân ảnh yểu điệu đó đi tới giữa điện, vẫn không thể hoàn hồn.

Sử Minh Phi ha ha cười ba tiếng: "Trẫm không lừa các vị đi, phong thái của công công tuyệt đối không thua kém gì tiểu quận chúa."

Đương nhiên không thua… Tịch Mân Sầm thầm nghĩ trong lòng, lại nhìn thân ảnh kia nhiều hơn vài lần.

Quần lụa mỏng màu trắng theo gió khẽ đưa, trong không trung không ngừng lay động. Vạt áo mông lung giống như tiên tử đưa người ta vào

https://thuviensach.vn

huyễn cảnh. Nàng mặc tố y trắng nõn, càng phát ra khí chất long lanh trong suốt.

Mọi người không nhìn được chân diện mục của nàng, nhưng xem dáng người cùng nửa khuôn mặt này, tuyệt đối sẽ không thua kém chỗ nào.

“thật giống tiên tử.” Rất nhiều người đều nhịn không được mà tán dương.

Vừa rồi người nói công chúa không bằng tiểu quận chúa đều cảm thấy hổ thẹn, chiếu theo bộ dáng của vị công chúa này, không có chỗ nào kém so với tiểu quận chúa. Lời nói của Sử Minh Phi xem ra là đúng sự thật.

“Thế nhưng thật sự có thể sánh với tiểu quận chúa, không nghĩ tới Nam Trụ quốc lại có vị công chúa xinh đẹp như vậy, xem ra là do kiến thức của ta hạn hẹp.”

“không biết công chúa có thể bỏ khăn che mặt để chúng thần nhìn thấy dung mạo của nàng?” Đại thần bên dưới nôn nóng đề nghị.

một bên vừa đánh giá công chúa, một bên vừa kịch liệt thảo luận.

“Còn chưa thấy toàn bộ khuôn mặt công chúa, có lẽ cũng không sánh bằng Mạn Duẫn quận chúa đâu?” Cũng có không ít người cật lực thổi phồng Mạn Duẫn, cho dù đối phương thập phần xinh đẹp, nhưng trong lòng bọn họ, vẫn là tiểu quận chúa đẹp hơn một chút.

Rất nhiều người nghe nói như vậy, càng muốn nhìn rõ toàn bộ khuôn mặt công chúa.

Tịch Khánh Lân thấy Cửu Hoàng đệ nhìn chằm chằm công chúa, trong lòng vì Mạn Duẫn bênh vực kẻ yếu, tâm nói, từ khi nào Cửu hoàng đệ lại trở nên hoa tâm như vậy, ăn trong bát lại nhìn trong nồi.

https://thuviensach.vn

“Công chúa đã đến hoàng đô, không bằng tháo khăn che mặt xuống, lấy chân diện mục ra mắt mọi người.” Tịch Khánh Lân hướng công chúa nói.

Người đứng ở đại điện không nói gì, chỉ nhìn về hướng Sử Minh Phi.

Sử Minh Phi cùng nàng đối diện vài lần, sau đó đứng dậy khỏi bàn, đi đến bên cạnh công chúa, nói: “Các vị đại thần muốn nhìn dung nhan của hoàng muội trẫm, trẫm có một yêu cầu, chỉ cần Hoàng đế Phong Yến quốc đáp ứng, trẫm lập tức nói nàng tháo khăn che mặt xuống”.

Mọi người tràn đầy lòng hiếu kỳ, nhưng cũng không mất đi lý trí. Vạn nhất Sử Minh Phi muốn nhân cơ hội này lấy một thành trì, loại điều kiện vô lý này, sao có thể đáp ứng. Cho nên bọn họ vẫn duy trì trầm mặc, đồng loạt nhìn Tịch Khánh Lân ngồi trên chủ vị.

“Các vị yên tâm, điều kiện này không liên quan tới giang sơn xã tắc.” Sử Minh Phi lại bổ sung thêm một câu, đánh vỡ suy đoán của mọi người.

Tịch Mân Sầm tựa vào ghế dựa sau lưng, nói: “Điều kiện gì, trước tiên nói mọi người nghe một chút.”

“Rất đơn giản, trẫm lần này đến quý quốc chính là muốn liên hôn. Trẫm biết, Phong Yến quốc Hoàng đế cùng các vị đại thần đều cật lực phản đối Hoàng muội gả cho Cửu Vương gia. Cho nên, chỉ cần người đồng ý, cho dù Hoàng muội của trẫm như thế nào, Cửu Vương gia đều phải cưới nàng.” Sử Minh Phi kiên định nhìn chúng đại thần, vẻ mặt không thương lượng.

Rất nhiều đại thần đều không lên tiếng, ai nấy đều biết Cửu Vương gia lạnh như băng sử dụng thủ đoạn cũng rất vô tình. Bon họ không dám lấy chung thân đại sự của đối phương ra làm giao dịch chính trị.

Tịch Khánh Lân không chút suy nghĩ muốn mở miệng cự tuyệt, mà một thanh âm giàu từ tính lại trầm thấp so với hắn còn nhanh hơn vang lên…

https://thuviensach.vn

“Bổn vương đáp ứng.” Bốn chữ này, tất cả mọi người đều nghe được rành mạch.

Thanh âm từng hồi từng hồi phiêu đãng trong đại điện, tiếng ti trúc lúc này đã bị đình chỉ, chậm chạp lác đác.

Ba ba ba, tiếng vỗ tay vang lên, Sử Minh Phi nói với Tịch Mân Sầm: “Hy vọng ngài nói được làm được, trẫm đối với Hoàng muội cực kỳ trân trọng, nếu nàng có một ngày không muốn đi theo ngươi, trẫm lại đích thân tới Phong Yến quốc rước nàng về.”

Lời này lại nâng địa vị của công chúa lên một bậc, từ xưa đến nay, phàm là công chúa gả ra ngoài, không mấy quốc gia sẽ tiếp tục coi trọng. Nhưng Sử Minh Phi này lại nguyện ý tự mình đưa đón, có thể thấy được vị công chúa này có bao nhiêu sủng ái.

Nếu liên hôn lần này có thể thành công, đối với Phong Yến quốc hay Nam Trụ quốc đếu cực kỳ có lợi. Điều làm các đại thần giật mình là, Cửu Vương gia lại đáp ứng điều kiện này.

“Cửu Hoàng đệ, đệ vừa nói cái gì? Trẫm không đồng ý!” Tịch Khánh Lân tức giận phất long bào, một chưởng chụp lấy tay nắm hình rồng. thật là hồ nháo, hôm qua hắn mới nói muốn cùng tiểu quận chúa thành hôn. Mới đảo mắt, hôm nay lại đáp ứng yêu cầu vô lý của Sử Minh Phi.

hắn muốn đẩy tiểu quận chúa đi nơi nào?

Lý công công cũng giận đến đỏ mặt, khí huyết không thuận, không ngừng vỗ ngực thuận khí.

“Hoàng thượng, Cửu Vương gia cùng công chúa liên hôn đối với hai nước đều có lợi ích rất lớn. Nếu Cửu Vương gia đã đáp ứng, chúng ta vì sao không tiếp tục?” Thượng thư đại nhân dẫn đầu bước ra, đứng phía trước quần thần.

https://thuviensach.vn

Lão nhân này là người phi thường cổ hủ, đã nhận định sự việc gì đều phải thắng mới có thể kết thúc. Từng có mấy lần, hắn quyên Tịch Khánh Lân cải cách hình bộ, dám ở ngự thư phòng quỳ ba ngày, suýt nữa cũng toi mạng. Là trung thần vì nước vì dân…

một gã đại thần nữa cũng đứng ra: “Cửu Vương gia cùng công chúa là long phượng trong loài người, hai người đồng ý liên hôn, chính là ý trời. Hơn nữa, danh hiệu Cửu Vương phi cũng đã để trống lâu rồi, công chúa lại là người xuất sắc như vậy, hoàn toàn có thể là một vị Vương phi hiền lương thục đức.”

Rất nhiều đại thần đều xuất phát từ lợi ích mà lo lắng, tất cả mọi người đều đứng ra khuyên can. Mà trong đó cũng có một số muốn nhìn thấy diện mạo thật sự của công chứ, mọi người đều phụ họa mà nói.

Bị người phản đối như vậy, Tịch Khánh Lân vỗ mạnh bàn, chén rượu cùng đĩa thức ăn đều bị đổ.

“Các ngươi đều làm phản cả phải không?” Tịch Khánh Lân tràn ngập tức giận, lực uy hiếp nhất thời tản ra. Đám quần thần ngậm miệng, không dám lại lên tiếng.

Ở đây chỉ có duy nhất một người không sợ hãi, chính là Cửu Vương gia. Tịch Mân Sầm đi tới phía trước vài bước, bộ dáng nhẹ nhàng như đi trên mây, khoanh tay mà đứng, đôi mắt không mang theo chút độ ấm nhìn về phía Tịch Khánh Lân nói: “Liên hôn lần này mang đến lợi ích rất lớn. Hoàng huynh, ta hành sự không thể theo cảm tính. Bổn vương đã đáp ứng, không có gì không thể.”

Mắt thấy hai huynh đệ sắp khắc khẩu, Lý công công cầm quạt lông, dùng sức vỗ bên người Tịch Khánh Lân, muốn hắn hạ hỏa.

Vài tên đại thần cũng quỳ trên mặt đất, khuyên Tịch Khánh Lân lấy đại cục làm trọng.

https://thuviensach.vn

Thượng thư đại nhân Mã Khiêm đứng mũi chịu sào, tứ chi phủ phục, hô to: “Xin Hoàng thượng cân nhắc, vì bang giao giữa hai nước, liên hôn chắc chắn không thể thiếu”.

Các đại thần đứng ra, toàn bộ đều quỳ gối ở phía sau, đồng thời hôn lớn: “Xin Hoàng thượng cân nhắc.”

Tịch Khánh Lân tùy rằng là Hoàng đế, nhưng cũng không khư khư cố chấp, bình tĩnh một lát, y lui về dáng vẻ hiền hóa hàng ngày “Việc này là trẫm lo lắng, Cửu Hoàng đệ ngươi đã quyết định, liền không thể hối hận. Các ngươi đều muốn Cửu Vương gia cưới công chúa, trẫm không thể không đồng ý. Cửu Hoàng đệ, trẫm lại cho ngươi một cơ hội nữa, ngươi thật sự nguyện ý cưới công chúa?”

Câu cuối cùng, Tịch Khánh Lân nói rất nặng. Ai cũng không thấy ánh mắt hé ra tinh quang, chút gian kế đã được thực hiện lướt qua trong mắt Tịch Khánh Lân.

Chu Phi há mồm, muốn ngăn cản Cửu Vương gia…

hắn còn chưa nói gì, chợt nghe âm thanh hùng hậu của Cửu Vương gia nói “Vì sao không muốn?”

Đúng rồi, vì sao không muốn, công chúa đẹp như thiên tiên vậy, giai nhân như vậy ai không động tâm.

Vì tiểu quận chúa cảm thấy không đáng giá, Chu Phi cúi đầu thật sâu.

Lại nói, sau khi đánh nhau, Tề Hồng và Chu Dương phát hiện không thấy tiểu quận chúa, liền cùng nhau tiến cung, muốn nói cho Cửu Vương gia. Lại không nghĩ vừa tiến vào Tiêu Dao điện, lại nhìn thấy một màn như vậy.

https://thuviensach.vn

Chu Dương nắm chặt tay, hùng hổ đi tới phía trước, dường như muốn cùng Tịch Mân Sầm liều mạng.

May mà Tề Hồng từng bước ngăn cản hắn: "Ngươi không tự mình hiểu lấy sao? Ngươi có thể đánh lại Cửu Vương gia sao? Quần thần đều ở đây, ngươi muốn nháo cái gì?" Mấy câu nói đó Tề Hồng là gào rít nói ra, âm lượng dần dần lớn lên.

May mà trong điện cực kỳ huyên náo, hai người bọn họ lại ở chỗ xa, không ai nghe thấy.

Gắt gao nắm lấy tay Chu Dương, Tề Hồng đối với Cửu Vương gia cũng sinh ra thất vọng rất lớn. hắn rốt cuộc đang đi theo loại người gì đây! Chẳng lẽ hắn có mắt không tròng sao? Trong lòng tràn ngập hoài nghi, tình cảm của Cửu Vương gia đối với tiểu quận chúa rốt cuộc là thật hay giả?

Vì một người, hy sinh nhiều công lực như vậy, tình cảm chân thành tha thiết như vậy, làm sao có thể là giả?

Càng nghĩ, Tề Hồng càng thấy có nhiều điểm không thích hợp.

"Đừng xúc động, sự tình có chút kỳ quái." Tề Hồng lôi kéo Chu Dương trà trộn vào Tiêu Dao điện, bởi vì trong điện có rất nhiều người, cho nên hai người bọn họ không bị phát hiện.

Quần thần đều ủng hộ Cửu Vương gia cưới công chúa, mỗi người khuyên bảo vài câu.

Sử Minh Phi thấy thời cơ không sai lắm "Phong Yến quốc Hoàng đế, ngài cùng Cửu Vương gia đều đã đồng ý, vậy chuyện này liền quyết định như thế đi."

Các đại thần đều cật lực gật đầu: "Đây chính là việc tốt của hai nước, nhất định phải làm long trọng, làm cả dân chúng cả thiên hạ đều biết."

https://thuviensach.vn

“Cửu Vương gia cả đời vì Phong Yến quốc tận trung, lần này đón dâu nhất định phải làm thật lớn, để dân chúng đều có thể vì người mà chúc phúc.”

Quần thần đều nóng lòng…

Chu Dương nhìn không khí vui vẻ này, khóe mắt chua chát.

Tề Hồng vỗ vỗ đầu vai hắn, ngón tay chỉ thân ảnh màu trắng trong đại điện: “Đừng uể oải như vậy, ngươi nhìn người bên kia xem.”

Nghe vậy, Chu Dương ngẩng đầu nhìn, vừa thấy lại mắng: “Nữ nhân đó có gì đẹp mắt, lại không phải tiểu quận chúa.”

Người nào đó đang nổi nóng, rất nhiều chi tiết nhỏ bé đều không chú ý tới.

Tề Hồng thở dài: “Ngươi làm sao biết tiểu quận chúa không ở trong này?”

một câu nói khiến Chu Dương ngẩng đầu, nhưng hắn lại hiểu sai ý của Tề Hồng: “nói mau, tiểu quận chúa ở đâu? Nếu nàng nghe được mấy lời vừa rồi của vương gia, khẳng định tâm cũng đau chết.”

Tề Hồng hoàn toàn bị đầu óc đần độn của hắn đánh gục, chỉ chỉ cái trán hắn một chút: “Đồ đầu gỗ, nói ngươi không hiểu được gì hết. Ngươi nhìn kỹ vị công chúa kia xem, có cảm tưởng gì?”

“Có điểm quen mắt.” Chu Dương ngóng dài cổ, nhìn vài lần. Cho dù có chút xa, nhưng thân ảnh này, khiến hắn có cảm giác rất quen thuộc.

Khi người đó xoay người lại, ánh mắt nhìn thẳng vào Chu Dương…

Chu Dương nhìn cặp mắt sáng ngời kia, im lặng không nói nên lời. Cho dù người này giả dạng có thay đổi thế nào, nhưng đôi mắt đó không lừa

https://thuviensach.vn

được người. Có lẽ người khác nhìn không ra, nhưng bọn hắn ngày ngày đều ở chung với tiểu quận chúa, sao có thể không nhận ra?

"Tiểu quận….ch….

Chu Dương nói chưa hết câu, đã bị Tề Hồng dùng bàn tay to ngăn lại: "nhỏ giọng chút!"

Đúng vậy, vị công chúa đứng đó nãy giờ chính là Mạn Duẫn. Cho dù nàng đứng ở đại điện, cũng chưa từng nói một câu, nhưng đều chứng kiến tường tận từ đầu tới cuối. Sử Minh Phi cùng Tịch Mân Sầm dụ dỗ quần thần ra sao, Tịch Khánh Lân lại đen mặt phản đối thế nào.

https://thuviensach.vn

DƯỠNG NỮ THÀNH PHI

Phong Ngôn Nhiễm

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20: Đại Kết Cục 6

Ba người này là có thương lượng trước sao? Sao có thể phối hợp tốt như vậy?

Đầu óc Mạn Duẫn tràn ngập nghi hoặc…

Sử Minh Phi ho khan hai tiếng, đình chỉ thanh âm thảo luận của quần thần "một khi đã như vậy, Hoàng muội, muội có thể bỏ khăn che mặt xuống rồi."

Quần thần quay đầu, ánh mắt đều dừng ở thân ảnh màu trắng kia. Mọi người đều là người thích chưng diện, cho nên đều yêu thích cái đẹp.

Ngón tay Mạn Duẫn khẽ động, chậm rãi bỏ lớp lụa mỏng. Hé ra gương mặt khiến người ta quen thuộc lộ ra trước mặt mọi người.

Mã Khiêm tức giận đến phát run: "Nam Trụ Hoàng, người là đang giỡn với chúng ta? Đây rõ ràng chính là ái nữ của Cửu Vương gia – Mạn Duẫn quận chúa! Cho dù ngài là vua của Nam Trụ quốc, nhưng lấy việc này hồ lộng, chính là muốn cùng quốc gia ta đối địch sao?"

Ở trong mắt bọn họ, Sử Minh Phi làm ra chuyện như vậy, thuần túy là vì trêu chọc bọn họ.

Mạn Duẫn lộ diện đều khiến ánh mắt đại thần đỏ cả lên. Các đại thần đều chỉ trích Sử Minh Phi, có người nói Sử Minh Phi cho dù muốn đùa giỡn cũng không nên làm thái quá như vậy. Tiểu quận chúa và Cửu Vương gia

https://thuviensach.vn

chính là quan hệ cha con, nếu chuyện đêm nay truyền ra ngoài, nhất định là trò cười lớn nhất trong thiên hạ!

Mặt mũi của hoàng thất, toàn bộ sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!

Đại điện giống như nổ tung, âm thanh huyên náo hơn bình thường.

đã sớm dự đoán được kết cục như vậy, Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn cũng không chút kích động, họ ở trong đám người vẫn như cây tùng đứng sừng sững.

Hồi lâu sau, Sử Minh Phi mở miệng: "Trẫm cũng không có ý đùa giỡn với các vị đại thần, Mạn Duẫn quận chúa không nên họ Tịch, nàng là huyết mạch bị thất lạc của Nam Trụ quốc, là thân sinh muội muội của trẫm."

Câu nói lộ ra vẻ kiên định, âm thanh của Sử Minh Phi cũng khiến mọi người kinh sợ.

Gương mặt lạnh băng vạn năm không đổi của Tịch Mân Sầm cũng đồng thời nhìn về phía các đại thần: "Mạn Duẫn không phải thân sinh nữ nhi của bổn vương, năm đó tiên hoàng vì nóng lòng ôm tôn tử mới gây ra chuyện sai lầm này. Mười sáu năm trước, nữ nhân ở Sầm vương phủ kia, chính là…"

Tịch Mân Sầm đang nói, đột nhiên bị Sử Minh Phi đánh gãy, như là muốn che giấu chuyện tình: "Mạn Duẫn chính là nữ nhi do phụ hoàng trẫm cùng nữ tử dân gian sinh nở, năm đó chiến loạn, phụ hoàng không chiếu cố tốt nữ nhân kia, hai người chia lìa, không ngờ nàng vì vậy mà hoài long thai. Càng thêm trùng hợp là, nữ tử kia lại có thể nương tựa nơi Cửu Vương gia."

Vì sao Sử Minh Phi nói vậy, Mạn Duẫn nghĩ chút liền hiểu được. Năm đó Thẩm Đậu chính là cơ sở ngầm do Tịch Mân Sầm xếp vào, nếu không

https://thuviensach.vn

phải dựa vào tình báo mà nàng trộm được, Tịch Mân Sầm sẽ không dễ dàng thắng trận như vậy.

Cho nên, nếu để chuyện này truyền ra ngoài, đối với thanh danh của Sử Lương Sanh có ảnh hưởng rất lớn. Đồng thời, với Nam Trụ quốc cũng là một sự sỉ nhục.

Sử Minh Phi khắp nơi bảo hộ hành vi của phụ thân, mấy người Mạn Duẫn đều có thể lý giải. Thêm vào hắn đã giúp bọn họ nhiều việc như vậy, nếu nói chuyện này ra, thật sự là có lỗi với hắn.

Đám người Mạn Duẫn đều lựa chọn trầm mặc, nói cho cùng, Sử Lương Sanh cũng là phụ thân của nàng…

Mạn Duẫn mãi vẫn không quên được.

“Các ngươi nói miệng không bằng chứng, tiên hoàng anh minh như vậy, làm sao có thể phạm loại sai lầm này, các ngươi chính là nói chuyện giật gân!” một đám đại thần đều phản đối.

Tịch Khánh Lân đỡ trán, đã sớm đoán được sớm hay muộn cũng không thể thiếu một hồi đại chiến nước miếng.

Tịch Mân Sầm nắm lấy vai Mạn Duẫn: “Bổn vương sẽ thực hiện lời hứa, cưới Mạn Duẫn làm vợ.”

So với vừa rồi, các đại thần tranh cãi càng thêm ầm ĩ.

“thật mất thể diện hoàng thất! Cửu Vương gia, ngài là thiên chi kiêu tử, chính là hậu duệ của hoàng thất, sao có thể làm ra chuyện tổn hại mặt mũi như vậy! Người muốn liệt tổ liệt tông chết không nhắm mắt sao?” Mã Khiêm lại quỳ xuống đất, tay giơ ên trời, hướng bầu trời đêm hò hét.

https://thuviensach.vn

Phe phái lão thần ngoan cố trong triều đình cũng theo Mã Khiêm quỳ xuống.

“Cho dù tiểu quận chúa có phải đứa nhỏ thân sinh của ngài hay không, nàng cũng có phong hào tiểu quận chúa, là nữ nhi của Cửu Vương gia, loại chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, sao có thể làm ra!” Các đại thần đều nhận thức như vậy, nói gì cũng không chịu ngừng.

Tịch Khánh Lân ngồi trên ghế bất đắc dĩ thở dài: “Nếu là nguyên nhân này, trẫm tại đây trục xuất danh hào Mạn Duẫn tiểu quận chúa, mang giấy tới.”

Sau khi hắn nói, các đại thần đều trợn mắt há mồm: “Hoàng thượng, phong hào là do tiên hoàng ban tặng, ngài không thể bất kính như vậy.”

Tịch Khánh Lân nhìn đủ đám lão già cổ hũ này rồi, phụng phịu mắng:”Thế này không được, thế kia không được! Vừa rồi yêu cầu trẫm đáp ứng hôn sự này, là ai? Đừng nói với trẫm, các ngươi lúc nãy ai cũng không lên tiếng.”

Tịch Khánh Lân đem chén rượu hung hăng quăng đi, chén bạch ngọc lạch cạch vỡ tan trên đất.

Đại điện huyên náo chậm rãi im lặng, từ sau khi Tịch Khánh Lân đăng cơ, hắn cũng chưa từng quát lớn như vậy lần nào.

Các đại thần đều á khẩu không trả lời được, vừa rồi thúc giục Hoàng thượng đáp ứng yêu cầu là bọn họ, nay người lật lọng cũng là bọn họ.

“Trẫm là Thiên tử, nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh. Đều nói nước đổ khó hốt, chẳng lẽ các ngươi nói ra cũng không suy nghĩ sao? Trẫm và Hoàng đệ đều là người hoàng tộc, nói ra chính là lời hứa! Nếu mất đi uy tín, làm sao trị quốc bình thiên hạ!”

https://thuviensach.vn

Những điều Tịch Khánh Lân nói, quần thần không cách nào phản bác.

“Nhưng… thân phận của tiểu quận chúa và Cửu Vương gia…” Các đại thần không thể bỏ qua thiể diện, có điều trong lòng vẫn để ý đến thân phận kia.

Tịch Mân Sầm hừ lạnh một tiếng: “Thân phận vốn là do người đặt ra, bổn vương sửa lại thì thế nào? Từ giờ khắc này, bổn vương cùng Mạn Duẫn không phải là quan hệ cha con, nàng về sau là Vương phi của Cửu Vương gia ta.”

Sử Minh Phi hướng bọn họ gật đầu: “Đúng, thân phận chính là do người định. Thân phận tiểu quận chúa là do tiên hoàng sai lầm, biết sai phải sửa, đây là chân lý mãi không thay đổi. Từ ngày hôm nay, Mạn Duẫn không phải họ Tịch, mà theo họ của trẫm, là Mạn Duẫn công chúa của Nam Trụ quốc! Ai dám khi dễ Mạn Duẫn, chính là đối địch với Nam Trụ quốc, cho dù Nam Trụ quốc không cường đại bằng Phong Yến quốc, nhưng quốc gia của ta cũng không sợ ai!”

Sử Minh Phi bỏ qua lập trường ủng hộ Mạn Duẫn, khiến nàng rất cảm động.

Sử Minh Phi tươi cười, việc hắn có thể làm cũng chỉ có nhiêu đó mà thôi.

Tịch Khánh Lân múa bút thành văn, một tay cứng cáp hữu lực thảo chữ hiện lên trên tờ giấy Tuyên Thành. Ấn kim long đỏ chót in trên mặt giấy.

“Từ giờ phút này, Mạn Duẫn đã không còn là tiểu quận chúa của Phong Yến quốc. Các ngươi vừa ý chưa?” Tịch Khánh Lân khó lộ ra được khí phách này, trong tâm khảm vẫn có vài phần tương tự Tịch Mân Sầm.

Chèn ép khắp phía, bọn họ còn dám nói gì? Đại đa số đại thần đều im miệng.

https://thuviensach.vn

Nhưng cũng có số ít bộ phận không chịu thua, Tạ Ngự Sử dẫn theo mười mấy người quỳ trên mặt đất, hô to không thể làm như vậy.

“Tạ Ngự sử, ngươi nói bổn vương không thể lấy Mạn Duẫn?” Tịch Mân Sầm hướng về phía hắn, trong mắt tràn ngập lãnh ý khiến người khác run lên.

Rất nhiều tướng quân chinh chiến sa trường đều hiểu biểu tình này của Cửu Vương gia. Mỗi khi hắn giơ kiếm lên chém giết địch nhân là khi hàn khí trong bắn ra bốn phía.

“Chúng thần ủng hộ Cửu Vương gia lấy Mạn Duẫn công chúa, Cửu Vương gia vì Phong Yến quốc lập bao nhiêu công lao hạn mã, chẳng lẽ nguyện vọng duy nhất của người, chúng thần cũng không thể làm được?” Nhóm võ quan dàn hàng đứng ra, bọn họ dù sao cũng là lực lượng của Cửu Vương gia.

Hán tử sống sót trên chiến trường, tất cả đều rất trọng tình trọng nghĩa, không giống quan văn chịu trói buộc của thế tục lễ nghĩa.

Cũng có rất nhiều đại thần ngại vì mình lúc nãy khuyên Hoàng thượng đáp ứng hôn sự, cũng không thể không biết xấu hổ mà mở miệng. Trong đó ngay cả Mã Khiêm thích khyên can cũng im lặng đứng một bên.

Tạ Ngự sử là người sĩ diện, vị trí nửa vời như vậy làm hắn thật phiền lòng. Nếu hắn khiếp sợ mà lui, thành toàn cho Cửu Vương gia và tiểu quận chúa, như vậy mặt mũi của hắn khẳng định mất hết. Nếu hắn cật lực phản đối, không chừng lại có núi lớn mà dựa vào.

Tạ Ngự Sử do dự, còn chưa có quyết định, đột nhiên bị đánh nghiêng ngả. Người ra tay là Tịch Mân Sầm, cả người hắn tràn ngập sát khí, cúi đầu nhìn Tạ Ngự sử nói: “Tạ Trường Hoa, ba năm trước đây, quý tử của ngươi phạm tội hành hung tới chết người khác, lại dùng quyền lực của mình mua

https://thuviensach.vn

dưới gạt trên, đem chuyện này áp chế xuống. Chẳng lẽ ngươi nghĩ mọi người đều không biết?”

Tứ chi Tạ Ngự sử cứng ngắc, chật vật quỳ gối trên mặt đất, hai mắt tròn xoe.

Chuyện này số người biết không tới ba người, Cửu Vương gia làm sao biết được? Hơn nữa người mà con hắn giết là tiểu tỳ nữ trong phủ, cũng không gây ra bao nhiêu sóng gió. Loại chuyện bé nhỏ này, Cửu Vương gia làm sao có thể biết được chân tướng?

Tịch Mân Sầm vì đạt được mục đích lần này, cũng bỏ không ít công sức. thật lâu trước kia hắn đã bắt đầu vơ vét nhược điểm của các đại thần. không cần nghi ngờ, chỉ cần ai dám đứng ra, hắn liền làm rõ tội danh của đối phương.

Quần thần đều biết, Cửu Vương gia làm như vậy chỉ là giết gà dọa khỉ. Nếu ai còn dám cường ngạnh xuất đầu, người kế tiếp chết sẽ là người đó.

Người làm quan, không mấy người dám nói cả hai tay của mình đều là thanh liêm, ít nhất cũng đã làm một vài chuyện ám muội. Cho dù là thanh quan thật sự liêm chính, ở thời điểm như thế này cũng phải phân rõ tình thế.

Nay cả Tịch Khánh Lân, Sử Minh Phi còn cả Cửu Vương gia đều ở đó, bọn họ phản đối như thế nào, sự việc cũng không phải do họ quyết định.

Tịch Khánh Lân nói: “Người tới, đem Tạ Ngự sử bắt vào đại lao.”

Hai thị vệ xông vào lôi Tạ Ngự sử đang quỳ trên đất đứng lên, theo cửa hông của Tiêu Dao điện rời đi.

Đại điện chìm vào im lặng, không ai dám lên tiếng.

Tịch Mân Sầm lại hỏi: “Còn ai phản đối không? Nếu có, liền đứng ra!

https://thuviensach.vn

Thời gian dần trôi qua. không ai thật sự dám tiến lên, bởi vì chỉ cần bước lên một bước chính là tự đưa mình vào rọ.

“Đừng quên, vừa rồi người nhất quyết muốn Cửu Vương gia lấy công chúa cũng có phần của các ngươi”. Sử Minh Phi phất động y bào.

Quần thần không dám dị nghị gì, ba người này vừa đấm vừa xoa, cưỡng bức dụ lợi, mỗi một biện pháp đều dùng trên người bọn họ, bây giờ mà phản đối chính là tự rước lấy nhục.

Phái ngoan cố của Mã Khiêm dường như suy nghĩ rất cẩn thận, vẻ mặt đau khổ vừa rồi đã biến mất, nâng cao chén rượu: “Lão thần lấy rượu biểu thị tâm ý, chúc Cửu Vương gia và Mạn Duẫn công chúa bạch đầu giai lão.”

một khi Mã Khiêm đã thỏa hiệp, rất nhiều người cũng không thể không nể mặt, đều giơ chén rượu lên hướng Tịch Mân Sầm kính rượu.

Tịch Mân Sầm chỉ thản nhiên nhấp một ngụm, cũng không uống nhiều.

Rất nhiều người không hiểu rõ sự chuyển biến của Mã Khiêm, hỏi hắn, Mã Khiêm chỉ đáp “Lão phu ngoan cố đều là vì khuyên can, là muốn tốt cho Phong Yến quốc. Nam Trụ Hoàng đã chính miệng nói phong Mạn Duẫn làm công chúa. Nếu hai nước liên hôn sẽ có lợi ích rất tốt, lão phu vì sao phải tiếp tục phản đối? Cửu Vương gia chính là công thần của Phong Yến quốc, nếu chỉ vì một mối hôn sự mà khiến Phong Yến quốc mất đi trụ cột này, tổn thất nhiều hơn được lợi.”

Cho dù tự hỏi trên phương diện nào, bọn họ đều phải chọn thỏa hiệp.

Mạn Duẫn nhìn lão thần này, quả thật là người thông minh. Cân nhắc tình thế và lợi hại, làm ra lựa chọn tốt nhất. Điều làm Mạn Duẫn bội phục là, hắn làm tất cả là vì Phong Yến quốc.

https://thuviensach.vn

Chuyển biến quá lớn nơi hiện trường khiến Chu Dương sinh ra hoảng hốt. Cách một hồi lâu, hắn mới hùng hục chạy tới trước mặt Mạn Duẫn, cười ha hả nói: “Tiểu quận chúa, chúc mừng người, về sau có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ với vương gia rồi!”

Tề Hồng lại cho hắn một cú: “Kêu vương phi, ngươi còn kêu tiểu quận chúa, coi Cửu Vương gia lát nữa phạt ngươi như thế nào.”

Thấy hai người lại cãi nhau, khóe miệng Mạn Duẫn gợi lên chút tươi cười. Có thể có được một nam nhân như Tịch Mân Sầm, ca ca như Sử Minh Phi, còn có bằng hữu như Chu Phi, Chu Dương, Tề Hồng… nàng cảm thấy thật thỏa mãn. Ở kiếp trước, nàng không thể lĩnh hội tình cảm này, đến kiếp này rốt cuộc cũng được viên mãn.

Tịch Mân Sầm ôm thắt lưng nàng, ở trên trán nàng hôn nhẹ một cái, thanh âm lạnh băng mang theo chút sủng nịch: “Sau này sẽ tốt thôi.”

Sắc mặt nhiều đại thần không được tốt, nhưng nếu kết cục đã định, bọn họ cũng không dám nhiều lời. Mà khó khăn lớn nhất bây giờ chính là, làm thế nào giải thích cho dân chúng chuyện này…

Sử Minh Phi bưng chén rượu, hướng về phía Tịch Mân Sầm: “Cửu Vương gia, muội muội này của trẫm liền giao cho ngươi.”

Ánh mắt chuyển hướng sang Mạn Duẫn, Sử Minh Phi ngẩng đầu sờ sờ trán nàng.

Mạn Duẫn không phản kháng, cũng không có cảm giác rối loạn trên trán: “Cảm ơn, ca ca”.

Chữ cuối cùng khiến cả người Sử Minh Phi run lên, khóe miệng tươi cười: “Ca ca thật cao hứng.”

https://thuviensach.vn

Yến tiệc đêm nay, có người cao hứng cũng có kẻ sầu khổ. Chờ đến khi yến tiệc chấm dứt, đêm đã khuya, Sử Minh Phi ở lại trong cung, mà Tịch Mân Sầm mang theo mấy người cùng hồi phủ.

trên đường đi, Chu Dương tức giận nói: “Tiểu quận chúa, buổi chiều người đi đâu vậy, vì sao chúng ta tìm lâu như vậy cũng không thấy người? Còn có, mấy cái nha hoàn nói lời kia, là người dặn họ hãm hại Tề Hồng phải không? Người có biết, ta đây là lần đầu tiên nghĩ oan cho người khác.”

Chu Dương biểu đạt sự tức giận của mình, từ khi lên xe ngựa, hắn vẫn lặp đi lặp lại không ngừng.

Tề Hồng không chịu nổi hắn phiền chán như vậy: “Ta là người bị hại còn chưa nói, ngươi nói cái gì! Câm miệng cho ta!”

Mạn Duẫn nhàn nhạt cười, xin lỗi nói: “Hôm nay quả thật là ta tính kế các ngươi, buổi chiều ta cùng người của Sử Minh Phi hội họp. Còn chuyện sau đó vào cung thì các ngươi đều biết rồi.”

Kỳ thật từ đầu tới cuối nàng cũng không giúp được gì. Toàn bộ mọi chuyện đều là Tịch Mân Sầm, Tịch Khánh Lân và Sử Minh Phi xử ký. Nếu không phải ba người họ hợp lực, sao có thể trấn áp nổi đám quần thần kia chứ?

“Sầm, bọn chàng có thương lượng trước sao?” Mạn Duẫn tò mò, bọn họ quả thật phối hợp rất ăn ý.

Tịch Mân Sầm lắc đầu: “không có, bổn vương cũng là trong yến tiệc mới phát hiện Sử Minh Phi cố tình làm vậy, nên mới tương kế tựu kế thôi.”

Người thông minh, không cần việc gì cũng phải rõ ràng, chỉ cần một ánh mắt, một động tác, liền có thể hiểu được suy nghĩ của đối phương.

“Còn hoàng huynh? Sao người lại biết?” Mạn Duẫn tiếp tục hỏi.

https://thuviensach.vn

Trước đó Tịch Khánh Lân biểu hiện cực kì phẫn nộ. Nhưng nếu phân tích sẽ thấy, hắn cố tình lộ ra như vậy, chỉ là vì khích cho quần thần không đổi ý. Nếu hắn ngay lập tức đồng ý để Cửu Vương gia lấy công chúa, như vậy nếu biết được công chúa là Mạn Duẫn, quần thần chắc chắn sẽ quay ra chỉ trích Tịch Khánh Lân, sau đó sẽ tìm đủ lý do mà cự tuyệt hôn sự này.

Chỉ có làm cho quần thần chủ động đưa ra đề nghị Cửu Vương gia lấy công chúa, bọn họ mới không còn đường mà đổi ý.

“Vẫn là nàng tự đi hỏi hắn đi”. Tịch Mân Sầm đẩy màn xe ra, cách đó không xa là cửa cung uy nghiêm, một thân ảnh hoàng kim vẫn đang đứng đó.

Mặc áo bào màu hoàng kim, ngoại trừ Tịch Khánh Lân, cũng không có ai khác dám mặc. Cho nên muốn nhận ra hắn cũng không phải điều khó khăn gì.

“Vừa rồi may mắn trẫm phản ứng nhanh, nếu không khẳng định không có dễ dàng như vậy đâu. Hoàng đệ, đệ có kế hoạch, sao không nói cho trẫm biết trước? Ban đầu, trẫm còn tưởng đệ đối với công chúa Nam Trụ quốc động tâm nữa chứ.” Tịch Khánh Lân mở miệng liền chỉ trích Tịch Mân Sầm không nói trước kế hoạch cho hắn biết.

Tịch Mân Sầm nhíu mày: “Bổn vương cũng là đến yến tiệc mới biết. Nếu không phải một trận gió thổi qua kéo lên sa mạn của hoàng hậu thì bổn vương cũng đoán không ra mục đích thật của Sử Minh Phi. Sau khi nghe đối thoại của huynh và Sử Minh Phi ta lại càng tin chắc. Mỗi câu Sử Minh Phi nói đều ngầm chỉ đến Mạn Duẫn.”

Cho dù cố ý hay vô tình ám chỉ, nếu Tịch Mân Sầm không nhìn ra chút manh mối nào, thì hắn cũng không xứng để người trong thiên hạ ngưỡng mộ.

https://thuviensach.vn

“Khi nào thì hoàng huynh đoán được?” Mạn Duẫn vẫn quan sát hành động của hai người, cũng không thấy có gì thất thường.

Tịch Khánh Lân so với Tịch Mân Sầm thì biết chậm hơn: “Ở lần cuối cùng, lúc Hoàng đệ nói nguyện ý cưới công chúa…”

nói tiếp có chút mất mặt, Tịch Khánh Lân cũng không phải là người thông minh tuyệt đỉnh, lại bởi vì bị Sử Minh Phi mê hoặc, cùng hắn tranh xem tiểu quận chúa và công chúa ai mới là mỹ nhân, nhất thời ấm đầu, rất nhiều chi tiết cũng không để ý. Đến lúc cuối, khi hoàng đệ ba lần bốn lượt nói nguyện ý cưới công chúa, hắn mới dần tỉnh ngộ.

“Đại hôn tính khi nào cử hành?” Tịch Khánh Lân hỏi.

Mạn Duẫn chưa từng hỏi qua chuyện hôn sự, từ sau khi về lại kinh thành, mọi việc đều do Tịch Mân Sầm phân phó xử lý.

Tịch Mân Sầm nói: “Ba ngày sau, đúng ngày hoàng đạo.”

Tịch Khánh Lân sợ tới mức ho khan hai tiếng, Lý công công vỗ vỗ lưng hắn giúp hắn thuận khí.

“Hoàng đệ, đừng nói giỡn. Ba ngày, chuẩn bị hôn sự không cần quá gấp rút như vậy chứ?” hắn là có ý tốt nha, hai người này vất vả lắm mới tu thành chính quả, hôn sự nhất định phải khiến cả nước đều biết.

Chu Dương tỏ vẻ khó hiểu, gãi gãi đầu nói; “Gấp rút? Vương gia từ khi trở về đã bắt đầu chuẩn bị, tuyệt đối có thể khiến nhà nhà người người đều biết.”

Tịch Khánh Lân ngoại trừ hai chữ “gấp rút”, trong lòng không có cảm xúc gì khác.

https://thuviensach.vn

Nguyên lai, ngay từ khi Tịch Mân Sầm nói chuyện với hắn, đã bắt tay vào chuẩn bị rồi.

Sắc trời đã khuya, Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn cáo biệt Tịch Khánh Lân, liền thúc ngựa ra khỏi cung.

Đêm lại chìm vào yên tĩnh, đèn lồng trước cửa theo gió khẽ đung đưa. Gió lạnh từng đợt, nhẹ nhàng thổi tới.

Sầm vương phủ lắm tiền nhiều của, hôn sự lần này lại hết sức coi trọng, cho dù thời gian chuẩn bị và bố trí không nhiều, nhưng trang sức không cái nào không phải là đồ tốt nhất, trân quý nhất. So với lần cưới trước kia, lần này càng thêm long trọng, ngay cả mỗi cây cột trong phủ cũng được sơn hồng một lần nữa, không khí vui mừng tràn ngập trong phủ.

Đèn lòng đỏ treo ở khắp nơi, nha hoàn cũng bị cưỡng chế mặc vào y phục màu đỏ.

So với Sầm vương phủ lạnh lùng nhiều năm trước, bộ dáng hôm nay xem như cải biến hoàn toàn.

Bên ngoài truyền đến từng hồi trống, âm thanh của pháo nổ cũng không ngừng vang lên.

Trong phòng, Mạn Duẫn mặc hỉ bào đỏ thẫm, ngồi trước bàn trang điểm. Trong tấm gương đồng ố vàng hé ra một dung nhan tuyệt mỹ. Nữ tử với cặp môi diễm mộng, chu môi (kiểu son môi của mình) càng làm đôi môi thêm đẹp, kiều diễm động lòng người. Khiến người khác nhìn thấy chỉ muốn cắn một ngụm.

“thật đẹp!” Tề Hồng vỗ tay không ngừng gật đầu: “Trước kia thấy tiểu quận chúa luôn đeo đồ trang sức trang nhã, không nghĩ tới khi trang điểm lên lại có thể minh diễm động lòng người đến như vậy.”

https://thuviensach.vn

Chu Dương đã sớm ngây ngốc, hạt đào trong miệng cắn lách cách.

“Tuyệt đối mê đảo chúng sinh.”

Ma ma trong cung điều tới cũng tiến vào, tay cầm cái khăn hồng lắc mông nói: “Vương phi, đã chuẩn bị tốt chưa? Khách đều đã tới đủ, đang chờ ngài ra ngoài.”

Hỉ yến hôm nay đúng là vô tiền khoáng hậu (trước nay chưa từng có), khiến rất nhiều người quan tâm. Đại thần trong triều đều đã đến đủ. Hơn nữa còn có Sử Minh Phi và Tịch Khánh Lân cùng tới tọa trấn, lễ vật của đám đại thần cũng đặc biệt chọn lựa, đồ trong Sầm vương phủ, không có cái nào không phải bảo bối.

Bởi vì đội mũ phượng, khoác khăn choàng vai, Mạn Duẫn mang trên mình đống đồ trang sức, lúc đi đường cũng không ổn định, cho nên để hai tỳ nữ nâng nàng.

“Chu Dương, sao ngươi không đi coi sổ tặng quà?” Trong mắt Mạn Duẫn, Chu Dương thích bạc nhất, còn là siêu cấp tham tiền nữa.

Hôm nay đám đại thần đưa quà tới, phỏng chừng đều là đồ vô giá. Lần trước lúc Duẫn Chi Linh gả vào vương phủ, Chu Dương đã ôm đống đồ đó không buông tay được.

Thấy hắn thành thật đứng ở bên người mình, Mạn Duẫn có chút nghi hoặc, chẳng lẽ năng lực dụ hoặc của bạc với Chu Dương đã giảm rồi?

“Bạc so với tiệc cưới của Vương gia và Vương phi đương nhiên không quan trọng bằng rồi. Dù sao quà tặng cũng chạy không thoát, chờ sau khi hai người thành hôn, ta lại chậm rãi kiếm.” Chu Dương càng có vẻ cao hứng, kêu Vương phi cũng vô cùng thuận miệng.

https://thuviensach.vn

Đại hôn của Cửu Vương gia không chỉ đãi tiệc, mà còn đãi hơn trăm bàn. Hương thơm ngào ngạt của mỹ vị lan trong không khí khiến lòng người ngứa ngáy (thèm ăn).

Các tân khách đều đã vào chỗ, thêm nữa họ là đại thần, cũng giữ quy củ, trừ bỏ tiến lên chúc mừng, còn lại không ai dám nháo động phòng.

“Nhanh nhanh, giờ lành đến, thỉnh Vương gia và tiểu quận chúa chuẩn bị tốt.” Ma ma cao giọng hét một tiếng.

Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm đứng song song trong đại sảnh, hai người mặc hỉ phục màu đỏ. Nữ khuynh quốc, nam khuynh thành, dáng vẻ bất phàm. Hai người đứng chung một chỗ, chỉ cần dung mạo tuyệt thế đó cũng đủ để đoạt mọi ánh nhìn.

“Về sau, nàng là chính thất của bổn vương, không ai có thể thay thế được.” Tịch Mân Sầm nắm tay Mạn Duẫn, mười ngón tay đan vào nhau, gắt gao nắm lấy.

Mạn Duẫn cầm tay hắn, mỉm cười.

“Về sau, chàng là phu quân của Duẫn nhi, cho dù trời sụp đất vỡ, cũng vĩnh viễn không thay đổi.” Những câu hứa hẹn, theo miệng thốt ra.

Hai người sóng vai đứng đó, toát ra ánh sáng chói mắt, khiến thiên địa cũng trở nên ảm đạm.

“Giờ lành đến, nhất bái thiên địa”. Ma ma hô lớn, đứng ở biên sườn hai người.

Mạn Duẫn cùng Tịch Mân Sầm xoay người, đối diện với cửa lớn, chậm rãi cúi người quỳ xuống.

“Nhị bái cao đường”.

https://thuviensach.vn

Bởi vì song phương đều đã mất đi, lại có câu huynh trưởng như cha, cho nên trên ghế chính là Tịch Khánh Lân và Sử Minh Phi, hai người đều chất chứa ý cười.

“Phu thê giao bái.” Đạo thanh âm cuối cùng lại càng vang dội.

Mạn Duẫn và Tịch Mân Sầm mặt đối mặt sau lớp màn che, trong mắt là tình thâm ý nùng.

Hình ảnh hạnh phúc duy mỹ như vậy, vĩnh viễn đọng lại trong tâm trí mọi người, cho đến nhiều năm sau đó, vẫn nhớ mãi không quên.

“Buổi lễ kết thúc”. (ta nghĩ câu này phải là đưa vào động phòng chứ nhỉ?? không hiểu sao tác giả lại viết vậy).

Pháo nổ giòn vang, từng trận từng trận vỗ tay vang lên chúc mừng phu thê mới cưới.

Ai cũng có thể nhìn ra, Cửu Vương gia đối với hôn sự lần này coi trọng hơn hẳn so với lần trước. Lần trước, hắn ngay cả thắt lưng cũng không cong một chút, mà hôn lễ lần này lại thập phần đúng nghi thức.

Cả đời này của bổn vương, cũng chỉ quỳ lạy tiên hoàng, ngươi cho rằng mình là ai lại muốn bổn vương cúi đầu? Câu này đã chôn sâu trong lòng mọi người, đột nhiên lại bị đào bới ra. Cửu Vương gia từng nói như vậy, lại vì tiệc cưới lần này, cam nguyện quỳ xuống…

Chỉ cần một động tác này, cũng khiến tất cả mọi người hiểu được, Cửu Vương gia là thật tâm yêu Vương phi.

Mây bay về phía chân trời, hòa với ánh sáng rực rỡ. Hàng liễu trong sân dường như cũng vì chứng kiến cảnh này mà cao hứng, nhánh cây lay động phát ra tiếng xào xạc. Gió lạnh phất phơ, thổi tóc của họ phiêu lãng giữa không trung.

https://thuviensach.vn

Tịch Mân Sầm và Mạn Duẫn nhìn nhau, cái liếc mắt này bao hàm rất nhiều tình cảm trong đó. Giống như không khí náo nhiệt xung quanh đều trở nên hư vô, trong mắt hai người họ cũng chỉ còn lại mỗi thân ảnh đối phương.

Cả đời này, cả kiếp này, chết không chia lìa, đầu bạc không xa nhau…

HOÀNIshtar: cuối cùng bộ Dưỡng nữ cũng chính thức khép lại, cám ơn mọi người đã ủng hộ Dưỡng Nữ và các editor trong thời gian qua nhé

https://thuviensach.vn